

முதலாயிரம்

மூலமும்

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருள்கூர்ச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை பனுகரிக் தெழுதப்பட்ட

,பிரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல பரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்ட

புதிதெண்ணவ ஸம்பந்தாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்

புரிஷுதர்சன முகராசுரதாபலையில்

அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

முதலாயிரத்தில்

முதல் பிரபந்தமாகிய ஸ்ரீ பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அஃத வ்யாக்யாநத்தை யனுரதித் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

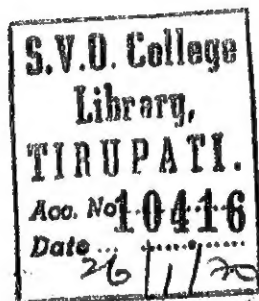

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநி சபையாரால்
ஸ்ரீஸுதர்சன முகராஹரஸாலைவில்
அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சீபுரம்.

அ

அக்கரையென்னும்	568
அக்காக்காய் நம்பிக்கு	208
அங்கமலக்கண்ணன் தண்ணை	249
அங்கமலப் பேராதகத்தில்	158
அங்கமலிட்டவையைத் தூம்	416
அங்கொரு கூறை	453
அஞ்சனவண்ணனை	262
அஞ்சலராழியன்	277
அடி. பேராமோடு	15
அடைந்திட்டமரங்கள்	107
அட்டிக்குளி கோறு	297
அண்டக்ருலத்துக்கு	23
அண்டத்தாமரங்கள் குழ	213
அண்டத்தாமர் பெருமான்	313
அதிருங்கடல் நிறவண்ணனை	58
அதிர்முத முண்டய	465
அப்பங்கலந்த சிற்புண்ணி	150
அப்தைத்தடங்கன்	301
அபவணையா யாயகேதே	151
அரவத்தாமரையிலே ஓடுந்	559
அரளில் பள்ளிகொண்டு	309
அலம்பா லெருட்டா	392
அல்லியம் பூமலர்க்கோதாய்	367
அல்லழைக் கொன் றுநிலை	38
அல்லவிலிடம்பிக்கு	265
அழகியபைம்பொன்னின்	67
அழகியவாயில்	80
அளந்திட்ட தூணை	107
அளந்தண்டா லுன்	586

ஆ. நிரைமேயக்க நீபாதி	204
ஆமையாய்க் கங்கையாய்	505
ஆமையின் முதுகத்தினிட	429
ஆயர் குலத்தினில்	117
ஆயிரத்தோன் பரப்பி	417
ஆய்ச்சியர் சேரியலோதாரி	245
ஆய்ச்சியன் குழிப்போன்	136
ஆலத்திலேயான்	199
ஆற்றிலிருந்து	240
ஆலையர் கூடி	397

இ

இடவணை யிடத்தோலோடு	313
இந்திரவேடு பீரமன்	213
இமையவரி றுமான்	467
இருக்கொடி நீர்க்கங்கல்	224
இருங்கைமதகலிறு	57
இருட்டில்பிறந்து போய்	142
இருமலைபோலெதிர்த்த மல்லர்	157
இன்பமதனை யுயர்த்தாய்	223

உ

உச்சியிலெண்ணெயும்	455
உடுத்துக்களைத்த	33
உடையார் கனமணிபோடு	70
உத்தியோமுத்த	191
உய்யவுலகு படைத்து	86
உதகமெல்லணையான்	427
உதம்பற்றியோனியனை	511
உருப்பிணி நங்கை தண்ணை	406

அனந்தாக் குழியில் 459

61

அனந்திதையாம்	403
அன்னையக்குடந்தை	181
அந்தணைகாலமும்	569
அந்தை தந்தை தந்தை	25
அந்தொண்டை வாய்ச்சிங்கம்	62
அந்தாலெம் பெருமான்	35
அம்மருவென்குல தெய்வமே	577
அநிசிதயஞ் சாத்தால்	415
அருதுகலோடு பொருகி	203
அருத்துக்கொடி புடைபாலும்	566
அல்லையில் வாசல்	521
அழிலார் திருமார்வுக்கு	72
அன்குற்றமேயென்று	169
அன்சிறுக் குட்டன்	78
அன் தம்பிரானார்	71
அன் வில்வகெண்டு	350
அன்று மெனக்கனிபாளை	270
அன்னுதன் தேவிக்கு	344
அவ்விதுமாயம்	125

எ

எடு நிலத்திலேயுதன் முயல்வம்	21
எதற்களாயின வெல்லாம்	556
எவற்றுச் செய்வான்	399
எழைபேதையோர்	328

ஐ

ஓ

ஓடவோடக் கிண்கணிகள்	159
ஓடுவார் விழுவார்	45
ஓதக்கடலில்	73

க

கச்சொடு பொற்சுரிகை	47
கஞ்சலும் காரியனும்	407
கஞ்சன் கறுக்கொண்டு சின்பெயல்	221
கஞ்சன்புணர்ப்பினில்வந்த	179
கஞ்சன்முன் ஓல் புணர்க்கப்பட்ட	153
கடல்கடைந்து	574
கடியார் பொழிலணி	274
கடுவாய்ச்சின வெங்கண்	301
கண்டகடலும்	126
கண்டார்பழியாமே	193
கண்ணா நான்முகனை	511
கண்ணில் மணல்கொடு	219
கண்ணைக்குவிரிக் கலந்து	173
கதிராயிரமினி	340
கத்தக்கறித்துக் கிடந்து	130
கரியமுகில் புறமேணி	390
கருங்கண்டோகை	322
கருப்பார் நீள்வயல்	255
கருவுடைமேகங்கள்	205
கருளுடைய பொழில்மருளும்	497
கலக்கிய மரமனத்தனளாய்	368
கழன்மன்னர் குழ	122
கள்ளச்சகடு மருகன்	

கா

காசின்வாய்க்கார்வி, ரிகிலும்	438
காசங்கறையுடைக்கூழைக்கும்	452
காசிக்ஞாந்மோய்	273
காதம்பலவுந், மிரிந்து	565
காமர்தாசைகருதலர்	546
காயலன், திவலா	92
காயுநீர்புக்கு	141
காரார்கடலைபண்டத்திட்டு	362
காரார்மேனிசிறந்த, தெய்வபிராணை	260
காரிசைபார்க்கு முனக்கும்	171
கார்பலிமேனிசிறந்து	184
காலுமொழா	565
காலியன்டொய்கைகலங்க	358
காலுதூணும் கண்ணாடி	332
காஞர்நயந்துழாய்	74

கி

கிடக்கில் தொட்டில்	50
கிண்டினிகடடி	130
கிழக்கில் குடிமன்னி	190

கீ

கிழலகிலசார்க்கை	484
-----------------	-----

கு

குடங்கனெடுத்து	210
குடியில்சிறந்தவர் செய்யும்	314
குடையுஞ் செருப்பும்	269
குண்டலந்தாமு	242
குமரிமணம் செய்துகொண்டு	339
குமராயத்தொடு வெண்ணெய்	252

கூ

கூடிக்கூடியுற்றார்க்கிருந்து	448
கூந்தொழுத்தை	481
கூ	
கூசுவனேயிங்கே	235
கூட்டறியாதன	279
கூ	
கூதத்தலத்துள்ளமாட்டிப	333
கூதநாகத்திடர்கடிந்த	515
கூயங்காலும்	48
கூ	
கூங்குங்குடந்தையும்	195
கூங்கைச்சிறுவரை பென்னும்	555
கூய்கைவன் கூவிசொல்	146
கூடியேறு செந்தாமரை	308
கூண்டதாளுநி	47
கூண்டல்லண்ணாவிங்கே	230
கூட்டினுர்மொழில்வாய்	436
கூகூபனை கூட்டியறிந்து	333
கூழம்புடைய செழுங்குருதி	485

கூ

கூட்டிமன்கொண்டு	416
கூளநிர்னுருவம்	87

ச

சக்காக்கையன்	80
சங்கின்வலம்புரியும்	71
சத்திரமேந்தி	133
சலமா முகில்பல்கண	305
சலம்பொதியுடம்பில்	464

செந்துரப்பொடிக்கொண்டி	292
செந்துரபிலங்க	289
செநியனென்றென்னிளங்கு	82
செநுவிரல்கள் தடவி	320

சீ

சீகர்மடவன்	52
சீதாபிண்டகுழம்	439
சிமாபட்டவகவினா	211
சிவசூரபுத்தூ	442
சிவசூரபுத்தூராமமே	460
சிவசூரபுத்தூராய்	198
சிவசூரபுத்தூராய்	271

சு

சுருபாபுத்தூரிலிசூர	285
சுருபாபுத்தூரிலிசூர	67
சுருபாபுத்தூரிலிசூர	249
சுருபாபுத்தூரிலிசூர	79

சே

செங்கடிகடவனின்	110
செங்கடிகடவனின்	97
செங்கடிகடவனின்	119
செங்கடிகடவனின்	527
செங்கடிகடவனின்	214
செங்கடிகடவனின்	451
செங்கடிகடவனின்	234
செங்கடிகடவனின்	51
செங்கடிகடவனின்	303
செங்கடிகடவனின்	111
செங்கடிகடவனின்	218
செங்கடிகடவனின்	318

செங்கடிகடவனின்	443
----------------	-----

சூ

சூலமுற்றமுண்டாலிலை	335
--------------------	-----

த

தக்காரமிக்காரகலை	391
தங்கையை முக்கும்	462
தடம்படுதாமரை	242
தடவரைவாய் மிரிந்து	549
தண்டொரு சக்கரம்	81
தன்னொனவிலை	526
தந்துக்கொண்டான் கொலை	145
தந்துக்கொண்டான் கொலை	153
தடம்புடன் நந்தகோடாலன்	311
தலைப்பெய்துமுறு	468
தலைமுக்குந்தொங்கலும்	283
தன்னித்தனந்தடைந்தி	215
தன்முக்குத்துச்சுடடி	77
தன்னடியார் திறத்தகத்து	495
தன்னொனவிலை மின்னைகலை	250

தூ

தூய்மார் மோர்விற்கு	258
தூய்மார் தூய்மார்	103
தூய்மார் தூய்மார்	359
தூய்மார் தூய்மார்	83
தூய்மார் தூய்மார்	247

தி

திருக்குறிவைபுகழாளன்	377
திருக்குறிவைபுகழாளன்	187
திருக்குறிவைபுகழாளன்	280
திருக்குறிவைபுகழாளன்	321

தூன்னியபேரிருள்

127

தூ

தூ சிலாமுற்றத்தே

102

தே

தெருவின்கண்நின்று

207

தென்னவந்தமர்செப்பம்

447

தென்னிலங்கைமன்னன்

202

தே

தேவுடையநீனமாய்

511

தேனுக்கனவிசெகுத்து

213

தேனுக்கன்இலம்பன்

316

தோ

தோத்தார்பூங்குழல்

259

தோ

தோட்டமில்லவன்

510

தோயம்பரந்தருவு

391

ந

நச்சுவார் முன்னிற்கும்

128

நந்தன்மதலையை

363

நம்பனைநவின்றேத்த வல்லார்கள்

545

நம்பிபிம்பிபென்று

459

நம்முடைநாயகனே

88

நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை

337

நாவலம்பெரியதிவினில்
நாழிகைகூறிட்டு
நாஸ்கனோர் நாலேந்து
நாறியசாந்தம்
நானேதுமுன்மாயம்

நீ

நீரேறுசெஞ்சடை

நெ

நெடுமையா லுலகிழும்

நெய்க்குடத்தைப்பற்றி

நெய்யிடைநல்லதோர்

நெய்ந்தகருங்குழம்

நோ

நோக்கியசோதை

ப

பக்கங்கருஞ் சிறுப்பாறை

பஞ்சவர் தூதனுய்

பஞ்சவர் தூதனுய்

படங்கள் பலவுமுடை

படர்ப்பங்கய மலர்வாய்

பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடு

பனைத்தோளினவாப்ச்சி

பதகமுதலையாய்

பதினாறுமாயிரவர்

பல்லவராவரிவழியில்	220
பள்ளத்திலேயும்	188
பறவையேறு பாய்முருடா	515
பந்தூர் கடுங்குழன்	215
பந்தூரஞ்சுள்பூசி	262
பனிக்கட்டில் பன்னிகோடோ	538
பன்னாபி முத்தின்	101
பன்றியுபாயமுனைமும்	218
பன்னி குடுங்கன்	268

பா

பாண்டி பன் கொண்டாட	6
பாண்டவர் தர்முடைய	411
பாலகலேன்று	82
பாடக்கறந்து	232
பாலோடு கொந்தூர்	96

பி

பிண்டத்திலேயும்	190
பிறங்கிப்பேப்ச்சி	55
பிறப்புகந்தே மான்டொழிந்த	478
பிண்டிமுறானை	185

பு

புட்டிசின் சேலும்	102
புனிதன் கான் கண்டதேவர்	319
புன்னிலைவாழ் பிளந்திட்டாய்	207
புத்தாவர்கூல்	241

பு

புனித்கொழுநிலில்புகு	183
புதையர் கொடுபெய்வி	430

பு

பேய்ச்சிமுலை யுண்ணக்கண்டு	178
பை	
பையவினைனைப் பாற்கடலுள்	524
பொ	
பொங்கு வெண்மணல்	327
பொங்கொலிகங்கை	474
பொத்தவுரகைக்கிழந்து	133
பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி	386
பொற்றிகழறித்திரகூட	200
பொன்போல் பஞ்சனமாட்டி	252
பொன்னரை நாடுண்டு	100
பொன்னியல் சிங்கினி	119
பொன்னைக்கொண்டு	580
போ	
போதார் செல்வக்கொழுந்து	225
போதர்கண்டாயிச்சே	233
போய்ப்பாடுடையநின்	161
போரொக்கப்பண்ணி	123

ம

மங்கிபவல்லினை நோய்காள்	552
மச்சொடுமாளிகையேறி	206
மடிவழிவந்து	415
மண்ணில்பிறந்து மண்ணாடும்	458
மண்ணும்பலையும் கடலும்	65
மண்ணும்மலையும் மறிகடல்	389
மத்தக்கறிந்து	56
மத்தனவுத் தாமிரும்	91
மரவடி பைத்தம்பிக்கு	492
மருட்டார் மென்குழல்	256
மருகப்பொழிலணி	401
மருமகன்றன் சத்திலிப	480

மாயவனைமதுருதளனை	532
மாயவன் பிங்வுழிசென்று	346
மாலிருஞ்சோலை யென்னும்	418
மாவலிதன்னுடைய	409
மாவலிவேன் வியில்	246
மாற்றுத்தாய்சென்று	352
மானமருமென்னைக்கு	371
மானிடசாதிபில்	455

மி

மிக்கபெருங்குழம்	124
மிடறுமெழு மெழுந்தீதாட	266
மின்னனைபுறண்ணிடையார்	155
மின்னாந்தடமதின்குழம்	4
மின்னிடைச்சுவை	201
மின்னுக்கொடியுயிரோர்	111
மின்னொத்த நுண்ணிடையாய்	371

மு

முடியொன்றி	357
முத்தும்மணியும்	53
முப்போதுங்கடைந்து	254
முலையேதும் சோன்மேன்	168
முற்றிலும் ஞானையும்	66
முன்னரசிங்கமதாசி	317
முன்னலோர் வெள்ளி	113

மூ

முத்தவைகாண	134
முன்னெழுத்ததனை	472

மே

மெச்சுதுசங்கம்	137
மெய்ச்சொல்லு	75

வ

வஞ்சனையால்வந்த	76
வடதிசைமதுரை	471
வடமருடுவே	129
வணநன் னுடைய	165
வண்டமர் பூங்குழல்	61
வண்டிகளித்தினாத்தும்	239
வண்ணக்கருங்குழல்	264
வண்ணநன்மணியும்	425
வண்ணப்பவள மருங்கினில்	163
வண்ணமாடங்கள் குழம்	44
வண்ணமால்வரையே	544
வந்தமதலைக்குழாத்தை	58
வயிற்றில்லதொழுவை	551
வருகவருகவருகவிங்கே	228
வலங்கா தில்மேல்	293
வல்லாளன்மேரளும்	393
வல்லாளிலங்கைமலங்க	149
வல்லி நுண்ணிகுழன்ன	284
வல்லெயிற்றுக்கேழுலாமாய்	487
வழுமொன்றுமில்லா	299
வளைத்துவைத்தேன்	562
வள்ளிதுடங்கிடை	267
வன்பேய்முழையுண்டதோர்	306

வா

வாக்குத்தாய்மைலோமை	534
வாயில்பல்லுமெழுந்தில	326
வாயுள்வையகம்	49
வாயொருபக்கம்வாங்கி	450
வாசனிற்குகொங்கையாப்சி	180

வானவர்தாமகழி

வானிளவரசு

லி

விண்கொளமர்கள்

விண்ணின்மீதமர்கள்

விண்ணெல்லாங்கேட்க

விற்பிடித்திறுத்து

வே

வெண்கலப்பத்திரம்

89

314

64

295

167

469

132

வெள்ளைவள்ளச்சங்குமலகு

வெள்ளைவெள்ளத்தின்

வே

வேடர்மறக்குலம்போலே

வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த

வேலிக்கோல்வெட்டி

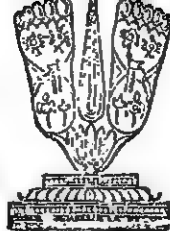
வை

வைத்தரெய்யும் காயந்தபாலும்

வைபமெல்லாம்பெயும்

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி

முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—o—o—o—

எம்பெருமானாரளிச்செய்தது.

ஸ்ரீ நெடுவெழுவாயா வா-கும் யீமகூழாழி மண்ணாடிவழி ।
ய-கீழ்வழி வணம் வடுந் ரஜிஜாரோதரம் சி-கிழி ॥

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

உருந் நாயலாரோதரம் நாயயாசி-நயியோழி ।

கல்லூரவாய-பவரூணம் வடுந் மாரூவரூபிராழி ॥

பொய்கிறேயிடு-தவடாழி-ஐய-மரூ-கூ வொடுமோஹ-தவாழி தராரணி ஆணையடுகிறே ।
கல்லூரவாய-பவரூணம் வடுந் மாரூவரூபிராழி ॥

ஆளவத்தார் அருளிச்செய்தது.

சிர-தா வி-தா ய-வ-தயஸு-நயாவிலகி ஸ்ரூய-படுவநியடுகிற சி-நயாநாழி ।

சூடிவழி ந-கூ-வடு-தவ-கூ-ஊ-கிராரி-ஸ்ரீ-தேவ-ய-ம-ப-புணரோரி சி-கூ-பு-பு-பு ॥

பாசாபட்டர் அருளிச்செய்தது.

మూ.—సరుమధునాధీశ్వర ! సానాశేనావశ్యేషాన్ వరపరిపర్ణం పంచ శ్రుష్టమాగ్రాణి కౌమర !

శ్రీమదమరూపచక్రః చక్రవాళ్యనామః స్వినవలలితః పింగళి శ్రీం నమామి ॥

உரு.—மஹாபகவதே நம: ச, ப்ர^{ம்} கௌடிக வர நிஸந்தா

தனபதிவந்தியார் ஒரு முருகிதான் தனது சீட்டு.

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਨਕੁ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥

പിറ്റേകാലത്തു കണ്ടതും ചിലപ്പോൾ ഇതു തന്നെ.

ပုဒ်လုံးကွယ်.

[illegible]

பிள்ளைவொருமூன்று குட்டிச்செய்த வயங்கத்தானம்.

அவதூரணை.—இதுதான் திருமயங்காண்திற் கணிபுற செட்டியர், அருள், திருமயங்காண்திற் பதினாங்குறையான வெய்யாழ்வார் வைகாந்தியன் பிள்ளையார், தமது பிள்ளியாக தங்கையர் பண்ணுமையிற் கொல்லுகிறது.

வாய்க்கப்பாநம்.—(உபாசனாசீதீதே) மனதம் அந்தஸ்துவுள்ளவர்களை
 னும், “ஸாதிவதஸ்துபுதே” தாஸ்துவிஷ்ணுவஸ்துபுதே” என். உபாசனாசீதீதே
 மிதத்திலே பாபத்து வானவெந்க்கையாம் அதிகரித்தது. இவர், அந்தஸ்து
 வானவ்பயன்ணி தந்திசெய் வன்க்கைய தந்திசெய் தானேயும் அதிகரிப்பா தெ, பன்ன
 டெபாசில் உதவத்திதான்மட்டிவான்மட்டி. துரியானகாநாபபேரெலே * முந்
 டெபாசில், உதவத்திதான்மட்டி வான்மட்டி தந்திசெய் தானேயும் அதிகரிப்பா தெ, பன்ன

(பூரணம்) அகத்தரம், வித்வான்களை வென்று கிறியறுத்து அந்த தரத்தை வாய்பிட்டுத் திரிசை வாய்படுத்தி, மீண்டும் தானையான * துவைத்தொன்று லேறுண்டி லுட்குறிக்கொண்டேயோ; அக்காலத்திலே ஆண்டான் இவர்க்குத் திருமகனாகத் திருத்தாழா யாடியிலே வயதாயிற்று; இவரும் * திருமகன் போல வளர்த்துப்போய்; அஞ்சுபிராயத்திலே திருவாய்ப்பாடியில் பந்தலாகவும் குடியில் பெண்டை அழகரித்துத் திருப்பாணை பாடி, அஞ்சுநேரிலே, அவர் * கொடுத்த ஆழாய் மலரை, “ விளக்குறாய்க்கற்பென்று குறிக் கருங்குழல்போல் ” என்றபடியே குடிக்கொடுத்தவாய், பின்பு பார்ப்பதெனவனையாய், * பாண்டிமங்கலம் பெய்க்கப்படிச் சாழாததன்மையாய், “ திருமகத்து நகணேமேற் றேயுத்தி துளக்கி ” என்று, “ பணவையாவனோப் பற்பலவாயுப் பள்ளிகொள்மணவா ன் ” என்று சொல்லப்படுதே அழிய மணவாயப் பெருமனை பாராத்தித்துத் திரு மணப் புறமுறைகளிலே அவர் மணவாயப் பிண்டியானும்; * மறைகள்குழன் னேறிய மட்டறுக்கிற * மட்டப்பிண்டி கைதையைக் கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஞாபகாரிக் காகவன்றிக்கே, * புகழைச் சங்கதனாகு மட்டகாத் மாமனானும். அத்தாலே (கபீரபுரூ) (2) காங்கிறதும். அதாவது - “ ஸுஷுனாவாஜேந் தலைவனான தன்னை, அவர்கள் அழுவான்க்கே பேசுந் தாய்ப்போலே, இவர்தன்மையும் அபர் வந்திக்கும்படியான விரிவா கொடுத்தபடி. * தன்மையே பொருவனும்பெய்விறே. பட்டகாதான மத்தமன்மங்கை நேனக்கொழும் னினுத்தபாசுக்குஞ்ஞவென்கிறதும். “ விருமபுல மயர் மொய்த்து ” என்னக் கடவதிறே. அந்தமே பயசங்குகளானவர்க்கையும் இவர் மங்குளாசாஸகம் பண்ணுமவா சாகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு உதாத்யபிலாதகன்னைப் பண்ணுவர்கள். “வாஸுரீ தீவ லாடுவெ ” என்னக்கடவதிறே. இனி சங்ககாதனேடே ஸம்பந்திக்கைக்கிடான பட்ட

எனக்கையாலே, “ மின்னனுதல வட்டச்சித்தன் ஸித்த ” என்று - பெரியபுலவர் நானூர்
 ரொழியடியிலும், “ விட்டுசித்தன் மகத்தே தோயில்கொண்டகோவலனை ” என்று - முடி
 வினு மருவின்செய்கையால், இந்தத்திருவாமத்தாலே அந்தப் பரபந்தப் பரவந்தா வென்னுதலு
 வும் ஸித்தம். அதுக்கும் தனியான் இதுவிஷயமே. “ அந்தன்பாலும் கருடன்பாலும்
 யிது கொய்தாகவந்து என் மகத்தனுக்கோ வந்துவகி வாழ்ச்செய்தா யெய்ரிான் ”
 என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அந்தப்பிவிஷ்டனா யிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ட-விஷ்டம்)
 * விஷ்டனுதல வ்யபதிஷ்டவ்யா யிருக்கிறாடி. “ திங்கோகிலில் வாழும் ஸைட்டனாவன் ”
 என்னுமிதே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேகித்துக் கைப்பற்றினான். (தம்
 விஷ்ட-விஷ்டம் நமோதி) அந்த விஷ்டனுதித்தரை “ கிழியறுத்தான் பாதங்கள் யாமுடைய
 பற்று ” என்னும்படி ஸேவிகிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேனையும் பரயாயம்.
 ‘ ஒடி நமோவிஷ்டவெ ’ என்னுமது விஷ்டனுதித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விஷ்டனுதித்தருக்கு
 பரவந்தவிஷயத்திலே அரைவாய்நூல், இங்கையிறே யெல்லாம் பூர்ணாவது. * பரபி விட்டு
 சித்தமிதே. இத்தால் - பரதமப்பந்தாதுஸந்தாநதசையில் தத்வத்தாலான அபுநாவரை
 “ தவ்வவபுஷிவாடியென ” என்று - பரதமம் திருவடித்தொழும்படியையச் சொல்லிந்
 றுய்த்து. *

அ.— மின்னாந்தமதிளித்தாதி. இதில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பட்டப்பிபுலவர் பெரி
 யாழ்வாரவதானஸ்தலத்தை யதுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுமையா ஸ்ரீவரண பரிபு
 னையையும், அவர்செயலைச் சொல்லுகையாதுண்டான விஷ்ட நிவர்த்தகா திகவரிசில் பரபந்தா
 யும் மகஸ்ஸோடே சொல்லி யுலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

பட்டர் அருவிச்செய்தது.

மு.—மின்னாந்தமதிள்கூழ் வில்லிபுத்தூரென்றோருதால்
 சொன்னாகழற்கமலஞ் சூடினோம்—முன்னுள்
 கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம்கீழ்மைவினிற்சேரும்
 வழியறுத்தோம் கஞ்சமே வந்து. க.

பதனரை.

மின்	ஓளி	வில்லிபுத்தூர்	} ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று என் னா
ஆர்	நிறைந்த-(அதிகமான)	ஒருகாஸ்கொண்	
தடம்	{ பரப்பும், உயர்ந்தோ	னர்	} ஒருதரம் உயர்ந்ததான ருண்டாய

[illegible]

பு.வி.நி.க.நெ. பரமசிவபிரபுவை சர்ப்பநாடி அர்ப்பணப்பாடிப், ஸகலவெதார்த்தமும். அது நோக்கி
காணாவென்பு, அது வெநியரே, தேவதேவனாய் வரும் அந்த நோக்கையுமின்றி நெ. பரமசிவ
வெநியாட்டாடி, சீர்வாய் வகை வலியங்களை நீக்கி உத்தம பு.குறார்ந்தபாண பகவத்கைங்கர்ப
நதை ஸ--பாறாநக பரமசிவதேவனாய் இது நோக்கி நெ.வரகாடி. இன்னமும், இப்
பாடிநாடி, சர்ப்பநாடி அநிகரித்தவன் ஸகலவெதார்த்தமும் பகவத்கைங்கர்ப பகவத்கைங்கர்ப
காணாவெநியாட்டாடி வந்த வந்த முழுநாடி:—“பரமசிவநாடிச் சூழ்ந்திருந்தே நெ.வரகாடி பல்லாநாடி”
என்றே இது நோக்கி பகவத்கைங்கர்ப.

இப்பரந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே தாம் மங்கலாசாஸனம் பண்ணுகிறார்; அந்தாலே தமக்கு பாயாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்று பாட்டாலே மங்கலாசாஸனம் பண்ணுகிறார். இப்படியே மூன்று பாட்டாலே தாம் மங்கலாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

தன்னைப் பற்றியும், அந்த நேரத்தில் அவர் என்ன நினைத்தார் என்பதையும் அறிய முடியாது. அந்த நேரத்தில் அவர் என்ன நினைத்தார் என்பதையும் அறிய முடியாது. அந்த நேரத்தில் அவர் என்ன நினைத்தார் என்பதையும் அறிய முடியாது.

பல்லாண்டு. பறித்து. “ பல்லாண்டு ” என்றதென்பதென்னில் ; அகவையறிபா
தவனுக்கு, தெரியாமையாலே பலகாற்பொய்லவேண்டி யிருக்கா ; அவ்வல்லாண்டுகளும்
அவற்றிற்சுழல்புக்குந், திரிசுமயனுக்கு இதுகாற்பொய்லவேண்டா. இப்படிக்குத்திருப்பொரு
தென்பதென்னில் ; அவனுடைய பல்லாண்டுகளில் குறையாமல் ; நூதனப்பொய்க்கும்,
மற்று ஆறி யிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆதாரதெய்வத்தால், பலகாற் பொய்லாமத்தா
லாய் பாய்ப்பதி ரிவரத விஷயனைவகையத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார். தர்ஷனத்தினால்
தன் தன்னார் பெறுமளவும் ‘ தன்னார், தன்னார் ’ என்றுமார்பொய்லே, தம்முடைய
மாயப் சமிக்ஞையாலும் ‘ பல்லாண்டு, பல்லாண்டு ’ என்ன மார்பொய்க்கிறார்.

பல்லாயிரத்தாண்டு. கீழில் பஹுவசுத்திலே - வர்ஷங்கலி. நூண்டிய அனங்கபா
 ஸூத்ரம். சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உதயமிலேயே மன்னில் ; அவர் சேதங்களுக்கு ஸங்க
 னாய பிஸ்ஸாண்டபாலே காலாவர் சேதப்படுத்துக்குத் தொகையில்லை ; ஆகையாலே யருளிச் செய்
 கிறார். அவர் சேதங்ககாவன— ஸாஸ்திர பரிஸங்கதிகம் ; அவர் சேதப்பங்காவன—
 ஸாஸ்திர பரிஸங்கதிகம். வர்ஷத்துக்கு அவர் சேதங்க - சேதங்கம் ; அங்குள் பஹர்சொன்னார்
 கீழ் : பல வர்ஷத்துக்கு அவர் சேதங்க - பஹர்சா ; அங்குள் பஹர் வர்ஷம் செய்கிறார்
 பல்லாயிரத்தாண்டு மன்று.

பலகோடி ஹூஸ்டர் என்று பதறுமாக்களுக்குத் தீதானவரில்லா மயபாலில் யருளிச் செய்தார். காலத்தாயினுமரில்லாத தீதத்தினுள்ளார்க்கும. அவ்வத்தை என்னவளவும விஷயவைவலையுபத்தப்பற்ற அருட்சுவையும மங்கனாசலபுரம் திப்பாயபர் சேல்லாதின் தறு; காலத்தாயினுமரில்லாத தீதத்தினுள் இருக்கிறவர்க்கு அருட்சுவையும அருத்தால் வந்தாயுமும், அருட்சுவையின்தித்திக்காகக் காலத்தையப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளவகையும இப்படி மங்கனாசலபுரம் மன்னர் சொல்லவெனுமோ? இப்படி மாரி மாரி பயத்தை வீதெத்துக்

[illegible]

மலர் அட்ட தீண்டோள், பல்லவந்தக ஸ்வாதி காகுப் பண்ணின துண்ணிய தேயன்.
 'பலபாச கம்புகினை ஆராயவே' 'கொண்டாகையாலே துண்ணியதோடு' என்பது.
 'பலபாச' என்பது 'மிகுந்தாள்', அத்தகைய படிமைகொண்ட துண்ணியதோடு' என்பது தாகையாம்.
 'பலபுகி' 'துண்ணிய' பம்புதேயவாவகொன்னென்னில், 'ஆனான பத்பதங்குதன்பால்,
 'புத்த' தாய், 'துணை' பதியாக, புத்தத்திலே புகும், 'என்' அருகேதோ!' என்று பாபர்
 பரிசுப்போனை பம்பப்படுகை யுத்தம். 'மல்லனா யழிபச்செய்து தேயன்' என்று இவ்வாறு
 'பாபர்' பெயர்வென்னில், 'காதி'ல் 'தேதி' வாங்கினாலும் 'தேயப்பட்ட' 'கா' என்று 'அரு'பு
 காப்பெயரே.

மாணிலன்னு! நல்லாணிபோலே மிகுக்கிற திருசிதத்தைக் கண்டாயிடுவே. அதிபராய்
மாயம் அக்புஜ்ஜுவலாய் அறி ஸாகுமாரமாய் அதி ஸைலமாரமிகுந்துள்ள ஸா லவங்கொ
யிற் றுட்படசார்ந்தொடைய ஸகாசத்திலே செல்லுனதே! “கூ பளவெநூ துண்டீழ்மல
லுண்டாய தகூமடர்ந்திடு ! தூ வசூகூதிநா கொழ ஸரீரோபம் ஜெமாஸுரோ ” என்று
பெயர் பெயர்ந்து வளர்ந்த சிறுமீனானாய், முட்டி வடிவம் கண்டப மாஸ்கீபர
மூகாய் போசய்கிடுவதே! “நவரே மாகூதூ ஹே ” என்று சுப்பிரெ பாக் களிடுற
மந்திரமொழிற் பெயர்ச்சு. ஸைனகுமாரம் பபதிஹ துவாகிந்து, ஸைஸபாய் பரீதொ
லொ பெய்விஸ்; அஸுரகிரஸார்த்தமாக தேவதைகள் சரணைத்திறைய் பண்ணிவாய்ந்த
திலே, ஸுலபனும் அஸுரர்களாஸய்த்திலே புகும் என்னுமத்திலே பாய் பிடுகும்.

அதிபதிக்குத் தஞ்சாவன னெனலப்யத்தையும் மிகக்கூறும் கண்டால் கீரிப்பாடும்

வைக் குறித்தும், பரிசீலித்தவன் உத்தரவு முனையாவாக் குறித்தும் 'சைவதீர்த்தா'களை நூலுள்
என்றும் சொல்லப்பட்டவது. தமக்கும் எச்சவானுக்குமுண்டான சிவவிதிமமான உத்தரவுப
கிஷித்தில் பாபாமில்லாவையிலே குறைத்து விடக்கூறுது ; வேறுபுத்தந்தை 'உட்பட
யடைப வென்றி குக்கிறவிவர லக்ஷணத்தில் விழுக் கவிபாடாட்டாவைபன்றிம: இன்னமுன்.
இவ்விஷயத்திலே மங்கலாசாஸனம் பண்ண விழித்தார்க்கு 'மங்கலாசாஸனம் பண்ண' ிறுப
என்று வைகாங்கவொண்ணுத அபாயப்படுத்தி ஸ்சைமாரி குக்கிறது.

எல்லாப்பாட்டிற்கும் இதுதான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு ! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாபிரத்தாண்டு,
பலகோடிமுழுபிரம்- உன் சேவடி சேவலி திருக்காப்பு என்றவையாம்.

அ.—இரண்டாப்பாட்டு. சிழ் - வித்தறயோகத்தையும் குணசீபாகத்தையும் குறி
த்து மங்கலாசாஸனம் பண்ணினார் ; இதில் - உபபலிபூதி யோகத்தாக்குறித்து மங்கலாசா
ஸனம் பண்ணுகிறார்.

மு.—அடியோமோடு கின்னேனும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் கின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையுள் பல்லாண்டு
வடிவார் கோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு
படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே. உ.

படிவுரை.

அடியோ மோடு	{ தாழ்த்துக்களாள்-அடி போன் தொடக்கமான சேதங்கள் கொடுக்க	வடிவார் கோதி	{ திருமேனியெங்கும் வியாதி தந்திருக்கும். 'தேஜஸ்ஸையு டைப
கின்னேனும்	சேஷிபாள் அன்னேனும்	வலத்துறை யும்	{ வலவாருகே நித்யவாஸம் ப ண்ணும்
பிரிவின்றி	பிரிவில்லாநல்	கடர்	{ அந்நிபவரீபயாதபுகிற கட னையுடைப
ஆரிரம்பல் லாண்டு	{ பலவாரி வந்தவர்கள் நித்ப மாய்ச் சேவல் வேணும்	ஆழியும் பல்லாண்டு	{ ஸாதர் அழிவாணம். அநேக வர்ஷங்கள் நித்ப மாய்ச் சேவல் வேணும்
வடிவார்	{ உனக்கு நித்பநதவதயாய், (அல்லது) ஆபயமாய்	படை போர்	{ சேனைகொடியுடைப புத்தத்தில்
கின்	உன்னுடைப	புக்கு	{ புக்குது
வலமார்பின்	மார்பினில் வலதுபாகத்தில்	முழங்கும்	{ சப்தியா கின்றவன்
வாழ்கின்ற	{ உனக்கு போகருபமாரிருக் குமாய் வாழ்ந்துகொண்டி ருக்கிற	அப்பாஞ்ச	{ அத்தாஞ்சுஜ்ஜாழ்வானும்
	{ நித்ப பெளவதராலிதியான		

பொலே, 'மங்கலாசாஸத்தாந்தத்தாப் வேணும்' என்று தம்மைப் புகட்டிக்கொண்டு
 உயர் அந்தஸ்துப் பரிசைக்கும் தாமஸ்ஸும் இல்லையாயாலே, தாமிஸ்ஸாக்கோது அந்த
 லேபுற அபாயம் வித்தவென்றிருக்கிறேன். ஆனால் 'என்னோடும்' என்னுடைய 'அபுபோ
 மோடும்' என்னவென்னென்னில், நேற்றுத்தாமிஸ், நேற்றுத்திலே அத்தப்பத்தி பண்
 னும்; மாயாவாதி, அறுங்காத்திலே அத்தப்பத்தியன்னும்; ஸாங்க்யன், 'அறுமாந்
 தம் பாக்ரதேத்பரம், ஸ்வயம் பாகாசம், ஸ்வதந்தம்' எனறிருக்கும்; அங்கன் கலங்கின
 வரந்திறே இவர். முறையறிபுமவா கையாலே 'அபுபோ மோடும்' என்கிறார்; 'கர்மனாபாதிசு
 மா' வத்தவவன்னைதகவெல்லாம் மறைத்தலும் மறைபாத வ்யபாஸம் தாஸ்பம்' எனறிருக்
 குமவரிபெ ஸிவர். ஆனால் 'அபுபோ மோடும்' என்கிற பற்றுமசகத்துக்குக் கருத்தின
 னென்னில்; தாம் தனியாய் கின்று மங்கலாசாஸம் பண்ணுமத்தால் மர்ப்பாத்தி பிறமா
 மையாலும், ஸர்வாதாரக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசித்தமாயகையாலும், இப்பரதபத்தி
 அவர்களுக்கின்றிக்கே விருக்கச்செய்தோரும் ஸ்லாடிப்ராயத்தாலே யுநாவிச்செய்கிறார்.
 ரின்னோடும். வ்யாவர்த்தமான சேஷித்வம் மங்கலாவறுமாயகையாலே ஸர்வமும் கூட்டபரி
 தாலும் போராதபாபாதிதே விருப்பது. இத்தால் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபாததப்பற்றி மங்க
 லாசாஸம் பண்ணுகிறார். பிர்வின்தி. இரண்டு தல்பும் நித்பமான 'வோபாதி, ஸம்பந்த
 மும் நித்பமாதிதே விருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்கலாசாஸத்தாலே மூண்டா
 தாக நினைத்திருக்கிறார். ஆயிரம் டல்லாண்டு. காலத்தவமுன்வதனையும் இன்மைப்பதும்
 நித்பமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

வடிவாபிதமாதி. உண்டான அமங்கலங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்கலங்களுண்
 டாகைக்கும் தன் கடாசுதேர பமைத்திருக்கிற விவன், "அகலகில்லேன் இறையும்" என்று
 நம்மைப் பிரியாட்டாதே விருக்க, கமக்கு வருவதொரு அமங்கலமுண்டோ? "என்செப்
 பாய் படுகிறீரென்ன; நேலாரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி நித்யமாச்ச செல்லவேணுமென்று
 மங்கலாசாஸம் பண்ணுகிறார். வடிவாய். 'வடிவு' என்று - நிதமாய், இவ்வோட்டைச்
 சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகழைச் சொல்லுகிறது. "சுப்யுபெயாண்டி தடுது
 ஜொ பஸு ஸா ஜ நகா துஜா" என்று 'ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகன் எனக்கென்ன இட்
 துப்பிறந்த தத்தவத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல கிணக்கியுமோ' என்றருளிதே மாரியன்.
 "ஸ்ரீபயா ஷெவொ ஷெவகபஸு" என்க்கடவதிறே. ஆனால் இவனாலே அவனுக்கு
 உத்கர்ஷமாகல் அலுனுடைய சேஷித்வம் குலையாதே வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே
 பெருவிலையனாகாட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூ மணத்தாலே பெரு
 விலையனாகாட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? வடிவாய். ஸ்ரீநெகஸ்துபாதிக்கன்போலே

என்று இரண்டு அவஸ்தையுமுண்டே அவனுக்கு; இவனுக்கு கௌடாராவஸ்த்தையால் வந்த மௌக்த்யமே யுள்ளது. யுவதியுமாகக்கடவன். எங்ஙனேயென்னில்; போகஸ்ரோதன் வில் வந்தால் இவன் தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மங்கையும்கு. (க) சரபத்தத்தாலே-மஹிஷ்யந்தாதந்தைச் சொல்லுதல்; மங்களா வஹையாவளிவரும் ஆராவைய என்னுதல். பல்லாண்டு. காலத்தவமுள்ளதையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் சொல்லவேணும்.

வடிவார்சோதி நித்யாதி. இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி கல்மதினிட்டாப் போலே நிரூபித ஆழ்வார்களைப்பாரீரென்ன; அவர்களைட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ! என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். வடிவார்சோதி. காளமேகநிப சம்பாபமான நிருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய்படி யிருக்கை. “வாஸுஷம் ஆவடிவிஷ்டி” என்றும்படியாயிரே யிருப்பது. தேஜோராசியாயிருக்கும் வடிவை யுடையவனென்னையுமாம். வலத்துறையும் கடராழியும் பல்லாண்டு. வலவருகே நித்ய வாஸம் பண்ணுமவனுப், பிறர்க்கு அருப்பவசியனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் சொல்லவேணுமென்றார். “ஆழியும்” என்கிற (க) சரபத்தத்தாலே ஆயுதமாக சந்தாலே சக்திமாயாகக்காட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவனையுங்குறித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரென்கை.

படைபோரித்யாதி. நம் கை விடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளை யழிக்கு மிவ னோப் பாரீரென்ன; படைபோர் புக்கு முழங்கும். ஸேனையைமுடைய யுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்கு மென்னுதல். முழங்கும். “ஸ வொவெஷா யாக புராஷ்டிரணாம் க்ஷுடிபாநி வுஜாயக” என்றும், “யஸ்ய நாபேந நெஷேக்ரணாம் வஹாநிரஜாயக” என்றும் பாதிகலர் மண்ணுண்ணும் யடியும் அதுகலர் வாழும்படியாயிரே த்வநி ரிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்தான மானபடி. என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப் படுகிறார். அப்பாஞ்சசன்னியமும். முன்னிலையாயிருக்க பசோக்திரிதேசம் பண்ணுவா னென்னென்னில்; புத்தனை அலங்கரித்த தாய் ‘தன்கண் படியும் கண்ணைச்சிலாம்’ என்று பார்க்கக் கடமார்போலே, மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும்சொறித்து முகந்தையும் மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்திற் பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார் என்றுமாம்.

அ.—மூன்றாம் பாட்டு. வாழ்வித்தபாதி. கிழிர்ந்தி பாட்டாலே தாம் இருப்பால்
 லான்றி பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய பங்குநாசாவந்ததால் தமக்கு பரப்பாப்தி பெறா
 மையாலே, “வதுவிடபா ஹதெனா சோ” என்கிறபடியே யிவ்விய கைவல்ய பதவசசர
 னார்த்திகள் முவனரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் பங்குநாசாவந்ததற்கு பக
 வத்ப்பாப்திகாமர் பரத்யாஸந்தராகையாலே அவர்களை யழைக்கிறார். “வஸக ஸ்ரீமஹே
 ஸ்ரீத ” என்கிற நயாயத்தாலே இம்மங்களாரானத ரஸத்தை எல்லாரும் புதிக்கவேணும்
 என்றும், கினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம். அவர்களைமேகூட பங்குநாசாவந்தம் பண்
 னதாக தமக்கு தாக பாகையாலே பென்றுமாம். “அடியார்த்தங்கள் இன்பபெரு பெருங்
 குழுவு கண்டு” என்று, “அடியார்கள் குழாங்களை—உடன் கூடுவதென்று கொலோ”
 என்றுர் கண்ணாலே காண்கையும் அத்தகையிலே புகுருகையும் இவை யெல்லாம் உத்தேசிய
 மாயிதேய யிருப்பது.

மு.—வாழாட்டட்டு நின்றிருள்ளிரேல் வந்து மண்ணு மணமுங் கொண்டின்
 கூழாட்டட்டு நின்றிருங்கை யெங்கள் குழலினிற் புதுதலோட்டோம்
 வழாட்காவும் பழிப்பிலோ காங்க விராக்கதர் வாழிலங்கை
 பாழாளாகப் படைபொருநானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௩௩
 பதவுரை.

வாழாண்— ஸங்குபாபானவடிமைக்கு
 பாட்டு— அதுப்பட்டு
 நின்றிர்— நிலைப்பெற்றவர்களாய்
 உள்ளிரேல்— இருப்பிடிகளையானால்
 வந்து— வந்து
 மண்ணும்— மண்ணையும்
 மணமுங்— அரிமாதந்தையும்
 கொண்டின்— ஸ்விதகியுங்கொள்
 கூழ ஆள்பட்டு—சொற்றுக்காக வடிமைக்க
 பாட்டு

நின்றிருங்கை— இருக்கிறவர்களை
 வந்தவர் குழுவினில்—வந்தவர் கூட்டத்திலே
 புதுதலோட்டோம்—சேரவோட்டோம்,

தங்கள்— தங்கள்
 வழாட்காவும்— முன்னேழு தலைமுறைகளி
 லாம்
 பழிப்பிலோம்— குற்றபற்றிசா நின்றோம்
 இராக்கதர்— ராஜகாரிகள்
 வாழ்— கனிந்து வாழ்க்கிறார்
 இலங்கை— இலங்கையானது
 பழாவாக— பழற்ற ஆராய்வாய்ந்தாக
 படை— பொன்
 பொருதானுக்கு— பொருதானுக்கு
 பல்லாண்டுகூறும்— மங்களாசாலகம் பண்
 விப்போருவோம்.
 (ய - அரை.)

ஷார்த்தமாயிதே யிருப்பது. பட்டு என்பது- 'உவாசிக்கடலில் முத்துப்பட்டது' என்று மாயிப்போலே. 'நான், எனக்கு' என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத் ஸமீபத்தினை ஆரவிசுப்பது. கையொழித் திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அலம்பலாபமென்று மிடர்கிற மற்ற வருஷச்செங்குளர். நின்றீர். வாயுபாவசமாய்த் திரிகிற தர்ணம்போலே கம்ம பாதத்தானுபத் திரிவிற ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவஜ்ஞானாத்நான்கமாக தத்ஸமீபத்தினை ஆசாலிக்கப் பெற்றாலிதே ஸ்திதியுண்டாவது. உள்ளீரேல், "வாஸிஷ்டா க்ர ஸுமுகு-புஷ்டி" என்று அரங்கியயோஜகனாக் கிடையாதென்று ஸர்வேசுவரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே உங்கனாசாஸகத்துக்கு ஆன் தேட்டமாயிதே யிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோணித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீமீஷேனுழ்வானும் 'பாணனுடைபாருண்டோ' என்று தேடினாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தல் ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையார் தேட்டமாயிதே யிருப்பது. இந்த (சு)யதிகத்தத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் துர்லபமென்றதாய்த்து.

அரங்கியயோஜகான வைஷ்ணவர்களும், 'கம்மம் யிருப்புவர் சிலருண்டாவதே!' என்று ஸந்திஹிதாாக; வந்து, அவர்களுடைய ஸ்ரூபஸ்ஸபாவம் ஆராய்வதற்குமுன்பே அவர்களுடைய கலந்துகொடு திற்கலேவென்புடியான த்வனா செல்லுகிறது. மண்ணும் மண் முங்கொண்மின் என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அந்தரங்கான அடியாயிரிதே. அடிமை விலையோலை பெறுதம்போதும் 'மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியதாக வேணும்' என்றிதே யெழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குார்பணத்துக்குப் புழுதிமன் கமக்கை; அந்த க்யாயத்தாலையிதே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது கர்த்தவாயிவிறது. மணமாவது - அந்த கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமானியாயிருக்கை. இவ்விதம் - ஸ்வகைங்கர்பத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்மின்" என்றுத்தால் - அடினா செய்யுமிடத்தில் கிடந்தானே கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர் தாக்கொள்ளவேணும் என்னையும், தருமவர்களுள் 'உங்களதான் அடிமையை நீங்கள் ஸங்கிரியுக்கோள்' என்று விரிநாகக் கொடுக்கந்நடவர்களை என்னையுமாகிற சாஸ்தார்த்தத்ததை வெளியிடுகிறது.

கூழாளி! யாதி. * இவர் அனுபுத்தவாசி யறியாதே பாயோஜகாந்தாபாரதையப்புகுத்தொடங்கிற்று; அவர்களை நினைக்கிறார். "கூழான்" என்றது சோற்றுக்காக ஆரேலுக்குப் தன்னை பெழுதிக்கொடுக்கை; இது பாயோஜகாந்தாங்களுக்கு முபலக்ஷணம். தன்னை 'பகவத்தாலையகபோகன்' என்னுமிட மறியாதே, பாயோஜகாந்தாங்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆசாயிக்கிறார்களிதே. "கூழான்" என்று - அரங்கியயோஜகாயிழிந்து, பாயோஜகாந்தாங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இக்கரையரைக் கொல்லுகிற தென் றாராம்.

ஸ்வகாசனாபான மூலப்பாக்கிரிசிலே லயிப்பதற்கு முன்னே. இது கிரிவாழ்வித்துப்போரும்
 படி;— 'வடு' என்று - ஸம்புக்குப் பேராய், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான கிரிம், ஸ்வகா
 சனாபான மூலப்பாக்கிரிசிலே லயிப்பதற்கு முன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யரதான் அவர்க
 ஞருடைய அந்தத்தத்தக் கண்டைழக்கொன்னுமிடத் தொற்றியிருக்கிறதிறே. ஒன்று. ஸ்வ
 தந்தாரா யிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்தினுண்டான ஆரத்தைச் சொல்லுகிறது.
 எங்கள் குழம்புபுகுந்து. செவலரும் ஒரு ஸங்க்ஷயாயிரிறே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்தாராகை
 யாலே அந்யோந்யம் சோதச் சேர்ந்தியாயிருக்கும். ஒருத்தருடைய வயிற்சி ஒருத்தரது
 யிரிறே யித்திரளிருப்பது. “வரஹோ நீவஹோ” என்னக்கடவதிறே. இந்திர
 ளில் புருஷார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில், கூடுமனமுடையீர்கள். ‘புருருஷோம்’
 என்னும் நினைவே வேண்டுமது. அனிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரட்சாரணங்
 கள் கனக்கவேண்டியிருக்க, அழில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புருருஷார்க்கு புரட்சாரணம்
 வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்பாத்தபுருஷார்த்தங்களாகையாலே புரட்ச
 றாணதிகள் அபேக்ஷிதங்களா யிருக்கிறன; இது ஸ்வரூபப்பாத்தாக்கையாலே வேண்டா.
 மாநாதிதாக்களை யதுவர்த்திக்கைக்கு இச்சாரோயிரிறே வேண்டுமது. உடையீர்கள். இந்த
 இச்சையால்வந்த ப்ரபோஜனாதிசயத்தாலே ‘வைராவணன்’ என்னுடாப்போலே வருளிச்
 செய்கிறார். கூடகிளைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுமது, முன்பு சிற்ற திறுமையாய் குலைந்து
 வரவேணும். வரம்பொழிவந்து. “வரம்பொழிய” என்கிறதிறு, “வரம்பொழி” என்று
 கூடக்கிறது. ஸர்வேச்சயனுக்கு ப்ரகாரபூதரூப, அவனுடைய ஸ்வரூபரூபருணா விபூதிகளை
 அறுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், “ஜிவாதேவனாகோக்யாய” என்று ஸ்வாநுபலத்தள
 விலே ஒரு வரம்பு யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோ லென்கிறார்.
 ஒல்கைக்கூடுமினே. பற்றுதிற புருஷார்த்தத்தினுடைய விலக்ஷணயத்தவத யதுஸந்தித்தால்
 பதறிக்கொண்டுவந்து விழுவேண்டாவோ? “வடுகிலத்திலேவெதன்முன்னம்” என்றது—
 சரிதத்தில் அஸ்தைதர்பத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒல்கை” என்கிறது-பற்றுதிறவிஷயந்தினுடைய
 விலக்ஷணயத்ததைப்பற்ற. “கூடுமனமுடையீர்கள்” என்றும், “கூடுமினே” என்றும்
 அருளிச்செய்கிறாரிறே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரளில்தின்றும் பிறிதிறிப்பட்டார்
 சில சிவர்களைன்று தோற்றுமினே ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

நாடு நகரமும் கன்கறிய. இத்திரளிலே புருருஷார்க்கு வேண்டுமன வருளிச்செய்தார்;
 இதுக்குமேல் டங்கனாசாஸகத்துக்கு வேண்டுமன வருளிச்செய்கிறார். “நாடு” என்று -
 அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; “நகரம்” என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது.

இத்தொன்றிலே புதுதலை ஹைமன் திருப்பதிர் ! அந்தைச் செய்துக் கொள் ; அவ்வளவு போராது,
உங்களுடைய வந்ததிலே சேஷமும் பெறவே ஹைமன் திருப்பதிர் ! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்
கொள்ளென்று கிரியையை இரண்டாக்கி கிவ்வழிக்குமாம். ... * ௪

அ.—பித்தாம்பாட்டு. அண்டசித்தாதி. முற்பட அகம்பாப்போஜனா பனமுத்தாந் ;
கேவலரும் பிச்சவ்யாந்திதனும் பரபோஜனாந்தாபரா பித்தாந்தசெய்தியும், கேவலமுடைய
அந்தையைக் கண்டு முந்தாது வனமுத்தாந் ; இப்பாட்டிலே-பிச்சவ்யாந்திதோ பனமுக்கிறார்.

மு.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசர ரிராக்கதறை
யிண்டக்குலத்தை யெடுத்துக் களைந்த விருடேகசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர் லந்தடிதோழு தாயிரநாமரு சோல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டென்மினே. ௩.

பதவுரை.

அண்டக்குலத்தாங்கு— அண்டக்களின் டட்
டத்துக்கு

அதிபதியாகி— ஸ்வாமிபாய்

அகரிராக்கதறை— அசரர்களைப் பிராக்க
தர்களையும்

இண்டக்குலத்தை— இன்னும், கிதூரர்க
ளின் கூட்டத்தையும்.

எந்தெந்தைந்தை— தனிப்படவெடுத்து கி
ளிக்த

இதுமேகான் தளக்கு— ஸர்வேசத்திய சியத்
தாவாள் வெப்பெறுபாறுக்கு

தொண்டக்குலத்திலே— தொண்டிழுவாடவர்க
ளின் திராவிட

உள்ளீர்— உளரான தீர்க்கன்

வந்து— ஆகப்பாப்போஜனாய் வந்து

அடி— திருவாய்களை

தொழுது— வேசித்து

ஆசிரசாடந்தொல்லி— அவ் ஹைமன் குண
சேஷடிதங்களுக்கு வாசகங்களை
வாசகத் திருநாடங்களையும் பித்தாந்
ததாய்ச் சொல்லி

பண்டைக்குலத்தை— பகவத்கீழ்கமாய்ப்
போந்த பழையஜாதியை
தவிர்ந்து— விட்டு

பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு— பலவாஷை
கள் பலவாயிரவாஷைகள் தித்
யாவயர் செல்லவேணும்

என்மின்— என்னுடையவாசாவும் பன்னுங்
கோள்.

(எ- ஸ்வா.)

பாகாரம் மீதாற்றியிருந்ததில்லையே என்றால்; உதாரண விரும்பாநொருவன் கையிலே எது மிச்சம்பழ யிருந்தால் 'இது இருந்தவழிகென்!' என்று சொன்னவனவிலே, பாவஜ்ஞனு யிருக்குமவன் 'கொள்ளலாகாதோ' என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிதே; அப்படியே, அண்டா திபத்யத்திலே அபேகைபுண்டென்று தங்காபேகையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - பாயோஜனந்தரபரணைக்குறித்து "உபாஸா" என்னுமவனுடைய ஓளதார்யம் பாகாசிக்கிறது. அண்டக்குலத்துக்கு. "சுஸாநாஹு ஸஹஸ்யாணாஸு" என்று தொடங்கி "கொடிபுகொடி ஸகாமிய" என்று அவஸந்த்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகளுகையிலே அபேகைத்தாரபேகைத்த அண்டங்களைக் கொடுக்கக்கு உடைமை சொல்லுகிறது. அதிபதி. உபயபிபூதங்குட கிர்வாஹகளுகை. ஐகி. ஆசநிதர் தன்னை பநஸந்திந்தவன விலேயாயிருக்கை. ஸிர்வர்பார்த்தி, ஸிர்வர்பலிஷ்டனாக அநஸந்தித்தால் அவ்வளவா யிருக்கும்; கைவஸ்பார்த்தி, அவஸர்த்த ஸம்ஸாரகர்த்தனாக அநஸந்தித்தால் அவ்வளவா யிருக்கும்.

அகரிராக்கிறை. இப்பதத்துக்கு அவஸரர்களாலே வேதாபஹாரா தப்பாததுக் களில் கணையறுத்துக்கொடுக்கையுந் பாகைனுக்கு பாயிதே. 'ஆர்த்தன்' என்றும், 'அர்த் தார்த்தி' என்றும் ஸிர்வர்ப புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிதே யிருப்பது. அழில் அர்த் தார்த்தியைப் பிதே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜம்பாபாரி பாரார்த்தமே பண்ணிப் போருவது இரண்டு வர்கமிதே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க கிராஸ நத்திலே யிழிகிறது, ஆசநித விநோதிகளென்றிதே. இண்டக்குலத்தை. மிகவுந் பெருங் கின திரை. "இண்டர்" என்று சண்டாளர். இலங்கை சண்டாளரென்று சொல்லுகி றது. நிவீரிரென்னுந் கிரைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை. பரஸம்ர்த்த்யேகப்பாயோஜனா யிருக்கை; கிகர்ஷத்துக்கெல்லை பாரார்த்தமே பாத்நரபாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே "ஸஸுஸசுத்ருவநஃ" என்றிதே இலங்களுடைய ஆசரயண பாகாரமிருப்பது எடுத்துக்கொள்த. "பொல்லா வாக்னைக் கள்ளிக் களைந்தனை" என்னுமப்போலே, ஆர் நிதர்பகல் அழல் தட்டாதபடி கிரைக்கை. "இலங்கை பாயுளாக" என்றதும் விபி ஷண பரிபாஹத்துக்கு ஹுந கோவு வராதபடியிதே; விபிஷணகர்ஹத்துக்கு அழல் தட் டாதபடியிதே ஸங்கர்த்தஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். இருடகேசன். பாயோஜனந்தர பார்த்து ஸிர்வர்பாதிக்களிலே கர்மாஹுலமாக ருகியைப் பிறப்பிக்கும்; தன் பக்கவிலே ந்ய ஸ்தபராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாஹுபமாக ருகியைப் பிறப்பிக்கும். ஸிர்வர்பார்த்தமாக வவன் பக்கவிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழிகிலே உறைக்க வைப்புகோள்; அவன் "மமேதம்" என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துக் கண்புத்தளிலே ருகியைப் பெறப்பெறும்.

வேண்டி வந்து “மீமேதம்” என்றிருக்குமன்றிதே; “தவேதம்” என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குணாச்சேஷபுத்தங்களுக்கு வாய்க்கமான திருகாமங்களைல்லாம் போக்யமாயிதேயிருப்பது; அவற்றை வாயாட்ச்சொல்லி. பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து. தொண்டக்குலத்திலே வந்தவாயித்தவாதே ‘மீமேதம்’ என்றிருந்தகாலம் ஜம்மந்தாமாய்த் தோற்றுமிதே. ஒரு ஜம்மத்திலே தவிஜம்மனாகிருக்கிறே; ராஜர்ஷியான விஸ்வாபித்தன், அந்த ஜம்மத்திலே ப்ரஹ்மர்ஷியானானிதே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. ‘உனக்கு நான்’ என்ற வந்ததாம், முன்பு ‘நான்னைக்கு’ என்றிருந்தவிடது வபதிரேகமாய்த் தோற்றுமிதே.

பல்லாண்டு. இப்படி அநந்யப்ரயோஜனான நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். ‘ப்ரயோஜனாந்தரபாறயப் போத்தவன் நமக்கு ஸமீந்திபை ஆசானிக்குமத்தனை பரிவனாகப் பெற்றேனோ!’ என்று அவன் குளிரனோக்கும்; பல்லாயிரத்தாண்டென்மின். பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கற்கு நித்யஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாதத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈச்வரனுக்கு ஸமீந்தியு முண்டாகப்பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். ... * ... * ... * ௫

அ.—ஆறம்பாட்டு. எந்தையித்தயாதி. அநந்யப்ரயோஜனாக்கும் ப்ரயோஜனாந்தரபார்க்கு முண்டான நெடுவாசி யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், அநந்யப்ரயோஜனையழைத்த ஸமநந்தம் இவர்களையழைக்கைக்கடி. “உடாராஸூபுஷனெவெதே” என்னுமவன் சிலத்தாலும், அவரினாடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத் தேங்காதே புருசலாம்படியாயிதே யிருப்பது. ஆகையாலே, அநந்யப்ரயோஜனையழைத்தவோபாதி இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், *வாழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜனர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புருச, அவர்களைக் சுட்டிக்கொள்ளுகிறார். “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று ப்ரயோஜனாந்தரபாரைக் குறித்துத் தாபருளிச்செய்த தம் முண்டப நிரநுக்குண்டானவெற்றத்தை, புகருகிறவர்கள், தங்களுக்குண்டாகச்சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகருகிறார்கள். தந்தாமேற்றஞ் சொல்லிக்கொண்டவர்து புகருகை ஸாதத்தவர்க்கு யுத்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங் கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுத்தம். “வஹமாஸநரோகாஸொ வதஹ்வகநிலெலிதெ. டெவெதெயபிஹஸதூ வரிமஹ்வஸூஸ” என்று திருவடி, ஸ்வசத்தியைச்

கொண்டிருக்கிற திருநாளைவேளையன்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார். அந்தியம் போதில். தேவர்களுக்கு பலம் களிப்பைப் புலனாக்கு பலம் (க) வந்ததற்குப் பதிலாகவே. அரியருவாகி. ஒரு காலநிச்சேஷம் வேண்டாதே வர்வகாலமும் மங்கலாசாஸனம் பண்ணும்படியான வடிவையுடையனாய், “நாவுலிஓவவபுரீசீவ” என்றும், “அழகியான்றான யரியருவன் றானே” என்றும் “சங்கலத்த சிங்கமாய்” என்றும் சொல்லக்கூடலாதே. அரியையழித்தவனை. ‘அரி’ என்று சொற்கு. ஸஹஜசந்தருவான ஹிரண்யணைக்குத் துரோகக்கிடாதே உருவழித்தவனை. “சுதித்தெங்கும் சிவந்தபிசைத்த” என்னக்கூடலாதே. அவனை எழுப்பச்செய்தது பரஸந்தாந மாதேய- பின்புள்ளார் பகை கொண்டாலே தொன்னுமத்தாலே. பந்தனைதீர். அன்பாக்கி யான ஹிரண்பனுடனாக கிண்பி பொருகையால் வந்த அனுக்கம்தீர். திருவாவதரித்த திவ லத்திலுண்டான அபதாந மானகையாலே “அனுக்கம்” என்றிருக்கிறே. பல்லாண்டு. அநுக் லம் வாயாலே ஒருக்கால் மங்கலாசாஸனம் பண்ண, அல்லவ்வுவ்வினுடைய அனுக்கமேபாய், நித்யமாய்ப் செல்லுமென்றிருக்கிற இவர்கள் கிண்பி. பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுகிறே. ஒருக் கால் ‘பல்லாண்டு’ என்றத்தால் மாய்ப்புதிபிறவாணையாலே காலதந்தம் முள்ளதனையும் நித்யமாய்ப் செல்லவேறுமென்று மங்கலாசாஸனம் பண்ணுமெனவே எங்களுக்கும் வந்தி யென்றிருக்கிற.

அ.—சுழாப்பாட்டு. தீயிற் பொலிகின்ற. *சுழிசிலத்திலே இவராலே ஆறுதலான னைவல்பாத்திருக்க, சுங்கம் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவர்களுடைய ஸங்க ராகிதம். இவர்களை யழைத்தபோது, “வாம்பொழிவந்தொல்லக் கூடுமிதினே” என்று நிங் கம் பற்றின புருஷார்க்குத்தக்களிட்டு வாருங்கோளென்றும், “நமோநாராயண” என்று அந்நாயகியோடே நாராயண நாமஞ்சொன்னும், “நாமோகமும் கங்குலி” என்று விசேஷஜ்ஞர் பரிநா ஹிபுருப்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்று நினை அனக்களை யழைத்தது. அதில் சுதந்திரபுருஷார்க்குத்தக்க விறகையும் அந்நாயகியோ டுக்காகவும் நர்முடைய கீர்வம். அதுகூடப் பரிசுறிக் கைக்கும் பத்திகூலர் கைகிடு கைக்கும் செய்யவழிப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிஹ்ரமான திருநிலச்சினை யை நிகிலவே தயக்கோபநாசகனியைமும் வித்திக்குமென்று பார்த்து, அந்நாந் தரித் து கொண்டி வந்தேறாமென்றிருக்கிற.

மு.—தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ் திருச்சக்கரத்தின் கோயிற் பொறியாலே யொற்றண்டு நின்ற குழகுடியாட் செய்கின்றோம்

பொலிகின்ற— (மேலாக) விளங்குகின்ற
சேம் சுடர்— சிவந்த கோதியையுடையனாய்
ஆழி— மண்டலாகாரமாய்
திசுழ்— ஜுவலியாகின்ற

திருச்சுருத்தின் கோயில்— திருவாழி
யாழ்வான் எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தின்
பொறியாலே— சிறந்ததாலே
ஒற்றுண்டு கின்று— சிறந்ததாய் நின்று
குடி குடி— வம்ச பாரம்பரியமாக
ஆள் செப்கின்றோம்— அடிமை செய்து
வாழ்கின்றோம்,

படை— ஸேனைகளையுடைய
வானன்— பாணஸ்தனை
ஆரசித்தோனும்— ஆரசித்தோன் கவிநின்றான்
பொழி— சொரியாகின்ற
குருதி— இரத்தமானது
பாய— வழிந்து ஒழிப்படியாக
சுழற்றிப்— சுழற்றின
ஆழிவல்லா னுக்கு— திருவாழியாய் வானனை
யுடைய வம்பெருமனுக்கு
மல்லாண்டு கூறுதும்— திருப் பல்லாண்டி
பாடாதின்றோம்.
(ஊ - அனா.)

ஓயா.—தீயிற்பொலிகின்ற சேஞ்சுடராழி என்று வைஷ்ணவ கோஷ்டியாலே புருஷப் பன்னரின உபகாசனம் தியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டிருக்கன். தீயிற்பொலிகின்ற. “நி” என்கிறதும் சந்தாதித்பாதி தேஜஸ்பதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். அநிற் காட்டில் தேஜஸ்ஸு (து) வர்த்திக்கையாகிறது - “எகிகுடா நகுநீதூ உதூ உழ” என்கிற பாம்பதத்தில்தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்பாதிதேஜஸ்ஸுக்கொழிக்காட்டில். அநிற் காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்கலனிகாஹ தேஜஸ்ஸு மிக்கிருக்கக்கடவது; அநிற் காட்டில் காசகமாதிரே திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. “வாடிவாரகோதி வல்குது வையுஞ் சுடராழி” என்னக்கடவதிறே. “தவறி ஊவார வயபூதி உவீமா உ” என்கிற படியே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்குகின்ற தென்னுநிற், திவ்யமங்கல விகாஹத்துக்கு இவன் பாகாசகனம்படி பென்னென்றில்; சேஞ்சுடர். காவமேகலிப்பாம்பு மான வடிவுக்கு இருட்டனையில் விளக்கேற்றினுப்போலே பாம்புபுதுதானிலைந்த பாம்பு அகலாத்தாச் சொல்லுகிறது. ஆழி திகழ் திருச்சக்கரம். இட்டனத்திலே பெருவானன் போலே புறம்பு போச்சுற்று, தன்னிலே மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டி விளங்குகின்றான் திருவாழி யாழ்வானென்கை. சக்கரத்தின் கோயில். ஆழ்வா எழுந்தருளி யிருக்கிற மண் லாகாரமான வானந்தாகர். பொறியாலே ஒற்றுண்டுகின்று. அகாதே ம-சிற்றந்தா லே சிறந்ததாய் நின்று. திருவிவர்க்கையை தரித்த பின்னிறே, இவன் ஜகத்காந்திற் போலிகே போகாதத்தத்திற் போகாதே ஸுஸ்திரானுபபிபற்றது. பகவத்க்கிளையாம் இதுண்டானுநிறே அநிசரிப்பது. ஸ்ரீமத்தவாசகனில்கின்றும் ஆதிதவிறே நிர்வாணம்

பொலுபு நடுவெருது. வதிபுது திவிதூணி வதுபாடி விவகுமணுது' என்று பகவதளம் பத்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிதே யிருப்பது. குடிமுடியாட்செய்கின்றோம். "ஸவசுத்ருவளசு ஸமணு" என்கிறபடியே ஸந்தாகமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந்தோம். இப்படி அந்நபர் ஹராபிருப்பார் செய்யுமடி மையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிதே.

எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்கவாசாஸகம் பண்ணுகிறதென்னில்; மாயப்பொரு படை யிற்ப்பாதி. எங்களைப் புருசரிதுத்தின ஆழ்வாணுடைய விரகாசகரான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பாடக்கடவோ மென்கிருங்கள். மாயப் பொருபடை வாணனை. ஆச்சர்ய மாகப் பொருட் லைசையை யுடைய வானானென்னுதல்; ஆச்சர்யமாகப் பொருட் ஆபுதத்தை யுடைய வானானென்னுதல். "மாயம்" என்று - க்ந்திரிமமாய், க்ந்திரிமமான புத்தத்தை யுடையவ ளென்னவாராம். ஆயிரந்தோளும் பொழிக்குதிபாய. ஆயிர தோள்களாலும் மதகு திறந்தாற்போலே சத்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்பரப்படைபப் பரம்பும்படி. பொழிதல்- சொரிதல். இதுக்கு இவன் பண்ணின ல்லாபாதத்தலவேதென்றில்; சுழற்றிய. திருவாழினை விடவேண்டி திறில்லே, சுழற்றினகித்தனை. அவன் ஒருக்கால் திருவாழினைபச்சுழற்ற, வானா னுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலைக் கொடுமுடிகளப்போலே முறிப்புகிழுந்தன. வானா னுடைய தலையை அருந்தொழிந்தது குற்றம் போசாமையன்று, உடைபி திற்றினைய பாசாமைக்காகவும், தேவதாந்தரபஜகர் பண்ணுவார்க்கு பலபிறு வன் னுமிடத்துக்கு மச்ச பாசவும். அதாவது- "பரிவின்தி வாணனைக்காத்தும்" என்று பரிஜினை பண்ணி, புத்தத் திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, அபரிகரனுப்க்கொண்டு முறுகுதாட்டிப்போனான் ரக்ஷகன், ரக்ஷாபுரகன் நோன் தலையிடுண்டான். "உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு கான்பட்டதோ!" என்றும் 'உன்னை அபரித்தி கான்பட்டதோ!' என்றும் இருவருங்கூ ட் காட்டிக்கொண்டு கதறு வாகையிதே பலபாய்விட்டது. ஆழிவல்லாணுக்கு: 'விஸ்வல்லான்' 'வாவ்விஸ்வான்' 'தோவ் வல்லான்' என்னுமாய்ப்போலே. "யஸ்யஸா ஜககா துஜா" என்கிறபடியே பிராட்டியை வாக்கொன்ன இட்டிரிபிறத்தல், திருவடி. தோளிலே கத்தரிக்கசிருத்தல், கைபிராமல் திரு வாழினைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகத்தவத்துக்கு வகைமை. பல்லாண்டு உறு துமே. அத்தனைசாலிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வாணுடைய விரபுநீரும், அடிமைகொண்ட க்ந்திரிமனுடைய விரபுநீர்க்கும் மங்கவாசாஸகம் பண்ணுவாசாப்பெற்றதில்லை; அவிநிதய னிதே இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோ மென்கிருங்கள்.

அ.---எட்டாம்பாட்டு. கெய்யிடை யிற்ப்பாதி. * அண்டக்குலத்திலே பழைத்த வீசுவர் யார்த்திகள் இவைத்துவர, அவர்களைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார். * வாழாவிடையழத்த அந்நபர்

புகுந்நிபவர்களானகயாசிலே அநிலுடைய கூடித்ததை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அன்றா
தயகூடனா பரதிறயாவுக்கும் தாசகபோஷக போக்யங்கனோசிறே பரபோஜனம்; அதற்கு
நேர்ப்பட்டு பகவத்கீதையை 'எனக்கு' என்கிற அபிராபத்தால் வந்த ஸ்வரூபஹாநிகே
யிதே பலம்.

மூ.—நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு நியதமு மத்தாணிச் சேவகமும்
நையடைக்காயும் கழுத்துக்குப் பூனோடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்ப்பிட நல்லதோர் சாந்தமும் தந்தேன்கை வெள்ளுயிராக்கவல்ல
பைபுடைநாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. அ.

பதவரை.

நெய் இடை— நெய்யோடு ஒத்த
நல்லது— மிக்க நனையையுடைய
ஓர்— விலக்கனாதான
சோறும்— சோறும்
நியதமும்— எப்பொழுதும்
அத்தாணி— பிரிவில்லாத
சேவகமும்— சேவையும
கை அடைக்காயும்— கையா விட்ட வெற்
விலைப்பாக்கும்
கழுத்துக்கு— கழுத்தி லிதேற்குரிய
பூனோடு— (கண்டுகைமுதலிய) ஆபாச
ங்களும்
காதுக்கு— காதி லிதேற்குரிய
குண்டலமும்— குண்டலமும்

நெய் இடை— உடம்பிலே தூசு
நல்லது— மிக்க மணத்தையுடைய
ஓர்— ஒப்பில்லாத
சாந்தமும்— சந்தமும்
தந்து— கொடுத்த
என்கை— அடியேனை
வெள் உயிர்— அத்த ஸ்வபாவமுடையவரை
ஆக்கவல்ல— ஆக்கத்தக்கவல்லவரையுடைய
பை உடை— பணங்களை யுடைய
நாகம்— திருவனந்தாழ்வானுக்கு
பகை— விரோதியான பெரிப திருவாய்
கொடியானுக்கு— தவஜபாகவுடையவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுவன் — திருப்பல்லாண்டு
பாடா திண்ணன்.
(of அமை.)

வ்யா.—நெய்யிடை. “இடை” என்று- கிறையாய், நெய்யோடொத்த நோடுநென்
னுதல். “இடை” என்று- நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சில சோறு முண்டென் னுதல்.
இத்தால்- போஷகபரகாமான தாசகதர்வயத்ததைத் தருமென்கை. நல்லதோர் சோறும். போற்
றுக்கு நன்மையாவது- இட்டவன் ‘இட்டிடம்’ என்றிருத்தல், உண்டவன் ‘இதிக
கென் செய்வோம்!’ என்றிருத்தல் செய்யாத சோறு உதாவது- தாய்வு பற்றாவுத்

அவ்வாறு சொல்லிவிட்டு ஆதரிக்கப்பட்டிருந்ததால் தாமதமாகிவிட்டது. ஆதரித்தல் பற்றி நான் அப்போது அறியவில்லை. ஆதரித்தல் பற்றி நான் அப்போது அறியவில்லை.

மேய்யிட. திருவள்ளூரில் குறிப்பிட்டுள்ளபடியானால் 'உடம்பு தப்பாஜ்யம்' கிற சித்திரம் தோன்றி வருவது சான்றாகும். நல்லதோர் சான்றாகும். சான்றாகும். இதைக் குறித்து தாமதமாகப் பெற்றதோ! "ஸவ-புற-புற" என்கிற வடிவத்துக்கு ஸதர் குற்றை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே நிருத்திர சாந்தை யன்றோ எனக்கிட [ஸ-ம-புற பிதக] குற்றை, கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டுபோகா 'வாரீர் பெண்டிள்வாய், கமஸ்கும் கம்மண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோ?' என்ன; உவையும் விருப்பவாயும் கண்டு, வந்தீர்வ பாய்த்துமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டித் 'இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசி யறியமாட்டார்கள்' என்று ஆக்கலு படுகின்றன யிட்டான்; அந்தைப் பார்த்து, 'சாந்தம் கொளுத்தினபடி அழியினது, உயிதன்று' என்ன; அதுக்குமேலே யொரு சாந்தைவிட [ராஜாஹ-பு] இது கரு குச் செருக்கிலே பூலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூலவார்க்கு ஸதர்சமல்ல. அன்றியே கனா சாந்தென்னயுமாம். [ரு-வி-பு] ஸௌகந்தியம் கிடக்க, நிமழுகியதா தென்ன; 'இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின்வாசி யறித்தபடியே என்று ஆதரித்துப்பார்க்க, [ரு-வி-பு] உன்முகத்திலாதாத்துக்கு ஸதர்சமா வேண்டாவோ நீ யிடம் சாந்தம் என்ன; அவனும் தலையான சாந்தையிட [ரு-ம-பு-பு-பு-பு-பு] எங்களுடம்புக்கு ஸதர்சமான மேதக வஸ்துவை யிட்டி னுத்தா என்றான். அதாவது "பூசுஞ் சாந்தம்" என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதர ஸம்ஸ்கந்தபாக்கித்தா வென்றபடி. இப்படி இவன் ஆதரித்துச்சாத்தின மானிகைச் சா திர்தம் திருக்கையாலே பென்னுடம்பிலே பூசிற்று.

தந்து. தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஓளதார்பத்திலும் பி ஸ்சவ்யதை விட்டி, அவன்றானே யவையுமென்னும்படி யாய்த்துத் தந்தது. வெள்ளயிராக்கவல்ல. "வொரெணா-தூவஹாரிணா" என்கிறபடியே ஆதர மப் பண்ணி, அதிலுலே சுதூதா பாயோஜகாமனாப் ஸம்ஸாரியாப்போந்த வெ லெள்ளயிராக்கவல்ல. முன்பு சுதூதாய்ப் போந்தாருருவன் சுத்தஸ்வாவனானெ தெரியாதபடி 'அஸ்பாஷ்ட ஸம்ஸாகந்தரிலே யொருவன்' என்னலாம்படியாய்த், யிகரித்தது. வல்ல, தன்னதொரு ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே வஸ்துவை வஸ்தவர்பா ர்த்தனென்கை.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உடுத்தியாதி. * வாழானிலே யவழத்து * எந்தை தந்தை யிலே வந்து கூடின அந்நயப்போஜந் பாகாததாலே அவர்களுடேகூடித் திருப்பல்லா ண்டு பாடுகிறாநிலை.

மு.—உடுத்துக் களைந்த நின்றிதகவாடை யடுத்துக் கலத்ததுண்டு
தொடுத்த துழாய்மலர் குழிக் களைந்தன குமேத்தொண்டர்களோம்
விடுத்த திசைக்கருமம் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
படுத்த பைந்நாகனைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. கூ.

பதவுரை.

உடுத்து— திருவரைசிலே சாத்தி
களைந்த— கழித்துப் பொகட்ட
நின் பிதக ஆடை— உன்னுடைய திருப்
பிதாம்பாத்தை
உடுத்து— தரித்து
கலத்தது— நீ அமுதுசெய்த கலத்தில்
மிசுந்த ப்ரணாதத்தை
உண்டு— ஸ்மீகரித்து
தொடுத்த— தொடுத்த
துழாய் மலர்— திருத்துழாய் மலர்களை
சூழிக் களைந்தன— நீ திருமுடியில் சாத்திக்
களைந்தனவாக
சூடும்— முடித்துக்கொள்ளுகிற
இத்தொண்டர்களோம்—இப்படிப்பட்ட அடி
யா யிராநின்றோம்;

விடுத்த— நியமித்த
திசைக்கருமம்— திக்கிலுள்ள கார்பயத்தை
திருத்தி— குறையறச் செய்து
திருவோணத் திருவிழவில்— திருவேணா
மென்கிற திருநாளிலே
படுத்த— படுக்கப்பட்டி
(அதனால்)
வப— விகலித்த பணங்களை யுடைய
நாகு அணை— திருவனந்தாழ்வான்மேலே
பள்ளி கொண்டானுக்கு— திருக்கணாவளர்ந்
தருளு மவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாபாஸநம்
பண்ணுகிறோம்.
(வ - அசை.)

ஸ்பா.—உடுத்து. திருவரைசிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்துகையாலும் திருவரைசிலே முசிகையாலும் தந்தஸம்பந்தம் தோற்றும்படி ஒற்றுமஞ்சனாலும் மாளிகைச் சார்தாலும் சிஹ்ரிதமாம்படி யடுத்து. இவை யித்தனையும் ப்ரார்த்தையமாம்படி யிருப்பார்கிலர் நான்கள். கோபிந்த பந்தனாவையாணையும் தந்தஸம்பந்தம்தான் கோபிந்த சிவநங்கலை யடைந்தா

“... ” என்று சேதத கோஷலிலேயே நிறுப்பித் தப்பாததைச் சொல்லுகிறது. உத்தே
இதிலே அகல்யப்பயோஜனாக்கு ஆபரணம். அகலனன்றியே (உ) “ஹஸ்தா ராஜ” என்றிருக்
பல அகலபலில் இருந்தான் சேஷியளனிலே வந்தவாறே பாதிபத்தி வேறுபட்டிருக்கு
பலபலமாக இருந்து இடடைப்பிடித்துக் கொடுக்கு மவர்கள் வாக்காகப் பிடித்துத் தங்களை
விலேயே பிடித்தி ருந்து யோக்யமாட்படி பண்ணிக் கொடுப்பார்கள்; அதுவார்த்து இவனுக்
கிடையா.

கலத்ததுண்டு. அமுதுசெய்து கைவாங்கின தனிகை மாற்றினால் பாலாதா போத
யம். (க) “ஹஸ்தியஹ-ஹஸ்தா க் கொஷலிலே” என்னக்கடவதிறே. பாலாதமே தா
கமா நிருப்பார் சிலர் நாங்கள். (ச) “ம-ஹா-ஹஸ்தா-ஹஸ்தா” என்று விதிப்போ
பாலாக்கொண்டு பாதிபத்தி பண்ணுவார்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாதமில்லாதார்; ஸ்வரூபஜ்ஞா
தமே பார், ததவித்தியர்த்தமாக பாதிபத்திபண்ணுவார்கள்; பகவத்ப்ரோமாயுதர், ஸ்வரூப
பாலாஜா கொண்டு நிருப்பார்கள். இச்சேஷதவ காஷ்டைபான ததிகருடைய பாலாதம் “தரு
கில்” என்றபடியே (இ) அதிக்ந்தாதிகாராயிருக்கும். ஸ்வரூபதாரணை தாலகயாரே
பாலாஜாந்ரபாலனுக்கும் கோஷலையே பகவத்பாலாத நிருப்பது.

தோத்தேயித்தபாதி. நிருத்தலுழாய் பாதிக்கும்போதும் தோதிக்குப் போதும் ‘அவன்
சாத்தியநாப்புகுறான்’ என்னும் ஆதாந்தாலே ஸம்ஸ்க்ரதாய்ப் சாத்தித்தகழித்தான்
குறிமக நங்களுக்கு உத்தேசயம். அவர் பூசருமேப்போது புதுகிலே கோய்த்துச் சூடு
மப்போலே, ததலர்சத்தாலே விலகதையா நிருக்குமென்பதை அவன்ருளும், சிலர்
* குடிக்ககித்த மாலையின் அவதநாமவனாகையாலே குடிக்ககித்திருக்கிறே. இத்தோண்
டர்களுமே. இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். நாட்கொன்று உத்தேசல் ஜீவித்தல்
சூடுகல் செய்யுமவர்க ளன்றிக்கே, அவன் கழித்தகைகொண்டு தேறையாந்ரபாலாபடி
பித்தமுமவர்களிறே நாங்கள்.

ஸ்வரூபவித்தபத்தமாக அத்தலையின் உத்தேசலங்களை ஆகாங்கித்து, ‘அவன்
பாலாபன்’ என்றிருக்குமத்தலையோ வென்னில்; வித்தேசுத்தபாதி. ஸ்வரூபவித்தபாலா
பாலாக்கொண்டு, இப்படி தேறையாந்ரபாலா நடத்துமவர்களிறே நாங்கள். வித்தேசுத்திசைக்கருமம்
திருத்தி. (ச) “ஹஸ்தா” என்கிற ஸத்தேசமே (எ) தாலகமாக வலின் கார்யத்தைச்செய்யு
தாலகமாக. திசைக்கருமம் நிருத்தலாகையாலே - அத்திக்குக்கு வேறொருவரை வல
பாலாபாதிபடிசெய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வரூப வின கார்யத்தைக் குறையச்செய்யுமவன்
அவன்; அத்தைக்குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அனுக்குமேலே, அனுக்கு
அதித்தகையா கார்யத்தையே விசாரித்திருப்பது வேறுபட்டிருக்கிறது. அதுவா

(e) பலபரிகாசமும் பண்ணி, ஊரிலாணையும் தலையழித்து, மூலையடியே போம்படி பண்ணி வந்தாளிறே. திருவோணத்திருவிழவில். ஏனின காயத்தைச் குறைபறச்செய்தவனவிலும் பாயாப்தி பிறவாமைபாலே, திருவவதாரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கன திவஸத்திலே என்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று மங்கனாசாஸகம்பண்ணி வந்ததிக்குமவர்கள்.

படுத்திந்யாதி. அத்தாலும் பாயாப்தி பிறவாமைபாலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வராமைக்கு மங்கனாசாஸகம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ச்சிலைத்தாலே விசுவிதமாக நின்றுள்ள பணத்தை யுடையதும், மென்மை குளிர்ந்தி நார்தம் என்கிறவற்றைப் பாக் தியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்த்தருளுகிற வழக்கு மங்கனாசாஸகம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனாயும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே வீகர்த்தகைப் பண்ணும்; இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், “கிடந்திதோர் கிடக்கை” என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவெண்ணாத வழகிறே கண்வளர்த்தருளுகிறபோதையழகு. ஒரு வெள்ளி மலையிலே காளபேகம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்த்தருளுகிறபோதை பாபாக ஸஸத்தை அருஸந்தித்தால் மங்கனாசாஸகமொழியச் செல்லுமோ வென்கிறார்கள். ... * கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. எந்நாளிந்யாதி. கீழிற் பாட்டில் புகுத்த அந்நாய்பரையோஜநர் நெறாபாதநாரிலும் தங்கள் பாரதந்தர்பமே ஸ்வாபுமாரிருக்கிற வேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுத்தார்கள்; இதில், பரையோஜநர்த்தர்பர் புகுகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கம் அந்நாநிருப்பதோசேற்றம் காண விசுவல்லாமையாலே பகவத் பரபாவத்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகிறார்கள். பிச்சுவார்த்தையும் ஸந்தனனுகிறபோது “சார்தமும் தந்தென்னை வெள்ளையி ராக்வல்ல” என்று பகவத் பரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே புகுத்தது. அவன்முன் நானபேகித்த (உ)கதாபா புகுஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சந்தஸ்வாவனாக்கினென்று ஆச்சரப்பப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் (உ)கதாபா புகுஷார்த்த ஸம்பந்தம் (ச)யாவதா தம்பாளி விசாசகாமையாலே ஆச்சரண வேளையிலே மீட்ட ஆச்சரயத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மூ.—எந்நாளே எம்பெருமா னுன்றனக்கடியோமென் நெழுதுப்பட்ட வந்நாளே யடியோங்க ளடிக்குழல் வீடுபெற் றுய்ந்துகாண் செந்நாளித் திருமதுரையுட் சிலைதுளித் தைந்தலைய பைந்நாகத் தலைப் பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. ௨.

பதவுரை.

அந்நாடுகள்— அந்நாடுகள்

ஆந்திரர்கள்

அடியோங்கள்— சேஷ பூதர்களான எங்க
ளுடைய

குறி.ல்— வீட்டிலுள்ள புத்ர பெளத்தாதி
ஸந்தாநமும்

அடி.— அடிமைப்பட்டதாய்

விடு பெற்று— மோகத்தையப்பெற்று(அல்
லது) அஹங்காராதினை வி
டப்பெற்று

உயர்ந்ததுகாண்— உஜ்ஜீவித்ததுகாண்;

சாலை குறைத்து (கடலில் மூட்டிய ஆபத்துக்களைப்

ஆள்ள) வில்லை முறித்து

ஐந்தலைய— ஐந்து தலைகளை யுடைய

பாபு— மாதந்த பணங்களை யுடைய

நாகத்தலை— காணிப நாகத்தின் தலைமேலே
பாய்ந்தவனே!— பாய்ந்தவனே!

உன்னை--(இப்படிப்பட்ட செயல்களையுடைய)
உன்னை

பல்லாண்டு கூறுதும்— உங்களாசானுநர்
பண்ணுகின்றோம்.

(ஏ - அளவு.)

வ்யா.—எந்நாளாள். “அந்நாள்” என்னவெய்தற்றிருந்தா, “எந்நாள்” என்கிறது—
வருத்த சேஷி பக்கலிலே கூடாத புருஷார்த்தத்தை, அந்நாள் பரிபுஷித்தகாலமா பரிருக்கச் செய்-
தேயும், (க) “ஸூபுஷா தாய நெ திரா” என்கிறபடியே மங்களாசாஸனம் பன்னு-
கைக்கு யோக்யமாம்படி புருகிறுத்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டாடுகிறார்கள்.
புகவத்ப்பாவந்தான், விஷயிகரித்த திவஸந்தையும் கொண்டாடுப்படியா பரிருக்குமிதே,
அவதாரத்தி லேற்றஞ் சொல்லுகிறவளவில் தஜ்ஜும்திவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டா-
டப்பட்டகிறே.

ப்ரபோஜனாந்தாத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன். அந்நிவாழ்ந்து அந்நியாயியான னவகருக்கு அடிபென்னென்னில்; எம்பெருமான். சுதந்திரப் ப்ரபோஜனாந்தை அபேக்ஷித்து நிருபாதிச சேஷியான உன் பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூபப்ரபந்தராய் வந்த சேஷத்தால் மே (உ)பலித்துவிட்டது. வருத்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிப புருஷார்த்தாந்தரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்தபக்கலிலே ஒரு நாள் முதல் வேண்டாமோ வென்னில்; உன்றனக்கடிபோமென் றெழுத்துப்பட்ட. அடியோடுமென்று அர்த்தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அக்ஷயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றிப் பேசியிருக்கிற வாய்மையுண்டான மாத்ரங்கொண்டு தாவல்ல சக்தி யுண்டிறே யுளக்கு. அடியாய்ந்து வாசகமான பரமம் கைவல்யார்த்தியுடைய உபாஸகத்திலே யுண்டிறே. (க) “சூரீ ௧௫” “உபாஸகஸம்ஸாரம் வாய்மையுண்டி” என்னக்கடவதிறே. (ச) அதவா, ஆரோ னமொருவர்பக்கலிலேவிதெனுமென்றை வேண்டிச் சொல்லிலும் நடச்சப்த ப்ரபோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே நிருபாது; அதுவும் (ரு) ஆத்யாயாதாம்ப வாசகமிதே. அதுவே எங்கள் பக்கல் நாற்புதலென்கிறார்கள். “எம்பெ

துப்பட்ட நாள, எந்நாள் - அந்நாள் ” என்றவய்யம். “அந்நாள் ” என்னை அவத-
சனாதநாலே- அதொழிய எங்கன்பக்கல் ஆதுகல்ப லேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால் பெற்ற தென்னென்ன ; தாங்கன்பெற்ற ப்ரயோஜக பரப்பரைகளைச் சொ-
லுகிறார்கள். அடியோங்க வித்யாதி. அடியோங்கனாகப் பெற்றேறும்; குடினும் அடிக்குடி
லாகப்பெற்றது ; வீட்டை லபிக்கப் பெற்றேறும்; உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேறும். அடியோங்கள்
என்கிறார்கள்-அஹங்காரகால்தராய் தததுகூலமான கஷ்டத்தாபுருஷாத் தந்ததை அபேக்ஷித்த
உன் திருவடிக்களிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்பைகரணாகப்பெற்றேறும்
அடிக்குடில். “ குடிஸ் ” என்று - கர்ஹம். அத்தாலே கர்ஹஸ்தான புத்ர பௌத்தாத்
கறும் அடியாராகப் பெற்றேறும். “ கல்பதத்தால் மலைவாழ்வார் ” என்னக்க லவதிதே
வழுத்துப்பட்டது தங்களைளிலேயாகில் புத்ர பௌத்தாத் தகவளளில் ஸ்வரூபஜ்ஞநம் பிறி
தபடி பென்னென்னில் ; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடேவன் அசல் துறையைபடி
காவலிடமாப்போலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புருராதபடி
விஷயி கிரித்தானென்னகை. இவர்கள் ஸங்கராதாகிற பாட்டினும், “ குடி.குடி யாட்டுசெய்கி-
றேறும் ” என்றார்களிறே. சேஷிஸக்திநாஸிலே சேஷபூதர் கர்ஹத்ததை “ குடிஸ் லோக்க ”
என்று சொல்லக்கடவதிதே. வீடுபெற்று, வீட்டை லபித்து. அதாகிறது அஹங்கார மப
கார கார்ப்பான லிச்சவர்ப வைவல்யங்கனாகிற த்பாஜ்யங்களை விடப்பெற்று, ப்ராப்ப லித்த
போபாதி த்பாகலித்தியும் ப்ராப்பயாத்நகதமிதே. உய்த்துகாண். ‘தாஸ்யம்’ என்றும் ‘உஜ்
ஜீவகம்’ என்றும் பர்யாயம்போலேகாணும். “ உய்த்துகாண் ” என்று அறிபாதான
அறிவிப்பாணாப்போலே சொல்லுகிற வினாக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உபகிரித்து விஸ்ப
ரிதமாப்போவாறு ி; ி பண்ணின உபகாரம் நாக்ருஷிதேதிக்கக் கெளவென்கிறார்கள்

சேர்நாலித்யாதி. ப்ரயோஜகாதங்களைக் கைவிட்டு அகர்ப்ப்ரயோஜகானிகோளா
யில் இனி கர்த்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்கலாசாஸனம் பண்ணுகையே கர்த்பமென்
பெறுங்கள்; விஷயமேகென்ன; சேர்நாள். அவதாரத்துக்கு எகாத்நான நாளாகையாலே,
அழிய நாளைன்கிறார்கள். தோற்றி. அதீகந்தியமான விகாஹத்ததை (சு) “ஸகயே ௩௦௩ நய ௩
விஷய தாஜ்ஜக” என்கிறபடியே உகவாதார் கண்ணுக்கும் விஷயமாய்படி. தோற்றுவித்து.
திருமதுறையுள். அதுநாணும் கிர்ப்பமான அயோத்யையிலேன்றிக்கே, சுந்ருவான கம்ஸன்
வர்த்திக்கிறவூரிலே. சிலை குனித்து. அவ்வூரில் தங்கவொண்ணாமையாலே திருவாய்ப்
பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற ி, மறித்தும் அவ்வூரிலே புருத்து கம்ஸனுடைய ஆயுத
சாலையிலே புக்கு வில்லைமுறித்துப்பூசலை விளைத்தாய். அதுகூலரடைய ‘என்னருகிறதோ’

பிதே தீபடி.

“கற்றாவதாரமென்றால் ஆழ்வார்க்கெல்லாரும் ஒக்கப்பரிவராயிருப்பார்கள் ;
திருக்கடிபேன்” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்கு. “ராவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்கள்
மிடுக்காய், குணசிக்ருமாய், பிதா சம்பாஸ்த்தகனுமாய், மகத்திகள் வளிஷ்டாதிசுருமாய்,
ஊர் ஆபேபாந்ஸபயுமாய், காலம் கல்ல காலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு பய
மிட்டல் ; இங்கு, வந்தது பிறத்தனிடம் சத்ருகர்ஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் அகஷ்
பார்த்திகளை வாக்காட்டும் க்ருதானுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமாய்,
பிள்ளைகள் தாங்கள் திம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்தோடு தோன்திண்டியா பிருக்கையாலே
‘வன்வருகிறதோ!’ என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்க்கெல்லாநிலைகாணும்” என்றருளிச்
செய்தார். உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. இப்படிப்பட்ட அன்னை அதுஸந்தித்தால் மங்களா
சாலசுமேதிப தரிக்க விராகுண்டோ வென்கிறார்கள். ௮

அ.---பதினோரம்பாட்டு. அல்வழக் சுத்பாதி. * அண்டங்குலத்திலே ஆறுபுரு
ராய், “கெய்யினிட” என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐச்சுவரயார்த்திகள் பாசுரத்தாலே
திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மூ.—அல்வழக் கோன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கள்
செல்வனைப்போலத் திருமாலே னானுமுனக்குப் பழவடியேன்
நல்வகையால் நமோநாராயண வேன்று நாமம் பல பரலிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே புன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. கக.

பதவுரை.

பல்வகையாலும்— ஸர்வபாகரங்களாலும்
பவித்திரனே!— பரிசுத்தனுனவனே!
திருமாலே!— ஸ்ரீபெரிதியானவனே!
அல்வழக்கு— விபரிதவ்யவஹரங்கள்
ஒன்றும் இல்லா— ஒன்றுமில்லாத
அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான
கோட்டியர்— திருக்கோட்டி. பூரி உள்ள
பூரிவைஷ்ணவர்களுக்கு

கோன்— நிர்வாஹகரப்

அபிமானதுங்கள்— “தாலோஹம்” என்

பழ அடியேன்— அநாதிலித்தான தாஸ்
யத்தை யுடையது பிரா
நின்றேன்

நல்வகையால்— விலகாணப்பகாரமாக (அ)
த்தாது ஸந்தாகநகரேடு)

நமோ நாராயண என்று— (“நான் எனக்கு
உரியனல்லேன், எம்பெருமானுக்
கே உரியன்” என்னுமர்த்தத்தை
ச்சொல்லுகிற) திருவஷ்டாக்காத்
தை அநுஸந்தித்து

நாமம் பல— அநேகமான திருநாமங்களை

பாடி— வாயாரத் தொல்வி

மிக்சே, 'அத்தலைக்கு மங்கலாசாஸநம் பண்ணுமதொன்றுமே வழக்கு' என்றாயிற்று அவ்வூரினுள்ளா றிருப்பது. இதுக்கடி 'இவர்' என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகாரவாய்த்து நினைத்திருப்பது. "அணி" என்று ஆபாணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபாணமான ஆ, ரென்கை.

அபிமானதுங்கள். அபிமானம் சேஷத்வ விசேஷியாறிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்ப ரென்பா னென்னென்னில்; காந்தால்வந்த துர்மாதமாயிற்று தபாஜ்பம்; "நாஸோஹம்" என்கிற வைஷ்ணவாபிமானம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்வரா றிருப்ப ரென்கிறது. அதாகிறது - உகந்தநாஸின கிலங்கனிலுண்டான குறைவு சிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளுடைய தேஹயாத்நையில் குறைவு சிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. "செல்வன்" என்று ஸ்வரூப பராபுருமான ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்கை. அதாகிறது ஜ்ஞாந பக்தி வைபாக்யங்களால் குறைவற்றிருப்ப ரென்கையும், (உ) "உக்ஷணொமக்சிநிஸ்யஹி" என்கிறபடியே (௩) "சுஷோபலபுங்கரிஷு" என்கிறபடியே (௪) "உவரே நசி ரெஷாணா ஸாயகுநாபு" என்கிறபடியே ஸாத்த்விகர்க்கு உபமாநபூமியா றிருக்குமவர். இவரை தர்ஷ்டாந்த மாத்கிக்கொண்டு, "பழவடிபேன்" என்று முன்பு ஐச்வர்யா ர்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் சிறத்தவன் சொல்லுகை அநுபாந்தமன்றோ வெள்ளில்; காந்தால் வந்த அஹங்காரம்போனால் நாஸ்பம் ஸர்வாத்மர்களுக்கும் ஸத்நாபாயுத்த மாதையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதலா, கைஸர்க்கமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் இன்று ஆச ரார்க்கு உலாஹுக்கும் வாசினையாதே விஷயிகரிக்கும் சர்வராஸிப்பாயத்தாலே சொல்லுமாம்.

திருமாலே, 'இவ்வாத்மவஸ்து ஒரு மிதுசசேஷம்' என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந் திஸைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் மாதாபித்சசேஷத்வமும் தேவதாத்தா சேஷத்வமும் காடோபாதிசமென்கை. அநவா, தேவார்க்குப் பிதாபி திருபகபூதநயா றிருக்கிறபுப் போலே, எங்களுக்கும் நாஸ்பம் சிநுபக சொன்கிறார்கள் என்றுமாம்.

நானும். ப்ரயோஜநாத்நா பாதநயாலே அநாதிகாலம் அப்பாந்தஹொப் போந்த நாஹாம். சேஷிபகவலிலே ப்ரயோஜநாத்நத்தை யபேஷிக்கைகபாலது- பதிவ்ஸதை பாதா வின் பகவலிலே ஸ்ராமசோத்ததை அபேஷிக்கிறவோபாதிசேதே. உனக்குப் பழவடியேன். உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியான வேசபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதி பென்கை. உனக்கு, ப்ரயோஜநாத்நத்தை அபேஷித்துத் திருவடிகளிலே கட்டிவைதுலே றேற்றா வாக அநப்பப்ரயோஜநாக்கவல்ல வுனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஸ்தாயம் எவ்வயியாலே பிழக்கென்னில்; எதல வேதாந்த தபாபு

கிறபொது, “ அடி தொழு தாயிர நாமம் சொல்லி ” என்றாரிறே ; அத்தையிறே யிவர் களும் சொல்லுகிறது. பரவி. அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமனபோதிறே க்ரமபேசைக் கயுள்ளது. முன்பு “ மமேதம் ” என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யாம்படி புகுரிறிறைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

பல்வகையாலும் பலித்திரணே. பாயோஜநாந்தர பரண அசுத்தியைப் போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மடகாரங்களாக அசுத்தியைப்போக்கி, சேஷத்வம் தன்னிலும் மாதாபித்ர சேஷத்வமென்ன, தேவதாந்தர சேஷத்வமென்ன இவ்வோ அசுத்தியைப் போக் கிப் புகுரிறிறுத்தினவனே. ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைப்பார்த்தாலும் பாபஹர நென்னவு மாம். உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ஸைந்த்யாதி குணயுக்தனான வன்னை மங்களா சாஸநம் பண்ணுகிறேன். ஏகவசந்தாலே கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்திகள் மூலம் முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டுபாடுகிற ரென்னுமிடந் தோற்றுநெது. ஐச்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வனயிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்கும் அதுவேயாகிற தென்னவுமாம்... .. கக

அ.—கிரமம். பல்லாண்டென்றி த்யாதி. இப்பரபந்தத்தை அநிகரித்தார்க்கு (உ)பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரோமபவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். அங்ங பாயோஜநார்க்கும் தம்மோபாதி பகவத் ப்ரத்யஸாத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களை யழை த்தார் ; ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் பற்றி ஆசாயித்தவர்களும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங் களாசாஸநத்துக் காளாவரென்று அவர்களை யழைத்தார் ; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்ஸாரிக ளும் தம்முடைய பாசரத்திலே யிழியவே யாவதாத்மபாவி மங்களாசாஸநாஹ ராவர்க ளென்று இப்பரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பல்லாண்டென்று பலித்திரணேப் பரமேட்டியைச் சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்மனை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசோல் நல்லாண்டென்று நவின்னரைப்பார் நமோநாராயணய வேன்று

பல்லாண்மே பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே... கஉ.

திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

பதவுரை.

பலித்திரணே— ஸ்வதஃபரிசுத்ததயை

பரமேட்டியை— பரமபதத்தி லெழுந்தருளி

யிருக்குமவையை

சார்ங்கம் என்னும்— சார்ங்கம் என்கிற

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

பல்லாண்டு என்று— மங்களமுண்டாகவேணும்

மென்று

விருப்பிய— ப்ரோமபவசராலே சொன்ன

வ்யா.—பலித்திரணை. ஒருபாதியா லன்றிக்கே ஸ்வதச்சத்தனுனவனை. (க) “ஸாஸு
 தப் ஸிலிஸு” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அசுபதார்த்த ஸம்யோகத்தால் தக்கத
 தோஷைஸம்ஸ்பர்ஷ்டனாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சத்தனுக்கையுமாகிற பாம
 பாவதவம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது சேதநாசேதநங்கனில் வ்யாபித்தாலும் தக்கத
 தோஷம் ஸ்பர்சிதா தொழிகையும், கிர்ஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரிபை நித்ய ஸூத்ரிக
 ரோடே ஒரு கோவை யாக்குகையும். பரமேட்டியை. பாமேஸ்தானே ஸ்திதனுனவனை.

சார்ங்கமென்னு மித்யாதி. இது மஹிஷீபூஷணயுத பரிஜதங்களுக்கு முபலக்ஷணம்.
 அங்குள்ளாசாரிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டுமென்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னோமின்
 டான ப்ரத்யபாஸத்தி. சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றன்னே. சார்ங்கமென்னும் வில்
 லென்றே யாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மத்தகஜந்தை யானுமவ என்னுமாப்டோலே,
 அதைப் யானுமவ என்னுய்த்து இவனுக்கேற்றம். (உ) “சூவிவனு பிவாகாஸ பவஷுஷு
 பிஷுஷுநா” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ண”
 என்கிற விடத்திலே பவிதரதையை நினைத்து, “பாமேட்டியை” இத்தாதித்யாலே-இரண்டாம்
 பாட்டிற் சொன்ன நித்யவிபூதிபோதத்தை நினைக்கிறது.

வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியசொல். இப்போது, பகவத்
 ப்ரபாதிதாமர், ப்ரபோஜநாதபாரி என்று அடைவடைவே வந்து நின்றிரில்லைபிறே;
 அவ்வாறானப பாசாங்கவாலே தாமே யருளிச்செய்தானென்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே-
 துர்முடைய வார்த்தையாதத் தாம் நனைக்கடுகையாலே. அவர்கள் பாசாமாக அங்குச் சொ
 ல்லிற்று- ப்ரபோஜநாதபாரிக்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை
 க்கு போக்பதைபுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்வையத்துக்காகவும், மங்களாசாஸ
 நத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதசயம் தோற்றுகைக்காகவும். வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்.
 அவ்வுடறி பிறப்பாலே யார்த்து பகவத் ப்ரத்யபாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யபாஸத்தியாலே யாப்
 தது மங்களாசாஸந ரீதாம்பமான ப்ரேமாதசயம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற திருநாம
 முண்டாய்த்து-ஆழ்வார் விடினும் தான் விடமாட்டாதே நன்பேறாக விவர் திருவுன்னத்தே
 நித்யவாஸம் பண்ணிப படியாலே. “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்”
 என்னக்கடவதிறே.

நல்லாண்டென்று. இப்பாசாளு சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்

நமோ நாராயணய வென்று அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத்தைத் தனிநுகையும்,
 “ தவேதம் ” என்னையும். இத்தால் மங்களாசாஸன யோக்யதை சொல்லுகிறது. பல்லா
 ண்டே. காலமெல்லாம். யாவதாத்யபாவி யென்கிறது. காலகர்த்தபரிணாமமில்லாத தேசத்
 தில் ஆண்டைபிட்டுச் சொல்லுகிறது - அந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறவ
 ராகையாலே. பரமாத்மனை. தனக்குமேனிவந்திக்கே, தன்னை பொழிந்தாரடங்க ஸ்வாதீந
 மாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே யிருக்கையாலே,
 ஒருவனுடைய மங்களாசாஸனத்தால் ஒரேற்றமுண்டாக வேண்டாதே யிருக்குமவனை.

சூழ்ந்திருந்தேத்துவர். (க) “நஃஃவ-ஈஸா ஈய வுஷு தடுஷு மஹோஷு-ஹே”
 என்கிறபடி.பே முன்பே நிலை முறுவலை யதுபவித்து அதிலே யேடுபடுவர்; பின்பே நிலை
 பின்பும் பிறகுவாழியுமான வழிகை யதுபவித்து அதிலே யேடுபடும்; இப்படி. சுழியாறுப
 டாகிறக்கச்செய்தே, கால்வாங்கலொன்றாத வடிவழகு அதிசங்கையை விளைத்து பங்களா
 சாஸனத்திலே ஸுட்டி மெய்க்கை.

“ பவித்திரனை; பரமேட்டிபைச் சாங்கமென்னும் வில்லாண்டான்றனை வில்லிபுத்
 தூர் விட்டிசெத்தன் - பல்லாண்டென்று-விருப்பியசொல் கல்லாண்டென்று வளின் றுரைப்பார்
 நமோ நாராயணய வென்று - பாமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து- பல்லாண்டும்- பல்லாண்டு
 வத்துவர் ” என்றவயம். கஉ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான் பின் னொ திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் என்றைத் தீ நெய்
 உடுத்து எங்கள் அல்வழிக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

ஆதிகூறுதும், அருத்தாங்குறுமின், அண்டம் என்பின், என்றை பாடுதும்,
 தீ ரெடுத்து எக்கான் கூறுதும், நெய்யுள் அல்லும் கூறுவனே.

கிருப்யபல்லாண்டுய்யபல்லாண்டு

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீபரஃவதிபாப் சுவாஸ்திவஹுஸாநேய ஸதேவகருணா ம-ணாத்ஹம் ஸவ-
 னாக்ஹன ஸவெ-புஸ்யன், தமக்கு ஸந்திவிதனுனவளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லு
 கிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷயபூதனாகவும் அது
 ஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுபமான வந்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்ய
 வமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அதுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்
 பினுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காப்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கை
 யாலும், ‘காலாதிடானவஸ்து காலம் ஸாமாஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்திவி
 தமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னநிங்கு வருகிறதோ!’ என்னும் பயத்தாலும், அவனை
 ரக்ஷயபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவனாவில், உபய
 விபூதியுத்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணினவனாவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரி
 ஸமாசுந்ரத்ததமாக ப்ரதிகூல பூரிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்த
 ருளின சேஷ்யதங்களை அதுஸந்தித்து, அநீதகாலங்களில் அபதாரங்களுக்கு உத்தரகா
 லத்திலே வாரிடுறியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களா
 சாஸனம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் “அந்தியம்போதி
 லரியிருவாகி யரினாயழித்தவனைப் பந்தனைநீர்ப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடு
 தும்” என்றும், “இரக்கதர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லா
 ண்டு கூறுதும்” என்றும், பூநீநர்வீஹம் ப்ராதூர்ப்பாவத்துக்கும் சாமாவதாரத்துக்கும்
 மங்களாசாஸனம் பண்ணினவனாவன்றிக்கே; “மாயப்பொருபடைவானனை ஆயிரந்தோ
 ளும் பொழிசுருதிபாபச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும்,
 “பிந்தலையபந்நாகத்தலைப்பாய்த்தவனை யுண்ணப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும்,
 இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸனம் பண்ணிற்று கர்ஷ்ணவதாரத்துக்கேயிதே. ஆழ்வார்
 களெல்லாரும் ‘கர்ஷ்ணவதாரம்’ என்றவாறே போர மண்டி யிருப்பார்கள். அதுகடிகு-
 அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே “ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை
 முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவினே! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!” என்னும் இழவும்,
 பரிவர்த்தைப் பான அவதாரமாகையாலே, அக்கை வதுஸந்தித்ததனால் வந்த வயிற்றெரிச்

யும் போலஸ்ஸிதே கர்ஷ்ணவதாரத்தில் இவர்களுடைய பாலாபிம். அதாவது—
 “ விட்டுவிட்டுப் பனங்கீதே கோஷில்கொண்ட கோவலன் ” என்றபடிதான் பிறந்தபடி-
 யும். வளர்த்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொன்னைக்காக, அவன், இவர் திருவுள்ளத்திலே
 குடிபெயர்ந்தான், “ போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன் ” என்றுமேயு அலந்தாரது
 பவராகிற போகத்திலொன்றும் கழுவாதபடி “கண்ணன்கேசவன் நம்பிபிறந்தினில்” என்று
 அவதார ஸம்பமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமே முற்றாட்டாக அதுபவித்
 தாரிதே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிசுளம் வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசித்தபாய்
 இவர்க்கு நிதம்பமாறிதே விருப்பது. ஆக, இப்படி கர்ஷ்ணவதாரதுபவாதிகளிலே ப்ர
 வந்தாரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டியூரினின்
 அம் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (க) “ வரஷ நாராயணஸ்ரீகாநு க்ஷீராண்டபு திவெச
 கநி | நாமவயபுஷ்டி-கூட்டிஷ் ஹிமகொ க்யுராஸ-ஸீஸு ” என்று க்ஷீராப்திரதான்,
 இவர்கள் கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளி இவர்களுடைய சக்ஷணமிருந்த பண்ணினமை தோ
 ற்றுப்படி உரகமெல்லையனாய் பன்னிகொண்டருளின ஸ்ரீமாதையாலே அந்த பீக்யத்
 தைப் பற்றவும், “ அல்வழக்கொன்றுமில்லாவனிக்கொட்டியர்கோன் ” என்றும் தமக்கு
 மங்களாசாஸித்தத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் பரஸ்துந்
 மானகையாலே அவ்வுகப்பாப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவாவதார(உ)கந்தாமாச வரு
 ணிச்செய்த விதில் வீரோதமில்லை. இப்படி கர்ஷ்ணவதார ரஸத்தை அதுபவிக்கிறவளவில்
 ருஷிகோப்போலே கனாடிலே நின்று அவதார குண சேஷ்டதங்களைச் சொல்லிப்போகை
 யன்றிக்கே, (ங) பாவநா பாகர்ஷத்தாலே (ச)கோபஜக்தத்தை ஆஸ்த்தாநம்பனினி, பரோதா
 திகன் சொல்லும் பாசரத்தை, தாம் அவர்கொகப்பேசி அதுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

அ.—திருவாவதாரத்தருளினவளவில் திருவாப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாப
 ராதிகளை அதுவந்தித்து இனியதாகுமா இத்திருமொழியில்.

மு.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்

கண்ணன் கேசவனம்பி பிறந்தினில்

எண்ணெய் கண்ண மெதிரேதீர் தூவிடக்

கண்ணன் முற்றம் கலந்தள ருயிற்றே. க.

பதவுரை.

(அதனால்,)

எண்ணெய்— எண்ணெயையும்
சுண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்

அவையுண்டு தண்ணிலேசேர்த்து
அளவு ஆற்றி—சேர்த்துவிட்டது.
(ஏ - அகை.)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர். “ வண்ணன்மலரி
யும் மாகதமு மழுத்தி கிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர் ” என்கிறபடியே நானா
விதமான சதங்களை யழுத்திச் சமைக்கையால் வந்த அழகை அடைத்தான மாடங்களாலே
சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். கண்ணன் கேசவன் கம்பி. பரசுந்தரோனும் பரிபூர்ண
குணான கர்ஷ்ணன். பிறந்தினில். இன் - இல் - பிறந்து; பூரீமதுரையில் சிறைக்கூடம்
போலே பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுபலானந்தங்கும் யோக்
யமான பூரீநந்தகோபர் திருமாவிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதனா, பரஹ்ம
ருத்ரா நிகளுக்குக் காரணபூதனும் பரிபூர்ணகுணானவன் கர்ஷ்ணனும் வந்தவதரித்த வள
விலென்னவுமாம். எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரேதிருவிட. எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடி
யையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் துவா. கண்ணன் முற்றம்.
கர்ஷ்ணன் எவதரித்தபோதே கர்ஷ்ண சிவாஹகன் பின்போடாக பூரீநந்தகோபர் நிகர்த்திருக்
கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; கண்ணல் முற்றம். இடமுறைத்தாய் தர்ச
நீயமான முற்ற மென்னுதல். கலந்தளமுயற்றே. இவை இரண்டும் துவகையுண்டு தண்ணிலே
சேர்த்து சேர்த்துவிட்டது.

மு.—ஒவோர் விழுவா ருக்கதாலிப்பார்
நாவோர் கம்பிரா னெங்குற்று னென்பார்
பாவோர்களும் பல்பறை கோட்டின்
ருவோர்களு மாயிற் ருப்பபாடியே. உ.
பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி.— திருவாய்ப்பாடி.

ஒவோர்— எம்பிரித்து ஒவோரும்
விழுவார்— சேற்றிலே வழுக்கி விழுவாரும்
உகந்து ஆலிப்பார்—பீரமத்தாலே கோஷி
ப்பாரும்

நாவோர்— பிள்ளையைத் தேடுவாரும்
நம்பிரான்—நமக்கு உபகாரகனான கண்ணன்
வழங்கு உத்தரன் எப்போர் எந்திலே என்என்

பாவோர்களும்— பாவோர்களும்

பல்பறை— பல வாத்பங்களும்

கோட்ட— முழங்க

கின்று— அதற்குப் பொருந்தகின்னு

ஆவோர்களும்— கந்தம் பண்ணுவாரும்

ஆயிற்று— ஆயிற்று.

விட்டுப் பாடுவார்களும். பல்பணை கொட்டின்று ஆடுவார்களும். பலவாதபங்கனும் கொட்டி, அநுக்குப் பொருந்த நின்று ஆடுவார்களும். அங்ஙனன்றிக் கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன் றின்படியே கொட்ட, சீரவயமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்றுதல். “ பாடுவார்களும் ” இப்பாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை பெல்லாவற்றையும், ஒலிவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. ஆயிற்றய்ப்பாடியே. இப்படி. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகும் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்ரதா காமவிருந்தாரில்லை யென்றபடி. ...*e..

மு.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆனோப்பா ரிவனேரில்லைகாண் திரு
ஒணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. ௩.

பதவுரை.

சீர் உடை— குணங்களைமுடைய
பிள்ளை— பிள்ளையான கிஷ்ணன்
பேணி— கம்ஸாதிசுள் கண்படாதபடி தன்
னைக்காத்துவந்து
பிறந்தினில்—பிறந்தவளவில்
தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்
காண— (பிள்ளையைக்) காணாதுசெய்து
புகுவார்— உள்ளே துழைவாரும்
புக்கு— உள்ளேபோப் கண்டு
போதுவார்— புறப்படுவாரும்

ஆனாப்பா—பு.ஸ்.த்வஸாம்பமுடையா ரில்
இவன் கேர் இல்லைகாண்!—இவனோடு ஒத்த
வர் இல்லைகாண்!

(இவன்,)

திரு ஒணத்தான்— ஸர்வேச்வரனுடைய
உலகு ஆளும்—லோகங்களையெல்லாம் ஆளும்
கடவன்
என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாருமாக
ஆனார்கள்.
(ஏ - அகச.)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை பென்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பறப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (உ) “ உவஸஹா ” என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத் தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பா டியிலே புகுந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தானை நினைக்கிறுக்கிறது. காணத்தாம்புகுவார்.

மு.—உறியை முற்றத் துருட்டினிற் றுவோர்
நறநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவர்
சேறிமென் கூந்தலவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. ௬

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில்
உள்ள கோபர்கள்
உறிவை— (பாலும் தயிரும் இருக்கிற) உறிவை
முற்றத்து உருட்டினின்று — முற்றத்திலே
உருட்டி நின்று
ஆடுவார் — ஆடுவாரும்
நறும் நெய் பால் தயிர் — மணம்பெக்க நெய்
முதலியவற்றை
நன்றாக — நிச்சேஷமாக

தூவுவார் — தூவும்பண்ணுவாராய்
சேறிமென் — நெருக்க மெத்தென்ற
கூந்தல் — மயிர்முடியானது
அவிழ — அவிழ்த்து கட்டியுடையதாக
திளைத்து — கர்த்தவம்பண்ணி
எங்கும் — சேரி அடங்கலும்
அறிவு அழிந்தனர் — கர்த்தயாகர்த்த கரிசை
குறிய ரானார்கள்.
(௪ - அசை.)

பொய்.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றவோர். நறுனிதான நெய்யும்
பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, தரவய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவதற்கு
பரிசு வரவாயத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி. நின்றவோர். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்
தூவுவர். (௬) கந்த கரீச தத்யாதிகளை ‘மென்குரு நன்மை உண்டாகவேணும்’ என்று
தூசும் செய்வார். சேறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து. செறித்து மெத்தென்ற மயிர்முடி. யவி
முற்பாடி. ஸைம்பரம் கர்த்தவம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பா
டியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டை யிட்டு கர்த்தயாகர்த்த
கரிசை குறியரானார்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டினின்றாட, சிலர் நறு நெய் பால்
தயிர் நன்றாகத்துவ, சிலர்சேறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் -
எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று கரிசை. * ௪.

மு.—கோண்ட தாளறி கோலக் கோடுமுழத்

தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்

விண்ட முல்லை யரும்பென்ன பல்லினர்

உதி— உதிகளையும்
கோலம்— அழகியதாய்
கொடு— கூர்மையுடைத்தான
மழுதனாய்— மழுக்களையும் தழகளையும்
உடைபராய்
பறி ஒலை— தாளமுடையினின்றும் பறிக்கப்
பட்ட ஒலையால் சமைக்கப்பட்ட

விண்ட— விகளித்த
முல்லை அரும்பு அன்ன— முல்லைபரும்புபோ
ன்ற
பல்லை— பல்லை யுடைபரான
அண்டர்— கோபர்கள்
மின்பு புகுத்து— நெருங்கிப் புகுத்து
நெய் ஆடினார்— நெய்யாடல் ஆடினார்கள்.

வ்யா.— ஐந்தார்பாட்டு. கோண்டதாளித்தாய்க். அல்நெருக்கத்தை யுடைத்தான உதி
களையும், பரிசு உடைபராய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாதுசிதானான தழகளையு முடைய
ராய், மடலில் சீன்றும் பறிக்கப்பட்ட ஒலையாலே கோத்துச் சமைத்த (சு) சம்பையு முடை
யராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லைபரும்பு விண்டப்
போலே யிருக்கிற பல்லை யுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புகுத்து நெய்யாட
லாயினார் என்கை. “ விண்டயன்முல்லை ” என்று பாடமானபோது, விண்டென்று குன்
றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லரென்னவாயும். இடை
கூத்தாவோர் நெருங்கப்பல்லராயாயிற் திருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்
இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. “ ௫.

மு.— கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய வாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கங்கூந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பின்னை வாடினே. கூ.

பதவுரை.

கையும் காலும்— திருக்கைகளையும் திருவடி
களையும்
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து
கடாரநீர்— கடாரத்தில் திருமஞ்சளத்தாலே
பசும்சிறுமஞ்சளால்— சிறியபசும்மஞ்சளச்சாத்தி
பைய— திருமேனிக்குப் பாங்காக
ஆட்டி— கீர்ஆட்டி

அங்காந்திட— (பின்னையானவன்) வானையத்
திறக்க
பின்னை வாய் உன்— பின்னையான கர்ஷணனு
டைப வாரினுள்ளே
வையம் ஏழுந்— ஸப்தலோகங்களையும்
கண்டான்— பார்த்தான்.

பின்னாயுடைய வாயுள்ளோ ஸகலலோகங்களையும் கண்டானென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுனனுக்கு திவ்ய சக்சுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைவ்வுருப்பயம் காட்டி னுற்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்சுஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைவ்வுத்தகக் காட்டுகையிதே. ... * ௬.

மூ.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்

ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்

பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்

மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. எ.

பதவுரை.

வாய் உள்—	பின்னாயுடைய வாயின்உள்ளே	பாய சீர் உடை—	பாம்பினகுணங்களை யுடைய
வையகம்—	உலகங்களை		னாய்
கண்ட—	பார்த்த	பண்பு உடை—	நீர்மைபுடையனான
மட நல்லார்—	மடப்பத்தனாரும் தன்மைபுடைய முடைய	பாலகன்—	(இருத) சிறுப்பிள்ளை
மாதர்—	(கோய) ஸ்திரீகள்	மாயன்—	ஆச்சர்யசக்தியுத்தன் "
	("இவன்,")	என்று—	என்று சொல்லிக்கொண்டு
ஆயர் புத்திரன் அல்லன்—	கோயகுமாரனல்லன்	மகிழ்ந்தனர்—	மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.
அருந்தெய்வம்—	பெறுதற்கு அரியதெய்வம்		(வ - அசை.)

வ்யா.—வழார்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மட நல்லார். இப்படி திருப்பவளத் தினுள்ளே 'லோகங்களாக்கண்ட - பல்பதையாயும் ஸ்வேஹத்தையு முடையவர்கள். "வைய மேழார் கண்டான் பின்னவாயுள்" என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது பாஷணத்திலே பலமாகச் சொல்லுநாகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்க ளுண்டென்று கொள்ள வேணும். அநாவதா- இவள் கண்ட வகந்தாம், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவ னார், தன் வையவம் எல்லாநும் அழிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்சுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக் கூடுமிதே. ஆய்புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம். பூநீகந்தகோபர் மகனல் லன், பெறுதற்கரிய ஸ்வேய்வான். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பாம்பின கல் யாணகுணங்களை யுடையனாய் நீர்மைபுடையனான சிறுப்பிள்ளை. மாயன், ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதிகளானார்கள் ஸ்திரீக ளென்கை. "வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப்

...த்திசையும்— எல்லாதிக்குக்களிலும்
 சயமாம்— ஜயஸம்சுகமானதோரணங்களை
 கொடித்து— காட்டி அலங்கரித்து
 மத்த மரமலை—மதித்தயானைகளை யுடைய (சொ
 வந்தனமென்னும்) மலையை

ஆயா— இம்மயாகன
 உத்தானமசெய்து— வாகத்தலத்திலே வைத்
 துக்கொண்டு
 உகத்தனர்— ஸந்தோஷித்தார்கள்.
 (௪ - அகாச.)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். உத்தமாரூர்ப் பாதகிர
 ண்டாம்பாநாளை காமகாண திவஸத்திலே. எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து. எல்லாதிக்குக்
 களிலும் ஜயஸம்சுகமான தோரணம் காட்டி அலங்கரித்து. மத்தமரமலை தூங்கியமைந்தனை.
 வர்ஷாபகாசுனாந்தமாக, உத்தகஜங்களை யுடைத்தான பெரிமலையைத் திறந்துக்கொண்டு
 நின்ற மிக்கனை. பிற்பாடாங்கயாலே, தற்காலத்திலன்றிக்கே, நிற்காலத்துலுள்ள சேஷ
 பிதங்களையும் அவ்வஸ்துவுக்கு விருபகமாகி அருளிச்செய்யலாமிகே ஆழ்வார்க்கு. உத்தா
 ணம்செய்து உகத்தனர் ஆயிரே. இடைபசெல்லாரும் ஸ்ரேஷ்டாபித்யத்திலே தனித்தனியோ
 தத்தாம் வாகவாரிலே யெடுத்திக்கொண்டு பிரதானாங்களைவகை.*

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தளவிலே ஊடங்கலூர் செய்த உபலாப
 விசேஷங்களை அதுஸந்தித்து இனியரானர் - சிழ்; இப்பாட்டில் - பருவத்துக்குத் தருவி
 யல்லாத சேஷ்யதங்களை யதுஸந்தித்து, திருத்தாயார், ஸந்தேவிதாராளாகருங்குச்சொன்ன
 பாசுரத்தை, அவளானபாவணியாலே தாம் அதுபவித்து இனியராயினார்.

மூ.—கிடக்கிற் றோட்டில் கிழிய வுதைத்தீமே
 எதேதுக்கோளன்னின் மருங்கை யிறுத்தீமே
 ஒடுக்கிப் புல்கி லுதரத்தே பாய்ந்தீமே
 மிகேகிலாமயால் நான் மெலித்தேன் நங்காய். கூ.

பதவுரை.

நங்காய்!—பூர்ணைகளான ஸ்த்ரீகளே!
 கிடக்கல்— (இப்பிடங்களைத் தொட்டிலில்) கிடக்
 தானாகில்

தொட்டில்— தொட்டிலானது

பிரிய— திதிவாய்

ஒடுக்கி— வயாயாசுதபவல்லாதாடி செய்து
 புல்கல்— பார்விலே அணைத்துக்கொண்டால்
 உதரத்து— வயிற்றிலே
 பாய்ந்தீமே— பாயாசிற்கும்;
 மிகேகல்— மிகேகலென்று ஊழியம்

‘இது அத்திருமேனியின் மார்தவத்துக்குப்பொழுது’ என்று வ்யாபாசுதமனல்லாத
படி ஒர்த்த மார்பிலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாதிற்றும். மிகுக்
கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். ‘இந்த செஷ்டிதங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்ல
சக்தி பிள்ளைக்குப் பொழுது’ என்று நான் போர இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்பேக
வாகமாய், நங்கைமீ ரொன்றுபடி. நீங்களைல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க செஷ்டிதங்களை
டைப பிள்ளை நாய்ப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களிதனை. ... * கூ.

அ.—சிகமத்தில், இத்திருவொழி கற்றுக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கடிகொழுர்.

—செந்நெலார் வயல்குழ் திருக்கோட்டியூர்

மன்னு நாரணனம்பி பிறந்தமை

மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தலிப்

பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே. டி.

பதவுரை.

செந்நெல்.—செந்நெல் தாங்காமானது

ஆர்.—நிறைந்திருக்கிற

வால்.—சுழலிகளாலே

குழி.—குழிப்பாட்டி

திருக்கோட்டியூர்.—திருக்கோட்டி யூரிலே

மன்னு.—நித்தவாஸம் பண்ணுகிற

நாரணன்.—நாராயணசப்தநாசபஞ்சப்

காம்பி.—குறாபூர்ணான கண்ணன்

விடுத்தார.—அவருநித்த பாகாத்தை,

மின்னு நூல்—விளங்காநின்ற பஜ்ஜோபவீத
த்தை யுடைய

விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வார்

விரித்த—பாப்பி ஆருளிச்செய்ததாய்

இப்பன்னுபாடல்—ஜ்ஞானிகள் அருவாதம்

அதுஸந்திக்கும்படியான இப்பாகாங்களை

வல்லார்க்கு—கற்குமவர்களுக்கு

பாவம் இல்லை—பாபமில்லை.

(வ - அகை.)

வ்யா.—செந்நெலித்பாடி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே குழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விசுஷ விசுஷ்டனாபக்கொண்டு நித்தவாஸம் பண்ணுகிற,

நாராயணசப்தநாசயனாய் கல்யாணகுணபூர்ணானவன் திருவவதரித்த பாகாத்தை.

மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த. பட்டப்பிராணையாலே விளங்காநின்றான் திருவஜ்ஜோ

அடிவரவு. வண்ண மோடு பேணி யுறி கோண்ட கை
வாய் பத்துக் கிடக்கில் செந்நெல் சீதம்.

(*)

ஆக- திருமொழி. க- க்ரு பாட்டு - பத்து ம.

அ.—தீழிற்றிருமொழியிலே, “ திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்
தினில் ” என்று தொடங்கி, “ திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தவை ” என்று
தலைக்கட்டுகையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தக்காலோபலாபநங்கினோடே
அதுபவித்து ஹர்ஷ்டரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி. திருவவதரித்தருளினவ
னுடைய திவ்யவிக்காறு வைலகூண்யத்தை தத்தக்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அதுப
வித்தாற்போலே, தற்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றும் திருமுடிபளவாக
அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவன் பேசின பாசாரத்தாலே ஆதாம் தோற்ற
அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—சீதக் கடவுள் ளமுதன்ன தேவகி

கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த

பேதைக் குழலி பிடித்துச் சவைத்துண்ணும்

பாதிக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே.

க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் குளிர்ந்தகடலில் உள்ளமு
அமுது அன்ன- தாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு

ஒத்த

தேவகி - தேவகிப்பிராட்டி

கோதை - பூராலையல் அலங்கரிக்கப்பட்ட

குழல் ஆள் - கேசபாசத்தையுடைய

அசோதைக்கு - யசோதைப்பிராட்டிக்கு

போத்தந்த - போகவிட்ட

பேதை குழலி - பேதைமையையுடைய சிசு

பிடித்து - (திருக்கைநாள்) பிடித்து

சுவைத்து - ஆஸ்வாதித்து

ண்ணும் - (திருப்பவளத்தில்வைத்து) புண்ணும்

பா நின்றுள்ள

பாதக்கமலங்கள் - திருவடித்தாமரைகளை

வந்து காணீர்! - வந்துகாணுங்கோள்!

பவளவாயீர்! - பவளம்போல் சிவந்த அதா

த்தை யுடைய பெண்டிற்காள்!

வந்து காணீர்!! - (அடுக) வந்து பாருங்கோள்.

[“காணீரே” என்றதை இரட்டித்துச் சொன்

வசுகளில் பத்து விட்டும். முதல் தூணானிக்குள் வயிரம் முதலான கவர்த்தகங்களை பும கல்லுபான்
கூடியும் மாரிமாரிப்பதற்குச் சேர்த்துத் தோலையாப், திருவிசைகனிலுண்டைப் பலகண்ணத்தில்
ஒன்றும் குறைவின்றிக் கே எங்கும் தன்னில் சேர்த்திருந்தபடிவாய்க் காணுங்கோள்; ஒன்றிய
அதல்புடைய சங்கல் வந்து காணுங்கோ லென்கை. முதலும் மணியும் வயிரமுமென் றளிது-
அல்லாத சங்கல்வருந்ரும் பலகண்ணம். அதன்செய்தி. ... * உ.

அ.—புன் றுப்பாட்டு. திருவடி களை அதுபலித்த வந்தநார், திருக்களைக்காலின
புகை பதுபலிக்கிற.

மு.—பணத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்த் கோங்கை

அணத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை

இணைக்காலில் வெள்ளித்தனைநின் றிலங்கும்

கணைக்காலிருந்தவா காணீரே அரிதாகையீர் வந்துகாணீரே. ௩.

பதவுரை.

பண — மூன்றில் தோய்து

தோள் — கோள்களை யுடையதாய்

இள ஆய்ச்சி — இளைமையப் பருவத்தைமுடைய
நான் ஆய்ச்சிவின்

பால் பாய்த் கொடுத்த — பால் சொசுகிற
முலைபை

அய்யத்து — திருக்கைகளால் அணத்து

ஆ — திருவடியை புண்ணையாட்டா.

உண்டை — அழகுசெய்து

கிடந்த — (கவர்த்துள்) கிடந்த

இப்பிள்ளை — இந்த கந்தனைனுண்டை

இணை — சேர்த்தியமுலைமுடைய

காலில் — திருவடி.களில்

வெள்ளி தனைநின்று — வெள்ளித் தனையாட
கிள்ளு

இலங்கும் — விளங்காவிடுகிற

கணை கால் இருந்தது — கணைக்காலிருந்து
பாடிய

காணீர்! — பாருங்கோள்!

காலினாயீர்! — அழகுபடுபவர்களை!

வந்து காணீர்:-

(௧ = அய்யசு.)

வம்பா.—பணத்தோ ளிளவாய்ச்சி. பசுமைக்குள் சுற்றவடைவாங்கும் செவ்விக்ஞம்
வெம்போலேயிருந்துள்ள கோணமுடையானாய், பருவத்தால் இளைவருமான ஆய்ச்சியுடைய.
இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்திற்குரியதாக பொருடையவைகளை
அருக்கையன்றிக் கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து கோக்கிக்கொண்டு போருவானென் னுமிடம்
தோற்றுகைக்காக. பால்பாய்த் கோங்கை. வந்தேறுத்தாலே செறித்துப் பால் சொசுகிற
யுடையவளை வர்ணிக்கிறது. இப்பிள்ளை. இப்பிள்ளை. இப்பிள்ளை. இப்பிள்ளை. இப்பிள்ளை.

பதவுரை.

உழந்தான்—சாம்பாட்டு தடாவில்செந்தவன்

நயம் செய்—மனப்பிக்க செய்பவ

ஓரோ தடா—ஓவ்வொரு தடாவாக

உண்ண—அழுதுசெய்த வளவில்

இழந்தான்—(பிள்ளையை) இழந்தவனாக
கண்ணத்தாய்

எரிவினான்—வாரித்தெரிச்சலானே

சாத்தான்—(கையைப்பிடித்து) இழுத்து

எழில் எத்தின்—அழகிய எத்திலே

பழந்தாய்—(உற்றிக் கடைத்து) பழனை
தாம்பாளே

ஓசை—அழகுபடுதல்

பயத்தான்—அச்சத்தானே

தவழ்த்தான்—(அச்சநெருக்கிப்போவ
தாசை) தவழ்த்தவன் விடைப

முழந்தான்—முழங்கல்கள்

இருந்தான்—இருந்தபடி

காணீர்—காணுங்கோள்

முடிந் முலைகள்!—முடிந்த முலைப்பையுடைய
பெண்களே!

வந்துகாணீர்—

வயா—உழந்தான். ஆபாஸித்தவன். கறந்து காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைத்து வெ
ன்னொயாக்கி புருக்கித் தடாக்களிலே செந்துவதைத் தவழ்த்துத்தவையல்லாம் சொல்லா
மொது. நறுமெய் ஓரோதடாவுண்ண. நயமிதான செய்பவ ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றாக
செயிபாதபடியுண்ண. இழந்தான் எரிவினான் எரித்து. 'உண்டெய் பிள்ளைக்கு ஸாக்மிபாது'
என்று பிள்ளையை இழந்தவனாக கிளைந்து, பயப்படுகையால் வந்த வாரித்தெரிச்சலானே
கையைப்பிடித்துமுத்தான். எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்சு. அழகிய மத்திலே உத்திந்
கடைத்து பழனை தாம்பாளே அடிப்பதாக ஒங்க. பயத்தான் தவழ்த்தான். பயத்தானே
அச்சநெருக்கிப்போவதாகத் தவழ்த்தவனுடைய. முழந்தாளிருத்தவா காணீரே. முழந்தாளின் அழ
குருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முடிந்த முலைப்பையுடையீர்
வந்து காணுங்கோள். ... * ௪

உ—இந்தாம்பாட்டு. முழந்தாளின் முகை உதவியுடைய வந்ததாம், திருந்துவையி
ன முகை உதவியுடைய.

மு—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைகவைத் துண்டிட

நேருதுவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை

மறங்கோ எரிணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்

கறங்குகளை வந்து காணீரே தவிமுலையீர் வந்து காணீரே. ௫.

பெயர்ச்சி— தந்தையின்

முடி— முல்லை

சுவைத்து— (பனா அறுப்பது) ஆண்
வா, தந்து

உண்டிட்டு— புஜித்து

இப்போது— இத்தொண்டான
குமரகுமாரை— திருத்ததுடைகளை

வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!

குவி முலையிர்!— குவியாநின்ற முலைகளை

முடைய பெண்காள்!

வந்துகாணீர்— (வ - அசை.)

வயா.—பிறங்கியபெயர்ச்சி முலைகளைவந்துண்டிட்டு. களையந்தால் வந்த பாகாசத்தைத
முடையபான தந்தையுடைய முலைமார் பனாபாச சுவைத்து புஜித்து. உண்டிட்டு என்மு—
ஒரு முழுச் சுவைத்து. உறங்குவான்பேரே கிடந்தலிப்பிள்ளை. செப்த பாகாபாம் ஒன்றும்
தென்பாது. உறங்குமவன்மேலாக்கிடந்த இப்பிள்ளை. மறங்கோளிப்பாது. பரதிலாந
விஷயமான சிற்றத்தைபுனைபுளுவ ஹிரண்யனுடையமார்வை முந்தாலத்திலே பிளந்து பொ
கட்டவனுடைய அச்சவந்தொற்றுப்படி சிறுக்கிற திருத்ததுடைகளை வந்துகாணுங்கோள். குவி
முலையிர் வந்து காணீரே. குவியு முலைமுடைய கிள்கள் வந்து காணுங்கோள். ... கு

அ.—ஆறும்பாக்கி. திருத்ததுடைவினமுலைய நுபவித்த வந்ததாம், திருக்கடிப்பாதேசத்
தினமுலைய நுபவிக்கின்றி.

பு.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை

சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றி

லத்தத்தின் பத்தாநாட் டோன்றிய வசுதன்

முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழ்க்கையிர் வந்து காணீரே. கா

பதவுரை.

மந்த, களிற்று— மத்த கஜங்களைமுடையபான

வசு தேவர் தம்முடை— முலைவசு தேவ

முடைய

சித்தம் பிரியாத— மந்தப்பந்தம், பிரி

யாத

தேவகி தன்— தேவகிப் பிராட்டியின்

வயிற்றில்— வயிற்றிலே

அத்தத்தின் பத்தாநாள்— ஹஸ்த நகைத்

அச்சதன்— அத்ததான நமுலையாதகன்

ணனுடைய

முத்தம் இருந்த ஆ— † சண்ணம் இருந்த

படிவாய

காணீர்!— காணுங்கோள்!

முகிழ் கையிர்!—முகிழ்மிதமுடையபெண்

காள்!

வந்துகாணீர்— (வ அசை.)

† 'சண்ணம்' என்றும், 'முத்தம்' என்றும்,

நின்றான் நகையாபுடைய சிங்கள வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சண்ணம். முகிழுகை-
மந்தஸ்திதம்.

அ. - எழுப்பாட்டு. திருக்கடிப்பேசத்தின் மூலையதுபவித்த வந்தாம், திருமருங்
கிழைமுகை யதுபவிக்கோர்.

மு. - இருங்கை மதகளி நீர்க்கின்ற லீனைப்

பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பாமன்றன்

நெருங்கு பவளமு நேர்நாணு முத்தம்

மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. எ.

பதவுரை.

இரும் கை- பெரிய துதிக்கையை யுடைய
மத களியு- மத்த கஜமரான குலையா
பிடி-நந்தை

சர்க்கின்றவனை- தன்வாயாக நடந்தா நின்
யுள்ள பாகனை

பருங்கி- கொன்று

பறித்துக் கொண்டு- (அந்த கஜத்தின்
கொம்புகளை) முறித்துக் கொண்டு

ஒயி- ஓடாவிடா

பாமன் தன்- பாம்புனை கண்ணனுடைய

நெருங்கு பவளமும்- செறியக் கோத்த
பவள வடமென்ன

நேர் நாணும்- நேரியதான அரைநாணென்ன
முத்தம்-முத்துவட மென்ன (இவற்றோடே
சேர்ந்த)

மருங்கும்- திருமருங்கும்

இருந்த ஆ- இருந்தபடியை
காணீர்!- காணுங்கோள்!;

வாந்துதலீர்- ஒன்றிய நெற்றியையுடைய
பெண்கள்!

வந்துகாணீர்!- (ஏ - அசை.)

வ்யா. - இருங்கையித்யாதி. பெரிய துதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமரான குலையாபி
டத்தைத் தன்வாயாக நடத்தா கின்றதுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல- கொல்லுதல்.
பறித்தித்யாதி. அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த வுயர்ந்த நிலத்திலே
ஒடிசையென்று குறித்த பாம்புனை ய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளைபாடுகிற
வார்களிலே லீலோபகாணங்களிலே ஆகையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜ
மென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவனை, அடர்த்துப்பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பாம
னென்னுதல். நெருங்கித்யாதி. செறியக்கோத்த பவளவடமும், நேரியதான பொன்நாணும்,
முத்துவடமும், இவற்றோடேசேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக்காணுங்கோள், வாணுதலீர்

வந்த— தன்னை விடையாத வந்த
மதலை முழுதனை— சிறு பிள்ளைகளின்
கூட்டத்தை
வலி செய்து— பலாத்கரித்து
தந்த கவியுபைல்— (குவிந்த) கொம்பை
யுடைய ஆனைக்குட்டியோலே
தானை— தானை (முய்யனப்)
விடையாடும்— விடையாடா நிற்கு

நந்தன் மதலைந்து— நந்தி கோபுரமுடனான
கன்னாறுகரு
நன்றும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான
உந்தி— திருநாடி
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!
ஒளி இழைவர்!— காந்திரித ஆபரணங்
களையுடைய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்:- (வ அனை.)

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்னோடே விளையாடவந்த*, தன்னோராயிம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலைபாயிருக்கச் செய்தே, அந்தனைபோதும் ஓடுதலை, தா ஹோருதலையாகவின்று பலாக்கரித்து, கொம்புமுடிந்த இளவானை போலே நானே பாதாநனும் விளையாடும். நீத்தனித்யாதி. இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, பூநீங்கதேகோபர் ஸந்திதியில் ஸவியஸாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. நன்றிமித்யாதி. மிகவும் அழகிபதான திருவுந்தி வீருக்கற்பபு யைக் காணுங்கோள். ஒளிரியையிர் வந்து காணுங்கோள். இயைபு—அபரணம். அ

அ.—ஒன்பதாட்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை யதுபவிர்த்த வாகந்தாடர், திருவுந்தாத் தினழகை யதுபவிர்த்தாடர்.

மு.—அதிருங் கடல்நீர் வண்ணனை யாச்சி
மதுர் முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப் படாமே பழஞ்சாம்பா லார்து,
உதர மிருந்தவா காய்ரே யொளிவனா

பதவுரை.

அதிரும் கடல்நிதி வண்ணை	} கோஷிக்கிற கடலின் நிறம்போன்ற நிறத்தை புடைபவனை	ஆர்த்த--- கட்டின
		உதாம்--- திருவாயிற்று

மேல், தான் இவனைக் கட்டத் தெரிந்த தயிபாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. பதறவித்தயாதி. தன்நினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழகி ஒழிஞ்சா முட்டாய்க்கிடந்ததொரு நாய்பாலே கட்டின கயிற்றில் தழுப்பு காணலாம்படி. யிருக்கிற வயிற்றினழகிருக் கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையு டைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கூ

அ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதாத்தினழகை யறுபவித்த வந்ததம், திருமார்வினழ கை யறுபவிக்கோர்.

மூ.—பெருமா வரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருக மிறுத்த விப்பிள்கா
சுருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தகா காணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. ட.

பதவுரை.

பெரு மா உரலில் - மிகவும் பெரிதான உர லோடு	குரு மா மணிப்பூண் - மிகச் சிறந்ததான கொளத்துபாபாணம்
பிணிப்புண்டு இருந்தா - கட்டுண்டிருந்து	குலாவி திகழும் - அசைந்து விளங்காநின் றுள்ள
அங்கு - அத்தசையிலே	திருமார்விருந்தகா - திருமார்பிருந்தபடியை
இரு மா மருதப் - இரண்டு பெரிய மருதமரங் களை	காணீர்! - பாருங்கள்!
இறுத்த - முறித்த	சே இழையீர்! - செவ்விய ஆபரணங்களையுடை
இப்பிள்ளை - இத்தபிள்ளையுடைய	ய.பெண்காள்!
	வந்துகாணீர்! - (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பெருமாவியாதி. மிகவும் பெரியவரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தசையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நவிலதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதங்கள் நடுவேசென்றுபுக்கு அவற்றைமுறித்த(க)முத்தனாவிவனுடைய. சூருமா வித்தயாதி. சரேஷ்டமாய் சலாக்யமான ஸ்ரீகொளத்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா நின்னுள்ள திருமார்வினழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. சிவ ந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ட.

மு.—நாள்களோர் நாலேந்து தீங்க ளளவிலே

தானாகிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்

வாள்கோள் வளையெயிற் றுருயிர் வவ்வினான்

தோள்களிருந்தவா காணீரே கரிமுழலிர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

நாள்கள்— (திருவவதரித்தபின்புசென்ற)	வலை— வலைந்திருக்கிற
நாள்கள்	எயிறு— பற்களைபுடைய பூதனாரின்
ஓர் நாறு மீத்து திங்கள் அளவிலே — ஒரு	ஆர் உயிர்— அரிப உயிரை
நாலேந்து மாதத்தளவிலே	வவ்வினான்— அபஹரித்தவனுடைய
சகடத்தை— சகடாஸுரனை	தோள்கள் இருந்தஆட்தோள்களிருந்தபடியை
தானாகிமிர்த்து— காலேத்துக்கி	காணீர்!— காணுங்கோள்!;
சாடிப்போய்— உதைத்துவிட்டு,	கரிமுழலிர்!— சுருண்ட குழலைபுடையபெண்ணை
வாள் கொள்— ஒளிக்கொண்டதாய்	காள்!
	வந்துகாணீர்!— (ஏ - அவை.)

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலேந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்று, அஞ்சு என்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி வருவிக்கெய்தது மக்களாசாஸம் பரதநாகையாலே; தீர்த்துதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. தானாகித்யாதி. தனித்துக் கணவனாகித்திருக்கிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிடங்கிற சகடத்தை முலைவாடிதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அர்பார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் பரதிகூலித்து வந்து கிடங்கையாலே சகடம் பரப்பாகத் தட்டில்லையிறே. சாடிப்போயென்றது- சாடிவிட்டுன்றபடி. வாள்கொளிர்த்யாதி. ஒவிரைய புடைத்தாய் வலைந்திருக்கிற எயிறுகளைபுடையளான பூதனாபுடைய முடித்தந்தகரியவுயிரை அபஹரித்தவனுடைய. “ பேய்ச்சி பெருமுடிபூநிறை வற்பலங்கியுண்டவாபான் ” என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர கிரணனத்துக்கு முன்னே பூதாதி கிரணமாயிருக்க, மாறு வருவிக்கெய்தது காம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசபத்தாலே இன்னபடி சொல்லலே னுமென்றறியாமை. எயிறு என்ற புடையவளை எயிறு என்கிறது, “ ஒண்ணெடி ” என்று மாபோலே. தோள்களிர்த்யாதி. அவன் முலைப்பாலேயே உயிரை வற்பலாங்குகிறபோது கொடுத்தோன்மீது

தலை சேர்ந்த வாய்ந்த வாய்ந்த
நிலம் நிறத்து—கருநெய்தல்பூவின் சிறம் பொ
ன்ற நிறத்தைபுகையுடையனான
சிறு பிள்ளை—சிறிய பிள்ளையுடைய
கெய்— கூரியதான

வந்துகாணி!— வந்துகாணுகளா ;
கனம் குழையிர்!—பொன்னுலம்செய்த சீரோத்
சாபசனங்களை புடை யபெண்களா!
வந்துகாணி!— (எ-அரை.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென்
னுதல்; அஞ்சகாலங்கத்தமரப் விஸ்தீர்தமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல்.
அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படி யிருந்துள்ள கண்ணையுடைய அசோதைப்பிராட்டி
வவத்தகன் வாங்காமல் தோக்கவளர்ச்சிது. வளர்ப்பார் பலருண் டாயிருக்கச்செய்தேதும்,
அவர்களையிற் காட்டிக்கொடாதே தானேயிரே வளர்ப்பார்களா. செய்ததலைப்பாடி
பூஸாரமுள்ள சேந்தத்திலே அப்போதல்கந்த குணைப்பூவின் சிறம்பொலிருக்கிற நிறத்
தை யுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவன் சீராட்டி வளர்த்த நெய்முடிப்பெல்லாம்
திருநிறத்திலே தோன்றுமடடி யிருக்குமாயிற்று.

செய்ததலைமேலும் சங்கம் நிலாவிய. கூரியவதையை யுடையதான திருவாழி யென்னு
தல்; ஆயுத ஸாமாந்யத்தாலே செப்பாவித்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; “கைபெல்லாம்
கெய்” என்கிற திருக்கையின் வப்பசத்தாலே கெய்ச்கவிராருத திருவாழி பென்னுதல்.
இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே கருதுவீடும் பொருதுவந்து கையில் நிற்க
வும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னுணைசபாலே எதிரிகளை அழிச்சவல்ல ஸ்ரீபா
ஞ்சஜந்யமும் சிரந்தநாடக வர்த்தியாசின்னுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுடைய சேத்திறைய
லுமோதனைகளிலே இவன்னுள் இவனுக்கும் காட்டக்கூடுமிறே. கைத்தலமிதபாதி. திருக்
கைத்தலத்தினையுடைய வந்து காணுக்கொள்; கையிதாந காதில் கீங்கல் வந்து காணுக்
கொள். கருமென்று - பொன்னுகய்யாம். கட

அ. பதின்மூன்றாப்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினையுடைய பதுபலித்த வநந்தாம்,
திருக்கழுத்தினையுடைய பதுபலிக்கொள்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சீமகனாகக்

கோண்வேளர்க்கின்ற கோவலர்துட்டற்கு

அண்டமு காடு டடங்க விழுங்கிய

கண்டமிருந்தவா காரிரே காரிகையிர் வந்து காணிரே. கா.

பதுவரை.

வாக்கினாள்— வாய்க்கண்
சொல்லி நட்டிற்— கோபகுமாரனுக்கு
அன்புமீ— அன்புக்கணையும்
காலை— (அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேதனை
சேதனங்கணையும்

கண்டி— நிருக்கமுத்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடினை
காலை!— காணுங்கண்;
காரினையிர்!— அழகியபெண்கள்!
வந்துகாணிர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா. வண்டமரித்யாதி. பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங்
கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப் பாலகாலமும்
முடிக்கையாலே மதுபாஷ்பமன்னும் வண்டுகளுக்கு வஸ்தவப்பூமி இவள் குழலிழை. ஆகையால்
யாலே வண்டிகள் படிந்துகிடக்கிறபூலோடேகூடிய குழலியுடையனான பசோதைப்பிராட்டி.
தன்மகளுக்குள் நேஷித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற பூநீர்த்தோய்ப்பகனுக்கு. இவர் அடியின்
தவராகையாலே “மகளுக்குக்கொண்டு” என்கிறார்; அவன், “தன்மகன்” என்றிறே நீனை
த்திருப்பது.

அண்டமித்யாதி. அன்புத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதனங்களை
யும் நிருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடக்குப்படி விழுங்கின வெண்ணுதல்; என்றும் பிறி
கதிர்ப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வெண்ணுதல். கண்டமித்யாதி. இப்படி
யிருந்துள்ள நிருக்கமுத்தி எழுகிருந்தபடியையக் காணுங்கோள்; அநிருபைகளான நீங்
கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையவர்களே. கரு.

அ. பதினாம்பாட்டு. நிருக்கமுத்தினழகை யநுபகிந்த வந்ததரம் நிருப்பவளத்
தினழகை யநுபகிக்கிறார்.

மு.—என் தோண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாடென்றேத்துக்கொண்டு
அந்தோண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்
தந்தோண்டை வாயாற் றிருக்கிப் பருகியிச்
செந்தோண்டைவாய் வந்துகாணிர் சேயிலிழையிர் வந்துகாணிர். கசு

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— “கொவ்வைவந்தனிப்போன்ற ஆதரித்து— விருப்பி
அதபத்தையுடைய தாம்— தங்களுடைய
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி தொண்டை வாயால்— கோவை வாயாலே
போன்ற குமாரனே! தருக்க— நெருக்க

செருக்கைப்போது கண்ணிப்பின் ஐயச்சொல்லின் மட ஈதல்தான். ஆப்படி அழகிகள் (புதுகள்) பருகப்பின்னையும் சிவப்புபாறாதேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த ஆபரணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... * கச.

அ. பதினெந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தி னழகை யநுபவித்த வந்தாய் திருமுத மண்டலத்தின் ஸமுதாய சோபையை யநுபவிக்கிறார்.

மு.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்

நாக்குவழித்து நீராட்டு மிங்ஈப்பிக்கு

வாக்கு யாங்மும் வாயு முறுவலும்

மூக்கு மிருந்தவா காணரே மெய்குழலிர் வந்துகாணரே. கரு.

பதவுரை.

அசோதை— யசோதைப்போட்டி.

நோக்கி— (திருமேனியின் மென்மைக்குத் தகுதியாப்படி) பார்த்து

நுணுக்கிய— அரைத்த

மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலே

நாக்கு வழித்து— நாக்கை வழித்து

நீராட்டும்— திருமஞ்சனம் பண்ணுகிற

இருந்திக்கு— இந்த பூர்ணகுணனை கண்ணனுக்கு

வாக்கும்— வாக்கும்

நயமும்— திருக்கண்ணனும்

வாயும்— திருவதாமும் (அல்லது) வாய்க் திருக்கிற

முறுவலும்— மந்தஸ்பிதமும்

மூக்கும்— மூக்கும்

இருந்த ஆ— இருந்தபடியை

காணீர்!— பாருங்கள்;

மெய்குழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய பெண்கள்!

வந்துகாணீர்!; (ஏ - அரைச.)

வ்யா. நோக்கியித்பாதி. திருமேனியின் மெனகுபாய் நிறையும் யசோதைப்போட்டி. அதுக்குத் தகுதியாப்படி பார்த்து நோகவரைத்த மஞ்சன் காப்பாலே திருநாவைவழித்து திருமஞ்சனம் செய்யப்படி விதேயநயா பூர்ணான விலங்குக்கு. வாக்குமிகுபாதி. மாதா முதலானவை நாமக்கறணம் பண்ணுகிற வாக்கும், 'என்னைப்பாரீர் என்னைப்பாரீர்' என்ன அவர்களைக் கடாஷிக்கிற திருநயநங்கனும் மந்தஸ்பிதம்செய்ய உபகாரிக்கிற திரு அதரஸ்பு ரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடின மந்தஸ்பிதமும், " மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன் " என்று நித்ய ஸந்தேஹஹுகமான திருமுகக்குமாகிற விசேசத்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணும்

மண்கோளக் கதேவரி தம் மகனாய் வந்து
தீண்டுகொள்காரரைத் தேயவளங்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவனாயிர் வந்துகாணீரே. யுக.

பதவுரை.

விண் கொள்— ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிதழ்	அசுர்— அஸுரர்கள்
மீட மாகவுடைய	தேவ— கூடிக்கும்படி.
அமரர்கள்— இத்தாதி தேவதைகளின்	வளங்கிள் முன்— வளநாதிற்றிற் கண்ணா
வேதனை— ஆன்பமானது	ஹுடைப
தீர— திருப்படியாக	கண்கள் இருந்த ஆ— திருக்கண்களிருந்த
முன்— முன்னே	படிபை
பண் கொள்— பூமிபை இருப்பிடமாகவுடைய	காணீர்!— காணுங்கள்! ;
வசு தேவந்தம்— வஸுதேவருக்கு	கனம் வனையிர்!— பொன் வானையபுடைய
மகனுபவரது— புதானுபவந்து அவதரித்து	பெண்கள்!
தின் கொள்— வலிமை கொண்ட	வந்துகாணீர்!— (ஏ- அஞ்ச.)

வ்யா. விண்கொள்கித்பாதி. அவதாரப்ரயோஜம் ஸாது பரித்ராணுதிக ளாகையாலே
ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாகவுடைய இத்தாதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரப்ரகந்திக
வால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமிபை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவ
ருக்கு புதானுப் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர
துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னே தேவர்கள் துக்கம் தீர்க்கக்கூடிக முன்னே யிங்கேவந்தவரிந்
தானுப்த்து, “தந்தைகாலில் ளைங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்னக்கடவந்தே.
திண்கொள்கித்பாதி. உயபலமுர் மரோபலமுமுடையரான அஸுரர்களானவர்கள் கஷயித்
துச் செல்லும்படியாகத் தான் வளநாதிற்றிவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுர
வர்கம் கஷிணமாப்பிட்டுத் தீரே. கண்களிகித்பாதி. இப்படி. அநுகூலரகூதணமும் பாதிகூல
நிரைமுர் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் கஷயிக்கவும் கடாக்ஷிற்றும்
திருக்கண்களினழக ருக்கிறபடிபைக் காணுங்கோள் ; பொன்னுலே செய்தவனையபுடைய
நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். *ககூ.

அ. பதினெழாற்பாட்டி. திருக்கண்களினழகையதுபவித்த வந்ததாம் திருப்புரு
வத்தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

உயிர்— உஜ்ஜீவிர் துர்வாஸக
 சித்ருநிர் ஸாஸித்ருநிர்— பெருமையுடைய
 பெயரிட— தந்த ஸ்வாஸகத்தையுடைய பவானி
 தேவனிட— தெருவரிடமிடிக்
 பெற்ற— (தேவரூப) பெற்ற
 உருவமிட— உருவந்தால் கருந்தரம்

புதன்— தித்ய புதனங்கள்
திருந்த ஆ— திருந்தபுடைய
காணிர்!— காணுங்கோள்! ;
பூன் முகைச்சி!— ஆபாணம் புதன்— முகைபை
உடைய பெண்காள்!
வந்துகாணிர்!; (ஏ-அனா.)

ஓயா. பருவ உயிரி. சகலவந்தித திருமகனைப்போலே பருவம் திரம்பினபின்பு
வினாதிநோ திராதிநு நோதந்தத உஜ்ஜீவிப்பிந்நையனறிக்கே, பருவம் திரம்புல அக்குமுன்
நோதநிந்நொன் அசுநாதத் தெயவனாருகையாலே நோதமெல்லா முஜ்ஜீவிக்குப்படியாக,
தூதாபாசபமனாபுஜ நோதனைத் தொட்டல் பருவமே பிடித்திறே திராதிநுத் சென்றது.
திருவினவடிவொக்கும் தேவகிபெற்ற. லக்ஷ்மீ துல்பஸ்ஸ மனையான தேவகிப்போட்டி இப்ப
பிக்கிடாகிநோதநுப் பிபற்ற. திருவினவடிவொக்கு மென்நையாலே கிழ் “என்னமுதன்ன
தேவகி” என்றது இங்கே ஸ்பஷ்ட மாயிபற்றே.

உருளித்தாதி. ஸ்ரீபத்தால் கரிபதாப் உஜ்ஜ்வலமாதேயுத்துள்ள மலரிபோன்ற வடிவம்
வை யுடையவனுடைப. பருவமித்தாதி. மருள் கருந் தினைபோலே நிருத்தித் திரி
புருவங்கரின முகைக் காணுங்கோள்; ஸ்ரீபனாஸ்க்ரமண முலையையுடைப. ரீங்கு
வந்து காணுங்கோள். ... * கள.

அ. பதினெட்டாம் பட்டி. திருப்புவைத்தினுறை யறுபவிற்த வரத்தம், திருமகப் புவையி வறகா யறுபவிற்தம்.

37. —மண்ணு மலையுங் கடலு டிவகேழும்

உண்ணாநீதிநீதி மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு

வண்ணமழிச்சோண் மக / க் துழையினை

தீர்மானிப்பீர், அவர் காங்கிரஸ் தேயினதில் வந்து காண்பீர். க. அ.

மகா நாயகம்:— திருநெல்வேலியில்

மலைமீட்ட— மீட்ட, மீட்ட, மீட்ட, மீட்ட

கூடாள்— அந்தப் பக்கமாயிற்று

உலகு எழுப்-- ஸப்தலோகங்களையும்

எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திரு
நிலம் நிகண்ட

மகாக்கூழை— தருமதர்த் தவழ்காமா

இனவ— இவற்றின்

தப்பாதி. திருநீயனிகு பரபாகமாய் திருநீயத்தையுள் வவவவவவவவ வவவவவவவவ வவவ வந்த
அழகையுடைய திருநீயவருணமுதலான விவற்றிணையுடைய, கண்டவர்கள் கண்டையுள்
நெஞ்சையுள் கவசப்படியான திண்ணை மிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோன்; ... முகிய ஆர
னையிலே அலங்கீரணமுதலான கீழ்க்கு வந்து காணுங்கோன். கஅ

அ. பத்தொன்பதாற்பாட்டு. திருமகாக் குறையினமுதலான அழகிந்த வந்தாய்,
திருநீயநீயமுதலான யதவளிக்கிறார்.

மு.—முற்றிவந் தூதையு முன்னகமேற் பூவையு
சிறநிலையுத்துத் தீர்த்தருவோர்களைப்
பற்றிப் பற்றித்துக் கொண்டோமே பாமன்முன்
நெற்றியிருந்தவா காவிரே நெய்நெய் அங்கு காண்கே. கக

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய கீழ்க்கை	பற்றி— வணங்கியிருந்து
இதழத்து— கட்டி	பற்றிப் பற்றித்துக் கொண்டோமே
திரிதருவோர்களை— திரிதருவோர்களுடைய	தீர்த்தம்— தீர்த்தம்
முற்றிலும்— (மணங்கொழிக்கிற) சிறு களஞ	பாமன்முன்— (நெய்யில்) தலைவனான அழகிய
களையும் [சிறு முழம்]	நெற்றி— நெற்றியுடைய
தூதையு— (மணங்கொழுங்குதல்) சிறியபாலை	இருந்த ஆ— இருந்தபடியையு
களையும்	காவிரி!— காணுங்கோன்;
முன்னகமேல்— முன்னகமேல் நின்று விளையா	நேர் இலையு!— நெய்நெய் அழகியவனே
டுகிற	உடையபெயர்களுள்!
தனையும்— காதலைவாய்ப் புன்னையும்	வந்தவகாவிரி!— (வ - அகநா.)

வ்யா. முற்றிலுமிதப்பாதி. கோட்டகமிட்டு விளையாற்றுகிற பெண்களை, பாவால்
கொழிக்கிற சிறு களையுடைய மணம் சேர்த்துக்கொண்டு பெண்களையுடைய, முன்னகமேல்வந்து
யதவளிக்கொண்டு விளையாடும் பூவையுடைய. பூவை- காதலைவாய்ப்பு. பற்றியிருப்பாதி.
வணங்கியிருந்து, வன்மைபாலே பற்றித்துக்கொண்டு பிழக்கொடாமல் ஒளும் நெய்யில் தலைவ
னான அழகியவனையுடைய. நெற்றியிருப்பாதி. அந்த அழகியவனையுடைய குறையினமுதலான அழகிய
நெற்றியினமுதலான காணுங்கோன்; துணவியதான அழகியவனையுடைய நீங்கள் வந்து

அழகிய - அழகியதாய்

பை பொன்னின் - பம்பென்னல் செய்யப்
பட்ட

கோல் - கோலை

அர்.கை - அழகிய கையாலே

கொண்டு - டிடித்துக்கொண்டு

கழல்கள் - திருவடிகளில் சாத்தி நெருக்கி
வீரக்கழல்களும்

அதங்கை - அதங்கைகளும்

கலந்து - சேர்ந்து

வங்கும் ஆர்ப்பா - வங்கும் ஒலிக்க

மழம் - இனமை பொருத்திய

கன்று இனங்கன் - கன்றுகளின் கூட்டங்களை

மறித்து - மடக்கி

திரிவான் - திரிதலனுடைய

குழல்கள் - நெருக்குழல்கள்

இருந்த ஆ - இருந்தபடியை

காணீர்! - பாருங்கள்;

குவி முலைநீர்! - குவியும் முலைகோபுடைய
பெண்கள்!

வந்துகாணீர்! - (ஏ - அகை.)

வ்யா. அழகியவிர்தயாதி. கண்டவர்கள் கண்டுகொண்டியதாய், பசும்பொன்னிலே
சடைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்கக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே
ஆலத்திவழித்தென்றிமம்படி. அழகியதான கையாலே டிடித்துக்கொண்டு, கழல்களிடயாதி.
கன்றுகளை மறிக்கக்கூக அநிரலொடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்திநெருக்கி வீரக்கழல்
களும் அதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து வங்கு கொக்க தவனிக்க. மழகன்றிதயாதி. இனங்
கன்றுகளுடைய திரிங்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாதின்னுள்ளை
னுடைய. குழல்களிடயாதி. “ நெருக்கு குழல்களை வேக முன்னொடி. ” என்கிறபடியே
அநிரலொடுகையாலே அரைந்து வீங்கச்செல்லும் நெருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியையக்கா
ணுகோள்; குவிமுலைனுடைய முலைகள் வந்து காணுகோள். உடு

அ. சிவமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சுருப்பார் குழலியசோதை முன்சொன்ன

திருப்பாதகேசத்ததைத் தென்புதுவைப்பட்டன்

விரும்பாலுரைத்த விரும்பதோடொன்றும்

உரைப்பார்போய் வைகுந்தத் தோன்றுவர் தாமே. ௨௧

வயா. சுருப்பாருமுழுவதும், மெல்லென்று வந்தொழுகும், சுருப்பாருன்றி, சுருப்பாருன்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாய் பண்ணுவதாகாக வந்திகள் எப்போதும் மடித்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப்பிராட்டி முன் சொன்ன. திருப்பாதகேசத்தை, அவதார வடகாலத்திலே அருபுகித்து, பிரிக்கும் அழகுத் துக்காட்டிச் சொன்ன பாதாதிக்கேசத்தை. தேனளித்தபாதி. அழகுப் பூநீரில்லிபுத்துரத்த நிர்வாஹகாரப் பராஹ்மனோத்தமமான பெரியாழ்வார் அந்தாதாநீதாடே அருளிச்செய்த அருளுடைய ஆதாத்நாயு மன்றிறே நிவருடையவாதம்.

“கோதைக்குமுலாவசோதை” “பனோத்தோவிரவாப்பதி” “வைத்தகங்கா ணியசோதை” இப்பாதிசுளாலே யசோதைப்பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவாயும், “உழந்தாள் நயந்தெய்” “அதிருங் கடல்சிற வண்ணன்” “கோதை யசோதை” இந் பாதிசுளாலே அவனுடைய சேஷபுநங்கனாகச் சொன்னவாயும், “மறங்கொவிரவியன் மார்வை முன்கிண்டான்” “இருமாமருதரி அத்த லிப்பிள்ளை” “சகடத்தைச் சாடிப் போய் வான்கொள்வளை யொழிற்றருளிர் வன்வினான்” இப்பாதிசுளாலே இவனுக்கு சீடராக வருளிச்செய்த அவதாரந்தர சேஷபுநங்கனும், இவ்வவதாரத்தன்னில் உத்தமன சேஷபுநங்கனொருமெல்லாம். அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடாய் நுக்கச்செய்தோரும் காரவற மதிகலமருவப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளனும் பாகாதிக்குப்படியான தரை பிரிந்த இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதாரநிபத்தாலே அருளிச்செய்தாரமித்தன.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்கேஹத்தை யுடையாப்பிக்கொண்டு அருபுகித்த னும் இவன் பாதாதிக்கேசமதுபுகித்துப்பிரிக்கும்பாட்டின கட. கோசிலே மேலிசு தாமன விது வே, அவனோடு இவர்க்கு ஸம்பந்தம் ஆகையாலே, “அசோதை முன்சொன்ன இருபாத கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுலாத்த” என்றருளிச்செய்தா பட்டியு. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டிடுவா ந்நி கொள்வது. இருபதோடொன்றுமுறைப்பார். இருபத்தொருபாட்டையுடைய பாரபாகச்சொல் லுவாருன்னுதல்; பாவபத்தமில்லையாகிலும் சப்தமாதத்தைச் சொல்லுவாருன்னுதல். போமித்தபாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ண தாவம் பண்ணலாப்படியான பூநீவைகுண்டத் திலேயோய் “குழந்திருத்தேததுவர் பல்லாணி” என்கிறபடி யே அவனை யருபுகித்து

அ. சிழிற்றிடுமொழியிலே- திருவழகன் தொடங்கி திருமுடி யளவு முண்டான திங்
யாவலவாகலை யகோதைபரிபாட்டி. அதுபவித்த பாகாதத்தை, தத்காலம்போலே மிகவும்
விருமபி யதுபவித்தாநாங்கினனார்; இனிமேல், வளர்ச்சினைப்பத தொடர்வு லே வளர்த்தித்
தாலாட்டின பாகாதத்தை, தத்காலம்போலே விருமபி யதுபவித்துப் போகின்றார். ஸர்வஸ்
மாத்பாலும் அவ்வாறு ஸமஸ்காமமுறப் ஸர்வப்பகா தாதேயமுறப் பாகாயகபதநாசயமுற
ஸ்மேசுவான், யாதேயாவிடத்திலே யாதேய திருமோனியோடே அனாதேயநாடும் அவனு
ஸம்பஸ்திதி கடைசயாததேயாக் கண்டால் மிகவும் விருமபித்தகவால் ஆனவன அங் கிஞ்சித்
கரித்தவன் திறங் கொண்ணாத்தே பாதும்பேசாநாதகளுக்கும். இதனை, யகோதைபரிபா
ட்டி. மனோஜித்தகக் கண்டாசகக் கொல்கித் தாலாட்டின பாகாதத்தை, தாம் சம்பர்வறமறி
கல மருபுப்பெற்றவ தானகயா லே தத்காலம்போலே பாத்யகபாகககனார் மிகவும் உகந்து
அவனுடைய மேன்மைமையுப் கீழ்மைமையு மருகிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முநற்பாட்டு. அண்டாபிபதிபான பாத்மட, இவனுடைய பருவந் துக் கன
குமாமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்தாதத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி.

ஆணிப்போன்றோச்சேய்த வண்ணச்சிறுத்தோட்டில்

பேணிபுறக்குப் பிரமன் விடுதூண்

மாணிக்கத்தளனே தாலேவோ வையடாள்தானே தாலேவோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்— (இவ்வடகுதும்) மாணிக்கத்தை

கட்டி— கட்டியும்

இடை— கடுகில்

வாய்சம்— வாய்க்கத்தை

கட்டி— கட்டியும்

ஆணிப்போன்றோ— மாற்றுபந்த போன்றோ

பவக்கு— உளக்கு

விடுதூதான்— அனாபிதன்;

மாணி— பதம்சாபியாய்க்கொண்டு

குறவனே!—வாமகனாவனே!

தாலேவோ—தாலேவோ;

வையடம்—உலகங்களை

வளக்காண—கிஞ்சித்தமையுப் பாகாயகபதநாசயமுற

புறான வாய்விட்டுச் சொல்லுதல்களால் அழகியதாய் பழகிவருவது தகுந்தாய்மயி.
 திரிபுராரி தற்காலம் தொடங்கும். பேணியித்பாதி. ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வாகிட்
 டான். மானியித்பாதி. உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பெற்றன ப்ர
 ஹ்மாரியாய்ச் சென்று இரத்த வாய்க்குறிபானவீன! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற ஹ்வுத்
 தாலே வாய்க்குற வெத்குறதாய்ந்த நினைக்காமனாவனே! தாலேலோ. க

அ. இரண்டாய்மாட்டி. ப்ரஹ்மவுக்ககந்தாம் பரிசுனிதனுப் பச்சவாயிமாநியான
 ருத்ரன் கிருதித்தரித்தபடிபைச சோல்லுகிறது.

மூ. — உடையார் எனமணியோ டொண்மாதளம்பூ
 இடை விரலிக் கோத்த வெழிற்றெழுகிஹே
 விடையெறு காபாலி ஈசன் விதேத்தான்
 உடையாயெழுவழிமேல் தாலேலோ வுலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை.

உடை ஆர்—திருவனாக்குப் பொருத்தின
 கனமாயிப்போதி—பொன்மணியோடு
 இடை—வெத்கிலே
 விரலிக்—கலந்து
 கோத்த—கோத்துட்ட
 எழில்—அழகியதான
 தெழுகிஹேமே—ஈஇடைச்சரிசைகையோடுகூட
 னான்—அழகிய
 மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கோவைபான அலா
 விடையெறு—நிஷபவாஹனாகப்

காபாலி—கடாலதாரியாய்
 ஈசன்—ஸ்வஸ்யுஹத்துக்கு நியாமகனான
 ருத்ரன்
 விதேத்தான்—கொடுத்தனுப்பினான்;
 உடையாய்—ஸ்வலாவற்றையு முடையவரேன!
 அழிமேல்! அழிமேல்!!—அழாநீடுகொள், அழா
 தேடுகொள்;
 தாலேலோ—;
 உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்த
 ருளியாவனே!
 தாலேலோ—;
 ஈ இடைச்சரிசை—இடையில் கொருகுவிதகதி.

பொ. உடையித்பாதி. திருவனாக்குச் சேர்க்கிற ப்ரான பொன்மணியோடு கூடு
 கடுவே கலச்சிக்கோத்த அழகிய இடைச்சரிசைகையோடுங் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம்
 பூக்கோவைபான அனாவத்தை. விடையித்பாதி. நிஷபவாஹனாகப் கடால திருவனாய்
 ஸ்வகோஷ்டிப்புக்கு கிபத்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வாவிட்டான். உடையாரித்பாதி. ஒருவன்
 'என்ன' 'என்று' வாவிடாதபோதும் அவர்களைவிட்டு அவர்களுடைய அனாவையோடு வாசியுந்

என்—எனக்கு

தம்பிரானுர்—ஸ்வாமியாய்

எழில்—அழகிய

திருமார்வற்கு—திருமார்வை யுடையவனுப்

அழகிய சந்தி—அழகிய சிறந்ததபுடைய

தாமரை தாவற்ற—தாமரைப்பூ போன்ற

திருவடிநீயபுடையான உனக்கு

இந்திரன் தானும்—தேவதேவனும்

எழில் உண—அழகை உண பதான

கிண்கணி—கிண்கணியை

தந்து—உன் வார்த்தை வாய்ப்படுத்தி

உவனுப் சிவன்—அழகான சிவன்—நான்
சிவன்

தாலேலோ—

தாமரைக்கண்ணலை!—தாமரைபோன்ற நிரு
க் கண்களையுடையவனே!

தாலேலோ—

* அகாவிப்பர்ந்தன்—ஸரீபதினும் தூதர்
வினாவிநீயே மத்யஸ்தனாகிருக்கமவன்.

ஸயா. என்னரிப்பாதி. என் தம்பிரானுர் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. என் தம்பிரானுரென்கிறவன் - திருமார்பினபுறந்தக் தேவனுச்சென்ன வார்த்தை. சந்தி யித்பாதி. சிவர்ப்பாலும் விகாண நிகளாலும் சிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. இந்திரனிப்பாதி. தாமரைக்க கிண்கணிகளுள் முதன்மை யையுடைய இத்தான் தானும், அழகை யுண பதான கிண்கணியைப் கொடுவந்து ஸரீபதித்து ஸ்வாஸ்யம்தோற்று அழகான விப்பர்ந்தனும் சிவன், தாலேலோ. தாமரைரிப்பாதி. கிண்கணிக் கிண்கணிகளைக் குணிக் கணிக் கிண்கணிகளும் தாமரைபோன்ற நிருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. ... * உ.

அ. தாலார்ப்பாதி. இத்தானும் துக் கிழாப், தனித்தனி பாதாரான தேவர்கள் ஸமுதாயேர பண்ணின கிண்கணிகளாகத் தொகுந்து.

பு.—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக்கிண்கணியும்

அங்கைச் சரிவளையு நாணு மரைத்தோடும்

அங்கண் விசம்பிமரங்கள் போத்தந்தார்

செங்கட் சருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசங்கமே தாலேலோ ச.

மலர்நிலம்-செத்தாரை மலர்நிலமுறைகின்ற
திருமவனம்—பொன்மலர்நிலம்
காள் ளார்—காள்மலர்நிலம்
உறுதியுடைய—மலர்நிலம் திருந்துதுய்யனை
தை செம்புக—வாக்திதொழில் தோன்றப்பவர்
விள

கனம் அங்கியம்— மாதவையார்
 வாண் ஆர்— ஆதரம். குறுகுதம். வினையுடைய
 செய்யும்— செய்யுநாதன். சீவ
 குதலை— குதலைசெய்யுநாதன்.

ஃயா. காணுதீயாதி. தன் கிலைதிலே வனமுடியபெய்தைதழற் றபரிமனோத்தா
மாயிருந்துள்ள திருத்தாழாயிலே கைத்தொழில் செயல் பண்ணிப் பிழையுடைய, வானு
ரிதீயாதி. ஐகாசுபாயபய க்கனும் கிதையுட்படி அழகுபதர்ச்சு பெயர் செயல் தெற்றை
பகப்பூவாலே செய்த திருக்கெற்றி மாண்பும். தேனுநிதய நி. தென்மாறந் தொழாமலா
மலின் சிமலே திதயவாஸம் செய்வா கிற்பாவாம். (அ) எயாவதிஸ் காலாரிணி' வன்னும்
பருவத்துத யுடையவான பெரிபயிாட்டியார் வாவிட்டாடி. கோலோதிதயாதி. வன்னா தற்
சிஞ்சித்தரிக்க வேண்டிப்படி ஸர்வ சேஷிபா யுஸ்வதினே! அழாதிதெனாள் அழாதிதெனாள்
தாலேலோ. குடந்தைரிதயாதி. அந்த மேன்மைக் கெதித்தயட்டை கினை தோன்றத்
திருக்குடந்தைரினே கண்ணவந்தவனே! து. திலேலோ.

அ. எட்டாய்ப்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியவர்களுக்கு அளித்தும் பங்கிடுவதான முதி
 யுமிப்பிராட்டி வரலிட்ட உபதூத விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

மு.—கற்சோடு பொந்தரிதைக் காம்பு | தாகவளை
உச்சிமணிச் சட்டி யொண்டாணி கார்ப் டொந்து
அச்சுதனுக் கேன்முலையினள் டொத்தீதுள்
நெடு முலையுண்டாய் | தாலேலோ நாறாயனு அடுதீ- தாலேலோ அ.

பதிலுரை.

கதிரேசுவரன்.—பெரிய அன்புள்ளவரே, கந்தன் பேரன்
கடவுளாகிய கந்தன் கதிரேசுவரன்.

மாதிரியாக— நீ, நீ, மாதிரியாக மாற்றி
 போடப்பட்டான்— (கைநீர் அடி மாதிரியாக)
 ! மெதுவாக!— சாதாரண அடிபோடாதே!
 ! அடித்து! அடித்து!!— சாதாரண அடி!
 ! மெதுவாக!!

1. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 8

கார்ப்பு— ௧ சி றுக்காய்ப்பான் ரீதானையுள்
கக்கள்— பெரன் னால் சிதாய்ப்பாய்.

பா— ஒழுங்காக

பா— பொத்தனாயிற்று

உய்யாது!— உண்டாவேன!

தாலேலோ;

தாராயண!; அழைல்; தாலேலோ;

வா. கந்தையாதி. நிதனவாசிக் காந்தின் பாய் உத்தின் மேலே கட்டுமதான
தோலே அழைல் பொத்தனாக அழைல் கனிகையாக அழைதழும், திருவனாக்கு அது
வாயாக் காந்தி கிதங்கப்பன் தோலேயும், நிதந்தோவனாக்கு அலங்காரமான பொன்
வாயும், நிதமு, மேலே பொத்தனாகத் தாந்தலங்கத்தான கட்டியும், ஒன்றியதானே யுண்டத்
திருமுதலில் ஒழுங்குபடச் சாத்தனாகக்கிடான பொத்தனும் அச்சுதனித்யாதி. ஆர்
கா ஒழுங்குமும் கழனி சதவ நுக்கிற் புதிதாயிற்று வரவிட்டான். நீச்சுமலை
பாதி. பதபாசினாய் பன்னு கந்த அழைல். பதபாசினாய் பதபாசினாய் அலங்கார
பா கந்திதேற்றின பதபாசினாய். வானே! தாலேலோ. தாராயணவித்யாதி. உய்யாது!
வானாருட் திருத்தித்தித்தி தாலேலோ உய்யாது! தாலேலோ தாலேலோ தாலேலோ
தாலேலோ! அது தோ தாலேலோ. அ

அ. ஒன்றியதாயிற்று. அலங்காரகாலத்திலே ஒக்கப்படுக்து இத்தலையப் பேசுபிற்
சன பாத்தவ விதேயத்திலே கிழ்ச்சொன்னவன். செல்லரி லும வ்யாவர்த்தையான
கந்த, தன்னிடையன் தோதா அருணாமகப் பன்னின தெரித்தகாதததா சொல்லுகிறது.

பா—மேல் தீமிரு கானப்போடிபோடு மஞ்சளும்
செய்ய தடங்கல்லைக் கஞ்சாமுரு கீச்சுமும்
வெய்த கல்லையாகிக் கொண்டு வளைய் நின்றுள்
அப்பா வாழேலேமேல் தாலேலோ வறங்கத்தினையானே! தாலேலோ க.

பதபாசினாய்.

பா— தித தோலிலே	வெய்த - வெய்திய
பா— பாத்தினாகக் காந்த	கந்த - அலங்கார
வெய்த தோலே - கந்தையி, கந்தையி,	பா— வானவாகையுண்ட, தித்தனவானவன்
வானாருட் திருத்தித்தித்தி தாலேலோ	கொண்டு - கித்தித்தித்தித்தி
கந்தா— பாத்தின் பொத்தனாயிற்று	வானாய் தித்தித்தி - அலங்காரபாத்தினாய்
பா— கித்தினாய்	தித்தினாய்,
பா— கித்தினாய்	வானாய்!— வானவானவான!

மும், திருவருளால் அழகுபெற்ற சித்தனாகக் குத சூரபூர். வெய்யகற்பாறு. வெவ்வை
 தான கலையை வாகுமகவுண்ட துர்க்கையானவன் கொண்டு வந்து அநுரூபபக்திபடைபார்
 கின்றான். அய்யாவித்யாதி. வர்வன்வாபிபானவனை அழாநீத கொள் அழாநீத கொள்
 தாலேலோ. அரங்கத்தித்யாதி. அத்தனவன்வாயித்யாத்நை சீவனிகைககககக கொயி
 லில் திருவாவணிலே பன்விகொண்டருளினவனை ! தாலேலோ. அன்ருக்கே, வெவ்வை
 கலைப்பாவி என்கிறது, வெவ்வை - கிருப்பத்துக்கு வாகுமகவுண்ட வர்வனவான
 கலைப்பா வாயிலே சீவறு நடந்துகிற வர்வனவனைச் சொல்லுகிறதாய், அழாநீத வல்லா
 ருக்குமபாதாரணகவ சொல்லப்பட்ட பாதாரணகருபாதாரணக பதாரணகவான பன்வன
 கிருக்கிகாரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாகுமகவுண்ட, மேகவை, அதுருக்கே
 கிருவனிகைககககக

அ. கீதத்தில், இத்திருமொழி சுற்றுக்கு பலம் சொல்லித் தருககககககக.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த டேய்ச்சி முகையுண்ட
 அஞ்சனவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
 சேஞ்சொன் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சோல்
 எஞ்சாமை வல்லவர்க்கிலை யிடந்தானே டி.

பதவுரை.

வஞ்சனைபால்வந்த - பெய்வாய்வைவந்தது,	சேர்— சேர்வாய்வந்திந்தி
தாய்வாய்வு கொண்டு வந்தது	புதுவை— புதுவையில் புதுவையில் அலகுநிந்த
பேய்ச்சி— புதுவையில்	பட்டன் - பாதாரணகருபாதாரணக பெயி
முகை— முகையை	யாழ்வார் அருளிச்சொல்லி
உண்ட - அவன் முடிபுறம்பு உண்ட	சொல்— பாதாரணக
அஞ்சனவண்ணனை—கரியபேய்வை உண்ட	புதுவை— புதுவையில்
கண்ணனை	வல்லவர்க்கு— புதுவையில்
ஆய்ச்சி— தாய்வை வந்தது	இத்தான்— புதுவையில்
தால் ஆட்டிய— தாலாட்டிய பதிகனை	இக்கை— இக்கை
செய் சொல்— செய்வை சொல்ல உண்ட	
மறையவர்—மேதத்தை சேர்ப்பதற்கு உண்ட	

அடிவரவு.—மாணி உடை என் சங்கின் எழு^{ந்} லொதக்
காணு கச்ச மெய் வஞ்சனை துன்.

$$\frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4}$$

Эт. н. - 25 (1877), к. - 3, л. 100, 101-я п.

வி. கிழிந்தப் பிறையினிலே - யசோதைப் பிரட்டி அயனாது பாலாந் பாதுதனா
 மிக அழகாகையா மாதிக் கண்ணாப்பயன் னுணகக்காகப் சீர்ப்படக்கொன்றி தலையிலுண
 ப்பாந்நதை நத்ப்பயங்குதராய்க்கொன்றி தாமும் அப்படி அருளிப்பெய்தார்; இனிமேல்,
 தொடங்கிப் பருவம்போய், தவழ்க்கு விளையபடந்தக பருவமாவதென்ப அருண்மனினிலாழா
 ருத்தே போந்து நவழ்க்கு புதுநிலையாவது, சத்தினை யவழிப்பதான ப்பாந்நதை, அவன்
 அதுபவித்து அவனுக்குகப்பாகச்சித்திரை வாக்கொல்லித் தானையகாளுர் அருந்தத்தாக்காந்
 நை, தாமும் அதுவழிப்பதானபுரே பிசி யினியாகுகுர். பாலபுத்தில(ச)யயலாகு நாமு
 வள்கிறாடியே பெருமதிப்பதும் ஒதுவாத்தனை கொல்லக்கூடா என்கிறக்கே, தவ்வேடுபொ
 த்ந முகமபர்த்து வர்த்தனை கொல்லுனக்கு ஒரு தத்தவாக்தா மில்லாணையாலை அயாதரித்
 திருக்குமவன், லீலாவித்திலிலே வட்டாரி வட்டகூணுத்தவாக்தன் இன்னையாலே இதா
 மஜா தியுறுப் வர்தவநித்து அவதாதத்தின் பெர்ப்பாடு தோற்று வாயவாந்நவையகனை
 அடைந்து தத்தவவன்ந்தா அருவாயகச்சொத்த சேஷத்தாதனை அருஸித்திகளில் கமபர்வா
 மதினல மருளாப்பெறுவையாலை அவன் மேன்மையையும் சீரையையும் தெளிவாக்கப்பவர்கல்
 அதிலே வித்தாய் அதுபவிக்கை சொல்ல வேண்டாவிடுதே. மறுபுள்ள வர்த்தாரிநுணயுப்பொ
 வள்கிக்கே இவ்வவதாபவிஜயத்தில் அநிப்பொதிரசாத்தாலே கொண்புபத்தது அனுத்தா
 மப்பயப்பி, இவ்வவதாப சவ்வெல்லாம் அதுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவ்வண்ணாபாலசெ
 ஷ்புருக்களில் ஒன்றும் கழுவவிடாநிலே; அனையாலே, அவன் புதுநிலையாந்நதிரை
 அயழிப்பதான சேஷத்தகனை தக்காலத்தில் யசோதைப் பிரட்டி அதுபவித்தாந்நபாலே
 தாமும் அதுபவித்துப் பெருகுகுர்.

அந்த நேரம்... அப்போது...

பொன் புது... அந்த...

கிண்டி... ம...

ஆர்ப்பா... (கனம்...)

காந்தி... பொன்...

புது... நெ...

அங்கி... ரன்...

மா... சி...

இவ... இ...

ம... ச...

உ... ம...

க... க...

உ... அ...

ந... இ...

யா. முதற்பாட்டு. தண்ணிப்பதி. வெளும்புதந்திலை ஐயத்தி வந்திக்கேளேன்
மேம்பா... தன்... அந்த... உடனாக... அந்த...
தவ... தன்... அந்த...
யி... சா... அந்த...
யாகவும்... தவ... அந்த...
என்மரு... தன்... அந்த...
இரு... தன்... அந்த...
அந்த... தன்... அந்த...
... ..

பா.—என் சிறக்குட்ட என்னக்கோ சின்னமு தெம்பிரான்
தன் சிறுக்கைகளால் காட்டிக் காட்டி யறாச்சின்னான்
அரு...
ம... ம...

பதவுரை.

எனக்கு— எனக்கு

ஓர்— அந்த...

இன் அமுது— ம...

தன்— தன்...

சிறு... கைகளால்— சிறிய கைகளால்

காட்டிக் காட்டி— பலகாலும் உன்னை...

வியா. முன்னும்கூட்டு. சுற்றுவித்யாதி. ஒன்றையே மூன்று தந்தான் மனாடலா
முகையாடப்பட்டுகொண்டு சுற்றும் சுழன்று அகமாங்கையாடப்பட்டுகொண்டு எங்கும். தெஜஸ்வ

தட்சுதரத்தையேப் பார்த்தா! சுவர்த் தெய்வமே

உகரட்டுபுது மருமகன்களேன் வகைண்டாய் ச.

புதுநிலை.

ਸਿੰਘੀਂ ਮਲ- ਸਿੰਘੀਂ ਮਲ!

अ. ३६॥ - ज. १॥ १॥ २॥ ३॥ ४॥ ५॥ ६॥ ७॥ ८॥ ९॥ १०॥ ११॥ १२॥ १३॥ १४॥ १५॥ १६॥ १७॥ १८॥ १९॥ २०॥ २१॥ २२॥ २३॥ २४॥ २५॥ २६॥ २७॥ २८॥ २९॥ ३०॥ ३१॥ ३२॥ ३३॥ ३४॥ ३५॥ ३६॥ ३७॥ ३८॥ ३९॥ ४०॥ ४१॥ ४२॥ ४३॥ ४४॥ ४५॥ ४६॥ ४७॥ ४८॥ ४९॥ ५०॥ ५१॥ ५२॥ ५३॥ ५४॥ ५५॥ ५६॥ ५७॥ ५८॥ ५९॥ ६०॥ ६१॥ ६२॥ ६३॥ ६४॥ ६५॥ ६६॥ ६७॥ ६८॥ ६९॥ ७०॥ ७१॥ ७२॥ ७३॥ ७४॥ ७५॥ ७६॥ ७७॥ ७८॥ ७९॥ ८०॥ ८१॥ ८२॥ ८३॥ ८४॥ ८५॥ ८६॥ ८७॥ ८८॥ ८९॥ ९०॥ ९१॥ ९२॥ ९३॥ ९४॥ ९५॥ ९६॥ ९७॥ ९८॥ ९९॥ १००॥

စာနာပရံ- ပုံနှိပ်မှုနှင့် အသံသွင်းစနစ်

17-11-1950

தமிழ் மொழி- 1973-74-ல் திருநெல்வேலி

மலர்நீர் தீர் - மலர்நீர் தீர்

சுக்கிய நெயர் ௧ ௧/௨ - ௧௦௦ கிராம்

இதன் மூலம்

உ. அ. சிவசுப்ரமணியம் ஈ. அ. சிவசுப்ரமணியம்

மேலே கூறியவற்றைப் பற்றி— குறிப்பு: இந்த கட்டுரை

എന്തിനാണിത്?

சு ன் று — ப வக் கி யு ம் து ம் ப வக் கி யு ம்

பெரிய சிவன் — சிவன் பெரியவன்

சனம் சிவபிரகாசம்— சென்னை நகரத்திலுள்ள சிவ

$$\{T_N(i) = K(i, i)\}$$

மக்கள் போது — மீண்டும் கட்டாயப் பெறுதல்

17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 85

அங்குலம் எவ்வளவு— அங்குலம் 100 மீட்டர் (அங்குலம் 100 மீட்டர்)

பொது அங்கீகரிக்கப்பட்டது - பொது அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ. காலப்பாட்டு. சக்கரக்கையன். சுருதுபட்டம் பொருள் திருநாழிகாபுரம்
 வகிலே யுடை யான். இதனால் நீ வாரிதெழுந்தால் உன்னை சிவசிக்ஷைக்கிடைய பரிசு
 யுடை யவனென்கை. துடங்குவித்தபாதி இடமுடை த்தான் திருக்கண்ணகரில் உன்னவளில்
 பரிசு தோற்ற மடைபார்த்து. ஒக்கலைமலிருந்து வன்னுடைப மருங்கிலே யிருந்து
 உன்னவித்தபாதி. வேடுவனில் கண்ணபாதை உன்னைபெருந்துக்காட்டா நிறுங்காண்
 தக்கவந்தியேல். உலங்குதந்தருதானது அறிவிப்பின். சத்திரா சலஞ்செப்பாதே. வல்லார்க்
 குள் அழ்வாரகதானு பிடுக்கித் திவானுரமுனை நாய்ச் செப்பாதே. மக்கவித்தபாதி. பின்னை
 கல் பிடிபத வந்தானல்லவாநில் வந்துகொடு கல் கிடைய.

၄. — သို့သော်လည်းကောင်း၊ အခြားသော

மதுரை நகரத்திலிருந்து வந்தவர்கள் போலீஸாருக்கு உதவி செய்தார்கள்.

தமிழகத்தின் சுவர்க்காவ நெபாத்தியஸ்

புறநாழியிலவாசாதே நின்சேவி புகர்மாமதி. ௫.

பத்துபாட்டி.

புகி— தேஜஸ்வையாயி

உதல்— உதற்கின் துள்ளி

தான் ஆபாண கொடியினுடைய ஆயுதங்காய் அயராமல் உபயோகித்தான். இவ்வாறு - இவ்வாறு வந்தான் அதுபலித்த வாழ்வுகாலத்திற்கு, இவற்றின் கீழ்ப்படுத்துக்கொள்வது முடிந்ததென்பதே கொள்வனவு. கண்டியேதென்பது. கண்வளர்க்குநருவதாக சீனத்து, அதுபலித்த வாழ்வுகாலம் கொட்டாவி கொள்ளா சீனமான். உண்டாகித்தாதி. கண்வளர்க்குநருவா சீனத்தில், அதுபலித்த செய்துமலைப்பால் ஐரியாது கிடப்பது. ஆனபின்னரிலுண்டான மண்ணியாமலிதீனிக் கோடிவா. உச்சஸ்தலத்திலே வந்தகியா சீனப்பாதுப் வாழிப் பெருமைவாய்ந்தவனான அருக்கிற சீனர்களே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பங்கவளர்க்குநருவா உயர்வானவர்க்கொண்டி தருவா. கூ.

மு.—பாலகனென்று பரிபலஞ்செய்யேற் டண்டெருநான்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
மாலைமதியாதே மாமநீ! மகிழ்க்கோடிவா.

பதவுரை.

மா மநீ!—பெருந்தன்னை தங்கிய சந்தானே!
பாலகன் என்று— ‘இவன் சிறுப்பிள்ளை’
என்று சீனத்து
பரிபலம்— திரைநகரத்தை
செய்யேல்— செய்பாடுதென்கான்;
பண்டு ஒருநான்— முன்பொரு நகரலத்திலே
ஆலின் இலை— ஆலத்தனிலே
வளர்ந்த— திருக்கணவளர்ந்த
சிறுக்கன் அவன்— சிறுப்பிள்ளையானவன்
இவன்— இவன்கான்;
வெகுளும் வல்— (இவன்) சீனனுனான்
[வெகுட்சி—கோபம்]

மேல் எழப்பாய்ந்து — மேலெழக் குதித்து
பிடித்துக்கொள்ளும்— (உண்ணா) பிடித்துக்
கொள்வான்
(ஆனபின்னரில்)
மாலை— இப்படி பெரியனுனவன் விஷயத்தில்
மதியாதே — சீனியன் என்று அழைக்கப்படுக
சீனப்பால்
மகிழ்க்கு— (“இவன் கண்ணா அழைக்கப்படுப
சீனமே” என்று) உருப்பை
உண்பவனாகிக்கொண்டி
தருவா. -

வா. ஏழாப்பாட்டு. பாலகனென்பது. இவன் சிறுப்பிள்ளையான சீனமான். பருவத்தைப்பார்த்துக் குறைய சீனக்கணவனாகிய பரிபலத்தைப் பண்ணுகின்றான். டண்டெருவித்யாதி. முன்பொரு நகரலத்திலே ஜகதவதையடைபதற்கு, அதுபலித்த வாழ்வுகாலம் ஆலத்தனிலே கண்வளர்க்கு சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன்கான். அதுபலித்த வாழ்வுகாலம்

சிறிபன் என்று— சிறுபிள்ளைகளென்று
இதழில் கண்டாய்— அவமதி செய்பார்தே
கொள்;

சிறுநாமரின் — இவன் பால்பந்தினுடைய
வார்த்தையை— பரப்புகிறதென
மா வகி இவை — மஹாபாசாபிட்டுக்கலை
சென்று கை — போய் கெட்டுக்கொள்;
சிறுரை— (“இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்”)
சிறுமைகளைத்தவிது

நீயும்— நீயும்

உன் தேவைக்கு—அவன் விஷயத்தில் தாஸ்ய
த்துக்கு

உரியை காண்— தகுந்தவ னாவாய்;

கெடு மால்— ஸர்வாதிகளுள் இவன்

வினாந்து— தவிரித்து

உன்னை— உன்னை

கூவுகின்றான்— அழைப்பாகின்றான்.

வ்யா. எட்டாள்பாட்டு. சிறியனித்யாதி. பால விற்பனையோடு செருக்கையும்
விற்பனையு முண்டபனாகிருக்கிற என்னுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் சிறுபி
ள்ளை பென்று அபாதிபாதே கிடாய். சிறுமைபித்யாதி. இவனுடைய பால்பந்தினுடைய
விசேஷத்தை வாய் மூடிச் சென்று, தன்னை வரிகரித்து “மூவடி.” என்று இரந்து இரண்
டடியாலே ஐதக்கையாடலா வளந்து ஓடிக்குத் தன்னைச் சிறுபிள்ளை வைக்கப்பட்ட மஹா
பாசி பக்கவிலே சென்று கெட்டுக்கொள். சிறுமைபித்யாதி. இப்படி யிருக்கிறவன் விஷயத்
தில் சிறுமையை நினைத்தனது நமக்கு அபாதிபாதென்று புத்தியுடையவனாக, அப்போது
நீயும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு பார்த்தான் காண். கிறையித்யாதி. பரிபூர்ணானுள்
தாரனை! ஸர்வாதிகளுள் வலன், பெரிய தவசையோடு உன்னை யழைப்பா கின்றான்; ஆன
பின்பு பூரித்திருக்கிறான்; வாலென்று கருத்து. அ.

மூ.—தாழியில் வேண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய

பேழைவலிய் றெம்பிரான் கண்டாயுள்ளைக் கூவுகின்றான்

ஆழ்க்கொண்ணேனை யெய்யுமையு வில்லைகாண்

வெட்டவறுதியேன் மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா, கூ.

பதவுரை.

மா மதி!— பெருமைபுடைய சந்தனை!

தாழியில்— தாழியிலே சேர்த்திருந்த

வேண்ணெய்— வேண்ணெயை

தட— விஸ்தரித்தாய்

தாழிவா— தாழியைப்பற்றி

எம் பிரான் கண்டாய்— எங்கள் குலத்துக்கு

உபகாரனாகிருக்கிறவன்காண்

உன்னை— உன்னை

கூவுகின்றான்— அழைப்பாகின்றான்;

வெட்டவறுத்திருக்கையால் நீ வாழ்வை

பை அபிவிேசாதிசயத்தாலே பருவத்துக்குத்தக்க வகையன்றே வென்னுமபடி வெண்
 ணையைக் கண்டலாதே விஸ்தர்தமான வாகிவையுமடபடி அள்ளி அமுதுசெய்து. பேறழ
 யித்பாதி. உள்ளுட்புக்க தர்வய கொளவத்தாலே விவாதத்துப் பெருத்திருக்கிற திருவாரிற்றை
 யுடையனப் எங்களுகுலத்துக்கு உபகாரனு யிருக்கிறவன்கான் உன்னை யழைப்பா நிற்சிறுவன்.
 இத்தால் - தன்பருவத்துக்கிடாக வெண்ணையை விருப்பி விழுங்கிறுப்போலே யிருப்ப நெ
 ன்றுகான் உன்னை யழைக்கிறதுமென்னக. ஆழியித்பாதி. அல் வெண்ணையத்தாழியை
 எட்டாதபடி. வைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராதிருக்
 கில் தலைபை யறுக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை பெறியும்; இதில் ஒரு ஸம்
 சய மில்லைகான். வாழுகித்பாதி. அப்படி அவன் கமோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து
 போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி. யிருந்தாயாகில், பெருமையையுடைய சந்தரணை! உன் பெரு
 மைக்கிடாம்படி பரிதனப் ஓடிவா. 11 சா.

அ. நிகமத்தல், இத்திருமொழி கற்றாக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுவோர்.

மு.—னமத்தலங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை

ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தூர்
 வித்தகன் விட்டுசேத்தன் விரித்ததமிழ்நவை
 எத்தனைபுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடில்லைமே.

பதவுரை.

மை.— கறுத்த

தூட கண்ணி— பெரிய கண்களை உடையனான

அசோதை - யசோதையானவன்

தன் மகனுக்கு—தன் புத்தான இவனுக்கு

ஒத்தன— நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்

தவையான

இவை சொல்லி—இவற்றைச் சொல்லி

உரைத்த - சந்தரணை நோக்கிச்சொன்ன

மாற்றம் - பாசுரத்தை

ஹரி - தேஜஸ்வை உடைத்தான

புத்தூர்—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அமைந்தவராய்

வித்தகன் - மன்னராணை அளித்தாரான

விட்டுசேத்தல்— பெரிபாழ்வார்

விசித்த— விஸ்தரித்து அருவிசெய்தாராய்

தமிழ்— தர்விடபாஷா நடமாடா

இவை— இப்பாசுரங்கள் பத்தொன்பது

எத்தனையும்— எத்தனையும், ஒரு பாடியாக

சொல்ல வல்லவர்க்கு - சுவல்லவர்களுக்கும்

இடம்— தூக்கம்

இல்லை— ஸ்ரீ ஹரிஸ்லை.

(வ - அசை.)

பாதி. சிலமிதிதானே ஜ்ஞாபரோபங்களை வினைக்குப் தேஜஸ்ஸை புடைத்தான ஸ்ரீவில்லி
 புத்தூரில் பங்காசாஸா மைத்தந்தான பெரியாழ்வார் விந்தரித் தநுநிசெப்ததாய் த்ரானி
 — ஆபமா விரகத்தி இவை பத்துப்பாட்டையும் எதெனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு
 துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. ௧0.

பெரியாழ்வார் திருவாடி களை சரணம்.

அடிவரவு. தன் என் சுற்றச் சக்கரம் அடிகிய தண்டு
 பாலகன் சிறியன் தாழ் மை உய்ய.

—————(*)—————

ஆக - திருமொழி, ௪ - க்ரு, பாட்டு-௧௩.

அ. தேழிற்றிருமொழியிலே, அவன் கிலாமுற்றத்திலே விநுக் தாழ்முகியனானது, அப்படிவைய யலாழப்பதானபடினாய், பசோதைப்பிராட்டி, தானநுபவித்தாய், அவனாதனைச் சந்தர்சனைப் பார்த்துச்சொல்லி, இவரெனோடென்னையாட்டுவென்று, யிருந்தாராகில் விநாந்துவா நென்று பலதேனு ஆங்கனாலும் அவனைபறைத்த பாகாததை, தாழும்பேசி, பிற்காலமா விநுக்கச்செப்தே தற்காலம்போலே அவனுடைய அந்த சேஷடி தந்தாத யதுபவித்தாராய் கிசுநார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கிடாக அவன் செங்கனையாடுகிறதா கரணவே னனு ரென்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து “எனக்கு ஒருநாள் செங்கனைய ஐடிலேனும” என்று பலகாலும் அநேகதித்து அந்த சேஷடி தாஸத்தை அவனநுபவித்த படிபைத், தாழும் தற்காலம்போலே அதுபவித்து, அவன் பேசினுற்போலே பேசி இனிமையாகிறார்.

அவனை ஸ்தோதரபூர்வகாராகச் செங்கனையாட்டுவென்று பலகாலும் பாரிசுநித் திறனும் அந்த சேஷடி தாதுபவம் பன்னுகிறதுமே அவனோடு இவர்க்கு ஸார்ப்பம். * மயர் வறாமுகலம் பெற்றவராகையாலே அவன்புக ளடங்கலும் பாகாதிக்கையாலே தார்ப்பைக்கரத் தாலே, அவதாரத்தா சேஷடி தந்தையும் இவ்வவதாரதருன்னில் உத்தரதாலேஷ்டம் தவிரே

செய்யவணின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்

செய்வடொல் மகரக்காறு திகழ்த்திலக

ஐய! எங்க்கொரு காலாகே செங்க்கரை

யாயர்கள் போரோறே! ஆடுகவாகேவே.

பதவுரை.

உற்ப- ஆதரங்கள் உஜ்ஜீவிகைக்காக

உலகு- உலகங்களை

படைத்து- வளம்பெற்று [உண்டாக்கி]

உண்ட- விளங்கி அடிப்படை உண்டை வைத்து

தகழ்த்த

மணி வாரிது! - அழகிய வாரிற்றை உண்டை

வாரி!

பல ஊழி ஊழி தொறு- பல உலகங்கள் தொ

றுந்

ஆலின் இலை அகம்பென் - ஒரு ஆலின்மீன்

மேலே

பைய- மென்ம [அவ்வாறே அசையாத

படி]

உயோகு ஆரில் கொண்ட - யோகத்தின

பண்ணிப்பருவின

பாப் பாரினை! - பாவிக்கப்பட்ட ஆம் பாணியி

யுக்குமவனே!

பங்கபா- தாமஸாவனா துத்தகாய்

நீள்- நீண்டிருக்கிற

நயனம்- நிரந்தரங்களை உடையனாய்

அஞ்சனம்- நைவேத்யம்

மேனியனே! - திருமேனியை உடையவனே!

செய்யவன்- செய்துமனாவிற பிறந்த பிராட்

யுக்கு வாஸந்தநாமன

நின் அகம்ப- நன் திருமாவரானது

சேமம் என- தனக்கினை உடைத்துக் கொ

ணும் என்றா

கருதி- நினைத்து

செய்வு பொலி- மீசுவர்ப் ஸமர்த்திக்குந்

குறிப்பான

மகாம்- திருமகாக் குழைக்கொடுக்கடின

காது- திருக்காதுகொளவான

திகழ்த்த இலக- மிகவும் விளங்க

ஐய!- ஐயனே!

எனக்கு- எனக்கு

ஒருநால்- ஒருநினை

செங்க்கரை ஆடுக- ஓ செங்க்கரை ஆடியருந்

வேணும்!

அயர்கள்- இடையர்களுக்கு பங்கபாய்

பெயர்- யுத்தேதாந்தமாள

உமே!- சிவபம்போலே செருக்கி இறந்த

கறவனே!

ஆடுக! ஆடுக!- ஆடுவேணும் ஆடுவே

ணும்!!

ஓ செங்க்கரை- தாய்மார் முதலான பிள்ளை

களைத் தாக்கனே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு நத்தந

விசேஷம்.

புராய், அவ்வளவளவிக்கி கீண்டிருக்கிற திருநாசன்களை யுட்பலனும், அதற்குப் பரபாக
 மப் அஞ்ஞானம்மீடலை அருக்கிற திருமேனிவையுடையவனே. செய்வவர்தயாத். பெரிய
 பிராட்டியாருக்கு வானஸ்தத்தான உன்னுடைய த் தாபவானது இச்சு கந்தத்தத்தால்
 அசையாதே அனஷையாயுடைத்தாகவேனுமென்று கிளைத்துக்கொண்டு லென்மர்பலவர் தந்திரு
 ஸ்ருசகமான திருமகாக்குறையுக்கொரு படிவ த் தந்தாதுமளவனைவ ள்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்ஜ்
 ன்ரு னினங்க. ஐயுந்தயாத். லீபனை! வன்பிபா நுட்டாக ஸ்ருகான் ஸ்சக்கிவையாடி யநுலவே
 னுய். ஆயர்காரிதயாத். ஆயர்கார்த்து வன்னுடையவன் வன்னுய்படி. பம்பனும், அத்தாலே
 தத்தொழ்முடியான ஸ்ஷபாந்தபாலே ஸ்சருக்கி ருக்கிவையே! ஆதய நுலவேனுய் ஆய நுள
 வேலுயர், செங்கிணாவது- தாய்மார் புரலாநுய், மென்மேகைத்தாங்கினை அனாத்தாடுகிப்ப
 கொண்டு கந்த விசேஷம். க.

மூ.—கோளரியின்னுருவந்தொண்ட வுண்ணுடல்ங்
 குருதிதழும்பியெழக் கூருகிராற்குடைவாய்!
 மீளவலன்மகனை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
 மீலையமரர் பதிகிக்கு வெகுண்வேரக்
 காளான்மேகமலை * கல்லோகொர்பொழியக்
 குருதிவரைக்குடையாக் காலிகள் காட்பவனே!
 ஆளவெனக்கொருகா லாகேசெங்கீரை
 ஆயர்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. உ.

பதவுரை.

கோள் அரிசின்— மிக்கக்க உடைய காகிங்	கூர் உடிரால்— கூர்மாரான கக்களாலே
கந்தின்	குடைவாய்!— (அவ்வளவான பட்டிலை)
ருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக்	கிழித்தவனே!
கொண்டு	மேகை— மேன்மை தங்கிய
புலவான்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய	அமரராக்— தேவியுடையவன்
டலம்— சரிமமானது	மிக்கு வெகுண்டு வர— மிகவுயர் கோரித்து
நுதி— ரத்தம்	வந்த வளவிலே
தழும்பி எழ— குழம்பிக் கிளரும்படிபாக	காளம்— கறுத்த
அம்	கல்— (ஸ்வாமிநியமித்தகார்பத்தை நிறை
ளே— மறுபடியும்	மெய்மறையுடையவன்) கன்னையையுடைய
அவன்— அவ்வளவான	

குடைபா— குடைபாகக்கொண்டு

காண்கள்— பார்க்கை

1

வா. இவ்வாறுபாட்டு. கோளரியினுவும்கோண்டு. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்
 துக்கு விசேஷமான அலகை நீரவிகைக்காக மீடுக்கையுடையதான மரவிதிராவேஷத்தைய பரி
 கட்டித்தான் கொண்டு. அருண் வித்யாதி. பாடிவந்தனான் ஸ்ரீராமாயணம் ராமாயண பரபல
 புதுபலங்கா ஸ்ரீராமாயண சிவஞானமே மிபுபலவந்த பரிமாணம் சத்தஞ்சுழம்பிக் கொ
 ளுப்படியாகவும், (க) “ஸ்வயதூதாவி” என்று சொன்ன வர்த்தையைப் பெயர்மொன்று,
 * இவ்வெல்லு பென்று தான் * அனந்திட்ட துணைத்தட்டின அலகை மகஸ்ஸு புரிந்து விள
 புக்கானவனை “வத்பவாதி” என்று கொள்ளப்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம்
 எடுக்கவொன்றாதற்கொண்டு முழுக்கினையான திருவுதிக்கொலே *குள்ளரிமமாப்பு உறை
 ச்சு ஊன்றிக் குடைபுதலவே. மீளவென்றது - “இவ்வெ” என்ற மகஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி.
 மெய்யைக்கொண்டவென்றது-மெய்யைமையுடையவனாக சினைக்கவென்றபடி. மேலேவித்யாதி.
 விசுவயத்தாலும் ஆயுதம்மூலம் இவ்வருஞ்சொரிற்சாட்டில் பேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்
 கொல்லா மதிப்பையான இத்தான் “எனக்கிடசேற்றை புண்டவனா?” என்று பசியாவே
 மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறனாக்கப் பருஞ்சாகமாவே கறுத்து, ஸ்வாமிகொன்ன காய்
 செய்கையாகக் கன்னமையுமுடைய மேகங்கொனவை, பெருங்காற்றேடு. கல்வந்த
 மாகவந்திக்க. அன்றிக்கே, “கார்” என்று பாடிமானபோது - கல்லோடு கடல வந்தத்
 தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. கருதியித்யாதி. “இம்மையே உங்களுக்கு
 சக்திமம், இசைசேற்றை இதுக்கு இதிங்கோள்” என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினை
 த்து அம்மையுள்ளையே குடைபாகக்கொண்டு பசுக்களை சகித்தவனே. “இடையனாயும்
 இடைச்சிக்கை புற சகித்த” என்றதே, “காலிகள் காப்பவனே” என்றது - சக்திவாய்வுகள்
 தில் பரதாம இவைபென்று தெரிந்துகைக்காக. பண்ணின உபகாரமறிவதும் இவையே
 யிழை. ஆள. இப்படி சகித்த ஆன்மையை புடைபலவே! என்றுதல்; என்னுடைய அரீப
 சகிதரென்று என்னையாளுப்படியாக வென்றுதல். எனக்கித்யாதி. எனக்காக திருபால்
 செய்கையையு பருவாவேனும். ஆய்க்கித்யாதி. சூர்வதம். 2-

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாயகனுக்கமல நான்முகனுக் கொருகால்
 தம்மனையானவனே! தரணி தலமுமுதுங்
 தாரகையின்னுலகுத்தலி யதன்புறமும்
 விம்மலனாந்தவனே! வேழமு மேழவிடையும்

பொருளை! — பொருளாகித் தப்புவனே!
 காரணம் — திருகாவழிப் பண்டாரன்
 கால வரலர் — கல்காபலாபலத்தில் பிறந்த
 கால் முடிந்து — பதார்த்தப்பற்றாவுக்கு
 ஓடுகான் — வேதந்தைவர் பற்றிக் களித்த
 காலத்தில்
 தம்பகை ஆனவனே! — தாம்போலே பரிவ
 னானவனே!
 தாணி தலர் முழுதும் — பூதகலம் அடங்
 சலுர்
 தாசனாகின் உலகம் — கசைந்தரலோகமும்
 தடவி — திரு அழகாகால் வந்தித் து

வந்தவனே! — தரியகாமனும் வளர்த்த
 வனே!
 வேதமும் — “ஞானபாரீடம்” என்னும்
 யானையும்
 சர்வகலையும் — ஏழரிஷபங்களுமா
 விரகிப — ஸ்ரீமலிப்பதாக உன்னைடு வந்து
 கலந்த
 வேலைதனுள் — ஸமயத்திலே
 வென்று — அவற்றை ஜாித்து
 வகுப்பவனே! — வந்தவனே!
 அம்ம! — ஸ்வாமியே!
 எனக்கொருகால் இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றாம் பாட்டு. கம்புடை ஈரபகனே. வந்தவனுக்கு கிர்வாதவகுனவனே.
 ஈன்மறைபின்போருளே. காலவரலாய்ந்த ‘வேதந்தைவரும் பாதார பாதிரிபுத்தவனே.
 (க) “வேவெ லெஹு வலெஹு புவலெஹு செஹு” என்றானிதே. நாபியுரிந்யாதி. திரு
 நாபியிலே உத்பந்தமாய் விலகலையாய் நின்றான் தாமதையைப் பிறப்பிடமாக வுடைய சதுர்
 முகனுக்கு துருகாலத்திலே தாம்போலே பரிவனானவனே. தம்பகை-தாய். மறுகடைபர்கள்
 வையிலே வேதந்தைவர்பற்றிக் களித்து, (2) “கொஹு லெஹு செஹு செஹு செஹு செஹு செஹு”
 என்று அவன் ‘தாணிதலர்முத்தேன், தாணிதலர்முத்தேன்’ என்று கலேசப்படி, அவற்றை நீட்டிக்கொ
 டித்து சங்கித்தபாபலே “ஓடுகால் தம்பகையாவனே” என்கிறது. தாணிதலரிந்யாதி.
 பூதகலமடங்கலும் கசைந்தரலோகமும் கல்கந்தென்றால் போலே திருவருகையிலே ஸ்பந்தித்து,
 அதுக்குப்பிறகுள்ள தெதொருக்குவொகன் பரிபூர்ணமாய்ப்புவனந்தவனே. இத்தால்-ஆர்சி
 நனான இத்தருவனைய அபேகித வந்திதாகும் தன்கட்டுகைக்காகச் செய்த வ்யாபாரம் கொ
 ல்லிற்று. வேழமுரிந்யாதி. ஞானபாரீடமும் ஸ்பந்தரிஷபங்களுந் கலிவாத உன்னைடு
 வந்து கலசினவனவிலே அவற்றை ஜாித்துவருவனவனே. வேழத்தையும் சிஷபத்தையுந் ஜாித்
 தது (க) பிந்தகாலத்திலே யாசி தந்தச்செய்தேயும். வகாலத்தின்போலே யருளிச்செய்தது,
 விதோதிநிலகத்தில் தாணையாலே. இத்தால் பூரிதனானவன் பெண்களுக்கும் பற்றினவையி
 பிராட்டிக்கும் பரியகடாய்ப்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அம்ம- ஸ்வாமி.
 எனக்கிந்யாதி. பூர்வவத். க.

மூ.—வானவர்தாமகிழ வன்சகடமுருள

வானவந்தம் — தேவந்தம்
 மகிழ் — பிறிது அனுடையும்படியாகவுள்
 வன்சொல்லர் — வலிவுள்ள சகலவர்களை
 மனம் — மருவியபடியாகவும்
 மனம் — வந்தற்குடைய உடைய
 பேயின் — துதலையின்
 முலை — முலைவெளிநீந்த
 நஞ்சு — விஷந்தாது
 அமுது — அமுதுதாது
 உண்டவனே! — அமுதுநுகர்பவனே!
 காணகம் — காட்டிலுள்ள
 வல் — பரிசுரிடமான
 விளையின் — விளையின் [விளையாடும்]
 கார் — காப்பகமானவை
 உறு — உறுகுட்படியாக
 கருதி — நினைத்து
 கன்று — கன்று

அது — அந்த தெய்வமானதோ
 கொண்டு — கையால் கொண்டு
 வறியும் — வறியவனும்
 கருதும் — கருதாத திறத்தை அடைபவனும்
 என் கன்றே! — என்னுடைய கன்றுவனே!
 தேனுதலும் — தேன்குடையதும்
 முனும் — முனும்பதும்
 தின் திறம் — தின்பவனானவனின் உடையதும்
 வெம் — கொடியதும்
 நாகம் — நாகசூரனும்
 என்பவந்தாம் — என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள்
 மடியும் — மடியும்படியாக
 கொழு — அந்தத்தலை
 அதோ — மந்திரங்கொண்டவனும்
 செல்லும் — செல்லு
 ஆனே! — ஆனவனவனே!
 எனக்கென்பதே தூய்வனம்.

வ்யா. காலாப்பாட்டு. வானவந்தப்பாடி. பூராவிரதமாத்நிரை அழிந்திற்று
 அவதரிப்பிற்றே தேவர்கள் பருவம் திரம்புவதற்கு முன்னை தெய்வம் அனையபாதிநிகளை நி
 லிக்கிறபடியைக்கொண்டு பிரதாயப்படியாக, அனையபாதிபாதிக்கொண்டிருக்கலாமென்ற விஷத்
 திலே கலிமவந்த பரமபவன் சமடத்தை, முடிவாகத் தாழ்த்துதல் நிறைந்ததே நமஸ்க
 ரமாகே கட்டிவிட்டுத் திறநிறுதல்பண்ணிப் பிறந்தவர்களை வந்தித்தவனாகத் தெய்வியவன் ப
 முலையில் அந்தவர்களுடைய கெஞ்சைப் பரமபவனாக உண்டவனே. “அமுதுநுகண்
 டவனே” என்று பாடாபாசியோடு நஞ்சை அமுதமாக உண்டவனே பெயர்ந்து கொடுக்க
 கடவது. (5) “உலகு அகிலமழைநீரும் பாஷுரீசுவீரமழைநீரும்” என்று கருதிநீர்
 காணகத்திப்பாடி. காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்குப்போன விடத்திலே விளையாட வடிவமைக்க
 ன்றது கன்றுகள் வடிவமைக்கொன்றும் கிலவையர்கள் தன்னை கலிவதவந்து நிதி, அனாய்

சூர அநிதரணா ஸ்ரீகுருத ராகவ ராஜா என னு சொல்லப்படுகிறவர் தன் தாங்களையே ப
ருத்திதல் போர்ப்படியாக யுத்தத்திலே முடுகச்சென்ற ஆணையானவனே. ஆணைபெல் ளன்
இதை, ஆணைபென்றது- (உ) முற்றுவமை. * ச.

மு.—மத்தளவுக் கயிலும் வார்த்துழனன்மடவார்

வைத்தனயே களவால் வாரிலிமுங்கியோருங்

கொத்தவினைமருத முன்னியவர்தவனா

யுருகாத்தினோடு முந்திய வெந்திறலோய்!

முத்தினிளமுறுவன் முற்றவருவதன்முன்

முன்னமுகத்தனியார் மொய் குழல்களிலேய

அத்த! எனக்கொரு காலாடுகசேங்கீரை

யாயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ௫.

பதவுரை.

வார் குழல் — தீண்ட மடநிழலைய உடை

யாய்

கல் மடவார் — உன்மையைப் பார்ப்பதற்குமே

உடையதான ஸ்திரீகள்

வைத்தன — செமிற்ற வவந்தனவையாய்

பந்தா — மந்தாலே

அறாவுள் — அறாவிக்கடைகைக்கு போக்ய

மரன்

தாநீநார் — தாநீநாயுள்

கெய் — வெண்ணெய் உருக்கிச் செய்யையும

களவால் — கந்தரிமத்தாலே

வாரி — வாகவால் அளக்கி

விழுங்கி — வழுந்த உண்டு

உன்னிய — உன்றோ ஹிம்மிகக்கிவாணுமென்

றும்கிணைவையுடையாய்

ஒருங்கு — ஒருபடிப்பட

கைக் — மனம் உத்தமர்களாய்

கொரு காத்தினோடு — இடைகனாலும் கைக

ளாலும்

உந்திய — இரண்டிபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்

படி தள்ளின

வெம் திறலோய்! — வெவ்விப வலியையுடைய

வனே!

அத்த! — அப்பனே!

முத்து — திரு முத்துக்கள் தோன்றும்படி.

[முத்து - பல்]

இன் — இனியதான

இள முறுவல் — மத்தஸ்மிதமானது

முற்ற — பூர்ணமாக

வருவதன்முன் — வருவதற்குமுன்னே

முன்னம் முகத்து — முன் முகத்திலே

அணி ஆய் — அழகு மிகுந்தாய்

மொய் — கெருங்கி இராகின்ற

குழல்கள் — திருக்குழல்களானவை [குழல் -

பொற்புமான நகரிலும், முன்புகூடாத உவன்களை உட்காக்கக் கொடியும், வைத்தவர்கள் அறி-
யாதபடி கந்திரத்தாலே அபி கிளைசா அருணமாக வாரி பழுது செய்து. உன்னிய-ஒருங்கோ
த்த விளைமருதம்- வந்தவரை. உன்னை நகரிலேனுமென்று கன்னவாடி யாயாய் அதுக்கி.
டாக் கொடுப்பது போல ஒருத்து நகரில் வந்தவாய் வந்தவரை. தெரிந்தபடி இரட்டை மரு-
தாய்ந்து சின்று வலு-வர்களை. ஊருக்குப்பாதி கிளை நகரிலே போனவரிலே திருத்த
டைகலாலும் திருக்கலாலும் இரட்டை மருத சரித்திரியுடைய தன்மில்லாதபடி மடிய
திறலை யுடையவனை. முத்திப்பாதி, திருத்தபாதி தோன்றும்படி இனிமைய மருதன்
மிதமானது புரியாத வகையற்ற ஏன்னை, மன்முதத்திலே அழகுசெய்துச் செறித்தவன்
திருக்குழல்காரானவை “வந்துவந்தவாய் பொற்பு” என்கிறபடியே திருப்பவரைந்தை
மனாக்கும்படி தாழ்த்தலையும்படியாக அணி-அழகு மோய்-செய்யி. அத்த-அப்பனை. ௫.

மு.—கடையலாந்திரவா! கருமுகில்போலுமார் !

கானைமாமலேற் காளியனுச்சியிலே

காயகடம்பிலுஞ் சுந்தரவென்சிறுவா!

கூங்கமதக்கரிலின் கோம்புத்தவனே!

கூபமறிந்து டொருவானெதிர் வந்தவனே

யந்தரமின்றியுத்தாடிய தாளினுமார் !

கூப! எனக்கொருகாலாகுதே செங்கை

கூயர்க்கொருகாலாகுதே யாகுகலாகுதே. ௬.

படிவுரை.

காய நலர் — காயாந்திரவாய்

நிறவா! — திருத்திந்தை உடையவனே !

கருமுதில்பொய் — கிளையெக்டொய்

உருவா! — வடிவம் உடையவனே !

கானகம் — காட்டிலே

மா மநிலில் — பெரியமரிலினுள்ளே கிடக்க

காவிரன் — காவிரனுடைய

உச்சியிலே — தலைமேலே

கூப — மருதாறுமாதா

கடர் — கந்திரத்தை

கவிதை — பூதவாசலிட மென்று மாரகாலின்

கோம்பு — கோம்புனை [கந்திரம்]

புத்திரவனே! — காயமாய் பரிசுத்தவனே!

கூபம் அறிந்து — மல்லாது, கரு செய்து வரை

கோத்திரன் — அழகு செய்த

வந்திரன் — வந்திருப்பவன்

மல்கிட — மல்கிட

அத்தார் இன்றி — உனக்கொரு அபாயமு

மல்லாதுபடி.

கூடத்தாள் பண்ணி அலைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்தக் காலத்தில், வசிக்ஷணமாகையாலே அழகியதாய் நூற்றாண்டை நீர் நிரப்பித்த அந்தைய டைப் என்ருள்ளேயானவனே. கந்தரம்- அழகு, சிறுவன்- சிங்கோ. சூங்கி, தாயி. சிவிய லயத்தியை அடைந்தாய் (5) மதழிதிராள் அணையாதி. தந்த அணை சிவியுடன் அப்பா னோடு பிடுங்கினவனே. ஆயிடுங்காதி. மல்லிகா நூர் கழறிச் சிவிய நல்காத மதீய ம ல்லிகா, அவர்களுக்கு மயாபிர்க்கைக்கு இடம் தர்படி கெட்டபாடுகள் உண்டாயி யோ முதழிதய, 'இன்னமொருவா நான் இட' என்று பார்த்து மகிழ்ந்தாள். அந்த மதீய திருவடிக்கோ அடைபவனே. அந்த மதீக்கே, அந்தாமின்னே என்றது - மதீய நல்கையோது டைலும் உடனும் இடைவின்றிய நோருதனாய். பொருதபடிபைச் சொல்லுகிறதாகவு ராய். அவர்க்கே, அந்தாமனும் அப்பாடியும், உனக்கேது அப்பாமின்னாய் அலுச் சோ அழித்து என்ருததாகவுராய். ஆய்- ஆயனே. 5.

மு.—தூப்புடையாய் கூட்டுசோல் அழுவா நோருதந்

மாயகருங்குழைந் நேறையிலிலைய

கட்டுனைதன்றிமா கல்லிடையழவிய

கல்லிறவுடைய காதலுமாயலனே!

தப்பினபிள்ளைகளைத் தனம் குசோதிபுகத்

தனியோருதேர் கடவித் தாயோடு கூட்டியனென்

அப்ப! எனக்கொருகா லாகுகேங்கீரை

யாய்கள்டோரேறே யாகுகவாகேவே. ௬.

பத்திரை.

தூய் உணர் — பிடுங்கை உணர்யான

ஆய்கள் தம் — இடை பங்குறைய

சோல் — வார்த்தையை

காழ்வாறு — தப்பாமல்

ஒருகால் — ஒருகாலத்திலே

தூய — அழகியதாய்

கரு குழல் — கருத்திருந்துள்ள மாயிற் முடியை

யுடையவாள்

கல் தோகை — கல்லிதோகையுடைய

தப்பினாருள் நோர் — தப்பினவர் நிராட்டி.

தேற தவாக

தம் — கொடுமைநில் தன்றை

கிடை எழும் — கிடைபங்களை நூர்

அணை — மாதமுடியாக

கல்லிறுல் உடைய — நன்றை மிடுக்கை

உடையனாய்

காதலும் ஆனவனே! — அவ்விடையர்களுக்கு

ஸ்வாமிபுமாவனே!

புர— செல்லுப்படியாக

தனி— தனிபே

ஒரு— துன்பம்

தூய்மை— தூய்மை

கூட்டிய— கூட்டிய

என் அப்பா!— என் அப்பா!

எனக்கேதாதி பூர்வமாத்.

வயி. ஏழாற்பாட்டு. துயர்த்துயி. துயி - மீறிக்கு. இத்தால். ஏழாற்பு வாவல்ல
வாய்த்துப்பத்தைச் செல்லுதல்; அன்றிக்கு, பிஷ்பங்களின் வன்மையும்தான் பெண்ணை
யும் பார்த்து இவற்றைத் தழுவெண்ணுமென்ற ஒருசமயம். இப்படி. ஏழாற்பு வாவல்ல
யார் தங்களுடைய வசத்தைத்தப்பாட்டு ஒரு காலம் செஷத்திலே. துயர்த்துயி. அழகிய
தாய்க் கூற்றி துள்ளு குழல் புடைபளைய, அத்தாலே நன்றன் தோலமலில் தோலை
யிடுக்கி அழகிய புடைபளைய கற்றினைப்பிராட்டி ஹெதுவாக இவ்வோடே சேர்வாராகில், “ஆர்
சொல்லிற்றுச் சித்தாலும் கல்லது” என்றே ஆய்க்கன் தன் சொல்லுமலாதொழிந்தது. நல்
விடைமீதாதி. கொடிதான் பிஷ்பங்கள் எழும் கிளக்குப்பிரைப்போலே அகியுப்படியாக,
நன்றன் பிடுக்கை புடைபளையும், அத்தாலே இடைபடும் “எங்குள்ளுநாதன்” என்று கொண்
டாமிட்டி அவர்களுக்கு காதுவளையலே. நல்லிடை பென்றது. “சல்லபாட்டி” என்று
மாபோலே கிரைப்பத்தைப்பற்ற. துயினைப்பாதி. பரவலமலந்தாய் மாநாவளவன்
காண்டதற்குமுன்னே கைதப்பிப்போன கைதிக் புக்ககளை “தன்னுடைக்கோதி” என்
கூறப்படி தனக்கு அவர்காணமாய் கிரைக்கேதேஜாநுபரான பாடபதத்திலே செல்லு
டியாகத், தனிபே அத்நிபமன தேரைகடத்தி, அத்தை பக்கி மண்டலத்தானிலே
தனி, தானே அருகேசென்றுபுக்கு அங்குள்ளும் கொடுபெருது, மாநாவளவன் “என்
பிள்ளைகள்” என்று என் தீமார்து கிடுக்குப்படி அவ்வோடே கூடிய வானு, அந்நிதர் கா
யம்செய்து அவ்வழியாவும் எனக்கு உபகாரகனாவே.

புர.—உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டுமீன்மருளி

புண்ணுதேங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்

கண்ணியரும்மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக்

கற்றவர்கேற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

மன்னுதருங்குடியாய்! வெள்ளையாய்! மதின்குழ்

சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!

என்னவெங்கிலாவாயாகேசெங்கீரை

யேழுலகுமுடையா யாகேவாகேவே. 21.

அரசு ராஜா!— அம்மந்தம் மீதம் பொருத்தம்
வந்தம்!

१३७ — २४५ —

அனாஸ்தாசியா - திருவிடையா

கண்ணாம்பு! — செஞ்சுப் பூவா! —

೧. ಎಂ ಕೊಯಿಲು— (ಹೆಚ್ಚು ಸುಖವಾಗುವ) ಎಂ ಕೊಯಿಲು

১৯৩৬ খ্রিঃ ১০ মার্চ — ১৯৩৬ খ্রিঃ ১০ মার্চ

தொடர்வாக— கரத்திற் பூங்கொண்டி

தனி. இவ்— தனிதான் அந்நகரிலே

உதவி:-- சி. சி. சி.

92. சிவ பிள்ளை - 11. சிவ பிள்ளை

சுருதிநாமி - சுருதிநாமத்தையாடல்.

வாயி. எட்டாயிரத்தி. உண்ணையுரித்தாதி. வெள்ளத்தால் திகராலே எதர்ஷ்சிதி
தாபஹா ரிபான வுன்ஷையும. மருங்கிலே எந்தியாக்கொண்டு தங்கள் க்ஹங்களிலே சேர்ந்து.
'இதென்னவருமைதான், இவன் மருங்கிலேயே நுகர இவர்கள் தங்கள் ப்ஹையாநிந்து போ
னாபடிபான்!' என்று கருத்து. உண்ணித்தாதி. எதர்சனா வுன்ஷேசே தங்கள் கிணவுக்
குந்தக்கபடி. பரிமாநி, மீனாபுர் கொண்டுபொசா கித்ரூர். பாக்கொளவன்சனும் இப் போஷ்டு தத்
ஸந்நகந்நி உகத்ரும்படிபாக. இத்கால்- தனிசிடத்திலே பொசவா வுன்ஷனும்புத்தக்பொசிட
பரிமாறுமவன், மாதர்ஸந்திதூயில் இப்படி சைசவா வுன்ஷனும்புசெய்து சேஷ்டு. கண்டால்
அவர்கள் உகப்பாக்கவென்று கருத்து. கண்டா ப் கண்டூளி. ஆசேறுமக, இச் சேஷ்டு
தங்களைக் காண்பவர்கள் கண்நன் இவ்விச்சுமுழமிட. சற்போலே குளிர்மபடிபாக. கற்றவர்
தேற்றிலா. காணுசப்தம் தொர்க்கக்கற்றவர்கள், உன்னுண் பால்சேஷ்டு நவந்தைக்கந்நி
பின்னர்க்கவிகள் தொதித்துவா. பெற்றவனைக்கருளி. உன்ஷாபின்ஷையாகப் பெற்றவனைக்கு
பாசாநத்தந்தப்பண்ணி. இது மேலே அர்வார்க்கந்தாவது. மன்னுருங்குமுயாய் (ச)" கஷா
வபதி ஸாமாஸி " என்கிறபடியே பாசபத்துக்குமுழிபாதிருக்குறுக்குமிலே வந்தித்
கிறவனே. வெள்ளதைபாய். அர்வாவவந்திகே, திருவென்சனாநிலேயும. திப்பலாவப்பண்
ணுகிறவனே. மதிர்குழ் சோலைமலைக்காசே. அநாதுப்போருப்படியான மதிவாலே முழி
பட்ட திருமலைக்கு சாஜாவாய்க்கொண்டு பாசநனித்து கின்றவனே. கண்ணபுரத்தமுதே.

மகிழ்— இத்தொழிலுக்குரியவர்களுக்கு உதவிக்காக
சூரர் மருமகனாயினார்

உருள அரி- உரி தி. க. அரி. க. ரு. ல. உ.

1870-1871 1872-1873 1874-1875 1876-1877 1878-1879 1880-1881 1882-1883 1884-1885 1886-1887 1888-1889 1890-1891 1892-1893 1894-1895 1896-1897 1898-1899 1900-1901 1902-1903 1904-1905 1906-1907 1908-1909 1910-1911 1912-1913 1914-1915 1916-1917 1918-1919 1920-1921 1922-1923 1924-1925 1926-1927 1928-1929 1930-1931 1932-1933 1934-1935 1936-1937 1938-1939 1940-1941 1942-1943 1944-1945 1946-1947 1948-1949 1950-1951 1952-1953 1954-1955 1956-1957 1958-1959 1960-1961 1962-1963 1964-1965 1966-1967 1968-1969 1970-1971 1972-1973 1974-1975 1976-1977 1978-1979 1980-1981 1982-1983 1984-1985 1986-1987 1988-1989 1990-1991 1992-1993 1994-1995 1996-1997 1998-1999 2000-2001 2002-2003 2004-2005 2006-2007 2008-2009 2010-2011 2012-2013 2014-2015 2016-2017 2018-2019 2020-2021 2022-2023 2024-2025 2026-2027 2028-2029 2030-2031 2032-2033 2034-2035 2036-2037 2038-2039 2040-2041 2042-2043 2044-2045 2046-2047 2048-2049 2050-2051 2052-2053 2054-2055 2056-2057 2058-2059 2060-2061 2062-2063 2064-2065 2066-2067 2068-2069 2070-2071 2072-2073 2074-2075 2076-2077 2078-2079 2080-2081 2082-2083 2084-2085 2086-2087 2088-2089 2090-2091 2092-2093 2094-2095 2096-2097 2098-2099 2100-2101 2102-2103 2104-2105 2106-2107 2108-2109 2110-2111 2112-2113 2114-2115 2116-2117 2118-2119 2120-2121 2122-2123 2124-2125 2126-2127 2128-2129 2130-2131 2132-2133 2134-2135 2136-2137 2138-2139 2140-2141 2142-2143 2144-2145 2146-2147 2148-2149 2150-2151 2152-2153 2154-2155 2156-2157 2158-2159 2160-2161 2162-2163 2164-2165 2166-2167 2168-2169 2170-2171 2172-2173 2174-2175 2176-2177 2178-2179 2180-2181 2182-2183 2184-2185 2186-2187 2188-2189 2190-2191 2192-2193 2194-2195 2196-2197 2198-2199 2200-2201 2202-2203 2204-2205 2206-2207 2208-2209 2210-2211 2212-2213 2214-2215 2216-2217 2218-2219 2220-2221 2222-2223 2224-2225 2226-2227 2228-2229 2230-2231 2232-2233 2234-2235 2236-2237 2238-2239 2240-2241 2242-2243 2244-2245 2246-2247 2248-2249 2250-2251 2252-2253 2254-2255 2256-2257 2258-2259 2260-2261 2262-2263 2264-2265 2266-2267 2268-2269 2270-2271 2272-2273 2274-2275 2276-2277 2278-2279 2280-2281 2282-2283 2284-2285 2286-2287 2288-2289 2290-2291 2292-2293 2294-2295 2296-2297 2298-2299 2300-2301 2302-2303 2304-2305 2306-2307 2308-2309 2310-2311 2312-2313 2314-2315 2316-2317 2318-2319 2320-2321 2322-2323 2324-2325 2326-2327 2328-2329 2330-2331 2332-2333 2334-2335 2336-2337 2338-2339 2340-2341 2342-2343 2344-2345 2346-2347 2348-2349 2350-2351 2352-2353 2354-2355 2356-2357 2358-2359 2360-2361 2362-2363 2364-2365 2366-2367 2368-2369 2370-2371 2372-2373 2374-2375 2376-2377 2378-2379 2380-2381 2382-2383 2384-2385 2386-2387 2388-2389 2390-2391 2392-2393 2394-2395 2396-2397 2398-2399 2400-2401 2402-2403 2404-2405 2406-2407 2408-2409 2410-2411 2412-2413 2414-2415 2416-2417 2418-2419 2420-2421 2422-2423 2424-2425 2426-2427 2428-2429 2430-2431 2432-2433 2434-2435 2436-2437 2438-2439 2440-2441 2442-2443 2444-2445 2446-2447 2448-2449 2450-2451 2452-2453 2454-2455 2456-2457 2458-2459 2460-2461 2462-2463 2464-2465 2466-2467 2468-2469 2470-2471 2472-2473 2474-2475 2476-2477 2478-2479 2480-2481 2482-2483 2484-2485 2486-2487 2488-2489 2490-2491 2492-2493 2494-2495 2496-2497 2498-2499 2500-2501 2502-2503 2504-2505 2506-2507 2508-2509 2510-2511 2512-2513 2514-2515 2516-2517 2518-2519 2520-2521 2522-2523 2524-2525 2526-2527 2528-2529 2530-2531 2532-2533 2534-2535 2536-2537 2538-2539 2540-2541 2542-2543 2544-2545 2546-2547 2548-2549 2550-2551 2552-2553 2554-2555 2556-2557 2558-2559 2560-2561 2562-2563 2564-2565 2566-2567 2568-2569 2570-2571 2572-2573 2574-2575 2576-2577 2578-2579 2580-2581 2582-2583 2584-2585 2586-2587 2588-2589 2590-2591 2592-2593 2594-2595 2596-2597 2598-2599 2600-2601 2602-2603 2604-2605 2606-2607 2608-2609 2610-2611 2612-2613 2614-2615 2616-2617 2618-2619 2620-2621 2622-2623 2624-2625 2626-2627 2628-2629 2630-2631 2632-2633 2634-2635 2636-2637 2638-2639 2640-2641 2642-2643 2644-2645 2646-2647 2648-2649 2650-2651 2652-2653 2654-2655 2656-2657 2658-2659 2660-2661 2662-2663 2664-2665 2666-2667 2668-2669 2670-2671 2672-2673 2674-2675 2676-2677 2678-2679 2680-2681 2682-2683 2684-2685 2686-2687 2688

[illegible]

கற்பனா-புதுவெண் செய்திகள் நன்றிகள்

தெற்றிவா- பிள்ளைக்கூர் தாள் தோட்டி, புவர

উদ্দেশ্য— পুষ্টিগত ক্ষতি মূদ্রা নির্ধারণ

எனது தந்தை- எனது தந்தை மருமகன்

அரசர்- கிண்டிக்குப் பு

676

எழில் வ. குறி- ஸ்ரீமத் விஜயநகரப் பேரரசு

[illegible] $\frac{21}{25} \cdot 5 \quad \frac{21}{25} \cdot 5.$

மு.—பாலொடுகெத்தடுதரண் ச. க்தொடுசெண்டகமுத்
 பங்கயமில் சருட்டமு பட்டவரக்
 கோலகதம்பவாச் செத்துவள்ளியினைத்
 கோமாள வளளி முகைப்போல் சிலபல்லிக.
 நிலநிறத்தகாரைம்படை லின் டுடோ
 நின்கண்மையமுதமின்று முந்த்துவிற
 வலுமறைப் படைருளோய்குசெங்கிறை
 பேமுலகுமுடைய யாகுகெடுகவே. கூ.

பத்துரை.

பாலை— பாலைதெய்த

பெய்— பெய்யு

தவிர— தவிர்தம்

(ஆகியஇவ்வாழ் பலவால் ஆழைசெய்தவாலும்)

லண் சாத்திரம்— அழகியரத்தத்தினை

செய்யபழம்— செய்பகம்முதலிய பவர்

கறும்.

(ஆகியஇவ்வாழ் பலவால் சாத்தவாலும்)

பங்கயம்— தாமதமும்

கல்ல— கத்தையான

கருத்தாழம்— கற்புமுடிய இவ்வ

பாதிவா— கலந்துபிழைக்க

கொலா அரகிய

கொலாவம்— கற்பவாழ்போல்

பெய்— அரகியகாப்

பவரீ— சிலந்தி தக்க

வாரின் இவ— திருஅரத்தி னுள்ளே

தெய்வம்— இவ்வாழ்வான்

பெய்வரிமுதல்போல்— பெய்வரி முதுகோல்

சிலபல்— சிலந்தி முந்தும்பகல்

இவ்வ— விவரம்

சிலந்தி— சிலந்தி முந்தும்பகல்

அழகு— அழகு க்கிட்டுப்ப

பி பவாழ்வான் சில— பவாழ்வான் சிலந்தி

சின்— உவ்வாழ்வான்

கவிவாய்— கொன்றவைகவிவாய்

அழகு— அழகு க்கிட்டுப்ப

தெய்வநிக் கவிவாய்— இவ்வரிமுதல்

பவரீ— பவரீ, பவரீ

பவரீ— பவரீ, பவரீ

பவரீ— பவரீ, பவரீ

பவரீ— பவரீ, பவரீ

பவரீ— பவரீ, பவரீ

பவரீ— பவரீ, பவரீ

பவரீ— பவரீ, பவரீ

பவரீ— பவரீ, பவரீ

பவரீ— பவரீ, பவரீ

பவரீ— பவரீ, பவரீ

வாய். துன்பதாய்பாட்டு. பால்காதி. பாலைதெய்த கெய்யம் கடுதாமதம் (க)
 பங்கயம் பவாலும் அமுதுசெய்யவாலும், திருமேனிலே அழகிய சாத்திர, செய்ப
 முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனில் அழகியவாழ்வான்

மு.—சேங்கமலக்கழலிற் சிற்றிதழ்போல்விரலிற்

சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமுந்தாள நன்மாதனையின்
பூவெடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கீறியும்
மங்கலவைம்படையுங் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வானிகளஞ் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள் குடிக்கரசே யாகேசெங்கீரை
பெழுலகுமுடையா யாகேவாகேவோ. 10.

பதவுரை.

சொற் கமலம்— செந்தாமரை மலரை ஒத்த
கழலில்— திருவாய்க்கால்
சிறு இரத்தினம்— (அம்மலரின்) உள்விரிந்த
பொலே இரத்தினத்தொத்தே
விரலில்— திருவிளக்கவில்
சேர்— சேர்ந்து
திகழ்— விளங்காவிடுங்கிற
ஆழிகளும்— திருவாழி மோதிரங்களும்
கிண்கணியும்— திருவாய்ச்சதங்கையாம்
அவரின் தங்கிய—அரைநிலைத்தொழிநுக்கிற
பொன்வடமுங்— பொன் அரைநிலையும்
நாள்— தானே உடைந்தாய்
நல்— நல்ல
மாதையின் பூவெடு— மாதையின்பூவெடு
பொன்மணியும்— நெடுநிலை கலந்த பொத்த
பொன்மணிக்கோவையும்
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்

கிறையும்— மணிக்கட்டில் சாத்தின சிறுபாவன
வடமும்
மங்கலம்— மங்களாவஹமான
படையும— பஞ்சாயுதமும்
தோள்வளையும்— திருத்தோள் வளையுமும்
குழையும்— சந்திரதாபரணங்களும்
மகரமும்— மகர குண்டலங்களும்
வானிகளும்— திருக்கொவிடம்மேல்சாத்தின
வானிகளும்
சுட்டியும்— திருநெற்றிச்சட்டியும்
தத்து— அமைத்து
இலக— விளங்க
எங்கள்— எங்களுடைய
குடிக்கு— வந்திருக்கு
அசே!— ஜாஜாவாவனே!
ஆடுக இப்பாதி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு சேங்கமலமித்யாதி. சிவந்த கமலம்போலே விரிந்த திருவ
டிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுபாவிருக்கிற திருவிளக்கவிலே ஸஹஜமென்னுடைய
சேர்ந்து விளங்காவிடுகிற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவவையில் கிண்கணியும், அன்றிக்கே
கிண்கணி பென்றி வந்ததைக் கீழோடே சேர்த்து, பாதச்சதங்கையாகச் சொல்லுவாம்.

பொன்— ஸ்பந்தனுனிபரண
உடைபணி— அரைவடத்தை உடைத்தான
மருங்கின்மேல்— இசிப்பிலே
மாலிக்கம்— மாலிக்கத்தால் செப்த
கிண்கிணி—கிண்கிணிபரணது
ஆர்ப்ப—சப்திக்க
பேணி—விருப்பி
பவளம்—பவளம்போன்ற
வாய்— திருவந்தாமம்
முத்து—கிருமுத்துக்களும்

கொண்ட— (மஹாபலிபீடத்தினின்றும்
தேற்றுவாரடிக் கொண்ட
கைகமால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி— ‡ சப்பாணிகொட்ட வேணும்
கருகுறல்— கறுத்தமூர் முடிபாயபுடைபு
குட்டினே!— பிள்ளாய்!
சப்பாணி.

‡ சப்பாணிகொட்டலாகத்— திருக்கைத்தல
களைச் செட்டிக்கொண்டு செய்யும் ஒழுக்கை நத்தகம்

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கத்தொடு. பாற்றமுமின பொன்னாலே சவர
கப்பட்ட நாயர் பழிப்பற்று ஆழகிபதாந்ருதுன்ன அரைவடத்தை புடைத்தான மருங்கின்
மேலே மாலிக்கம் கிண்கிணிபரணது தலகிக்க. “ ஆர்ப்பொன்னையாணி ” என்கிற விட,
தில், ஆர்தல்— தெரிநலாய், பழிப்பறதுகல் சொல்லுமிடம். “ ஆர்ப்பொன்னையும் செப்த
என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னென்று அழகாகச் சொல்லுகிறது. பாண
க்கக்கிண்கிணி சப்திக்குறொ வென்னல்; ஸ்ரீரங்க மாலையிலே சப்திக்குறும் கிண்கிணி
குப் புறர்பே மாலிக்கம் பதித்தாலும் சப்திபாது. பேணியின்பாது. என்னுடைய நிர்ப்ப
த்தத்துக்காய் வன்றிக்கே, விநாயகத்தோடே. பவளம்போலே செருக்கிற திருநாதரமும் திரு
முத்தும் பரபாகத்தாலே விளங்குப்படி. வயிதம் கொள்ளுகொண்டி. அன்புக்கே, பேண்
யென்றது - உன்சிந்தனை பின்பாடிப் பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். பண்புத்தொடு
முன்பு, “ குடங்கையில் மண்கொண்டி ” என்பதனுடைய சன்னுவை மாலையான பூரிண
மஹாபலி பகர்விலே சென்று உகாபுர்வகார பகர்விலுக்க திருக்கைகளாலே, இத்தால்
தன்மேல்பாபாராதே ஆர்தித்தகாத் தன்னை பழிப்பாறிக் காயம் செய்யும் கைகொன்ற
சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டபரும வேணும். கருங்குழைக்காது. கருகை திருத்தமுதல்
யும், பின்னாத்தனத்தைப் முணியுமனை சப்பாணிகொட்டி. பதனெல்லாம். ... ௧

மூ.—பொன்னரைமட்டுமே மாணிக்கக்கிண்கிணி

தன்னரையாடத் தனிச்சட்டிதாழ்த்தாட

என்னரைமேனின்றிழிக் தங்களாய்தம்

மன்னரைமேற்கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கொட்டாய்சப்பாணி. உ

சு. — சுட்டியானை
 தாழ்த்து—தெற்றியில் தாழ்த்து
 ஆ. — அசையவும்
 என் அரைமேல் தின்னு— என் அரைமீல்
 தின்னு.

அரைமேல்—மடியில் இருந்து
 சப்பாணி கொட்டாய்;
 மாயவனை!—சிக்கமயமேனை!
 சப்பாணி கொட்டாய்.

வியா, இரண்டாய்மாந்தி. பொன்னிதயாதி. பொன்னுலை செம்பப்பட்ட திருவ
 னாராணையே. சேர்த்த மானிக்கக் கிண் கையானது தனக்கு வானந்தமாமான கடிபத்தி
 ரத்திலே கிடந்து எய்திக்க. துணியிதயாதி. திருக்குழந்தை சாத்தின அக்கிரமமான சுட்டி
 யாகி அபரணம். திருநெற்றியிலே தாழ்த்தைய. என்னிதயாதி. என்னுடைய மடியில்
 தின்று மிழிந்து உங்கள் ஈடப்படுதாய் ஆபத்தெல்லாம் தீர்வதற்காய் இருந்தவன் மடியில்
 இருந்து சப்பாணிகொட்டாய்மாயினாம். இத்தால் - தன்மடியிலே இருந்து சப்பாணிகொட்டி
 கெடுத்தலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டக்கூறாத தனக்கு உகம்பாணியாலே அக்
 கையே செய்யவேண்டுமென்று அபேஷித்தாயாக்கு. மாயவனே, ஆசாப் பூதானுமைசினே.

மு.—பன்மணிமுத்தின் பவர்ப்பதித்தன்ன
 என்மணிவண்ண விலங்குடொற்றேட்டின்மேல்
 ரின்மணிவாய் முத்திலங்க ரின்னம்மைதன்
 அம்மணிமேற்கொட்டாய் சப்பாணி யாழியங்கையனே! சப்பாணி. க:

பதவுரை.

என்—என்னுடைய பவனாய்
 வணி வண்ணன்!—வெவ்வி பொன் வடிவன்
 யுடையானவனே!
 வன்மணி—வானாததங்கங்களும
 முத்து—முத்துக்களும்
 இன்—பொக்கமாமான
 வனாய்—பவனமும்
 பதித்து—அழகுதி

தின்—உன் வணிகம்
 மணி—அழகு
 வாய்—திருவாயில்
 முத்து—திருமுத்துக்கள்
 இலங்க—விளங்க
 தின்—உன்னைமகனாகப் பெற்ற
 அம்மைதன்—தாயாவதேவையிலே
 அம்மணிமேல்—மாயாழியங்கையனே

மேகை. நீன்னித்பாதி. உன்னைடைய அருக்தான துன்பவகத்தில் திருமுற்றங்கள் பர
காசிக்க. நீன்னிமடையித்பாதி. உன்னைபரிணையம் பெற்ற பாங்குதான் யான் யான்
அவருடைய மடிமேலே விழுந்து சர்ப்பாணி கொட்டம். அப்பாணி கொண்டு அலாபமுந்
பேர். இத்தால் முதிருகதெய்தம்முடைய மடிவிலிருந்து சர்ப்பாணி கொட்டுகிறதிலுந்
தாயாம்படி விட்டுந்து சர்ப்பாணி கொட்டக்காண்கை தாய்க்குயரானதையிலே அப்பாணி கொட்ட
வேறுபென்று அபேகதித்தாய்த்து. ஆழியங்கையனே. திருவாழியை அருகிய திருவக
யிலே புடைபவனை பென் னுநல். ஆழிமென்று திருவாழி மோதிநாநல். ...

மு. -- தூநிலாமுற்றத்தே டோந்துவினாயிட

வானிலாவம்புலி! சந்திர! வரவேன்று

நீநிலாநின்புதுளகின்ற வாயிதம்

கே. நிலாவக்கோட்டம் சட்டாணி குடத்தைக்கிடத்தானே! சட்டாணி. ௨

பதவுரை.

வானிலாய் -- ஆகாசத்திலுள்ளதற்குற

அம்புலி! -- ஒ! அம்புலி!!

சந்திரா! -- து! சந்திரனே!!

போந்து -- வந்து

தூநிலா -- அழகிய நிலைவையுடைய

முற்றத்தே -- முற்றத்திலே

வினாயிட -- வினாயிடவதற்காக

வாயிதம் -- வாய் வென்றவழித்து

கிள் -- நன்கு

புதுளகின்ற -- சலங்கிய சிந்தி

அயிதம் -- இவையங்கையிற்

கோ -- தலைவனுடைய கருங்கையர்

நிலாவ -- ஸ்ரீ அழகிய

சட்டாணி கொட்டம்.

குடத்தை -- திருக்குடத்தைவாயில்

கிடத்தானே! -- கண்ணாள் கருங்கையனிலே!

நீ நிலா -- நீ கின்று

சட்டாணி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. தூநிலானித்பாதி. தூய்தான நிலா முற்றத்திலே போந்து
வினாயிடந்தபாதி. 'ஆகாசத்திலே வந்ததற்குற அம்புலி! சந்திரா! வினாயிடவாய்' என்று
அம்புலியை யழைத்து. நீ நிலா. நீ கின்று. நீன்னித்பாதி. உன் சேஷத்தையின்கீழே (ம)விந்
தாய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாதிக்கற(உ)வ்வகோபரிவா ஹகரான உங்களையவர் உன்னை
சேஷத்ததைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜுவலமம்படிபாசக் சட்டாணி கொட்ட வேறுபா
குடத்தை யித்யாதி. ஆசரிதபராதிரனாய்க்கொண்டு திருக்குடத்தைவாயிலே கண்ணாள் கருங்கைய
கிவனே. ...

பத— ஸர்வலோக பிதாவான உன் | வந்து— கர்வியுட்டாய்வந்து

வ்யா. அழாம்பாணி. பரந்தித்யாதி. (க) “சுப்யநிபெயா ரிஹோடியி” என்
கிறபடி பேது ருவால் வந்தகாணவொன்னுதபடி விந்திநாமாச்சின்று ஆழந்தகடலானது.
படுவென்று - அழம். அன்றிக்கே, தந்தகுகள் படுகிற கடலென்றுமாம். தன்னையிப்பாதி.
(உ) “சுஜ்ஜலிம் ப்ராஜ்ஜலிம்சுப்யா ப்ரதிஸிஸ்யேரிஹோடியி” என்கிறபடியே - “லங்
கையிலே போம்படியாக வழித்தலேனும்” என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த
கைமேலே அவலைப்படுத்தி தனாகாவாவை போத. காந்தித்யாதி. முகங்காட்டாதே மறை
ந்துவிடாது கடலை (க) பிழியலே சிழ்ப்பான் கொண்டு மேல்நின்றையுட்படி. கலங்க. (ச) “வாவ
யா நயவளளித்தி” ஸரணம் ஸாஸீ விஷொவஸோஹு” என்கிறபடியே சீறி, சரங் தொட்ட
கைகையிலே சாப்பாணி. கடல் என்கிற சந்தித்தாலே - அபிமாதிபாண வஞ்சனணைச் சொல்லு
கிறது. சாங்கிவிற்கையணே. அப்போது, அகவுள் சிவ்லுமாய் சின்று அமுதையுடையவனே!
பென்னுதல்; கையிலே விலங்கை வார்ப்பை போதை விரம்பாட்டைச் சொல்லுதல். * எ.

மூ.—தூக்கினத்தாலே குரைசடறன்னை

நெருக்கியனைகட்டி நீண்டுநிலங்கை

அரக்கரவிய வடுகஜ்ஜையாலே

நெருக்கியகைகளாற்சப்பாணி நெடியங்கையணே! சப்பாணி. அ.

பதபுரை.

குரைநா ஸ்ரணனை— கொடியாடுவற்குடலை
குரங்கு இவத்தாலே— அகவுழாறுத்தாலே
நெருக்க— இவந்திபந்தாழ் சித்தெங்குப்படி.
அனைகட்டி— (க)தலே— செவ்வாயைக்கட்டி.
நீள்நீர்— பார்த்து கடலை அகநாகவுடைய
இலங்கை— லங்கையில் உண்டா
அரக்கர்— ராஜஸிவன்
அவிய— வடுக்குப்படி.

அநி— இந்நிலிபாடுவற்கு
கணையாலே— பாணத்தாலே
நெருக்கிய— நெருக்கியுத்தம்கொடுத்த
அகவால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி.
நெடி— திரு ஆழியாடுவர்களை
அந்— அழிவு
அகவனே!— திருக்கையி லுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. எட்டாம்பாணி. குருக்கித்யாதி. திருக்கு அஞ்சி உயர்க்கதிலங்கையிலே வர்த்

தகவலில் சப்பாணி. நேழியங்கைபனே சட்டானி. திருவாழ்வைய அழகிய திருக்கையி
யுடைபவனை சப்பாணி. ஷீரோதி திவானத்துக்கு * அந்நகரத்தினே அமைந்த திருக்கையி
திருவாழி அழகுக்குடலா மித்தனாவேற. *

மூ.—கள்ளத்திட்டதூணையவன் தட்டவாங்குக

வளர்ந்திடவோளுகிர்ச் சிங்஁வுருவாய்

உளத்தோட்டி ரணிய ஞெண்மாவகடம்

பிளத்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானோ! சப்பாணி. ௪௬.

பதவுரை.

புளந்து இஃ - ஐந்தாம் படி புளந்துகட்ட

தரகோ- ஸ்தலம் லக்ஷணம்

அவன்— அவன் தந்தை

கிட்ட- சீறி உதைக்க

ஆங்கே- அந்த நகரத்திலே [அவன்
அடித்த இடத்திலேயே]

வாசி- எத்திமீபால் க்ஞரமன

உதவி. -- நான் பங்கிட்டு வாட்டம்.

சிங்கம் உரு ஆப்- நானிற்றம் குடியியல்,

வளர்க்கிட்டு— வளர்க்கு

உதா.:- அலுவல் மெய்நிகரம்

தொட்டு- ("இப்போதாவது ம.து.க.லிங்கம்

$\pi_0 \cong \mathbb{Z}^n$ if and only if $n = 0$

இரண்டாம்— இரண்டாம், முதலாம்.

ஒளி. - ஒளி அறிவு 1, 7, 7 ப்

அகலம்—

உதர்து- உதர்து

பொருள்:— அழகு, சிறப்பு

தனது உயரத்தில் திணிப்பு;

வினா— பூங்காவிலே என்ன

ဖြည့်သွင်း- (ကရိ သု. ၁. ၁၆၀၁) ၂၅.၆.၁၁၇၇

உயரூபிண! - (அழகமான பூக்கள்) உயரூபிண
உயரூபிண!

சென்னை.

[illegible]

அநுநலிதகங் கூட மீடாவினறு தந்தப பரிசைகூப்பாணி. இரணியடுணைமாவகவம். ஹி
 ஸ்பானுடைப ஹர்ஸிபதாய் விஸ்தீர்தமான் மார்ஸை. ஒன்மைபவாலு-நாவிஹ்மத்தி ஹுடைய
 கோபாக்ரீபாலுர் தஸ்ஸுடைய உதாந்தில் பயாக்கீபாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அங்கி
 முகத்தில் பொன்மேலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை. இத்தால்- திருவுகிர்க்கு அநா
 யாலேகிழிக்குவாப்படியானபடி வைச்சாஸ்துகிறது. அகலமென்னையாலே-வரபல புஜபலங்
 காலே மிகுபடிவாஸ்து பரப்பாலே திருவுகிர்க்குக்கெல்லாம் இரைபோர்த்தபடிசொல்லுகிறது.
 பிளந்திட்டகைகளால். “ உலக மிருகிளவாக்கையில் கிருகிப்படையது வாய்த்தவனே ”
 என்கிறபடி. மே-திருவுகிக்காலே இரண்டு கூறுகப் பிளந்து போகட்ட திருக்கைகளாலே சப்
 பாணி. பெய்முலையிப்பாதி. அவனைப்போலே ப்ராதுகல்யட் தோற்ற திற்கைபு மன்றிக்கே,
 “ நாயாஸ்வந்தபேய் ” என்றபடியே வஞ்சகையாள்வந்த பூதநையுடைய முலையை ப்ராண
 ள்விதுமுகவுண்டு முடித்தவனே சப்பாணி. கூ”

மூ.—அடைந்திட்ட மரங்களாழ்குறன்னை
 மிடைந்தீட்மெந்தரம்மத்தாகாட்டி
 வடஞ்சுற்றிவாககிவன்:கயிறுக்க
 கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி காழ்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி. ய.

பதவுரை.

அரர்கள்— தேவர்கள்	வல் வடம்— வலிய காழிற்பாறு
அடைந்திட்டி— சாணம்புகுந்த வனகிலே	கயிறுக்க— கடைகயிறுக்க
ஆத்— காரியமான	சுற்றி— சுற்றி
கா.ஸ்தன்கை— கரீசாஸமுத்தந்தை	கடைந்திட்ட— (அமீர்தம் கிளரும்படி.)
மிடைந்திட்டி— நெருக்கி	கடைந்தருவின
மந்தரம்— மந்தர பந்தந்தை	கைகளால் சப்பாணி.
மந்தாக— கடைபுறம்மந்தாக	காழ் முகில்— கரிய மேகம்போன்ற
நாடி— திறுத்தி	வண்ணனே!— வர்ணத்தைபுடையவனே!
வாசுரி— வாஸுகி நாகமாகிற	சப்பாணி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அடைந்திப்பாதி. தூர்வாஸச்சாபோபஹதாய் அத்தாலே
 நஷ்டைச்வயிராய் அஸுராக்ராதாய் அராத்வணாபேகஷாந தேவர்கள் (உ) “ ஸரணம்
 காரி நுபுராவா ஸஜலாநெவ கா மணம் ” என்கிறபடி தகித்தகனவேண்டிமன்

ஆக - திருமொழி. க - க்ரு. பாய் - பாய.

அ. திருந்நி திருமொழியினை - சம்பாணி தொடக்கங்கொடுக்க அனுனுடைப பாய் செவ்வு
சுருத்தவகை, துக்காலத்தினை பச்சைவகையாகப் பற்றுவித்ததுபோலவே, திருப்பாடி நாயுடுக்கிற
தாழ்வு அருகில் ஆகாசநிலத்தால் அலகுறையா (ச) பாம்புக்குப்பாங்கொன்றினைச் சாதுவகித்
தபாயம் தீர்வது; அதுவான் துணர் கடை கடக்கையாகுகுறி சொல்லுதலையே, துக்காலத்தினை அ. நாயுடு
விக்ஷா இனிப்பாய் நிரூபித்தல்.

மூ. - துடர்சங்கிலிகை சலங்கிலங்கென்னத் துருங்குடோன் மணியோலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்மடையநின்றார்வதுடோல்
உடன்குடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்பவதுடைமணி பறைகறங்கத்
துடந்தோன்னைகொண்டு சாங்க்பாணிதொங்கடைகடவடகு. க.

பதவுரை.

தங்கபாணி - புது சாங்குச்சுருத்தவகையினை

மனம் மனம்

நிலைநிலைத்துடன் - சங்கிலித்துடன் பாயவது

லாபிலாபி என்ன - 'சலங்கிலாபி' என்று

சங்கிலிக்கவுள்

பாண்துருங்கு - பொருத்தவகையில் தொடங்கு

கவன்

லாபி - பாயியானது

லாபி - துணைக்கவுள்

பு - உணர்ச்சுருத்தவகை

பன்னு - இரண்டுகவன்வழிச் செல்லுமாறு

புதுவகைகவனின் மும்

அவ்வதுவகை - உருத்தவகையினை

நிலைநிலை - திருவாக்கைகவன்

உடன்குடி - துணைக்கவுள் மூலம்

ஆவனியை - சங்கிலிக்கவுள்

உணர்ச்சுருத்தவகையில் சாத்திரமணி

பாணது

பாணது - பாணியை [பாணியை நிறம்]

கவன்கு - துணைக்கவுள் மூலம்

து - பருத்தது

தாவினியை கொண்டு - துணைக்கவுள் மூலம்

திருவாக்கவன்

துணர்ச்சுருத்தவகையில் - துணைக்கவுள்

பொன்சிறிற் றில் அசுக்குதிராணிபாஸது சவபிக்க. “ பொன்சிறி ” என்கிறவிடத்தில், பொன் என்கிறபடிதான் - பொற்குறிப்பற்றா சொல்லுகிறது. பனிதயாதி: உண்டாக்கப்பட்ட பூன் மாவகபாஸ மடலில் அபுநி குத்தித்தாற்போலே வடிவ. முட்டைப்பூனாவது - பதத் தாலில் கலையக்கூடிய (உ)பேடா ஸ்தந்தா முடிகிற தாயத்தின் கின் லுர் வடி கி: லுலம். வாரணா தித்யாதி. ஆஸ்பாஸது அக்க பதபாஸம் பத்தாலே அலஸமார்க்கொண்டு பொன்வா சடக்குடா போலே உடறிதயாதி. “ சிவலுக்கிங்கொ ” என்கிறாடிபே திருவடி களிற் றாத் திவ சதந்நா ககனா லவா தன்விசைகடி சப்திக்க. அஸ்திக்கே, திருவாஸாதி சாத்திர சதந்நா வடாஸாது நயுளி விழுந்து திருவடிக் கொட்டே போந்து இழுப்பான் வி வருகையாலே அந் துண்டாஸ சதந்நாககள் தன்விசைகடி சபதிக்க வென்னடியாம். உடைசிதயாதி. திரு வாஸாதிக்கடிவா மலிபாஸது பதைபோலே சப்திக்க. துத்தாஸிதயாதி. பருவத்துக் கிடாய் கிகாஸுத்தாஸ்பாஸபாஸத்சயாதி நக்கிற திருவாடிக்கொண்டு. சாங்குகபாணி. பூநீ சாங்குகதாதத் திருந்நகரிலேயுடையவன். இது சகலாதவ சிறு பந்தருக்கொல்லாம் உடலகக் காம். அவாநித்திரிபோகே சகவாதவ சிறுபந்தகள் தோன் றுட்படி யாகனிறே வந்தவதரித்தது. தளர் கடை நடவாடுனா. தவச் கடைவாஸது - திருவாடிகள் ஊன்றி டெக்கும் பருவாஸந் திகே கடைகற்குப் பருவாஸகபாலே தன்ஸம்பாநி நடக்கும் கடை. தன்ஸம் பாறுகை-தவாஸம். க.

மு.—செக்கரிடை நுணிக்கொம்பிற்றேன்றுஞ் சிறுபறைமுளைப்போல்
நக்கசேத்துவாஸாய்த்திண் ணைமீதே ஈளிர்வெண்பல்முளையிலக
அக்குவடமுத்தோமைத்தாலி பூண்டவந்தசயன்
தக்கமமணிவண்ணன் வாருதேவன் தளர் கடைநடவாடுனா. உ.

பதவுரை.

அர்குவடம்— சங்குபாஸி வடத்தை
உதித்தம்— திருவாஸாயிலே தரித்து
ஆவாத்தாலி— நாமகாபாஸ ஆபாஸத்தை
பூண்ட— திருக்கழுத்தில் சாத்திக்கொண்ட
வனாய்
அருத்தசயன்— திருவாஸத்தாழ்வான் மேல்
கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
தக்கம்— தகுதியான
மா மணி— நிலமணிபோன்ற

துனி கொம்பில்— துனித் கொம்பிலே
தோன்றும்— தோன்றுப்படி விளங்குகின்ற
சிறு பறை— இலம் திங்களுடைய
முளைப்போல்— முளைபோலே
நக்க— சுரிக்குமாளில்
செம் குவம்— மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள
வாய்— அதரமாகிற
திண்ணைமீது— உத்தர ஸ்தந்தாநத்தின்மேலே
கனிர்— குவிந்ததாய்
பொன்— பொன்னுக்கொதிப்பான்

முதேது. சங்குமணி வடத்துத் திருவையாசிலேயாதி. ஆமைத்தாலிபுண்ட. கப்பாநா
 மான பாலிபாகித ஆயனானி சேஷததைத் திருக்கயூத்திலேயாதிபுக்கெய. அந்த சயகன்.
 அவநாதிநிலையாப மூலத்தை சின்னத்துர்சொல்லுந்தது. (2) நாம வரமுஜேகேவஜி
 ஹிபா மகே " என்னங்கடவாதே. தக்கமாமணி வண்ணன். தருதியான சிலாத்தகம்போன்று
 திருநிபாத்தயபவனன். வாசுதேவவித்பாதி. பூநிலைநிலை திருமகன், தலிந்தை
 நடவாதிரு. 2..

பு.—மின்னுக்கொடியுமோர் வெண்ணங்களுஞ்சுழிநீரெடமுடியப்
 பின்னலவ்வங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற் றடைமாமே
 மின்னிப்போலித்தோர் காடமுதின்போலக் கழுத்தினிற்சொண்டோடு
 தன்னிப்போலித்த விருடிகேசன் தளர்நடைவாடுரு. ௩

பதவுரை.

தூரின் கொடியும்— மின்னல் கொடியும்
 ழர்— அழகியோராய்
 வெண்— வெணநிறியாசிலே
 திருக்கயூதம்— சந்திராமனிடமும்
 சூர்— அழகிற் சூர்ந்த
 பரிவெடமுடியம்— பரிவெண்துறர் போலே
 மின்னல்— அனாரிசெய்யுண்ட பொம்பின்ன
 ழம்
 துளங்கும்— அழகில்கொடுக்கப்பட்டு விளங்கா
 தின்று
 அரசு இலையும்— அரசிலைக் கொலையுமர்
 மீதகம்— பொன்வந்தாமான
 3. "மின்னுக்கொடி" என்கிற விடத்தில் "மின்"
 என்னும் சொல்லுக்குமேல் "கொடி" என்றாகக்
 கெட்டபத்தால் 2. கச்சரிமை பொருத்திற்று.

சிறு ஆடைபொருள்— சிறு ஆடை யுமாகிற்
 இவற்றிருமி
 மின்னல்— மின்னலானே
 பொலித்தோர்— விளங்குபவராய்
 ழர்— அழகியோராய்
 கார்— கறுத்திராசிலே
 முகம்போல— மேகம்போலே
 கழுத்தினில்— திருக்கயூத்தில் புண்ட
 காண்பொருள்— "காண" என்றாராயா
 னாதேதாநிங்கட
 தன்னில் பொலித்த— விவருந் பாகாசனார்
 இரூபகேசன்— கண்டவர்களுடைய இரூப
 நியங்கோக் கவருவனான கண்ணன்
 [ஹிபா மகே]
 தலிந்தை நடவாதிரு.

வ்யா. மூன்றாப்பாதி. மின்னித்பாதி. மின்கொடியும் அழகிதோடு சேர்க்கத்தோர்

நான்— நான்னை.

நன்— நன்முன்

ஓர்— அத்திதியமாய்

பெயர் வெள்ளிமலை— பெரிய வெள்ளிமலை
என்ற

குடையன்— குட்டியானது

மொத்தொடு— “திதிதிடெ”ன்று

வினாந்து ஓட— வேகமாய் ஓடச்செய்தே

பின்னை— அந்தகுட்டியின் பின்னே

தொடர்க்கது— தொடர்க்கத

கரு— கறுத்த

மலை— மலைகளிற் [மலையா டூண் தக்கப்
பட்ட]

ஓர்குட்டன்— ஓர்குட்டியானது

பெயர்க்கது— பெயர்க்கது

அடி இரிவறுபோல்— அடிசிறிமார்போலே

பனகம்— † பனகத்தவர்கள்

பன்னி— ஆராய்க்கது

பாவி— துடிக்கது

தொ— எல்லா கானவொண்ணு

புகழ்— கீர்த்தியையுடையனாய்

பலதேவன் என்னும்— “பலதேவன்”என்
னும் பெயரை உடையனான

தன் கம்பி— தன் தமையனானவன்

ஓட— முன்னே ஓட

பின்— பின்னே

கூட— அவனைக் கூடுவதற்காக

பெல்லான்— வினாந்து நடக்கிறவன்

தளர்கடைகடவானோ.

† “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே” என்று
தொல் காப்பியத்தில் குத்திரம்.

வ்யா. ஐந்தார்பாட்டு. முன்னனித்தபாதி. முன்னே லிலசுதனமாய் அத்திதியமாய்ப்
பெரிதாயிருக்கின்ற வெள்ளிமலையின்ற குட்டியானது தன்செருக்காலே திதிதிடென வினாந்
தோட. பின்னைமித்தயாதி. அந்தக்குட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப்பிடிக்கை
க்காகத் துடர்க்கது, அஞ்சுகதி பின்றுதொருகுட்டி, தன் சைசவாதுகுணமாகக் காலுக்குக்
கால் போர்க்குட்டியிடஞ்செ செல்லுமா போலே. பன்னியித்தயாதி. லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள்
ஐந்தாசகத்திசுநள்ள வளவெல்லாபடுகாண்டு ஆராய்க்கது ஸ்துதித்தாலும் முடிவு கானவொ
ண்ணுத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பேரை யுடையனான தன்னுடைய தமைய
னானவன் செருக்கி முன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடுவெனும்பென்று தன் சைச
வாதுகுணமாக தவிர்த்து நடக்குமவன் தளர்கடைகடவானோ. ௫.

மு.—ஒருகாலிற் சங்கோருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கோண் டங்கங்கமுதினற்போ லிலச்சினைபடங்கு

ஞான வேள்— அண்ணாப்போலே

உடைமணி— அனாரில் சாத்தன மணி

எது

சாங்கம்— ஸ்ரீராமத்தனுந்நை

பணி— திருக்காரிலுடைபவன்

தவர்கடை— நடவர்கை.

வ்யா. எழுப்பாட்டு. பட்டிப்பாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகு
ளிதலா யிருக்கையன்றிக்கே, வாய்க்கெழுத்தவாசிலே, குளிர்ந்திணையுடைத்தான அக
வாயில் மதுவானது நிறுத்தவளிக்ந்து விழுமாப்போலே. இடங்கோண்டித்தாதி. இட
முறுத்தியவர் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவாத்தில் ஜலமானது நிரத்தாமாந ஊழி
முறிந்து விழும்படி சின்று, கடுஞ்சேக்கழுத்தித்தாதி. கடிதான சேவின்முதலில் கட்டின
மணியிலுடைபுத்வாப்போலே திருவனையில் கட்டின மணியானது கலாசனவிவன்று சப்தி
குப்பாடி. துத்தூவித்தாதி. அவிதாஸமாய் பாப்பா வந்தசமான திருவடிகளைக்கொண்டு
சாங்கராணிப்பவனவன் தவர்கடை. நடவர்கை. என.

மு.— பக்கங்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள் பகர்ந்தனைய

அக்குடைமீழ்க்கேந்தாழ வணியல்துல்புடைபெயர

மக்புருவகிளிநீட்டெய்தந்யா மணிக்ஞாழியுருவின்

தக்கமாமணிவண்ணன்வாகுதேவன் தளராடைநடவர்கை. அ.

பதவுரை.

கரு— கருந்த

சிறு பாறை— சிறியபாறையின்

பக்கம் பிது— தாழ்வனையின் மேலே

அருவிகள்— அருவிக்கலாசனவை

பகர்ந்து அணை— ஊர்விடுவாய் போலே

அக்குவாய்— (திருவனையில் சாத்தன)

வணாமணியுடைபவனது

இழிந்து— தாழ்ந்து

ஏறி— உயர்ந்து

நாடி— தொங்கும்படியாகவும்

அணி அல்லது— அழியாததம்பமானது

முடை பெயர்— பக்கங்களில் அசைபுரம்பு

யாகவும்

உலகினில்— உலகத்திலே

மக்கள்— மனிதர்கள்

பெய்து அறியா— பெற்று அறியாத

மணி— மகோஜாமான

குழவி உருக்கன்— சிறுப்பிள்ளை வடிவ

முடையவனுய்

தக்க— தகுந்த

மாமணி— லோணி போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை முடையவனான

வாகுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்

தவர்கடை நடவர்கை.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமித்தாதி. கருத்த நிறத்தைமுடையதாய்ச் சிறுத்தி

லெண் புழுதி— லெண்ணைப் புழுதினை
மேல் பெய்துகொண்டு— மேலே ஏறிட்டுக்
கொண்டு
அனைத்தது— அனைத்த
நீ— ஒரு
கரு— கறுத்த
வெந்தநீன் கண்ணுபோல்— ஆனைக்குட்டி
போலே
தென்— தென்னிய
புழுதி— புழுதியிலே
அடி— லிணையடி
பிரிவிக்காமன்— பூவற்றடியால் உலகந்தாந
பவந்தான்
பிழ் புகர்பட— சிறிதுநெருமேனி புகர்த்துத்
தோன் ஊர்ப்படி.

விபர்த்து— ஸ்வேதம் கொண்டு
ஒன்— அழகியதாய்
பொது— சரியாகவந்திலே
அன்— கிணலித்த
கபலம்— தாமரைப்பூம்போன்ற
சிறு— சிறிய
கால்— நிருவாகன்
உறைத்து— மிதிற்துண்டித்திலே
ஒன் மும் கோவாரை— ஒன்றுமே கோவாதலாடி.
தன்— குகிர்த்த
பொதுகொண்ட— பூக்களையுடைய
தவிசின் மீது— மெத்தாநின் மெல்
தனங்கட நடவாதே.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. லெண்புழுதியிப்பாதி. லெணந்த புழுதினை மேலே
ஏறிட்டுக்கொண்டு அனைத்ததொரு கரிய ஆனைக்கண்ணுபோலே. தெண்ணியபாதி. தென்னிய
புழுதியைத் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. திரிவிக்கிரமன். ஆற்றித்தனை இரத்தா
பெருந்தம் செவ்வகக்காகத் திருவடிகளின் மடர்த்தவர்ப்பாய் தேவோதந்தை யானந்தவன். சிறு
புகர்பட வியர்த்து. ஏறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபித்தலுக்குள்ளே உறைந்தவிடங்களின்
நெருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன் ஊர்ப்படி. விபர்த்து. ஒன்போதிப்பாதி. அழகியதாய்
தனங்கடத்தாலத்திலே பவந்த தாமரைப்பூம்போலே மெத்தே சிறியதான நிருவாகன்
பிழித்த விடத்திலே \$ ஒன் உறைத்து கோவாதலாயாக. தண்ணியபாதி. குகிர்த்த மெத்தா
புடைத்தான மெத்தைமேலே தனங்கட நடவாதே. தவிசு-மெத்தை. ...

மு.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்மான்
திருநீர்முகத்துத்துவங்குசட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பெரியதோர்நீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சி உச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளங்கடவாடவாதே. 10.

பொன் இயல்— பொன்னுள் பூரப்பட்ட.

கின்னெயி— கின்னெயியையும்

கட்டி— திருநெல்நிலச் சுட்டி வாயும்.

புறங்கட்டி— அவ்வாறு சுத்தமாகச் சுத்தி

புள்— ஆர்த்த கின்னெயியின்

இயல் துறா— க்வாயவிக் துறாபானது

சலன் சலன் என்றிட— “சலன்சலன்” என்

நெருங்கி

மென் இயல்— மென்மையான இயல்வாகவுடைய

(அல்லது) மென்மையான அழகிய

பொருள்— மெகமாளது

விவரத்து— விவரித்து

எதிர் எதிர்த்தபால்— எதிர் எதிர்த்தபால்

பொலே

என் இடைத்து— என் இடைப்பிற் பாய்ந்து.

துட்டா— முடிவற்று

† அச்சோ அச்சோ— என்னை அழைத்துக்

கொள்ளுகிறாளுமர்

எம் பொருளால்— என்முது க்வாயிபாள்

வெண்!

வாயா— வாயு

அச்சோ அச்சோ.

† “அச்சோ அச்சோ” என்றிட்டபடித்தச் சொல்லு
மையால் அந்நிலைகளே அச்சுநிலை மிகுந்தே சொற்றிருந்த.

வ்யா. முத்தரப்பட்டி. பொன்னியல்கிண்கிணி. பொன்னிலே இயல்பாட்டகின்னெயி.
அழகுச்சுடலாக மேலேபொன்னோய்த்துச் சமர்த்த கின்னெயியென்றபடி. பொன்னினையா
தாமரையச் சமர்த்ததென்னில் தவறக்கூடாதுதிறை. ஆங்கிலேயர் பொன்னுத்திலே
கோவைபாட்ட கின்னெயியென்னவாய். “மேலே சலன்சலன்னென்றிட” என்னகாலிலே,
கின்னெயியென்றதது திரு அழகில் எத்தும் கின்னெயியையும், சேவடிக்கிண்கிணியாயும்
பொல்லுகிறது. சுட்டி— கட்டி பூசினாம். இவற்றையு, புறங்கட்டி பொன்றது, புறமென் து—இ—
யாம், அவற்றுக்கு அடைத்தலத்தலங்கலிலே கட்டியென்றபடி. “சங்காஸ்புரமகம்” என்
கையாலை, புறமென்றபடியும்—இ—தந்த்ருவாகமகிழை. தன்னியனித்தாதி. திருவாராயில் கின்
னெயியிறையாடாபும் திருவடிகளில் சந்தனக்களையினும். யவும் தவர்க்கு இயல்வானதுவரி சலன்
சலன்னென்று தவர்க்கு. சலன்சலன் என்கறதிது— அபகமரப்பட்டி. மின்னியலித்தாது. மின்னை
யிபல்லாக அடைத்தானகோபானது கால்கடைத்துக் கெட்டையிடக்கொண்டு கத்திவோலறு,
மரபோலே. கிழி— கின்னெயி, சுட்டி பொன்றவை, “செங்கமலங்கயல்” என்கிறபாட்டி. நெசாண்ட
ஸ்வபாயணங்களுக்கு முபலகணமாய், திருமேனிக்கு பாயாகமாய் அன்வாயபாணாதேஜஸ்
லோமேகூட சடர் துவர வேணுமென்னு மரோகணமாய்ப்பற்ற இத்தத்தட்டாத்த மருவிச்சொப்
தது. என்னிடைக்கொள்தி. என்னுடைய கொக்கலையினுர்புக் காசைப்பாட்டு ஐயுவந்து

தென் உயர்ந்து— மதுபாயம் பண்ணு என்ற
 மதுபாயம்— வந்திகள்கொண்டே
 மதுபாயம்— கருங்கொம்புகள்
 மதுபாயம்— வாது
 மதுபாயம்— உன்னுடைய
 மதுபாயம்— பவனம்பொன்ற அந்தந்தை
 மதுபாயம்— மொய்க்கும்படியாக
 மதுபாயம்— பூதிபாத்தாஜத்தையும்க
 மதுபாயம்— பூதிசார்ந்ததன்மையும்க

தனம்— பூதிசார்ந்ததே கந்தையும்க
 சந்தம்— பூதிசார்ந்ததையும்க
 சந்தம்— தந்திந்தார்தொண்டி நந்தி
 அம் கைகொண்டே— அந்திப கைகொண்டே
 வந்து அச்சோ அச்சோ
 ஆர்— பூதிசார்ந்ததே
 தந்தம்— தந்திந்தார்தொண்டி
 வந்து அச்சோ அச்சோ.

வியா. துண்டாம்பாட்டு. கெங்கமலமித்யாதி. செந்தமனைப் பூதிலே மதுபாயம்
 பவனம்பொன்ற வந்திகள்கொண்டே. டங்க்கரித்யாதி. சருண்ட திருக்குழல்சுள் வந்து உன் திருந்
 பவனத்தையொழியும்படியாக. சந்தித்யாதி. ஆச்சரிதன்கொண்டு சிவசுந்தரத்தாலும் அழகுந்
 துடலாய் உனக்குப்புகையே யாதனாயிருக்கும் பூதிபாத்தாஜத்தையும்க பூதிசார்ந்ததையும்க
 லே தந்திந்தார்தொண்டி நந்தி மலையாய், அனைநாணும் மிகையாய்ப்படி வெறுப்புறத்திலே
 ஆனந்தித்யாதி கெங்கமலமித்யாதி அருகாகையிலே வந்து அந்தி தந்திந்தார்தொண்டி
 வந்து வந்து. ஆரரித்யாதி. துண்டாம்பாட்டாக வந்திந்தே, பூதிசார்ந்ததே வந்திந்தே
 கொள்ளுவோணும். உ

ம.—பஞ்சவர்ணத்தையும்க பாரதங்கைசெய்து

நஞ்சுமிகையாகங்கிடந்த ஈழப்போய்கைபுக்கு

அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்திடருள்செய்த

அஞ்சநலண்ணையெச்சோலச்சோ வாய்ப்பருமானையெச்சோலச்சோ. ந

பதவுரை.

பஞ்சவர்ணத்தையும்க — பான்டல துதையு
 பாரதம் — பாரதத்தையும்க
 கை செய்து — உதவி செய்து
 நஞ்சு உமிழ் — விஷத்தை கக்காக்கி
 நாகம் — காவியாகையானது
 கிடந்த — வலித்துக்கிடந்த
 கல் பொய்கை — கருமான பொய்கையிலே

பணத்தின்மேல் — அகமாஸியனுடைய பான்டல
 கரின்மேல்
 பாய்ந்திட — சென்றுகுறித்து
 (அவ்வளவிலே அவன் சாணம்புக
 அருள்செய்த — அவன்மேல் கர்ணபண்ணின
 அஞ்சநலவண்ணை! அர்ச்சோ அர்ச்சோ;
 ஆயர் பெருமானே! — இடைக் குலத்து

யானே. “அந்த அருத்தனைதர்பண்ணி ஜாதித்தவர்கள் ஒருவர் பஜிபததை ஆற்றுகிற காலம்” என்று சொல்லிப்போயது. பின்னர் பண்டவர்களுக்காய்கின்ற பாதபுத்தத்திலே நைபும் அநியும் வருந்து அருத்தனைதர்படுத்தி. நஞ்சுத்தாதி. விஷத்தை யுரிநாசின்ற காலிபனாகிற ஸர்ப்பங் கிபத்தி கொடிய பொய்கையிலே அச்சுதாதிபாபம் சென்றுபுக்கு. கற்பிபாய்கையென்றது- விபரீதலகலையாய், காலிபன்ஷுஷித மாகையிலே கஞ்சாமான பொய்கை யென்றபடி. அஞ்சலித்தாதி. “ஆய்ச்செயர்களு பாயருள்கிட” என்கிறபடியே இந்த வர்த்தகத்தத் தைத் தெட்டி அதுகரு வுருங்கசெல்லாதும். “என்னுதப்புகுறதே” என்று பாயப்பெரியபடி யாக. “பித்தலை வாய்க்காத்தவர்கள் பாய்க்கவனே” என்கிறபடியே அருத்தகாலியனுடைய பாயங்கலின் மேலே சென்று குறித்து தீத்தம் செய்து அவன் பிண்பித்தது. (x) “கூலபா நீளூர் கெடாபுலூர் ஸூலிகெடு” என்று தன்னுடைய பானாககணத்துக்காக அவன் சாண்புபுத்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந் திட்டிதந்து-காலிபன், தானஞ்சப்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்த்தென்னபுமாம். அஞ்சநவண்ணனே. பாணுகநாககணம் பண்ணுதையாலே அஞ்சகம்போலே குளிர்ந்து புக் கொண்டு திருமோளியை புடைபலகை வச்சேவலச்சே. ஆயிர்பெருமானே. அமர்பொருமானை மோன்மைக்கெதிர்த்துட்டாக ஆயிர்பெருமானை கீர்மையைபுடையவனிலே யச்சேவலச்சே. ௩.

முருகாரிய காந்த மமக்கிழைக்கென்னத்

தேய்யவருந் திருவுடம்பிற் பூச

ஊறிய கடனினே புள்ளே யோங்குவன்

நெடுநிலையுயர்ச்சோவச்சோ வேம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. ௩.

பதவுரை.

நார்த்து— “காந்த உடம்பிற்குத் தந்தாய்”

காறிய— பாரிசுநாமாசிராதென்ற

சார்ப்பம்— பாதகம்

இவற்ற— கொஞ்சம்

நல்மு என்ன— கொடுக்கவேணு” மென்று

கடனியைக் கேட்க . ஏழ உருவினும்!— நாககனால்கிமித்தது உரு

அவனும்— அந்த கடனியும்

கனவனே!

தேறி— மனம் தேறி

அச்சோ அச்சோ;

வெவ்நூல் " என்று அண்ணாருடம்புக்கும் கம்பமுடம்புக்கும் அருளுபயான பரிமாற்றத்தை யுடைய சாத்திலே அல்பந்தா " என்று அபிபக்ஷிக்க; சாந்தை, தாமிருககழித்தபடினையும் அபிபக்ஷித்த பீரமையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஐர்ஷ்நாடபாபி " கம்ஸனுக்குக் கொடுப்போகிற வித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற செயல்வதன் " என்று அஞ்சாதே ஐஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமபான சாந்தை யெய்துத் திருமேனியிலே சாத்த, ஊறியவித்யாதி. அந்நபரயோஜமாக அவன் கிஞ்சித்தகரிக்கையா லுண்டான ப்ரீதியாலே " இவன் முதுகில் கூளை நிரித்தவிடக்கடலோம் " என்று திருஅன்னம் பற்றி அவன் முதுகிலே " வேர்விழுந்ததோ " என்னுட்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு கிச்சுறகூளை அவன் சரித்ததினுள்ளே அடங்குட்படியாக அக்காலத்திலே நிரித்தது, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோலச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு எல்லாமியானவனை வாராவச்சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ச.

மு.—சுழன்மன்னர் குழக்கதிற்போல்விளங்கி

எழலுற்றுமிண்டே யிருந்துன்னேனோக்கும்

சுழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனை

அழலவிழ்த்தானேயச்சோலச்சோ வாய்யங்கையினையச்சோவச்சோ. ௫.

பதவுரை.

குழல் மன்னர்—விரக்கமுலையுடைய ராஜாக்கள்

குழ— சுற்றும் ஸேவித்திருக்க

கதிர்போல்— ஸூரியனைப்போலே

விளங்கு— பிரகாசித்துக்கொண்டு,

எழல் உற்று— எழிந்திருக்க முபன்று

ரினிடே— மதுபடியும்

பிருந்து— கறுவதலாலே தெரியாதபடி

யிருந்து

உன்னை— உன்னை

கொஞ்சு— மலிவதாகப்பார்த்தவனும்

பெரிது— பெரும்பாலும்

சுழல் உடை— குற்றங்களைச் செய்த

துச்சோதனை— துன்போதனை

அழல்— அகாழ்நாயக

விழித்தானே!— பார்த்தானே!

அச்சோ அச்சோ;

ஆழி அம்மைகளை!— நெருவாழினை அழ

கைய கையிலே விளவனை!

அச்சோ அச்சோ.

பெரிய பரிமாற்றம். குழலித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீமாதேமுந்தருளுந் தருவதற்குக்கேட்டு, விரக்கமுலிட்டு ஸமந்ததாயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் குழலே

சூழ்ச்சிகளாலே கலிவதாக்கிக் காலி உன்னைப்பார்த்த அர்போதனை, உன்னகலாயிற் சீற்ற
மெல்லாம் பார்க்கிற பாணவாசலே தோற்றுப்படி அதுயுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோ
வச்சோ. ஆழியங் கையணிப்பாதி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்
சோவச்சோ. ௫.

மூ.—பொரோக்கட்பண்ணியிப் பூமிப்பொறை தீர்ப்பான்

தேரோக்கலுந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்

காரோக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!

ஆரத்தமுலாய்வந்தச்சோவச்சோ வாயர்கள்பொரேறே யச்சோவச்சோ. கா.

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்

பொறை— பாரத்தை

தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக

பேர் ஓங்கப் பண்ணி— அர்போதனைகளை

யுத்தத்திலே பொருந்துமாபடி பண்ணி

செழும்— செழுமைதங்கிய

தார்— அம்பைமாலையை யுடைய

வீரயற்கு— “கீஜயன்” என்னும் அர்ஜு

நனுக்கு

ஆப்— ஸுஹாயாயத்தின் அ

தேர்— அவன் தேரை

ஓங்க— வடிகளின் தெருக்கு ஸமமாக

ஊர்ந்தாய்!— நடத்தினவனே!

கார் ஓங்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற

மேனி— திருமேனியை உடையவனுய்

கரு— கறுத்து

பெரு— கண்ணுந்தவிர்ந்தமான

கண்ணனே!— கனககை யுடையவனே!

வந்து— அருகேவந்து

ஆ— பூர்வமாக

தமுலாய்— தமுலாயருளவேணும்;

அச்சோ அச்சோ;

ஆயர்கள்— இடைக்குலத்தில் பிறந்தவனாய்

பேர்— யுத்ததோர்முகமான

ஏறே!— நிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்ற

வனே!

அச்சோ அச்சோ.

வயா. ஆறுப்பாட்டு. பொரிப்பாதி. பதினொரு அக்ஷோஹினிபரிகரமும் நூறு ராஜா
க்களுந் பிஷ்டத்தோனாதிசயமான அத்திரளோடு ஸமமாக ஏழ்க்ஷோஹினி பரிகரத்தையும்,
பாண்டவர்களைவரையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; “பாண்டவர்களுக்கு ஓர்
கோல்குத்துநிலமும் கொடோம்” என்று வெட்டிதக வார்த்தை சொன்னபின்பு அர்போத
நாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்துமாபடியாகப் பண்ணி யென்னுதல். இப்பூமிப்பொறை தீர்ப்
பான். இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரபரகர்திகளா யிருப்பாரெல்லாரையும்

அவன் கண்ணாக்கலக்கற்று - சக்தி, அறிவு - விடாந்துத் தலாதி - என்னுந் தோத்தரத்தோ
 ஸ்கந்தித்தானே. இரகதாபு: திரவாதித்தா பூதபாஸுஜயத்தாநா பரிவினத்தோ
 நுகையாலே, அளவன் வளவனக் கிலே தோத்தரத்தோ இவன் இவ் வளவிலே தோத்தரத்
 தாயாபுரிதே பி ருப்பதா. அத்தோவத்தோ. இப்படி விதந்தான் வகா பார்த்தவர்களுடைய
 சேர்த்துப்போகிடவந்து அழைத்தாக்கொன்ன சேனுவலென்னக.

பு. — என்ன குமாயமென் னைப்பணித்திலன்

முன்னையவண்ணமே கோண்டளவாய்யென்ன

மன்றோ முசியை வானிற்கழந்திய

மீன் னுமுடியெய்ச்சோவத்தோ டேங்கடலாணையெய்ச்சோ வத்தோ, அபு

பதவுணா.

(திருக்காவிலே உதகம் விழுந்தவாடென
ச்ஞாபு களை வளர்த்து அளக்க. அபு)	மன்னா - தான்வித்தா நிலையிடா திருத்தி
மீன் - "கீ இப்படியெய்யென்ன	சமுசியை - (மறாபரிபுத்தானா) சமுசியை
மன் மாயா - என்ன மாயாபரிபுத்தானா	வானில் - ஆகாசத்திலே
மன் அப்பன் - என்னுடைய தகப்பன்	சமுத்திரம் - சமுத்திரத்திலே
அறிந்திலன் - (கீ இப்படி செவ்வாய் என்னு	மீன் - விவந்தானே
முன்) அறிவனிலன்	முடியலே - திருவெய்க்கைத்தா யுடைய
(ஆதலால்)	ஞாபுலே!
முன்னைய வளவன்மே கொண்டு - யாசுத்தம்	அத்தோ அத்தோ
தோத்திரத்த வளவனிலே	வெங்கட - திருவெங்கடையிலே
கொண்டு	வாழ்கலை! - வாழப்படியானவனிலே!
அவ்வாய் - அளக்கக் கட்டாயம்	
மன்னா - என்னுடையவன்	அத்தோ அத்தோ.

வ்யா. னட்டையாட்டி. என்னிப்பாதி. திருக்காவிலே உதகம் விழுந்தவாடென
 திருவாய்களை வளர்த்து அளக்கப்பட்டவாடே, இத்தகத்தகன்ட. மறாபரிபுத்தானா சமுசியை
 னுடிவந்து "இவாவென்" என்று வளருகிற திருவாய்களைத் தனகாய் "கீ தோத்திரத்தான்"
 மான் உதகமேற்றது அளந்துகொன்ன வேண்டாவோ "என்ன; "கீ செத்தது காத்திரம
 மன்றோ" என்ன; "கீ கத்திரமெய்யானேன்? என்னுடைய பரதந்திரவாவேஷத்தைய
 மன் வத்தித்தவன்மன்னி என்னுடைய தகதாய்மன்னிப்போத்தகத்திரமாய்யோ?"

கொண்டகடவுள்மலைபுழுலகேழும்
 திருவிவந்தமாயலை” என்னும்படி அந்த வாயாவதா சேஷபு.தமடையத் தோன்றத் திரு
 மலைக்கு சிவாழகனும் சிறிதவனை! அச்சோவசோ.

மு. —கண்டகடவுள்மலைபுழுலகேழும்

முண்டத்துக்கோற்று முகில்வண்ணவோலென்று

இண்டைச்சடைமுடியி சனிர்க்கோள்ள

மண்டைநிறைத்தானையச்சோவச்சோ மாநிலம்மருவனே யச்சோவச்சோ

பதவுரை.

இன்ன — பொருத்தியாகின்ற

சடைமுடி — ஜடாபந்தநையுடைய

சான் — நகரனாவன்

கண்ட — “கன்னாநகரணப்பட்டு

கடவுள் — கடல்களும்.

மலைபுள் — மலைகளும்

யமு.லகும் — ஸப்தலோகங்களும்

(ஆகியல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்

பார்த்தாலும்)

முண்டத்துக்கு — என்னையில் கபாலத்துக்கு

ஆற்று — போராநாயிராசின்றன்;

ஓ! முகில்வண்ண! — ஓ! நாகத்தில் மேக;

தன்படியை ஒத்தவனே

என்று — என்ரிப்பதன் ஆதித்திகிடாக

இக்கொள்ள — பாடித்தவளவிலே [நத]

மனடை — (அங்) கபாலத்தாக

நிறைந்தனே! — பூரித்தவனே!

அச்சோ அச்சோ;

மாநிலம் — திருநாடுவிலே

மருவனே! — புரிவதெனத்தையுடையவனே

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும்
 ஸப்த லோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்னையில் கபாலத்துக்குப்
 போராநாயிராசின்றன். முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிசை
 புருத்த திரித்தும் நிறையக்காணாமையிலே இவ்விவைய அஷ்டபுரதனையச் சொன்னபடி.
 அன்றிகே, கண்டகடலும்மலைபுழுலகேழும் தடடித்திரிந்துநெகழ்புருந்தவிடத்திலும்வான்
 கையில் கபாலத்துக்குப் பொருத்தமென யென்னவுமாம். முகில்வண்ண. ஜலஸ்த்தலவிபு
 கம்பாராமல் பகரிக்கும் மேகமேபோன்ற ஓளதாய் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே. இத்தால்
 நீ சிறைக்கிலொழிய நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. ஒவென்று. தன் ஆர்த்தி தோற்ற
 கூப்பிட்டு. இண்டைபித்யாதி. நெருங்கப்பின்னினை ஜடாபந்தத்தையுடையனாய் எவராய்
 மாசியான குதரன். இத்தால் - இவ்விவைய ஈசுவரத்வம் தப்பெலமாய் வந்ததென்னுமிடமு

நட்புலத்தை நினைத்தவனே. மாநிலம் மறுபலே. வந்தவசுவாதவசுதன் உமாந பூர்வதன் துதந் திருமாந்நிலே யுடைபலனே அச சேவத்சே.

அவ்வா, "உண்டத்துக்கு" என்று பாடமாந்போது, "கண்ட" இதயாநி க்து-கண்டக-லிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபதறதனுப்த் திரிந்து நிகைந் புருந்து "முனைத்தலையுள்" எங்குந்படிபே துர்க்கத்திபான சுபாலததில், அக்கை புரீந்தலையே ந்து லீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றுகே, நெருங்கப்பின்னின லுடையபுடைய சுசுவராபி பாபியான குதான் அந்த ஆற்றலமைப்பபரிஹ ரிக்கைக்காக முகிலவன்னா தவொ லென்று உன் லுடைய லெனாதாந்நுததைத் தொல்லி ஆந்தையொ டே கூட்டிடும், "இந்ததைப் பொக்க னேனும்" என்று அந்தத்தலனாகிலே, "கம்பையாழிய நிலனுக்கு கதிலிலே" என்று "அரங்குபு பிர்சைபெப் கோபாலகோனா" என் தொடர்பு அலவன்சைநில்கார லததை நினைத்தவனே சொன்னுமாய்.

மு.—துன்னியபேரிருள் குழிந்துலகைபுட
மன்னியநான்மறைமுற்றமறைத்திடப்
பின்னிலவுலகினிற்பேரிருளேங்கலன்
நன்னமதானுனையச்சோவச்சோ வருமறைத்தானுயச்சோவச்சோ. ய.

பதவுரை.

துன்னிய—நிர்ந்தாமன

பேரிருள்—அஜ்ஞானமசிற மஹாத்ந
காடானது

குழிந்து—பரவி

உலகை—உலகுத்தை

முட—முதிர்ந்தபாக

மன்னிய—அகாத்பான

நான்மு மறை—நாலவேதங்கள்

முற்றுப்—முழுதும்

மறைந்திட—திகோழிதத் களாய்ப்போக

பின்—பின்பு

இவ்வுலகெனில்—இந்தலோகத்தில் உண்டான

பேர் இருள்—பெருந்த இருளானது

நீங்க—நீங்குந்தது.

அன்று—அங்கலத்திலே

அன்னமது ஆனனே!—நான்மறாய் வந்து

நோன்றினவனே!

அச்சோ அச்சோ;

அருமறை—துன்பபாந வேதத்தை

தந்தானே!—தந்தருளினவனே!

அச்சோ அச்சோ.

[illegible]

அ. சிவசுந்தரம் இத்திய நிறுவனங்கள் மூலமாகப் பணம் பெறவில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

௨ — கச்சவாங்குமணித்த நாநாயன்குன்றன்னை

அச்சோவருகவென் ஞ்ச்சியுரைத்தன

புதுவைக் கௌன்சில்சால்

பெரிய நகரங்களில் கம்பென்கள் வரவே. கக.

ଲିଫ୍ଟ୍‌ରେଇଁ ।

நெய்தல் — துண்டைக் காணா விட்டிருக்கிறவர்

புதுலா— புதி விஸ்விபுத்தா புகு

J. 97m-11

၁၂၅၀ — စံ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ

முன் சித்திரம்— முன் நோக்கித் திசை

புதிதில்-- மலர்ந்த மனோகந்தகரன் நோக்கி

אֲנִי וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל — וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל וְיִשְׂרָאֵל

... 1970

அச்சுதா வாரியக வசம் பி-அச்சுதா துணைகொண்டா

தொடர்— அங்கித்தெய்க இக்கை

வாழ்க வளமுடன்

6. E. E. Smith - *Journal of the American Chemical Society*

എഴുത്ത്- ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുക : ൧

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 84

உயர்த்துபவன். — அழகுந் துர் செங்கோ

பிரதமர் - அங்குள்ள பூதநிலைகள் கவர்

பெரிய பூங்கா

உள்ளுள் தட்டி — பட்டதாத்தமனிலும் பட்ட

மேச்சு அருளி . ௩௩. — பவநிலைமையே மனமே

1.1.2. 631.1

கலைபுனை. யா[ரதக-ஞ்ஞனிநக் கட்டா ம்.] ஆர்வார்— திவ்யாழிகநக் கட்டவர்கள்.

வயா. நெச்சவாரித்யாதி. இக்கவந்தநாதிசுநாலாயா. சவ துதநவரிபாகம் பாராதித,

தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் கிணல்லைத் தூக்கும் அபயத்தை அடைந்தவர்கள் வலுவாகக் காண்டு முன்னேற

பாண்டிச்சேரி மாவட்டம் பாலையணன் தஞ்சை. அச்சோஷித்திராதி. அங்குதரத்தின் கீழ்ப்பாட்டில் வந்த

மாநில ஆளுநராக அமர்ந்திருக்கும் யுனையித் கைபர்கான் கமிஷன் அறிக்கை ஒன்றின்படி

அரசாங்கம் இப்பெண்ணின் நுகரின் மூலதனமான செலவுகளை மீட்டிச் செலவழிக்கத் தன்னை

மச்சணிபிழம்பாதி. பலநிலைந மடங்களைமுண்டா புந் திவ்விழ்த்தாருக்கு சிவா ஹாராட்

பாடும் மீதுதலாயான பெரியவழியாகுளிர்செய்தவித்தித. நீச்சலும்பாவோள். பரிதிபு

தாய்க் கொண்டு தீவிர நடவடிக்கைச் சொல்லுவார்கள், காலதாமதமில்லாமல் பாமாகா

சுப்தநாஸ்யமவை பரமபந்தத்தை ஸ்வாதீகாரிக நடத்தப்படுபவன். அத்தாவது, அங்குள்ள ஸுகை

போகத்திற்கும் தாங்களின் சிர்வா ஹகராவதென்பது... .. கக

அந்த நிலத்தை யதுபவித்தபடியை, தம் முடைய ப்ரோபர்துணாக, தாரும் அப்படியே அபிஷேகித்து அதுபவித்தாய் சின்று; அவ்வளவென்பிக்கே, அவன் தன்னுடையபலையோடு வந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அவித்துக்கொள்ளும் சேஷத்தானத்தையும் அதுபவிக்க வாதைப்பட்டு, “புறம்புக்குவான்” என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேசுதித்து, அவனும் அப்படியே அதுபவித்த பாகாததை, அவ்வளவளவந்த ப்ரோபர்தையுடையதாம், அந்த சேஷத்தத்தையதுபவிக்கையினாலான ஆதையாலே அவையுடையமேன்மையையும் கீழ்மையையும் சொல்லிப்புகட்டுகொண்டு, “புறம்புக்குவான், புறம்புக்குவான்” என்று பலகாலும் பேசுதித்து, தக்காலம்போலே தச்சித்துப் பிறா யதுபவிக்கிற நித்திரை மொழியில்.

புறம்புக்குவான் வளர்கின்றமாணிக்க

மோட்டுணையின்முனைக்கின்றமுத்தேபோல்

சோட்டுச்சோட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென்

குட்டன்வந்தென்னைட்டம்புக்குவான் கோலந்தென்னென்புடம்புக்குவான். க.

பதவுரை.

வட்டி நடுவே -- இரண்டு நீலநக வட்டன்
வளர்கின்ற -- வளரா சிற்புற [படுவே
மாவிற்கும்-- மாவிற்குத்தால் செய்யப்பட்ட
மோட்டு-- மோட்டி. அதுபவித்த [மோட்டு-
குற்றபாவபவம்.]

அநேகரில் -- நான்கு நிலை
முனைக்கின்ற -- அதுபவித்த சிற்புற
முத்து போல் -- முத்துக்கள் போலே
சோட்டுச்சோட்டு என்ன -- சோட்டு சோட்டு
என்று

துளிக்கத்துளிக்க -- (உள்கில்கின்றும் புறம்பு
படுகிற ஜலநீரதுக்கள்) பலகாலும் துளிக்க
கள் -- என்னுடைய படுகிற
குட்டன் -- குற்றபாவபவம்
வந்து -- தானாகவே வந்து
வளர்கின்ற -- வளர்கின்ற
புறம்புக்குவான் -- புறம்புக்குவான் துளிக்கவான்
வளர்கின்ற; (அல்லது) புறம்புக்குவான்
கொள்வானின்றான்.
கொள்கின்ற -- பல மேல்நிலை நித்திரை
என்னென்புடம்புக்குவான்.

வாயா. முதற்பாட்டு. வட்டி, நபாதி. இரண்டு நீலநகவட்டன் நடுவே வளரா சிற்புற
தொரு நீலநகததாலுண்டான மோட்டி அதுபவித்த அகத்திலே அருட்போ சிற்புற முதல் வட்டன்
போலே. நீலநக மோட்டெனது - சிற்புறதையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. சோட்டி, நபாதி.
உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலநீரதுக்களின்றும் முதிர்ந்து சோட்டுச்சோட்டு என்னப் பலகா
லும் துளியாக்கி. சோட்டுச் சோட்டு எனது அதுகாரம். என்னுடைய நித்திரை. என்

நிந்கனி—சந்தனகனி

கட்டி—திருவனையில் கட்டியும்

கிறி—சிறப்பவனவடந்தை

கட்டி—முன்கையில் கட்டியும்

கையினில்—புறந்திலே

கங்கனா—திருந்தேதாள்வளைபை

இட்டு—சாத்தியும்

கட்டி—கண்டத்திலே

தொ—கண்டகைய

கட்டி—சாத்தியும்

தன் கணத்திலே—அந்த திருவாய்நாள்
திருவாய்தே

சதிரா—அழகிதக

கடந்து வந்து—கடந்து வந்து

என்—என்னுடைய

கண்ணன்—கண்ணனாவன்

என்னைப்படியும்புலவான்;

எம் பிரான்—எனக்குள்வாய்ப்பானவன்

என்னைப்படியும்புலவான்.

வ்யா. இரண்டாய்ப்பாதி. கண்கணியிற் பாதி. திருவனையிலே கண்கணியினைப் கட்டித்
திருமுன்கையில் கிறிபைக் கட்டி. கிறி-சிறப்பவன் வடந்தை. கங்கனா—திருந்தேதாள்
வளையிட்டுத் திருக்கழுந்திலே கங்கனாவை வாய்நாள்நாளைச் சாத்தியும்புலவான்
பாணர் தன்னுடைய திரைகளிலே. திருவாய்நாள்நாளைப் பாகவாய்ப்பானவனில் அழகிதகான திருவாய்
பாணங்கனையும் கட்டி, கண்கணியிற் பாதி. அன்புக்கே, தன் கண்ணினால் என்னைக் கட்டி
ந்துக்கொண்டென்றுதல். அத்து சாரிபை. சதிரா—அழகிதக. கடந்து வந்துதல். என்கண்ணன். எனக்கு
னாவன். என்னைப்படியும்புலவான். எம் பிரான். எனக்குள்வாய்ப்பானவன், என்னைப்
படியும்புலவான்.

17. —சத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்

ஒத்துப்போதிந்துகொண் ணென்னுதமண்ணுளவன்

கொத்துத்தலைவன் குடிசைத்தோள்பு

அத்தன் வந்தென்னைப்படியும்புலவானாய்க்கொண்டேன் புறம்புலவான்.

சத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம் — ஒத்துப்போதிந்துகொண் ணென்னுதமண்ணுளவன் — கொத்துத்தலைவன் குடிசைத்தோள்பு — அத்தன் வந்தென்னைப்படியும்புலவானாய்க்கொண்டேன் புறம்புலவான்.

சென்னை நகரில் உள்ள பல்வேறு கட்டிடங்களைப் பார்க்கும்போது, அவைகளின் வடிவம், அமைப்பு, அளவு, மனதைக் கவர்ந்து கொள்ளுகின்றன. அவைகளின் வடிவம், அமைப்பு, அளவு, மனதைக் கவர்ந்து கொள்ளுகின்றன.

பு. — வெண்கலம் தந்த கட்டிவிடாபாடிச்
கண்டலபடித் கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப்
பண்டலபாடிப் பல்லாண்டிதைப்பட்டு
மண்டலபாடி காண்டான்புறம்புல் குவான் வண்டினைப் பட்டமுல் குவான்.

பதவுரை.

வெண்கலம்— வெண்கலத்தா சிலப் பண்ணின

115த் தி 1ம். - 115த் தி 2ம்.

கூடா -- (ஜாதிப்பித்தமாக) திருவாயாதினை
கூடா க்கொண்டி

அப்போது — அப்போது

பல கவர்— பலபடிப்பட்ட கவர்

பெய்து— இவ்விதம் எழுந்தது.

காநி— பெ நாயகங்கிப

தொகுப்பு— (தொகுப்பு-117 கீழே)

காங்கிரஸ் பிடி - ரெசர்வ் சித்திரம் கிட்டு

பல புண் புண் - பல தந்தை தந்தை

பெண்கள் தான் இவ்வாறு — (அவர்கள் மனம்)

דערנענטערט ווערט דאס דערמאנטע פארשטאנדענע ווערט.

மேலும் - கீழ்க்கண்ட விவரம் (அ) குறியிடப்பட்ட
பொருள்கள் அடங்கியவை

உரை:— புதிது செய்து உன் கிடைக்காத
வருமானம்

தொண்டர் — திருவிடைமருதூர்
தொண்டர்

உயிர்ப்பாடு சாஸ்திரம்;

மாலைவான் - அழகான பூங்கொண்ட மாலை நேரமான வான்
 வான் மூலம் பூங்கொண்ட மாலைவான்.

[illegible]

பத்திரிகாசுரார் அழைப்புக்கு வான் பாரவா துணைவியுடன் புல்துவான். சு.

မြေရင်းစာ.

உறுதிப்படுத்த

உன்

အသံနှင့် ပုံရိပ်တို့ကို ဖမ်းဆီးပေးသည်။

வயா. ஆறாய்ப்பாதி. சத்திரநித்யாதி. (க) சத்திரநித்யம் எனவே தரித்துக்கொண்டு பிறையனுப் சிவ்வணுவிடமும் பஜ்ஜெயபகித்யம் முஞ்செய்யான வித்த மெஷத்தா ஆகும் வடிவாக ஆக அக்ஷிபியபான வாயினுய்க்கொண்டி பஜ்ஜெயபகித்யிலே சென்று உத்திரநித்யாதி. விதிபமான ஓவதாய்நுயத்தைய புடைபவனும், உத்திரமெயிலே நின்று மற்றபயிபைய. திரிவிதிப்பாதி. சாஜாக்ககெல்லாநும் காண தனக்கு எவ்வப்பாண புரிநாய், அயன் தன்ன க் கொண்டிருக்கையாலே தான் அத்திரபப் உதகமென்று பரிக்காறுத்த, பத்திரகாரன். பத்திரமான ஆகாரத்தை புடைபவன் - விலக்கிப்பாண வடிவையுடைய கொண்டை. "பலன் பண்டாணம்" என்றிரிநே. பாரளத்தானிப்பாதி. முன்: பத்திரநித்யாதி நுயகிலே அயத்துகொண்டவன், வய்ப்புறம் பல்வகையன். க.

மு.—பொத்தவரலைக்கனிழ்த்துதன்மேலேறித்

சி:சி:சு.சு: - சி:சி:சு:சு:சு:சு:

பயான உயர்ந்த மலர்ந்துண்டு கிடைத்திருந்தது. கட்டி
 திறப்பாதி. நிலவறையிற் கிடக்கிற பொருள்களுள் கிடந்தவற்றுள் அனைத்திற்கு உறுப்பாகையாலே
 பரிந்துரைக்கொண்டு கூறலாயிற்று. குழலாலிணைபாடி. அந்நாடகத்தில் வைத்து விடாது
 குழல்வழியே இலகுவாகவாங்கியது. குழலின் தவிர வாய்ப்புகள் மூத்தவையாவியது. நான்
 கிணத்த பொருள்களுடைய பொருள்களாகவாய்விடாமல் காப்பாற்றும், வெறுத்தவர்களைக் காக்கப்பெ
 டொறை கொண்டுதான்மேல் முதலான சப்தகிணைகள் இவற்றைப் பழக்கிப் போகும். பெண்க
 ளுடையதே தெரியுது. “குழலாலிணைபாடி-கூற்றுமக்காடி” என்றுவந்திருக்கொள்வது. குழ
 லோணையாலே விரிபுதவையுடையது, “அவர்கள் காண்பெற்றேயே” என்று உருது
 கொண்டு வந்ததுக் கூறுகிறது. பாக்கால்கூறு, குடக்கூறு என்று விசேஷியாவையாலே,
 இவற்றில் விரிபுபெறுகூறுகூறுகூறு.

வாய்த்துளித்தபடி. ஸ்வரேஷ்டம், நங்காண வானாபாயி, தன்னை அடியொற்றித்திருப்பும்
 நிலவறையான (உ) அந்நாடகங்கள் இங்கு சேஷ்டி, உத்திரே நெய் வானங்க, தேவர்களு
 ளாகவாய் இத்தகையகந்தி (க) வித்தராய்க்கும் வந்துதிக்க. அன்றிக்கே வாய்த்த என்மிற வல்
 லொற்றை-மெல்லொற்றுக்க. வாய்த்தவென்றது, மலர்வோசென்றது - நிலவறையாலே
 மலர்ந்து சிந்தவர்களைப்பாடியாய், மூன்று நிலவறையாலே மலர்ந்துகிடந்து குழலோசை
 வழியே விட்டது. பெண்கள், திருவடிகளின் பார்த்தவததை நினைத்து இத்தகையதை அமை
 க்கைக்காவ வானங்க, அந்நாடகாய்க் கூறுதவாய்க் தருக்கொண்டிருந்த மூன்று கொண்ட(உ)வ்
 த்தவறுங்கள் (க) வித்தராய் ஸ்துதிக்குப்படியாகவென்னவாய்க். வந்தித்தபடி. இப்படிக்கூறு
 யுனசெவ்வியோகே. வந்திதென்னப் புறப்பெருவான். எம்மிரான், எங்களுக்கு மஹோபகாரக
 ணுவவென்னென்ப புறப்பெருவான். அ.

பு.—கற்பகக்காவு சருதியகாலில்
 கிப்பொழுதுவென்ன நித்திரன்காவின்
 நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழ்முற்றத்தன்
 உய்த்தவென்னென்புறம்புநுவானும்புக்கொன்னென்புறம்புநுவான்.

பதவுரை.

இந்திரன்—தெய்வத்தானைய	இப்பொழுது—இப்பொழுது
காவின்னில்—கற்பகவகத்தின்மீது	என்னவன்று—அவற்றைக்கொண்டிருந்ததன்
கற்பகக்காவு—கற்பகக்காவு	கடவென்னென்று

பெரியஜீயர்; திருவடி களை ஈரணம்.

அடி வாடி.— வட்டுக் கிண்கிணி கத்த நாந்தகம் வெண்கலச் சத்திரம்
பொத்த மூத்த கற்பகம் ஆய்ச்சி மெச்சு.

ஆக - திருமொழி, சு-க்கு, பாட்டு-கரசு.

முதற்பத்து முற்றிற்று.

(*)

இரண்டாம்பத்து.

அ. திருமுருகாழ்வாரும் - “ அச்சோ ” என்றும், “ புறம்புல்குவான் ”
என்றும் அவன், சைவாநுஞ்ஞானமாக ஓடிவந்து மேல்நிழந்து முன்னம் பின்னுமனைக்கு
ரஸத்தை, தானநுபவிக்க லாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்ப
செய்ய யசோதைப்பிராட்டி. அநுபவித்தாற்போலே, இந்த சேஷடிதங்கலரினுடைய ரஸத்த
யநுபவிக்க லாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தக்காலம்போலே யநுபவித்து
யாராந்; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி வினையாடிமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ய
தோற்ற அவன் ஆசரித்தத்தை தக்காலத்திலுள்ளா ரநுபவித்து ஹர்ஷடராயப் பேசின
போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தையும் தக்காலம்போலே தாமுமநுபவித்துப்பேசி
ஷ்டராகிற நித்திருமொழியில்.

மு.—மெச்சுதுசங்கமித்தானல்வேயுதி

வருவதற்குரிய தகுதிகளைக் கொண்டிருப்பதால், கூடுதலாக இருக்க
 சில (௨) தீர்க்கதீகரிகளாகலாம்” என்ன; அவர்கள், “நாங்கள் அதுசெய்யோம்” என்ன;
 “ஆனால், சிறிது குறையவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான் பொருத்தவிறன்”
 என்ன; அதுமூலம் அவர்களின்சையாமையாலே, “ஆனால், அவர்களைவாக்கும் தலைக் கிரண்
 ரோகப பத்துத்தன்னைக் கொடுங்கோள்” என்ன; “இவைவென்றும் நாங்கள் செய்யவில்லை,
 வீரபோகைய யன்றோ வலுவந்தனா, யுத்தத்ததைப்பண்ணி ஜாத்தவர்கள் ஜீவிக்கு மித்தனை”
 என்ன; ஆனால், “அது தன்னைச்செய்யுங்கோள்” என்று பொந்து, இத்தலையையும் யுத்
 தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும்வருத்து, ஸாரதியாய் சின்று
 நடந்தன ஆர்ந்தபகஷ்பாதிபான அருத்தத்தானலன். அப்பூச்சி - பயங்கரமாக யுள்ளது.
 அதாவது- லோகத்திலு பாலரானவர்கள் அடுத்ததலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ
 யுதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அந்ததென்னில்; நீர்மையைக்கண்டு “நம்மிலே
 யொருவன்” என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படுவாடி. எச்சவரதலசிறந்தங்களைக்காட்டுகை. “இவ்
 விடத்தை, “உய்த்துபின்னை பாடாசிற்க, திருவோலக்கத்திலே, அத்தாதனென்று -
 பெருமானைக்காட்டுவது, அப்பூச்சியென்று - கன்னை யியத்துக்கொண்டி வருவதாய்
 அபிரமிக்க; உண்டாய்பின்னை லேனத் தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத்
 திருத்தோள்களொடு சேர்ந்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிரமித்துக்கொண்டுவர,
 ‘இதுக்கடியென்’ என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, ‘ஹீகோவிர்தப் பெருமாள்!
 இருந்தியோ’ என்றருளிச்சொந்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்பூச்சி யென்கிறது -
 இரண்டு திருக்கையி லாழ்வார்களைபும். அம்மனை யென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்
 லுகிற வார்த்தை. க.

மு.—மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றும்

பலர்குலையநூற்றாரும் பட்டிய்ப்பார்த்தன்

சிலைவையைத் தீண்டெர்மேன் முன்னின்றசேங்கண்

அலைவலைந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற நம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.உ.

பதவுரை.

மலை புரை— மலைபோலே தின்னிதான்

தோள்— தோள்களையுடைய

மன்னவரும்— அரசர்களும்

மாரதரும்:— பிஷமாமுதலிய மஹாரதர்

யற்றும் பலர் — மற்றுமுள்ள பல அநித

மஹாரதர்களும்

குலைய— நடுங்கும்படியாகவும்

தூற்றுவரும் — துர்யோதனன் முதலிய

நாற்றவரும்

வாய்ப்பு— லட்சாட்சம் படியாகவும்

தினா தேர் மேல்— திண்ணிய தேரின்மேலே

வந்து அபிபூச்சி காட்டுகின்றான்

இத்யாதி பூர்வவத்.

வாய்ப்பு. இரண்டாம் பாக்டு. மலையுத்தபாதி. மலையுத்தபாதி ஓர்நவாஸ் சமீபிடுக்க லொ
ண்ணுதபடி திண்ணிதான தேரங்களைபுடைய ராஜாக்களும். இத்தால் - அந்நி பலபராக்கமரா
கையாலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களைக்கை. மாரதரும். பீஷ்மத்தோணுதிகளான மஹா
ரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணசார்யர், கர்ணன் என்சிற இவர்கள் ஓர்நாருவரோ அகிருசு
ராகையாலே ஓ ரெதிரிகளுக்கு மஞ்சாதவர்களிறே. மற்றுமபலர். தனித்தனியே பிப்பண்ணி
முடியாமையாலே மற்று மிவர்களைரொடொக்க விகல்பிக்கலாய்படி. மிருபாய ரதேககொன்குர்.
பதினோசேஷாணினியானல் அகில எத்தனைசுர ருண்டாசிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்ச
யித்துச் சொல்லுபித்தனையிறே. குலைய. “ கர்ஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுலதாதிகேஷாநுன் ”
என்று கேட்டபோதே “ காம் இனி ஜீவிக்கையென்றொரு பொருளுண்டோ ” என்று
பிரதாய் கிங்குமபடியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றும்போலே கிசேஷதர் தொற்றச்சொல்லி,
“ குலைய ” என்கையாலே- இரங்குகத்தில் வந்தால் ஓர்நவர்க்கு பொரு கிசேஷதாபிதில்ல
யென்கை.

நூற்றவரும்பட்டிய. கீழே - மன்னவருமென்று - ராஜாக்களைச் சொல்லி வருக்கச்
செய்தே, இவர்களைப் பிசித்தெடுக்கையாலே- கோபலீவந்ததயாயத்தாலே அங்கு இவர்களை
பொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றுக்கடவது. பாண்டவர்களைமீட யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து
பூமிப்பரப்பாடங்கலும் தாங்களே யாளுவதாகக் கோலையுத்த தாய்யோதநாதிகள் நூற்று
வரும் பட்டிய. (க) “ கிடுமெடுவலத கிவலகிடு வ. உய. உடுமே ” என்கிற படியே கர்
ஷ்ணன் அழிப்பச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று மொற்றமாப்போலே பட்டி
மின்னி யுருவழித்துப்போம்படியாக.

பார்த்தவ்சிலுவணிய. அர்ஜுனன்கையில் காண்டவப் வாய்ப்பு. அதாவது - அந்நி ரத
மஹாரதரான பீஷ்மரதிகளை மதியாதே, அர்ஜுனன் எதுக்துசின்று கிலவலிந்து யுத்தம்
பண்ணவல்லாபத்துஇவனுடையபலஹாயபலத்தாலென்கை. திண்டேர்மேல்முன்னின்று மஹா
ரதரான பீஷ்மரதிகள்விட்ட ஆக்கையாஸ்தராதிகளாலே (உ) தத்தமாய்விழாமல் தன் திருவாயு
ளில் வம்பத்தத்தாலே திண்மையை புடைத்தாய்சிற்ற தேரின்மேலே (ஈ) “ உருவாயு ரயா
ரோஸ வாயுபுலகிருஷ்ண ராயபு ” என்கிறபடியே அர்ஜுனனால் பொறுக்க லொண்ணுத
அஸ்தாசஸ்தாங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே யேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

குடிபடி பண்ணி. கிடையாத்த. அந்த வகைக்கீர்த்தியை அந்த கைபடிக் கந்தகம் கொடுக்கமைய
தன் கரகத்தினை சாபகிழைப்புகள் மயங்கி அதன் மேலேயேறி. காளியனித்யாதி. காளி
யனுடைய பன்னிரண்டாயிரமான பணத்திலே நூற்றுக்கணக்கில் திருச்சிலையிற்
திக்குமபடி சென்று குடித்தது. அங்ஙன் பணங்களை கொடுத்து வாங்குவதிலே சக்தம் சொரியுமபடி
நினைத்து சானம் புருகுமபடி அங்ஙனமே கின்று கந்தகம் செய்தது. வேறுதொழில்
இந்த வந்தகாந்தத்தைக் கண்டிப கெடநி. “என்னொழிபுருகித்தோ” என்று தலைப்பாட்
டுக் கிடந்து அபிபிரிப இவ்வருகல் ஜாங்கன் தலைமேற் பரிதாப வாழாமபடி நூற்றுக்க
யில் வேயின் குழியுதி, இவ்வதிமா நூறு செஷ்டத்தாலே விவரமபரியணம் கின்று. ஆயன்.
எல்லாம்செய்தாலும் ஜாதுபுரிதமான இடைத்தனத்தின (சுறா)லையாதான், ஸந்திப்பூச்சிகாட்டு
கின்றான். 5.

மு.—இருட்டித்தீட்டுகடோ யேழைவல்லாயர்
மருட்டைத்தலிட்டுத்து வன்சஞ்சன்மாஸ்ப
புரட்டிபச்சுளோங்கன் பூம்பட்டுக்கோண்ட
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். 5.

பதவுரை.

இருட்டில்— அந்தகாரத்திலே	மாள்— மாட்டுப்படியாக
பிறந்து— இருவவதிதது	புரட்டி— மயினைத் தூக்கிப் பிடித்துப்
போய்—(பின்பு) இருவார்ப்பாடியிலேபோய்	புரட்டி
சுமை— தன்பங்கல் சாயல்பழடைபாய்	அந் நாள்— பணி போட்டின அந்த நாளிலே
வல்— கந்திரைசாயத் தாலுண்டான பலத்தை	எங்கள்— எங்களுடைய
யுண்டான	பூபட்டு— அழகிய பட்டுக்களை
ஆய்— இடையர்களுடைய	கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன
மருட்டை— மடிகைய்கள்மேசும்மேசுக்களை	அரட்டன்— தீர்ப்புணவன்
கலிப்பித்து— தவிரும்புபண்ணி	வந்து வித்யாதி புரவலன்.
வன் கஞ்சன்— வன்னெஞ்சுண கம்மன்	

வ்யா. நாலம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) “பெரியகெட்டுவாயாரெ ஜாய
புடெகநாடிபுற” என்றிறபடியே கம்மன் முதலான துஷ்டயகந்திகள் கண்படாதபடி
அருகுசின்றாரைத் தெரியாத விருளிலேவந்தவதரித்து. “எப்போது பிறப்பது” என்று
விம்மிக்கைக்காக விரிவின வானை உணர்விலே கமலினத்திலுள்ள கண்ணம்மா

பைரோ” என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றி எழுத்கூறும் பலத்தை யுடையான கோபாலலாகன,
செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸன் அழிக்கவல்லான்போலே சொல்லும் (உ) பாரமகோத்திகளை,
“கீங்கனல்லாரும் விவணுபோ, காணெ செங்கிறன்” என்றபோலே சொல்லும் தன்
தலையடி உத்திரிசேஷங்களை”லே தனிநம்படி பண்ணி. வங்கஞ்சன் மாளப்புறட்டி. தான்
செங்கிறே நென்றது உத்திரிமாத்திரம் மோகாமே கம்ஸ பரோதனும், தன்னைப்பதைத்
துக்கொண்டுபோகவந்த அக்-நூலுடனே பூரீமனையாரிலே மெழுந்தருளி, உன்னவந்துக்
கென்றதைத்துவிட்டு, வழியிலே கலியாப்படிபாக தன் குலையாபிடததையும் மலலவாயும்
நியுத்தி (௩) “தூஜிணு வ்யவஸ்திக” என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேயுள்ள
பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்வெஞ்சனா கம்ஸன் முடியுப்படியாக, அவன் வழியில்
நியுத்தின் விசேஷிகளை சீரலித்தவர்கொண்டு சென்று அவன் பூக்கிற மஞ்சலத்தலத்திலே யே
முப்பார்த்து, (௪) “கெல்லுங்குட யிசு உத்திரிசேஷ” என்கிறபடியே, கம்ஸனவா தபாசை
கம்ஸனவாபரிவலாக உய” என்கிறபடியே அபிசேஷத்தைத் தட்டியப்பொகட்டு, மயினைப்
பிடித்திருந்து, கீழேயுடையிலேயுத்தள்ளி, அவன்மேலே குறித்து, “கஞ்சன் குஞ்சிரிபுத்
தயுத்த” என்கிறபடியே மயினைத் தூக்கப்பிடித்து, நிலத்திலேயுட்டுப் புரட்டி, அந்நா
லிப்பாதி. பனிநீரட்டின வந்தவனிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட
திற்பனாவன். அரட்டு-தீப்பு; மிடுக்காகவுடைய. வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ச.

மூ.—சேப்பூண்டசாடுசிதழித் திருடிருய்க்

காப்பூண்டு கந்தன்மனைவிகடைதாம்பால்

சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன்

ருப்பூண்டானப்பூச்சிக்காட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிக்காட்டுகின்றான். ௫.

பதவுரை.

சே பூண்ட— எருதுகள் பூண்டு வலிக்கப்

பட்ட

ரட்டு— சகடத்தை [சகடாஸாசனம்]

சிறி— உதைத்து

கெங்கு— கெங்கு ஆசைப்பட்டு

திருடி— களவுகண்டு

ஆப்பு உண்டு— இடைச்சிதளால் கட்டப்

பட்டு

மனை— பத்திரான யசோதைப்பிராட்டி

யானவன்

கடைதாம்பால்— கடைகிற கழிற்றாலே

துள்ளி துடிக்கத்துடிக்க— மிகவும் துள்

லித்துடிக்குடபடி.

சோப்பு உண்டு— அடியுண்டு

அன்று— அப்போது

ஆப்பு உண்டான்— கட்டுண்டிருந்தவன்

சென்றது, உண்ட. கல் கொண்டு மீட்டி சுண்டிவிட துதுக் கட்டிக்கொண்டு வாரும் கொண்டு
என்று முன் மீட்டி சொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்றின யவர்கள் சுட்டோட்டி
கொண்டவர, அந்தன் மனைவி, " பின்னை பெற்று வளர்ந்தபடி யழகிதாயிருந்தது " என்று
தன்னைத்தானே போதிக் கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாந் தொற்றம்படி
கடைகாற்றியுலே யடிக்கையாலே ஸுன்விக் ஸுடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. அன்றித்தபடி,
அடித்தவளவுமன்றிக்கே. ஓடித்தனில் போகாதுபடி அவன் பிடித்துக்கட்டி, அப்போது
கட்டிப்பிடித்தவள் ஸுன்று அப்படிக்கக் காட்டுகின்றான். சோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டு என்ன
விண்ணு டிட்டுச் சொல்லிக்கூடக்கூறுது. ௫

மு. — செப்பினமேன்முலைத் தேவகிநிறைக்கஞ்சு

சோப்பட்டத்தோன்றித் தோறுப்பாடியோம்வைத்த

துப்பமும்பாலூத் தயிரும்விழுங்கிய

அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கா.

பதவுரை.

செப்பு — பொய்ப்போலே யிருக்கிற ஸந்தி	தோறுப்பாடியோம் — ஆய்ப்பாடியிலுள்ள
லேசத்தையுடைத்தாய்	காங்கள்
இள — இளைப்பாறு	வைத்த — சேமித்துவைத்த
மெல் — மீதுவாயிருக்கிற	துப்பமும் — நெய்யையும்
முலை — ஸ்தனங்களை யுடையனாய்	பாலும் — பாலையும்
தேவகி நல்கைக்கு — ஆத்மகுண பூர்ண	தயிருடன் — தயிரையும்
யான தேவகிக்கு	விழுங்கிய — அமுதுசெய்த
சோப்பா. — அன்றாக	அப்பன் — உபகாரகளுக்கர்ஷணன்
தோன்றி — பாகித்து	வந்து இத்தபாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டி. செப்பித்தபடி. செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்திலேசத்தையு
யுடைத்தாய், இளகிப்படுத்தி மீதுவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையனாய் ஆத்மகுணபூர்ண
யான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது கர்ஷணன்
பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு பொய்யான முலைகளென்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபித்
யாலே அவளை ஸ்தனலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிதே யுள்ளது. நங்கை பென்கிறது.
மேல்வினைவதரியவல்லவரிடம், பின்னைய அவஸ்த்தா துருணமாக நோக்கவல்ல ப்ரோமமும்,
பாஸம் த்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே,

தோறுப்பாடிமாம். தோறு- பசு. 'தொறுவர்- ஆயர். தோறுப்பாடியோமென்றது- ஆப்பாடியுமெனவென்பதான தாங்கவென்றாயிற்று. வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பாநித்தாதி. துப்பார்- செப்ப. செப்பையும் பாட்டையும் துரிசையு மழுதுசெய்து. என்னவற்றையும் சேர விழுங்கினவென வகையான- அப்பாழம் பாலும்" என்கிற விடத்தில், துள்ளின செப்பும் காய்ந்த பாலும் விவாதித்தார். அன்றிக் கே. "விழுங்கிய" என்கிறவிதம் அமுதுசெய்திருந்துக்குப் பாய்ப்பான சொல்லாய், தாய்ப்பாது குறையாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன். உபகாரகன். இவ்வோ தூதரங்களை விநாசமுடையதென்பது உபகாரத்தன்னைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

மு.-- தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானேபெற்றார்கொலோ

சீத்தன்கையொளசோதை யிளஞ்சிங்கம்

கோத்தாரச்சூங்குதற் கோடாலர் || கோளரி

அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் னம்மனெ யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

பதவுரை.

தந்து-- விவீகித்துபுத்தனாக

கொண்டார் கொண்டு-- வளர்த்துக்கொண்டானோ;

(அன்றிக் கே.)

தானே-- தானே [மெய்ப்பொருள்]

பெற்றான்கொண்ட-- பெற்றானே;

சித்தரம் அண்பாள்-- தன்சூக்துள் 5 ஓத்து
கடக்குவனான

அபொதை-- பசோதையின் வலிப்பில் நிறுத்த
வனாய்

இவ்விக்கம்-- பாலவிதந்தமம் போலேயிரா
பின்றவனாய்

கொத்து-- புத்த கொத்துக்கொலே

ஆர்-- நிறைந்திரா கிற்றாய்

கூர்-- கறுத்திரா கிற்றாய்

குழல்-- கோபாசத்தையுடையனாய்

கோபாலர்-- இடைபார்களுக்கும்

கோள்-- மதிக்கையுடைய

அரி-- விஷமம் போன்றவனாய்

அத்தன்-- எவ்விதமானவன்

வந்தன் இத்தயாதி புறவனாய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தத்தையாதி. (1) தத்த புத்தராக வளர்த்துக்கொண்டானோ; அன்றிபே, தானே மெய் கொண்டு பெற்றானோ. அதாவது-- "அபொதையினஞ்சிங்கம்" என்ன;

சிற்று அநிலோகமான விவனுடைபு எப்பருணைகேஷ்டு தங்கக் கண்: எல் " இவ்வாறின்னை
என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவன் தானும், " இப்படியா வல்ல பின்னை
நாட்டி யுள்ள பென்மகனே யென்பர் தின்றான் " என்று இவனுடைபு அநிலோகேஷ்டு தங்க
கண்கண்டால் உ என்னுடைபு பின்னையாகக்கூடாது, நெகிழ்வர்கள் உன்னை என்று
டைபு பின்னை எவ்வே சொல்லாதின்றார்கள் என்னுடையபடியாநிறை யிருப்பது.

சித்தமித்யாதி. தீம்புகண்டாலும் சிவயிப்பாதே தவ் ரெஞ்சக்கு றுத்து நடந்துப் பசோதையுடைய பிள்ளையாப் பாலலிஹம்மப்போலே அனாருக்கு அடம்பாதே திரிசிறுவன். சிவபித்தானாகிலும் “அங்ஙனும்தீவகன் செய்வன்கொளோ நம்பி! ஆயர் பாடமங்களை” என்று இவன் நிமிடிலே வகவனருமாடியாக வாப்த்து சிவமிப்பாது. “அஞ்சவரப்பாவசோதையானுடையிட்டிருக்கும்” என்னக்கடவாதிறே. சாவத்தாலும் அநாபவசையையா ஆயர் இளஞ்சிங்கமென்றது. கோத்தாரித்யாதி. உகந்தர் உகாதபடி சூட்டின பூங்கொம் துக்கனாலே நிறைந்திருப்பதாய் (2) “சுஜ்ஜதவஸுஜ்ஜதவஸுஜ்ஜத” என்றியாடி பெ இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையனாய், கோபாலர் கீதடங்காமல், மிடுக்கையுடையத் தான விஹம்மப்போலே செருக்கி மேனாளித் திருக்குழவன். அசோதையிளஞ்சிங்கம் கோபாலர் கோளரி. தாப்க்கடங்காதவன் ஊர்க்கடங்காளிறே. கோவ்-மிடுக்கு, அத்தன். ஸ்வாமி. சிழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வாய்நடை. வந்தபுத்தி காட்டிகின்றான்.

மூ.—கோங்கைதவன்சுனி சோற்கோண்டு துவலயத்

துங்கக்கிரிதும் பரிபுடிராச்சியமும்

எங்கும்பரத்திற்குள் வண்காளன்டை

அங்கண்ணைப்பூச்சிகாட்டுகின்ற அம்மனோப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். 29.

பதவுரை.

சொங்கை --- மிகுநிலை அந்நிறம் மட்டு
டாப்மேயிலை வெளித்தாய்

உதா— வங்கி முதலாக

மா.னி.— கூலியாளைய மகத்தையின்

சொல் கொண்டு— வரத்தையுயர்கொண்டு

சுவலயம்— பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனை

இதன் காரணம்— நல்ல சிவகாமன்

செய்து— விழுந்திருந்த செட்டிமார்

பரதநாட்டின்— பரதநாட்டின் பரதநாட்டின்

அருளி. — கொடுத்தது

வன்— ஐந்தாம் இடம் புதுதற்கனிதாவா

காண் - காட்டாட

— ५७५ —

அபுலாவு.—மெச்சு மலை காட்டுக்குச் செல்; மீட்ட ரெப்பத்
தத்துக் கொங்கை டதும் மெல்லா எதலனை.

ஆக - சிறிதொழி. மெச்சு, பாட்டுக்கதி.

அ. ஆழ்வார்க்கெல்லாம் தமர் பண்ணுநாய் பாலையாயி நகநார்க்கேயாதி லும், அகநா
கெல்லாநாயும் போலன்றிகே, பண்ணுநாயத்தலை அந்நாயை நாய், அவ்வலையா நாய
அவ்வலையுக்காக கோபஜெம்புலம் ஆவத்தாய்ப்பயன்வரி, "போகத்தின் வழுலாய் புதுவைய
யர்கோன்" என்கிறபடியே அவ்வலையா நாயின்வந்தெல்லாம் அநுபவிக்கிற வாய்கையாலே,
முதல் திருமொழியிலே - அவன் அநுபவித்த எமபதத்தில் அங்குள்ளவர்களுக்கு உபலாபன
விசேஷங்களைபுடும், அநந்தரம், மகேசுவரரிடமிட அவனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான
அவ்வலைய்களரி லுண்டான வழக்கை பரத்தேயம் பரத்தேயமாகத் தான துபவித்த, அதுபுதுவ
க்களையும் தான் அநுபவித்துக்கொண்டபடியுடையபுடும், அந்தரம், அவன் அவனைத் தொட்டி விலை
த்திறித் தாலாட்டினபடியுடையபுடும், பிற்காலமாயி நகந, தந்தாலுட்போலே பாலையாகநதத்தாலே
யசொகாதிகளுடைய ப்ராப்திநாயுள் கிடைத்ததாய் முன் பார்ப்க்கொண்டு தாமதுபவித்த
அநந்தரம், அவன் அம்புள்ளியை யணழக்காக, செங்கையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தன
நடை நடக்கை, அச்சோலென்றும், புறம்புக்குவரினன்றும், மகேசுவரரிடமிட அநுபவி
க்க முன்னும்திறிலும் வந்தனைக்கையாடு பாலசேஷ புறம்பு, (க) தந்தாலுட்போல
கொண்டு அடைவோ அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தது, அந்தந்த ப்ராப்திசேஷ-அவன் திருவாய்
பாடியுள்ளவாரோடே அப்துச் சிவபுருஷனாய்க்கொண்ட சேஷபுருஷனாய்க்கொண்டதனை அவன்
அநுபவித்துப் பேசினுந்தோலே தாமதம் அநுபவித் தந்தபடி தாய்; இனி, அவன்
வல்லா வ்பாபாசாரத்தனும் முகையுண்கையையும் மறுத்து பெரியபாதாக்கிடந்து உறங்குகை
யாலே "உண்ணப்பயிர்வாய்ப்பத்தாய்தியும்" என்கிறபடியே மகேசுவரரிடமிட அநுபவி
யறிந்து, "அம்ம முண்ணாத்துயிலெழாபே" என்று அவனை வையுப்பி, கெடுப்போதான
முடியுண்ணுமே கிடந்தவையே அவனுக்கறிவித்து, தெரிந்துப்பாங்கிற தன் முகையே

அடியை— திரு அனந்தராயன்
 அடியைப்— பதின்காங்குலையாய்
 ஆய்— இடைபாங்குருது
 ஏனென— தலைவனுள்ளே!
 அடியை உன்ன— முன்புபாடின
 ஆயில்— திருப்பவளில் நின்றும்
 எழாய்— எழுந்திருக்கலேனும்கூட
 நீ— நீ
 இடியை— நெற்றியாத்திரியும்
 உன்னையு— முன்புபாடின
 உறங்கி பொய்— உறங்கிப் பொய் அறங்கி
 இன்னும்— இன்றைக்கும்
 உறங்கி கொண்டது— உறங்கி கொண்டது
 வாயும் காணின்— (கியாக காழ்த்திருந்து
 அம்மமுண்ண வேறுபொன்று) வந்த
 படியும் கண்டிலேன்,

வாயும் அசைத்தாய்— (அபேகை யில்லை
 பெண்ண கொண்டுதபடி) வாயும்
 தளர்ந்திரா நின்றாய்,
 வனம் முடிகள்— அழகிய முடிகள்
 சொந்தாயம்— பால் சொந்திரா பாயும்
 படியாக
 திரு உடைய— அழகு பொருந்திய
 வாய்— திருப்பவளத்தை
 மறித்து— வைத்து
 திரித்து— காங்கித்து
 உறங்கித்து— கால்களா லென்னும்கூட
 இன்றைத்துக் கொண்டிருந்து
 பருகியாய்— பாதம் பண்ணவேனும்கூட,
 (ஆல், ஓ, ய, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டு. அரவிண்சிற்பாதி. மென்மை, குளிர்ச்சி, நன்றித் தொடக்களா
 னவற்றை பரக்கிறபாகவுடைய திருவளந்தாழ்வானைப்பரிக்கைபாகவுடையனாதிருந்துவைத்து
 (க) “நா மவயுடையே— தூய்மை” என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போ
 ந்து அவதீர்னனாய் ஆய்க்குப் பாதாநனவானே. அப்படுக்கையாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு
 போந்தவாஸநையோ ஆய்நோனாநிதந்திலும் பரிக்கைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளு
 நிறதா? அவன்தான் இதர ஸஜாதியை பவதரித்தால் “சென்றால் குடையாம்” என்கிற
 படியே (உ) சந்தா துவர்ந்தியாய் அடிமைசெய்யக்கடவ திருவளந்தாழ்வானும் அவனுடைய
 அவலந்தா துதுணாமகப் பள்ளிகொள்வதென்ற திருப்பரிக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடு
 மிறே. ஆகையால் அங்குண்டானை உகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிதே கண்வளர்ந்தருளு
 கிறவனுக்கு. அம்மமுண்ணத்துயிலேழாயே. “முன்புண்ண” என்னதே, அம்மமுண்ண வேன்
 நது - சைவலா நுகுணமாக அவன்சொல்லும் பாசா மதுவாகையாலே. துயில்-நித்திரை. எழு

பாக்க. உனக்குப் பரிவுண்டா? தக்க, இப்பால் இப்படி வடித்துப் போக உன்னுடைய பிழைக்கு. என்று கருத்து. திருவுடைய நாய்மடுத்தே அழகிய திருப்பவளத்தைப் பிழைத்தே. திரு அழகு. இவ்வள முயற்சியில் என்னுடைய திருவுடைய அழகியோர் தோற்ற பிழைத்து. தினைத் தித்தபிழை. முயற்சிபிழை திருவுடைய தோற்ற பிழைத்துக் கால்களாலே பென்னுடைய பிழை அழகுத் துக் கொண்டு தருவ உன்னுடைய பிழைகள்- பிழைப்பண்ணுதல்.

மு. - வைத்தமெய்ப்புங்காய்க்குடையும் வடித்திரு சுறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியே னெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையுஞ் செய்யப்பெற்று யேதுஞ்செய்யேன் கழம்படாதே
முத்தனையு முறுவல் செய்து முக்குறிஞ்சி முலையுணையே. ௨.

பதவுரை.

என் பிரான்! - எனக்கு எவ்வாறியானவனே!	செய்ய பெற்றும் - செய்ப்புகடவை,
நீ பிறந்தபின்னை - நீ எனக்குப் பிள்ளை	வதும் செய்யேன் - நானுள்ளைப் பிழைத்த
யாக வந்து பிறந்ததற்குப் பின்பு	வடித்தல் முதலியன யொன்றும் செய்
வைத்த செய்யும் - உருக்கிவைத்த செய்யும்	யக் கட்டிவைத்தேன்;
காய்க்குப் பாலும் - காய்க்கின பாலும்	கழம்படாதே - நீ கோடியாதேகொள்;
வடி தயிரு - கட்டியாகத் தோய்த்ததாரும்	முத்து அழகிய - முத்து அழகிய
நய வெண்ணெயும் - மொட்டிக்க வெண்	முறுவல் செய்து - ஸ்மிதம் பண்ணிக்
னையும்	கொண்டு
இத்தனையும் - (ஆகிய) இவற்றிலொன்றும்	முக்கு உறிஞ்சி - முக்காலே உறோசிக்
பெற்று அறிபென் - பெற்றறியவில்லை	கொண்டு
எத்தனையும் - உனக்குத் கொன்றன படி	
பெல்லாம் அழகு - முலைப்பாலுண்ண வேண்டும்	

வ்யா. இவ்வாறாய்விட்டு வைத்தலித்யதி. பழத்தி வடித்தவைத்த செய்யும், செறிவுறக்காய்க்குப் பாலும், திருவளது வடித்தற்குக் கட்டியாகத் தோற்றும், செவ்வளவிலே கடைத்தெடுத்த நறுமண வெண்ணெயும். எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறியேன். என்னுடைய நாயினே! நீ பிறந்தபின்பு இவையொன்றும் பெற்றறியேன். அன்றிக், இத்தனையுமென்றது - எகதேசமுமென்றபடியாய், இவற்றில் அல்லமும் பெற்றறியேனென்னுதல். இப்படி பெண்ணைக் காலேற்றுவதே! என்னைப் பிழைத்தல் அடித்தல் செய்ய

வந்துகின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாகதேவா!
உந்தையாருள் திறத்தரல்ல ருன்கைகளைன் றர்ப்பமாட்டேன்
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்கரந்த முலையுணையே. ௩.

பதவுரை.

தம் தம்— தங்கள் தக்கநாடைய

மக்கள்— பிள்ளைகள்

அழுது சென்றால்— அழுது கொண்டு

மேயனால்

தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயா

ரானவர்கள்

தறிக்க கில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட்

டார்கள் [கில்லார்— ஸமர்த்தைதகனாக

மட்டார்கள்.]

வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித்

தும் கொண்டு வந்து

நின்றமேல்— உன்மேல்

பூசல் செய்பா— சன்னையிட

வாழவல்ல—இதுவே வாழ்ச்சிபாடிருக்கவல்ல

வாகதேவா! — பூரீ வல—தேவர் நிரூபக

னா கண்ணே!

உந்தையார்— உன் தம்பப்பனார்

உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் செஷ்டைகளை

நோக்குத் தன்மையை யுடையல்லர்,

நான்— நானே

உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை

ஒன்று— ஒருபடியாகவும்

உட்ப்ப மாட்டேன்— கியமிக்க வல்லனல்லேன்

(அவையெல்லாம் கிடக்க;)

நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய

அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!

நான் சுரந்த—(இப்போது) நான் சுரந்த

முலை உறாய்—முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. தந்திரித்யாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே கிளையாடப் புகு
கால் வல்லனாயும் மேலவன் திக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி கிளையாடா சின்றாய்; இப்
படி செய்பவா மேலா, நந்தம் பிள்ளைகள் அழுது சென்றால் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொ
றுக்கமாட்டார்கள். வந்துகின்மேல் பூசல் செய்ய. அவர்கள் தங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும்
பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே நீ சிலுகிட்டுப் பிணங்க. வாழவல்ல. அதில் ஒரு சுற்று
பிளைபின்றிக்கே பிடியப்பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல. வாகதேவா. வஸ
தேவ புத்தரானவனே. பசுவின் வயிற்றிலே புலியாடிருந்தாய்!. உந்தையாறித்தாதி. உன்
னுடைய தம்பப்பனானவர் உன்னிடையாட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிஷித்து வளர்க்கா
ரென்பாடி. உன்னையித்தாதி. தீம்பனான வன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் தீ
கியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. பூரீ நந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!. அணி-

அபர் போலே!— தேவநிராலுனே!
கஞ்சன் தஸ்ருல்— (உன் போல் க நவா
நீசுற) கமலனுலே
புனர்க்கப்பட்ட— (உன்னைவிடநற்காது)
கற்பிக்கப்பட்ட

கள்ளம்— கந்திரியான
சுதிர— சகடானது

கலக்கு அழிய— ஸத்திபத்தங்கள் குடீந்து
உருவாய்து பொம்பிடி

பெஞ்சி அன்ன— பஞ்சபோலே

மெல்— மீதுவான

அடியால்— திருவடிகளாலே

பாய்ந்தமோது— உதைத்தகாதுத்திலே
கொடுத்திற் றென்று— கொடிவாடாகுமென்று

அஞ்சினான் காண்— பார்ப்பட்டென் காண்;
ஆபர் கூட்டத்து அளவு அளவ— ரான்
பயப்பட்டது இடைபடுதல்—ய திரள்
பயப்பட்ட வளவல்ல;
ஆல் ஓ!— லீபோ!

கஞ்சன்— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைகளைச்
செய்த கள்ளனை
உன் வஞ்சனையால்— இ அளவன் விஷயத்தில்
செய்த வஞ்சனையினாலே
வெம்பித்தாய்!— தப்பாதபடி அகப்படுத்தி
முடித்தவனை!

முடி உறைய

இ “பஞ்சி” என்கிறபடி “பஞ்ச”
என்பதற்குப் பொருள்.

வ்யா. காலாம்பாட்டு. கஞ்சனித்தாயி. உன்மேலே கழலடிக்கையுடையான கர்வ
னாலே உன்னை வினைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கந்திரியான சகடானது. அனாபாயிஷ்ட
மாய் வருவகையாலே— கள்ளச்சகடென்கிறது. கலக்கதீய. “தவிர்த்தாம் முறித்துப் உடல்
வேறுகப் பிரிந்துகிப்” என்கிறபடிபேசு கட்டுக்குடையது உருவாய்து பொம்படியாக, பஞ்சி
யித்தாயி. பஞ்சபோலே மீதுவான திருவடிகளாலே உதைத்தகாது ‘திருவடிகள் கோர்’
என்று பயப்பட்டுடன் காண். அமரர்கோவே. தேவர்களுக்கு கீர்வாறாகுணவனே. உன்
னைக்கொண்டு தங்கள் விசேஷத்தைப் போக்கி வாழுகின்ற வளங்கள் பாக்யந்தாவேரினே
உனக்கொரு கோடி வாராய்க்கொடுத்ததென்க. ஆய்கூட்டத்தோவனையுலோ, ஆப நுடைய திரள்
அஞ்சினவளவல்லகாண் நாவஞ்சினைய. ஆல், ஓ என்பவை விஷயவஸ்துசகான அளபாய்
கள். கஞ்சனோத்திராதி. உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைகளைச் செய்த கள்ளனை இ அளவன் துறத்திற்
செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி அகப்படுத்தி முடித்தவனை. முடிபுணையே. இயமோது
முடிபை யமுடிசெய்யவேணும்.

...

...

...

... ச.

மு.—தீயுத்திக் கஞ்சனுன்மேற் சினமுடைடன் கோர்வுபார்த்து
மாய்த்தன்னால் விலைபட்டுக்கில் வாழ்கிலேவன் வாசுதேவா !

துயர்வாய்ச்சொற் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னென் டோகலெண் டா

வாழ்கிலேன்:— (கான் பின்பு) இவ்வித்
தேருக்கமட்டென்
தாயி— தாய்பாடுடைப
வாய் சொல்— வாயால் சொல்லப்படுமது

பொருளைப் பார்த்து— தீவிதழைத்தல் தன்
தனியனுப் எங்குப் போக வேண்டும்;
அப்பா படித்து— திருவிழா பாடாது
அணிவிக்கே!— மக்கள் தாய்பாடுடைப
அயர்ந்துவந்து— பொருத்திவந்து
என் புகழ் அறும்.

வாயா. ஐதாற்பாட்டு. திய புத்திக் கஞ்சன். துப்புத்தியான கஞ்சன். பித்தர்
கொல்லுகிறே. *மக்களதுவனாகத்வல்லிவ. யோதின பாயிஷ்ட்டனிறே. உன்மேல்சினமுடை
யன். "தேவையுடைய அஷ்டபகர்யாம் உளக்கு சத்த" என்று அசரிவிநாம்பத்தாலே
கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு அங்கை சொல்லிப்போன வாந்திதையாலும் "மக்கு சுத்த
வானவன் கைதப்பிப்போய் கட்டால் கிட்டவொன்றாக வந்ததலத்திலே புதுத்தான், இவ்வா
வொருவழிபாலே ஸ்மிருத்தியாய்க்கிப்படி யென்" என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேலே
மிகவும் க்ரோதமுடையவன். சேர்ந்துபார்த்து. அளிச்சிபார்த்து. அதாவது - ி அலுவலாய
னாபத்திரியும் அலுவலர் பார்த்தென்கை. மாயத்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை வேகைக்
காக மாயாநுபிகளாச ஆலாசபாகர் விசுந திர்பக்காயும் ஸ்த்தாவரமாய முள்ள வடி யுக்காக
கொன்றி ி வாயாபிக்கும் ஸ்த்தலங்கனிலே சிற்ப்படிபண்ணி, விஜயபாமல் வஞ்சகத்தாலே
நமுலாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். வாழ்கில்லேன். கான்பிள்ளை ஸ்மிருத்திருக்க சுதனாமல்
லேன்; முடிந்தேயிவன். வாசுதேவா. உன்னுலேயிறே லாதுவானவ்வரும் சிறைப்பட
லேனடிற்று. தாயிரிதாயி. தாய்பாடுசொல்லுகாய்க்கான். அதாவது - உத்தேசப்பதை
யாலும் பரிவாலும் தாய்பாடு வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவச்யகாரியங்கானே
ன்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா. இதுதன்னைக் குன்னுக்குருச்சிபாக வன்றிக்கே
எல்லா நுமதியுட்படி. பாரித்தயாகசொன்னேன்; விவரித்ததாகவும் சீ தனித்து ஓரிடத்தில்
போகவேண்டா. ஆயிர்பாடிக்கணிவிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமக்களபையானவனே.
அணி - அமுது. இந்தால் எனக்கேயன்று, உனக்கொரு தீங்கு வரில் இவ்வாயக இருள்முடி
விடுங்கிடா பென்னை. அமர்ந்திதாயி. ஆனபின்பு, பாயாப்பைவிட்டு பாதிஷ்ட்டிதனும்வந்து
உனக்கென்று சாத்திருக்கிற முலைபை பழதுசெய்யவேணும்.

மு.—யின்னையே ஐன்னையிடையார் விரிதழைமே னுழைந்தவன்
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுனைக்கண்டார்
என்னகோன்பு கோற்றுகொளோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையார்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடகேசா முலைபுணமே. சு.

இன் இயைச்சூழ்— இனிதக இனாகனைப்
பாடா சித்திர

விவரித்தார்— பூழி வில்லிபுத்தூரிலே
இனிது— திருவுள்ளம் பொருத்தி
அயர்த்தாப்— வந்ததிக்கிறவனே!
உன்ன கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

முடலாக) என்னதபன்— பண்ணினுரை
என்னும் வார்த்தை— என் வாழ்க்கையென
யும் சொல்ல
எய்துவிந்த— என்ரு உண்டாக்கித்தந்த
இருக கோர்— திருவிக்கோரை!
முலை உறார்.

வயா. அறும்பாட்டி. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த துண்சரிப இனா சாபபுடையவர்க
னென்னுதல்; மின்னா ஒருவனைக்கு ஒப்பாகவுடைந்தாய், அங்ஙனவன்றிக் கெனாருக்கையான
இடைபயுடையவர்க னென்னுதல். லிரிமுழல்மேல் நுணுக்கிவெண்டு. என்முத்தபுண முழல்
மேலே பாடியாரித்தமாக அவகாறுத்த வன்ருகனானவை. இன்னிசைக்குறித்தபாதி. பாடியபா
ரத்தாலே செந்நகரிலியவிசைகளைப் பாடாசித்தும் பூழிவில்லிபுத்தூரிலே, பாடியதத்திலுங்
காட்டில் இனிதாகப்பொருத்தி வந்ததிக்கிறவனே. தாழ்நார்க்கு முகங்கொடுக்கலான நெய்
மாகையாலே திருவுள்ளம்பொருத்தி வந்ததிப்பது இங்கேயிறே. பாடியாடப்பாபயர்க்கு முன
ங்கொடுத்தும் கொள்ளுருக்கு மிக்கநையிறே பாடியதத்தில்; இங்கு இரண்டம் வித்தகருமே.
உன்னைக்கண்டா சித்த்யாதி. காட்டிற் பின்னாகனைப்போ வந்திக் கே, சூடியுரை சேஷம் தந்த
மால் வயாலுத்தனாருக்கிற வுன்னைக்கண்டவர்கள், காட்டிலே பாடியாதிக்கையார் விவரித்த
னமான விவரிக்கையாப் பெறுவாருமுண்டிறே. அங்ஙனவன்றிக் கே, சேஷத்தின் கண்டா
யாத வலகதையத்தையுடைய விவரிப்பற்ற வயி யுடையவன் இங்குமுடலாக என்ன நாய
ஸ்ஸைப் பண்ணினுனோடுவென்று சலாதித்துச்சொல்லும். வார்த்தையைய பென்குருக்கா க்கித்
தக்க. இரும்கேசா. கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்திரியங்களையும் வயத்தப்பந்தத்தில் சேஷ
காதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வலகதையத்தைய புடையவனே, முலைமுறையே. 4.

மு.—பெண்டிர்வாழ்வார் கின்னோப்பாணரப் பெறுதமென்னு மானையாலே
கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணினையாந் கலக்கொருக்கி
வண்ணோவம்புங் குழலிருருள் வாயமுத முண்ணுவெண்டிச்
கோண்டுபொவான் வந்துகின்றார் கோவித்து! பிழையுறுபே. ௪.

பதவுரை.

பெண்டிர்— பந்தாமுடைய பந்தாக்களு | போக்கு ஒழித்தார்— கால் வாங்கிப் போக
க்து பார்வையகைய | பாட்டாதே நின்றுவிட்டாகைய;

கொண்டு போவான்— உன்னைக் கொண்டு

போவதாக

செய்து உணர்.

வாயா, ஏழாமயாட்டி. பேண்டித்தயாதி. வவபத்தாக்களுக்கும் பாய்கையாய் வந்த
திப்பாய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னையே போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேனு
மென்னு மாறையாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதுய்யாய் விட்டார்கள். வன்னிலோம் பூங்
குழலினார்- கண்ணினையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்கற்றினை இழிபமாட்டாமல் கையிலே
தெய்வ வஞ்சரிப்பாயைப் போலே, மதுவின் வயிற்றையாலே உன்னை அலகாறுக்கமாட்டா
வான் கிளையானையேமேலேகின்று வஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலகந்தாயை குழட்டாயை உவர்
கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய வாயைப் போலாகுந்த செய்து. கலக்க
மேற்குமாகவாயது- ஓரவாயத்திலே உற்று சிந்தையானறிக்கே, திருமேனினை யெக்குமொக்
கப்பார்க்கை, திழ்- "பேண்டிர் வாழ்வார்" என்று - பக்தவகையாய் பரிப்பாற்றுக்களைய
புத்தாண்டிபெண்களுக்கானவர்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, வன்னிலோம் பூங்குழலினாரென்று-
பார்ப்பதெய்வவகையாகாய் போகலாபெண்களுக்கானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னித்தயாதி.
உன்னாகமயத்தப் புதிக்கவேண்டி. புண்ணை பெரித்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள்.
கோலிந்தா, ஸ்வஸு-எபனுளவனே, உன் செவ்வப்பத்துக்கு இது சொன்ன நீ முடியுணையே.
அது வேண்டி. நாடிவாய்கிறது, நீ இப்போது முலை யுண்ணாவேணும். எ.

மு.—இருமலைபோ லெதீர்ந்தமல்ல நீருவரங்க மெரிசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மாந்வு தேக்கவந்தேன் வல்குலேற்
ஒருமுலையை வாப்பமேத் தோருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையு முறைமுறையா எங்கியேங்கி யிருந்துணையே, உ,
பதவுரை.

†இரண்டுமலைபோல்-இரண்டுமலைகள் போலே
எயிர்த்த- மல் போருவதாக எதிர்த்துவந்த
மல்லர் இருவர்— சான்றா முட்டிக்காக்கிற
இரண்டு மல்லர்களுடைய

அங்கம்— சரித்ததை
காசி செய்தாய்!- பாய்க்கியாலே கொளுத்தி
விழுமாடி பண்ணினவனே!

உன்— உன்னுடைய
திருமலிந்து— அழகு மிகுந்து
பெரு— விளங்காவினது

வாய் மறித்து- திருப்பவனத்திலே வைத்து
ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை
நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி
சொருடிக்கொண்டு

† இரண்டு முலையுன்— இரண்டு முலைகளையும்
முறை முறையா— மாறி மாறி
வங்க வங்க இருத்து-கயிலே கயிலே இளைத்
திளைத்திருந்து
உணர்— உண்ணவேணும்.

திகழ்ச்சி- விளக்கம். அன்றிக்கே, திருவிவந்து- மாட்டினாய் சொல்லுகிறதாய், அல்லவெ
முத்தருளி யிருக்கையாலே மிகவும் விவரமாகச் சொல்லுகின்றான் ஏன் னுடைய மாரிலென்ன அமாம்
தேக்க. தேங்க. முடிப்பாளாலே சிறையுடையாக. கெட்டுன்னல்குலேறி. கன்மடியிலே
வந்தேறி. ஒருமுதியித்யாதி. ஒருமுதியைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுதியைத்
திருக்கையாலே பற்றி கொடுக்கொண்டு இன்ன முடிப்பாளும், மாறி மாறி, பால் பாவின ர்
குதி திருப்பவளத்தில் அடங்காணையாலே கெடுதிலே இளைத்தினைந்து அமர்விட்டு அமுது
செய்யவேணும். அ.

மூ.—அங்கமலப் போதகத்தீ லணிகோண்முத்தஞ் சிந்தினுற்போல்
செங்கமல முகம்மெயர்ப்பத் தீமைசெய்தீம் முற்றத்தாடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மலிம்ம
அங்கமரர்க் கமுதனீத்த மமரர்கோலே முலையுறையே. கூ.

பதவுரை.

அம்ம!— ஸ்லாமி!

அம்— அழகிய

கமலப்போது அகத்தில்-தாமரைப் பூவினிட-

த்தில்

அணி கொள்— அழகு கொண்ட[அழகிய]

முத்தம்— முத்துக்கள்

சிந்தினுற்போல்— சிதறிவிடுப்போலே

செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்போன்ற

முகம்— முகமானது

லையர்ப்ப— குறுகியவர்ப்பு அர்ப்புப்படி

இம்முற்றத்தாடே— இம்முற்றத்தாள் கின்று

தீமை செய்து— தீம்புகளைச் செய்து

அங்கம் எல்லாம்— உடம்பு முழுதும்

புழுதி ஆக— புழுதியாகும்பு

விடா— கைத்தாமரை

அணைய வேண்டா— புழுதியையாதே கொள்,

அம்மு— தூர்வாசை சாயத்தால் வருத்தின

அக்காலத்திலே

அமர்க்கு— தேவர்களுக்கு

அமுது அளித்த— அம்முத்ததைத் கடைந்

தெய்துந் கொடுத்த

அமர் கோலோ!— தேவாநிராஜனே!

முலை உறார்.

வ்யா. ஒன்பதாய்மாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. சிறத்தாலும் மறைத்தாலும் செல்லி
யாலும் விகாலத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். போது - புஷ்பம்.
அகம்- இடம். அணிவித்தாதி. சீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்க
ளானவை சிதறினற்போலே. செங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே
யிருக்கிற திருமுகமானது குறுகியவர்ப்பு பரப்பப்பட்டபாக. தீமைமித்யாதி. இம்முற்றத்தாள்

பு.—வாரணசிந்த கோங்கையாச்சி மாதவன்வன் னென்றமற்றும்
 ஈரணிந்த குவகையாச நீசமுந்நாம் வில்லிபுத்தூர்ப்
 டாரணிந்த தோல்புசுழான் பட்டபிரான் டாடல்வல்லார்
 ச்ரணிந்த செங்கண்மான்மேற் சென்றிசுந்தை பேறுவர்தாமே. ௧௧.

பதவுரை.

வார் அணிந்த—கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட

[கச்சா—கச்சுக்கம்ப.]

கோங்கை— முட்டை யுடைய

ஆச்சி— தாயான பிதோதைப்பிராட்டி
 மாதவா!— “ ஸ்ரீபதிபாசனலலே!”

உண்— முட்டை உண்

[பய]

என்றமற்றம்— என்று சொன்ன வர்க்கதை

நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அல
 ர்த்த

குவகை— செங்கழுநீர் பூவின்

வாசம்— வாஸகையானது

நிகழ்— ஒருபடிப்பட

நாமம்— பரிமாணியா நின்றான்

வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்
 வாஹகாய்

பார்— தந்திரமடங்கலார்

அணிந்த— பாவினதாய்

தோல்— வல்வாயவழித்தமான்

புகழான்— கித்தியை யுடைய

பட்டபிரான்— பாரதமனோத்தமமான பெரி

பாழ்வார் அருளிச்செய்த

பாடல்— பாட்டுக்களை

வல்லார்தாம்— துவல்லவர்கள்

சீர் அணிந்த— கல்பாணருவாகையுடையது

செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்

மால்மேல்— ஆசிரிதர் திறத்தில் வாய்மோ று

முடைபுனா எம்பெருமான் விஷயத்தில்

சென்ற சிந்தை— சென்ற மகஸ்ஸை

பெறுவர்— உடையதாவர்கள்.

வ்யா. வாரணசிந்த கோங்கையாச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிஷேகமான பாவையங்களை பரி
 சாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சினை எட்டி, கொண்டு திரியுமாபோலே, கர்ஷணனுக்கு போகா
 மானமுலைகள் பிறர்கன்படாதபடி கச்சாலே செமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே
 அலங்கரித்தமான முட்டையையுடையவனான ஆப்ச்சியென்று சலாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்
 கிறார். மாதவா வுண்ணென்றமற்றும். ஸ்ரீபதிபாசனகையாலே அவாப்த வமந்த காபுனா
 வனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீரு
 க்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட பாகையாநிற்கிற
 ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகாய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானான

அடி வாடி. - அரவணை வைத்த தந்தும் கஞ்சன் திய மின்

பெண்டூர் இரும்பை யங்கமல மோட வாரணி போம்.

ஆக - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு - கா.க.

அ. நிழித்திருப்பாழிளிலே இவனுடைய பால்பாதுருணமாக முலை யுண்கையை
மறந்துகிடந்து உறங்குமலயனை பெழுபடி, முலைபுண்ணவேணுமென்றபெயர்த்து, அவன்
இறப்பதற்குத்தவாளிலும் விடாதே பறமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து பசோதைப்பிராட்டி. முலை
பூட்டி எப்பகாரத்தை, அவளுடைய பராப்திமையும் ஸ்ரேஷ்டத்தையு முடையாய்க்கொண்டு
தக்காலம்போலே அவளைக்குறித்துப் பேசி யதுபவிகது இனியானா; அவள் அவனுக்குக்
காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பரிகளாமிட்டதுபவிக்க வாளைப்பட்டு, காதுகுத்து
மகாயாசுர உதவவத்துக்கு மாரில் பெண்களை யெல்லாம் அமுழத்தலுவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம்
பாஸிக்கைக்கிடான பதார்த்தங்களுமும் ஸம்பாதித்துவைத்து, “அவனைக் காதுகுத்த” என்று
அமுழக்க, அவன் “கோம்” என்று அஞ்சி, “மாட்டேன்” என்னச் செய்தேயும் அவன்
ஞ்சாதபடி யான வசங்களைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிடதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டி-
யும் உடன்படுக்கி கொண்டு காதுபெருக்கின பகாரத்தை, தாமும் அவளைப்போலே அதுப
விக்கவாசைப்பட்டு, ததவஸத்தாபங்கொண்டு தக்காலம்போலே அவளைக்குறித்து அப
பாகரங்களைப் பேசி யதுபவித்து பரிதாபமு நிக்ந்திருமொழியில். *

மு.—போய்ப்பானுடைய கின்றந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருதிற் கஞ்சன்கடியன்
காப்பாருடில்லைக் கடல்வண்ண வுண்ணத்தனியே போயெங்குந்திரிதி
பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவங்மயீ யுண்ணக்காதுகுத்த
ஆய்ப்பாலர் பெண்கேளெல்லாரும் வந்தாரடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். க.

உன்னை— உன்னை
 பாபாய்— ராஜிக்கவல்லவரும்
 இன்னை— (இங்கே) இன்னும்;
 (ரீயோ வென்றால்,)
 தரிசம்— அலுவலாய்வுப்
 எந்தப் போய்— எல்லாவிடங்களிலும் போய்
 திரிசை— பதேசாயாகத் திரியாக்கின்றாய்;
 போய்— பதேசாயின்
 முன்மாதிரி— முன்புமாதிரி
 உன்னை— உன்னை

அப்ப— அப்பாடியிருப்பான்
 பாலம்— பால்களும்
 பெண்டிகள்— இவை பெண்டிகளும்
 எல்லாதரும்— ஆகிய இவர்களை எல்லாதரும்
 வந்தார்— வந்தார் சின்றுகள்;
 (அலுவலர் ஸம்பாதிதனைக் கிடாக)
 அடைக்காய்— அடைக்காய் முழுவதானவற்றை,
 காண் திருத்தி வைத்தேன்— காண் ஸம்பாதித
 மாக்மாவைத்தான்

ஸ்வா. முதற்பாட்டு. போயிப்பாதி. பாடுடைய கிண்டித்தையும் போய்- தாழ்த்தான
 டாடாசுதலாத்திலும் ஸ்வாசுதலாத்திலும் இடமுடைய கொஞ்சமுடையனான உன்னுடைய
 பிதாவும் “ பசுக்கடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருவதாயும் நீ பிள்ளையை ராஜிக்கவும்
 கொள் ” என்று போய் வருவதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, “ போய் ” என்கிற விதம் - மிகுந்த
 ராசகமாய், ராஜிபலங்கத்துனுடைய ராஜனத்திலே மிகவுமளவுடையதும் “ காட்டுவதென
 கொடுத்திலன் ” என்கிறபடியேக்கிறந்தவன் ஹிந்தாவில் கொடுத்திருக்கிறபடியுடையதும்
 கொடுத்திருக்கிறபடியுடையதும் அன்றிக்கே இவ்வாறு பிதாவிலே சிறி, உன்னை போய்
 கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும். காப்பாத்தாமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்
 னடியார். பொருத்தல்கஞ்சன்கடியன். பொருதவையிலே மிகுக்கையுடைய காப்பன் உன்னவளில்
 மிகவும் காப்பன். உன்னை காப்பனக்கு இடம்பாத்ததுத் திரிப்பவனாகையாலே ஆவாவளிரி,
 வந்த செவ்விற்கும் காப்பன் தெரியாது.

காப்பாரும்மில்லை. அதுக்கு மேலே விரகந்தா ராஜிக்கவல்லவரும் மிகுந்திலே, ராஜிக்கான
 வலர் வந்திலர். காடு அபலை, மேலேயுடையவன் காணவில்லை, யார்தான் ராஜிப்பார். காடில்
 வண்ண வண்ணை. “ தன்னையாரும் கிண்டிகள் ” என்கிறபடியே இன்னும் திரிந்து வந்த
 காடில் காண்குக்குள்ளே காணாமலானவனாகத் திரியாக்கின்றான் என்கை அவர்கள் அறிவாய்
 வந்திருக்கலாவென்று நீ கிண்டிக்கொண்டாய், கடல் போலே காப்பனாயிருக்கிற வன்வடி
 வந்தென உன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தாய்; இப்படி யிருக்கிற அன்னையுணர்ந்து ராஜிப்பாரு மில்
 லாமென்றுதான்; ஒரு விதோதிகனிலேபோயினும் #அவந்தாயே பவசங்கை பண்ணி மஞ்ச
 மாகையம் பண்ணிவென்றிப்படியான அழகுடைய வன்னை விதோதி பூயிஷ்டம் மான விவளி
 மக்கில் பரிவாய். ராஜிக்கவல்லவரும் காணவில்லை, யார்தான் ராஜிப்பார். காடில்

தற்போதைய நிலை தன் செளரியுத்தியைக்காட்டி, அத்தனை மனவலியிலே ன்னர். தான் உபகாந்தித்த காலத்திலே புரிந்து, காலையன், தகான், உன்னைக்காது, துருவாது, அம்பு பாலர் பெண்கெனெல்லா நுட வந்தார்கள்; வந்தவர்களை உம்பாவிக்காக் கிடான் அனல் காய் முதுலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆளவென்று, கீகா நுருக, தம்புட, வாலெனா மேன்கிருவி.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலன்பாடிக் கிண்கிணியார்ப்ப
நண்ணித்தோழுமலர் சிந்தையிரியாத நாராயண லிங்கேவாராய்
எண்ணற்கிரியிரானே திரியையொரிமே காதுக்கிவென்
கண்ணுக்குன்று மழுமுமுடைய கனகக்கடிப்பு மிலையா.

பதவுரை.

நண்ணி— என்னை அன்றுக
தொழுமலர்— தொழுகின்றவர் கருவடைய
கிந்தை— மனஸஸில் சிந்தும
பிரியாத— சிங்காத
நாராயண!— நாராயணனை!
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தைமுடைய
பவளம்— பவழ வடத்தை
மருங்கினில்— அசைவிலே
சாத்தி— தரித்து
மலர்— தாமரைப்புழப் போன்ற
பாதம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற
கிண்கிணி— சதங்கையானது
ஆப்ப— தலச்சிக்குடப்பு
இங்கே— நானாழக்கு மின்பிடத்துக்கு
வாராய்— வந்தருளாய்;

எண்ணற்கு— “இப்படிப்பட்டவன்” என்று
நினைக்கக் கூட
அரிய— அரஹுனாயிரகின்ற
பிரானே!— உபகாந்தனைவனே!
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு
திரியை— திரியை
எரியமே— கோலாதாடி
இடுவன்— இடுவென்;
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு
கன்று— மிகவும்
அழகு உடைய— அழகிதாபிரகின்ற
கனகம்— சன்னமயமான
கடிப்பு இவை— இந்த கன்ன புஷணங்கள்
ஆ— ஆச்சரியகரமாயிரகின்றன.
[இவற்றைப்பாராய் வன்மருந்து.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வண்ணமித்யாதி. ஆகத்திலே பிறக்கையாலே நிறமு
டைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான
திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்புழப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில் சதங்

லபாறு மிகுந்தவாகியும், அகாசரிதர்க்கு அல்லபனுயிருக்கையும, பங்கனாசான பாராதி தீர்ப்பாற்
குத் தமபெயரிலேயே இருப்பது. சிவன்கா யனாற் சிறவு. திரிபை என்சாது சரிப இவையுள் நன்
றே வென்ன; திரியையேரியாமே காதுக்கிலேவன். திரியையுங்காதுகாதுக்கு எப்பால் வாராது
படி அதுகலமாக இவ்வன். கண்ணுக்கத்தயாதி. திரியேற்றிக் காதுகெடுக்குறல் உலர்க்கி
வதாகசனமத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடத்தயாதிருக்கிற பொறுகடி படிக்கவான
வினையு மிருக்கிறபடி பாராப். அதுகும் என்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அல்லாமல், கன்று மர
குடையிலென்றும் கருக்கடிப்பென்றும. சொன்னவினைய மீண்டும் பாரித்த துத்தம
உபாது உவலகதன்பழும் சொல்லுகிறது.

மு.—நவமேல்லம்பேறும் வாஞ்சடல்வாழ மகரக்குறை கோணலேவத்தேன்
வெய்யவேகாதிற் திரிபைவிவென் நீ வேண்டியுடதல்லாம். திருவென்
உய்யவிவ்வாயர் குலத்தீன்தேனூன்றிய வேண்டுகடாராயர் கோழந்தே
மையன்மைசெய்தீள வாய்ச்சியுள்ளத்தே மாதுவனே யிங்கேகவாராய். 100

புதுவரை.

உய்ய— யாவதும் உல்குவிக்குப்படி
இவ்வாயர் குலத்தினில்— இவ்விலைக்குறத்
தேவைய— ஆயிப்பாதிக்கவனாய்
ஒன் கடல்— மிக்க தேவனுள்ளையுடையனாய்
ஆயர்— இவையர்களுக்கு
கொழந்தே!— தலைவனாவனே!
வையம் எல்லாம்— பூரிவெல்லாம்
பெறுர்— விவையுடைய பெருவிவையுடைய
வார் கடல்— விசாலமான கடலிலே
வாழும்— வாழுகின்ற
மகரம்— புறக்கென் போன்ற
குறை— காதுமாயினினை [மகரமுடைய]]
கொண்டு வைத்தேன்— மேலித்துக் கொண்டு
வைத்தேன்;

காதில்— காதுமால்
திரியை— திரிபை
வெய்யவெ— கொழந்தும் உல்கவாராய்
இவ்வயம்— இவ்வென்;
விவையுயது எல்லாம்— விவையுயது
கிற பச்சையுடையவாருகவெல்லாம்
தருவன்— கொடுப்பேன்;
இவ் ஆய்ச்சியர்— இவ் ஆய்ச்சியர்
மையன்மை உய்தும்— உய்துவிவையுடைய
மத்தமயக்குறையுடைய
உய்து— ஆய்க்குள் கொடுக்க வந்தபடி
மிருப்பவனாய்
பாதுவனே!— முடிபெய்தியானவனே!
இங்கே வாராய்.

தின்றொன்றைய வேண்டுகடர்ப்புக் கொழுந்தே! இத்தகையதொரு கடினமுடையவரின் எண்ணக் கடினத்திலெவந்து விழந்து, அதுதானே அனக்கு மிகவும் செஞ்சொல்லாய் போயிற்று, நிலத்தில் விவகாரத்தி னால் கொழுந்து முன்புடையவரோடே இவ்வாறு துடிக்கப்பட்டவரில் முத்து அன்முதும் வாழ்மேயு. அவர்களுக்கும் தக்கவனுடைவனே. மைபன்மை செய்துநலாய் ச்சியருள்ளத்து மாதவனே! ஒதுபருவத்தி னிடையெண்ணின் உன்னுடைபு கொழுந்துவா திகளாகில் பதிமயங்குப்படிபண்ணி. அவர்களுடைய கொஞ்சு ண்வகையின் விவரமும் பதாரி.நாடா னும், உன்னுடைபு கொஞ்சுந் திகையகையின் மட்டையு ண்வகையின் பதாரி.நாடா னும், இக்கு வாராய் உன்னு ண்துதித்தொகையாக வந்தக்சி ருள்.

மு.—வணங்குதலைய நரைக்கடிப்பிட்டு வாரகாதுதாழ்ப் பெருக்கிக் குறையுறுதலையிக் கோலாயினான்கள் கோலீந்தா கோலுக்கோள்ளாய் இன்னொன்றிதய விக்சடிப்பிட்டா லீனியலலாய். தீர்த்து கணநன்றணிமுலை புண்கணத்தருவன்கள் சோத்தம்பிரா னிங்கேலறைய.

பதவரை.

நன்று— உன்னு
வா(ந)னம் உடைபு— வர்ணத்தையுடைபு
வாரகையடிப்பு— வந்தாருண்டலத்த
இட்டு— தரித்துக்கொண்டு
வார்காது— கிண்டகாதானது
தாழ்— தோள்வரைக்கும் தாழ்ப்பாடி
பெருக்கி— (தாருகளை) வளர்த்துக்கொண்டு
இங்கேபால பிள்ளைகள்— இவ்வகையாடில்லா
கள்
நன்று குறைய உடைபு— (தார்ப்பாடி முத
லானு) சொன்னதைக்கொத்து) கல்ல
முது முதுபவர்களுயிராதின்றார்கள்
கோலீந்தா!— ஸ்ரீலபனுவலனே!
நி— அப்பிள்ளைகளுடே கோலீந்தம்புகிறீ
சொல்லு— என் வார்த்தையை
கொள்ளாய்— கைக்கொண்ட மாட்டுகிறீ;

தினே— துண்டும் கொண்டு துடிக்கப்
கன்று அழகிய— மிகவுழங்கு
இக்கடிப்பு— இக்காதுப்பண்கள்
இட்டால்— க் இங்கேகொண்டு அடியாகில்
இரிய— உனக்கு முகையான
பலா பதாரி— பலாபாழ்த்துத
தந்தி— கொடுத்த
கன(ய)ும்— தோண்டியுடைத்தல்
நன்று அறிய— மிகவுழங்குநா
முலை— முலைப
உண்ண— க் உன்னுடைய
கான் தருவன்— கான் கொடுப்பேன்;
பிரான்!— உபகாரகனாவனே!
சோத்தம்— உன்னைத்தொழுக்கிறேன்;
இங்கே வாராய்.

பட்டால் துன்பம் கொள்ளுமாய் மகவு மழைபதாரிஞ்செறி விந்தக்கடிவாய் யிட்டால்.
 இளிய லாபத்திக்கு உளக்கனிதான பலாபாழம் தந்து. கண்ணன்றணி முலைபுண்ணத்
 தருவன்நான். கணக்கையுடத்தாய் கன்றும் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி.
 தருவன் காணென்ன. கணங்கு- முலைமால் தொண்டும் நெய். கன்றுகையாவது - மீது
 வாரிடுக்கை. சோத்தம் பிராணிய்கே வாராய். இப்படி சென்ன வளவிலும் வாராமையாலே,
 பிராண உண்ணக்குயிரிசெய்யும், இங்கே வாராய்பென்று இங்கு நமதுக்கொன். சோத்தம்மென்றிரு.
 வந்து- அஞ்சலி பன்னுமாய்கள் அநுசூ அநுகூலாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் கொல்லுவது
 தொழு சங்க மிசெய்யும். சூ.

மு.—சோத்தம்பிராணென்றிர்தாவும் கொள்ளாய் கரிமுழலாரோடு கீபோய்க்
 கோத்துக்குரைய பிணைத்திங்குலந்தாற் துணங்கொண்டிலேனோ நம்பி!
 போத்தம்பெரியன லப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிட லோட்டில்
 லோத்தத்தந்தோளாய் லிரும்புகருங்குழல் விட்டுலே. யிங்கேவாராய். ௫.

பதவுரை.

பிரான்!— “உபகாசதுவனே!
 சோத்தம் என்று உன்னைத் தொழுகிறேன்” என்று

இங்குதாம்— வேண்டினாலும்
 கொள்ளாய்— அநாதை அங்குசிக்கிறிலை;
 நம்பி!— தம்பில் நாகத்தெரிவனே!
 கீ— கீ

கரிமுழலாரோடு போய்— கருணை குழலை
 யுடைய பெண்களோடே போய்

கோத்து— நாககோத்து
 குரவை பிணைத்து— † குரவைக் கூத்தாடி
 டிக்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்
 துணம் கொண்டுவனோ— அநாதை நான்
 குணமாகக் கொள்ளுவனோ;

பிரான்!— உபகாசனே!
 நிரி இடலோட்டில்— உன்காசில் திரியை
 இடலோட்டினாய்கில்

பந்ததாம்— பிண்டியும்
 பெரியன— பெரியனையான

அப்பாய்— அப்பாக்களா
 தருவன்— தருவேன்;
 வேய்— மூங்கில் போன்ற
 கட— பெருக்கதிரிசெய்த
 தோளாய்— தோள்களையுடைய பெண்ணாய்
 விரும்பு— விரும்பும்படியான
 கரு— கறுத்த
 குழல்— குழலையுடைய
 விட்டுலே!— விட்டுவிடலே!
 கீ இங்கே வாராய்.

† குரவைக்கூத்தாவது— “கஜ நாஜி நா
 ஜெனே சேயவலி” இத்தாதிப்படிபே- ஒவ்
 லொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில், ஒவ்வொரு
 கண்ணாக இருந்தாலெவ் தோரு கூத்து.
 இதைத்தான் “நாஸகீடை” என்பார்கள்.

“ என்று இவன் சொன்னவாறே, சிந்தனையைப் பற்றி, அவ்வாறானால் மனத்தில் திரியை
 எடுத்து இத்தை எதிர்ப்படியாப்பென்ன; அவன் “ அது இவ்வொட்டேன் ” என்ன;
 பிரானே திரியிடவொட்டில் - போத்தும் பெரியனாட்டம் தருவான். எனக்கெல்லாப்படியா லாம்
 உபகாரகனானவனை திரியித்தகையா மிடவொட்டிடுவானே, சிந்தித்து சிந்தித்துப் போகடப்
 போகட, கிளியுப்பும்படி பெரியனான அப்பங்களைத் தருவான் என்றவிடத்திலும்
 அவன் வாரதாமையலே; வேலித்தாதி. பசுமையுடும் சுற்றுமைக்கும் செல்வாக்கும்
 மூங்கில்போலையாய், பொருத்திருந்துள்ள தோன்களையுடையான பெண்கள் கிருப்பும்
 படியாய், இருண்டு கிண்டித் தகுதிகளையுடையான விண்ணுலகை! இங்கே வாரப்பென்று
 அவன் வாலகத்தையத்தையச்செய்திப் புகழ்த்துகொண்டாய் கிருன். 10.

மு.—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன் வாட்டிலிருப்பி யத்தெனநான்றோக்கி
 மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி மறுகுதனே யென்றறிந்தேன்
 புண்ணெதுவிலையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போ திருமடப்!
 கண்ணுவென்காடுமுகிலே கடல்வண்ணு காவலனே முலையுனையே. கா.

பதவுரை.

“ மண்ணெல்லாம் ” என்று அடித்தவாறே,
 விண் எல்லாம்— ஆகாசப்பரப் படங்களுள்
 கெட்ட— கெட்டுப்படி.
 அழுதிட்டாய்— அழுதி
 உன்— உன்னுடைய
 வாழில்— வாயிலே
 கிருமடி— (“ மண்ணென்ற கவடுகிடாகில்
 பார்ப்போம் ” என்று) ஆகாசப்பரப்
 அதனை— அதனை
 காண் கொடுக்க— காண் பார்த்தவனாகில
 லாண் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
 கண்டு — உன் திருவாயிற்றினிருக்கிற படி.
 னாகக் கண்டு
 என் மனத்துள்ளே— என் கெஞ்சினுள்ளே
 மருகி— (“ கருமடையுள்ளே பென்றிவந்து

மறுகுதின என்று— “ இவன் மறுவை நிர
 வித்த ஸர்வேச்சுவரனே ” என்று
 அருந்தினன்— தெரிந்து கொண்டேன்;
 புன் எதும் இல்லை— புன் ஒன்று மில்லை;
 உன் காது— உன்னுடைய காதுளது
 மறியார்— தன்ம புறநம்;
 இறைமையே— சற்றுப்போது
 பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;
 கம்பி!— பூர்ணனை!
 கண்ணு!— கண்ணனே!
 உன்— எனக்கு
 காடு முகிலே!— காடுமுகட்போல் உதார
 னுவனே!
 கடல் வண்ணு!— கடல்போன்ற நிறத்தை
 யுடையவனே!
 காவலனே!— எவர்க்கு சக்தகனாவனே!

கிட்டி நீயும்; அம்மவளிலே இவன், காதுக்குத் தட்டிப் பிடித்து வந்தான்; வந்தான்; வந்தான்; என்ன
 னுடைய தாது புரர், என்னு அது வெண்டா" என்று அவன் சொல்ல; புண்ணெனும், தயாதி;
 புண்ணென் னுடிக், என் னுடைய அது தன் திபுரம், சற்றுமேலாறு பொறுத்திற் றுப் பீ
 பென்ன; அவன் பொறுத்தப டயலெய் தைபாய்; கண்ணு, என்னு ஸ்வபனுவலெ
 என்கார்முதிலே, ஜலவத்தலவிபாகம், பாடல் சபகரிக்கும் காணீமேகம்பிரலெ பெனக்கு
 உன்னைமுதில்தெய்வெ, கடல்வண்ணு, என்னு அதுபாம்பாபா கடல்பெயர் திபுதலு
 யுடையபெயர், காலென, என்னுதாசுதாதுவென்ன என்று மெதொத்தமாவணி முலை
 யுன்னாவெனு பெயர் திபுதல்கொள்,

மு -- முலைபெயர்மேண்டேனென்றேழு நின்காதிர்கழிப்பைப் பறித்தேறிந்திட்டு
 மலைபெயர்மெத்து மகிழ்ந்து கண்மாரிகாத்துப் பகரிதரமேய்த்தாய்!
 சிலையொன்றிற்றுத்தாய்! திரிவிக்கிரம! திருவாய்ப்பாடிப்பிரானே!
 தலைகிலாட்டோதே புன்காதைட்டெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. எ.

பதவுரை.

முலை -- "மேகோடுக்கும் முலைபையார்

காதும் -- மெய்முள்ள பக்தியாதிபையார்

வேண்டிடன் -- கான் விரும்புகிறிலென்

கான் மறு -- என்று சொல்லி என்னை

சுழிய லுய

சின் -- உன் னுடைய

காதில் -- காதில் இட்ட

கழிப்பை -- பூஷணத்தை

பறித்து வறித்திட்டெ -- பிடுங்கி பெறித்து

பொட்டி.

(அவ்வவளிலே இரத்தன் பசித்தோபதகாலெ

வந்திப்பிச்சு;)

மலைபை -- கோவர்த்தக பர்வதத்தை

எடுத்து -- குடையாக எடுத்து

மகிழ்ந்து -- ஆபாஸம் தோற்றத்தபடி மன

முகத்து

காத்து -- இடைபார்க்கையும் பசுக்களையும்

வலித்தது

பகரினா -- பசுக்கட பங்களை

தொத்தாய் -- இடைபார்க்கையும் பசு

பண்ணினவனே!

ஒன்று -- அத்தளிபாமள

சில -- வீதகரிவாறு அல்காரன மூதர்

ததுவ்வன

இயத்தாய் -- முறித்தவனே!

திரிவிக்கிரம! -- திருவாய்க்களை வளர்த்து

உலகங்களை யனத்தருகரினவனே!

திரு ஆப்பாடிய -- திரு ஆப்பாடியுரி னுன்ன

ஜயங்களுந்

பிரானே! -- ஸ்வாமிபானவனே!

தலை -- தலையானது

கலா -- நிலநாத

பொது -- இளம் பருவத்திலே

உன் காதை -- உன் காதை

பெருக்காது -- பெருக்காமல்

சிவந்தேன் -- சிவந்தேன்

பின் நோடர்ந்துவந்தவனவில் எனக்கு தரிப்பாக, கின்காத்தில் கடிப்பைப் பறித்தேறிக்கீட்டு.
 ௨. நன் காழிலிட்ட கடிப்புகளைக் கோதந்தோற்றபயிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து போகட்டு.
 அவ்வாறிலே இரத்தான் பசுக்கோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் சக்தியவர்க்கும் கோவுப
 டாதபடி மலையையெடுத்து. முன்பு சக்திகமென்று சொன்ன கோவர்த்தாமிரிதன்னையே
 குறையாக வெடுத்தது. பகிழ்ந்து. மலையைச் சுமந்துகொடுத்திருந்தவனவில் சற்றுமினாப்பின்
 றிநிலே, “சக்தியவர்க்கத்தினுடைய சக்தனம் பண்ணப் பெற்றோம்” என்று உகந்து. கன்
 மயிகாத்து. அந்தக் கல்வாஷத்தில் ஒருபகவின்மேலையாதல், ஓரிடையன்மேலே யாதல்
 ஒத்துமரிவிழாதபடி சகித்து. பகநிறைமைய்த்தாய். “இனவாதினாபாடி யங்கேயொடுங்க”
 என்கிறபடி. சிவமலை, பகமெடுக்கிறவிடத்தன்னிலேசென்று ஏங்குமெடுக்கக் கலிகையாலே,
 பாக்களை இனாய் மெய்க்குய்ப்படி பண்ணினவனே. சிலையொன்றிறுத்தாய். ஸ்ரீஜகராஜன்
 திருவாருக்கு சுலகமாநவிட்டதாய் ஒருவரால் பேர்க்க வெரிக்கமொண்ணாதபடி. அத்
 திதியமாரிருந்துள்ள தொத்தாமன வில்லை முறித்தவனே. திரிலிக்கிரமா. இத்தான் இழந்த
 ராஜ்யத்தையிட்டுக்கொடுக்கக்கூக, எல்லே நடப்பாடாப்போலே திருவடிகளால் ஸர்வ
 லோகத்தையு மாத்வனே. திருவாய்பாடிப்பிரானே. திருவாய்பாடியிலுள்ள ஜகங்க
 ளுக்கு ஸர்வப்பரபத்தாலும் உபகாரகளுனவனே. இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாரகளுன நீ
 னன்னுடைய அபேகித்திரம் செய்வேனுங் கானென்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக்
 களை அரிவிதர உதயோகிக்க; அனுக்கல விசையாதாழிய; தலைநிலாவித்தாதி, தலை செல்லை
 நிலா, இளம்பருவத்திலே புன்னுடைய காதுகளைப்பெருக்காதே விட்டிட்டுவைத்த வென்
 னுடைய குற்றமன்றோ, உன்னை வெறுத்திறதென்னென்று தன் செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி
 கோவுபடுகருள். எ.

மு.---என்குற்றமென்று சொல்லவும் வேண்டாகா ணென்னை நான் மண்ணுண்டே
 அன்பற்றுகோக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலையே [குக்
 வன்புற்றரவின் பகைக்கோடி வாமன ஈம்பீயன் காதுகேரும்
 துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரிபிட்டுச்சொல்லுகேன் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

வன் குற்றம் என்று—	‘என்னுண் பகுத்
றம்’ என்று	என்னை பிடித்துப்—	சுலக கண்டாடைப்
போலே என்னைப் பிடித்தும்
சொல்லவும் வேண்டா கான்—	நீ சொல்ல
வேண்டிலு கல்லை கான்;	அடித்தும்—	அடித்தும்

பொய் அபிமதம்பெற்று பூர்வானுவதேன்.
 உன் காதுகள்— உன்னுடைய காதுகள்
 தூறல்— துத்துவிடு
 உற்றான்— அசுரிதக்கம்பட்ட
 துன்பு எல்லாம்— துன்பத்தை பெக்காய்

“உன்னுடைய” என்று பாடபாண
 பொது “உன்காதில்” திரிபை இட்டுவிட்டு
 மெப்பே கடக்கப்போய் விடுகிறேன்” என்று
 பொருளாககூடவது.

ஸ்பா. எட்டாய்ப்பாட்டு. எந்தற்றிடுப்பாதி. “ஓ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கி
 றது நான் உன் சொல்லிற்றுச் செய்திகள் என்று என் குற்றத்தை சீக்கர்த்தன்சேர, என் குற்
 ரிமேயென்று சொல்லவும் வேண்டா நான்” என்ன; “பின்னா பார்த்துமறம்” என்ன; “உன்குற்
 ருலில்லையா” என்ன; “உன்னா நான் என் செய்திகள்” என்ன; என்னை நான்மண்ணு
 ண்டேனாக. பண்ணுண்ணுத வெள்ளை நான் பண்ணுண்டு ஒரு கீழ்த்து. அன்புற்றுமோக்கி.
 ன்கேழிவளைப்போலை வென்றுமடபவாவினா உயிரும் மன்கவதின் டொவென்று பார்
 க்து. அடித்துவிட்டித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையே. மன்க கண்டாமைப்போலை எங்குப்
 பிடித்தாய், அல்லவான்நிக்கே அடித்தாய், “பாடுகோன் இவன் மன்கநீன்றுமடி” என்று
 வல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலையே வென்ன; வன்புற்றலின் பதைக்கோடி வாமண நம்பி. வனிப
 புற்றிலே (சு) பாடுகாதிதாயிலே கிஞ்சுப் பார்புக்குப் பலகபாச பதலன் தவனுடாகுடிமடப
 னும்,கிதாநிக் கொளல் சிலந்தொண்ட மாரணுபுதலியானகன் இத்தால்-திருவனந்தாழ்
 வாலைபயிச்சையாகக்கொண்டு பெரிபதிருமடிபை தவனுமகன்மென்மடிருமபாடுகுநவனு
 கையானே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சொந்தாயுள்வவற்றைச் சீர்த்து உடத்துவல்ல
 னுமாய், க்ருபாகச் செய்தவற்றை நயாயமாக்கவும் வல்லவன்சேர வென்றை, உன்காரு
 கள் நாரும். இராய். கிபொன்னுசொல்ல சரென்றுசொல்லிப் பொதுமேயக்காரிநுத்தான்
 உன்னுடைய காதுகள் தூறுகான். துன்புற்றவைல்லாம் தீர்ப்பாய் பிரானே. ஆபிரகான்
 வர்கன் துக்கப்படுமையெல்லாம் போக்குமுபகாகளுவைவெனவென்ன; ஓ என்ன ஸ்தீதா
 தாம்பண்ணைபோண்டி, ‘இவியின்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்ப்பன்’ என்று
 மெப்பாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் சிவிரிக்கைத் து இவையுடையுள்ளன்; திரியிட்டேச்
 சொல்லுகென்மெப்பே. திரிபாயிட்டிவிட்டவாறே பின்னா மெப்பே சொல்லக்கூடலை
 வென்றிருந்.

... ..

மூ.—மெப்பென்று, சொல்லுவார் சொல்லுக்கருதித் தோடேபுண்டாய் வெண்ணெயை
 கையைட்டிடித்துக் கரைபுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே [மென்ற
 செய்தனசொல்லிச் சீர்த்தங்கிருக்கிற சீர்த்தா வன்காதுதாரும்

சொல்லை— வாழ்த்தையை

மெய் என்று கருதி — உண்ணாமாய்க் கினைத்து

வெண்ணெயை— வெண்ணெயை

தொடுப்பு உண்டாய் என்று -- கனவுகண்டு உண்டாய் என்று

கையை பிடித்து— என்னைகையை பிடித்து

கரை— விவரிப்பதற்கு

உரலோடு— உரலோடு

கனவு-- எல்லாரும் பார்க்குந் தாடி

என்கை— வெண்ணெய் திருடாதவென்கை

கட்டிற்றிலையே— கட்டிற்றிலையே?

(என்று அவன் பொன்;)

சிறிதா!— ஸ்ரீபதிபாஸனவனே!

சிறித்து— சிறித்துக்கொண்டு

அங்கு திருக்கல்— என்னிடம் வாராய்
காண்பதம் பண்ணிக்கொண்டு அங்
கருத் தாயாநில்

உன் காது தூரும்— உன் காதுகள் துந்து
விடும்;

(ஆதலால்,)

சிறி— இங்கு சிறிது

இக்காரிகையார்— இப்பெண்கள்

சிறிபாடே— ‘கனவுக்காது’ ‘கணைக்
காது’ என்றிப்படி சொல்லிக்கிரியாதபடி

கையில் திரியை— என்னகையி லிருக்கிற
திரியை

இது கிடாய்— உன்காது பெருக்கும்படி
இட்டுக் கொள்கிடாய்.

வ்யா. ஒன்பதாய்ப்பாட்டு. மெய்சித்தாதி. “திரிவிட்டுச் சொல்லுகைன் மெய்” என்றவாறே, உன் வாழ்த்தை விச்வலீகப்பொகாது, சொன்னர் சொன்னவார்த்தை கேட்டு என்னை கிண்பிப்பாரொருத்தியவற்றே வென்ன; நான் அப்படி செய்ததுண்டோ வென்ன; மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லுக்கருதி. “இவன் வெண்ணெய் கனவு கண்டான்” என்று சொல்லுவார் சொல்லும் வாழ்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. தோடுபுண்டாய் வேண் ணெயை யென்று. வெண்ணெயைக் கனவிலே ஜீவித்தாயென்று. தோடுபு- கனவு. கையைப் பிடித்தித்தாதி. என்னைகையைப் பிடித்துக்கொண்டு (க) பாடமாந கனவுரலோடே மெல்லாரும் காணுப்படி என்னைக் கட்டிற்றிலையோ வென்று சொல்லி மந்தஸ்திதஞ் செய்திருக்க. கரை புரலாவது- விவரிப்பு சுற்றணையான வரல். செய்தனைவித்தாதி. இப்படி நான்செய்த குற்றங் களைச் சொல்லி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல் வராமல் போதுபோக்கி நீ அங்கே ஈருக்கில், பூநீதானே! உன்காது தூருங்கான். அவர்களுக்காகவாடும் வாவென்ன; அவ்வ வளிலும் அவன் வாராமையாலே, கையில் திரியையித்தாதி. நீ விரும்பத்தக்க அழகையுடையார் உன் பக்கல் பராவண்யத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகாட்டாமல் ஸந்திவிதைகளாய்ச்சித் திற இப்பெண்களானவர்கள், “கனவுக்காது, கணைக்காது” என்றும்போலே சொல்லிச்

காதுகள்— எங்காதுகொண்டவை
 வீங்கி எரியில்— தடித்து எரியுமாகில்
 காரிகையார்க்கும் — சிமிக்கிற அப்பெண்
 உனக்கும்— திரியிட வந்துகிற்கிற உனக்கும்
 இழுக்குறைய என் — ரோதமென்ன ?
 (என்று அவன் சொல்ல;)
 தாரியாது ஆகில்— திரியிடுகிறது பொரு
 தகில்
 தலை கொந்திடும் என்று— தலை கோமென்று
 விட்டிட்டேன்— இளம்பருவத்தில் விட்டு
 வைத்த என்னுடைய
 குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே;
 வர் விடை— எதிர்த்துவந்த 'அரிஷ்டகேமி'
 என்னுமிஷபத்தை

சென்ற— முடித்து
 இன கன்று— இளங்கன்றின் வடிவம் என்ற
 அருவாரம்
 எறித்துட்ட— விளாவாய் என்ற அவர்
 கோல் எறித்துக்கொட்ட—
 இரூபகேசா!— ஸ்ரீஷீகேசமே!
 என் தன் கன்மே!— கனகக்குக கன்னுறான
 வர்னை!
 சேரியில்— இவ்விடைச் சேரியிலுள்ள
 பிள்ளைகள் எல்லாரும்கூட— எல்லாப் பிள்ளை
 சமூகம்
 காது பெருக்கி— திரியிட்டுக் காதுகளைப்
 பெருக்கிக்கொண்ட
 திரிபவும்— திரியா நிற்கவும்
 கான்பு— கரணுகின்றும்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரிகையார்க்குத்தயாதி. “காரிகையார்க்கிரியாபே-காசரில்
 திரியையிடுகிடாப்” என்றுவாதே, “சிமிக்கிறகாரிகையார்க்கும், திரியிட வந்துகிற்கிற உன
 க்கும் ஏதேனும் சேதமுண்டோ-என்னுடைய காதுகள் வீங்கியெரியுமாகில்” என்று அவன்
 சொல்லி கைக்கெட்டாதபடி. நிற்க; தாரியாதாகிவிட்டாதி. இளம்பருவத்திலே காதுதப்பெரு
 க்கலாவிருக்க, திரிமுதலானவற்றை யிடுகிறது பொறுதாகில் உன் தலைமேலே கோக்காநின்றா
 மென்று அப்போது செய்யாமல் விட்டிவைத்த வென்னுடைய குற்றமேயன்றே வென்ற
 தன்னை வெறுத்து, பிள்ளையும் விடாதே, சேரிவித்தயாதி. இவ்வூறில் உன்றிறத்தின்பிள்ளை
 களெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணுகின்றாய்வே என்பதனாலே, உன் அதுமதி
 தோற்றநிற்க; ஏர்விடைந்தயாதி. “வாய்பிழ்க்காதுத்துமாஸ்வினா-” என்றொடியெ-காட்
 டுக்குள்ளே உன்னை உலிவதாக எதிர்த்துவந்த அரிஷ்டகேமியாகிற ஷபத்தை காணித்து,
 கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றான வடிவைக்கொண்டுவந்து ஓடா என்பதற்கு,
 அந்தக்கன்றை யெடுத்து விளவாய்கின்ற அஸூரன்மேலே பெறிந்து இரண்டுகலைவாய்ப்பு
 முடித்து அவற்றின் கையில் அகப்படாதே உன்னை கோக்கித்தந்தவனுய், உன்னைக்கண்டவர்க
 ளுடைய ஸாவேந்தியங்களைமும் உன்வசமாகித் தொன்னுக்கையாலே ஸ்ரீஷீகேசமென்னும்
 திருநாமத்தை யுடையவனாய், எனக்கு (க) தர்ஷிபூதனைவசமென்று உகந்து சொல்

பதவுரை.

கடி கமழ் - பரிமாண விசாநின்ற
 பூ முழுலார்கள் - பூக்களாவிர்த கந்தலை
 யுடைய வந்திகள்
 கண் குளிர - தங்கள் கண் குளிரும்படி
 எங்கும் கலந்து கொடுக்க - உன்னுடைய
 அவைவசைபையை எங்குமொக்க ஸமு
 தாய மாகப்பார்த்து
 எண்ணத்துள் - உன்னோடு கலக்கவேண்டு
 மென்னும் சீராவில்
 என் மும் இருந்து - என் மும் பொருத்தி
 விருந்து
 தித்திக்கும் - அவர்களுக்கு போக்பனுகா
 நின்ற
 பெருமானே! - பெருமையை யுடையவனே!

எங்கள் அழகை! - எங்குந் அபிந்த
 மானவனே!
 சகலம் - சகலமான
 பண்ணை கிழிப மரத்திட்ட - கட்டிப்
 பூவுடைய உடைத்து
 பற்பாபா! - பகராமனே!
 உன்ன - உன் அமுத செப்ப
 கனிகள் நருவன் - பழங்கள் கொடுப்பேன்;
 ஒன்றுமே கொலாமே - சற்றும் கொலாதபடி
 காணுக்கு - உன்காணாநுக்கு
 கடிப் இவன் - பூவணமிடுவான்;
 இங்கே வாய்ப் - அதற்கிணைத்து இங்கேவா.
 * "கண்ணை" என்கறவிடத்தில் "ஐ"
 என்னுமது சார்பை.

வ்யா. பதிலோரம்பாட்டு. கண்ணைப்பாதி. * இள வாய்ச்சிபர் கண்ணினுள்
 விடவேசெப்து விழிக்குமவனாகையாலே கண்ணைக்குளிரக்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை
 அவர்களுடைய கண்களோடே குளிரக்கலந்து. இத்தால் - கண்கலவியைச் சொன்னபடி.
 எங்கும்நொக்கி. அவர்களுடைய வடிவை ஸமுதாயிப பார்த்து. கடி கமழ் பூங்குழலார்க்கள்.
 பரிமாணசாமான பூக்களாலே அனந்தபாப விருந்துள்ள குழை யுடையவர்களுடைய
 எண்ணத்து னென்றுநின்று தீத்திக்கும் பெருமானே. கொஞ்சக் குன்றோ ஸ்வகாலமு மிருந்து
 மலிக்குமபெரிமையேன. அன்றிக்கே, கண்ணை யென்கறவிடத்தில், யிகாரத்தை அளப்பமாத்கி,
 கடி கமழ் பூங்குழலா ரானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி உன்னுடைய அவையவசைபையைக்
 கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோட்கலக்கவிரிவின் பாராங்களைப்பொண்ண
 அவர்களுடைய அபிமத நுநுபாப என்னவெனவாமல் அதுக்குள்ளே பென்று மொக்க
 விருந்து அவர்களுக்கு சாதகியபொக்பனுகாதிற்கும் பெருமையை யுடையவனே பென்ன
 அமாம். எங்களமுதே. எங்களுக்கு சாதகியபொக்பனுகாய்ப் ஸத்தாதாயாகவாராயிருக்கிற
 வனே. உலக்கமிடவதகனான வவர்களுக்கும் பரிவரான வெங்களுக்கு முகப்பாம்படி உன்
 கது பெருக்கலுக்கவாடுவன்ன; கான் வர்க்கமென், டி வனக்கு என்னம்புகுநாயபென்ன;

நவற்பழங்கொண்டு வைத்தேனவையாணாய் நம்பீ முனையொருசமகனைச்
சாவப்பாறுண்டு சசுடிற்றபாய்தீட்ட தாமோதரோ விங்கேவாராய். ௧௨.

பதவுரை.

வா என்று சொல்லீ— ‘வா’ என்று
சொல்லியபழகுது
என் கையை— என்னுடைய கையை
பிடித்து— கிங்கிவப்பிடித்துக் கொண்டு
வலிய— பலாத்காரமாக
காதுல்— என் காதுல்
கடிப்பை— கடிக்கலை
நோவ— நோம்படி.
நிரிக்கில்— நிரிக் இட்டாயினால்
உனக்கு— உனக்கு
இங்கு— இப்போது
இழுக்குறிய என்— சேதமாவதுண்டோ
காதுகள் நோங்கி— என்காதுகள் நோம்,
(ஆதலால்)
கில்லேன்— (வா)மட்டேன்;
(கான்று அவன் சொல்லு);

நம்பீ!— நூன்னானவனே
நாவல் பழை— (பேசுக்கும்) நாவற்பழங்களை
கொண்டு வைத்தேன் — ஸம்பாதித்துக்
கொண்டிலந்தா வைத்தேன்;
இவை ஆறாய்— இவற்றைப்பாய்;
முன்— முன்பு
† வஞ்சகமகன்— வஞ்சகையான பேய்ச்சி
சாவ— மாயுப்படி.
பால் உன்— அவன் முலைப் பாலையுண்டு
சுகரி— சுகம்மானது
இறு— இற்று முயிற்றுவிழப்படி.
பாங்கிட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்து
தாமோதராய்— தாமோதரனே!
இங்கேவாராய்

† “வஞ்சகமகன்” என்கிறவிடத்தில் பேசு
ரம் சாசியை.

வ்யா. பன்விரண்டாய்ப்பாட்டு. வாவித்பாதி. “பற்பலாயாவின்னேவாராய்” என்
றவாரே வாவுண்டுசொல்லி யென்கையைப் பிடித்து. என்னை வாவென்று சொல்லியானழகுது,
நான் வரக்கொண்ட, என் கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. வலியவேகாதிற் கடிப்பை
நோவத்திரிக்கினுக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரனோ என்காதுல் கடிப்பை நோம்படி நிரி
யிடுவெறியாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நோங்காண், வரமாட்
டேனென்ன; நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தே னினையாணாய் நம்பீ. இவன் வஞ்சகக்காக,
“நீயுக்கும் நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பீ” என்று காட்ட,
அத்தைக்கண்டவாரே வஞ்சகாப்போலே சிற்க, முன்னித்யாதி. முன்பு தன்வயவை
மறைத்துத் தாய்வுடிகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாய்வுபாக முலைப்பாலை
யுண்டு கலிவந்த மேலிப்பிவந்த சுக நுகை முயிவனாய் பாய்ந்து வந்திரோடு

புறநாட்டுப்பாட்டுகளின் பதினாறு பன்னிரு பதினாறு பதினாறு பதினாறு
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டு வல்லார்த்தனுக் கடியாடா. கந.

பதனரை.

வார்— இயல்பாகவே நீண்டிதா தின்ற
காது— காதானது
தாழ்— தாழ்ந்தபடியாக
பெருக்கி— பெருக்கச் செய்து
அமைத்து— அமைவிலே அமைத்து
மகாக்குழை— மகாசூன்டலங்களை
இல—வேண்டி— சாத்த ஆவையப்பட்டு
யோல்— சீர்மைபொட்டு
அகோலாத— பதனாரைதவிர்த்து
திருமலை— சிற்பு பதியாவல்கைக்குறித்து
சொன்ன— சொன்ன
யோல்— சொல்லுகளானவை
சிந்தையுள்— தம் திருவுள்ளத்தில்
நின்ற— ஸர்வகாலமும் நின்ற
திகழ்— விளங்குப்படி
பார்— ஆர்— பூரிப்பாடாடங்குலங்கிழைத்ததாய்

தொல்— ம்வாய விதமான
அழுவன்— கீர்த்தியைப் புகழ்ப்பாய்
அய்வான்— பூரீசின்விபுத்திருத்தரு
மன்னன்— கீர்வாழகாரன் பெரியாழ்வார்
பதது இன்ன— கார்த்தாய் — கோவாதி
தவாதச நாமத்தோடு
தொன்ன— அருளிச் செய்ததாய்
ஆராத— அருபரிதது முடிபாததாய்
அந்தாதி— அந்தாதிபான்
பந்து இன்னம்— இப்பன்னிரண்டு பாசாங்
கனையும்

வல்லார்— அருவல்லவர்கள்
அச்சுதனுக்கு— ஷ்ச்சினை ஒருகாலும்
கருவனிடாதவனுக்கு
அய்வார்— அந்தாங்க சிங்காராவர்.

வ்யா. வாரித்பாதி. ம்வபாவமே பொழுதுநீண்டகாதுவேண்டியவாய்தாமழப்பெருக்கி,
மட்டிலேயாவதது, மகாக்குழை சாத்தவேண்டுமென்றாசாப்பட்டு. சீராலித்பாதி. சீர்மைகுன்
முதலி. மகாராதைப்பொட்டி. அப்பெருபாணவர்க்கு துரித மச்சொன்ன சொல்லுகளானவை.
சீந்தையுள் நின்று திகழ. தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுள் வெ ஸர்வகாலமும் நின்றவிவங்க.
பாராதிப்பாதி. பூரீசின்வள்ளாரூடைய ஸ்ரீதபங்கன் கிழையுப்படி. பழையதான புகழையுடை.
யாய்க் திருப்பகுதானவக்கு கீர்வாழகாரன் பெரியாழ்வார். பன்னிருநாமரித்பாதி. வைஷ்
வைசிற்கமான திருநவாதசாமங்கசொட்டு. மருளிச்செய்ததாய், அருவ அருபரிதாக்க
சுருக்கு ஒருகாலும் தீர்த்தியிறவாதே பென்மே ஸாமபேஷிக்குப்படி. கீர்த்திய போக்பமாயிருந்
கிற அந்தாதிபான் விவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்பாயமாக வல்லவர்கள். அச்சுத
னுக்கடியாடா. ஆச்சினை பொருகாலும் கருவனிடாத ம்வபாவனுவவனுக்கு அருவாத கீர்
சிங்கார பாசாங்பெறுவர். கந.

பெரியதீபர் திருவடிகளே சரணம்.

மேன்மையாகிய பொருத்தது. அதுக்கு வெண்டு முபகாணங்கனையும் வையாதத்தினை வைத்து நாடவாசென்றாழ்தல், அவன் இசையாதவள்ளிலும் விடாநெதிர்ப்படுத்தித்து, அவ்வயட இன்று திருமந்திரனம் செப்பவேண்புன தீறுதுவையு மவனுக்கறிவித்து, திருமந்திரனம் செய்தால் பின்பு திருமேனிக் காலங்காமாகச் சாத்துவகக் குறுப்பானவைபாகத்தான் தீது. அளித்த அங்காநிகளையும் காட்டி இசைத்துவருகைக்குடாக அவனுக்கு அபிமதமான அபூபவலாமி களைபும் முன்விட்டு அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்தேஹாதிகளையும் சொல்லி, * புழுதி யனைந்த பொன்மேனிகானை நான் மிகவும் கிருமயிரி. ருப்பன், ஆனாலும் கண்டவர்கள் "நாரு த்தி பிள்ளைவார்த்தப்படிபென்" என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வனவையுமன்று. புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கபிமதமான நற்பிள்ளைப்பிராட்டி. சிறிக்குர், என்றாற்போலே சிலநற்றைச் சொல்லியும் அவனைவருத்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சளமாட்டின பாகாதத்தையும் தாழாதுபயிர்க்க வாசைப்பட்டு, பாவநாயகர்ஷத்தாலே ததவஸந்தாபங்கா ய்க்கொண்டு அனல் அப்போது கெடுக பாகாங்களைபெல்லாம் தத்தாலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பேசி, அவனை மஞ்சளமாட்டிகையாகிற நலந்தைத் தாமுமதுபயித்து நற்பிள்ளை கிருமித்திருமொழியில்.

மு.... வெண்ணையனைந்த குணங்கும் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு
திண்ணைனவிவ்விதா வுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்க நாளுட்டேன்
வெண்ணையுளிப் பழங்கொண்டிங் கெத்தனைபோது மிருந்தேன்
நண்ணலரிய பிரானே! நாரண! நீயாட வாராய். க.

பதவுரை.

வெண்ணைய அளித்த — வெண்ணையை	எண்ணைப் [என்னை] — (என் உடம்பில்
அளக்கையாலுண்டான	பூசுகைக்கு உரிய) எண்ணையக்காயபுற
குணங்குள் — முடையாற்றத்தையும்	புனிப் பழம் — அந்த எண்ணையைக் கழற்று
விளையாடு — விளையாடுகையாலுண்டான	வதற்குப் புனிக்காய்ப்பையும்
புழுதியும் — புழுதியையும்	கொண்டு — கையில் கொண்டு
கொண்டு — கொண்டு	இங்கு — இவ்விடத்தில்
இவ்விதா — இன்றியவில்	எத்தனை போதும் — கெடும் போதாக
உன்னை — உன்னை	இருந்தேன் — இராகின்றேன்;
தேய்த்து — தினவால் உடம்பைப் பிடிக்க	நண்ணல் அரிய — ஸ்வயந்தந்தால் ஒருவர்க
பிலே தேய்த்துக்கொண்டு	சும் கிட்டவொண்ணுது

... நிறுவனத்தின் அங்கமாக இருப்பதால், எவ்வளவு
 பி.பெ. வெண்ணொப்பை முழுக்க விருத்தகளைந்து அமுது செய்கையாலே திருமேனியெங்கும்
 வெண்ணெய் முடையாயிறே விருப்பது. வினாயாபிபுழையும். அதுக்குமேலே வினாயாபி
 புக்கால் புழுதியிலேயேயிருந்து அனைத்துவினாயாபிசெய்யலே அந்த வெண்ணெய்ப்பசைபோ
 மே திருமேனியெங்கும் புழுதியும்பற்றியேறே கிடப்பது. கோண்டு இப்படி வெண்ணொ
 யனைகையால்வந்த குணங்கூற்றத்தையும் வினாயாபிபொதைப் புழுதியையும் கொண்டு.
 திண்ணென். திண்ணியதாக- நிச்சயமாக வென்றபடி. இவ்விளவியாதி. இந்தாத்ரியில்
 உன்னை கண்டு துயாலே உடம்பைப் பரிசுக்கையிலே தேய்த்துக்கொண்டுகிடக்க நான் ஸ்வஸ்தி
 போன். திண்ணென்- ஒட்டேன். நிச்சயமாக வுன்னை யிப்படி. கிடக்கலொட்டேன், நான்
 நாட்டியேயித்தேவனென்ன; என்ரு குளிக்கைக்கு வேண்டியவை கொண்டுலந்தாயோ வெ
 ன்ன; எண்ணெயித்தயாதி. உன் திருமேனிக்கு முன்னுறச்சாத்துகைக்கு என்னெய்க்காப்பும்,
 பின்பு அது கழுத்துகைக்குப் புளிக்காப்பும் கொண்டு அநேகம்போதில்லையோ இங்கே நானி
 ருக்கிறேன். நண்ணலியிராணே. ஸ்வஸ்தத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டலொன்றாத வுபகா
 கணவனே. நாரண. மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் பாகசகமான திருநாமரிதே யிது.
 நீர்மைநிலையிதே பரிவருக்கிப்போதுகோக்கு. நிரடவாராய். ஒட்டேனென்று ப்ரேமந்தா
 லே சொன்னாலும் உபகரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே, நீவந்தாலிதே ப்ர
 யோஜனமுள்ளது; ஆளபின்பு, நீரடவாவேனுமென்றபேசுதிக்கிறான். க.

மூ.—கன்றுகளோடச் செலியிற் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
 தென்றிக்கேடுமுகில் வெண்ணெய்திட்பி விழுங்குமா காண்டன்
 நின்றமாமாயம் சாய்த்தாய்! நீ பிறந்த திருவோணம்
 இன்று நீ கோடவேண்டுமென்பீரா னோடாதேவாராய். உ.

பதவுரை.

கன்றுகள்— கன்றுகளானவை

மூ — வெருண்டோடுப்படி.

செவியில்— அலற்றின் காதுகளில்

கட்டெறும்பு— கட்டெறும்பை

பிடித்து இட்டால்— பிடித்து விட்டாயாகில்

தென்றி— ஒன்று போனவழி ஒன்று போகா

மல் இதறி

விழுங்கும் ஆ— விழுங்கும்படி

காண்பன்— காண்பேன்; [காணாட்டேன்
 என்றபடி.]

[கன்றுகள் இதறி ஒடிப்போனால், பசுக்
 கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போக
 வே உனக்கு ஜீவகமான வெண்ணெய் குறை
 ந்து விடும் என்று கருத்து.]

நீ நீர் ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம் | போகாமல்
கொண்டருள வேணும்; வாராய்— வந்தருளவேணும்.

வயா. இன்பாற்பாட்டு. கன்றித்தாதி. இவ்வழைக்கச்செய்தோரும் வாராதே, லீலாபாநுய்நின்ற கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கூண்டு சொல்லுகிறான்;— கன்றுகள் வெருண் டோடுமப்படியாக அவற்றின் செவியிலே முதியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திடடால். தேன்றியித்தாதி. வெருண்டு ஒன்றுப்போவவழி ஒன்றுப்போகாதே சிதறி, காணவொன்றாத படி ஒடிப்போய்விடுமாய்கில். வேண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாய்காண்பன். வெண்ணெயிலுண் டான விருப்பத்தாலே அத்தைத்திரட்டி பிஞ்சுது சீவிழுங்குப்படியைக்காணக்கடவேன். கன் னுண்டாலுள்ளே பசு கறக்கலாவது, பசு கறத்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவாச்சிதாய் குறையாப்புகுறிதெ ன்கை. நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய். † ஓராச்சிதனுடைய அசைக்கையைப் போக்குகைக்காக நிலைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொன்றாதபடி நெருங்கிநின்ற மரமயங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தவனே. நீ பிறந்த திருவொண மின்று. நீ பறந்த திருவொணவகத்தாய்கா ணின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நகத்தா மாகையாலும் அவதாரத்தாங்களிலே இந்த நகத் தாய்வய முண்டாகக்கூடுகையாலும் தன்மையையத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண் டும். பிறந்தாளைக்கும் குளியாதிருப்பாருண்டோ; (க)லர்வதா சீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்ய வேணுமென்ன; “ மாட்டேன் ” என்று ஒடப்புக்கவா நே எம்மிராடுடாதேவாராய். என் னுடைய நாயனே! ஒடலாகாது காண், வாராயென்கிறான். உ.

மூ.—டேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையு நீல்லாதேன்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியரல்லாரும் கூடியவழைக்கவு காண்முலைதட்டேன்
காய்ச்சின நீரோடு டேய்லிக் கடாய்த்திற ஸ்ரீத்துவைத்தேன்
வாய்த்த புசுழ்மணிவண்ண! மஞ்சமடை நீவாராய். 16.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— புதறையின்

முலை— முலைப்பாலை

உண்ண— அவன் மானும்படி நீ அமுது

ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிசு சொல்

லாரும்

கூடி— ஒன்றுசேர்ந்து

நீர்— நீரித்தத்தை

கடாரத்தில்— திருமஞ்சனத் தாழியிலே

பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;

படி.) நாராய்.

நீ வாராய்.

வியா. மூன்றாட்டி. பேய்ச்சியித்யாதி. “வஞ்சனையால்வந்த பேய்ச்சி” என்ற கிறபடியே தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை அவள் முடியுமாய் புண்டமைகண்டிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நிலாநேன் னெஞ்சம். இத்தைககண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாரும் கூடியழைக்கவும். பேய்ச்சி படடுக்கிடக்கிறாடியையும் நீ அவன்மேலேயிருந்து முலையுன்கிறபடியையும் கண்டு, இடைச்சிகவெல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தோபும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னை யெடுத்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆன பின் பு நான்மொன்னது செய்யவேணும் காணென்கை. காய்ச்சினகீரித்யாதி. உன்னுடைய திருமேனிக்கு நுகுனாமக நெல்லையோடே காய்ச்சின திருமஞ்சனத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து வைத்தேன். வாய்த்தீவிரித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே அவளை நிரஸித்து உன்னோடுமேத்த தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனாய், அதுபலிப்பார்க்கு ஆக ர்ஷகமாய்ப்படி. நீலரத்தம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சனமாட நீவாராய். பாணிக்கத்துக்கு மாசேறிற்றற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போம்படி திருமஞ்சனம் செய்யலாமேனும்.

மூ.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து

வஞ்சகப்பேய் மகஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!

மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையு நாறுசாந்தும்

அஞ்சனமும் கொண்டேவைத்தே ஸழகனே! நீராவாராய் ஓ.

பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய

புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரோணையினால் வந்த

கடிய— கந்தரமான

சகடம்— சகடாஸனம்

உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து

வஞ்சகம்— வஞ்சகையையுடைய

பேய் மகள்— பூதையானவள்

செம் கழுநீரின் வாசிகையும் — செங்கழு

நீர்மாலையும்

நாறு— கஸ்தூரி, பனி நீர் முதலியவற்றால்

பரிமளியாகின்ற

சாந்தும்— (கலவைச்) சந்தமும்

அஞ்சனமும்— (திருக்கண்களுக்குச் சாத்த)

அஞ்சனமும்

கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்

அவன் முயற்சியில் உன் திருப்பவனத்தைவைத்து உன் வுபகாரதனுவன். சகடாஸ-
ரன் நகரிலும் புதனைநகரிலும் அகப்படாமல் உன்னை சேர்க்கத்தக்க வுபகாரதனுவன்
றேவென்கை. மஞ்சளூழித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு கிறம்பெறு சாத்துவாகக் கீடான
மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க செங்கழுநீர் வாகிவையார், உன் திரு
மேனிக்கதுஞ்ஞாம்படி. ஆறிக்குளிர்த்து மணத்திருக்கிற சாத்தார், உன்னுடைய திருக்க
ண்களுக்குச் சாத்துவாக்கீடான அஞ்சநமும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். அழகனே நீரட
வாராய் இவைபெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னுடைய தோன்று
ம்படி திருமஞ்சரம் செய்ய வாயேனும். ச.

மு.—அப்பங்கலத்த சிற்றண்டி யக்காரம் பாலிற்கவர்து
சொப்படகான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறத்தியனம்பி!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சொப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். இ.

பதவுரை.

சுமரி!— பூர்ணானுவனே!

நான்— தாயான நான்

அப்பம் கலந்த— அப்பத்தோடே சேர்க்க

சிறு உண்டி— சிற்றுண்டியை

பாலில்— பாலிலே

அக்காரம் கலந்து— சீ கருப்புக்கட்டியை இட்

பே பிசைத்து

சொப்பட— நன்றாக

சுட்டு வைத்தேன்— பக்வமாக்க வைத்தேன்

தின்னல் உறுதியால்— அவற்றை அழுது

செய்ய சிறுப்புற்றி. சந்தையாகல்

சொப்பட— நன்றாக

நீர் ஆடவேண்டும்— திருமஞ்சரம் கொண்

டருள வேணும்;

(சீ கீராடா திருந்தால்,)

செப்பு— செப்புப் போன்ற வாகி வேர்த்தை
புடைந்தாய்

இள— இளையதாய்

மெல்— மீதுவான

முலையார்கள்— முலையாபுடையவர்கள்

சிறு— தோற்றின சேபாஷிதங்களை

புறம்பேசி— காணுதலிடம் உள்ளே சொல்லி

சிரிப்பர்— பரிஹஸிபா சிற்றர்கள்;

பிரான்!— நாயனே!

சோத்தம்— உன்னைத் தொழுகிறேன்;

இங்கேவாராய்— (அலர்கள் பரிஹாஸத்
துக்கிடாறுப்படி) இங்கே வரவில்லையார்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அப்பமித்யாதி. அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்க்க நிற்

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தைபுருட்டி யினம்பிள்ளை கிள்ளியெழுட்டிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யுப்பிரானே!
உண்ணக்கனிகடருவ னெலிவடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியாம்பி! மஞ்சனமட ி வராய் ங்.

பழுவரை.

எண்ணெய்க்குடத்தை-எண்ணெய்க்குடத்தை
உருட்டி— உருட்டியும்
இளம்பிள்ளை— (அங்குகிற) சிறுப் பிள்
கையை
கிள்ளி எழுட்டி— கிரிட்டிக் கூப்பிடும்படி.
பாகக் கிள்ளி எழுத்திருக்கச் செய்தும்
கண்ணை— கண் இமைமைய
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப்
புரட்டி விழித்து [அப்பூச்சி காட்டி
என்றபடி.]
கழகண்டு— இப்படி. பொறுக்க முடியாத
நின்புகளை
பொய்யுள்— செய்வா கின்ற

பிரானே!— வந்ததந்தானே!
உண்ண— விழிக்கும்படி.
கணிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;
(ஆளபின்பு.)
ஒலி— கொஷியா சிறு
கடல்— ஸமுத்தத்தின்
ஒதம்— திரைக் கிளப்பத்தையுடைய
நீர்போலே— ஜலம்போலே
அழகிய வண்ணம்— அழகிய நிறத்தை
யுடைய
நம்பி!— பூர்ணனை!
மஞ்சனம் ஆட விவராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எண்ணெய்க்குடத்தி. அகத்திலுள்ள கொல்லாருள் அக்யபா
சாம்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை புருட்டி. அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு
வ்யாருலப்பாடாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுட்டி. அத்தையிட்டிங்கே யோடிவா
வெண்டெம்படி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேவெறித்தாற்போலே கிரிட்டிக்கூப்பிடும்
படியாகக் கிள்ளியெழுட்டி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே “அப்
பூச்சி” என்று கண்ணினிமைமைய அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும்
பிரானே. இப்படி துஷ்ஸதமமான நின்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்தரானவனே. ஒருத்தர்
பிரானே. இப்படி துஷ்ஸதமமான நின்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்தரானவனே. ஒருத்தர்

எம் பிரானே!— என் நாயனே!

பிறந்தது முதலாக — நீ பிறந்தவன்று
தொடங்கி

கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட

நல் பாலும்— நல்ல பாலேயும்

தயிரும்— தயினாயும்

கடைந்து— கடைந்து

உறி மேல் வைத்த — உறி மேல் வைக்கப்
பட்ட

வெண்ணெய்— வெண்ணெயையுள்

பெற்று அறிவேன்— நான் பெற்றதேவிலை;

சிறந்த உல்தாய்— “ பிள்ளைமேல் குற்ற முண்
டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க
பரிதியை யுடைய தாயானவள்

அலர் தூற்றும்— பழி தூற்று நின்றாள்”

என்பதனால்— என்று உலகத்தார் சொல்லு
மத்தைப்பற்ற

பிறர் முன்னே— அபலார் முன்பு

மறந்தும்— ஞாயகம் தப்பியும் கூட

உனையாட மாட்டேன்— வாய்விடமாட்டேன்;

மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த. நல்லபாலும். நன்மையாவது நாழியும் உழக்குடையோருகை. தயிரும். அந்தர்பாவிடிலேபுறந்ததயிரும். கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய். அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து நாழியிலே சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்ததித்யாதி. நீபிறந்தவன்றுதொடங்கி, என் நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிகவும் ஸ்நேஹிதியான தாயானவள் தான் பழிதூற்றுநின்றானென்று லோகம்சொல்லு. மத்தைப்பற்ற அந்மாருடையமுன்பு அபுத்தியூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சன மாடநீவாராய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹிதியான வெனக்கு பரியமாக நீ மஞ்சநமாட வர வேணும்.

மூ.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுத்திரவெறிந்து

பின்னுடங்க்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய்போலும்.

நின்றிறத்தேனல்லே னம்பி! சிபிறந்த திருந்னாள்

நன்று நீ நிராடவேண்டும் நாரணுவோடாதேவாராய். அ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கண்ணினைத் தபாதி. கன்றுகள் மேம்பக்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே ஓட்டிவைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக் கன்றுகளின் கதிலே கவிசிவந்து சிந்ததோர் ஆவாயானகன்றைத் துணிலாகக் கொண்டு ஆவாயான வினாவினுடைய பழங்கன் உதிரலெறிந்து. பின்னித்தாறி. அதுக்குப் பிற்பாக வேலுச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டிவெய்தான். நிமிப்போது சொக்கிற தம்பால் அவனையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுங்குடுகிறே. துடர்வதென்பது - (1) கதிராசிபாப், சென்றென்றபடி. கின்னித்தாறி. உன்புடிகளெனக்கொன்றும் தெரிகுமதிலே. அதுபிடிக்கிடு. கீழிந்த திருநன்னூள். கி யவதரித்த விலக்கினமாத திரு நகரத்தாங்காணின். நன்னூ கீ ரீரடவேண்டும். கன்றுக கி திருநெஞ்சம செய்யவேண்டும். ஒருநாளும் ரீரடாதாரும் சிறந்தநாளில் ரீரடாநிலைவரீதே. நாரண லோடாதேவாகாய். ஸர்வாத்மர்க்குரோகிம் ஒழிக்கவொழிபாந ஸம்பரதத்தாது புடையவனே! என்னுடைய சொல்லு மூன்று ஓடலாகாதுகான். வாயும். 21

மு.—புணித்தொழுவின் புக்குப் புழுதியனைந்த பொன்மேனி
காணப்போது முகப்ப னுகிலுங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணெத்தனையுமிலாதாய்! கற்பின்னை காண்கிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமட சீவாயம். க.

பதவுரை.

புணித்தொழுவின்— பகக்கோயடைத்
துத் திறந்து விடும் தொழுவிலே

புக்கு— பாவேசெத்து

புழுதி அனைந்த புழுதியை அனைந்த

பொன் மேனி— பொன் போன்ற திரு
மேனியை

காண— காண்கைக்கு

பெரிதும்— மிகவும்

உகப்பன்— விரும்பியிருப்போன்;

வகி ஸம்— நாணுக திருந்தாலும்

பழிப்பர்— (“ ஒருத்திபெண்ணை பெற்று
வளர்த்தபடியென்!” என்று) ஏசுவர்கள்;
எத்தனையும்— சற்றேனும் [துளிகூட]
நான் இலாதாய்!— வெட்க மில்லாதவனே!
கற்பின்னை— கற்பின்னை யானவள்
காணில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில்
கிரிக்கும்— சிரிப்பா கிற்கும்;

(ஆதலால்,)

என்— எனக்கு
மாணிக்கமே!— மாணிக்கம் போன்றவனே!
மணிபே!— மணிபோன்றவனே!

யிருப்பான். ஆகவும் கண்டார் டட்டடார். காணுகதாவிம உனதுகண்டவர்கள் “ஒருத
 தி பிள்ளை பெற்றுவளவந்ததாடி பென்!” என்று ஏசுவர் உன். காணெத்தையுமிலாதாய். ஏகதே
 சமும் வஜ்வஜ்வில்லாதவனை. கற்பின்னைகாணிற் சீரிக்கும். நீ புழுவும் உடம்புமாரிக்குற
 படிபை உடின்னை காணாமாநில் மைத்துளமையிலே சிசிக்கும். காட்டார் பழிக்கு அஞ்ச
 கிறமாத்மேய், உடின்னை சிசிப்புக்கு வஜ்வஜ்வைண்டாவோ. நீ அதுசெய்யாதொழிகிறதா-
 திர்லஜ்வஜ்வைபாவிதேபென்று கருத்து. மாணிக்கமேயெம்மணியே. வாடிவழக்கு ஒன்றே
 உபமாநமாவதொன்றில்லாமையிலே அங்குமிக்கும் கதிர் பொறுக்குகிறான். மாணிக்கம்
 போலேயும் மாகநம்போலேயுமிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனை பென்னை. மஞ்சனமாட நீ
 வாராய். இப்படி யிருக்கிற ஏன் திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழித்து விளங்கும்
 படி திருநாஞ்சனமா. வாவேனும். 30.

அ. நிகாந்தில்- இத்திருவொழி சுற்றாந்து பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறது.

மு.—கார்மலிமேனிநிந்துக் கண்ணபிரானேயுசந்து

வார்மலிகொங்கையசோல்த மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்

பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் டட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்

சீர்மலிசேர்தமிழ்வல்லார் தீவியையாதுமில்லோ. ம.

பதவுரை.

கார்— நீர் தொண்டெழுந்த கானமேகத்திற்
 காட்டில்

மலி— மிகுத்திருந்துள்ள

மேனி நிறம்— திருமேனி நிறத்தை யுடை-
 யனுவ

கண்ண பிரானே— கண்ண பிரானே

உகந்து— ஆகரித்து

வார்மலி கொங்கை— கச்சி லடங்காமல்

விழ்முட்படியான முலைவையுடைய

அசோதை— யசோதைபாணவன்

மஞ்சனம் ஆட்டிய— நீசாட்டிய

ஆற்றை— பாகாததை

பார் மலி — பூமியி லடங்காத வற்றந்தை
 புடையதாய்

தொல்— பாகாதான

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு

கோன்— நிர்வாஹகரான

பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்ததாய்

சீர் மலி— லக்ஷணங்களமைத்ததாய்

செம் தமிழ்— செந்தமிழா யிருந்துள்ள

பாடல்— (இப்)பாடலை

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

தீவினை யாதும் இலர்— தீவினை பொன்று

மில்லாதவர்கள்.

பகவதே, நம: களால் திறந்திருக்கிற வெண்ணுதல். சேந்தமிழ். ஆர்ஜிவபுத்தமான் தமிழ்.
அதாவது- சபதத்தி னுடைப பரஸுதையாலே உள்ளில் கெடக்கிற அந்தார் தானே பாகாசிம்
குர்ப்பு யிருக்கை. பாடல். பா. நெகன். வல்லார். இவற்றை ஸாபிபாயமாகவல்லவர்கள்.
தீவினையா துமிலகே. தீவினையொன்று மில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு அன்கர்மங்களுமி
ல்லை யென்கை. ம.

பெரியஜீயர் நிருவடியுகளே சரணம்.

அடி வரவு.—வெண்ணைய் கன்று டேய்ச்சி கஞ்ச னப்ப மெண்ணைய்
கறந்த கன்றினை பூணி கார் பின்னை.

—(8)—

அ. - திருமொழி. கக - க்கு, பாட்டு- கசக.

அ. “ எல்லாம் தெய்வநுகை யசோதை பெற்றானே ” என்கிறபடியே அவதார
ஸாம்பமே தொடங்கி இவ்வவதாரசேஷ்டி, 8 ஸாம்பல்லாம் தானே முற்றுப்பாக வதுபலித்த
யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் பெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்யா நுகுன
மாக அவன் அவனை “ மந்திரனாமாடவாராய் ” என்று அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையா
ஸாம்பமே அநேக பாகாரேன அநுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டின
வந்தாரம், அவனுக்குத் திரைக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் மீணங்கியோடாமல்
இரைந்து கிற்றைக்காக, லோகத்தில் கிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப்
படுத்துகக்கூடாத மந்திரன் சொல்லுமாபோலே, இவனுடைய பால்யா நுகுனமாக “ அக்
காதாரப் குழல்வாரவா ” என்று பலகாலு மிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கோ
ண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின பாகாரத்தையும் தாமதுபவிக்க வானைப்பட்டு, பாலநாபர்கள்
ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபகாரர்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பா
சரங்ககோச சொல்லி, திருக்குழல் வாருகைபுகிற எளத்தை யதுபவிக்கிறார். *

மு.—பின்னைமணுளனைப் பேரிற்கிடந்தானே

முன்னையமரர் முதற்றனி வித்தினை

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட

முன்னையவர்க்கு தமல்வாராய் தாராய்

என்னையும்— என்னையும்

எங்கள் குடிமுழுது— * எழாட்காலும் பழிப்
பில்லாத எங்கள் குடியி ஓர் வரலாற்றை வரையும

ஆள் கொண்ட— அடிமை கொண்ட

மன்னனை— ராஜாவானவரை

வந்து— அருகே வந்து

‡ குழல்வாராய் அச்சாக்காய்

வாராய். முதற்பாட்டு. பின்னைமனுளை. நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனுள்
வனை. இவ்வாறாதத்துக்கு பாதாநமஸிஷி யிலவிறே. மேன்மைக்கு ஸ்ரீபதிபென்னுபா
போலேயிறே நீர்மைக்கு இவருக்கு வல்லபனென்கிறதும். பேரில் கிடந்தினை. அதுக்கு ரிடலை
ஒரு கீர்மையிறேயிது. அவதார ஸௌலப்பம் போலன்றிறே அர்ச்சாவதார ஸௌ
லப்பம். “கொம்பினார் பின்னை கோலங்குதற்கேறுகொன்றான் - தெந்திருப்பெருநர்
மேவு மெம்பிரான்” என்றையாலே - பின்னைக்கு மனுளனுனதுக்கும் பேரில்கிடந்துக்கு
மொரு சேர்த்தியுண்டிறே. நற்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமொழி புனர்த்து, பின்பு அவ்வோ
டேகூடவந்து கண்வளர்த்துநின்றதுத் திருப்பெரிலேபோலே காணும். முன்னையமாநித்பாதி.
கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்துட்டான மேன்மைபாடுகொல்லுகிறதா. (க) “சூ ௭ ௭ வெய்த
வாராயுலாவி லெகாடு” என்றபடியே பகவதரூபவத்துக்கு முற்பாடான நித்பஸ-
நிகளுக்கு சேஷித்தேவரதாரதாரம் அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு (2) தாரதாரதாரதாரதாரதார
தாரனை ஹேதுவானவனை. என்னையும் நித்பாதி. நன்னைப் பரிந்தான் ௨. வேறுகாதவென்னை
யும் * எழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியி ஓர் வரலாற்றை வரையும நாராயண
வடிமைபாடுகொண்ட. மன்னனை. ராஜாவானவனை. வந்து குழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறுப்
பின்னைகளைக் குழல்வாராயர் சோட்டாகச் சொல்லும் பாசாய். மாதவனிற்பாதி. நீர்மைக்குப்
பின்னைமனுளனுறப்போலே, மேன்மைக்கு ஸ்ரீபதிபென்னுபா வடிமைபாடு வரலாற்
காக்காய்.

‡ இதிலும் பின்னைகளைக் குழல் வாராயர்
சோட்டாகச் சொல்லுகிற பாசாய். மேலில் “ உத்
தன் பேகி கீயோமுததிரியாதே ” என்றும், “ பின்
டத்திரிணையும் பேய்க்கிட்ட கீசசோறு முண்டறகு
கேண்டி கீயோமுத் திரியாதே ” என்ற மருகிச
செய்ய மையால் வாகததை கொக்கிச் சொல்லும் பாசா
மென்று கொன்னவேனும. “ ஆக்காக்காய் ” என்
பது வ்யாகஹாரிசச் சொல்லு.

௭. -- பேயிள்முலைபுண்ட பின்னைவின் முன்னம்

மாயச்சகடு மருது மிறுத்தவன்

காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்

தூய்தாகவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

புதுமட்டுப் பமலார் ஜோகங்காரகிற இடம் நட
மருதநாதத்தையும்
இறந்தவன்— முறிந்துப் பொகட்டவன்
கான்;
காயமலர்— காயம் பூப்போன்ற

தாபதாக— நன்றாக
வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;
சுமணி— பழிப்பற்ற நிலமணி போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய வண்ணுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

விபா. இரண்டாயிரமட்டு. டேயின்முலையுண்ட பிள்ளையின்முன்னம். முன்னம் தாய்
வடிவிலிருந்து வந்த பூதவையுடைய முலையை, தாய்முலையுண்டதுமாதிரி யிருந்தான்.
(ஈ) முத்திரைகள். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புறையில்லாதபடி அவன் முடிந்தபடிபோன்
னென்னில்; பாடுகின்றதுக் கிட்டினார் முடியக்கடன வஸ்து ஸ்லபாவத்தாலே முடிந்த வித்
தனை. மாயச்சகடுமேருது மருத்துவன். அதுக்குப் பின்பு, கணவனந்தருளா நிற்கச்செய்தே
அவரை விட்டமாய் விடவந்த கந்தரிமடான சகடத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச்
செய்தே விடவே விடவந்த கந்தரி மடான சகடத்தையும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி
முறித்துப் பொகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆத்குணங்கள் மிகையாய் அப்போ
தவந்த செவ்விக் காயார் பூப்போலையாய், அதுகூலனா எழுத்தி வித்துக் கொள்ளும் வடி
வழி படைத்தவன். கண்ணன். விருபனானாலும் விடவொன்றாத விஸைலப்பத்தை
புனைவான். கருங்குழல். குழலுக்கு ஒரு மோலி காணாமையாலே வெறும் கருங்குழ
லென்றான். தாய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தாய்தாக வானு
கையாவது - அலகலகாய்ச் செப்பம் விடங்குட்டி. வானுகை. தூமணிவண்ணன். பழிப்
பற்ற நிலத்தின் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயம் பூப்போலே போது செய்
யாதே ஒரு பாடுப்பட்டி. நக்கும் நிலத்தம் போன்ற வடிவையுடையவென்கை. ... ௨.

மு.—திண்ணக் கலத்துத் திரையுறி மேல் வைத்த

வெண்ணெய் விழுங்கி விரையனுறங்கிடும்

அண்ணலமார் பேருமான யாயர்தும்

கண்ணனைவந்து குழல்வாராய் யக்காக்காய்

கார்புகில்வண்ணன் குழல்வாராய் யக்காக்காய். ௩.

பதவுரை.

திண்ணம்— தண்ணிதான்

கலத்து—கலத்திலே

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

விழுங்கி— விழுங்கி

வயா. மூன்றாண்டி. திண்ணக்கலத்து. சிகென்ற கலத்திலே. சோல்களாலே
 பாறிப்புத்தாளும் சிபடாத கலமென்னக. திரையுறிமெல்லைத்த. பெரிய அறிமெலே
 வைத்த. திரையுறியாவது - கற்றுப் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியஅறி.
 வெண்ணெய் லிழங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தருநியாழியால்
 “வதலம் கொண்டதோ” என்னுப்படி விழங்கி. விரையறுங்கிடும். உடையவர்கள்
 காணாமதற்கு முன்னே கரிங் போத்தி, அறிபாதானப் போலே கிடந்துறங்கா கிட்றார்.
 வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதந்தத்திலுங் காட்டில் பதறி உறங்கப்படுக்கால் கன்
 ணுறங்குமோ. குறுவிதிக்கொண்டு, வந்தார். போனார் சிழலாட்டம். பார்த்துக் கொண்டு
 கிடக்கலையிலே, “இதென்ன பொய்யுறக்கம்.” என்று விழுந்துக் கொண்டு மலர்கலிதே.
 அண்ணல். ஸ்லாமி. இந்த கலத்தெனைய வந்தா கத்தகாலே அது கூலானவர்களை பெறு
 திக் கொள்ளாமவன். அமரர்பெருமானே. * அபர்வறு மமர்க்குநியுதியை. மேன்மைக்கு
 இதுக்கவவருகு மோல்லலாவதில்லைதே. ஆயுதம்கண்ணினே. அம்மென்மைக்கெதிர்த்து.
 டான தீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வைக்கை உறியாத இடையர்க்கு தீர்வாறுமருவா
 வகா. கண்ணன். அவர்களுக்குக் கண்ணுனைவென்னவாயம். கார்முசீர்வண்ணன். வர்வா
 கலாஹுகர்பொலேயிருக்கிற வடிவையுண்டவாயம். இத்தால் அதுபயிப்பர்க்கு சாமஹா
 டான வடிவையுடையவென்னக. குறஸ்லாபம். கூ.

மு.—பள்ளத்தில்மேபும் பறவையுருக்கோவ் தே

கள்ளவகான் வருவானைத் தூண்கண்டு

புள்ளிதுவேண்டு பொறுக்கோவாய் கிண்டிட்ட

பிள்ளையைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

பேம்முலைபுண்டன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௪.

பழுவரை.

பள்ளத்தில்— கீர்த்தாழ்வுகலிலே

மேயும— இரா தேடித்திரியா திங்கற

பறவை— கொக்காகிற பசுபினை

உரு கொண்டு— சூரபதகக் கொண்டு

வருவான்— வாரா கின்ற

கள்ள அசரண— கீர்த்தியை அசரணை

[வகாஸாரன்.]

தான்— பாக்காய் கண்ணுமேபத்து வினை

இது புள் என்று— அசுரனென்று இதற்

வதற் பொருத்த சினைபாதினாருபகறி

பென்று ஆராயலாக நினைந்து

வாய்— அதின் வாயை

பொறுக்கோ— ச. கருகை

கிண்டிட்ட— கிழித்துப் பொருட்ட

பிள்ளையைவந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்

மேம்— பூகனகாரின்

ண்டிட்ட. தன்கை நலிவதாக அங்காற்றுவ நதிறவாயை. அந்நெய்யை கிளைவந்தி மறுப்படி
சடர்க்கனக்கிழித்துப்பொகட்ட. பொதுக்கொவன்சிறகு பொதுக்கொவன்படி. அதா
வது- சடர்க்கொவன்வையை. பின்னையை. பின்னையத்தால் புறக்கொவன்வையை. இத்தையையும்
செய்யாதிற்செய்தே இறுதாறுபொது விளையாட்டாய் நந்தாய. டெம்புலையுண்டான்.
அவன் முட்டையின்மேலிடத்தில் பின்னையத்தால் புறக்கொவன்வையைப்படுத்தி இறுதாய்.

பு. — சுற்றினமேய்த்துக் கனிக்கொருகன்நீனைப்

பற்றியெழிந்த பரமனந்திருமுடி.

உற்றனபேசிக் கோடித்தீர்ப்பாதே

அற்றைக்கும்வந்து துழல்வாராயக் காக்காய்

சூழியான்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௫.

பதனரை.

சன்னு இனம் — கன்னுகனின் தினை

மேய்த்து — மேய்த்து

ஒரு கன்றினை — அனாபாயாய் வந்த

பற்றி — காலைப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து

கனிச்சு — அனாபாயாய் வந்த விளையின்

வரிந்து — அதன்மேல் விசையெடுத்த

பாரன் — உபகாரமுண்டிவாண்டாய்

திருமுடி — அந்நெய், கிழிக்குழல்

உற்றன் — உன்னுடையகேற்றவற்றை

பேசு — சொன்னிக்கொண்ட

கிழடி திரியாதே — கிழடிப்போகாமல்

அற்றைக்கும் — தாக்கொன்ற

வந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்

சூழியான்றன் — திருவாழியைக் கையி

மேய்த்து வண்ணைய

குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வாயா. ஐக்காய்ப்பாட்டு. சுற்றினமேய்த்து. அனாபாயாய் தினைமேய்த்து.
பாஸ்பத்தில் கன்னுகன் மேய்த்து. பின்பிற பாசுகன் மேய்ப்பவன். அனாபாயை இவனும்
கன்னுகன்மேய்த்துத் தொடக்கினுணர்ந்து. கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெழிந்த. இப்படி
கன்றமேய்த்துத் திரியாதிக்கொழித்தலை தன்கை நலிவாக்காகக் கன்றாய் வடிவாக்கொ
ன்றிற் விளையாடவாண்டிக்கொண்டும் வந்துவந்த கெவலாபாக்கொக்கண்டு, “விளங்கனிக்
கொக்கன்று விசிறி” என்கிறபடியே முன்னாலே முன்னேக்கொடியபோலே அனாபாயமா
ய்வந்து கின்றதெருகன்றை, காலைப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து அதன் விளங்கனி யுதிருகைக்
காக்கெடுத்து இரண்டையும்கேசமுடித்துப் பொகட்ட. பரமனந்திருமுடி. தன்கை நலிவவந்த

பதவுரை.

<p>கேடு இடபநாசா— மீண்டு வர்ப்புக்கால் ஒரு
 குழல்வாராயக் காக்காய்
 அழிப்பான்— அழிப்பதாக
 நினைக்கிற— நினைக்க
 கிழக்கில் குழல்— பார்க்குமோதிஷ புரவாரி
 களான
 மன்னன்— நாகாலாயன் முதலான அக்கோ
 விழிக்குமா அமரிலே— ஒரு கோஷப் பொழு
 திலே [கண்ணாடித்திறப்பதற்குள்ளே]</p> | <p>வேர் அறுத்தானே— வேரற்றுப் போய்
 பண்ணின் வனுவடைப
 குழற்கு— திருக்குழலுக்கு
 அணி ஆக— அலங்காரமாக
 குழல் வாராய அக்காக்காய்
 கோவிந்தன்— பக மேம்பப வனுவடைப
 தன் குழல்— சிறந்த குழலை
 வாராய அக்காக்காய்.</p> |
|--|--|

வ்யா. ஆறுமுகம். கிழக்கில் குழலன்னர். பார்க்குமோதிஷ புரவாரிகளாய் நாகாலாயந்திகளான ராஜாக்களை. கேடிலாதாரை. வரபல புஜபலங்களுண்டானவரில் நமக்கோ நேகமில்லென்று நினைத்திருந்தவர்களை. அழிப்பான் நினைத்திட்டு. ஆர்ந்திராய இந்தாதினை நனைகயாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாழிபதனால். * கருதாயி ம பொருமாசாய், “அழிமுயலாழி” என்கிறபடியே தன்னிடங்காட்டில் ஆர்ந்திரவீரநி கிரஸந்தில் மிகவும் முயலாசிக்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழிபாலே. விழிக்குமளவிலே வோறுத்தானே. இவையற்று விழிக்கும் முன்னே கிழங்குகித்துப் பொகட்டவனே. அநவா, கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைக்கிற— கிழக்கில் குழலன்னன்— விழிக்குமளவிலே— அழியாத குழல்— வேரறுத்தானே என்று அர்வயமாக்கி— “நமக்கு ரகசங்குள எச்வான் உண்டு” என் றிருக்கையாலே— நங்களுக்கொரு கேடிலங்கிலே விருக்குயிர்த்தானே அடர்ந்தழிப்பதாகக் கோலின் பார்க்குமோதிஷ புரவாரிகளான நாகாலாயர்தம்பலாராஜாக்களானவர்களை யழிக்கப் பார்க்கிற வளவிலே அபசொதி இரத்தன் வந்து விண்ணப்பம்செய்தவருத்தாம், பெரிபற்றி வடிவை மேற்கொண்டு நாகபுத்திலே பொழுத்தருளி * கருதாயி ம பொருவல்ல திருவாழி யாலே அந்த நாகாலிகளை மறுக்கையுண்டாகாதுபடி அறுத்துப்பொகட்டவனே பெண்ணா யார். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய். திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்குப்படி. குழல்வாராய். கோலிந்தன். பார்க்குமோதிஷ தீர்த்த வம்பாரங்கையுடையவன். தண்குழல். சலாக்ய மானகுழல். க.

நா சோறும— கீசாய் சோசுக் கொறுகளை
யும் வண்டு பூசுது— வண்டு போலே
உண்டற்கு வேண்டி— உண்ணாக்கு ஆசைப்
பட்டு விரும்ப— கறுத்திரா சின்ன
நி— பவிழ்க்கான நீ [ஸ்ரீமதாசு.] குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
ஒடி திரியாதே — அதுக்கிடம் தேடித் தட்டி மாயவன் தன்— ஆசைப் படுத்தினான
வண்டைய
டித் திரியாமல் குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஏழாற்பாட்டு. பிண்டத்திரளையும். சித்தர்கள் முதலானவை அங்கேசுத்து
இரட்டிப்பிண்டங்களாகிற திரளையும். பேய்க்கிட்டிர்ச்சோறும். சிவசங்களை அங்கேசுத்து
இட்ட ஜலவழிதவான சோறுகளையும். உண்டற்கு வேண்டி. உண்ணாக் காணப்பட்டே.
நியோடித்திரியாதே. அது கிடந்திடத்தேடி. சிவன் டித்திரியாதே. அண்டத்தமர்ப்பெருமான். நித்
யவிரிதிரிதிரி வண்டுகளுக்கு தாயகத்திலெல்லாம் தானேயாயிருக்கும் பெரியவனுடைய
அழகமர்வண்டோத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகுபொருத்தியிருந்தான் வண்டுபோலே சுரு
ண்டிருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனிடையே. ஆசையாகத்தி அழகுனவனு
டைய குழலை வந்துவாராய்.

மு.—உந்தியெழுந்த வருவமலர் தன்னில்

சந்தச்சதுமுகன் றன்கைப் படைத்தவன்

கொந்தக்குழலைக் குறத்துபுளியட்டித்

தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்

தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். அ.

பதுவனா.

உந்தி எழுந்த— திருகாபுரிலுள்ள அன
உருவம்— அழகிய
மலர் தன்னில்— நாமரை மலரிலே
சந்தம்— சந்தவண்ண திருநாகராக வுடைய
சதுமுகன் தன்னை — தன் முகத்தைப் பார்

அட்டி— உணரக்கூந்தடவி
தந்தத்தின் சீப்பால்— தந்தத்தால் செய்யப்
பட்ட சீப்பாலே
குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

தலைமுடி— சீராகக்கூட

பிணைந்து— சீர்த்தது

பிறகு— திருமுதுகிலே

இடம்— கொங்கவிட்டு

காலி பின்— கன்றுகலின் பின்னே

போவாற்கு— பெய்க்கப் போமவனுக்கு

வயா. முதற்பாட்டு. வேலிக்கோல்வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும் கோல்களைவெட்டி. அன்றிட்டு, கொலியென்று- வளைவாய், வளைந்தகொலைவெட்டி. பென்ன வுமார். விளையாடு வில்லேற்றி. வல்லாந்தகமாத வில்லாகப்பண்ணி காணியேறிட்டு. தாலிக் கோழத்தைத் தடங்கழுத்திற்சூண்டு. ஜாதுசூதபாணகாலே சீரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத் தாலிபைத்து. விதான கழுத்திலேபுண்டு. அன்றிக்கே, தாலிபென்றது- தாலியென்றபடி யாய், கொழுந்தென்றுது- அதின் வெண்குழந்தாய், அது வெள்ளிப்போலே பிருக்கையாலே அத்தை ஆபாணமாகத் தெற்றிப் பூண்டாகவிறை யிடையர்; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பிலிபிதபாதி. பிலிபிச்சங்களைச் சேர்ந்துத் திருமுதுகிலே காற்றி. காலிபிதபாதி. கன்று காலிபின் பின்னே அலாற்றை மேய்க்கைக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கட லிதபாதி. கடலொட்டொத்த சிறத்தைபுடைத்தான வடிவை யுடைபவனுக்கு.க.

மு.—கொங்குங்குடத்தைபுங் கோட்டியுரும் பெரும்

எங்குத்தின்று விளையாடு மென்மகன்

சங்கம் பிடிக்குத் தடக்கைக்குத் தக்கநல்

அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா

அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா. ௨.

பத்துரை.

கொங்கு— (புத்தாடிகளால்) பரிமாறத்தை

யுடைய

குடத்தையும்— திருக் குடத்தையிலும்

கோட்டி ஊரும— திருக்கோட்டி யூரிலும்

பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்

எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்புகளிலும்

“ ஓ கோல் கொண்டுவா ” என்கிற யித வும், அக்காகாய் வளித்தச் சொல்லும் பாசுபென் னுமது ஏழாய்பட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விள ள்கும். இவ்விடத்தில்தோலாவது - கன்றுகன மே ய்த்து மறிகிறகோல்; அதைக்கொண்டொள்குபடி.

“ அன்னாற்கு ” என்று மிரித்தால், அவா மிக்கொன்று பொருள்

பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டி ருநின்ற

தட— விசாலமான

கைக்கு— திருக்கைக்கு

தக்க— தகுந்திராநின்றதாய்

நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடைத்

பதவுரை.

ஒன்று— அந்நிகரவைக் கைவிடாமையாக	சென்று— பரண்டலர்க்குத் தருகர் சென்று
கிற ஓர்த்தகவழியே	பாடின— பாடின அத்தத்தத்த
பவாப்பான்— சொல்லுமவனாக	தந்த— அந்த
புற சொல்லே— எல்லார்க்கும் அபயப்பத	கைவிட்டதாறுகது— கைவிட்ட பொருத
பவாப்பான்— சொல்லுமவனாக	வழியை வலுக்கு
சொல்லுவான்— சொல்லா சிற்பானாய்	கன்றுமல்— கன்றுமல்
அவன்— கவாத்தக்கவழியை	பெட்டபாடி— பெட்டபாடி
புறபான்— கிரித்தகவழியை	தன் கொல் கொண்டு
அபிபேதவன் பக்கல்— அபிபேத விடத்	சடல் பெறவன் வந்து தன் கொல் கொண்டு
திலை	

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒன்றிப்பாதி. “பரண்டலர்க்குத் தருகர் சென்று”
பதிலில் “என்று மோர்த்ததமே சொல்லுவானாய், “புறபான்” பதிலில் “பெட்டபாடி”, அவர்
கவாத்தும் வதேனும் சில கொடுக்கவேண்டியமோ” என்று மத்யங்குத் சொன்ன “அவர்க
வருக்கு ஒர்த்தோருக்குத் திலமும் கொடுப்பதில்லை” என்று பொரு வசகமே சொல்லுவானாய்
பாடிருக்குமவனென்கை. அன்றிக்கே, ஆக்கிரித்தவந்தில் (க) “பித்திரவாழ்வானாய்”
இப்பாடிபாடியே-ஒருபாடியானவனாகக் கைவிடாமையாகிற ஓர்த்ததமே சொல்லுவானாய்
(உ) “கவாத்தவன் வலுக்கு” “இத்தாதிபாடியே” அவர்களுடைய வச
கைக்குடனான வசகமொன்றுமே சொல்லாநிற்பானாய் ஒருக்குடனொன்று பகவத்கிச்செ
வனாகவாராம். துன்றுமுடியான். கவாத்தக்கவழியே கொடுக்கிற அபிபேதகவத யுடைய
வன். அபிபேதகவதநிற்பாரலே கொடுக்க வேண்டிய பதிலொன்றுதல். துரியோத
கவ பக்கல். எவம்புத்தான துரியோதகவன்கவலிலே. சென்றிருப்பாரதும் கையெறித்தானுக்கு.
இவன் தலையும் பொருத்தவிடவ மோவென்று துதனயச்சென்று பொருத்தபாடித்தகவிடத்
தில் பொருத்தவையானாய் புத்தத்திலே, பொருத்துகையானாய் அனல். அதுகண்ணைச் செய்
கவென்று பாடிபுத்தத்துக்கு அங்கே கைவிட்டப் போக்குவனாகக்கண்ணுதல். அன்றிக்கே,
ஆனல் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இவசத்துபோன்று, பாண்ட வச்சுருக்காய்ச்சுன்று பாடி
புத்தத்திலே கையுடையனாய் வுத்தவனாகக் கண்ணுதல். வந்தல்- இத்தகவகையாலே, வேண்

பதவுதல்.

[illegible][illegible]

வ்ஹா. லீக்ஷாயாபாட்சி. சீரோன்றாதுதாம். “ இவ்ஹா துதநினை கிள்குன் ” என்
கிறபடியே ஆச்சிநாயகத்தர்மம்கிற குறும் தனக்குச் சோருவைக்குறுப்பான ஆதகர்ந்தாத
திலே அதிகரித்து. துரீயோதகன்பக்க வுரோன்றுலெண்டி. அதுபாடிகளுள் பங்குக்களை
யடர்ந்து, பலத்தாலே ஜீவிக்கின்ற துரீயோதகன்பக்கலிலே பென்று “வங்களுக் குள்ள
அம்சங்களை விபுலித்தது இரண்டிலேயும் பொருத்தி ஜீவித்தி நங்கோள் ” என்று முந்தாற
சொன்னவளகில், அவன் “ அதுசெய்யேன் ” என்றலாதே, “ ஆனால் பந்தூர் தன்னை
கொடுக்கப்பார்ப்பது ” என்ன; “ அதுவும்செய்யேன் ” என்றலாதே “ ஒன்றதன்னையா
னிலும் சொல் ” என்றவளகில், அவன் அதுக்குமிசைப்பாடல், “ அவங்களுக்கு தாண்டிமுண்டி,
(க)தற்பலமான விலக்காதி லோகங்களுமுண்டி, அந்தையபுதுபவிச்சுக்கடவர்கள், எங்குமுக்கு
இத்தனைபுமன்றே அள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை ” என்று வெட்டிதாகவா
த்தைசொல்ல; பெருத வுரோடத்தால். ஒன்றதானும் பெருத கோஷத்தாலே. ஆனால் களி
போக்யையன்றே வலந்தனா, புத்தத்தையபண்ணி ஜாத்தவர்களைமுநர் பூரிபையாளு
ங்கோமென்ன; அவன் அதுக்குப் பொருத்தினவாதேபாரோன்றி. திருவுள்ள முகந்த,
பூமியிலே பரந்தகாலாவதிசென்று. பாரதம் கைசெய்து. பாரத புத்தத்திலே பாண்டலங்க
ளுக்காக நின்று கையுடையபும் வருத்து. பார்த்துத்திதேரோன்றை யூர்ந்தாற்ற. ஆபுந்நொடு
க்க வொண்ணாமையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகந்தைய, அர்ஜுனனை (க) ரகியாக்கி, பாரதி

1 ஆல் இரண்டாக— ஆகவே கன அளவு அதிகம் செய்து கட்டை செய்து வினவனுப்
புது யுகமதும் கொடுமா— அங்குபுறம்

அரசு அமைப்புகள் - திருவள்ளூர் மாவட்டம் - விவசாய - கிராமிய நல இலாபக்கு
இந்திய அரசின் கீழ் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளவை

நிலம்:- (தெருமேயினிவ்வு ரெண்டாடேவ்) கட்டைதாந்தை - கண்ணாடந்தை நுழைவனவற்றுக்கு
தெருமேயினிவ்வு ரெண்டாடேவ் கட்டைதாந்தை - கண்ணாடந்தை நுழைவனவற்றுக்கு

சு-து-ம்.— மர பித்த, து-நீ-ல்

நெடு சாலை— பிதாபாபுர் அருகிலிருந்து

[illegible]

பாஸ்ப் பிராயத்து— இவர்ப் புவதத்தை
பாஸ்ப்தத்து— அரண்— உணவு

[illegible]

மு. - டொர்த்துச் சித்திரகூட்டப் பொருள்சீரின்
 உற்றவடிவின் டொருகண்ணால் கொண்டுவத்
 சுர சரத் சூழலின் அடிபன் லிறைந்துநீனை
 மட்டைக்கண் கொள்ளாமே கொல் கொண்லோ
 மணிவண்ணம் நீக்கோர் கோல்கொண்லோ. எ.

பதவுரை.

பொன் - கோல்கண், கண்கள் புகழிய
 வற்றுவாண்டாள் பொலிவைவடிவெதைய
 திகழ் - விளங்கா சிவந்த
 சித்திர கூடா - "சித்திரகூட்டம்" என்பத
 பொருபுவினை - மலைகள் சாலைகள்
 வடிவில் - பிராட்டியின் வடிவில்
 உற்ற - பிராட்டி புகழியனை சென்று உற்ற
 ஓர் கண் - ஓர் கண்ணை
 கொண்ட - புகழ்ந்து விட
 அ - அப்பாடிப்பட்ட கண்ணையைய உடைய
 கற்றை - செறிந்திருந்தான்
 குழலன் - மார்புமுடியை வடிவையொப்

பொன் - குற்றத்துக் கிடாக கெழிக்கும்
 கொதித்தன்மையை வடிவையொது இவன்
 உண்ட - (கோல் கொண்டுவாநாத) உண்ட
 (சிறி)
 மற்றை கண் - மிகுத்திருக்கும் மார்புமுடி
 கண்ணையொ
 கொன்னாமை - பரிபாற்பாடி
 விளங்கு - விளைவாய்
 கொல்கொண்லோ
 மணி வண்ணம் - சிலமணிநீபாத்தா வடிவைய
 வடிவையொப்
 அடிக்ரு - பூர்ணவொவலுக்கு
 ஓர் கோல் கொண்டுவா.

பொன் ஏழாம்பாடல். பொற்றிகழ்த்தபாதி. (க) "வெண்ணெய்க்குருட்டியை நீரி
 றாலெலாவிடேறியது. பல்லி டுலத் தாகக் கூடிக் கூர்வையெலவநதுநெ" என்கிறபடியி
 திருவெய்யாழ்வார் திருப்புகழ்க்காட்டில் உகந்திருத்தருளியிருக்குமபடி கோல்களும் கண்
 களும் பாறைகளும் அருவிகளும் முநலானவற்றில் வந்த பொலிவைவடிவெதைய விளங்கா
 நின்றவன் சித்திரகூடம்வத பாச்சுவந்திலே வழுத்தருளியிருக்கச்செய்தேயிதே காகம் வந்தா
 அபாநம் பண்ணிற்று. பிராட்டியும் தாமுங்கட ஜலக்கீடைபண்ணின பின்பு, பொருமான்
 மடியிலே முத்துறப் பிராட்டி கண்வளங்கது, அகந்தாம் (உ) "பெய்யுறையெண்புலம்ஓர்"
 என்கிறபடியே பிராட்டி மடியிலே பெருமான் கண்வளங்கதருளாநிந்தச்செய்தே, இத்தாபுதர
 னுடையவன், வணங்கத்தக்கவனாயிலே கோலையுந்தாமலுந்த, எதையுந்தாமல்பரி

மூ. தேன்னிடம்வகைன்னன் சிற்தோனேசெய்து
மின்னிடத்துண விடணனம்பக்கு
என்னிடக்கு நாமத்தோடு மறசென்ற
மின்னிடங்காறந்தோர் கோல்கொண்டோ

வேங்கடவாணந்தோர் கோல்கொண்டோ. ௩௦.

உதவுரை.

தேன்— தென் திசையிலுள்ள
இலங்கை— லங்காபுரிக்கு
மன்னன்— அரசனான சாவணனுடைய
சொம்— தலைகோயும்
தோன்— தோள்களையும்
கூயி செய்து— அறுத்தப் பொகட்டு
மின் இலங்கு— மிகவுட விரைக்கா சின்ம
பூன்— ஆபாணம் பூண்டவனும்
நம்பி— நம்பத்தபால் பூண்டானை
விபிடணனுக்கு— விபீஷணன் வானுக்கு
இலங்கு— “விவங்கா சின்மன்ன

என் நாமத்தவரும்— என் பெயர் இவ்வல
கில் செல்லு மனவும்
அது— உளக்கு அது செல்லக்கூடாது”
என்ற— என்றவுகிசெய்தவனும்
மின் கூர் கு— மின்னல் பொல் வீசக்கா
சின்ம
ஆதற்கு— தோள்களையும் மானுக்கு
இன் கொல் கொண்டோ;
வேங்கடம்— நிறுவேங்கடமேயில்
வானற்கு— வந்தற்கு மலத்துக்கு
இன் கொல் கொண்டோ.

வம்பா. ஒன்பதாம்வா. ௩. தேன்னிடம்பதி. (௧) அறிக்காபடித்தாங்கையிலே ஸ்த
வரால் அழிக்கவொன்றாகவுய் விருக்கும். கூட வாய்ப்பு வந்தவருக்கு சிவாஜியுடைய சாவ
ணனுடைய தேன் என்று அழகாம். “விவங்கா சின்மன்னன் சொல்லுகிறது, சிறந்
தோள் குணியெய்து. தேவர்கள் கொடுத்த வாய்ப்புக்கலை அறிவிக்கவாக சின்மந்திரித
தலைகோயும் தோள்களையும் அறிவித்துப்பொகட்டு. மின்னிடம்பதி. ஒன்பதாம்வா. ௩. வம்பா
ஆபாணகதையுடைய முறியிடுவதற்குமனுக்கு. (௨) “கூல்கூடாது” என்று என்சி
றபடிபெ லங்கையையிட்டு அந்தரிக்கநனபோகிற சாவணனம்பத்தந்தால் வந்த அழி
குடிபொய், நாமனம்பத்தந்தால்வந்த முதியால் பூண்டானையாலே நம்பி பென்கிறதா. என்னி
லங்கித்தபதி. என்னுடைய உய்யுவுவலாண்ட காமம் இருந்த வேகத்தில் எவ்வளவும செல்லும்,

பதவுரை.

மந்திரிக்கு — நிமிசம் கையாற்றுக விலங்கு | லில்லிபுத்தூர் — ஸ்ரீ லில்லிபுத்தூருக்கு
சிவபிரகாச
கோல் கொண்டுவிடா என்று — கண்ட மேய்க்
கத்தக்க கோல் தேடித்தா " என்று
மிக்கான் — கண்ணனுடைய சைவ சேஷிய
நங்களை அநுபவிக்கப் பெறாத தேவகிப்
பொட்டியிற் காட்டில், தந்த நபலத்தா
ஆண்டான மேன்மைமைய யுடையான
யசோதைபொட்டி.
சாரத்த — சொன்ன
சொல் — சொல்லு

பட்டன் — பெரியாழ்வார்
புக்க — அவன்சொன்னும் போலே
சாரத்த — அருளிப்பெய்த
தமிழ் — தாவிடமான
பத்தூம் — (இப்) பத்துப் பாட்டையும்
வல்லவர் — கற்கவல்லவர்கள்
மக்களை — பகலதமிழர்களானசிஷ்யபுத்தர்
பெற்று — பெற்று [கீழ்
இவ்வையத்து — இந்த மண்ணிலுள்ள
மகிழ்வர் — களித்திருக்கப் பெறுவர்கள்.

ய்யா. அக்காக்காய் மாம்பிக்குக் கோல் கொண்டுலோவேன்று. கண்டுகள் மேய்க்கப்
போம்படி கோல் தேடித்தா என்று, அபூதநாயகனை அழைக்காருந்தினைக்காகச் சொன்ன
பாடசாப்பதனை. சீழ், " அக்காக்காய் குரல்வாயா " என்றதோபாதிமீற -இங்கு, அக்
காகைய் கோல்கொண்டுவிட விலங்குதான். மிக்கானுரைத்தசோல். இருவருமொக்க நோன்பு
பொற்குச்செய்தே, இவ்வாய் பெற்றாய், நாயோய், இவற்றைப் பாலசேஷிதங்க ளொன்று
மதாபரிக்கப் பெறாமைபோலே " திருவிவேகினும் பெற்றிலேன் " என்ற தேவகிப்பிராட்
பியாய் பொலன்றிப்பே, " எல்லாம் தெப்பவர்க்கையசோதை பெற்றான் " என்னுமபடி. இவ்
வவநாத்திலும் சாலைவல்ல மதாபரிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி.
சொன்னபொல்கை. லில்லிபுத்தூர்ப் பட்ட னெக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும்வல்லவர். ஸ்ரீ லில்லி
புத்தூருக்கு சிவபிரகாச பெரியாழ்வார் அவளுடைய பவபத்தத்தை யுடையாய்,
அவன் சொன்னும்போலே சொன்னதாய், ஸ்வாதிக்காரான தாவிடமாயிருந்துள்ள பத்தூம்
பாட்டையும் வலிப்பாயமாக வல்லவர்கள். மக்களித்தாதி. பகல(இ)க் ஜோரப்போம பரிபூர்ண
ரான சிஷ்யபுத்தர்களைப் பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த வயவாழ்வி
யிலே ஆரத்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். 6.

பெரியஜீயர் திருவாய்மகனே சரணம்.

(*)

வாய்மையா. — வேலி கொங்க கருத்தோன்றே சீ ராலப் பொற்றிகழ்

பாணையிப்பாலைப்பருதி. கறந்தபாணையிப்பாலை யிருக்கிற பதவையாலை, அந்த பாத்
பத்திலே யிருக்கச் செய்த பருதி. பற்றுதாரெல்லாம் சிபிப்ப. உன்னைப்புகையாதா பொல்லாதும்
“எங்கள் விட்டில் எகர்ப்பாணையிப்பாலைக்குத் துப்பிப் போடாதா” என்று சிபிக்குப்படியாக.
தேவிலிணியிராணே. தேவிலிணியிப்பாலைக்கு உபபாசகனாவணே. இத்தால் - அது
பனிப்பார்க்கு ஒருகாலும தர்ப்புறியவாதே, மேன்மேலன் அதுமேல்க்க வேண் பொலய யிருப்
பாற்ற யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பாணையிப்பாலை யிருக்கிற வெள்ளை. செண்பகப் பூச்
சூட்டவாராய். காலபுஷ்பமாண செண்பகமாணது செண்பகனாவால் பாதவாராய். தேவிலி
லிணியிப்பாலை - பற்றுதா பொல்லாமகிரிபா - பாணையிப்பாலைப்பருதி - உன்னைப் பிழாமணி
வாடை - காலகமெல்லாத்திரித்தா - ஆகைமேல்க்க வேண்டி - அதுமேல்க்க நயிப்பா - செண்
பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்றவாராய். க.

மு.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாவண்ணைக் கண்டாவெருக்குக் கண்டவர்

உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்

திரவுடையாண்மணவாராய்! திருவாங்கத்தே கிடந்தாய்

மருவிமணங் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை—	ஐலகார்ப்பாண [திருகொண்ட	திரு உடையாய்—	உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்
பொருள்கள்—	மேகங்கள் [மெழுகு	தாம உடையாயான பிழாடிக்கு	
கண்டால்—	பாத்தால்	மணம் ஆனா!—	வல்லபனாவணே!
உன்னை—	உன்னை	திரு அரங்கத்து—	திருவாங்கம் பெரிய
கண்டாலுக்கும்—	கண்டாற்போலையிருக்கிற		கோயிலில்
கண்டால்—	கண்டாணியை	கிடந்தாய்!—	கண்டவர் திருநாமவணே!
உருவு உடையாய்!—	அருணாணை வணே!	மணம்—	பொலையானது
உருவு வாராய்—	ஸபக வேகங்கவந்து	மருவி—	பொருத்தி தின்ற
கண்டாக—	ஸந்தை பொறுப்பது	கமழ்கின்ற—	விபாதித்த
வந்து—	திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து	மல்லிகை பூ—	மல்லிகைப் பூவை
பிறந்தாய்!—	திருவவநித்தவணே!		சூட்ட வாராய்.

படியே உன்னை, தனக்கு உபயோகமாக உன்னை மாற்றித்தான் பெரிசாற்றியிருப்பான் என்று
பொருளறினான். திருவாய்மொழி கிடந்தாய். அப்பொழுது உன்னை விட்டுவிட்டு நான்
தருகும்படி கொடுத்தேன் என்று சொல்லுக. மருவியிருப்பாய். மருவியிருப்பாய் என்று
கூப்பஸ் தின்ற கழுத்தினை, மருவியிருப்பாய் என்று சொல்லுக. 2..

[illegible]

၂.၃၇၃၈၂.

[illegible]

மாணியாக— மேல் சிலை கட்டியும்

வாழி— சென்னை அணி

[கடுதிலங்குதல் தீர்த்துத், தீரல் வெல்]

கல் மீட்பது மீண்டு வான், பாய்வு.

மா தர்க ள்தம் இ-ம்— பெ ண்கி க ளி ரு க்கு ளு

விடம் தனிநிலை

புக்கு— புகுந்து

கந்தசாதி- அனாதைகள் (நினைக்கப் படுகிற) 12

உள்ளுமே - அப்படி யானவன் ஒருவனும் இல்லாதது.

உழித்து — உழித்து

[கஞ்சபுரம் பட்டினத்தாரம்]

கீழ்க்கண்ட காலநிலை .

சாம்; இதில் அடிமை - கல் தாண்டியுடைய

முனைவர் கலை அரண்

சென்னை - பெங்களூர்

சிந்தனை— என் தேயுது

நினைவுகள் செம்பலம்! — நிமிஷங்கள் செய்யு

உள்ளே!

தன்— உயர்த்தியைப்படைப

இது மீளங்கடத்து— நதி மீளங்கட மீளாதி

மெழுக்தருவி மருதம்

எந்தார்!— அன் ல்லாமியா னவகோ!

உதாரணம் - 12 ல் உள்ள (உயர்ந்த) மரம்

[illegible]

பாதிநி து- பாதிநிப் பூதவ

சுட்டி மிதாய்.

வயா. முன்றாடாட்டி. மச்சியாதி. மச்ச-நடுவிலும். மாளிகை-மேல்விலும். மச்சோடிகூட மாளிகையிலே சென்றேற்றி. மாதங்களுதம்மீடம்புக்கு. பெண்களிருக்கிற விடம். மல்லே புக்கு. கச்சொடுபட்டைக் கிழித்து. ஆவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்கு மேலிடானபட்டுக்களையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவைக்கிற. பணிப்புடவைகளானவற்றையும் கிழித்து. காம்பு

[illegible]

பின்னர்தான்— கந்திக்குப் பின்புட்டவரின்
 பொருள்— பத்தாபெரிய உன்னை எதிர்க்கு
 கந்தின்— குலையா பிடபென்னும் யானை
 கொம்பு— தந்தத்தை
 ஒத்தித்தான்— முற்றத்தவனே!
 கள்ளன்— கந்திரி லேஷம் கொண்டு வந்த
 அந்தையை— குப்பணம் என்னும் ராகு
 மூக்கோடு— மூக்கோடு கூட
 காவலன்— ராகுடன் பத்தாபெரிய என்ன
 குலையா

சென்னை— வெண்ணெய்
 அள்ளி விழுங்கு— அள்ளி அழுது செய்யும்
 பொது
 அடிபென்— அடிபென்
 அஞ்சாது— உன் திருமேனியின் வளமு
 பார்வத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்
 அடித்தேன்— அடித்தேன்;
 (அனாதைபுகார் கொடுத்ததைப் பொறுத்து)
 தெள்ளிய கிரி— தீர்மானம் கிரியை
 அழுத்த— விசுவத்த
 செங்கழுநீர்— செங்கழுநீர்
 குட்ட வாய்.

வாய். தீர்த்தவாய். புள்ளியினால் தாது. கன் றுகள் மோங்கிற விதத்தில் உபந்
 எத்தில் மோபு பறவையுருக்கொண்டு உன்னை கவிதைகலந்த பகாஸாசனை வானவந்திநிற்
 துப் பொருட்டவரின். பெருவித்யாதி. “கல்யாணத்தனக்கு” என்று அழைத்துவிட்டு
 வழியிலே கவிதைக கள்ளன் திறுத்தியவைத்ததாம். உன்மேலே யுத்தொருகொண்டவந்த குல
 வாயி—தந்தின் கொம்பை அடியாலேயே பிடுக்கிப் பொருட்டவனே. கள்ள மித்யாதி.
 “சீதைக்கு சீதாவன்” என்று கந்திரி லேஷம் கொண்டு வந்த குப்பணம்போக ராகுஷி
 மூக்கோடு. அவருக்கு ராகுஷிதான் சாவனன் தலையையும் அழுத்துப்பொருட்டவனே. இவ
 னுக்கு அவன் காவலனாகையவது - இவன் “வெண்ணெய்தான் பண்ணித்திரி” என்று
 விவகரித்தே. அன்றிக்கே, பொதுவிலே, காவலின்னையவாலே ராகுஷிதான் தக்கா ராகு
 களென்னையாம். இத்தால் - பாவலிபொருக்கை அடியாலேயேயோக்கி, உன்னை யுதாபி
 ப்பார்க்கு உன்னை யாகரித்தவனின் தோ லென்னை. அள்ளிவித்யாதி. “இவன், வெண்ணெய்
 தானேயாபி பிழைக்கவல்லது தென்போகோ” என்று பார்த்துத்திருந்தான், தீ வெ
 ன்னைய அள்ளி விழுங்கும் பொறுத்தவந்த உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்துஞ்சாமல் அடி
 மேனடித்தேன். யாவர்க்கும். அதுதான் தலைபெடுத்தால் “அடிபென்” என்றிறே சொ
 ள்லுவது. இவன்தான் அதுதன்னை முன்னே சீனையாதே அடிக்கவேண்டிற்றும், இவன் பற்
 றுமோரிடத்திலே இது செய்யுமாய்க் வருப்பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சியிறே. தெள்ளிய வித்
 யாதி. அனாதைபுகார் தான் முன்செய்த வத்தைப் பொறுத்து. தெளிந்த நீரில் எழுந்ததானை

எருதுகனோடு -- அலுப்பா விஷமான்

எருதுகனோடு

பொருதி -- (நபரின்னைக்காக) போர்
செய்பா நின்றும்;

வதும்-- ஒன்றிலும்

உலாபாப் காண்-- ஆவசபந்திரா கின்றும்
காண்;

[தேஹத்தைப் பேணுதல், பானைப்
பேணுதல் ஒன்றும் செய்பாநிராத்ந்
றும் என்று கருத்து.]

கருநிய-- கம்ஸன் உன்மேல் செய்ப கிணத்த
நிரைகள்-- திமைகளை

செய்து-- அவன்மேல் நீ செய்து

கஞ்சனை-- கம்ஸனை

பாய்த்தாய்-- உதைத்தாய்;

தேருவின் கண்-- அவனை நிரஸிப்பதாகப்
போகிற வழியிலே

திமைகள் செய்து-- வண்ணானைக் கொன்ற
அப், வில்லை முறித்ததுமான திமைகளைச்

செய்து

மல்லிகனோடு-- சானூர முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லோடு

சிக்கென-- நிரந்தாமாக

பொருது-- போர் செய்து

வருசின்ற-- வருகிற

பொன்னே!-- பொன் போன்ற வடிவை
யுடைய கண்ணானே!

புண்ணை பூ-- புண்ணைப் பூவை

முட்ட வாராய்.

ஸ்யா. ஆறும்பாட்டி. எருதுகளோடு பொருதி. நற்பின்னைப் பிராட்டியை லரிக்கை
யிலுண்டான ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவயபாராமல் அஸ்பாவிஷ்டமான
எருதுகளோடு பொருதின்றும். காலாந்தரமாரிருக்கச் செய்தேயும் தக்காலமோலே
பாசுக்கையாலே, "பொருதி" என்று வந்ததமாமாகச் சொல்லுகிறது. ஏதுமுலோபாய்
காண். ஒன்றிலும் லேபமற்றிரா கின்றும்பாண். அதாவது-- தேஹத்தைப் பேணுதல், பானை
னைப்பேணுதல் செய்பாநிருக்கை. நம்பி. நற்பின்னையானிலே வ்யாமோஹந்தால் பூர்
வானுனவனே. கருதியதிமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன்றிறத்தில் செய்பக்கருதின திமைகளெல்
லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கோடு பாய்த்தாய். கம்ஸனைத் திருவ
யுகனாலே உதைத்தாய். அதாவது (க) "கூஹேனுயுஷ்ணிகம்" என்கிறபடியே அவனா
ருந்த உயர்த்தாஞ்சலத்தலத்திலே சென்று குதித்து, (உ) "கெஸெஷாசுஷுவிமஹ சீரீ
பீகநீதகெ" ஸகஸஸபா தபாசோஸ கஸெஷாவரிவபா தய" என்கிறபடியே அரி
வேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சலத்தலத்தில் கின்றும் பூமியிலே
விழுத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது. தேருவின் கண் திமைகள் செய்து.
தேரு- வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய "சாக்கொல்லி

கிறது. கூத்தாடவல்ல வெண்ணையாலே - பற்றுச் இக்கத்தாவொருங் டெயர்திலும், இவன் ஆவன கட்டி ஓர் ஓர்வர்க்கு மடப்போகாதென்று மிடம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய வலிமையிற் பாதசாஸ்தத்திலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோவே, எங்கோக்கு நாய கறுவலனை. மடங்கோஷத்தாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷடி தத்தாலே மடப்பத்தைபுடை யாயி, பூர்ணசத்தாஸ்தப்போலே குளிர்ந்து ஒளிவிட்டின்ற முகத்தைபுடையா யிருக்கிற ஸ்திரீகளைப் பிச்சேற்றவல்ல வெண்ணைய பிச்சோயானவனை. இடந்திட்டித்தாதி. நெஞ் சொன்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வாயலத்தாலே பூண்மட்டியிருக் கிற ஹிரண்பலையைய மார்வை, “கொலைக்கையானன் நெஞ்சிடத்த கூருகிரான்” என் றிறபடி. பெருகிய திருவுகிரங்காலே உறைக்க ஆன்றியிடந்து இரண்டு கரும்படியாக முற்கா லத்திலே கிழித்துப் பொகட்டவனை. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உத வினவ னுறையாலே தவர்க்கான சோக்குமலவனை னுமிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தோரி த்யாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தை யிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னுபனைவனை. குருக்கத்தியித்தாதி. உனக்கென்று தேடி வைத்த முருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே குட்டிம்மடியாக வாராய்.

மூ.—சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனை நீயெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றிவன்கொண்டாய்
ஆமாறழியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
ஏமாற்றமெண்ணத்தவிர்த்தா யிருவாட்சிப் பூச்சுட்டவாராய். அ.

பதவுரை.

சீமாலிகள் — ‘மாலிகள்’ என்னும்

பொய்யாடையனாய்

அவனோடு— ஆஸாபார்க்கிருந் தலை

வன் என்று பாலித்தபெற்ற அவனோடு

தோழமை கொள்ளவும்— ஸ்தேஹிக்கவும்

வல்லாய்!— ஸமர்த்தனவனே!

அவன்— அவ்வஸாஹனவன்

சாம் ஆய— சாகத்தக்க வழிகளை

நீ எண்ணி— நீ யோசித்து

யானே!— நாயனே!

அணி— அழகு பொருத்திய

அங்கத்து— திருவாங்கமானகில்

கிடந்தாய்!— கண்வளர்த்தருளுமவனே!

ஊன்—உன்மேல் பரிவையுடையவனான்

வளர்த்து— ஊக்கத்தை [ஹுடைய

தவிர்த்தாய்!— நீக்கினவனே!

இருவாட்சி பூ— இருவாட்சிப் பூவை

குட்ட வாராய்.

சீ “சீமாலிகள்” என்கிறவிடத்தில்,

அத்யயந்தம் பாகுலம் நடந்து போ. ரு. ௧௮ காலத்திலே, அவனை ஒரு சிவானு கருக நோக்கித் தவிர்த்து, அவன், “கருகுமுறுகு” என்றும் போலே சிலபித்தம், எல்லா வாபுதங்களுநர் பாரிற்றுவித்தீர்போகிலும், என்னை, “ஆழிபயிற்றுவித்தீரீரே” என்ன; “இது கருக்கு அனாநாரணம், உனக்கு கத்தவாய்மன்றுகான்” என்ன; “எனக்கு கத்தவாய்மன்றுரீரீரே” என்று பார்த்தா வாபுதமுன் டோ” என்று அவன் தீர்ப்புத்தங்களைப் பண்ணினவாதே, இவனுடைய துன்பவாபவங்காடியாக, “இவனை நினைக்கவேண்டும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தன்னுடைய சிர்மைமுன் றுதாடி. ஆபுதம் பாரிற்றுவிக்கிறது, திருவாழிபா ஒருவாலாலே சுமுற்றி அகாசத்திலே எழலிசி, சுமுன்று வருகிற திருவாழிபா மீண்டும் திருக்கையிலே அபாயமேன ஏற்க, அவன் இத்தைக்கனா, “எனக்கு இது அரிதோ” என்று கைகீட்ட, “உனக்கு இது அரிதுகான்” என்னச் செய்ந்தாய் அவன் வாங்கக் சுமுற்றி போனிலிட்டி, மீண்டும் சுமுன்று வருகிறபோது பிடிப்பானுகினைந்து, தன்கழுத்தை மடுக்கத்தன்னிலேயெறித்துக் கொடுத்தி, அது * வட்டவாய் துதிமேம்பாகையாலே சுழலவா இடம் போதாது கொண்டு அதன்மீத இவன்கையில் பிடிபடாமல் இவன்தலையை மாரிந்து பொகட்டது என்று இதிறாஸா திகளிலே சொல்லப்பட்டனாரு வந்ததாத்தத்தை இப்பாட்டில் பூர்வாத்தத்தாலே ஸங்கரேணன் சொல்லுகிறது.

சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய். சீ- னுபசாரிகர். மாலிகனை என்று பேரைமுடையனும் ஆஸாபரந்தியா மிகுக்கிறவரீரோடு, என் முனத்தாலே கலந்து தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாறவனை நீயெண்ணி. ஸாதுரீடாதிக்கைப் பண்ணாட்டாகவாதே, இனி அவனா யழியச்செப்பாவிடில் நாடு குடிசிட வந்து” என்று அவன் சாகத்தன் வழிகளை நீயே சித்தித்து. அதாவது- “தோழனைக்கொன்றான்” என்று தனக்கு அபலாதம் வாசாதுபாபா வும் “தன்னுலேதான் முடிந்தான்” என்று படியாகவும் தக்கவழிவைச் சித்திக்கை. “அவனை” என்கிற இடத்தில், மீதாட- அய்யம். சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய். “கருக்கு அனாநாரணமான ஆபுதம், உனக்கிதாநாது கான்” என்னச் செய்தாய் அவன் தீர்ப்புத்தம் பண்ணினதுக்காக, அவனை, ஆழிபயிற்றுவிப்பாணயமேனே உபாயமுபேன திருவாழிபாலே சிசுசேதம் பண்ணிப் பொகட்டவனே. சாமாறியும்பிரானே. சுதந்திரஸகம், ஆசிரிதாசுணமேன விவற்றில் எதேனுமொன்றில் புத்தால், மேல்வினவதறியும் உபகாரகனுனவனே.

அணியறங்கத்தே கிடந்தாய். “இங்கேகிடத்தால் நமக்கு முழுகுக்களை லபிக்கலாம்” என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு அபாணமான கோயிலிலே பள்ளிகொண்டிருக்கிறவனே. ஏமாற்ற

அவ்வாறு— பூரீ வைகுண்டத்திலே
அத்தாணி— சிதம்பரத்திலிருந்தான
அயனர்கள்— சிதம்பரத்திலிருந்து
குழி— குழிக்குள்ளேயிருந்து
அங்கு— அவர்கள் நடுவே
இருந்தாய்!— வந்திருக்கிறாயே!
தொண்டர்கள்— பத்தர்களுடைய
நெஞ்சில்— வரவில்லை
உதவியாய்!— சிதம்பரம் சென்றாயே!
ஆ— பரிசுத்தமான
மலர்கள்— தாமரைமலர்கள் பிறப்பிடமாக
தட்டைய பெரியதொட்டையாக
மணம்— வந்திருக்கிறாயே!
வழு உலகிலுடும்— வந்திருக்கிறாயே!

உண்டிட்டு— (பாயத்தி லழியாதபடி)
 திருவாய்நிலைவைத்து
 ஓர் ஆய் இலையில்— ஒரு ஆலநதவிரிலே
 துறையில் கொண்டாய்! — கணவளர்க்கமுஞ்
 சுவனே!
 மண்ணை— மண்ணை
 காண் சுண்டி— காண் பார்த்து
 மங்கல்— ஆங்குகிண்கூர்ந்து
 கருமுனைத் து— கருமுனைப் பூவை
 து: 1. மாராய்.

¶ “ நன்னாசித் தாய் ” என்கிறார்.
 த் தினுள்ள ‘ நள் ’ என்னுடது இவ்விடத்
 தில் அப்படித் துக் கிடக்கிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அண்டத்தித்யாதி. “இந்தான் தங்குமுழான்டமே” என்றும், “அண்டாம்போ பாட்சிபவங்கு” என்றும், பரிபதத்தான “அண்டா” என்று சொல்லக்கூடவந்தமே. அண்டத்துள் அத்தாணி- அமரர்கள் குழ - அங்கீருந்தாய். பாம்பதத்தினுள்ளே அருகிருப்பையுடையான சித்தபாட்சிகள்க்குழ ஸேவிகா, அங்கார் சிவோ * ஏழுமுகும் தலிக்கேகால் செல்ல யிறந்திருத்த குளினவனே. அத்தாணி- அருகிருப்பு. தோண்டர்கள் நெஞ்சிலுறைவாய். இந்த விபூதியில் முழங்குத்க்களாய் உன்பக்கல் பீரெயுக்கார யிருக்குமலர்களுடைய மகஸ்ஸினுள்ளே, பாம்பதத்திசிருப்பினுங்கூட்டில் உகந்து சித்யாவாஸம் பண்ணுவனே. தாமலாள்மணவாளா. தாப்தானதாமரைப்பூவாய் பிறத்தகாமகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு வாய்குணவனே. (3) “பு. பாம்பாப. பூ” என்கிறபடியே பரிபதத்தினும், “அவிந்தப்பாவையுத்தானும்” என்கிறபடியே தோண்ட்களுடைய ஹந்தாயத்தினும், பிராட்டியும் தானும் கூடவிறையெழுந்தருள் யிருப்பது.

உண்டிட்டு, நப்பாதி, ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி, ஸகலலோகங்களையும் திருவழிற்றிலே

மண்பகர்சொண்டரினை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தாள்மலை
 டண்டபகர்வில்லிபுத்தூரக்கோன் டட்டர்விராஞ்சொன்னபத்தே. ௮.

பதவுரை.

சென்பகம் — சென்பகமும்
 மல்லிகைபொடி — மல்லிகைபுரம்குறி இப்
 புக்கனெல்லாடு
 செங்கழுநீர் — செங்கழுநீரும்
 இதுவாட்சி — இதுவாட்சியும் முதலாக
 எண்பகர் — இன்னது இன்னது என்று
 எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட
 புதுயர் — புத்தகொல்லாவற்றையும்
 கொணர்ந்தேன் — தேடிக்கொண்டுவந்தேன்;
 இவை — இப்படிப்பட்டவை
 இன்று — இப்போது
 குட்ட — குட்டிப்பது
 வா என்று — வாவெனும் என்று
 பகர் — தன்னது என்று சாஸ்தாவித்தமான
 மண் — பூமிபை
 கொண்டாண் — மஹாபலிபுத்தூரத்திலேயே
 அன்புபுகைண்டவனைக் குறித்து

ஆர்ச்சி — யசைதைப்பிராட்டி
 மகிழ்ந்து — மனமுகந்து
 உணர்ச்செய்து — சொன்னவற்றை,
 பண் — பண்ணிலேயே செய்துபடி. [பண்
 ராகம்
 பகர் — சொல்லா நிற்ற
 விலகிபுத்தூர் கோன் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்
 சுகுத் தலைவர;
 பட்டிரான் — பெரிபாழ்வார்
 சொன்ன — அருளிச்செய்த
 இமேல் — சொல்மாலைபாடி இவைபுட
 பத்தே! — ஒருபத்தே!
 [என்று இப்பத்தின் மேன்மைகைய
 புகழ்த்து, இதனுடைய மனநுபவ
 தானே இதுக்கு பலமென்று தேதும்,
 வருளிச செய்கிறார்.]

சென்பகமல்லினையோபுத்தாதி. பாததிகால புஷ்பிதமான சென்பகமும் வாய்க்க
 லபுஷ்பமான மல்லிகைபுரம்குறி விவற்றிமுடே, பாததிகாலபுஷ்பங்களான செங்கழுநீரிருவாட்
 சியும் முதலாக எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட புக்கனெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே
 எண்பகர்புட சென்றது- இன்னதினவதென்று பரிணரிக்கபாபிபதாய் சாஸ்தாவித்தமுமாகி
 புக்கனெல்லவாயிட். கொணர்ந்தே வென்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. இன்றிவைகுட்ட
 வாவென்று. இப்போது இவற்றை உன்றிருக்குழலிலே குட்டவரவேனுமென்று. மண்பகர்
 கொண்டரினை. பகர்த்தமென்கக் கொண்டவனை. பகர்த்தம்- “மூவடிதா” என்ற இவனு
 டைய உக்தியாதல்; “தந்தேன்” என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். சாஸ்தாவித்தமான பூமி
 பையெல்லாம் கொண்டு வந்து வென்றான் வந்திரிந்தானென்று சொல்லிப்பிட்டு

—(8)—

அடிவராவு.—ஆநீனா கரு மச்சு தெருப்புள் எருது தும்
சீமா லண்டம் செண்டக, மீந்திரன்.

அக - திருவொழி. ௧௧ - கரு, பாட்டு - கவனம்.

அ. கீழே, அவனைத் திருமஞ்சரபாட்டித் திருக்குழல்வாரின யசோதைப்பிராட்டி.
“அவன் திருக்குழலாக் கலங்காரபாகப் பூச்சுட்டிலேனும்” என்றுகோலி, ஒன்றுவிரா
லொன்றன் திங்கே விலகண்ணமாவ புஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸர்ப்பா கிற்று “இவைசெவ்வி
யநில குக்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டிம்படி வாலேனும்” என்று அவனைப் பல
காலமழைத்துப் பூச்சுட்டினவந்தாம், “அவனழகுக்கு தந்தையினைவா வாராதபடி காப்
பிட்டிலேனும்” என்று நினைத்து, “ஸர்பாங்காலத்திலே உன்னைவிடப்பதாக தேவஜாதி
யெல்லாம் வந்து நில்லாவின்றது, காலமும் ஸந்தனை ஆரீழ்ந்த. இக்காலத்தில் உத்தேவதை
கன் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுபுறதலான ஸ்த்தலங்களில் நில்லாதே மனக்கு அந்நிக்காப்பிடும்படி
வாலேனும்” என்று பலகாலமழைத்தித்தித்தழைத்துக் காப்பிட்டுப் பாகாரத்தை, நாமுமறுப
ஷிக்க வாசைப்பாட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவிவன் னறையில் அவன் திருநிலை
அவனைக்குறித்து, யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்தோத்திரத்தையும் பரிவைய முடையபாய்க்
கொண்டு, அவன்பேசினுற்போலேபேசி அவனுக்குத் திருவந்நிக்காப்பிடுகையாகிய ரஸத்தை
யுபபவிக்கிறார் - இத்திருவொழியில். *

பு.—இந்திரனோடு பிரமண்சனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலர்கோண்டு மறைந்துவராய் வந்துநின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுரங்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவாராய். க.

மா மலர்— கிறத்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை
கொண்டு— கைகளில் கொண்டு
மறைந்து — அபயர் கண்ணுக்குப் புலர்
படாதபடி
உவராய்— அதுர விர்க்காஷ்டிகளாய்
வந்து நின்றார்— வந்திரா சிவர்கள்;

அந்தியம் போது ஆகும— ஸாயம் வந்தபா
காலமாயிருக்கும்;
(ஆகையால்,)
காப்பு இட— உன்னமுக்குத் திருவந்திக்
காப்பிடம்படி.
வாராய்— சீ வந்தருளாய்.

வ்யா. முகற்பாதி. இந்திராநித்யாதி. தனாலோகா பாலகனான இந்திரேனாடே,
சதுர்த்தசபுவச ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாலான ருத்ராணும், இவர்
களுக்கு பாதர்த்தாய் வந்ததிக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம், இத்தால் - அநி
காரி புருஷர்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வந்ததிக்குமெல்களோடு வாசியற எல்லா
ருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்தோத்தரர்கள் மூவனாயும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இத்தானே முந்
துறச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அநிகரித்த கார்யத்தால் வந்த
ஏற்றமித்தகையொழிய, சசுவரத்வ கத்தமில்லை பென்று தோற்றுசைக்காக. இவர்களுதான்
தொட்டில் பருவமே பிடித்து இவ்வியைத்தலை கஞ்சிக்கரித்திறே போருவது. ஆகையாலே
* எழிலுடைக்கின்றவரி தூயவனுநின்ற வந்திரேனாடே, * வண்ணச்சிறத்தொட்டில் வா
விட்ட ப்ரஹ்மாவும், * உவராய் காமனிவாவிட்ட ருத்ராணும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண
கிணி முதலானவை வரவிட்ட. மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமெவர்கை.

மந்திராமலர்கொண்டு. திரமந்தாபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - * மறை
கொண்ட மந்திரமான ப்ரீபுருஷஸூக்தாதிக்கை. மாமலசென்கிறது - சலாக்பாடான கல்பக
புஷ்பாதிக்கை. மறைந்துவராய் வந்துநின்றார். “கட்கரிய பிரமன் கிவனிந்திரன்” என்கிற
படியே இவ்வுள்ளாருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாக தவங்க ளாகையாலே பிரிக்குத் தெரியா
தபடியாக நீ யருள்பாடிட்டவாதே வரும்படி உனக்கு அதுரவிபகர்ஷ்டாய் வந்து நின்றார்
கள். “மறைந்துவரா” என்று பாடமாளுலும், உவராய் - அதுர விபகர்ஷ்டராகவென்று
பொருள்.

சந்திராநித்யாதி. சந்தர்பாதத்தவாயும் செல்ல ஒங்கியிருக்கையாலே, சந்தரன், மானி
கைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் லெனகுமார்யாதிக்கையறிந்து மங்களாகாஸ
நம் பண்ணி கோக்கவல்ல ஸமர்த்தானவர்கள் வந்ததிக்கிற திருவெள்ளவறையிலே நின்றரு
ளாய்.

பதவுரை.

பசு கன்னலாம்— பசுக்கன்னலாம்

கன்றுகள் இல்லைய— கன்றுகள் திற்பிற இடத்திலே

புருத்தும்— வந்துபுருத்தும்

கன்றுகின்ற— கன்றுகளைக் குறுக்கவிடுதல்,

கறக்குதல் ஸ்ரீராமர் செப்பவாழ்கொண்டி,

முன்வந்திடப்பாலே கதறுகின்றன;

உன்னை கூனி— உன்னை பாவையழகுது

கின்று முழித்தேன்— கின்றுவிட்டேன்;

[கன்னுன்னா அழைப்பில் உத்தர கந்தளம்

யாள் கன்றுகளைக் குறுக்கவிடமா ரொருவரு

மல்லாமற்போகலை பசுக்கள் கதறுகின்ற

வாழ்ந்து கறக்குது இப்போது சொல்லு

கிறவ - உடக்களைக் காட்டி வரவேணு

பெண்ண மறுக்குமார்கள.]

பொய் ஸ்ரீராமம்— என்பக்கல் அன்புக்க

றமுன்

இலாதாய்— இல்லாதவனே!

அந்த பொது— மாலைப் பொழுதில்

மன்றில்— காற்சந்திரனிலே

நில்கிலல்— நிலைநிற்கொன்;

மதின்— மதினையுடைய

திரு சொன்னா— திருநெல்வள்ளையிலே

கின்றுப்— கின்றுமுருமவரே!

என் தன்— தாபான என்னுடைய

சொல்லு— சொல்லானது

கன்றுகண்டாய்— உனக்குப்பரியமாயிருக்குங்

கிடாய்;

(ஆகில் என்செப்பவேணும்மென்று அவன்

கேட்கு;)

நான் உன்னை காப்ப இ- வராய் என்கிறான்.

(9 வல் - அரை.)

பொ. இரண்டாம் பாகம். குன்றிப்பாதி. பசுக்களானவை பெல்லாம் கன்றுகள் திற்பிற இடத்திலே வந்து புருத்தும், கன்றுகளைக் குறுக்கவிடுதல், கறக்குதல் செப்பவாரில்லாதது கண்டு முன்வந்திடப்பாலே கதறுகின்றன. ஆகவா, "கறகுகின்ற" என்றதற்கு, கீழும் மேலும் அவராய்க்கு- கன்றுகன்னலாம். இது பூவந்தில் தந்தாம் கில்களிலே புருக்குகின்றன முனையுண்டாய் பெருமையாலே காக்கொட்டிக் கதறுகின்றன; பசுக்கல்லல்லாம் புறம்பேர்ந்து, கன்றுகள் குழத்தல் கறக்குதல் செய்யப்பெறுமல் முலைக்கிடப்பாலே கதறுகின்றன வெள்ளையாய். அவை அப்பயுக் கதறுகென்கிறதது - முன்போலே நீ கன்றுகளைப்பிடுக் கறவாமைபன் றோ, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; நீன்றெழுந்தேனுண்டைக்கூலி. நான் உன்னை பாவழகுதுகின்றுவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆனது செய்வாய்? அவை கன்றை நினைத்துக் கதறுகிறப்போலே யன்றோ, நானும் உன்னையவழகுது கின்றுவிட்டபடி. நேரமே பொய்யாயிராமாய். என்பக்கல் வீடுகொண்டதில் வந்துநின்றவனே. கதறுகிற கறக்குதல்

பொலுவு மன்றகையிற், அத்தகைய நகர்கொள்ளென்கிறுது; “தாழ்வாய்ச்சி”யின் சூரபங்கவர்
டாய்” என்னுற்போலே. காணுந்நெக்காய் ிடவாராய். உன் பங்கல் ன் கெறையுந்ததாய் நங்க
வாசலாய்வையா மிகுக்கிறகான், அதுவா, எவ்வாறே உன்சிற்பய்யான லெல்லமுள்ளா நிகர்
யுடைய உன்னைக் காப்பிசம்பா பாச கிவாராய். உ.

௧௩.—செப்போது மன்முடையாரர்கள் சிறுசோறுமீடுவதுநீதைத்தீட்டு
 அப்போதுகூறாரப்பட்டோர் அடிபிழைமுண்டியாய் வாய்
 முட்போதுகூறானவருக்கு முன்கிரகர்களுள்ளெழுகின்றாய்
 இப்போதுகூறென்றுஞ்செய்யே நெய்திரங்கயப்பிடி வாய்

பத்துரை.

பிரச்சிபதாசுரி—காலை, ௧.௪௫, ௧௧^௨௮௮௧௧௧
 ப்ரண்முகாநகரோசரி

பாணவர்— மீதுவர்க்காரனை

எத்தனாம்— னுதிச்சப்படுமவனாம்

முனிவர்கள் — உன் சீர்மானப்படியே அஃ

பேர்தலும் மருகப்பட்டம் இறுபவர்கள்

வா. ச. தி. க. தி. ம.

பாவினி அன்பு— திருவிவரம் ள நதாபிஷேக

சின்னம்!— சின்னம் கற்றுக்கொண்டவனே!

எம் பிரான்!— நமக்கு நாயுண்ணுமீனே!

அன்பாறா!... என்னோ அன்பாறாந்தகனா இனா!

தெய்வ இதழ்- பொற்கிண்ணகிரன், யசோத்

லக்ஷக்ஷ நிஜேனாபிப உண - த்தார்.

மேல்— இம் தாவரத்தின் தாள்

மேலியாங்கல் - மேல்நாயகம், மலர்களைப் ப

சி. பி. லீசுட் நாம் — சி. பி. லீசுட் நாம் — சி. பி. லீசுட் நாம்

கொழித்துச் சமைத்து சேறுசேற்றையடிம்.

செய்த இப்படி - மனம் கொட்டகத்தினதாயும்

செய்து, திட்டி - ஆழிச் சூழப்போகட்டு

(அ. ச. ம. ப. ம. ம. ம. ம. ம.)

[illegible]

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹל הַבְּתוּלָה וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹל הַבְּתוּלָה

மலர் உயர்ந்தது— பூக்களின் மலர்ந்தது

செயல்

ପ୍ରଶ୍ନ— କଣ୍ଠର ବ୍ୟାଧି କିମ୍ଭାବେ

-ସମ୍ପାଦିତ - ସମ୍ପାଦନା - ସମ୍ପାଦକ - ବିଶ୍ୱ

1917-18

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

உதாரணம்— அழகுநிலைக்கீழ் (அழகற்றவர்)

இப்பொழுது— இப்பொழுது

தான் மனம் மிகு தோல் தோல்— தான் மனம் மிகு தோல்

பிபு துடன் அபு துடன் அன் ஸாதிதர்வ துடன்:

காப்பி வாசம்.

வ்யா. முன்னுள்ளபடி. சேபரித்வத்தி. செப்பென்று சொல்லப்பட்டபடியான ஸத்தி

களரலே, ஸ்தூதரீகாபிபிவருப், மங்கலாசாஸ்பாபாப்க்கொன்றி உன்னுடைய ஸம்ர்த்திவை
 'மே கப்போதும் மகம்பண்ணித் துமலங்களுடைய நிதவெள்ளையிலே நிற்முமவனே.
 இப்போது நாளுன்றும்செய்யென். அப்போது ஹிதநுபாச உன்னைக்கொடுத்தவாற்றை
 சொன்னனாகுமா இப்போது நானுண்ண னுன்றும் செய்யென். எம்பிரான் காட்டிடவாராய்.
 என்னுடைய மாதனை! உலகத்து என் காட்டிடப்படிவாராய். h.

மு. — கண்ணின்மணற்கொடு தூவிக்காலி, னுற் பாய்த்தினையென்றென்று
 எண்ணெழும்பிரங்கைகள் வந்திட்டிவரால் முறைப்படுகின்ற
 கண்ணனே வெள்ளாறையினரும் கண்டாரோடு தீமைசெய்வாய்
 வெண்ணமேவேலைப தோட்டாய் வள்ளாலே காட்டிடவாராய். ௨.

பதவுரை.

கண்ணனே! வெள்ளாறு தின்றழப்! —
 கண்டாரோடு — கண்டலரோடு உலகம்
 தீமை செய்வாய் — நிம்மதுகள் செய்முமவனே!
 † வண்ணம் — நிறத்தால்
 வேலையது னுப்பாய் — கடலைத்தவனே!
 [கால்போன்ற நிறத்தை
 புடையவனே! என்றபடி.]
 வள்ளலே! — உதாரணவராவனே!
 கண் அரும் — கணக்கிடமுடியாத
 பிள்ளைகள் — (எண்ணிக்கெட) பெண்
 பிள்ளைகளை
 ‡ இவர் — இவர்கள்
 வந்திட்டி — என்முன்னேவந்து
 கண்ணில் — “எங்கள் கண் கணில்

மனம் — மனம்
 கொடுத்தாள் — கொண்டு தாவி
 காலினால் — காலாலே
 பாய்த்தனை — உதைத்தாய்”
 என்று என்று — என்று தனித்தனியே
 என்னைக்குறித்துச் சொல்லி
 முறைப்படுகின்றார் — முறைப்படுகின்றார்;
 (ஆதலால் இனி அவர்க்கிடம் போகாமல்,)
 காப்பு இட வாராய்.

† “வண்ணமே” என்கிறவிடத்தில் ‘ஏ’
 என்னுமது; ‡ “இவரால்” என்கிற
 விடத்தில் ‘ஆல்’ என்னுமதும் அசைச்
 சொற்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கண்ணிவித்தபாதி. கண்கழித்து விடையாடவொண்ணாதபடி
 கண்ணிலே மணலைக்கொடுவதுதான். “எங்கள் கண்ணிலே மணலைத்துவரானென்” என்
 மவாதே, கொடுத்தாக் காலாலே புதைத்தாடியென்று தனித்தனியே சொல்லி. ஒருவரிருவரன்
 நிகழிசை. வலங்குயாகாரா பிள்ளைகள் உண்ணல் சடுபட்டமை கொள்வந்து இவர்கள் முறைப்

மு—ட ஸ்லாபர் வந்து, பிள்ளைகளைக் கைகள்செய்வார்

எல்லா முன்மேலென்றிப்போகா தெம் திரைகள் பிடுகுவாராய்

ஸ்லாபர்கள் வெள்ளையினராய் ஞானசுந்தரேயன்மே ளி

சோல்வாரவாழ்த்தினின்றேந்திச் சோப்படக்காட்டிடவாராய். 6.

பதவுரை.

ஸ்லாபர்கள்— ஸாதுக்கள் வாழ்கிற

வெள்ளையன்— திருவெள்ளையனாகிலே

நின்றாய்— சின்றுருளுவவனே!

ஞானம்— ஐந்தாமாசம்

சுடைய— பரமபொய்யுடையவனே!

எம் பிள்ளை!— என் நாயனே!

இ ஸ்லாபன்— இவனிடம் சென்றால்

நினைகள் செய்வார்— நின்புகளைச் செய்யு

மவரான

பிள்ளைகள்— பிள்ளைகள்

பல் ஆசிரியர்— அநேகாராயிம் பேர்களு

ருக்கிருக்க;

ஸ்லாபன்— அவர்கள் செய்துமுடிவாக வெள்ளைய

ன்மேல் அன்றி— என்னை நோக்கித் தொழிய

போகாது— புறம்பு பொருது;

(அஃதாவது)

தி இங்கே வாராய்— தி அவர்களுக்கி சேரா

மல் இங்கேயோ;

உன் மேனி— உன் திருமேனியை

சொல் ஆர்— சொற்கள் நிறையுமாய்.

சின்று எத்தி— சின்று ஸ்லாபத்தி

வாழ்த்தி— மஹாநாயகராயவனாயி

யோயார்— உன்ருக

கடைய இட வாராய்.

¶ 'சின்று' என்பது உபசாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பல்லாயிரவரித்யாதி. பஞ்சஸூக்தம் (புறப்பாடலின் அந்நிபாதி) செப்புவவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரே. எல்லா முன்மேலென்றிப்போகாது. தந்தாம் செய்த நினைகளை தீ செய்தாயென்று உன்மேலே வையாதின்றி உன் அனுகூலம், அவர்கள் செய்த நினைகளை ஸ்லாபன் உன்மேலே எதுவெதொழிய புறம்பு பொருது. எம்பிரான் நீயிங்கேவாராய். என் நாயனே! உன்மேலே தோஷமெழிகெடுவா நிடத்தில் சின்று, அவர்கள் சினைவும் தொலவும் பொருது வர்த்திக்கிற விக்கேவாராய். ஸ்லாபர்கள் வெள்ளையனின்ருய். உன்பக்கல் தொஷகந்தொடர்வாமவர்களை வலியுறுத்த உனக்குள் தொழிவாய் பங்கவாராய் பாபிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளையனாகிலே சின்றுருளுவவனே. ஞானசுந்தரே. ஐந்தாம்பாடையையுடையவனே. உன்மேனி. அந்நிபாதி. துஞ்சு. ஐந்தாம்பாடையான வன்ருபத்துக்கும் பாசகமான உன்னுடைய திருமேனியை. சோல்வார - நின்றேத்தி. சொல் நிறையுமாய் சின்று ஸ்லாபத்தி. வர்வர்த்தவாய்மான் விஷயத்தினிதே சொல் ஆசிரியர்.

மருதன் — உட்கங்குலமனைய
 தவிர — தவிர்த்துப் பரந்தவனை
 அடைந்தான்
 மருதி — தவிர்த்தவனின் அழகுநிறமையென்பது
 மட்டமுதன்
 மட்டம் — மட்டங்களைப்பற்றி
 மருதி — மருதியைப்பற்றியது
 திருவெள்ளையன் — திருவெள்ளையனாகியே
 கெட்டான் — கெட்டுத் துன்பமடைவே!
 கருதன் — “கருவழியை”
 கெட்டுமேல் — கெட்டுமேல்
 கறு (மறு) கெடாந்நி — கெடாந்நி கெடாந்நி
 கறு கெடும் — கறுத்து கெடுதற்குரிய
 கெட்டு மறு — கெட்டுத்தவிர்த்தவ முடையவனான

[illegible]

ஸ்ரீமதி. ஆற்றப்பாட்டு. கஞ்சனத்தாதி. அரளிவிதாசனம் கேட்டவன் யுத்தோதங்கி,
 அந்தப் பிற வாவாற்றிப்பலுப் அறிச்செய்கையால் உம் மக்கள் யுவனாக் கல்லிடைபோதி, வாய்தம்
 கற்பமம் கழுவிப்போய்த்தென்றுகூறி, “ அஷ்டமகாபாயமானவிற்ப்போதோய்யபயது”
 என் று ஹிம்னிப்பதாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறபொழுதுமே தாயும் தாய்ப்புறமொழிய
 அசுலரிபாதபடி இருசிலைவகையிறந்து, அவன் குளிலே அங்கு வீன்றுய திருவாப்பபாடியிலே
 ‘பொத்தவந்தாத, தூர்க்காவசகாசிகளால் அறிந்த கம்மன் உன்விஷயத்திலே பிதவும் சீற்
 றித்ததாயுடையவனுப்கொண்டி. கறுப்பென்கிறவிது “ கறு” என்று குறையுதுகிடக்கிறது.
 கறுப்பு - சிற்றம். கருநிறம்தபாதி. இறுந்தா னொருவடிவு கொண்டாறகபாலே கறுத்த
 நிறத்தையும் அச்சிலுளாலேபோலே சிவந்த தலைமேலாயும் உடைபளாயிடுக்கிற போய்ச்சைப,
 “ கீள்கொடுக்கேர் சென்றால் அவனை யுன்னால் ஸாதிக்காப்போகாது. வஞ்சகத்தால் சென்று
 வந்த” என்று விட்டான் என்பதொரு வார்த்தையு முண்கொண்டிருக்கிறபோது. இவ்வாள்
 ப்லவநான், பூதீகந்தகோயர் வஸுமேதவர்பக்கவிலே கேட்டிலந்து சொன்னாது; பூதிது
 வாரில் சி பாவவலம்க்க ரிங்கேவந்து பிறகததாதல்.

மஞ்சித்தாயி. இவர்களுள்வை நாமுய்யபுரன் உபத்தியை ஏடைத்தாயி, மணி
மயலான மடங்கோயும் அநாகுர்போரும்புரன் மச்சோயமுடைத்தான திருநிலவள்ளறு

மாதர்க்கு— ஸ்ரீநகரெல்லா லுயர்
உயர்த்து— மேற்பட்டவனான
அரோகை— யசோதைப்பிரட்டி.
போது— செத்தாமரைபூவில் [போது -
புஷ்பம்.]
அயர்— பொருந்தியிருப்பவராய்
செல்லம்— “ பூ” என்று பேரையுடைய
நாய் [கைலஸம்பகாத்திகையாய்]
கொழுந்து— பாதாநமணிஷியான பெரிய
பிரட்டி.பாதோதி
புணர்— நித்யஸம்ச்சலேஷம்
திருவிளையாடையனை — திருவிளையாடைய
யில் சிந்தாமலையுள்
மகன்தன்னை — தனக்கு புத்தராய் தின்ற
கண்ணைக்குறித்து
காப்புதிட்டாரற்றார்-கைகூட்டிப்பாசுங்களை

வேதம்— வேதத்தின்
பயன்— தாத்பர்யத்தை
கொள்ள வல்ல— கைக்கொள்வதில் ஸபர்த்த
யான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மலை— சொல்லாடையான இத் திருமொழியில்
பாதம்— பாட்டுக்கள்தோறும் பின்னடியில்
சொன்ன
பயன்— ஐப்ரயோஜனத்தை
கொள்ளவல்ல— கைக்கொள்ளவல்ல
பத்தர் உள்வார்— பக்தியுத்தர்களாய் உள்ள
வர்களுடைய
வினை— மங்களாசாஸக விரோதியானபாபம்
போம்— தன்னடையே விட்டோடிப்போம்.
ஐ அதாவது- காலாடிவிட்டுசொன்ன கார்
பிடுகை.

வ்யா. போதுமாசெல்லிக்கொழுந்து. தனக்குப் பிறந்தகமன தாமரைப்பூவை விரும்பி
விடமாக அடைவாராய், பூயாகையாலே கைலஸம்பகாத்திகையாய், பாதாநமணிஷியா
யிருந்துள்ள பெரியபிரட்டியார். “ பங்கயச்செல்லி ” என்றிறே திருநாமம். புணர்திரு
வேள்ளறையானை. அவள் தாமரைப்பூவை மறந்து, “ அகலகெல்லேன் ” என்கிறபடியே
கூணாமலுமாம் பிரியமாட்டாதே நித்யஸம்ச்சலேஷம் பண்ணுர்ப்படியாய்க்கொண்டு திருவிள
ையையிலே சிந்திப்பவனை. “ தோல் தேடியோடுங் கொழுந்தது ” என்கிறபடியே கொழுந்
தானதொன்று, “ உபகந்தைப்பொழிப தரிக்கமாட்டாதாற்போலே யாய்த்து போதமர் செல்
வக்கொழுந்தான விவருள் திருவிளையாடையானது உபகந்தோடே புணர்ந்தல்லது தரிக்க
மாட்டாதபடி. உபகந்தம், ஆதாரமாய் சிந்திர்ப்பதாய், அகிள்மேலே மட்டுந்தொடியே
பாதாநமாரிருக்குமபோலே யாய்த்து, * செத்தாமரைக்கண்ணன் அபராதாராய் இவனை
அவ்வுருக்கு பாதாநமாரிருக்குள்படி மாதர்க்குயர்ந்தவரோதை. “ என்னகொன்பு கொற்றான்
கொலோ விவரணப் பெற்ற வந்தவனாய் ” என்றும். “ எல்லாம் கெடவருங்கையசோதை

பண்ணுமையே வேதகாத்பயமென்றதற்குக் கைக்கொள்வவல்ல பெரியாழ்வாராருள் பரிபத
மடையான வித்திருமொழியில். பாடப்பயனித்பாதி. பாட்டுக்கள் தேசமும் பின்னடி யிற்பொன்
ள பார்பொருத்ததைக் கைக்கொள்வவல்ல பக்கிமான் கவாயுள்வவர்களுடைய மகவாயாணர்
யிரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னவையே விட்டுப்போய்.

பெரியஜீயர் திருவாய்களை சாணர்.

—(*)—

அடிவாடி.—இந்தீரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பாலா கஞ்சன் கள்ள
மின்ப மிருக்குப் போதமர் வெண்ணெய்.

அ. - திருமொழி, கா - க்கு, பாட்டு - அடியு.

அ. கீழ்- பூக்குட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்கு வசவந்தியாகி, தன்னருகே இவனை
யுறக்கி, கீப்பவையாய், மாநாவான யசோதைப்பிராட்டி தானாழறங்கி உணர்ந்து, தன்னு
டைய க்ஹகார்பரவசையாய் வப்பாரியாகி, இவனு முணர்ந்து போய் வசிலகங்குலிலே
புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணெய்களை விழுங்கி அனையிருந்த பாய்சங்களை புழுட்டி யுடைத்
து, காய்ச்சிவைத்த பாலைச் சாய்த்துப்பாருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணிபார்ப்பன் முத
லாவற்றை நிச்சேஷமாகவெடுத்து ஜீகித்து, சிறப்பெண்ணையழைத்து அவன் கையில் வளை
யைக் கழற்றிக்கொண்டிரோய் அத்தைக்கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டி, இப்படி நிர்ப்பாலைப்
பொங்கையாலே அய்வவ க்ஹங்குலியுள்ளவர் தனித்தனியே வந்து முறைப்பாட்டு “ உன்
பின்னைபை இங்கே சாழ்த்துக்கொண்டாய் ” என்ற பாகாரத்தையும், இவனும் இவர்கள்
சொன்ன வந்தாதத்திலே இவனை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளுகைகூட, பலகாலு மிவனை
ஸ்தோதரம் பண்ணுவது, ‘ உன்னைப் பிற்பொல்லும் பரிபலம் எனக்குப் பொறுக்கப்படுபா
றதில்லை, வாயாய் என்பதாய் இப்புடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவனை யழைத்த பர
காரத்தையும் ததவஸ்த்தாய்ப்பாப்பிக்கொண்டு பேசி, முன்பு அவன் செய்த கிரகைகளால்
லாவற்றைய மதுபவித்து ஸ்ரீகண்டாகேரி- இத்திருமொழியில். *

முதற்பாட்டு. வசில் ஸ்தோகரிலே சிலர் தங்கள் க்ஹங்குலிலே இவன் செய்த

புனை - ஆற்றவொன்றுத தின்புகளை
 புனை புனை - அகத்தேயாறு [ஆல் - அரைச.]
 செய்பவல்ல - செய்வதில் சிபுனாறுப்
 அண்ணற்கு - தமைபுனை பலாமைனுக்கு
 அன்னாள் - செஷ்டித்தால் ஒக்கிராத
 வனாப் [அன்னாள் - துரஸ்ந்தன்.]
 ஓர் - அகத்தேயாறு
 மகன் - புத்தன்
 பெற்ற - பெற்றவனாய்
 மகன் - புத்தன்
 அசோதாய் - மசோதையிராட்டியே!
 வெண்ணைய - அழகில் சேமித்துவை
 த்த வெண்ணைய
 விழுங்கி - சிச்சேஷமாகக் களவிலே விழுங்கி
 வெறுங் கலத்தை - வெண்ணைய இறந்த
 பாத்ததை
 வெற்றிட இட்டு - கல்லிலே இட்டு உடைத்து

கண்ணன் - கர்ஷ்ணனாள்
 சோன் - உபகாரகன்
 கற்ற - அப்பவித்த
 கல்லிதனை - கர்த்திரிமவித்தையைய
 காக்ககிலோம் - காத்துக்கொள்ள சக்தை
 களாகிறிலோம்;
 (ஆனடின்பு,)
 உன்மகன் - உன்மகனைய
 காவாய் - கீ காத்துக்கொள்;
 (அதுக்குடலாக)
 உன்பகன் - தீர்புகளைச் செய்துதிருகிற
 உன்மகனைய
 உவாய் - அநாதத்துக்கொள்ளாய்
 என்று உயிர்ப்பெண்கள் முறையிட்டுச்
 சொல்லுகிறார்கள்.

இது வெறுத்துச்சொல்லும்வாற்றை;
 அபகாரக என்று விபரித லக்ஷணையால்
 பொருள்கொள்க.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வெண்ணையவிழுங்கி. கடைத்தெடுத்துத் தாழிகளிலே சோர்
 துறவைத்த வெண்ணையை சிச்சேஷமாகக் களவிலேவிழுங்கி. அவ்வளவுவான்றிக்கே வெறுங்
 கலத்தை வேற்பிடைப்பிட்டு. அது இரத்தபாத்ததைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்து. வெண்
 நொய்தான் விழுங்கினாளுகின், வெறுங்கலங்களை வெற்பிடைப்பிட்டுடைக்குமோ? இத்தால்
 இவனுக்கு ப்ரபோஜமென்னென்ன அதனோசைகேட்டும். அது உடைகிறபோதை ஒசை
 கேட்டகையிட்டு இவனுக்கு ப்ரபோஜகம்; அதுக்காகச் செய்யும் என்ன; ஆனால், “ உங்
 கள் கர்ஹங்களை இவனுக்குப் புரு அலகாசரில்லாதபடி அடைத்து கொடுக்கொள்ளுங்
 கோள் ” என்ன; கண்ணபிரான்கற்ற கல்விதனைக் காக்ககிலோம். கர்ஷ்ணனாள் அபகாரகன்
 கற்ற கர்த்திரிமவித்தையைய காக்கன் காக்கமாட்டிகிறிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்க
 லாம், இவனுடைய களவு எங்கனல் காக்கப்போகாதென்கை. சோனென்றது - வ்யாதிரே
 கோக்தி. வர்வஸ்வாபஹாரியென்றபடி. உத்தம் கர்ஹங்களை நீங்கள் காக்கமாட்டிகோளா
 கின்றீர்கள்; இவனுடைய களவு எங்கனல் காக்கப்போகாதென்கை.

கிந்தனை. அப்படியால் - அங்கிதாறு பென்றபடி. ஆல் - அரைசை. அண்ணல் கண்ணால். அண்ணல் பெற்று - ஸ்வாமிநாதம். அண்ணல் கண்ணாலென்றது - ஸ்வாமிநாத வாக்விசை. பானாநாநாபாபுடையவென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில். ஸ்வாமி பென்றது - கிந்தரி மச்சுருதாநிலவென்றபடியாய். இவ்வுக்கு பாசகமான கண்ணையுடையவென்றதாய்த் து. அண்ணல், அண்ணற்கென்றது - அண்ணல்கென்றபடியாய், அண்ணாலென்றது - அண்ணலிமையுடையவென்றபடியாய், இப்படி நெய்க்குச் செய்தகையாலே “ தன்னம்பி அம்பியு மிக்ரு வார்த்தை அலகிவைசெய்தறியான் ” என்கிறபடியே ஸாதுவாய்த் திறியும் பற்றி பூத்திரோனாகும் தனக்கும் ஒருசேத்திரத்தில்லாதவென்னவுமாய். ஓர்மகனைப்பெற்ற அசோ தைங்காய், இப்படி ஆக்கியவனுன பின்னாலாய்ப்பெற்றபூத்திரியை யுடையவனே, உன் மகனைக்கூடிய. இப்படி நெய்க்குச்செய்து நெய்க்கே, உன்மகனை உன்பக்கலிலே அழைந் துக்கொண்டாய்.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவையதாம் யசோதாநாநாபாபு. தன்முன்னாலே பழந் தப்பாசாக்கைச் சொல்லுகிறது.

மு.—வருக வருக வருக விங்கேலாமந னம்பி வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யலாய் முத்திக் காஞ்சீந ஈம்பி வருகவிங்கே
அரியனிவனெனக்கின்று ரங்கா யஞ்சுவண்ணு வசுவகத்தர்
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககிலென் பாலியெனுக்கிங்கே பொதுமையே. உ.
பதவுரை.

வாமன்— உ குமம்பிரமசாரியாங்கொண்டு
வாயி!— அபிமதம் பெற்று பூர்ணானுவனே!
இக்கே— (அம்மிடத்தசலிட்டு) இக்கே
ஸ்தகவருகவருக— கடுக ஓவா;
கரியகுழல்— கறுத்த திருக்குழல்புறம்
செய்யலாய்— சிவந்த திருப்பாணத்தையும்
முதல்— திருமுடிமண்டலத்தைபு முடைய
வாயி!— குறையுள்ளனவனே!
காஞ்சீந!— கருத்தந்தசகாவர்த்தியின் வர்
சத்தாந வினங்கச்செய்யுமவனே!

இவன்— இப்பெண்ணையானான்
எனக்கு— தாமதம் எனக்கு
இன்று— இப்போது
அரியன்— கைக்கெட்ட பூடியானான்,
(என்ருசொல்லி : பின்னேபாட்டு நின்று)
அஞ்சகர— காரணபாண்ட
வண்ணு— திருநெய்க்குடையவனே!
அசல் அகத்தார்— அபல்விட்டுப்பெண்கள்
பரிபவம் பேச — ‘ கள்ளன், தீம்பவன் ’
என்றதேபாலை வளைப்பரிபவித்துப்பேச
தரிக்க செல்லென் — நான் விதிக்காத

வாழ்ந்தான்—	உன்பகல்தன்னை—
இப்பாதித்து, கங்கைப் பாய்ந்திருக்க	வந்தான்—
வெட்டுகெதிலன்;	“கன்னன்னை” குலம்
	என்று

அருது— அன்னம் பிசை கவாம்— அனந்தத்துக்கொன்.

ர.பா. திருவுடைப்பிள்ளை, ஸ்ரீராமனாள் பிள்ளை. இவ்வாயத்தால் குறைவற்றவனென்கை. இத்தால் - உங்கட்கு உதவி செய்து வாய்ப்புதான் செய்து, என்வகையினால் பாலே பெற்றே தீம்புகளிடே செவ்வியன்கை. தான் தீயவனான தேக்கமொன்று மில்லை. தான் தீம்புகளிடே பாலுண்டாகித் தன் பிள்ளையாகும் இவ்வாயத்தையும் பார்த்து, “தான் இத்தனைச் செய்தும் பாலுண்டாக” என்று கேள்வியாகும். அன்பு முடையவன் என்ன; தடைபடச் செய்யா திருந்து பென்கை. தேசநாயகன். தேசக்கமின்னாதுவனென்கை, இதுதன்னைப்போ தனக்கு தேசநாயகனாக வாய்ப்பு வராதே. இத்தால் - பிறர் சொல்லும் பழிச்சொல்லுக்கு அஞ்சா னென்கை. இப்படி தீயவன் சொல்லுகின்ற இவ்வாயன் செய்தவையென்னென்ன; செய் தவற்றில் தன்வழியைப்போட்டு உருகவித்யாதி. உருக்குவதற்கு உதவத்தோடு வெண்ணெய்ப்புரிந்து பாலுண்டாகும் முடையது. தான் அல்லாதவனாயினால் இவ்வாயனை நிபந்தனையின்றிச் செய்க. அருகத்தாதி. உன்னபலிலே குடியிருந்த வெங்களை உன் பிள்ளை யைக்கொண்டு வெண்புற்றுச் செய்துவிடுவதான் கவாயமோ அல்லவோ. வருக வென்றுன் மகன்மறன்னாக்கொய். உன்னையுடையினை பாலவன், இங்கே கின்று இவ்வாயும் தீம்புகளைச் செய்யாமல் உன்னதேச வாயென் னாயிற்றுத்துக்கொன்னாய். வாழ்வோட்டான் மதுகுதநனை. நீ இது செய்யாமல் என்வகை அவன்குடிசெய்து குடிவாழ்ந் திருக்கவொட்டான்வானை ன்கை. மதுகுதநன் என்றது - முன்பு வினோதிரசைக்கு செய்து போக்தவன், இப்போது, தான் வினோதிரபாதி என்று கவிபாதி என்று வெண்புற்று வெண்பாலே.

அ. கவாயத்தாதி. “வருகவென்றுன் மகன்மறன்னாக்கொய்” என்றவாதி, இவன் அவ்வாயத்து தீயவனாக அனந்தக், அவனுடையதனான வாயவாய அருகத்திலே புது, இவன் வினோதிரசென்று விடுதலுக்கொண்டபடிபைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கோண்டல்லண்ண விற்கேபோதராயே கோழிப்பிள்ளையிங்கே போதராயே தேண்டிரைகுழி திருப்போக்கிடந்த திருநாறணுவிற்கே போதராயே உண்ணவந்தேனம்மமென்று சொல்லியோடி யகம்புகலாய்ச்சித்தானும் கண்டெதிரே சென்றேத்தேனுக்கொள்ளக் கண்ணபிரான் கற்றகல்விதானே. ஈ.

நீ நம்பேன்— நிரூபிப்புகிறேன்

பிடித்த— கண்வளர்ந்த நான்

திருநாணு— பூநீமார்வாயணனை!

இங்கே போதாயே— இங்கே அம்மமுன்னையா

(என்று கண்ணைத் தாயானவன்

புறந்தாடித் தந்தான்)

‡ அம்மம் உன்னைவந்தேன்— “நான் அம்ம

முன்னிவந்தேன்கான்”

என்று சொல்லி— என்று சொல்லி

ஒடி— வினாவாப்பவந்து

வயா. கோண்டலிப்பாதி. சிக்கொண்டெழுந்த கானகோகம்போலே யிழுக்கிற வடி
னையுண்டாயனே! அக்குறின்று மிங்கே போதாயே. போதாயென்றது— வாயென்றபடி.
கோயிலிள்ளாயிங்கே போதாரபே. “கொண்டல்வண்ணன்— வேண்டையுண்டாயன்” என்
றுபபடி கோயிலிலெவனிக்கிற பிள்ளையானனே! இங்கே போதாரபே. தேண்டிறையித்
யாதி. இதலிந்த திணைகளை யுண்டத்தான புனலாலே நுழைப்பட்டு நிரப்பிபிரிவே கண்வளர்ந்த
பூநீமாணுன மாரபணனே! இங்கே அம்மமுன்னையோபோதாயே. உண்டிப்பாதி. இப்படி
வந்துசென்றவனாக அவனழைத்தவாறே, கிட்டவந்து அம்ம முன்னிவந்தேன் காணென்று
சொல்லி ஓடிவந்து அகத்திலேபுகுந்து, தாயாரான இவளும் இவன்வந்த வாந்ததாயும் முகத்
தில் பாலந்ததையையும்கண்டு பரிதையாய் எதிரேசென்று எதிர்த்துக்கொண்ட, கண்ணிரா
னவன் சுற்றகல்வி யிருந்தபடியே! என்று பரிதாபிதான்.

அன்புக்கே, அப்பச்சொன்னு கண்டித்தேசென்றெதிர்த்துக்கொண்டவென்றது— பிறர்
சொல்லுமடையோலே தன்சொல்லைத் தானேசொன்னபடியாய், அம்மமுன்னையாவேணுமென்
றழைத்தால் அருகேவந்து நின்று, ‘வேணும்— வேண்டா’ என்னவென்றிருக்க, உண்டு
வந்தேனென்றான் என்றபடியும், ஓடிவந்து உண்டேபுகுந்தபடியும், அந்த உத்திரந்திறுகளைக்
கண்ணி வித்ததாய், தாயாரானதானும், முன் தான்சொந்த தீர்ப்புகளைமுற்று எதிரேவந்து
எதிர்த்துக்கொண்டபடியாகப் பண்ணினபடியும், இவை பெல்லாவற்றையும் அதுஸந்தித்து,
கண்ணிரான் சுற்றகல்விதானெயென்று— ஒருவன் சுற்றகல்வி யிருந்தபடியே! இப்பருவத்
திலே இந்தனை விரகெல்லாம் இவனறிவதே! என்று தன்னிலே வலாகித்து பரிதையாகிறுனெ
ன்று யோஜிக்கவாராம். இப்படியானபோது, பூர்வோத்தரார்த்தங்கள் சேர்ந்துகிடக்கும்...ச.

வந்ததுகூட கண்ணன்— எதிர்த்துக் கொண்டு வந்தது
கண்ணிரான்— கண்ணிரான்

கருது— அப்படித்த

கண்ணன்!— கண்ணிர் தந்தாயென்!

என்று மனங்கொண்டேன்.

—
‡ “அம்மம்” என்பது— முன்புபாலும்
கூட அந்தந்தவக்கும் பாய்ப பாயிரென்று
அனையவனேத்தான்.

ஆலை— ஆலையிலே ஆட்கள்க
கரும்பு அணை— கரும்பைப்பொத்துகாய்
இன்— மதுரையின்
மொழி— வாக்நைபுண்டியனாய்
அசோதை நகராய்— வந்திருந்து தூதர்களை
புண்டியனான அசோதாய்
பல்வகையான்— பலவகையானவனாய்
என் மகள்— என்மகனானவன்
பாலை கறந்து— பாலைப்பாலைக்கறந்து
அறிப்பு— அறிப்பின்மேல்
ஏறவைத்து— மீடாக்களோடு ஏற்றிவைத்து
இருப்ப— அதற்குக் காவலாகிருக்க
மேலை அகத்து— மலை அகத்துக்கு மேலின்
வையிட்டிலே
நெருப்பு வேண்டி சென்று— இது காப்பச்
வதற்கு நெருப்பெடுத்து வதற்காகப்
போய்

இறைப்பொழுது— சூனிகாலம்
அங்கே— அங்கிட்டில்
பேசி சின்னென்— பேசிக்கொண்டு யார்க்
காய் சின்னென்;
(அப்போது,)
சாங்க்காராய்— பூரீஸாஸ்காரத்தை
உடைய— இருந்தமொகவுடைய
கம்பி— ஒன்றொரு குறையில்லாதவனு
யிருக்குவான்
சாய்த்து— அப்போதத்தையாய்த்து
பருகிட்டு— அறிவிருந்த பாலைக்குடித்து
பொந்து சின்னென்— காட்கவந்து சின்னெ
சின்னென்;
(ஆகையால் இனி அவன் எங்கனாகத்தான்
நீர்ப்புறெய்யதபடி,)
உன்மகனை— உன்பிள்ளையான அண்ணனை
கவாய்— உன் அருகிலடைத்துக்கொள்.

வ்யா. பாலைக்கறந்து. * வாய்க்கறந்தும் நிறைக்கும் வன்வல் பெருமபசுக்கறினானவனான
பாலைப்பல்லாம்கறந்து. அடுப்பேற்றவைத்து. அந்தப்பாலைப்பல்லாம் காய்ச்சுகைக்காக மீடாக்க
ளோடும் தடாக்களோடு அறிப்பிலே ஏற்றிவைத்து. பல்வகையாளோடும்மகளிருப்ப. பலவகை
கையுமுண்டையான வென்மகள் இதுக்குக் காவலாக இராதிருக்க. மேலையகத்தே நெருப்புவேண்
டிச் சென்று. உன்னகத்தற்கு மேலையானவகத்திலே இது காப்பச்சுகைக்கு நெருப்பெடுத்துக்
கொள்வதாகப்போய். இறைப்பொழுதங்கே பேசிக்கொள்ளேன். சூனிகாலங்கே அவர்களைப்போ
லார்த்தைகொல்லி சின்னென். இதுவே அவர்களுக்க: சாஸ்காரமாயிடுகாதி. பூரீஸாஸ்காரமாய்
திலே சித்பவாலம்மெய்கிற பூர்ணன், அபூர்ணனாய்போலே அந்தனை பாத்தங்கையும மறிக்
தப்பருகி, தான், அல்லாதாரப்போலே இடையப்போந்து சின்னெனின்னென். சூலைக்குறும்
பிடியாதி. ஆகையக்கு பங்கமான கருப்பிப்போலே இவ்வாறுகருக்கிற மொழியையும புத்தி

கோது குலம் உடை--எல்லாபாலும். கொண்

புத்தக்க சீலையுடைய

குடமுடனெ-- வாயப் பிள்ளாய்!

முன்று-- கோவர்த்தகரவதந்தை

எந்ததாய்-- குடமுடைய எந்ததவனே!

குடம் ஆக-- குடமுடையத்தாய்

கூந்தாய்-- கூந்தலுடையவனே!

சேதாய்-- வதந்தைகூந்தலுக்கு

பொருளை-- பதவிபாதுபுணையனே!

என்-- என்முனையவனென்னுமாய்.

வெங்கடவா-- திருவெங்கடபுரத்தில் கிற்
கிறவனே!

வித்தவனெ-- ஆர்ச்சுபரத்தியுக்கணையனே!

இங்கே-- (அப்பிடத்தையிட்டு) இங்கே

போதர் † கண்டாய் }

போதர்கண்டாய்-- } வினாக்கு முடிவாய்;

போதனை என்னுதே -- வாயாட்டே.

என்று சொல்லாமல்

போதர் † கண்டாய்-- வாயாய்;

ஆதல் அகத்தார்-- ஆதல் வீட்டுக்காரர்கள்

எதேனும் -- உன்னிஷயமாக வாக்கால்

சொல்ல மொன்னுதே நோஷங்களை

மொல்லி-- தங்கலிலே சொல்லி

எதேனும் -- என் காதல் கேட்குமார் வா

யாற் சொல்லமொன்னுதவற்றை

பேச-- சொல்ல

என் -- உனக்குத்தாயானதான்

கேட்க பாட்டேன்-- கேட்டுப் பொறுக்க

மாட்டேன்;

(ஆதலால்,)

இங்கே போதாய்-- இங்கேவாயாய்.

என்முனையோத கண்ணனை அழைக்கிறார்.

† “போதரு” என்கிறாளு -- “போதர்”

என்று கிடக்கிறது.

வாயா. போதர்கண்டாயிங்கே. அங்கேதென்று திம்புகிசாயாதே இங்கே போருமெய். போதர் என்றது போதரு என்பது. போதர்கண்டாய். இவன் கருகவருகைக்காக மீளவும் ஒருக் கால் சொல்லுகிறான். இப்படி. இவன் அழைக்கச்சொல் கே அவன் வாயாட்டேனென்று; போதரே னென்னுதே போதர்கண்டாய். வாயாட்டென்னுதே வாயாட்டே பென்கிறான். என்செய்யத்தான் ி இப்படி சிப்பந்தித் தழைக்கிறதென்ன; ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தார் ஏதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன். அசலகத்தாரானவர்கள் உன்னிஷயமாக வாசாயகோரமான நோஷ கந்தாய் தங்கலிலே சொல்லி, அவ்வளவு அன்றிக்கே, என் பக்கலிலே வந்து என் செவியாற் கேட்கவும் வாக்காற் சொல்லமொன்னுதவற்றைச் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கமாட்டேன். கோதுகுலமுடைக்குட்டனே! ஓ!! எல்லாநும் கொண்டாயும் சீலையுடைய பிள்ளாய். இப்படி. யிருக்கின்ற நீ எல்லா கம்ப ிட்டுக்குப்பாவகே! என்று விஷன்கையாய், ஓ! என்கிறான்.

என்று உடைபவனின் ஹம்படி சிற்றென. வித்தகனே. இராய சிவசகய சீல விஸயகப்பன
 னவனா. இங்கேபோதாரபே. உன்ருடபருணாஸி சொல்லுவார் வந்ததிக்கிறவிடத்தில்
 சின்று உன்ருணமே பேசாதிற்றும்தான். நுக்கிறவிடத்தில் வாராய். 5.

அ. ஏழாம்பாட்டு. “ வித்தகனே விங்கேகிபாதாரபே ” என்று இவ்வழைத்தவிட
 த்தில் வாராயல் வேறொருத்திலே போய்ப்புக்து, அவர்கள் வந்தாத்தாராகச் சமைத்துவை
 த்த பதார்த்தங்கடையடைப ஜீவிக்கையிலே, ஓங்குகின்றது. அதனால் சொல்லி முறைப்பாட்டு
 உபயகனே அழைத்துக்கொள்ளா பென்றபடி உடச் சொல்லுகிறது.

மு.—சேக்ரேலரிசி சிறுபருட்டச் சேத்துவக்கார ஈகுகேட்டாலால்
 பன்னிரண்டு திருவோண மட்டேன் பண்ணேப்பிள்ளைபிரதீபன்
 இன்னமுகப்பன்னென்றுசொல்லி யெல்லாம்விழுங்கிட்டுப் போகுகிறான்
 உன்மகன் பன்ன யசோதைங்காய் கலிக்கோள்ளா யினையுஞ்சிலவே. எ.

பதவுரை.

அரசினைத் தங்காய்;
 செம் செல் அரிசி— செங்கல்கிசையர்
 சிறு பருட்டி— சிறு பருத்திப்பருட்டும்
 செந்த— பாகுதேகாஷ்டமற காப்பித்தத்திட்டின
 அக்காரம்— குறுப்புக்கட்டியும்
 நய செம்— மணமிக்க பெரியும்
 மானல்— பாதுமாதிரி இவற்றிலே
 பத்து இரண்டு திருவோணம் — பன்னி
 சண்டு திருவோணம்
 அட்டேன்— போனபுகுபு. உறுப்பாக பரவா
 பூபங்கல் சமைத்தென்;
 பன்னிடம்— முன்பும்
 இரண்டை— இப்பெண்ணை
 மரிசு— தன்னமைப
 அறிவன்— அறிவான்;
 எல்லாம் — திருவோணவாதத்துக்காகச்
 சமைத்தவற்றையெல்லாம்

விழுங்கிட்டு. . . செந்தோஷமாக விழுங்கி
 (அல்லாவினும் அகப்பட்டறும்)
 இன்னம்— “ இன்னமும்
 நான் உடம்பம்— நான் அறிவாரின்றுமே ”
 என்னு சொல்லி— என்னு சொல்லி
 போத்து தின்றான் — அய்யா. மணி. ரிப்
 போத்து நன்றாய், பிபாருவன்போல்
 சில்லாவின்றான்;
 (அருகால்)
 உன் மகன் தன்னை— உன் மகன்னை
 கூவிக்கொண்டான்— அழைத்துக்கொள்;
 இவையும்— இன்னகளைத் திற்புருசுப்ப விட்
 ஓங்குகிறதாவும்
 சிலவே— துற மின்னாவை இக்காயோ?
 என்னுக்கேரித்தென்

பரிசீலன். "முன்பு இப்பின்புரகாமறிவன். அதாவது - திருவோணந்தத்துக் கொன்று ஆர்ப்பித்த இவை சமைத்தபோதே, இவனும் திர்பிலை ஆர்ப்பித்த, தேவாச்சகம் செப்பவதுக்குமுன்னை இவற்றைவாரி ஆவித்துவிடுமென்கை. இப்போது மப்படு போ-எல்லாம் விழங்கிட்டு. இத்திருவோணந்தத்துக்கென்று சமைத்தவைமெய்லாம் ஒன்றும் சேஷியாதபடி விழங்கி. இன்னமுகப்பண்ணானென்றுசொல்லி. அதுதான் தீர்ப்புபெறவாயல் இன்னமும் வேண்டியிருப்பவன் காணென்று சொல்லி. போந்துகின்றான். அப்பாணப்போலை அகற்றிவிடும்படி போதாது சில்லா சேற்றன். உன்மகன்றன்னை யசோதைதங்காய் கூவிக்கொள்ளாய். யசோதைப் பிாட்டி ! அங்குத்தினை செப்பாயல் உன்னுடைய பிள்ளையை உன்பக்கலிலே அழைத்துக் கொள்ளாய். இவையும்கிலவே. பிள்ளைபெற்றார்க்கு, பிள்ளை திம்புபி ப்யாயல் பேணரிவளர்க்க வேண்டாமோ, இவையும் சிலபிள்ளைவளர்க்கவையோ. 61.

அ. எட்டாட்டாட்டு. "உன்மகன்றன்னை யசோதைதங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்" என்றவழி, நன்மகளை அழைத்துப் பரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கேசவனே யிங்கேபோதராயே கில்லேனென்றா திங்கேபோதராயே
நேசமிலாதா தகத்திருந்து நீ விளையாடாதே போதராயே
தாசனஞ்சொல்லுந் தோழந்தைமாரும் தோண்டருகின்ற விடத்தினின்மும்
தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் தாமோதரா விங்கேபோதராயே.

பதவுரை.

கேசவனே— அழகிய மனிர்முடியையுடைய	தாசனம் சொல்லும்— உன்னை தூஷிக்கிற
வனே!	தோழந்தைமாரும்— இடைச்சிறகுக்கு
இங்கே போதராய்— இங்கேவாராய்;	அடிச்செகுவானவர்களும்கூட
கில்லேன் என்று— 'வாடா' டேன்'	தோண்டரும்— இடையர்க்கு அடியாரான
என்னால்	வர்களும்கூட
இங்கே போதராய் - :	நின்ற— நின்ற
நீ — இங்கு எழுவனியையடி வருகிறே	இடத்தில் சின்று— இடங்களில் சின்று
னென்கிறேன்	போதராய்— இங்கேவாராய்;
நேசம் இலாதார்— உன் திறத்தில் ஸ்ரேஷ்ட	தாய் சொல்லும்— தாய்வார்க்கதையை
மற்றவர்களுடைய	கொள்வது— மேற்கொண்டு நடப்பது
அகத்து இருந்து — அகத்திலே சின்று	தன்மம் கண்டாய்— தன்மங்கண்டாய்;

த்தில் கின்றம். இவ்வாறேயொ? இடைச்சிறவுக்கு அடிச்சொல்லாய் போதிகவர்களுந்
இடைபடுத்து அடியாய் போதிகவர்களுந் உளக்குச்சொல்லுகி. தவறாய் போதிக
யில்லையான், அளவுகள் சிவந்திடத்தல் சிவந்திடையாய். இவையு கொள்ளவிடத்திலுந்
அளவ் வாய்வாய்வே, தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் என்றித்கி தன். பெற்ற
தாய்வகங் கொள்வதுக சிவந்திக்கு தாய்வகங்; தீ தாய், சிவந்திதாய்கி தாய்வகங்
பரிபாலம் பன்னிவவனன் து. துமொதரா. கசிற்றைந்தி வசிற்றிலை கட்டலாய்
எனக்குத்தான் முன்பு பம்புறுத்திவாய்மன்கி. இங்கிசொதராய். ஆவரின்பு, என்
கொல்லுதே இங்கிவாய்.

அ. தவறாய் போதி. "தாமோதர விங்கிவாய்" என்றதைத்திடத்திலுந்
வாராகி வேறினியாரு கற்றைத்திலை போய்ப்புக்கு, அவர்கள் வாய் தவறாத அபயா
கையாய் வரிஜிவிக்கை முதலான திப்புகளைச்செய்ய, அவ்வகத்திற்குக் கடனாவனவன்
வந்து முறைப்பட்டு "உன்னிடைய சிவந்திவாய்" என்றபடிவாய்
கொல்லுகிறது.

மூ.—கன்னலிட்கேந்தேயுச்சிடை கருளாளிலுண்டை கலத்திலிட்டு
என்னகமன்மகான் வைத்துட்டுள்கேய்வாய் புச்சுவற்றைப்பெறுத்திட்போந்தான்
பின்னுமகம்புத்திறையோக்கிப் பிழங்கோளிலுண்டேயுச்சி சோதிக்கின்றான்
உன்மகன்முன்னையசோதைதங்காய் கவிக்கோளாளாய்வைப்புச்சிலவே. ௨௦.

பதவுரை.

அசொதைதங்காய்! - ;	(அவ்வாறில்,)
கன்னல்— கருப்புக்கட்டிப் பாதுகன்செய்த	இவன்— இப்பின்னியாவான்
இவர்கித்தெய்து— கட்டுத்தெய்து	புக்கு— அங்கிசொதராய்
சொடை— சிவந்தி	அவற்றை— அப்பவாய்வகங்
தாய் என்னவன் என்றை— கருள இட்டு	பெறுத்தி— தீ வன்னியாய்ப்பு பன்னி
வாயின் என்னவன் அம்	பெருத்தான்— வந்தான்;
கலத்திலை— கலத்திலை	பின்னுய்— மறுபடியும்
வைத்துட்டு— வைத்து	அகம்புக்கு— விட்டிலையுக்கு
என் அகம்பு என்னு— என்னவாய்வகங்	உன்மகன் போக்கி— உன்னையாய்ப்பு
இக்குப்பகுக்காயில்லா என்மகினைத்து	தீ இவ்வாய்திசைக்கி: அவ்வாய்

அரசிப்படுதி— கோபியாசின்னா;
உன் பிள்ளைதான்— உன் பிள்ளையானவன்
சூழல் உடையன்— பழைய வடிவச் செய்
கைகளை உண் பற்றியாசின்னா;
இல்லம் புகுத்து— என் மீட்டல் துறந்து
என்மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
கூவி— பேர் சொல்லியழைத்து
கையில்— அவளாகையிலிருந்து
வளைவை— அடையாளவளைவை
கழற்றிக்கொண்டு— கழற்றிக்கொண்டுபோய்
கொல்லையில் நின்று— கொல்லையிலிருந்து
கொணர்கு— தெருவில் கொண்டுவந்து

வயா. சொல்லிலரசிப்படுதி ஈங்காய். முன்பே ஒருந்திசொன்னதுக்குமேலே புனா
ணின்மேல் புன்னாக இவற்றொருத்திவந்து தன்பகன் குறையனைச் சொல்லப்புகவானே,
இதுவுமொரு சிலுகோ! என்று தாயானாசொவதப்பிராட்டி. குறையையாக; ஈங்காய்! உன்
பிள்ளை செய்தவற்றைத்தொல்லில் நீ கோபியாசின்னாய். சூழலுடையன் உன்பிள்ளைதானே.
உன்பிள்ளையானவன்முனே அல்லலுறாய் உனக்குவந்து சொல்லியல்லது நீங்கவொன்றாரு
படியான சூழல்களை புடையனுயிராதின்றான். சூழலாலது—சூழ்ச்சி. அநாவது— நானாலான
கீர்திரிமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கெல்லாதது இங்குக்கொன்ன; இப்படி சொல்லுகைக்கு
அவன் இப்போது துள்ளுறமாகச் செய்ததுதான் எது, அந்தைச் சொல்லென்னச் சொல்லு.
கொண்டேன்; இல்லம் புகுத்தேன் மகளைக்கூவி. என்னகத்திலே புகுத்து என்மகளைப் பேரைச்
சொல்லியழைத்து. கையில்வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு. அவன் கையில் அடையாளவளைவைக்
கழற்றிக்கொண்டுபோய். கொல்லையிற் பாய். கொல்லையில் நின்று— கொடுவந்து, அங்கே
நாவற்பழம் விற்றுகொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்தது. நல்லன் நாவற்பழங்களுக்கொண்டு.
தனக்கேறவழிதான் நாவற்பழங்கொண்டு, பொருள் போய்து என்று சொல்லுகிறவனவிலே
நான்கண்டு, “ இவ்வளை உனக்குவந்தபடி யென் ” என்று அவனைக்கேட்க, அவன் “ இவன்
தந்தான் ” என்ன; “ வேயா இவருக்கு வளைகழற்றிக் கொண்டுக்கொடுத்தாய் ” என்ன; நானல்
லேனென்று சிரிக்கின்றேன். “ நானல்லென்கான், என்னைவிலே வளைகண்டாயோ, நான் உன்
இல்லம் புருகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லியழைக்கிறதைக் கேட்டா
யோ, வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையை யங்கேபறித்

புருத்திக்கு— உருத்திக்கு
அவன்— அவ்வளையை
கொடுத்தது— கொடுத்தது
கல்லன்—தன்மேன்மையொடத்து அருகிதான்
காவல் பழங்கன்— நாவற்பழங்கன்
கொண்டு— வாங்கிக்கொண்டு
(பொருள் போய்தென்று சொல்லுகிற
வனவிலே நான் கண்டு ‘ இவ்வளை இவரு
க்கு வேயாதந்தாய் ’ என்று கேட்க;)
நான் அல்லென் என்று— ‘ இவ்வளை கொடு
த்தவன் நானல்லென் கான் ’ என்று
சொல்லிக்கொண்டு
கிரிக்கேன்று— கிரியாசின்னான்.

பதுவரை.

வாந்தி— வந்திகளானவை
காசித்து— மதுபாத்தாலே காசித்து
இனாத்து— பொலிவாய்ப்பு பாடாதிற்று
பொழில்— பொல்களாலும்
வரு— அக்தோலையுக்காகப் பெருவார
கின்று
புனல்— சேரையுடையது
காசிபி— திருநாடுவெளியும்
குழி— குழிப்பாட்டாய்
தென்— அழகிதான்
அங்கல்— திருவாங்கத்தில் வாழ்த்திக்கிற
அவன்— அப்படிப்பட்டவைபலவுடையான்
பயனவன்
வாந்தி— விவாசுதாத்தலை
பொழி— செய்தருவின
கொண்ட எல்லாம்— விவாசுதி செய்த
கொண்டவற்றையும்
விட்டிதிருவன்— விஷ்ணுவை மகன் ஸ்ரீ
உடையார்

பட்டப்பிரான்— பாஹுமீனாத்தமரான
பெரியாழ்வார்பாடின
பாடல்— பாடலாய்
இவை கொண்டு— இப்பாசுரங்களைக்கொண்டு
பாடி— வாயாப்பாடி
குளிக்க வல்லார்— உடம்பு இருந்தவிடத்
திரிபதே அடவல்லவர்களாய்
கோள்களின் தன்— கோளந்தனான கண்
ணனுக்கு
அடியார்கள் ஆகி— தாஸத்தர்களாய்
எட்டி நிலைக்கும்— எட்டிதிக்கிவாழ்ந்த
இருள்நீங்கும்படி
விளக்கு ஆகி தீயார்— விளக்காக விளங்கி
நிழலுங்குறுடைப
இவன்— சேர்க்கியுழையுடைந்துவான்
அடி— திருவடிகள்
என்றால் மெலன்— வந்தமேலே வந்த
நிழலாவதாகாரி நுக்கும்.
[அவர்கள் திருவாய்நாள் சென்னியிற்
நடுவேன் என்றுபடி.]

வியா. ஸ்ரீமத்யேஸ் வந்திகளானவை மதுபாத்தாலே காசித்துப்பாடுகிற கோ
ஷந்தையுடைத்தான பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தாதகமாப்பெருங் வாராதின்
துள்ள புனலையுடைத்தான காசிபியாலும் சூழப்பட்டு, திருநாடுவெளியும் திருக்கோயில்களும்
திருவிதிகளும் * மடமடவிகைகளான இவற்றையுடைய சேர்த்தியாலவந்த அழகையுடை
த்தாயிருந்துள்ள * திருவாங்கப்பெருங்கடிலே தீயவாஸம்பண்ணுகிற வைபவத்தை யுடைய
னவன் முன்புசெய்த ஸ்ரீமத்யேஷ்டுதங்கமெல்லாவற்றையும், பட்டப்பிராபித்யாதி. ஸர்வ
வ்யாபகனான விஷ்ணுவை மகன் ஸ்ரீயுடையாய் பாஹுமீனாத்தமரான பெரியாழ்வார்

ஆகவே—பெண்ணைப் வருக திருக்கொண்டல் பாலை போதர்
சேர்க்கல் கேசவன் கன்னல் சொல்லில் வண் டாற்றில்.

ஆக - திருமொழி, கடி - க்ரு, பாட்டு - ௨௦௦.

அ. இதில் திருமொழியில் - ஈரில் க்ருக்கொண்டல் துத்தாடதங்கலில்
செய்த திருப்புகளில், தாயாள் பசையாள் போட்டிக்கு வந்து ஏறாப்பாட்டு
மகன் பிழைப்பாழ்ந்து கொண்டிருப்பான் என்பதையும், அதுகூறியது அவன்
வழித்த பாகாபலையும் சொல்லுதலால் அவன் வலிசைக்கல் தோற்றுவித்த
செவ்வாழி கிட்டி விசைக்கல் பதவியுடையது என்பது; பாட்டுவனவனாக
பெண்களோடே அவன் இடமிருக்காவிடின் பாலையாகவே அனாதி பிழைப்பான்
மாதாவாள் பசையாள் போட்டி பங்கில் வந்து தங்குதலுக்கு அவன் போக
கூடுமே செவ்வாழி தோன்றி, ஆற்றியதோடு தோன்றலும், ஆற்றியதோடு
கட்டவழிக்குவாய்ப்புவிடப்படும், ஆற்றியதோடு தங்குதலுக்குவாய்ப்பு
வடமல் கொக்கிக்கொடுத்தவனும், ஆற்றியதோடு தங்குதலுக்குவாய்ப்பு
னும், ஆற்றியதோடு தங்குதலுக்குவாய்ப்பு, தங்குதலுக்குவாய்ப்பு
நிகழ்வாய்ப்புவிடப்படும் உத்தரித்தவனும் இவன் என்பதிலுள்ளபடி
வன் வங்கல் துறத்தில் அபகாரங்களைப் பெறாதின்றான், ஆனபின்னும் இவன்
போகாது. இவனுடைய வன் இவ்வுழிக்குவாய்ப்பு வன் பாலையுக்குவாய்ப்பு
பாகாபலாக, தாயாள் பசையாள் போட்டி, அவனுடைய அந்த விசையாபலா
கூறல் - இத்திருமொழியில்.

மூ.—ஆற்றிலிருந்து விளையாடுகொங்களைச்

சேற்றுவேறித்து விளையாடிக் கைக்கொண்டு

காற்றிற்கடியையோடு யகம்புத்த

வினாயா ந ஸ்வாங்கதா — தோழிகளுடன்
வினாயாடுகிற வங்கன் மெல்
சேற்றால் மறிதது — சேற்றாறையிலேறித்து
வளை — வங்கன் வளைகளையும்
துகில் — புடவைகளையும்
கைக்கொண்டு — வாழிக்கொண்டு
காற்றில் — காற்றிற் காட்டி டூர்
கடியனும் — வேகசாலியைப் [மிகவும்]
நிகழும்]
ஓடி — ஓடி
அகட்டிக்கு — விட்டினாலே துறையுது

வினா. முதற்பாட்டு. ஆற்றிலிருந்து. கிஸ் “ எங்கதது ” என்றபிராகிக்கும் நிலை. நிலை பரிகாரத்தோடு, ஸ்வயந்தாரணமாக ஸ்தலத்திலேயன்றே நான்குபிரகாரத்தது. இத்தால் வகாத்தமாய், இவனுக்குவந்து தீர்ப்புடைய பொன்னுதபடி. பலரும் போலார் வருவாரான ஸ்தலத்திலேயன்றே நான்குபிரகாரத்தது. வினாயாவேவாகினை. வினாயாகிதவெங்கினை. தன்னையொழிய நான்கு அப்பகாரத்தன்றே; தன் இடையாட்டம்மட்டோடுமே; நான்கு முன் நிலை செப்தோமாகிதுமாயிற்று; தன்னாக்கடைக்கண்ணால் கணிசிக்கிதோடுமே; தன்னா பிந்திட்டென்னாவினில்கிடை. சேற்றிலேயிருந்து. சேற்றையிட்டெயிற்று. பிறநியாதபடி. வகைகளிலே ஸ்தலத்திலாகாதே; “ இதேது ” என்று பிறர்க்குநினைக்கும்படி. சேற்றை பிந்திட்டெயிடுவோடுமே. வகைகளிலேயுள்ளோடு. நான்கு குணிக்கைக்காகக் கிளர்ந்திட்டு வகைகளையுள்ளோடுமே. வகைகளையுள்ளோடு. இடைப்பிரகாரத்தையிலே அபரணம் களும் பரிமாட்டம்மேயுள்ளோடு கிளர்ந்திடுவதன்றே குணிப்பது. காற்றிற்கடியுள்ளோடு. தூடா அகப்படாதே காற்றிலுள்ளோடுமே கடியுள்ளோடு. தன்னையுள்ளோடு. தன்னையுள்ளோடு. கொண்டால், எங்கு ஸ்தலத்திலுள்ளோடு கொண்டுபோகவேண்டி. அவனுக்கு ஸ்தலம் இவர்களுடைய வகைகளும் துக்கங்களும்; இவர்களுக்கு ஸ்தலம் அவர்களுடைய வகைகளும். அகம் புக்கு. பின்புதான் சென்றோடுமே காண்போகாதபடி. தன்னையுள்ளோடு. வறு பறித்து அஸாதான ஸ்தலத்திலே யாத்திருப்பது. மாற்றும்பாறாவின்மேலும். நான்கு தன்பேரைச் சொல்லியவழித்தாலும் அதற்கு ஒருமறுபாற்றாகவும் சொல்லுகிற நிலை; வார்த்தையம். பரிசுத்தவகையுள்ளோடு. வகைகளிலுள்ளோடு. வகைகளிலுள்ளோடு. வகைகளிலுள்ளோடு.

மே.—தடம்புகோமரைப் பொய்கைகலக்கி

விடம் பரி— அதனால் சிறி விஷத்தை உயி
 சூழ்ந்து கொண்டு சிவர்த்த
 நாகத்தை— காவிரியைப்படுத்த
 வால் பற்றி எரிந்து— வாயைப்பிடித்திழுத்து
 உடம்பு பரி— படத்தைபுடைத்தார்
 நான்— கோபத்தாலே விஸ்தரித்தான்

அசைத்தானால்— அவசரத்து ஆடினவனுலே
 இன்று முழுவும்;

உச்சிரில்— அக்காரியன் படத்தின்மேல்
 சின்னானால்—அவாநினைத்து விழுந்து சரணம்
 புரையவும் கொடுங்க மதித்து சின்று
 வானுலே

இன்று முழுவும்.

வ்யா. முன்றுப்பாதி. துமித்பாதி. இடமுடைத்தாவதோபநாப்பாய்கையென்
 னிறே பாவிர்த்தி— காவியன் புரையுத்தமுழுவும்; பின்மிறே சரணம் பொய்கையபரிந்து. இப்
 படிப்பாட்ட பொய்கையை, (க) “கவபாதஹுடுகெது ஸவபுராஜஸுமெமதே |
 (கெநாவிவததா ககி) கோபத்தாலே விஸ்தரித்தான் ||” என்கிறபடியே பெரிய விசை
 யோமே. பரிவே முதித்துக் கலங்கப்பண்ணார். விடம்புனைத்ததை வால்பற்றி யீர்த்து. இப்படி
 கலங்கினவாறே (உ) கருத்தனால், விஷத்தைபுடிமீழ்ந்துகொண்டுசிவர்த்த காவிரியாகிற ஸர்ப்
 பத்தை ஒரு சரக்காக நினைப்பதை வாயைப்பிடித்திழுத்து. படம்புனைத்தலை மேலேழுப்பாய்
 தீட்டு. படத்தை புடைத்தார், கோபத்தாலே விஸ்தரித்தான் அதிசயமேலே, அதிர்ச்சி
 யாலே விஷத்தைக் கஞ்சுப்படி சிவர்த்தித்து. உடம்பையசைத்தானாலின்றிமுற்றும். காவிரி
 யனுடைய கதோதத்தைபும், கிவர்த்தினாயும், அவன்பணங்காலிலே இவன் சென்று முதித்த
 படிப்பையும் கணயிலே சேன்றுகாண்டு, “இப்பாப்பின்வாயிலே அகப்படப்புகுகிறானித்தனை,
 வல்லாரும் முடிந்தோம்” என்று பரிசுபாபி விழுந்துகிடக்கிற அறுகலான(உ)கோபகோப
 ஜகங்கல் தரித்திழுத்திருக்கும்படியாக, அங்கேயில்— திருமேனியை அசைத்தாடின
 வானுலே இன்று முடிவுதோம். உச்சியில்கின்றாலின்றிமுற்றும். அவன் இளைத்து விழுந்து
 சரணம் புரையவும் அந்த பணத்தின்மேலே கொடுங்கரித்தித்து சின்றுவானுலே இன்று முடிவு
 தோம். இத்தால்— பரிசுடை (ச) தரித்து, அறுகலானவர்களுடைய வயிற்றொரிச்சலைப்
 போக்கினவன், ஸவசைப்புநங்கையாலே கங்கை இப்படி வசிறெறியும்படிபண்ணா சின்னான்;
 ஆனபின்பு, அவனுலே பங்கன் இன்று முடிவுதோமென்கை. இருகாற்சொல்லுகிறது -
 ஆற்றையிணுடைய அதிசயம்.

மூ.—தேனுகளுவி சேகுத்துப் பணங்கனி
 தானெழித்திட்ட துப்பெருந்தோளினால்
 வானவர்கோன்விட வந்துமறைத்தே

பெயர்— படித்தல்
 உயர்வு— ஆஸ்தான பண்டாரத்தின்
 பழங்கூறுதருப்படி
 தான்— தான்
 பெயர்— (அக்கெதுகளை) விசேஷித்த
 துட பெயர்— மிகவும் பெரிய
 தேவனான— தேவானான
 வானவர் கோன்— தேவமேந்தான்
 விட— வல
 வந்த— வந்திடுவதற்கு
 மனது— மனமுடைய

பாத்தானும்— ரகசிக்கவானால்
 இன்று முற்றும்— ;
 அமை— அமைப்பை
 உயர்ப்பு— உயர்ப்பு— உயர்ந்த
 வானம்
 இன்று முற்றும்.
 * “ பண்டாரம்..... வானவரின் உயர்ப்பு
 முற்றும்..... ” என்பதன் பொருள் முக்கோணம்
 உயர்ப்பு.

வாய்— தானப்பாட்டு. தேனுகனித்தபடி. (க) * ஈழமீனா ஸ்ரீநெடுநெடுவ
 லொடி ரொ மதகிலிதழ் | தடவினொவ ஸவரிச்சுவ பெயருகை ஈழமரபு
 வயாறு நெடுநகரிகி கோது நூதலிசுபுரம் பழையுறவையு கயாசுவல உயரவாரிசு
 வ நூதலி ” என்கிறபடி. மேலும்தான வடிவம் கொண்டு, தன்னைவிடதான் வந்துகின்ற
 தேனுகுகிறவன் தானுடைய பானானை, ஆகாததிலேயே தோய்ந்துகொண்டு
 முடித்து, ஆஸ்தான பண்டாரத்தையு பழங்கூறுதருப்படியாக, தானுடைய
 பெரியதோவானை. வானவரித்தபடி. தனக்கெதிரேதோவானை விடக்கொண்டு
 மிகவும்குறிதருப், தேவர்களுக்கு கீர்வாறாகுது இத்தான், அப்படியே அன்ன
 நாம் கோய்கோய்க்குறும் கடலிலே போய்ப்புகுந்தபடி வந்தவர்களை, புத்தகலாவ
 தற்காது கொடுக்கை எவ்விறகையிலே அவற்றால் வந்தவர்களை, முன்பே ‘ ரகசியம் ’
 என்று சொன்ன மல்தன்னையே துடையக வெறுத்திருக்கிறது, என்னத்தில் தான்கொப்பு
 முபகாமபிரம்பகக்களை ரகசிக்கவானால் இன்று முற்றும். அமைப்பித்தபடி அமைப்பை
 மிகுபெயர்ப்பு கொண்டு, அவற்றை உயர்ந்தவரித்தவனான இன்று முற்றும்.

இத்தான் - ரகசியம் க்குதருக அந்த வந்தவர்களை, முன்பே கொடுக்கான், என்னதற்கு
 நான்கு விடாது கலியாணம்; ஆனபின்பு, அனானால் காங்கரியு முடிவுகொ
 மென்னகை. ௪.

மு.—ஆய்ச்சியர்சேரி யனாதுயிர்பாலுண்டு
 பேர்த்தவர்கண்டு சிடிக்கப் பிடியுண்டு
 வேய்த்துக்கோளினர் Cவண்ணைக்கொண்டாதுங்

அடிமை— பதனாதர்த்து அடிமை செய்து
 ஆரீ— (கருவெழுத்துகளைக்) தாவிவிட்ட
 பதில்— (உடம்பச் செய்து கருவெழுத்து) பதிலுடன்
 ன் னாதி— அடியை விட்டது
 விட்டத்து— விண்ணுடைய துண்களால் வெள்ள
 வெள்ளம் கருவ பதனாதர்த்து கருவெழுத்து
 அடிமை— அடிமைகளை விட்டான்
 கருவ— அடிமைகளைத் தந்த கருவ
 பிடிக்க— அடிமைகளைப் பிடித்துக் கொடுக்க
 பிடி. மட்டும் — அடிமைகள் அடிமைகளை விட்ட
 மட்டும்

[illegible][illegible]

இந்தால் - அங்கு கைநாளை அபிஷேகத்துக்கு, தம்பியைக்கொண்டபடி, பம்பாயிலிருந்தவன், எங்குக்கு அபிஷேகம் மீறுக்குக்கொண்டான். அங்குமிருந்து, ஆவரென்பு, அங்கு கைநாளை இன்று முடிவு படுத்தி மென்மைக. (நி.)

மு — தள்ளித்தள்ளாதடை பிட்டி. அம். பின்னையாப்
உள்ளத்தினுள்ளே யவகையுறகோக்கிக்
கள்ளத்தினுள்வந்த பேய்ச்சிமுலைபுயிர்
துள்ளச்சுவைத்தாடு லின்னுமுற்றந்
சுவைக்கவண்ணாடு லின்னுமுற்றந். ச.

பேய்ச்சி— புத்தனாரின்

முது— முடிவப்பலோடு

உயிர்— அனாதையுடைய பாணனாகும்

உண்டானால்— உண்டானால்

உண்டானால்— உண்டானால்

இன்று முற்பகல்

வயா. ஆறுபாட்டி. தள்ளித்தள்ளினாயிட்டு. காலைந்தி நடக்கத் தரிப்பில்லாதா
யாலே தரிப்பித்தள்ளினாயிட்டு. இளம்பிள்ளையம். (சு) முத்தசுவாமி. இத்தால் - நாட்க
கைக்குங்கட பாலில்லாத அநிபாலனாபிடுதாசெய்தே பொன்கை. உள்ளத்தினுள்ளே அவளை
புறநோக்கி. பிறர்க்குத்தரிப்பதாய் தம்பகல்லியுள்ளே “ உம்மை கலைவதாக வருகிறவள்
இவள் ” என்று அனாது உரைக்கப்பாதி. கள்ளமித்தாதி. தன்வடிவையொழித்துத்
தாய்வடிவைக்கொண்டு கித்தரிக்காலேவாத புத்தசுவாமி முடிவப்பலோடு. அனாதையி
னாயும் அவள்தாவுக்துப்படி - நாசபற அண்டவனாலே இன்று முடிவத்தோம். துவக்கமுனிதயாதி,
அவள்க்க முடிவப்ப அண்டவனால்க்கசெய்தே, அந்தந்தில் தனக்கொரு ஸ்பரிசுமற அண்டவ
னாலே யின்று முடிவத்தோம்.

இத்தால் - அந்தந்தில் கந்தசுவாமி தன்னை துதனாகையில் அகப்படாமல் நோக்கி
பகரித்தவன், அங்களுக்குத் தன்னைத் தாராமல் அருளையப்பித்தானின்றான்; ஆனபின்பு,
அனாதையிலே கந்தன் இன்று முடிவத்தோமென்கை.

மு.—மாவலிவேள்வியின் மாணாருவாய்ச்சென்று

முடிவத்தாலேன் நித்தலிம்மண்ணின்

ஒரடியிட் டிரண்டா மடிதன்னிலே

தாவடியிட்டானாலின்முற்றும்

தரணியளந்தானு வின்முற்றும். எ.

மாவலி— புறப்பாதிநீர்

வேள்வியின்— பற்றுவாடத்திலே

மாண் உரு ஆப்— பாதிநீராரி வேறுத்தாத

அடையனாய்

சென்று— போய்

மு (ன்று) அடி தா என்று— ‘ என் கை

லாலே முன்று அடிதா ’ என்று

இரத்த— பாதித்து கீரேற்றப்பெற்ற

இரண்டாம் அடிதன்னிலே— இரண்டாவ

தான அடியிலே

தாவு அடி இரண்டானால்— மேலாகங்கொள்

லாம் தனக்குள்ளேயாமடி தாளிப்படி

பிட்டவனாலே

இன்று முற்பகல்;

* தாணி— பூம்பாதினோக்கத்தை

அனந்தானால்— அனந்தவனாலே

தமிழ் பே - அவனை வில்லவையற்றவர். பன்னாசைக்காக வாய்க்கலைஷைக்காக சிகண்டு வடிவமுகாலும் உணர்வுபுகாலும் அவன் ஆபத்திற்குத்தகுந்தான் கொன்னதொழுகம் செய் பாடபடி சென்று. முடிவதிலேவென்றிர்த்த இம்மண்ணிலே. அவன் சடக்கை இசைந்து தரு கைக்காகவும், பின்பு ஓடிக்கு அவனைச் சிறைவைக்கக்கூடவும் " வங்கலாவில் முன்றடி- தா " என்று இரத்துபெற்ற இயற்கைய. மண்ணைவச்சிறிது - மற்ற கைக்கொருக்கெல் லாம் உபலக்ஷணம். ஓரடிசிற்பாதி. அங்குறவனவிலே பூட்டியபாடல்களும் தனக்குள் கொள்ளப்படி ஓடிவந்த இரண்டாமுதன்விலே. தாவடிசிற்பாதி. ஊர்க்கலைக்கொட ல்களும் தனக்குள்ளே பார்ப்படி தாவடிசிற்பாதி. வானிலே இன்றுமடி அந்தாம். திரைசிற்பாதி. திருவடி களின் மார்த்தவம்பாராதே. சிற்பாதிதனக்காக இரண்டி லைக்கொட பார்த்தவானிலே பின்னு முடி அந்தாம்.

இத்தால் - தன்னை யழிவாழியும் அந்த சிற்பாதிசம் செய்தவன் வங்க வசிற்பாதிசம் செய்தாதித யிடுபதித்தாதின்றன்; ஆனவிலு. அவனிலே காக்கள் முடி அந்தாமென்கை.

மு.—தாழைதண்ணும்பற் றடங்கொம்பொய்கைவாய்

வாழுமுதலை விலைப்பட்டுவாதிப்பண்

வேழத்துயர்க்கெட வின்னொருபொருளாய்

ஆழ்பணிகொண்டாது வின்னுமுற்ற;

மதற்குள்ளேயுத்தானு வின்னுமுற்றம். அ.

பதவுரை.

தாழை— (கொண்டிலே) தாழைமேலாயும்

கண அடியல்— (உள்ளே) குன்றித்த ஆம்

பொழுதுமுடைத்தாய்

தட பெரு— மிகவும் பெரிதான

பொய்கைவாய்— தடாகத்திலே

வாழும்— இரகின்று

முதலை— முதலையாக

வலை— வலையிலே

பட்டு— அகப்பட்டு

வாதிப்பு உண்— வகுத்தினை [வாதிப்பு -

வின்னொரு— திப்பாண்டு நிகளுக்கு

பெருமான்— சிவாறுகளுவன்

ஆம்— பெரிபடுவதுவாய் மேற்கொண்ட

வனாய்

ஆழி— சகாயுதத்தாலே

(முதலையாக துணித்து அந்தச்சிறையை

விடுவித்து.)

பயி கொண்டானும்— அந்த கண்கொண்டான்

கையிலேயுத்த பூவையுத்தம் திருவடிகளில்

இருவித்துக்கொண்டவனாலே

இன்றுமுற்றம்;

தாமனாவாங்கிய வெழும் என்கிறபடியே தாமனா தேவதங்கபுரத்துக்குட்கிறதற்குண்டு அது பதிகவைக்காகுகிறேன் “உள்ளெனதுவெண்ணெய்க்குட்கிறது” என்று அரியாதே ஸ்ரீகரீஜை நந்தனருள் இப்பொப்பொய்க்கென அகபதாந்தகோடே சென்று இழிந்தது. வாழமுதலை வலைப்பட்டு. செங்குளையெனவாம் “என் சாயமோகூத்துக்கு ஓராண் வருவ தெப்பொகோ” என்கிறகோலோடே. அந்நிலையென வந்தத்தந்தமுதலையாகிற வகோடி லையகப்பட்டி. வரதிப்பண்ணேழும் துயர்கோடே. (க) “வெண்ணெய்க்குட்கிறகோ” “வெண்ணெய்க்குட்கிறகோ” என்கிறபடியே அது நீருக்கிழுக்க. தாமனாங்கியுக்க. (உ) “வெண்ணெய்க்குட்கிறகோ” என்கிறபடியே செங்குளையென இப்படி பாணதங்காட்ட. ஸ்ரீகரீஜைத்தாழ்வாறுவென “வகாரிப்பது செவ்விய பழியாடல் திருவடி கரிலே வந்தப்பெற்றிலோமே” என்கிற வகோசம் நீருப்படியாக. விண்ணோர்பெருமானா யாழிப்பணி கோண்டாலுலின்னுமுற்றும். * அபர்வயாமரர்களுக்கிப்பொலையாதோற்றம் பெரிபகிநாடினப மேற்கொண்டிசென்று, (உ) “வெண்ணெய்க்குட்கிறகோ” என்கிறபடியே திருவாழியாலே முகலையாக துணிந்து அகத்திசைநயை விசேறிந்து அவன் னையிற் பூவையத் திருவடி கரிலே விசேறிந்துகொண்டு இயாபு வகித்தவானுலே இன்று முடிவுதோம். அதற்குத்தாந்த. “வகாரியா வந்தருள்கெடுத்த” என்கிறபடியே அந்த வானைக்கு அப்படி அருள்கெடுத்தவானுலே இன்று முடிவுதோம்.

கொண்டு விடாபாடி. எனத்துவ்வாய். கீடுக்கும் சென்றுக்குமிருபாத வரஹுலேஷதத்தை யுடையது. இடந்தித்யாதி. அண்டித்தியாதி. நின்று ஓட்டுகிடுகித்தித்தி. இத்த பூமிபை “நான் லிவெழாண் னாய் தாவாதலை” என்றுப்படி எவ்வந்தாவத்திலே வைத்துப்பாடுகிற இன்ன முடிவுதோம். தரணியித்யாதி. இப்படி. கீடக்கையான பூமிபை உத்தித்தவனாலே இன்ன முடிவுதோம்.

இத்தான்பாயபார்க்கையான பூமிபை பெத்தவன், எங்களை விரஹப்பாயத்தித்தன் வரித்தின்று; ஆனாதின்பு, அனாறலே காங்குளின் முடிவுதோடுமென்கை.சு.

அ. கிசாத்தில, இத்திடுமொழி கற்றுக்கு பலம்பிசால்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—அங்கமலக்கண்ணன்றன்னை யசோதைக்கு

மங்கைநல்லாங்கடாம் வந்துமுறைப்பட்ட

அங்கவர்கோல்லைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சோல்

ஜங்கிவைவல்லவர்க் கேதமொன்றில்கையே. ம.

பதவுரை.

மங்கை— பருவத்தால் இளைப்பாய்
நல்லாங்கடாம்— கங்கைநான் விரஹத்திலே
வந்திற்ற முடையபாண பெண்களானவர்கள்
அங்கவர்கோல்— அங்குபை செந்தாமரைப்பூப்
போன்ற
கண்ணன் தன்னை— திருக்கண்களை முடைய
கண்ணைப்பற்ற
அங்கு வந்து— அவனாகத்திலைவந்து
அசோதைக்கு— யசோதைத்திடத்திலே
முறைப்பட்ட— முறைபட்ட

சொல்லை— சொற்களை
புதுவை— புது வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— கிவாஹகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல் இவை— சொல்லான இவற்றை
இங்கு— இந்தமயம்ஸாதத்தி லிருந்துவைத்தே
வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
எதம்— மொல்லாங்கு
ஒன்று— அல்பமும
இல்லை— இல்லாதபடிபோம்.

வ்யா. அங்கமலக் கண்ணன்றன்னை. சிவப்பாலும் விகாஸத்தாலும் செவ்வையாலும் அழகிய தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையவனைப்பற்ற. அசோதைக்கு. தாமரைபாண யசோதைப்பிராட்டிக்கு. மங்கை நல்லாங்கடாம். பருவத்தாலிலையாய் கங்கை

புள்ளுமான் - கி. பி. ௧௨௭௦-௧௩௦௦

[illegible]

சென்னை நகரம்—
அப்பா! என்— பூங்கொண்டி
அருள்வரை— மனமுடா நின்று.

“ அப்பா!” என்று அப்பா!
சென்னை நகரம்.

[illegible]

மின்னினை நிகழாதி. பெற்றதாம்போலே வருகையாலே, மின்னோடுடாத்த துண்டியி
இடைபடியும் வந்ததத்தையுமுண்டபான பைச்சிபானவன் முடியும்படி. அவன் முன்னிலை
நிறம்பாவலத்தைய வைத்துண்ட உபகாரத்தானவனே. இவ்விடத்தில் உபகாரமாவது, உபகா
ங்குட்பெல்லம் மோருயின தன்னை முடிக்கவந்தவனே நிரவீத்து, தன்னினோக்கித் தந்தியி
விறே. அன்றே. அநாவது- அம்மே! என்று அச்சத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை. உன்
யறிந்துகொண்டேன். முன்பெல்லாம் என் பின்னையாகவும், காந்தருஷ அம்மம் முதலானவை
உவங்குந் தானாகிதாவதும் தினைக்கிவந்தேன். உன்பயதன் உதிம வலங்கிதாவதாயினே

மின் பொன்னுண்ணிடையா ளொரு கன்னியை வேற்றருவாற் செய்துவைத்த
அன்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுணக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. ௨ .

பதவுரை.

பொன் பொல்— பொன் போல் (வடிவமுது
விளங்கும்படி.)
மஞ்சளம் ஆட்டி— திருமஞ்சளம் செய்து
அமுது உட்டி— அமுது செய்யப்பண்ணி
போலேன்— யமுனை போடப்போனான்
வரும் அனாபு இப்பால்— வருவதற்கு
முன்னே
வல்— வலியதாகப்
பாடம்— பாடமாடுதற்கு
சகடம்— சகடமானது
இற— கட்டுக்குல்லத் தழியுப்படி
சாடி— திருவடிவளவழைத்து
வடக்கில்— இவ்வகத்துக்கு வடக்கிலுள்ள
அகம்— அகத்திலே

புகு இருக்கு— புகுக்கு + இருக்கு
மின் போல்— மின்னலை பொத்தியான்
துண்— னைக்கையான
இடைபான்— இடைபையுடையவனான
ஒரு கன்னியை— ஒரு கன்னியை
பெண்ணை
வேறு உருவம் செய்து வைத்த— ஸம்போக
சிறுக்களாலே மாறுபட்ட வடிவம்
புடைபளாம்படி. பண்ணிவைத்த
அன்பா— கண்டதொன்றிலே மேல் விழு
ம்படியான அன்புபுடைபாடு
உன்னை இப்பாடு நினைவாக.
+ “ இருக்கு ” என்பதன்
தைப்பாடு.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. திருமேனியமுது விளங்கும்படியாகத்
திருமஞ்சளஞ்செய்து, “ என்னின்று கொங்கையமுத மூட்டி ” என்கிறபடியே அமுது
செய்யப்பண்ணி, “ யமுனை போடப்போனேன் ” என்கிறபடியே யமுனையாகிறவாற்றிலே
குளிப்பதாகப்போனான் வருவதற்குமுன்னே. வன்பாரசகடமிறச்சாடி. வலியதாகப் கன
விறாடுதற்கு சகடமானது கட்டுக்குல்லத்து முறித்துபோம்படியாக, முலைவடிவாழ்வி
சிறி கிமிர்த்த திருவடிகளாலே உதைத்து. வடக்கிலகம்புக்கிருந்து. இவ்வகத்துக்கு வட
க்கு வகத்திலே புக்கிருந்து. மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை. மின் போல
துண்ணிதான இடைபையுடையவனாய், நவபெளவகையா யிறப்பா கொடுத்தியை. வேற்
றுருவம் செய்துவைத்த. ஸம்போகசிறுக்களாலே விகித்தவையையாம்படி பண்ணிவைத்த.
அன்பா. கண்டதொன்றிலே மேல்விழும்படியான அன்புபுடைபாடு. இத்தால் -
நீம்பினென்றபடி. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். இவன் ஸம்போக னஜாநிபவல்லன், வ்யா
வர்த்தனென்று உன்னை உள்வாபு பறித்துக்கொண்டேன். உணக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே. ஆன
பின்பு, உணக்கம்பந்தா வண்கவன்.

விழுங்கி— விழுங்கியும்

குடம்— குடத்தில் சிறைத்த

தமிழ்— தழுவா

சாப்பிட்டு— அத்திதாலை சாப்பிட்டு

பருகி— அமுது கொடுத்த

பொய் மாயம்— பொய்ப்பே ஆச்சரியமான

மருது ஆள்— மருதமங்கலாய் சிறை

அரசரை— அணார்களை

பொன்னுயிற்று— விழுந்து முறிபுழைப்பு.

பண்ணியும்

இமாயம்— இப்படிப்பட்ட அச்சப்பங்களை

வள்ள— செய்ப வல்லவனாய்

பிள்ளை மட்டி— பிள்ளைத்தனத்தால் பூர்ண

னுனவனை!

உன்னை— இப்படிப்பட்ட உன்னை

நின்றும்— நதி நின்றவர்கள்

என் மகன் என்பர்— என்னுடைய பிள்ளை

பாகை சொல்லி தெரிபுகள்

அம்பம்— உன்வண்ணாம்பு வண்ணம்!

உன்னை இப்படி தெரிவதும்.

பொய். முன்னாற்போலி. குமாயாந்தரம். குறையுச்ச சமைந்துவருவதற்கு பற்றிப்போ
டே வெண்ணையையும் சேகரிப்பதில், குடத்தில் சிறைத்தமிழ்
அத்திதாலை (பா)சாப்பிட்டு, மருதுவாய்ந்த, பொய் மாயம் தங்குவேனாம் அதுவன்றி கிண்கியிடு
க்கச்செய்தே, பொய்யே ஆச்சரியமான மருதுவாய்ந்தே அணார்களை மறியவிழுந்து
முறியும்படி பண்ணி. இன்று நீ வந்தாய். இப்போது ஒன்றும் செய்பதாகாப்போலே நீ வந்
தாய். இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை மட்டி. இந்த ஆச்சப்பங்களைச் செய்பவல்லவாய், பிள்ளைத்தன
த்தால் பூர்ண னுனவனை!. உன்னை பெண்மகனே யென்பர் நின்றும். இப்படி யிருக்கிறவன்னை
உன்வாசியறிபாத நதி நின்றவர்கள் "என்னுடைய மகன்" என்று சொல்லுவார்கள். அம்மா
வுன்னை யறிந்துகொண்டேன். நான் அங்கவன்றிக்கே, "என்மகனன்று" என்று ம்,
"வல்லார்க்கும் வவாழி" என்றும் உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்
யாதி. ஆனபின்டி, உனக்கம்மத்தா வந்தவன்.

மூ.— மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்மக்களை மையன்மைசெய்தவர் பின்போய்க்
கொய்பார் பூங்குடில் பற்றித்தணி நின்று குற்றம் பலபல செய்தாய்
பொய்யாவுன்னைப் புறம்பலபெசுவ புத்தகத்துக்குள கேட்டேன்
ஐயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்மத்தரவே. ௪.

பதவுரை.

மை ஆர் — அஞ்சுந்தால் அலங்கரிக்கப் : ஆய்ச்சியர் மக்களை— இடைப் பெண்களை

[illegible]

மு. - மருட்டாச்செம் சூழல் கொண்டே மூழில்புக்கு வாய்நவத் தல்வாயர்தம்பாடிச்
சுருட்டார்மென்சூழற் கண்ணியர்வந்துநீளைச் சுற்றுத்தோழ நின்றசோதி
போகுட்டய மீல எனெடுருமானுந்நீளைப் டெற்றகுற்ற மல்லான்மற்றிங்
கரட்டாவுநீளை யநிந்துகொண்டே ஸ்ரணக்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. எ.

பதவி:

உருட்டு ஆர்... மிகவும் மதிமயங்கப் பண்
றுமதால்

மெல்— மட்டுவான தங்கைபெயரைப்
குழல் கொண்டு— வேயங்குழலைக் கொண்டு
பொழில் புக்கு—பொருத்துக்கு வகாந்தமான
பொழிலிலே பொய்ப்புக்குத்
வாய்வதது— அந்த வேயங்குழலை வாயில்
வைத்து உத்தி
அ ஆபத்தம் பாடி— அல்லிடைபருடைய
சேரியி லுள்ள

சுருஷ்டி— சுருஷ்டி

ஆர்.— புலாலே வஸந்தர்கமாய்

வந்து— குழுவிலே காது தூண்டி வந்து

உள்ளீது — குழுவாணுகிய உள்ளீது

சுற்றும் தொழு— நகர்ப்புறத்திலும் வேளாள
சோதி கின்ற— ஐயோ திண்ணை யுணை— குறும்
எம் பெருமான்— என் நாயகனே! [விடை]

உன்னை— பெருக்கிப்போன உன்னை

பெற்றது இன்னொருபாகப் பெற்ற

குற்றம் அல்லாது— தேவாஷ்டமொழியாய்

மற்று— மற்றையவையெல்லாம்

இங்ஙனம்— இச்சேரி யி லு ன் னா தோடு

பொருள் தாயம் இகிலன்-அர்த்ததாயமுடைய

பெருக்களானவர்கள் குற்றமொன்றையே பின்பற்றியவராக உன்னைப் குழிவிட்டதாயிற்று, அத்
தால வந்த தெறுதலையே யுடையனாய் நின்றுவனே. பொருள்தாயிதபாதி. என்னுடைய நாத
ஞானவனே! இப்படி தீம்பனானவன்னைப் பரிசீலிப்பாகப் பெற்ற குற்றமொழிய இப்படி நினை
வார் என்கொடு காறுகாமென்ன வநிவார்களைவிட ஓர்ந்ததாய் முடையெனவல்லேன். அரட்
டாவுள்ளை யற்த்துகொண்டேன். இப்படி தீம்பனானவனே! உன்னை நன்றாக வற்த்துகொண்
டேன். உனக்கித்பாதி. ஆளபின்பு உனக்கம்மந்தாவஞ்சவன். எ.

மு.—வாளாவகிலும் காண்கிலலார் பிறிமக்களை மையன்மைசெய்து

தோளாலிட்டவ ரோதேதீகோத்துகீசொல்லப்படாதன செய்தாய்

பொருளாய் கலத்தவர்ப்பழி கேட்டேன் வாழ்வில்லை நான்

காளாயுள்ளை யற்த்துகொண்டே னுனக்கஞ்சவ னைமந்தவெ. அ.

பதவுரை.

வாய் அறிந்து— வெறுவனே யாகிலும்

[நீ தீர்ப்பு செய்யாதிருந்தாலு மென்று

கருத்து.]

காண்கிலலார்— (உன் பரிசுக்குப் பொறு
தவர்கள்) உன்னைக் காண வேண்டார்கள்;

(இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்,)

பிறர்க்கோ— அபர்த பெண்களை

மையன்மை செய்து — உன்னழகாலே
மயக்க

தோளால் }

இந்தி } — தோளாலே அணைத்து

அவசேசம் — அபரிபண்களை டொக்க
நின்று

தினத்து— விளைபாடி.

சொல்லப்படாதன — வாய்த் சொல்ல

வொண்ணாத தீம்புகளை

நீ செய்தாய்— நீ செய்தாய்;

ஆய் குலத்தவர்— இவைக்குலத்தினுள்ள
வர்கள்

இப்படி— இப்படிப்பட்ட பழியை

கொளர்— கேடயப் பொருள்கள்;

கேட்டேன்! — [இது - வெறுத்துக் கை
நெறித்துச்சொல்லும் வார்ந்தை.]

வாழ்வு இல்லை — இச்செய்யி லெனக்கு
வாழ்ந்தோகாது;

நத்தன்— ஸாதுவான நத்தகோபருடைய

காளாய்— குமாரானவனே!

உன்னை இத்பாதி பூர்வவத்.

வாய். எட்டாம்பாட்டு. வாளாவித்பாதி. நீ தீர்ப்பு செய்ய திருக்கிலும் உன்மீது
க்கம் பொறுதவர்கள் வெறுமனையாகிலும் உன்னைக் காணவேண்டார்கள். அதுக்குமேலே
பிறிமக்களை மையன்மை செய்து. பிறருடைய பெண்களை உன்னுடைய இங்கிதா திகளாலே

உள்ளே "தாட்டாப்படிமலை" என்று அறிந்தகொண்டேன். உனக்குப்பற்றி. ஆனாலும்
 உனக்குப்பற்றி வந்தவன். அ.

மு.—தாய்மார்போவர் விற்கப்போவர் துமட்டன்மார் கற்குறிதரட் பிண்டோவர்
 வியாப்பாடி யோங்கன்னமர்களை டெட்டிலே கொண்டுபோதி
 காய்வார்க்கென்று முகட்பன வேசெய்து கண்டார்கழறத்திரும்
 ஆயாவுண்ண யறிந்துகொண்டே னுனக்குகவ னம்மந்தரவே ச.

பழவரை.

தாய்மார்— தாய்மாரானவர்கள்
 மோர் விற்க— மோர் விற்பதற்காக
 போவர்— (பெண்களை அகப்பார்க்க வை
 த்ருவிட்டு) அபயாருக்குப் போலார்கள்;
 தமையன்மார்— தாய்ப்பன்மா ரானவர்கள்
 கன்று ஆடுகா யின்பு— இளம்பசுக்கள்.
 (நீதின பின்னே)
 போவர்— போகா சிற்பர்கள்;
 நீ— அந்தஸையர் பார்த்திருக்கிறீர்
 ஆய் பாடி— இடைச்சேரிவிடான
 இள கன்னிமாரனை— சுவையவைகளான
 பெண்களை
 ரெய்டு—உன்னைவுக்குவாப் பிருமிடக்களில்

கொண்டு போதி— கொண்டு போகா வன் தாய்;
 காய்வார்க்கு— உன்மேல் கிழறின்றி விட
 பாசாநிசுலுக்கு
 கன்று— வப்போதார்
 உதப்பனனை— உத்ப்புயான வற்றாருடைய
 செய்து— செய்து
 கண்டார்— உன் மிடையங்களைக் கண்டவர்கள்
 கதம்— (மனம் கொண்டு) உறுதிச் சொ
 ல்லாப்படி.
 திரியும்— திரிய சிற்ப
 ஆயா— இடைக்குறையே!
 உன்னை இப்பாதி பூர்வாந்த.

வயா. ஒன்பதாம்பாதி. தாய்மாரிப்பாதி. பெண்களை அகப்பார்க்க வைத்தது,
 தாய்மாரானவர்கள் மோர்விற்கப் போகா சிற்பர்கள். இவையார்க்கு போனவன் வீடு அழகம்
 டானுவம் இடைச்சிகள் மோர்விற்கு ஐக்கிக்கும்கிற தங்களுக்குத் தகுதியான ஐக்கிமாரக
 கினைத்திருப்பது. மோர்வான்களை அடிகாபித்குருகிற. திருவாய்ப்பாடியில் பழைய
 லக்ஷம் குடியிலார் கதப்பனகடைவன குறைவற்றிருக்கையால் அசுரர்களிலேபோய் விடுக
 லென்றவையான இக்காலகிளப்பம் இவனுக்கு அவகாசமே தவிரையிறுப்பது. தமப்
 பன்மாரிப்பாதி. தாய்மார்போனல் தமப்பன்மார்தா னிருத்தாலும் இவனுக்கு நினைத்தபடி
 கொப்பாடுகாதிடென் னுனக்குகவ னம்மந்தரவே

சம்பவங்களை நன்றி உதவி கொடுக்கிறது. உன் குணத்தினால் தோஷத்தை ஆவடிக்காக்கமுடவா
கனாய், உன்பகல தவேஷபாயிப்போரும் திகபலா திகருக்கு, 'சொல்லி பரிபலிச்சுக்கு
துடம்பெற்றோம்' என்று வர்வகாலமூட உகக்குப்படி யானவற்றைச் செய்து. கண்டார்சுழித்
திரியுமாயா. காப்பவான்றிங்கை, உனக்கு கல்லவர்களாய் நீ செய்கிற வ்யாபாரங்களைக் கண்ட
வாகன் நீ செய்கிற தீயிப்பொழுது உயிர்க்கும்படி திரியாதீங்கிற ஆயனே. குல மரபாதை
தன்னையும் பார்க்கிறிலேயே பென்னாக. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். நீ மிப்படி. திரிந்தா
யாகிலும் உன் தவறைய ஆகிய துறை சேஷத்தங்களைக் கண்ட பின்பு, உன்னை " மதுஷ்ய
வஜாநிபன்னவன் " என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்பாதி. ஆனபின்பு, உனக்கு
அப்படித்தாவந்தவன்.

பூ. —தோத்தார் பூத குழந்தைன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கொண்டேயுக்கு
முத்தார் கொங்கைபுணர்ந்திரா னாழிகை முவேழுசென்றின் வந்தாய்
ஒத்தார்க்குநாத்தன பேசலருன்னை யுரப்பலே நானொன்று மாட்டேன்
அத்தாவுன்னை யறிந்துகொண்ட னுனக்கஞ்சவ மைமந்தரலே. ௮.

பதவுரை.

தோத்தார் — தோத்தாய்

ஆர் — தோத்திராத்தான்

பூ — பூதகனாவிரிந்த

முதல் — உத்தமபுதையவாய்

கன்னி — கவயன் வகவான

ஒருத்தியை — ஒத்தியை

† { நாயர் — இடமுடைந்தான்

† { தோலை — சோலைலே

கொண்டு புத்திர — அனாதத்துக் கொண்டு
போய்

முதலு — முதலுமாலையாலே

ஆர் — அலங்கரிக்கப்பட்ட

கொங்கை — ஸ்தனங்கவிலே

புணர்ந்து — ஸங்கிலேஷித்து

இரா — நேற்றிரவு

வந்தார் — விதிவந்து சேர்த்தாய்;

உன்னை — உன்கிறத்தில்

ஒத்தார்க்கு ஒத்தன் — வேண்டுவார்க்கு
வேண்டினபடி யெல்லாம்

பேசுவர் — குற்றம் சொல்லுவர்கள்;

உரப்ப — (இப்படியிருக்கிற வுன்னைக்)
கோடிக்க

நான் — தாயின நான்

ஒன்றும் மாட்டேன் — எவ்வளவும் சக்தை
யாடிமிலேன்;

அத்தா — என் நாயனே!

உன்னை இத்தாதி பூர்வலத்.

† "தடம்" என்றது "தட்டி" என்ற
வடசொல்லின் விகாரமாய், 'சோலைத்தட'

வாதகபாலே வேண்டிவார்க்கு வேண்டிவது சொல்லுவதற்கு, உலகத்து பொதுவான
வார்க்கெல்லா மிடமாய்ப்படி. செப்பாதின்றி பெண்கை, உரப்பனோ கட்டுவதும்மாட்டே
இப்படி யிருக்கிற அங்கைக் கோரிக்கவென்றால் என் அகத்தேசுமற் கண்ணாயா நரி வேண்டி
வைத்திப்புகண்டால் தாய்மார் சுகநிபார்க்கவோ? “உன்னுடை பழங்க கனறு” என்
மந்தரிலே அது என்றும் செப்பப்போகாததில்லை. அத்தா, என்னுடை பழங்க கை, உன்
யறிந்துகொண்டேன். உன்னுடை பழங்க கைகண்டபின்னை “ஆரீமார்பின்” என்
ந்துகொண்டேன். உனக்கிற்பாதி. அனபின்பு, உனக்கப்பமந்தாவதென்பது. ...

அ. நிகமந்தில், இதற்குரியாழி கற்றார்க்கு பவரொல்லித் தலைக்கட்டுதல்.

மு.—காராள்மேனிகிறத் தேம்பிராணக் கடிசமழ் பூத்துழலாய்த்
ஆராவின்னமுதுவண்ணத் தருவனும்மந்தாயே நென்றமாற்றும்
பாசார்தோல்புகழான் புதுவைமண்ணன் டட்டரிபான் சோன்னடால்
வராவின்னிகை மாலையல்லா சிருகேசு நடியாயே, கக.

பதுவுரை.

கார் ஆர்— மேகத்தோடிரத்த
மேனிகிறம்—திருமேனிகிறத்தையுடையனும்
எம் பிராணை—எனக்கு உபகாசகனுனவன்
கடி. கமழ்—வாளனை விகாசின்று
பூ—பூக்களை யணிந்த
குழல்—கூத்தலைபுடைய
ஆப்ச்சி—யசோதைப் பிராட்டி
ஆர்—ஒருக்காலும் தெருடாததாய்
இன்—போக்யமாயிருந்துள்ள
அமுது—கொங்கை யமுதத்தை
உண்ண—அவன் உண்ணுதல்படி
தருவன்—தருவானாயிருத்த
பான்—கான்

அம்மம் தாரீசன் என்ற மாற்றர்—“உனக்

கு அம்மந்தா அங்கவன்” என்ற பா

பார்—புதிப்பாற்பட்டதற்கும்
ஆர்—கைகள் துதிப்பாற்பா
தோல்—வெப்பாசியான
புகழான்—கிர்த்தனைப் புனை யாய்
புதுவை—திருப்புகழைவந்து
மள்ளன்—திர்வாழ்க்கையர்
பட்டர் பிரான்—பெரியாழ்வார்
சொன்ன—அருஞ்சொடுத்த
பாடல்—பாடலாகிற
வர் ஆர்—இவ்வழி கை வெற்றத்தார்
இன்—இளிய
இசை—இசை மீட்டல் கூடிச் சூத்து
பாலை—சொல்லாலைவை
வல்லாசன்—தந்த வல்லாசன்கள்
இருக்கேசன்—இருக்கேசன்கள்

உயிர் உயிர் — உயிர் உயிர்

பெண்மாடுகள்—இந்த மரத்தை மிகவும் விரும்புகின்றன.

ஆய் கோலம்-இதற்கு கோலம், நாடவனும்,

கோயுந்திள்—அவ்வடை ஈழநாடு, தகல்
வள்ளு கண்ணன்

11 சந்திரன் திதி -- 2514 ம.

புதுக்கல் தோழன் --- நிழல் தோள்கள் தோழன்

கிரியாமே— (கவாங்காடி, செல்) சூரியக
கணித. சூக்தபெருமல்

தஞ்சாவூர் - கர்நாடக

கா. இ. ந. ந. - - உ. ப. த. த. த.

கருண். விசங்கபுலே "புனை"!

ஆய்வு - திருவாய் கள : னைவ

② 3162— ③ FIVELEAF 4175

கன்றுன்சின் — புல்லுக்கண்டு பார்க்காதுத்
தூரியும் கன்றுகலின்பின்னை

பெண் தோஷம்— என் டிங் தோஷம்

என் பிரப— விஜயகாந்த

சிபர்த்துஷன்... ஸீபர்த்துஷன் ;

நான் உன் பாஷமே—என் மீன! நான் உன் பண்ணை
பாஷைத் தபடி பெண்!

என் பிவெ. மத்தியச்சொல். லுமிருள்.

வாயா. முதற்பாட்டு. அஞ்சுவைவண்ணீனா, * கண்டவர்கள் கண்ணுளிருப்படி. அஞ்சு
கம்போலே யிருந்து புகழிற் திருவோவியை யுடைபவன். அஞ்சாம் - வை. நாப்படி. பொளி
யிறை. ஆயிரந்தாதி. கன்றுகளின் பின் மனையோகிற் பிழைநடை யின் துவகையுள் திருமேனி
யின் குறுவெயர்ப்படி. அல்லாத திருக்குழல்களும் திருக்கணவில் நியுத்த பொற்கோலுமாவன
ஆயர்கோலத்தையுடைபதும், அவர்களுக்கு முவ்விறைக் காயம்பார்க்கும் தலைவனுனவனா.
அன்றிக்கே, வெரிலை வைக்கதட்டினால் கொழுந்து முட்ட. வையோபோலே அவர்களுக்கு
ஒருகோவுவந்தால் புகழ் தன்முதல் வாழியடிபுகழ்க்கையாலே “கொழுந்து” என்கிறதாக
வருமாம். “கொழுகொழுந்தாம்” என்றிறை ஆழ்வார். மஞ்சுரமெய்யாதி. “பொன்போல்
மஞ்சுரமட்டி” என்றபடியே திருமேனிபுகழ் விளங்குப்படி. திருமஞ்சுரம் செய்ந்து, தன்
மனையோலே நிறம்புகாட்டோறும் வாயபரித்துத் திரிபக்கவாழ்க்கப்பெற்றே. கஞ்சகைக்காய்
ந்தகழல்களோவகடிபடாத் திபாண்டகம்வளை உதகக்கையாலே கொந்திருவடி கனானனை கல்
தாம் காடுபாண காட்டுவழியிலே நடக்கையாலே மிகவும் கொம்படியாக. கழலடி. விரக்கமுள்ள
புடைத்தான திருவடிகளென்றை. கன்றின் பின் என்செய்யின்றோமைப் பொக்கினேன். ஓரி
டத்தில் கில்லாதே பாக்கையுத்திரம கன்றுகளின் பின்னே மரதுபந்தாடியான பின்னையா
வதுக்காதப் பொகவிட்டேன். துவன் பகவனும் சத்தனலுயரபண்ண வல்லனானும் “பின்னே”
என்றிறை இவன் சொல்லுவது. எல்லே பாவமே. என்னே! நான் பண்ணின பாபமிருந்தபடி.
என்! என்று வெறுத்துக்கொல்லுகிறான்.

1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-101-102-103-104-105-106-107-108-109-110-111-112-113-114-115-116-117-118-119-120-121-122-123-124-125-126-127-128-129-130-131-132-133-134-135-136-137-138-139-140-141-142-143-144-145-146-147-148-149-150-151-152-153-154-155-156-157-158-159-160-161-162-163-164-165-166-167-168-169-170-171-172-173-174-175-176-177-178-179-180-181-182-183-184-185-186-187-188-189-190-191-192-193-194-195-196-197-198-199-200-201-202-203-204-205-206-207-208-209-210-211-212-213-214-215-216-217-218-219-220-221-222-223-224-225-226-227-228-229-230-231-232-233-234-235-236-237-238-239-240-241-242-243-244-245-246-247-248-249-250-251-252-253-254-255-256-257-258-259-260-261-262-263-264-265-266-267-268-269-270-271-272-273-274-275-276-277-278-279-280-281-282-283-284-285-286-287-288-289-290-291-292-293-294-295-296-297-298-299-300-301-302-303-304-305-306-307-308-309-310-311-312-313-314-315-316-317-318-319-320-321-322-323-324-325-326-327-328-329-330-331-332-333-334-335-336-337-338-339-340-341-342-343-344-345-346-347-348-349-350-351-352-353-354-355-356-357-358-359-360-361-362-363-364-365-366-367-368-369-370-371-372-373-374-375-376-377-378-379-380-381-382-383-384-385-386-387-388-389-390-391-392-393-394-395-396-397-398-399-400-401-402-403-404-405-406-407-408-409-410-411-412-413-414-415-416-417-418-419-420-421-422-423-424-425-426-427-428-429-430-431-432-433-434-435-436-437-438-439-440-441-442-443-444-445-446-447-448-449-450-451-452-453-454-455-456-457-458-459-460-461-462-463-464-465-466-467-468-469-470-471-472-473-474-475-476-477-478-479-480-481-482-483-484-485-486-487-488-489-490-491-492-493-494-495-496-497-498-499-500-501-502-503-504-505-506-507-508-509-510-511-512-513-514-515-516-517-518-519-520-521-522-523-524-525-526-527-528-529-530-531-532-533-534-535-536-537-538-539-540-541-542-543-544-545-546-547-548-549-550-551-552-553-554-555-556-557-558-559-560-561-562-563-564-565-566-567-568-569-570-571-572-573-574-575-576-577-578-579-580-581-582-583-584-585-586-587-588-589-590-591-592-593-594-595-596-597-598-599-600-601-602-603-604-605-606-607-608-609-610-611-612-613-614-615-616-617-618-619-620-621-622-623-624-625-626-627-628-629-630-631-632-633-634-635-636-637-638-639-640-641-642-643-644-645-646-647-648-649-650-651-652-653-654-655-656-657-658-659-660-661-662-663-664-665-666-667-668-669-670-671-672-673-674-675-676-677-678-679-680-681-682-683-684-685-686-687-688-689-690-691-692-693-694-695-696-697-698-699-700-701-702-703-704-705-706-707-708-709-710-711-712-713-714-715-716-717-718-719-720-721-722-723-724-725-726-727-728-729-730-731-732-733-734-735-736-737-738-739-740-741-742-743-744-745-746-747-748-749-750-751-752-753-754-755-756-757-758-759-760-761-762-763-764-765-766-767-768-769-770-771-772-773-774-775-776-777-778-779-780-781-782-783-784-785-786-787-788-789-790-791-792-793-794-795-796-797-798-799-800-801-802-803-804-805-806-807-808-809-810-811-812-813-814-815-816-817-818-819-820-821-822-823-824-825-826-827-828-829-830-831-832-833-834-835-836-837-838-839-840-841-842-843-844-845-846-847-848-849-850-851-852-853-854-855-856-857-858-859-860-861-862-863-864-865-866-867-868-869-870-871-872-873-874-875-876-877-878-879-880-881-882-883-884-885-886-887-888-889-890-891-892-893-894-895-896-897-898-899-900-901-902-903-904-905-906-907-908-909-910-911-912-913-914-915-916-917-918-919-920-921-922-923-924-925-926-927-928-929-930-931-932-933-934-935-936-937-938-939-940-941-942-943-944-945-946-947-948-949-950-951-952-953-954-955-956-957-958-959-960-961-962-963-964-965-966-967-968-969-970-971-972-973-974-975-976-977-978-979-980-981-982-983-984-985-986-987-988-989-990-991-992-993-994-995-996-997-998-999-1000-1001-1002-1003-1004-1005-1006-1007-1008-1009-1010-1011-1012-1013-1014-1015-1016-1017-1018-1019-1020-1021-1022-1023-1024-1025-1026-1027-1028-1029-1030-1031-1032-1033-1034-1035-1036-1037-1038-1039-104

புலி உடை - துளிதாலைக் கொடுத்தாய்
 சிலி - மெய்துதிசெய்
 காவிடை - காட்டிலை
 கள்ளெண்ணெய் - கள்ளுகளின் பின்னே
 என் பின்னாறா - என் னுடைபு கண்ணாண்
 அழகு - அழகு
 தோகைவெண் - தோகையிடென்
 என்னை! பாருகோ.

○ 49: 10

ய்யா. இரட்டாய்ப்பாட்டு. பற்றமஞ்சள்பூசி. ஸாரிப் பெண்கள் தங்களுக்குப் பூசு
 னாருக்கு மஞ்சள் அரைத்தால்பெண் ஸாராய்ப்பாடு இவ் ஹட்பர்ஸிலேயாய்த்து. ஒ ரத்தம் 1 இழுகின
 விட... த்கிலை ஒருத்தரிடிகா நெ தாரிதக விவேசி முகி. பற் றமாயர்க்கையாலை திருமேனியென
 டரதரம் மஞ்சள்பூசி ஹற்சோலை விந்ரதாராய்த்து. அக்கையபற் “ பற் றமாய்ச்சள்பூசி ” என்
 னுறார். பாடியில்-பாஸைமாரோடு. தி துலாய்ப்பாடியி னுள்ள பெண்களொடே. சிற்றில் சிதை
 த்து. தன்னை உடையித்திந் துந் து விவேயாநெறாய்க்காணபாபிகாட்ட கங்களை யழித்து. எவ்நதம்
 தீ னாமசெய்து திரியாமே. இரட்டாடகனிலே வந்தும் திரியகளைசெய்து திரியாதபடியாக. இப்
 பாய். இரியக்கண்டி. நுக்கையோலை சாஹும் இவந்தாணகபபயம். கற்ற்ந்துளியுடை வேடர்
 காணினிட. முண்வருகிறவர்களைத் தெரிவாதபய. கல் லுக்கி னுண்டப தானியாலை வயாப்தமாய்
 ய் அமச்சப்பாடுக்கும் வேடர் ஸாரிதரித்தி காட்டிலை. கள்ளினிபின் ஏற்றக்கெண்டிள்ளையைப்
 டேபார்க்கினேன். புறம்போன்றையுள் பார்க்கொட்டாதே கூப்பிண்னை ஒறுத்திரியப்பண்ணும்
 ம சன் லுக்கிளினிள்ளை என்ன பாபியாஜித்துக்காக என்மிண்டிணையர் பொகலிட்டேன். எல்லே
 பாவமே. பூர்வவத். உ-

மு. — நன்மணிமேகலை எந்த காலத்திலே நடைபெற்றது போன்றவற்றைப் பற்றிப் படித்தியாவிடத் தீர்மானம் காட்டினதென்றுத் தான் தரிசிக்கத் தகுந்திருக்கிறது என்று என்மணிவண்ணசேனப் போக்தினை நெல்லெப்பாயிடு. நா.

பத்திரிகை.

தான்.— எனக்கு அநாவஸ்திக்ஷாப்யமான கல்— லோகோத்தமமான

[illegible]

காள் அதிகமாக - காட்சிமாற்றியில்
தங்கள் பிள்ளை - கன்றுகளைப் பிள்ளை
பிழைக்கின்றன - மலையில் பிழைக்கின்றன.

[illegible]

உ.—வண்ணக்கருத்துழை: மாதிரித் தலாதுந்தப்
பண்ணிப்படுசெய்திடாடி யெப். சூந்திரியாமே
கண்ணுக்கினியாளைக் கானதாண்டைக்கண்ணின்
வண்ணக்கரியாளைப் பேர்க்கிணை நெல்லெய்யாவே. து.

ပုဒ်လုသား.

பொதுப் - ஆட்சிபாடு
 ௧. து - சமத்துவத்தின்
 குழல் - உத்தரவுபாடு
 மாதிரி - மந்திரிமனவர்கள்
 வசதி - அபிவிருத்திக்குப் பின்பு
 ஆக : மந்திரிமனவர்கள் - மந்திரிமனவர்கள்

பாகப்பண்ணி

இலாடி வந்தும் - இச்சொல்லாக்ரம்
 திரியமே - திரியாநிலடி
 கவணுக்கு - கவனகூறக்கு
 இனியனை - போகாது
 கவணற்கு - 'இப்படிப்பட்டவன்' என்ற
 நினைவைக்கு

அடிபாண் - அரியனாவல்கள்

செய்யாவிடப்படுகிறது. கனம் கண்க்குழுமே அப்படி என்ன காரணத்தினால்தான் இப்போது இப்போது - போக்களேன். இப்படி துவ்புபுறவைகளைக் காட்டுவதில்லை கன் றுதவின்மீதே போக்களிடேன். எல்லேபாவமே. ச.

மு.—அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் டெண்டிர்க்கணுக்கனாய்க்
கோவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்துக் கூழமைசெய்யாமே
எவ்வஞ்சிலையுடைவேடர் காணிடைக்கன்றிப்பின்
தெய்வத்திலைவளைப் போக்கினை எல்லேபாவமே. ௫.

பதவுரை.

தெய்வம்— தேவர்களுக்கு
தலைவரை— சிவா ஹகளுவரை
அ. அ. இடம்— மச்சு, மாவினை முதலான
அவ்வவ இடங்களிலே
புக்கு— யகாந்தமாகச் சென்றுபுக்கு
அ. ஆயர் பெண்டிர்க்கு — அவ்வடைப்
பெண்களுக்கு
அணுக்கனாய்— அந்தரங்கனாய்
கோவ்வை கனி— கோவைக்கனியோடொத்த
வாய்— திருவதரத்தை

கொடுத்து — அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக்
கொடுத்து
கூழமை செய்யாமே— கூழமைத்தன மடி.
த்துத் திரியாதபடி.
எவ்வம்— பாவங்கமாக
சில }
உடை } விலலைக் கையிலையுடைய
வேடர்— வேடர் திரிநெ
காணிடை— காட்டிலே
கன்றின் மின் போக்கினேன், எல்லே
பாவமே.

வாயா. இத்தாம்பாட்டு. அவ்வவ்விடம்புக்கு. * மச்சொடு மாவினை நிலவறை முதலான அவ்வவ வந்தலங்களிலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி. சென்றுபுக்கு. அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய். அவ்வவ வந்தலங்களிலேருத்த இடைப்பெண்களுக்கு அந்தரங்கனாய். அதாவது அவர்கள் (1) புத்தபரிபாக்கத்தனைச் சமைத்துவைக்கை. கோவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்து. கோவைப் பழம்போலே யிருக்கிற திருவதரத்தை அவர்களுக்கு ஜீவநமாகக்கொடுத்து. கூழமை செய்யாமே. கூழமைத்தனமடி துத்துத் திரியாமே. கூழமையாவது— “உன்னையல்லதறியேன், உன்னல்லது தறியேன்” என்று 1 அவரவர்க்கே யற்றானாய் பரிமாறுகை. எவ்வம் சிலையுடை வேடர்காணிடை. எவ்வம்சிலை பென்றது— “எவ்வம் வெள்ளை” என்று மாபோலே, கண்டவர்களுக்கு பயங்கரமாய்க்கொண்டு துக்கத்தைப் பண்ணி விட்டுள்ள சிலையென்னுதல். எவ்வம்சிலை “தவம்” என்றுவிட்டது “எவ்வம்” என்று தவறாக் கட்டி விட்டது.

மு.—மீடறுமெழுநெழுத்தோட வெண்ணைய் விழுங்கிட்டொப்ப
படிபடலெய்திட்டபடி மெங்குத்தீரிபாமெ
கடிபுபலத்தீரி கானத்தீரிடைக் கங்குலி. ௧௦
இடறுவெண்ணீர்வானைய் டோக்கீனை வெல்லுபாலெ. ௧௧

ପ୍ରତିକ୍ରିୟା.

வெண்ணெய்— வெண்ணெய்
 மீட்டர்— சுழத்திலை
 மெழுகெழுத்து ஒன்று— (உறுத்தமன்)
 மெழுகெழுத்து என்னோ போகிறபடி
 விழுங்கி— அழகு செய்து
 போய்— மறப்பு தீர்ப்பு
 பால்— அளவற்ற
 படி— திட்டிகளை
 செய்து— செய்து
 இப்படி எங்கும்— இச்சேரிமேலும்

செய்யுள் — செய்யுள்
பல கடி — பல கடி
செய்யுள் — செய்யுள்
காண் — காண்
காண் — காண்
இ — இ
காண் — காண்
காண் — காண்
காண் — காண்

வாயா. ஆறுப்பாட்டு. மீடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழங்கிப்போய். இத் தால் - வெண்ணெய் விழுங்குங்கோதை அநாயாசம் சொல்லுகிறார். அநாவது - ஓதா பூராதிகம் அமுதுசெய்யும்போது குறிக்கொண்டு நிரூபவசத்திலே இட்டிருந்து மென்று மெய்விட மீடற்றுக்குக்கீழே விழிச்சுவிடலுமறிதே; அங்ஙனங்றிக்கே, “தாழியில் வெண் ணெய் துடங்கையா விழுங்கிப்” என்றும், “தடாநிவறுந்த வெண்ணெய்க்கீழிருந்தாநெய்ந்த வெண்ணெயை வாரிவிழங்கிட்டு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்ணெய் றுண்டாய்விட்டுத் துண்டாய்க்கண்டு பிடிப்பாட்டு அடிக்கொதாதுவந்தாநெய் திசுக்கையவாரித்து விதையவாரிவிட்டு “கைகலந்தாண்டாள்” என்றபடியே இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாரியெழுது செய்து யும்போது ஒருபகுக்கை கல்லையையான மீடற்றிவாறுந்தாமல் பெழுநெழுந்து வள்கோ போதிப்பாடியபாறிறே விருபவது. ஆகையால் இது இவன் வெண்குப்பாயத்தூக்குச் செய்தி குக்குமீழே. இப்படி வெண்ணெயை யமுதுசெய்து, கப்பாத்தாங்கலிற் கப்பலும் இவன் விருப்பிரிந்துபாது மெண்ணெயெயிறே. கசட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்டைக்காகவிழே வந்தவகரித்ததும் விழுங்கியபெய்தியன்றது. கிப்பத்தியிட்டு வண்ணம் வளர்ந்துவிடுவது

முரோடு தீர்வாமே. இப்படி இனக்கலவரத் தாழ்த்துதல்களால் தீர்த்துவிடப்படாதவர்களை இதைத்தான் பேசு தனக்கெதிர்ப்பாடுக்கொண்டு காட்டித் து, குழகங்கள் மூலக் கொருக்காலே துள்ளி மாபோலே செத்தில் மிதித்து நடவாடித் துள்ளிக்கொண்டு விடுகிறது. தன்னோடாரும் பிள்ளைகளைத் தோழன்மாயோடே திரியாதபடியாக, கள்ளியுணங்குவெங்குணவறிடைக் கன் றின்பின், அகாலர் ஐயுடனும் பசுமைமாறாத கள்ளியானது சிலவென்மைப்பலே பாஸ்வற்றிய பசுமைப்பழித்து உலரும்படி அதுபுஷ்ணமான காட்டுவழியிலே கன் துகளின்னென்ன, புள்ளின் தலைவண்ணப்போக்கினேன். பெரிபதிருவடிக்கு யாகனும் அவன் மேற்கொண்டு வாசரி மது மருதாழிய துருகாலமும் கால்கடைத்து திரியாதவர்களைப் போக்கினேன், எல்லேபாவமே, எ,

௧.—பன்னிருதீங்கள் வயிற்றிற்கோண்ட வட்பாங்கிலால்
 எண்ணிங்கோங்கை யழுதழுட்டி. நீ யெடுத்தியான்
 பொன்னடிநோவப்புலியே காணிர்குன்றின்
 எண்ணிஞ்சிங்கத்தென்பு போக்கிலேனென்றே பாவென. அ.

புதுவது.

பத்து இரண்டு திங்கள் — பன்னிரண்டு	பாட்டி எடுத்தா — பாட்டி, பாட்டித்து
பாண்டி —	பான் — பனக்கு
வயிற்றில் கொண்ட — (பிள்ளைக்கு நலம்
கம் வராமல்) வாழ்ந்திலே வைத்து	இரகசியத்தை — இரகசியம் போன்ற
வகை
கோக்கை	பொன் — பொன் மூலத்தையான
அப்பாங்கிலை — மிகப்பாங்காக நடந்திப்	அடி — திருவிடிகள்
போந்த வந்தேறத்தாலே	கொவ — கொம்புடைய
யான் — தாயான் நான்	புலரி — விழுநிற் காணத்திலே
நான் — என்னுடைய	கானில் — காட்டிலே
இன — குலமந்திருக்கிற	கன்றின் பின் — கன்றுகளின் பின்னே
கொக்கை அழகம் — முடியின் பாலி	போக்கினேன் — என்னை யாவோ,

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பன்னிருதிங்கள். (க) “கதஸ்ஸூபாபுரோதா வெ” என
கிறபடியே சகாவர்த்தி திருமகளைப்போல இவனும் பன்னிரண்டுமீஸர் கப்பவாஸம்பண்
ணியிதே ிறந்தது. காப்பினிகாரன் ஸ்திரிகள் தங்களுடைய ஆதாததால், ஸ்திரி கம் சப
நாதிகளால் காப்பதினிருக்கிற பிள்ளைகளுக்கு நலுக்கம்வாராதபடி. பேனிக்கொண்டுகே
திரிலது; அப்படியே இவளும் பன்னிரண்டுமீஸரும் ஒருநலுக்கம். வாராதபடி பேனி தன்
வாழ்நிலைவைத்துக்கொண்டிருந்த ஸ்திரி ஸ்திரீஷுத்ததைச் சொல்லுகள்—பன்னிர திங்கள்

தமிழன்னைகாரில்- முன்புபாடுவன்கிது து. உடையுப் பெந்திதொள்ளென்றது. திலத்தில் விடாயல் ஓங்கலையிலேயுத்துக்கொண்டிதிட்டுது வளர்க்கதுவைந்தேனைனகை. பொன்றடிநோவப்புல ரியேகாணிற் கன்றின்பின். உதன்பொதுகொண்ட துசிக “கொகித்து” என்னுமாறு அடியக் தும் ம்ருதுவாய் ஸ்பஹ்ணியமான திதவாயுக் கடி கண்டலத்துலே நடக்கைய”லே உடையது கோட்டியாக, திதுகாலே காட்டிலே மேய்ச்சல் கண்டனிடத்திலேயோடும் கண்டுகளின் பின்னை. என்னள்ளுக்கிங்கத்ததைப் போக்கினைன். என்னுண்ட பன்னையாப் நான் சோட்டி. வளர்க்கையாலே விற்றாக்கன்றுபெரிலே கொருக்கத்திகொளனைப் போகவிட்டென், சிலலோபாஸமே.

மு.— குடையுஞ்செருட்டங் கோடாதே தாடுவாதரணைன்
உடையுங்கடியானுன்று உண்பறற்கருடைக்
கடியவென்காணிடக் காலடிநோவக் கன்றவிற
கோடியேனென்பின்னையைப் போக்கினேனெல்லோ பாஸமே. கூ.

பதவரை.

செருட்டியும்— (வெய்யிலுக்கு ரகசகமான)	கடியுள— கூரியனொய்க் கொண்டு
குடைவையுமே	வளையு— காணிலே உறுத்துவனவாய்
செருட்டியும்— (சிலவெள்ளை முதலிப் பலம்	வெம்— கால் வைக்க முடியாதவையான
யுக்கு ரகசகமான) செருட்டியையும்	பாற்கள் உடை— பருக்காங்குக்களை யுடைத்
கோடாதே— கோடாமல்	தாய்
தாமோதரணை— வாயிற்பில் காரிப்பாத்தபூம்	கடியுடுவம்— அத்துண்ணமான
வாயுடைவனுன கன்னனை	கானிடை— காட்டிலே
நாண்— தாயான் நான்	கால் அடி நோவ— உள்ளடி கோம்படியாக
உடையுமே— (ஸட்டினை கொட்டத்திலே)	கன்றின் பின்— கண்டுகளின் பின்னை
பிளந்து கூடப்பணிவாய்	கோடியேன்— கடிக்கப்பாற்றியான நான்
	என் இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா ஒன்பதாம்பாட்டி. குடையும் செருட்டும் கோடாதே. வெயிலுக்கு ரகசகமான செருட்டையுமே அடிக்குட்குக்கும் முள்ளு முதலானவற்றுக்கும் ரகசகமான செருப்பையும் கொடுத்து விடாதே. தாமோதரணை நான். எனக்கு பல்லாணய நான் கட்டினகட்டு அறிந்தக்க பாட்டாமலிருத்த பின்னையானவனை நான். உடையுங் கடியன்னுன்று வெம்பறற்கருடை. உண்பறற்காலேதான் உடைத்துகிடப்பதாய், கூரியதாய்க்கொண்டு காலிலேயுன்றுவனவாய், கால்

L. திரு. திரு.

पुस्तक ५०— "विश्वविद्यालयी शिक्षण"

மேலதிகப் பணம் கொடுக்கப்படுகிறது.

சென்னை- மதுரை

6163— at 500 ft. 500 ft. 500 ft. 500 ft. 500 ft.

மேலும் சொன்னால்— கெட்டியில்லாத அடி.

ורגלי הענק ואלה וחסד ואמת

ਅੰਤਰਿ, ਪ੍ਰੰਤੂ — ਫਲਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤੇਨਾ

செய்தல் தான் - அதில் சில கவிதைகள்

61637, 2. — (1637)

2510. — *Chrysomelid* *Griff.*

ਅੰਤਰ-ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਸੰਗਠਨਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ

المجلد ٥٤

பொன்— பொன்னுலகை விட்டு வந்ததாய்

$\hat{A} \hat{B} = \hat{B} \hat{A} = \hat{A} \hat{B} = \hat{B} \hat{A} = \hat{A} \hat{B} = \hat{B} \hat{A}$

17411— 17412. *Hydrocotyle* sp. n.

[illegible]
$$11 \text{ M} \dot{T} 105 \dot{h} 1$$

ע' ה' ת"ל — ע' ה' ת"ל ת"ל ת"ל

உதாரணம்—கொழும்பு மாவட்டம்

செய்து—அதற்குப் பதிலாக

தமிழ் - தமிழ்நாடு

தமிழ் மொழி — தமிழ்த் தாய்மொழி

இலக்கணம்

உள்ளுணர்வு— தூய அன்பு உணர்வு உறுதி

Fig. 1— *Graph of the results of the*

ਉਨ੍ਹਾਂ— ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ।

[illegible]

பெரியதாய் திருவடி களை சாணம்.

ஆதலால்.—அங்கப் பற்று கண்டனி வண்ணம் அல்லபி வ

வயா. முத்தர்பாட்டு. கீலைத்தவந்தி. தூதநாதிலை சேங்குருதம்பை, தூதநாதிலை சுவந்திறந்தையுடைய பெய்க்கைன்றிபய்து. இரண்டுகாந்தியும் சேங்குருதம்பாட்டு வியா, அதிலே ஒருகாந்தியைத்தவந்தி கழற்றிப்பொய்த்துச் செங்காந்தர்ப்புணை யிட்டுகொண்டொருதா னுப்த்து. கோலப்பாணிக் கச்சுக்கூடையுடையும். திருமேனிக்ருத் தருதியாகசாத்தின பரிவாட்டமும், அதுபூவாதமும். அதின்மேலேவசுத்தின தாந்தியாள் பெரிதான வச்சம். குளிர்முத்தின் கோடாலமும். குளிர்ந்த முத்தாலே சகமக்கம்பாட்டுப் பிறையுடையே வளைந்தி ருக்கிற ஹாரமும். “ ஆரம் ” என்கிறதின “ உய்யொப்புகொடு ” என்கிற வ்யாயத்தாலே “ ஆலம் ” என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, “ ஆரம் ” என்று பாடத்தானாகவாரம். காலிப் பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணர். “ காலி ” என்கிறதின ஜாதிப் போகையாலே, இவ்வீடத்தில் கன்றுகளைச் சொல்லுகிறது. கன்றுகளை வயிறுகிழையமேய் த்து அவற்றை முன்றல்களிடற் தாண்டின்னோவாரா திற்க, கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவ னுடைய அலங்காரத்தை வந்துகாணிகோள். “ சேங்குருதம்பை ” இத்தபாநியாற் சொன்ன லொப்புகையிரிதே “ இங்கு வேஷம் ” என்கிறது. காலிசென்றது — கன்படைத்த பா யோஜும் பெறுப்படிவந்து காணுங்கொலென்கை. நாலத்திதபாதி. யின்னோவாசியறியும் குணபூர்த்தி யுடையவர்களை! வேலத்திலே புத்தாணப்பெற்றவர்களில் “ கல்லெண்ணெயெற்ற வள் ” என்று சொல்லத்தக்கதேனோ நானே, மற்றொருவருயில்கை. “ என்னகோன்பு கோற் றார் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையான் ” என்று கொண்டாடப்பட்டார் என்னோ யொழிய மற்றொருவருண்டோலென்கை. க

அ. இரண்டாம்பாட்டு. “ காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணர் ” என்று கன்றுமேய்த்து வருகிறபோதை அவனுடைய வறையையும் அலங்கா ரத்தையும் தானுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டினுண்டிதே சேர்ந்தது. இது, அவனை எந் திரே சென்று அணைத்துக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்தோத்திரத்தாலே அவன் முதத்தைப்பாற் துச் சொல்லுகிற பாசியாதிருக்கிறது. *

மு.—கண்ணின்மாமதின் சூழ்த்து பூம்பொழிந்தகாவிரித் தென்னரங்கம்
மன்னியசீர் மதுகுத்து கேசவா பாலியென்வாழ்வுகந்து
உன்னை யினங்கன்றமேய்க்கச் சிறுகாலையுட்டி யொருப்படுத்தேன்
என்னின்மணம்வலியா ளொருபெண்ணில்கை எங்குட்டமேமுத்தந்தா உ.

என்னால் பொருத்த வாத்தகத்தை
 சிவ கல்பாணா குணபுத்தனாய்
 மடமருது— மதுவை நீரவித்தகனாய்
 தேசகா— அழகிய பரிசுமைய புடைய
 வனுவனவனே!
 பாஸிபேன்— பாஸிபான கான்
 வபுடி— உமருடி நீகற்ற கன் றுமேயக்கை
 முத்தியலாழ்வை
 உகந்து— விருப்பி
 லன்னை— இவ்வல்லாச லுங்காவல்லாத உன்னை

ஒருபாதித்தென்— அவற்றின் பின்னை
 போகவிட்டேன்;
 என்னில்— (இங்ஙனே செய்து பொறுத்
 திருந்த) என்னிலுங்காட்டில்
 உன்ம் வலியான்— நெஞ்சு முடைபான்
 ஒரு பெண்— ஒரு பெண்
 இல்லை— இவ்வுலகத்திலில்லை;
 வன்ருட்டினே— என் பின்னாய்
 முத்தம் தா— முத்தம் கொடு
 என்னு அணைத்து உகந்து சொல்லுகிறான்.

வ்யா. கண்ணிசித்திரத்தி. அழிவில்லாததாய் அகிலஜாமகோ ஹாமாய் அரணாகப்போ
 முயற்சியுடன் பொருமைபு புடைத்தாங்கிருந்துள்ள திருமதின்களாலே குழப்பப்பட்டு, நித்ய
 வஸிதாபாண திருச்சோலைகளை புடைத்தாய், அவற்றை வளர்ப்பதான காவிரியாகிற மஹாத்ரி
 போய்க்கூடியத் தெற்றோக்கிக்குச்சுப் பாதாமயிரிந்துள்ளவகதிருவாய்கள் திருப்பதியிலே யாவ
 குறி வந்தடிவனங்குப்படி நீத்பலாணாப்பண்ணுகிற ஸௌசீல்யகுணபுத்தனாய், ஆசிரித
 னிலேயுடிகளை மதுவை நீரவித்தாற்போலே நீரவித்துப் போகடுமவனாய், அவர்களுக்கு மது
 பாஸிபாம்படி பரசுத்தபாண திருக்குழலையுடையவருக்கிறவனே. பாலியென் வளர்வுகந்து
 ன் னுடைய வருமை பொருமையும் ஸௌகுமார்பமுமறியாத பாபியானகான் ஜாதுபுசித தர்
 பாதுஷ்டாபமாகிற வாழ்வையுகந்து. உன்னே. இவ்வலைச்சலுக்கெல்லாம் ஆளல்லாதவனே.
 இளங்கன்று மேய்க்க. அன்னியுண்ணாவறியாத உன்னைப்போலே, பறித்துக்கசக்கத் தித்தவே
 ன்சிப்படியான இளங்கன்றுகளை பேய்க்குய்யபயாக சிறுகாலேயுட்டி யொருப்படுத்தேன்.
 அலைமேய்க்கப் போங்காலான விடிவோதே “நீள வருமானவும் எனக்கு தாரகமாக வே
 னாம்” என்று ஊட்டி அவற்றின்பின்னை போகவிட்டேன். என்னில் மகம்வலியா னொரு
 பெண்ணில்லை. இப்படி உன்னைப்போகவிட்டுப் பொருத்திருந்த வென்னிற்காட்டில் நெஞ்
 சமுடையானொரு பெண் லோகத்திலில்லை. வேறுவிடாகில் நெஞ்சுபிந்து விழுந்துவிடார்
 உனோ வென்னை. என்குட்டனே முத்தம் தா. என்னுடைய சிறப்பின்னையானவனை முத்தம்
 தா வென்று அணைத்து உகந்து சொல்லுகிறான். முத்தம் - அந்தம். 2..

மு.—காகேருடுபோய்க் கன்றுகள்மேய்த்து மறியோடிக்கார்க் கோடற்புச்
 சூடிவருகின்ற தாமோதரா கற்றுத்தாளி காணன்னுடம்பு

தாபேதா— தாபேதா வே!

உன்— உன்னுடைய

உடம்பு— திருமேனி படங்கடும்

கன்று— கன்றுகளைக் கொப்பப்பட்டு

துவிகாண்— துவிபாபுத்து கிடக்கிறது

கான்;

மயில் பேதை— பென்மயில் போன்ற

சாயல்— சாயல்புடைய

பின்னை— கற்பின்னைப் பிசாட்புக்கு

வளகு தென்;

அடி— பாதம்

அடி அசை— அழுது கொப்பவைக்கும்;

உன்னோடுனை— உன்னோடு உன்

உன்பாண்— உன்பாண்வைத்துவைத்து

அடியாண்— உன் தாபேதா தன்

உண்டிலன்— திருவன உன்னாவிக்,

தாபதம் கொடுப்பான் படக்கொடை

மத்தபடி

காப— கற்புடைய, பெருமையுடைய

வயா. முன்னாற்போய். காடுகளுடைய. கன்றுகளைக் கொப்பப்பட்டு மயில்
விடப் பார்க்காமக்காதுவும், அவை மேய்க்காமக்காதுவும், தன் அடம்பு உடம்பு
பாட்டி குத்துவா காடுகளுக்குள் செல்பவ். கன்றுகளைமேய்த்து மறிப்பாடி. கன்றுகளை
பெய்து, அவை கைகழியப்பெறாமல் மறிக்காமக்காது முன்வைப்பாடி. கார்த்திகோடல்பூச்சுடி
வருகின்ற. அளவ வாய் அந்நைய மேய்த்து உவாக்கொடு படக்கொடை பிசாட்பு, பெரிய
கோடல் பூக்களைத் திருமுடியிலே சாதுறுக்கொன்று வாய் கொடு. தாபேதா. முன்பு தன்
க்கு சியம்பனுக்குத் பத்தத்தை யுணர்ந்துகொள் - மேலும் தான் சிவத்தொடி செய்கை
க்காக. கற்றுத்துளிகாணுன்னுடம்பு. கன்றுகளை உடைய தாபேதா தென்னை போன்றவாடில்
அந்த தூண் யேறிக்கிடக்கிறதுகாண் உன்னுடைய திருமேனி படங்கடும். பேதை மயிற்சாயல்
பின்னைமனனா. மயில் பேதைபோலும் சாயல்புடைய கற்பின்னைப்பிசாட்புக்கு வல்லவனா
வனே. இத்தால் - ஐதாயித தர்மா பூஷா வாததால்வந்த துவிபாபுத்துவாய், அதுதான்
நத்தத்திலேயேறின வாய்ப்புப்போலே யிருக்கையாலும் எவ்விதா அருத்ததுமாய், உன்
சகலமையான கற்பின்னை சீயம் வைக்கவளிக்குவப்பாசுக்குகிட்டேனுமென்னுமிடத்தைய
வைப்பாசுதான். கீராட்டமைத்துவைத்தேன். கீராட்டமைத்து வைக்கவளி பண்புதான்
தேன். அதுவது - உன்னையப் புகழ்ப்பதும் உவாக்கொடுக்கவும், உவாக்கொடுக்கவா
கொல்லிக் கொடுத்தல் புகழ்துவைக்கவாய் தே. ஆடியமுதுசெய். இப்போதில் உவாக்கொ
அழுதுசெய்யப்படுகாதே, சீயாவிட்டு அழுது செய்யவேண்டும். அப்பனுமுண்டிலன் உன்
னோடுனை யுண்பான். “உன்னோடுனை யுண்ணாவேனும்” என்று உவாக்கொ தாபேதா
ரும் உண்டிலன். ஆனபின்பு, காவலுடையவண்ணுதே கடுக அழுது செய்பெய்கை.....க..

மு.—கடியார்பொழி வணிலவங்கடவா கரும்போரேறே ஈயுக்கும்

குதையுஞ்செருட்டித் தழுவ்த்தருவிக்கக் கொள்ளாதே போளும்மாலே

குறையும— குறையும
 கொடுப்பது— கொடுப்பது
 குறையும— குறையும
 கொடுப்பது— கொடுப்பது
 கொடுப்பது— கொடுப்பது
 கொடுப்பது— கொடுப்பது
 கொடுப்பது— கொடுப்பது
 கொடுப்பது— கொடுப்பது

அடியும்— திருவடி
 வெளும்பி— கொடுத்த
 உன்— உன்
 உன்— உன்
 கொடுத்தது— கொடுத்தது
 அனாதை— அனாதை
 என் பிரான்— என் பிரான்
 என்று மனம் தளர்த்து சொல்லுகிறான்.

வியா. பங்காம்பாதி. கடியித்பாதி. பரிமாபாசாமாண பொழில்லகோ யுடைத்
 தாய் அருகிதபாதிருத்தான். திருவடிவேல் கெய்வாலம் பன்னாறுகிறவனோ. கரும்போரோறே.
 அடியும், திருவடி யுடைத்தாய், செருக்காலே கதிரேபோதுது ஸ்ரீராமத்திலே திரியும் ரிஷ
 காமபோலே, திருவடிப்பாடிவை மூலப்படியே கடந்தி, மேலுணர்ப்புத் தோற்றத் திரிகிற
 வனே. “பாடிமேய்க்கோர்கோறு” என்னக்கடவதிறே. நீ யுக்கித்தாயி. நீ யுக்கி
 உணவான வர்ஷா தபவாணமான குறையும், கண்டகாதி பரிமாபாசாமாண திருவடிவேல்களும்,
 அன்று களைபாடத்து மேய்க்கைக்கும் அழைக்கைக்கு முடிப்பாக ஐதுகைக்குடலான வேய்
 குறையும் தருவிக்கச்செய்த திருவடிவை கெடுக்கொள்ளாதே, கன்றுகள் மேய்க்கையில் வயா
 மேய்ந்துகொண்டே போனவனே. கடியலெங்கானிடைக் கன்றின்பின்போன. மிகவும்வெம்பை
 வாயுடைத்தான காட்டிலே கன்றுகள் போனவிடமெல்லாம் துடித்துபோன. சிறுக்குட்டச்
 செங்கமலவடியும் வெறுப்பி. சிறுபயின்பயான உன்னுடைய சிவந்த கமலம்போன்ற திருவடி
 களும் கொடுத்தது. கொடுக்கவாய் கெடுக்கவாய் திருவடி. கன்றுகளை மென்மை குளிர்ந்தி
 குழலாலவற்றைச் சொல்லுகிறது. இப்படியிருக்கிற திருவடிகள் குடையும் கெடுப்பின்
 திசுக்கே கடியபெய்க்காலிலே திரிந்தால் வெளும்பச்சொல்லவேண்டாவிதே. உன் கண்கள்
 சிவந்தாய். கன்றுகளுக்கால் கன்றுகளுக்கை கெடுத்திதே. அதுக்குமேலே, கன்றுகளுக்கு
 மேய்க்குற்றலபார்க்கை, அழைத்தின் வயிற்றிலே திறைவுகுறைவு பார்க்கை, “துடித்தாய்க்
 கன்றுகளுக்கால்” என்று சுற்றுப்பலகாலும் பார்க்கை, கைகழிப்போனவை அண்ண
 மேய் வென்று மரிக்கைக்குப்பார்க்கை முதலாக ஒரோன்றிலே ஊன்றப்பார்க்கையாலும் திரு
 க்கண்கள் சிவக்குமிதே. அனாதைத்தாய் எம்பிரான். இனாதைத்தாய் என்னுடைய. திரு
 வடிகள்வெறுப்பித் திருக்கண்கள் சிவத்தவனவேயோ, ஊருக்குள்ளே திரியும்போது “கரும்
 போரோறு” என்னுடைய புஷ்கலமான வடிவையுடையனாய்ச் செருக்கித்திரியக்கடவரீ
 போய் இனாதைத்தாய் என்று வெறுத்துச் சொல்லுகிறான். 5.

புன் - பாபநாசத்தந்தினை

பாஞ்சு சந்தித்ததை - புழிபாஞ்சுபுஜிபுத்ததை
வாய் வலந்தை - வாயில் வலத்துனை

பேர் சிறை - புத்தேதார்பு கரண சிறைமம்

பேர்சிறை கண்ணசை!

என் - வளத்து விதேபனும்

சிறு ஆபர் சிங்கமே - இடைபார்க்கு சிங்

சுக்குப்பி போன்மனை!

சிறை மனுவா - விதாவலம்பனை!

சிறு குட்டன் - சிறுபிள்ளை பாப் (இந்நக

சுக்கெய்தோழம்)

செர் கன் - செந்தாரணாப்பூப் போன்ற

கண்ணாபுலையானும்

சுருதிபாசத்திபுலையானும்

சிறு - கன் கசக்க பிட்டு

பத்திரமுர் இலய - கிளைபாசத்திபுலையானும்

கட்டி வின்மேல் - கட்டில் மேல்

வலத்து போன் - வலத்துப் பாறாசத்திபுலையானும்

கன்று - கன்றுகள் மேய்க்கிற

ஆபரேடு - இடைபிள்ளை கிளைபாசத்திபுலையானும்

கன் - கன்

கன்றுகள் மேய்க்கிற - கன்றுகளை மேய்க்கிற

உடன் உலத்து - அலங்காரமே மேய்க்கிற

வந்தாப் பொதுமன் - வந்தா பொதுமன்,

என்று உலக்கிறான்.

வாயா. ஸிந்தாப்பாட்டு. பற்றுநித்தாதி. (க) " 32 பூரணாபிவாணாவாஹி " என்கிற
படியே வனக்கு பாணபூதான பாண்டவர்களை கணிகையாலை (உ) " கிஷ்கிணம். மகேச
கூலம் " என்றுப்படி உனக்கு சந்ருக்களான துர்யோதனுதிமன் (க) " வாயா. பாண்டவ
பாதி-ராஷ்டிராணாம் ஹ்யுபேயாதி வ்யுதாரபவ " என்கிறபடியே இதிலுண்டான தவிரைபக்
கேட்டு கடுங்குப்படியாக பாசத வமசத்திலே புழிபாஞ்சுபுஜிபுத்ததை திருப்பலாணத்திலேவைத்
துதி, புத்தேதார்புகமாள சிறைமம்போலே செருக்குத்தோற்ற சிந்தாவனை. என்கிறுயர்
சிங்கமே. எனக்குபவ்வானும் " தவ்னோராயிம் பிள்ளைகள் " என்கிற சிறுபிள்ளைகளை
பே. லிபிறைக்கன் துரியேலே மேனுவலிப்புத்தேதார்பினைப்பாடித் திரிசிறைவனை. சிறைமனுவா.
பாதி கலகிரைமூர் அதுகல சகலமூர் கண்டால் (க) " அக-கிரை வலிவெழுவா "
என்கிறபடியே, உகந்தகைக்குப் புழிபாஞ்சுபுஜன் திருபாஞ்சுக்கு வலம்புலையானே. சிறுக்
குட்டச் செங்கண்மாலே. சிறுபிள்ளைபா சிறுக்கச்செய்தே புண்டி உகந்தகைக்குப்பால் " வர்
வகந்தகப்பன் " என்று தோற்றுப்படி சிறுக்கிறவனை. சிறுருடைபுடித்தபாதி. உன் பரு
வத்துக்குத் தகுதியான திருப்பலாண்டிபூர் உன் திருக்கைக்கடங்களை விசையிடுத்திரை
மாகிற விவற்றைக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற தவனாயாலே சிவ்வையாடையிலே பொருட்டி
பொலாணாப்போலே, கண்வளர்த்துவின கட்டிலிள்கெல்லையெடுத்து மறம் பிடுமய. கற்று
ரோடு கன்றுகள்மேய்த்து. கன்றுகள் மேய்க்கிற இடைபிள்ளைகளைபேடிக் கன்றுகளை

அம். 31-ம்— அழகிய திஜைநல்லையுடைய
 ஆதி— திருவாழிதைய
 உன்— உன்னுடைய
 கைபதத்து— திருக்கைகளிலே
 எந்தம்— எத்திக்கொண்டிருக்கிற
 அழகா— அழகையுடையவனே!
 நீ— நீ
 பொய்கை— கங்கைப் பொய்கையிலே
 புக்கு— அழகாழிந்து
 கங்கை யிழி— விசத்தையை உமிழா கின்ற
 கைகத்தினே— காளியகைத்தோடு
 ரிவைந்துவழி— போர் செய்தபோதும்
 நான்— தாயான நான்
 உயிர் வாழ்ந்து இருந்தேன்— பரானை நான்
 திருந்தேன்;

உன்— உன்
 உன் செய்த— உன்செய்த
 வாயு மறுக்கிறாய்— வாயு மறுக்கின்றாய்
 அது— அது
 உன் அம்— உன் அம்
 இல்லை— உனக்கு இல்லை;
 கையாய்— கையாய் போன்ற
 வாயு— வாயு
 கொண்டாய்— கொண்டாய்
 உன்செய்த— உன்செய்த
 மனம்— மனம்
 உன்செய்த— உன்செய்த
 உன்செய்த— உன்செய்த

வ்யா. அழகியாதி. அங்குடரித்தாதி. உன் திருமேனி திருக்கைக்கு மாயகமான
 அழகிய திஜைநல்லையுடைய திருவாழிதைய, வெறுப்புறத்திலே ஆழத்தி வாழ்க்கைவாண்டும்
 மாயக உன் திருக்கைகளிலே திருக்கைக்கொண்டிருக்கிற அழகையுடையவனே. நீ பொய்கை
 புக்கு. * கருதுமிடம் பொருது. கைகத்தும் பரிசுமறண்டாயிருக்க, இப்பற்றி எல்லாதானைப்
 போலே நீ உன்னுடைய மாய்த்துவத்தைப் மாயால் கங்கைப்பொய்கையிலே மாயப்புகு.
 கங்கையிழி கங்கைத்தினே பிணங்கவும் காளியிவாழ்ந்திருக்கேன். கங்கைத்தினே போர் போலென
 கங்கை யிழி கின்றான் காளியினுறை எப்பத்தோடே, அது உன்னுடைய உன்னைக்
 க. 1. அழகையுதரிப்பொகட்டு, அதனுடையகை அருண்மைப் பிழிந்துகொண்டி. நின்
 அருண்மை வாயிலே மத்தம் கங்கையுடைய, இப்படியாய்க்கொண்டி அருண்மைப் பிணங்க
 கிள பொது நான் பரானைனே பிழிந்தேனே. என்செய்ய வேண்டை வாயு மறுக்கிறாய்.
 உன்செய்த என்னை பிழிந்து வாயு மறுக்கப் பண்ணினாய். ஏதுமோர்ச்சமில்லை இப்படியான
 ஹை பர்வத்திசெய்தால் “உனக்குத்தான் ஒரு திருவாயும்” என்றால், “எனக்குவாயி
 றெரியும்” என்றால், “கோகரி அருண்மைப் பொருது” என்றால், உனக்கு ஏகதிசை
 புறம் ஒரு மாயில்லை. கஞ்சன்மணத்துக் குகப்பனவெசையாய். “உனக்கெதேது மொரு

பதங்கரை.

பன்றியும்— வாழாபுறாயும்
ஆமையும்— கூடியபுறாயும்
மீனும்— ஆகைய— மதம்பாடிதாயும் செப்
புறாயினவரும்
பாற் கடல்—கூடிலுள்ள பீடமனது
வண்ணா— திருநெல்லை மூலையவனே!
உன் மேல்— உன்னை மீளாதாக
கன்றின் உரு ஆக— கன்றின் வடிவையு
ண்டாயிற்றுக்கொண்டி
மேல்— கன்றுகா மேல்நிற
புலத்து— நிலத்திலே
வந்த— வந்து கலந்து விடு
களாம்— கந்திரைப் பெயர்களைமுடிய
அசரத் தன்மை— அமைக்களை

சென்று -- அவர்கள் சென்றடைந்தா லே
அவர்கள் கன்றின் அருகே சென்று
நெய்க்களிலே— நெய் மைகளிலே
விடுத்த — கன்றின் கின்ற அமைப்பைப்
விடுத்தது
விள— அமைப்பை விளக்கியுண்டாய்
காய்— காய்ந்துப்படி
எறிந்தாய் மொழியும்— எறிந்தாயோதாய்!
என் பின்னாக்— என் பின்னே திறந்தில்
நிலைகள்— நெய்க்களை
செய்வார்கள்— செய்பவர்களைவிடவர்கள்
என்றும்— எப்போதும்
அருகானம் ஆவர்கள்— அப்படியே பாய்ந்தி
போகக்கூடவர்கள்
என்று வகைகொடுத்துச் சிறித்சொல்லுகிறான்.

வ்யா. ஏழாற்பாட்டு. பன்றியுமாமையுமினமுமாகிய. பூட்டித்தாணப்பண்ணின் வரஹ
முடி, மந்தராதாமாள் கூடியும், பாடிபாடிதாண்டாள் மதம்பாடியாள். இத்தால்-அப்பராக்ர
திவ்பண்டித்தாய் ததைப்படியி நிப்பஞ்சுதீபமாகக்கொண்டு ஜகத்குணம் பண்ணியரு
ளின் கீர்மைபைச் சொல்லுகிறது. வாழாபுறாயாததை ஏற்படச் சொல்லிற்று. பாய்பாணாவ
மக்கையான பூட்டியபெரித்த வையவற்றிக்குகை, அம்மையார் வையக்கொண்டே தாயைத் தரிப்பிக்
கைக்காக தத்தடுத்துநீபாயாய்க்களை உபதேசித்த வேற்றத்தைப்பற்ற. “ ஏனாந்துருவயி
டந்தபிரான்-ஞானப்பிரான் ” என்றாரிறே பரமவர். நிருமங்கையாழ்வாரும் “ ஏனத்தினு
ருவாகி நிலமங்கை பெழில்கொண்டான் ” என்றவனந்தாய், “ ஓராதத்தினுளியிருவை ”
என்றாரிறே. இவந்தாழும் “ எயிற்றிடை பன்மொண்டவெக்கை யிசாப்பகலோதுவிந்து ”
என்றுமேலே அருளிச்செய்க்குகின்றே. பாற்கடல்வண்ணா. பாற்கடல்போலே வெளுத்திரு
ந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையனை யவனே. இதனால்- “ பாணியினை ” என்கிறபடியே

மு. செட்டியாத்தன சிக்சிங்ஜேங் கேசவா நோவலித்தரத்துக்
காட்டிய சிசுநங்கிழந்தியுங்குங்குடனுண்டிய போலும்
வட்டமுதலிலே இவ்வண்ணங்கோண் பெருமையு மெனக்கீது
வாட்டமிடப்புகற் வாகுதேவாவுண்ணை உருகாநின்றதெட்டம். அ.

வ்யா. எட்டாம் பாட்டு. கேட்டியாதுணசித்தாதி. பரதம் முதலாசனக்குக் காரண

கென் பரவியிருந்த கங்கைப் பரப்பைத் தாண்டிப் பற்றாவி வந்து, அன்றுபு தூதன் "என்று பலரும் வந்து சொல்லுகின்றார்கள், "அப்படி செய்து காண்போதான்" என்று; கிரந்தகரணப் பின்புலாபம் ஐந்துடமுதலிலே ஐன்றன்றைக்கண்டோருடோது மெனக்கூறிது. என் றென்று அதாவது - இப்படி புண்ண வல்லவனக்கு என் றோது இப்படி தூட்டப்பட்டிருந்த முத்தவன - பின்புலிலன்; இப்படி எதிருக்கிற அன்றைக்கே காண்பி து நேரத்து மெனக்கூறிது வரிந்தவனக்கு வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவன். அந்தவாறு வாட்டமின்றிக்கே கித்யாராய்ச் செல்லுமப்படி யான புகழையுடைய வன் - தேவர் புத்தனை, இப்படிக்கொந்த வப்பாரங்கொல் உன்புகழ் க்கு அருவாட்டம் வாசுதேவ முப்பேரையுமென்று கருத்து. உன்னையஞ்சுவனின்னு தோட்டும். இப்படிப்பட்ட அநீதமுதல்தவந்தைச் செய்த அன்றைக்குறித்து, இன்னமேது செய்பவற்றிடு கெழுப், உன்புகழ்க்கு வாட்டம் வாசுதேவமேதாவென்று, சேகட்டறியாதன கேட்ட என்னு துடக்கமிக தானஞ்சுகின்றே கொண்கிறும்.

மு. - திண்ணாநெண் சங்குடையாய் திருநாட்டிருளோண மின்றேழநாண்புன்
பண்ணோம்மொழியாரைக் சலிமுனையுட்புப் பல்லாண்டு வறுதித்தேன்
கண்ணாஞ்செய்யக் கறியுக்கலத்ததரிசியு மாக்கிவைத்தேன்
கண்ணாந் காணத்தோட்கே கன்றின் பின் போகிகல் சேகாலஞ்செய்திங் கெயிருகா.

பதவுரை.

திண் ஆம் - பாதிநல சேவரத்தில் கிலை
பேராமல் கின்று முழங்கும் நினைவைப்ப
ஏன - தந்தாய்

வெண் - வெள்ளமையா ஏனடந்தான்
சங்கு - ஸ்ரீபாந்தரஜ்யந்தை
உடையாய் - திருக்கையி லுடையவனே!
திருநான் - கீ பிறந்த திருக்கைத்தான
திருவோனாம் - திருவோண நகரத்தாம்
இன்றேழநான் - இன்றைக்கேழநான்

ஆகைபாலே,

முன் - அதுக்கு முன்னே

பண் - பண்ணுதேகடின

எர் - அழகிற

மொழியா - மொழியையுடையவர்களை

கண்ணாணம் - திருக்கலப்பாணம்

சொப்பம் - திருவோணத்திருக்கைத்திருத்தாய்
குச் செல்வதாம

கறியாம் - கறியமுதுகருளும்

அரிசியும் - அமுதுபடிநரும்

கலத்ததாக்கி வைத்தேன் - பாதிநலத்தாக்கி
வைத்தேன்

கண்ணா - காண்கரு கண்ணாந் திருக்கை

கீ - கன்றுமன்மேய்க்கப்போதாம், கீ

காணத்தோட்டு - காணமுதலாக

கன்றின் பின் - கன்றுகாரின் பின்னே

போகிகல் - போகாதேகொன்

கொலன் செய்கு - அப்பாணத்தினால் வந்த

யையுடையதா யிருக்கிற முநீராய்ந்தபந்தை யுடையவனே. திருநாள் திருவிவாணமின்றேமு
நான். நீ யிறந்த திருக்கூத்தாரான திருவேணாம் இப்பறைக்கெழாநான். முன்னித்யாகி. ஆகை
யாலே அதுக்குடலாக முன்னே பன்னேறேடேகூடின அழகிய மொழியையுடையவர்களை
யைமுத்தித் திருமுனைசாத்தி பங்குநாசாலம் பண்ணுகிறேன். கண்ணுலமித்யாகி. திரு
வெணத்தி ருக்கூத்தாத்திக்குத் திருக்கல்பானம் செய்வதாக கறியமுதுகளும் அமுதுபடி
களும் செய்து பார்த்துப் பாக்கவைத்தேன். கண்ணு. எனக்குக் கண்ணு யுள்ளவனே. நீ
நானோத்தோட்டுக் கள்ளின்பின்போகேல். “ஜாத்புரிதான தர்மம்” என்று கன்றுகள் மேய்
கூப்போம் நீ, நானே முதலாகக் கன்றுகளின்பின்னே போகாதேதான். கோலஞ்செய்திங்கே
யிரு. ஆரணந்தகலால் வந்த வெண்பாணைய யுடையவனுக்கொண்டு அகத்தைவிட்டுப் போ
காமல் இங்கேயிருவென்று அதுவந்ததே பூர்வகமாக ஏயரித்துச் சொல்லுகிறான்.

அ. நீசபத்தில், இந்திருமொழி கற்றாக்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—பற்றாவல்து லட்சணதநல்லாய்ச்சி தன்புத்திரன் கோலிந்தனைக்
கற்றின மேய்த்துவரக் கண்ணுத்தவன் கற்றித்தமாற்ற மேல்லாம்
சேற்றமிலாதவன்வாழ்தரு தேன்புதுவை விட்டுச்சீத்தன்சொல்
கற்றிவைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன் கழலினை காண்டார்களே. ௧.

பதவுரை.

புற்று— புற்றிலேவாழுகிற
அரவம்— பாம்பின் படத்தை சொத்த
அல்குல்— விதம்பாற்ற யுடையளாய்
அசோதை— உபேததை கொள்ளும் பெய
ரை யுடையளாய்
கல்— பிள்ளை திறத்தில் பொன்சையையுடையளா
யிருக்கிற
ஆப்ச்சி— ஆய்ச்சியானவன்
தன்— தன்னுடைய
புத்திரன்— பிள்ளையாய்
கோலிந்தனை— பசுக்களை ரகசிக்கையால்
வந்த கோலிந்த நென்னும் திருநாமத்

உகர்து— மனமகிழ்ந்து
அவன்— அவன்
கற்பித்த— அவனைக்குறித்து இன்னபடி
நினைபடி செய்பவன் கற்பித்த
மாற்றம்எல்லாம்— சொல்லுகளெல்லாவற்றையும்
சேற்றம் இலாதவர்— தாம்செய்யும் செய்கை
களில் அஸூயை யில்லாதவர்கள்
வாழ்தரு— வர்த்திக்கிற
தென்— அழகிய
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு கி.வ.
ஹகராவ
விட்டுசீத்தன்— பெரியாழ்வா ராணிச்செய்ய

வயா. புற்றரவிதயாதி. தன் சிலத்திலே மிப்பற வன தனையால்வந்த ஒன்றையும
கோ முப்பையமுடைத்தான அகிலனுடைப பணம்போலையிருக்கிற சித்தப்பாசேதகந்தையு
டையளாய், “யசோதை” என்கிற திருநாமத்தைமுடையளாய், புத்தரவிதயத்தில் ஸ்ரீகே
ந்தையமுடையளாயிருக்கிற ஆப்ச்சியானவன். தன்புத்திரன் கோலிந்தனை. தன்புத்திரன
கோலிந்தனை. இவருக்குப் புத்தானகையாலேயிருக்கிற, கோலிந்தனாகத்தான் பெற்றது. கிஷ்
னனை பென்றபடி. கற்றினம் மேய்த்துவரக்கண்ணோடு. கண்ணகனிலுடைய வழுறுந்தை
ஒன்றொழியாமல் வயிறுசிறையமேய்த்து, அத்தாலே ஸந்தாஷ்டலாய்க் கொண்டுவரக்கண்
பிரிதையாய். அவன் கற்றித்த மாற்றமேல்லாம். அவன் அவனைக்குறித்து “இன்னபடி இன்
னபடி செய்” என்று கற்றித்த சொல்லுகளெல்லாவற்றையும. தெற்றமிதயாதி. மங்கலாசாஸ
நபராய் அதுக்கு அதுகலனைக் கூட்டியும் பரிசுடலரை சீக்கையும தாய்செய்யும் வயாபாசங்க
லில் அனாபையிலல்லாதவர்கள் வந்திருக்கிற தர்சியான புறவிக்கிரித்து நுக்கு கிர்வாறு
கான பெரியாழ்வா ரருவிச்செய்த சொல்லான விவற்றை. கற்றுட்டவல்லார். தாயசார்பன்
பக்கனிலேபய்யலித்து, இதிலுண்டான சல்பானதயாலே பரிசுப்பரிசுதாய்க்கொண்டு பாட
வல்லார். கடல்வண்ணன் கழலினைகொண்டிருக்கிற. “காஷிப்பின்னை வந்தின்று கடல்வண்
னன்” என்றுசொன்ன கடல்போன்று சித்தையமுடையனான கிஷ்நானுடைய பாஸ்பா ஸத்
ர்சமான திருவடிக்கோத் தாய்கண்டாய்க்கொலே கண்ட தாய்க்கொப் பெய்வெண்ணை. ... ௨.

பெரியஜீயர் திருவடிக்கோசானம்.

அடியாடி.--சீலை கண்ணி காடு கடி பற்றி ரஞ்சகடர் பற்றி
கேட்டுத் திண்ணாப் பற்றத் தனது.

ஆ - திருமொழி, ௨.௨. ௬, பாட்டு - ௨.௪௧.

முன்றும்பத்து- நான்காந்திருமொழி - தையுளும் - ப்ரவேசம்.

அ.--தேய - “காளைத்தொட்டுக் கண்ணிப்பின் போகெல் கோலம் பெய்திங்கேயிரு”
என்கையாலே, வ முகானொழிற் தருநாயிருந்து திருமீவாணத் திருக்கைதமுங் கொண்டாடி
விட்டபின்பு: பகர்க்களையம் கண்ணகனையம் திரைக்கப்படியாய் வயலிலேயுள்ள பரிசுபயலே

என் றவரை, தது அவனுடைய பணவாய் முறுவலைக் காண்போம் என்பாரும், அவன் வா
வைக்கண்டு தாம் தாம் ஈடுபட்டமைபைத் தாம் மார்க்குச் சொல்லும்படி. விகிதங்களாவாரு
மாய், இப்படி அவன்பக்கல் கா முற்றப்பகாரத்தை அவர்களெல்லாருடையவும் பாவனர் ததைய
யுடையாய்க் கொண்டு தாம் அவனைக்குறித்துப்பேசி பரிதராகிறார் - இத்திருமொழியில்.

பு.—தழைகளும் தொங்கலும் தனுப்பியெங்கும் தண்ணுமையெக்க மத்தளிதாழ்மலிக்
குழல்களும் கீழமுமாகியெங்கும் கோலிந்தன் வருகின்றபட்டங்கண்டு
மழைகொலோ வருகின்றதென்று சொல்லி மங்கைமார் சாலகவாசல்பற்றி
றுழைவனர் நின்பனராகியெங்கு முள்ளமலிட்டுண்மறந்தொழிந்தனரே. க.

பதவுரை.

தழைகளும் தொங்கலும்—தழைபென்று,
தொங்க லென்றுமெய் பெற்ற பிலிக்
குடைகள்

எங்கும் தனுப்பி.— எங்கும் நிறைந்து
தண்ணுமை— மீர்த்தங்கங்களும்

எக்கம்— ஒருதர்த்திரையாடைய

மத்தளி— மத்தளிபென்னும். வாதங்கடும்

தாழ் பிலி— பிலிதாங்கின திருச்சிறந்தங்க
ளும்

குழல்களும்.— இலக்குழல், வேய்க்குழல்
முதலான முடிகளும்

கிதழம்— ஜாதிக்குத்தக்க பாட்டுக்களும்

எங்கும் ஆகி— எங்கு நிறையையாய்க்
கொண்டு

கோலிந்தன்— கண்ணபிரான்

வருகின்ற— * தன்னேராயிரம் பிள்ளைக
ளும் தானுமாக வருகிற

கூட்டம்— கூட்டத்தை

கண்டு— பார்த்து

மழை கொல் ஒ— “மேகஸமுதற் மேகதான்
வருகின்றது— தழைமேலே நடந்து வரு
கிறது”

என்று— என்று

மங்கைமார்— யுவதிகளான பெண்கள்

சொல்லி— கவித்துச் சொல்லி

சாலகம் வாசல் } ஜாலகார்த்தாங்களைச்
பற்றி } சென்றுகிட்டி.

றுழைவனர்—(வயாரோறுத்தாலே சென்று
பேல்விழுவதாக) றுழைவாரும்

நிற்பனர் ஆகி— (குருஜபிதி முதலிய
வற்றால்) நிற்பாருமாகி

எங்கும்— அவன்போன வழியெங்கும்
உள்ளம் விட்டு— நெஞ்சைப் பாக்கவிட்டு

உணர்— உணவை

மறந்தொழிந்தனர்— மறந்து விட்டார்கள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தழையித்தயிதி. தழையென்றும், தொங்கலென்று— பிலிக்
குடைவிசேஷங்கள். “தழைதொங்கல் சாபாலம் பிச்சம் குளிரி பிலிக்குஞ்சுமாகும்” என்று

யெங்கும். எவரு ம் வைபவியப்பாக்கொன்றி. கோலிந்தனைவருக்கன்றி கூட்டங்கண்ணே. கொள்கை
 ணத்துக்கு முடி. குடினவன் * தன்னோராரிசம் பின்னகனும் தா னு மாய் வ நு கி லு
 தானைக்கண்டு. மழைகோலோ வருகின்ற தென்றுசொல்லி மங்கைமார். மேக வழு நறு
 போதான் தறைமேலே கடத்துவருகிறதென்று யுவதிகளானன் றீர்கள் கொண்டாட்டத்து
 டனோ சொல்லி. சாலகவாசல்பற்றி. பலகணித்வாரங்களைக் கட்டி. நுழைவனநிற்புறராகி.
 வயாமோ ஹத்தாலேசென்று மேல்விழுவதாக துழைவாரும். ஜாலகப்பரிபத்தந்தாலும் பர்
 துலர்க்க பீதியாலும் ஸ்திரீத்வாபிமாந்ததாலும் நிற்பாருமாகி. எங்குமுள்ளம்விட்டு. அவன்
 போனவழியெங்கும் நெஞ்சைப்பாக்கவிட்டு. ஊண்மறந்தொழிந்தனசே. உணவவாறத்துவிட்
 டார்கள். உளவைவினைக்கும்போது நெஞ்சுவேனுமிபோ; நெஞ்சு அளவளிப்போ போய்வி
 ட்டதே; நெஞ்சில்லாதார்க்கு கினைக்கப்போமோ. ஆகையால், “மறந்தன” என்னுதே,
 மறந்துவிட்டார்களென்கிறது. க.

மு.—வல்லிநுண்ணித ழுன்னவாடைகொண்டு வசையறத் திருவரைலித்தடுத்தப்
 பல்லிநுண்பற்றுக வுடைவாள்தாத்திப் பனைக்கச்சுத் தப் பாததாழாடுவே
 முல்லைன்னறமலர் வேங்கைமலரணிந்து பல்லாய்நுழாடுவே
 எல்லியம்போதாகப் பிள்ளாவரு மெதிரின்றுகினைவொழிவெய்தினே உ.

பதவுரை.

வல்லி— கல்பகக் கொடியின்
 துண்— துண்ணியதான
 இகழ் அன்ன—இதழ் போல் மீதுவாய்
 நிறத்திருக்கிற
 ஆடை கொண்டு — பரியட்டத்தைக்
 கொண்டு
 வசை அற— பருதற்றிருக்கும்படி [நன்றாக]
 திரு அனா— திருவாசலிலே
 விரித்து உடுத்து— விரித்துச் சாத்திக்கொ
 ண்டும்

(அதுக்குமேலே.)

பனைக்கச்சு— பெரிய கச்சை
 உத்தி— கிடைப்பே
 பல்லி— பல்லிபாளது
 அன் பற்றுக— சுலாசுகரிலே இடைவெளி

கல்— அழகியதாய்
 உறு— பரியட்டம் விரிப்பது
 முல்லை மலர்— முல்லைப் புறம்
 வேங்கை மலர்— வேங்கைப்பூவுமாகிற இன
 திறை
 அணித்து—தொடுத்தது சாத்திக்கொண்டும்
 பல்— பலரான
 ஆயர்— இனையருடைய
 குழா நடுவே— தான் கடுவில்
 எல்லியம்போது ஆக—அருத்தியம் போதாகா
 சின்பவளவின்
 பிள்ளை—சுந்தரிகையாள்முயற்சியை கண்ணன்
 வரும்— வருவன்;
 அங்கு— அல்லாழியிலே
 எதிர் சின்று— எதிரே நின்று
 இனம் வளை— உங்களுக்காய்விட்டு விட்டு

பட்டம்சாத்தினும் (க) “ மலையெடுபபபாபுதி ககட கபடி ” என்கிறபடி, வே திருவனா
 க்தாற்போலெயிருநாக. பல்லிந்தாதி. பனைக்கச்சுந்தி-பல்லிநுண்டற்றசவுடைவாள்சா
 தி. திருவனாபிந்தாத்தின பரிபாட்டித்துக்குபேலே முசிவறவிரித்து அபுபுதகச்சாத்தின
 பரிபகச்சைக்கெப்பி- கவர்கவிலே நீர்த்தாராசப்பல்லிபற்றிக்கிடந்தாற்போலே, வைத்துக்
 ட்டுளதாயிராதே, “ஸஹஜம்” என்னவாற்படி. திருக்குற்றாடைவானேச்சாத்தி. பவதழை
 வே. பல்லிலிக்குடைகாண்குமே. முயிலாந்தாதி. ஐதாபுந்தாரக, கெய்சிஞ்சுறாமல்
 ரொறிதாரப் விகலிதமன முல்லைபடிவும் வேங்கைப்பதுவுகிற விவரநாடுநெய்தலுச்
 சூத்தி. பல்லாயித்துநாடுவே. “ தன்னைராயிரம் பிண்டசன் ” என்கிறபடி. தன்னை
 ரத்த தாத்தாராய், தன்னை வேலித்துக்கொண்டுவருகை பல்லாபுருடைய திரை “மேலே.
 பல்லியம்மடோதாகப் பிள்ளைகளும். அந்தாய் போதாக பூதிசைபோதர் திருபகனாஎன்னவரும்.
 திரிநின்றங்கினவளை யிழவேன்மினே. அவன்வருகிறவழியிலே எதிரேநின்று உங்குகையில்
 ட்க்கிற திரளாவாவகோமை சிதலாதேகொள்ளுக்கோவை. எதிரிற்றகொடுப்பனும் வகையிழ
 காவென்னும் இரண்டில்லைபோலே காணும். இரண்டையிழவேன்மினேஎன்னையாலே- எதிர்
 சாநவர்களில் இனவகோசில் ஒருவளை கோக்கவல்லாரில்ல என்னுபரிடம் சொல்லுகிறதை. உ-

பு.—சுரிதையுக் தெறிவிலுஞ் செண்கோலுமேவாடையுக் தோழன்மார் கோண்
 ஒருகையா லோருவன்றன் றோளபூன்றி யாரி. நரவினகீளக் குறித்தசங்கம் [டோட
 வருகையில் வாடியபிள்ளைகண்ணன் மஞ்சள மெனியும் வடிவுக்கண்டாளர்
 அருகேரின்றாளன்பெண்ணோக்கிக்கண்டாள துகண்டில்லுரோன் மடபுணர்க்கின்றதோ.

பதவுரை.

சிறையும— உடைவானையும் [உமர்சுகா]
 சுறி வில்லும— சுண்டு வில்லையும்
 சண்டு கோலும— சூஞ்செண்டுடைத்தான
 கோலையும்
 மல் ஆடையும்— மேல் சாத்தையும்
 தாமழன்மார் — (தன்னை இறைப்போதாம்
 பிரிந்து ஆற்றமட்டாத) தோழன்
 மாரானவர்கள்

காண்டு— கங்கள் கையிற்றொண்டு

தோளை— தோளை
 ஒரு கையால்— ஒரு திருக்கையாலே
 ஊன்றி— ஊன்றிக் கொண்டு,
 (மற்றொரு திருக்கையாலே),
 ஆகோ— பசு கிரைபின்
 இனம்— கூட்டமானது
 மீன்— திருப்புகைக் குறுப்பாக.
 குறித்த— ஊறின்
 சங்கம்— சங்கத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு

அருகே—அவன் வந்திருக்கக்கூடுமே!

கின்றான்—கின்றான்

என் பெண்—என் பெண்ணை

கண்டாள்—(உல்லாசம் பார்த்துக்கொண்டு)

பார்த்தாள்

ஆகவே—இது சிறிது நேரம்

ஒன்று புறக்கணித்து—அவ்வளவு

கொஞ்சம் வரத்தக்காத கடிப்பதில்

துர் சொல்லாதது

என்று ஒருதகையின் தாய் சொல்லுகிறார்.

வயா. மூன்றாம்பாட்டு. கங்கையுடையது. பசுவோட்கையோட்போது விசேஷமாக
நத்துக்கும் வீசைக்குமுறுப்பான வபகரணங்கள் பலவும் கொண்டாந்துப்போவது. கங்கை
என்று ஓராயுதவிசேஷம். கிழே, “உலாவாங்காத்தி” என்றும். இங்கே, “கங்கை”
என்றும் சொல்லுகையாலே விசேஷமாக நத்துக்குடலான ஆயுதங்கள். சென்று செருபு
ய்யமவர்களாகையாலே ஆயுதமுடையே விசேஷமாக. தெரிவில்லாவது. கங்கையின்; இதுவும்
சென்றிகோலும் வீசைக்குபகரணம்; இவற்றையும். மேலாண்டியும். பசுவோட்கையோட்போது
துருவரைக்குத் தருகிறாள், முன்புசாத்தின பரிபட்டத்துடனே சாத்துவரைக்குத் தருகிற
யான மேற்சாத்தையும். தோழன்மாரிகொண்டோட. வராவபகரணம் தனக்கு வீசைவிசை
ளாய்த் தன்னையொருக்கையாலே பரிசுத்திக்குகையாலே தோழன்மாராவர்கள் தங்கள்
தங்கள் கைகளிலென்றே ஆபீசை, கையாத்திலே கொடுக்கக்கூடாது. தாழாமல் பின்
னேவினாந்துவிட்டுத் தன்கொண்டோ. ஒருகையாலோருவன்றந்தோகையுன்றி. கிழ்ச்சொல்லா
தோழன்மாராவன்றிக்கே, உயிர்ந்தோழனுப் பரிபாணுமாய் விதபாணுமாயிருப்பாளுரு
வனுடைய தோலை ஒருகையாலே வளர்த்து. ஆகையினம்மீள்குறித்தசங்கம். மார்
ருருதுருக்கையாலே பசுவையினுடைய தாளானதுமீளும்படியாகவினசங்கத்தைப்பிடித்
துக்கொண்டு. சங்கம் குறிக்கும்போது, ஆகையினமானது மேற்கைக்குறுப்பாகக் குறித்
குமதும், பின்னகைக்குறுப்பாகக் குறிக்கும்தும், பக்கத்துவிலங்காமைக் குறுப்பாகக் குறிக்கு
மதுமாய் பிறுமுக்கையாலே வளர்த்து. இவ்வெல்லாம், ஊதுகிற, தவவிசேஷத்தாலே
வாஸனாபண்ணின பசுக்களையுமீறிவிட்டோது வராவபகரணமாகையாலே, பின்னக்குறித்தசங்
கம் என்கிறது. இத்தவசினாள் * பூக்கொள் திருமுகத்து மெடுத்துதிய சங்கையிலே
துருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுக்குத் தன்வரவையுணர்ந்துவரைக் குடலாயிற்றேயிருப்பது.
வருகையிலவாடியின்னை கண்ணன். இப்படி வருகிறவரையில், பசுக்களின்மீள்குறித்த
ஆயாஸம்பொருத ஸௌகுமாரத்தாலும், பசுவெல்லாம் பெண்களைப்பிட்டுப் போகையாலு
ண்டான தளர்த்தியாலும்வந்த வாட்டத்தையுணர்வதும் நவ்யெவ்வாருயிருந்துள்ள கர்ஷண
னுடைய. மஞ்சளும் மேனியுமித்தாது. * பற்றுமஞ்சள் பூசும்படி ஸௌபாணகையாலே அவர்
கள் பூச, பட்டுப்பாது மஞ்சளும், அதுக்குப்பாபகமான திருமேனியின் நிறமும், திவ்யமான

கன்றுகண்மேய்த்துத் துள்ளுநோடு கலந்துடன்வருவானைத் தெருவிற்கண்டு
என்றுமேலும் யோட்பாறை எங்காய் கண்டநீயேனோடி வந்துகூடிய
ஒன்றுமில்லா வகைகழன்று துகிலேத்திளமுலைபு மென்வச மல்லவே. ௪.

பதவுரை.

கோவலன் ஆய்—கோபகுலத்திற்குந்தலனுப்
குன்று—கொடுத்தது பரிவதத்தவத
வந்திது—குன்று யாக வந்தது
ஆகவே—பசுக்களில் திரை
காதத—(சமஸ்தவந்திகளுடன் பெய்த பொது)
பொன்—உபயோகம் [பசுத்த
குழன்—கொண்டிருப்பது
பலி வந்தி—பலகாலமுதற்க்கொண்டு
செய்குள் கோபதத—நன்றுகண்மேய்த்து
கண் தோழனோடு—கூடப்போவதன் தோழ
ர்க்கொடு
கலந்து—கலந்து
உடன் வருவானை—கூடவருகிறான்
தெருவில் கண்டு—தெருவினைப் பார்த்து
நந்தாய்—ஸ்திரி தலபூத்தியைப்போலப் பார்த்து !

என்றுப்—எந்தாநேர்
இவனை ஓயானை—இவன் போவானை
கண்டறிவான்—பார்த்தறிவான்
வடி—கீதாடி!
வந்து காணும்—வந்தாரர்;
(அவனைக் கண்டபின்பு)
துகில்—வந்தாரர்
கழன்று—அவரில் தங்காதபடி கழன்று
வனை—வகலானாகும்
ஒன்றுமில்லா—ஒன்றுமில்லாதனவிலலை;
வந்து—வந்தார்போதாய்
இவ—இவையான
முலையும்—முலைகளுள்
வன் வசம் அல்ல—என்னுடைய வசத்தில்
கிற்கிறான் விலலை.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. துன்றேடுத்தாரினரகாத்தபிரான். இத்தான் பசிக்கோபத்
தாலே கல்வந்தத்தை வர்ணிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிற "கல்லெடுத்ததுக்கன்மாரிகாத்தாய்" என்கி
றபடிபேய் முன்பு "பசுக்கம்" என்று சொன்ன மலைதன்னைப் பரிவவானான குடையா
கவெடுத்தி, ரக்ஷபவர்க்கமான பசுக்களானமேல் ஒருதுளியிழாத்தபடி ரக்ஷித்தபுகாரகன்.
கோவலனாய். கீழ்ச்சொன்னதுக்கும் மேல்சொல்லுகிறதுக்கும் வேறு இக்குடிப்பிறப்பிதே.
ஆய்வன்கையாலே—இடைத்தளத்தில் புரையிலலானமெனச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே "ரக்ஷ
பவர்க்கான பசுக்கள் கலங்குகலானனது" என்றவுமேலும் ஒருபடிப்பட்ட மலைபயச்சுமந்து
கொண்டிருந்து ரக்ஷித்தது. இப்படி மலையைச்சுமந்துகின்றவிடத்தில் ஓராயாஸம் தோற்றிற்
றில்லைமேறே ரக்ஷபவர்க்கத்தில் ஒருவர்தந்தாமுடையபசுநுக்குக்கொருகும்பண்ணினில்

[illegible]

மு.—சுற்றினின்றாய் தாழகனிடச் சுருள்பங்கி னெத்திரத்தாலணிந்து
 பற்றினின்றாய் கடைத்தலையே பாடவுறடக் கண்டெண்ணிப்பின்
 மற்றொருவர்க்கென்கீழ்ப் பேசலெட்டென் மாலிருந்தோகை யெம்மாயற்கல்லால்
 கொற்றவணக்கிலாள் மென்றெண்ணிக்கொடுபினகர் கொற்றாகிக்கொழும்பமெ.

புதுச்சேரி.

ஆயர்—தேவதூதன் இடைபாடுகள்
சுற்றி நின்று—நூழ், சிவமனகாண்டு
தழைதான்—பிரிக்குடைகளை
இட—திருமேனிக்குப்பாங்காகப்பிடித்துவா
சுருள்—சுருண்ட
பங்கி—திறக்குழல்களை
நேத்திரம்தால்—பிரிக்கண்களாலே
அணிந்து—அவ்வகரித்து
ஆயர்—இடைபாடுகளுடைய
கடைத்தலை—தூங்கதனாலே
பற்றி நின்று—கெஞ்சு பொருத்தி நின்று
பா—அப் ஆடவும் கண்டென்—பாடவும் ஆட
வும் பாத்தீதன்;
அன்றிப்பின்—இப்படிப்பட்ட இவனுக்கு
கொழிய

என்று ஒருவர்க்கு--வேறொருவர்க்கென்று
என்னை— என்னை
பேசுகிலாட்டின்—சொல்லுவாட்டின்;

(என்ன; 6 என்னுக்கொழிபெயன்று சொல்லுகிறபொழுது;)
மாவிரட்டிசோலை—சுருமாவிரட்டிசோலைநில
என்—என்னைத்தனக்குடந்ததாக்கிக்கொண்
மாவிரட்டி அல்லால்—ஆதர்சம் பற்றிப்புகுந்து
என்மாவிரட்டி அல்லால்
(என்ன; ஆனால் என்னெய்யச் சொல்லுகிற
யென்ன;)
மாவிரட்டி அல்லால்—ஆதர்சம் பற்றிப்புகுந்து
இவன் ஆம்— இவன் தகுந்தான்
என்று என்னால்—என்று நீக்காந்து
கொடுப்பின்கள்— கொடுங்கோன்;
கொடுக்கல்— அப்படி கொடுக்கலாகல்
¶ கோழம்பழம்— உங்கள் குழம்பம் முடி
வோடே தலைகட்டுமத்தனை
யென்று கருத்து.

¶ கோழம்பம்— மனக்கலக்கம்.

சொல்லமவாடென்ன சங்கம் தந்திருக்கிறது செப்பவையெல்லாம், நமக்கள் மாட்டையிடல் நான் முடிவன். “மாளிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படியில் வாழ்கில்லென்” என்னுமடோலே சொல்லுகிறான். இப்படி இவன் சொன்னவாறே, இவன் தன்னினையை இவள் வாயிலே கேட்கக்கூட “வெணுகொழிய என்று கீச்சால்லுகிறது” என்ன; மாலிருஞ்சோலையெம் மாயற்குல்லால் என்கிறான். “காஷ்ணனுக்கு” என்னுதே இப்படி சொல்லிற்று - இவனுக்கு ஓடியுடைமை சொல்லுக்கக்கூட. அடியுடைமை சொல்லும்போது ஒருநட்கோதா ஸம்பாடும் சொல்லவேணுமிறே. மாலிருஞ்சோலையோலே என்னையும்தனக்கு அவதாரனை யாடிக்கொண்ட ஆசகாய சக்தியுக்கனக் கொழியவென்றபடி. திருவாய்ப்பாடியி லுங்கா ட்டியல் திருமாலிருஞ்சோலை அவனுக்கு அவதாரனை தேசம்போலேகாணும். அவதாரகால மித்தனையுமிறெப்பது; கித்யவந்திநி யிங்கேயிறே. கொற்றவனுக்கு. கொற்றம் - வெற்றி. நீங்கள் கொடுத்தனிகொளையிலும் தனக்கு என்றது விடாதவறுக்கென்கை. * அண்ணாந்திருக்க வேபாங்கவனைக்கொட்டித்தவனிறே. இவளாம் என்றெண்ணிக்கொடுமின்கள். * தனிவழி போயிறு கொள்ளுமசொல் வாராதபடி(க) “தாஷ்டியபொலு தூழ்” என்கிறபடியே- “அவனுக்கு இவன் அருளு” என்று தினைத்து,(2), 6 ஸஹயிஷுவர் கவபு த்லுனெனாழ்” என்கிறபடியே கொடுங்கோன். கொடராகில் கோழும்பரிம். அப்படி கொடகோளாகில் நீங்கள் குழம்பினிகொளா மித்தனை; நான் போகைகனிகோன். சித்தயந்திபோலே யிருப்பாளோருக்கிறீபோலேகாணுமிவன். ஆனமின்பு, உங்களுக்குப்பம் நிஷ்பாயோஜம்; முடிவோடே தலைக்கட்டு மென்கிறான். கோழாப்பம் - குழப்பம்.

மூ.—சிந்துமில்லங்கத்தன் திருநெற்றிமேற்றிருத்திய கோறம்புந் திருக்குழலும் அந்தரமுழவத் தண்டழைக் காவின் கிழ் வருமாயனோடுன் வனாகோல்வீச அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளையறிந்தநீர் திவ்வீதிபோதுமாகில் பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்துப் பவளவாயமுறவலும் காண்போந்தோழி.

பதவுரை.

தன்—தன்னுடைய

திரு நெற்றி மேல்—திருநெற்றியிலே சாத்தி சிந்தாய்—விந்தாய் குர்வாமானது [க]

இலங்க—எளவங்குறம்

திருத்திய - அதுக்குமேலே திருத்தச்சாத் கோறம்பும்—திருக்குறம்பும் [க]

திரு குழலும் - அதுக்குப்பரபாகமான திரு

தழை— பிஷிக்குடையாகுற

காவின் கிழ்— சோலையின் கீழே

வரும்— தன்னுடனே வருகிற

ஆய்ரோடுன்—இடைப்பிள்ளைகளோடுகூட

வளை கோல்— வளைந்த தடிகளை

வீச— (ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிகூறி)

எறித்து கொண்டுவர

இவ்விடம்— இத்தொகுதியில்
 போதும் ஆகில்— வகுப்பானுள்
 பந்தம்— “ எங்குப்பந்தம்
 சொண்டான்— (எங்கள் விடையாடுகிறபோது)
 பறித்துக்கொண்டு போனான் ”

முறுவலும்— புன் சிவ்வாயும்
 தோழி— தோழி!
 கான்பொம்— பார்க்கண— நுபவிர் நக்கா... நொம்
 என்று தோழிகள் ஒதுவர்க் கொதுவர்
 பைக்கிதகாய்க் கொலுபெற.

வயா. ஆளுப்பாட்டு. சிந்துமில்லாத்தன் திருநெல்லைமேல். “ என்மன்னு நெயர்
 பங்குகொல் நபந்தார்க்கு நக்கில்கொல் ” என்றுப்படியான அழகையுடைய தன் திரு
 நெற்றிக்குமேலே. அதுக்கு பாபாகமாய்ப்படி சாத்திய வித்தாருன்னமான அவிவங்க. திரு
 த்திய கொழும்பும் திருக்குழலும். அதுக்குமேலே திருநெல்லை நகரம் திருநெல்லை, அது
 க்குப்பாபாகமான திருக்குழல் கற்புறமும். விவங்க. கிழ். “ இவங்க ” என்று இவ்வுரு
 வாக்கடையது. அந்தாமுறவம். அகாசெல்லாம் வாக்ப கொவங்கவகலை முறிக். முறிய
 மென்று — மத்தகமாய், அதுவடைய முறிக் அப்பாறாய்ப்பாபக் கொவங்க. தண்ட
 னைக்காலின்கிழ். குளிந்த பிலிக்குவ வாகிற கொவங்கிழை. வருமாய்ரோடேன். தன்
 டனே வருகிற திருத்தொழுவாயான ஆப்பெட்டெட்ட, வளைக்கோவீசு. ஒதுவர்க் கொது
 வர் பெற்றிகாட்டி விளையு பெற்றிகொண்டு. அந்தமொன்றிலாத வாய்ப்பிளினா. ஒதுவர்க்
 யழகும் வருகிற அலங்காரமும் விளையாபாரமும் ஒதுவர்க் கொதுவா வாய்ப்புடைய
 லுப் எல்லகாண கொண்டுத இடைபடுகின்ற. அறிந்தறிந்திலந்தி போதுமாயில். தன்னை
 யொழிய கொண்டுத் செல்லகையும் என்னகொழியாக் தளக்குச் செல்லுப்படியான திரி
 கையுமறிந்தால் இததெருவில் வாக்கடாது; இவற்றையறிந்து வைத்துத் இததெருவே வர்
 தானுள். டந்துகொண்டனென்று வளைத்துவைத்து. “ திரவிலை வர் அனலை வளைக்குப்படி
 பென் ” என்று நீ கிளைக்கவேண்டா, “ எங்கள் விடையாடுகிறபோது எங்கள் பந்தம் பறி
 த்துக் கொண்டுபோனான் ” என்றுகொண்டிப் போகாதுபடி. துதித்துவைத்து. பவளவாய்
 முறுவலும் காண்போம்தோழி. காட இப்படி சொந்தவாகிற. அவன் காண்வங்கிப் போகாலை
 கின்று மத்தகமாய் பண்ணுவோ, அப்போது அவனுடைய பவளப் போலை கிழைக்கிற திருவா
 தாத்துக்கு பாபாகமான முறுவலையும், தோழி! காட கண்டதுபவிர்க்கக் காடவொம் என்று
 மகோதக்கிறுள்.

மூ.—சாலப்பன்னிறைப்பின்னே தழைக்காவின் கிழ்த் தன்றிருமெனி நின்றுளதிகழ
 நீலன்னநங்குஞ்சி தேத்தித்தாலுணிகு பல்லாய்குழாநடுவே
 கோலச்செந்தாமரைக்கண் மிளிரக்கழலுநி யிசைபாடிக்கனித்தாபொ

ஸார் திகழ— ஸார் விளங்க
 நிலம்— லேகிதந்தது புடைத்தாய்
 மல்— கருட்சியா ஸார் நிர்சியாழி முண்டான
 கண்ணாம்புடைத்தாய்
 நய— பரிமாற கமழா கின்றுள்ள
 நஞ்— திருக்குழை கழறையை
 நேத்திரத்தால்— பிலிகுண்களானால்
 அளித்து— அலங்கரித்து
 பல்— பல
 ஆய் குழாநடுவே— இடைபாக்களின் கூட
 டத்தின் நடுவே
 கோலம்— அரகிபதாய்
 செம்— சிவந்திருந்துள்ள

ஊதி— ஊதிக்கொண்டிரு
 இசை— அகத்தூரிக இசைகளை
 பாடி— பாடிக்கொண்டும்
 குறித்து— ஆடிக்கொண்டும்
 ஆபரண— இடைபாக்களின் கொடு
 ஆவித்து வருகின்ற— ஸம்பாதித்து வருகிற
 ஆப்பின்னை— இடைபாக்களின்
 அழகு கண்டு— வடிவழகைக்கண்டு
 என் மகன்— என் பெண்டிர் போலானவன்
 அயர்க்கின்றது— துவளா கின்றான்
 என்று ஒருத்தியின் தாய் சொல்லும்
 பாசாமாய்ச் செல்லுகிறது.

‡ 'சின்று' என்கிறாள் - வார்த்தைப்பாடு.

வ்யா. யுழம்பாட்டு. சாலப்பண்ணிறப் பின்னே. மிகவும் பலலான பசுநிறைகளின்
 பின்னே. திரொரு திராசக செண்ணிலும் பரிணைக்க வொண்ணாதபடியாய்ப்பு. கோலம்
 த்திதா னிருக்கும்படி. இப்படியிருக்கிற பசுநிறையை முன் நடக்கவிட்டு நிற்குமையிலே
 யா ப்புது இவன்றான் வருவது. தழைக்காலின்கீழ். பிலிக்குடைச் சோலைக்கிழே. தன்திரு
 மேனி நின்றுநிதிக்கி. பசுக்கள் வாயிறுசிறைய மேய்த்து பீசப் பெறுகையாலும், “பெண்
 களோடே கலக்கைத் திடான காலாவந்தது” என்னுமத்தாலு முண்டான வருப்பாலே தன்
 னுடைய திருமேனியானது நின்றொளிகிளங்க. நிலன்னறங்குஞ்சி நேத்திரத்தாலணிந்து.
 நிலமான நிறத்தை புடைத்தாய் கருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான நன்மையை புடைத்
 தாய் பரிமாறாமா யிருந்துள்ள திருக்குழைப் பிலிகுண்களானால் அலங்கரித்து.

பல்லாயி் குழாநடுவே. அநேகமான ஆய் திரொரு நடுவே. கோலச்செந்தாமரைக்
 கண்மீளிர. தாசெய்யாய் சிவந்த தாமரைப்பாலே யிருக்கிற திருக்கண்களானவை மிளிர்.
 இத்தால் - திருத்தோழன்மாருடைய தோள் இடம்வலங் கொண்டு பார்த்து மகிழ்ந்துகொ
 ன்டி வருப்படி சொல்லுகிறது. குழலுத்தியிசைபாடிக்குனிந்து. “ஆமருவினநிறை மேய்க்க
 நீபாக்கு ஒருபகலாயிரமுழி” என்னுப்படி பசுநிலம் தன்னப்பிநிந்து போவுபட்டுக்
 கிடந்த பெண்கள் தான்வருகிறையநின்று கொந்தளிக்கும்படியாகவும், அவர்களைப் பிரிகை
 யாலே தனக்குண்டான ஆர்த்திபெல்லாம் தோன்றுப்படியாகவும், பாணயகோஷம் கொண்

மு.— சீருரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாம மிட்டங் காடி நிலையத்தன்னால்

அந்தாமில்லித் தன்னெறிபங்கியை யழகிய நேத்திரத்தாலணிந்து

இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை யெதிர்நின்றங்கிணை யிழைவெண்ணச்
சந்திரினின்றாகண்ணடா நங்கைதன்னுகிலோடு சரிவகைழல்கின்றதே. ௮.

பதவுரை.

சென்னி— “ திருமுடியிலே

சிந்துரம் பொடி கொண்டு— விர்தூர சூர்
வாழ்நதைக் கொண்டு

அப்பி— சாத்தியும்

அங்கு— திருநெற்றியில்

ஓர் இலை † தன்னால்— ஓரிலைபாலே

திருநாமம் இட்டு— ஊர்த்தவபுண்டாம் சா
த்தியும்

தன்— தன்னுடைய

நெறி— நெறித்திரா நின்றான்ள

பங்கியை— திருக்குழலை

அழகிய— அழகிபதான

நேத்திரத்தால்— பிலைக்கண்களாலே

அணிந்து— அலங்கரித்துக் கொண்டும்

இந்திரன் போல்— தேவேந்திரனைப்போல்

வரும்— வருகிற

ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளைக்கு

எதிர் அங்கு— எதிரான அலங்கரித்தில்

நின்று— நின்றுகொண்டிருந்து

இனம் வளை— திரளான வளைகளை

இழுவைல்— இழுவாதேவர்கள் ”

என்ன— என்று என் பெண்ணைக் குறித்து
நான் சொல்லச்செய்ததையும்

சந்தியில்— அவன் வருகிற வழியான சந்
தியிலே

நின்று கண்டீர்— நின்று கவர்!

நங்கைதன்— * நான்மட்டமச்சம் முதலியவன்

முல் குழைவற்றவனான இவளுடைய

துகிலோடு— பரியட்டந்திரோடு

சரிவளை— சரி யென்னும் வளைபுறம்

கழல்கின்றது— கழலாடிகின்றது

என்று ஒருத்தியின் தாய் தந்தோடாழி

மார்களுடன் சொல்லித் தளருக

முளாய்ச் செல்லுகிறது.

† ‘ இலையந்தன்னால் ’ என்றழைத்தில்
‘ அம் ’ சரிவைய.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பி. சாத்திலிங்கப்பொ
டிகொண்டு திருமுடியிலேசாத்தி. கீழ், “ சிந்துரமில்லக்கத்தன் திருநெற்றியேடல் ” என்று
விந்தூரசூர்வாழ்நதைத் திருநெற்றியிலே விளங்கும்படி திலகமங்கைசாத்திபடி சொல்லிற்று;
இங்கே, “ சென்னியப்பி ” என்கையாலே திருமுடியிலே திருமகுழல்கீழே அலங்காரம
சக்கொண்டு பாக்கச்செய்யச்சாத்திபடி சொல்லுகிறது. திருநாமமிட்டங்கொரிலையந்தன்னால்.
தேரியதாய்நீண்டு ஓட்டினவிடத்திலே பற்றுப்படி இளைபதாய் கிறத்திருப்பிடுதொரு இலையா
லே திருநெற்றியிலே திருநாமமாக இட்டு வளர்த்தவழிப்பாசாத்திபடி வளர்த்திவைக்கப்பட்ட

புலங்காத்தால்— இப்படிப்பட்ட பொருள்

தேரட்ட

வரும்— வாய்ச்சிற

ஆப்பிள்ளை— இடைபிள்ளைகள்

அழகு கண்டு— அழகாகக் கண்டி

என் மகள்— என் பெண்ணை வன்

ஆசைப்பட்டு— ஆசைப்பட்டு

மெல்லலை— சங்குமலைகளைப்

கழன்று— (மகளிர் தங்காமல்) கழன்று

மேய்— காட்டாய்.

மெல்லிவந்து— கச்சிபாசினால்

என்று— வினாவை நவந்தவர்களுக்குத் தன்

பெண்ணின் தாயைப் சொல்லு

சுந்தராயர் பாசாமாய்ச்

செல்லுகிறது.

வ்யா. ஒன்பதாய்ப்பாட்டு. வலங்காத்தில் மேஸ்தோன்றிப் பூவணிந்து. வலங்காத்திலே செங்காத்தன் பூவை வலங்காமாகச் சாததி. இடக்காதுக்கு ஒன்றும் சொல்லாமைப்பாடில் ஒன்றாகுக்குச் சாததிக்கொண்டு வகுநலம் முதலானும் ஒராகாகச் சாததிக்கொண்டு வகுநலன் னுதல் ; ஒரு காதுக்குச் சாததிவெனவிலை, பல்லிகைமால்லையப் காண்கையாலே அத்ததை பறந்து இத்ததைச் சாததி விட்டாநென்றுதல். மல்லிகைவெனமாலை. “ வளம் ” என்றபடி த்ததை, பல்லிகையோடே சேர்த்து - காட்டு மல்லிகைமால்லையப் பென்னுதல். அன்றிக்கே, வளம் பென்று - அழகாய், பல்லிகையா பின்பாடன் அழகியமால்லையப் பென்னுதல். மொவல்மாலை. மொவலாவது பல்லிகையின் அவாந்தர்பெதம். பூவை, காயா என்னுமிடத்தில், பூவை யாலது - காயாவின் அவாந்தரப் பெதமாற்றப் போலே. பொன்னால் மால்லையென்று - இங்கும் அத்தவைப்புக் கூட்டிச் சொல்லுமாம். சிறு, “ அளரிந்து ” என்றத்ததை இங்கும் கூட்டி. இம்மாலேகளைப்புகாரிந்து என்று சொல்லக்கூடவது. இவையான் திருமார்புகு அலங்காரமாகச் சாத்தாமலையிழை.

சிலங்காத்தால் சூழல்தாழலிட்டு. சிலங்காசம் - பங்காசம்; அலங்காரமென்றபடி. இத்தால் - திருக்குழல் பவியாகச் சாத்தும் பூத்தொடைகளைச் சொல்லுகிறது. அத்த அலங்காரத்தோடே கூடத் திருக்குழல்த் திருமுதுநிலை தாழலிட்டு. நீங்குமுல்வாய் மடுத்தாதிபூதி. நீமென்று - இனிமை. “ இன்னாக்கு ” என்று விசேஷிபாணமயாலே - தன்னோடு பிறரோடு வாசியற எல்லார்க்கு பிணிதையிருக்கும் குழலென்றபடி. கெட்குறவர்களிலும் தன் செவி யணித்தாகையாலே “ பேதறுமுடம்செய்து கொந்து கொந்து ” என்கிறபடியே முதல்தன்னையொருத்தி, பின்னையிறே யல்லவொருபொவது. பிறரைவருத்துவையாவது - “ அவி யுணுமறத்து வானவரெல்லாம் ” என்றும், “ அம்புருவோடு காதலும் தந்தம்வினைமறந்து ” என்றும், “ கோவல் சுறுமியர் - வந்து கவிழ்த்து சிற்றனர் ” என்றும், “ பறவை பின்பாணத்தான் கொடுப்பான் ” என்றும், “ அன்னம் ” என்றும், “ அன்னம் ” என்றும்.

ணத்திலே ஆதிக்கம், ஜாதுபுத்திரமான அலங்காரத்தை அடையனும்கொண்டு திரிகுறப்படி
 யைக் கண்டால் அயர்க்க விரும்பித் தொழுகிறார்களிறு. அன்றிக் கே, விண்ணின்புறமே
 கிறது- (க) “காசுபுஷ்டி” என்கிற பரமபதத்தைமாய், அங்குண்டான, அரா
 ருண்டு- சித்பலா-புரிகள், அவர்கள் தாங்களதுபவிக்கிற மேன்மைக்கெதிர்த்துட்டான இரக்சர்
 மைபைக் காண்னகாலே அத்தபாதாப்பண்ணித் தொழும்படி யாக வென்னவுபாடம். மிறைத்து
 மிறுக்குச்செப்து. அநாவது- அப்படி தொழுகிற சித்தெவர்களுக்கு முகம்கொடாதே அநா
 தரித்து, பாக்ககூடியும் திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளவாலாயும் ஆகரித்துத் தொண்டுபோகை. ஆயர்
 பாடியில் வீதியுடேகண்ணன் காலப்பின்னே யெழுந்தருளக்கண்டு. திருவாய்ப்பாடியில் தெரு
 கின்றடுவே பசுக்களின் பின்னே கீழ்ச்சொன்ன வெப்பனைகளோடும் அனைதா னும் மிகைபா
 ட்டுபாடான வடிவழகோடும் கர்ஷணினெழுந்தருளக்கண்டி. இளவாய்க்கன்னிமார் காழற்ற
 வண்ணம். “காலகவாசல்பற்றி அழைவான் சித்பனராசி” என்றது முதலாக, “வெள்
 வகைகழன்று மெய்மெலிகின்றது” என்றது முடிவாகச் சொன்னபடியே புவதிகளான
 இடைப்பெண்கள் ஆசைப்பட்டி விரிந்ததான பாகாந்தை. வண்டமர்பொழிந்தபாதி.
 மனபாநார்த்தமாகப்படிந்த வனடுகள் வேறென்றைப் புரிந்துபாராமல் ஸர்வகாலமும் பொ
 ருந்திக் கிடக்குற்படியான திருச்சோலைகளைபுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு கிர்வா
 ணகராய், * அரவத்தமளிப்படியே ஸர்வேச்சலான எப்போதும் தம்முடைய திருவுள்ளத்
 திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே “விஷ்ணுசித்தன்” என்னும் திருநாமத்தை புடை
 யான பெரியாழ்வார ருளிச்செய்த மாலையான இப்பத்தையும். பண்ணின்பம்வரப்பாடும் புத்
 தருள்ளார். தேவதேவர்களிலுங்காட்டில் பாடுகிறதங்களுக்கும் இவ்வாய்வுபடியாகப் பண
 னிலே பாடாநிற்கும் பக்திமான்களா யுள்ளவர்கள். பரமானவைகுந்தும் நண்ணுவதே.
 (உ) “வீழுகு வீழுகென வலகுகு வீழுகென” என்கிறபடியே. மேலானதுக்
 கெல்லாம்மேலாய் “பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்கிறபடியே பசு
 வததுபவமங்களாசாஸகங்காப்பண்ணி காலதத்துமுள்ளதையும் வந்ததிகலாம். தேசமான
 ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைப் பாடுக்கப்பெறுவர்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அபுலாவு.—தழை வல்லி சரிகை குன்று சுற்றிச் சிந்துரம்
 சாலச் சிந்துரப்போடி வலம் விண் ணட்டு.

வார்த்தையு கொடுக்கவொருவராய் நகுஅள்ளத்தான் பின்னாடி, மலையேடுக்கவொருவன் கொடு
 அக்கையாய், மலையேடுக்கவொருவன் வளப்பங்கையாய், மலையேடுக்கவொருவன் பரப்பையாய், அநினு
 டைய களப்பாட்டையாய், அத்தன அடியாலேயைப் பிடுங்கியெடுத்தபடியையாய், அதுதன்னை
 எழுதான் ஒருபடிப்பட்ட தரித்துக்கொண்டிசென்ற படியையாய், அத்தால் திருக்கைக்கு ஒரு
 வாட்டமின்றிக்கொடுத்தபடியையாயுபெல்லாம் தக்காலம்போலேதர்சித்துப்பேசி, அவனுடைய
 ஆபத்தைக் கவனமாகப் பற்றாதுகொண்டு பரகாசகமான அந்த கிவ்யசேஷடிதத்தினுடைய
 சஸ்தைபதாபங்குது இனிப்பாகவொன்று - இத்திருமொழியில். *

மு.— அடக்குவீசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவியு நெய்யளநுமடங்கப்

பொட்டத்துற்று மார்ப்பனைகண்ணர்த்த பொருமாமடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை

வட்டத்துடங்கண்டமமான்கன்றிசை வலைவாய்பற்றிக்கொண்டு குறமகளிர்

கொட்டைத்துலைப்பால் கொடுத்தவனர்க்குங்கோவர்த்தாமென்னுங் கொற்றக்குடையே.

பதனரை.

அப்து— சமைத்து

குளி— குளிக்கப்பட்டு

சோறு— சோறுகிற

பருப்பதமும்— பருப்பதமும்

தயிர் வாவியும்— தயிர்வாவியும்

நெய் அளவும்— நெய் அளவும்

அடங்க— அடங்க இவற்றைப்பெய்தம்

பொட்டம்— பொட்டம்

அற்றம்— அற்றம் செத்து

மாரி— மாரியாரி

பனை— பனையை

புனர்த்தம்— புனர்த்தம் வளம்

பொரு— பொருபொருகிற

மாமடல்— மாமடல் போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனானவன்

பொறுத்தம்— தாங்கின

மலை— மலையாவது;

வட்டம்— வர்த்துலமாய்

கன்— கன்கனையுடைத்தாய்

மடம்— தாயின் வசத்திலே ஒழுங்கும் பன்

மான் கன்றினை— மான்கன்றை

வலைவாய்— வலையிலே

பற்றிக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு

குறமகளிர்— குறப்பெண்கள்

கொட்டை— பஞ்சுச்சுருளின்

தலை— தலையிலே

பால்கொடுத்து— பால் உண்ணக்கொடுத்து

வளர்க்குறம்— வளர்க்குறப்பதாய்

கோவர்த்தனம் என்னும்— பாக்கையப் பெரு

க்கக்கொண்டு பொருகையாலே 'கோவர

த்தம்' மென்னும் பேரையுடைத்தாய்

கொற்றம்— அம்மழையை வென்ற வெற்

குடை— ஒருவர்மே லொருவனின் விழாத

படி கவித்து நிற்கையாலே குடையென்

னப்பெற்றமலையாய்.

புஞ்சுச்சுருளின் தலையாலே பால்தோய்த்து

பழையதாகக் கட்டித் துயிர்ப்பாற்றும் அதுஷ்டட்டாமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படியானாலானால், இந்த
 ராஜாதனை பண்ணுகைக்காக, நிறுவாய்ப்பாடியில் பஞ்சகலங்கிருப்பி லுட வரங்கள் தோறும்
 வரிவைத்துச் சமைத்து, “துண்ணுகடத்தாற் புக்கொருஞ்சேறும்” என்றெனப் பேசுகிற
 கனிலை வைத்திழுத்துக்கொண்டேவந்த சோதெல்லாம்பீசா, பெரும்நிதர்ப்பாலாடபெடிலை
 குவிக்கையாலே பர்வதம்போலே உயர்ந்திருக்குந்தே; அகநாதபற்ற “அட்டெக்குள் சேரத்
 துப்பருப்பதம்” என்கிறது. பரந்தப்பென்றது - பர்வதென்றபடி. தீயிலெல்லியும். தயி
 ரோடையும். நெய்யளறும். நெய்ச்சேறும். அச்சேறும்மடையின்சொலே நொட்டியாகக்
 கட்டி தயிரை நிறையவிடுகையாலே, அந்தை அந்தமலைக்குண்டான வோடைபாக ருநிந்
 துச்சொல்லுகிறது. நெய்யையும் அப்படியே தொட்டிகளாகப்பிடித்து அதுக்குள்ளும் சுற்
 றெக்கும் நிறையவிடுகையாலே செறிந்துகிடக்குப்படிபெயர்ந்த “அகநாத” என்கிறது.
 இவை யிரண்டையும்சொன்னது - மதுமுண்டான பால்பழங்கள் கறிகள் முறையானவற்றுங்
 கும் உபலக்ஷணம். அடங்க. இவைபாடைய. போட்டத்தூற்று. போர்த்துறும் - சடங்
 கெனவழுதுசெய்து. தேவதாந்தந்தை உத்தேசித்துச்சமைத்தது துத்தாய்நாயியாய்
 நின்றும் ஜீவிக்கவுள்ளல்ல தனக்கொழிய, “தனக்கு அரங்காய்நுராய்குப்பார் க்காகாது”
 என்றாய்த்து அடங்கதானே யழுதுசெய்தது. “காங்கன் முன்புசெய்து போந்தாரய்யாத
 செய்யலெனும், என்று மதுமரன்ஸாப்பட்டு இன்னமுன் இவர்கள் விளக்கவும்நீறும்” காங்
 ருய்த்துச் சடக்கெனவழுதுசெய்தது. மாரிப்பகைபுணர்ந்த. வர்ஷமாயித பவகையபுண்
 டாக்கின. அதுவது - இந்தாணக்கென்று சமைத்தசொற்பாறு அளவக்கு இடையைய. விளக்கி,
 மலைக்கு இடசுநெல்லி, (உ) “நெய்யபுடையாஷ்” என்று தான் அடையநிலைந்தயிருகை
 யாலேயே அளவ் பசிக்கொபத்தாலே புஷ்கலாவந்ததாதி மிகுக்கையாலேயே வர்ஷி பந்தக்
 வேண்டிற்று; ஆகையாலே வர்ஷமாயித பவகையபுண்டாக்கின இவற்றினையென்பதும்.
 பொருமாகடல்வண்ணன். திரைபொருகிற கருக்கடல்போன்ற திருகிறந்தையுடையவன்.
 தாண்டிந்தநூலுள்ளவர்களுக்கு அங்கசேஷந்தந்தை அடங்கையதுண்டான ஹர்ஷோத்
 சேசத்தையும் திருமேனியின் புகளையும் சொல்லுகிறது. பொறுத்தமலை, அறிந்துக்கொண்டு
 நின்றமலை. ஏழாள் ஒருபடிப்படச்சமந்துகொண்டுகிற சென்றது. வட்டத்தடங்கண்மட
 மாண்கண்ணின. பவட்டணித்துப்பெருத்தகலக்களையும், தாயினவையவசந்தலே பொழுதும்
 பவ்யதையபுமுடைத்தான பவங்கண்மை. வலையாய்நிலைக்கொண்டு வலையிதநிலை
 துக்கொண்டு. அம்மலைமேல் வந்ததிக்கிற குளவர், பவங்கண்மலை குழவிலெய்துள்ளாக்கிப
 பிடித்துக்கொண்டேபோய், தங்குவிடங்கனிலே குறப்பெண்கள்வகையிலே காட்டிக்கொடுப்பார்
 களாய்த்து. குறமகளிர்கொட்டைத் தலைப்பாட்கொடுத்து வளர்க்கும். அந்தக்குறப்பெண்க
 ளானவர்கள் பஞ்சசுகருகோப் பாலிலேதோய்த்து, அந்நிலைய தலைபை தாய்மலைபோலே

ஒன்றும் வறு இல்லா — இர்த்நாபட்டம்
 பெறுதற்குச் செய்த வாசகமாதத்திலொ
 ன்றும் கழுவுதலில்லாத
 செய்கை— செய்கைகளை புனைய
 வானவர் கொள்— தேவையற்றாண்டைய
 வலியாபட்டு— வசத்திலிருக்குமவனும்
 முனிந்து— (ஆயிரம் கண்களுள் சிலக்கும்
 படி.) கொடுத்து
 விடுங்கப்பட்ட.— எவப்பட்ட.
 மழை— மேகங்களானவை
 வந்து— வருது
 எழுநாள்— எழுநாள்
 பெய்து— வர்ஷித்து
 மாத்தடைபப— கோ, கோபாதிகள் புறம்பு
 போக்கறும்படி. தகைவைப்பண்ண
 மது குதன்— மதுவைவிடவித்த கண்ணன்
 எடுத்து— ஆபாஸமின்றி எடுத்து

மறித்த— தலைநீழாசப் பிடித்த
 மலை— மலையாலது;
 இன ரியம்— சங்கக்குட்டியானது
 தொடர்ந்து— (காளைக்குழுவியை நவில
 தாகத்) தொடர்ந்து
 முக்குதலும்— கட்டினவனவிலே
 இழவு— தன் குழவிக்கு வரும் துன்பத்தை
 தரியாதது— ஸலித்திருக்கமாட்டாத
 ஓர்— ஒரு
 சுற்றுப்பிடி— என்ற பெண்ணையானது,
 குழவி— தன்குட்டியை
 காலிடை— காலுகால்சுருக்கும் நடுவே
 இட்டு— அடக்கிக்கொண்டு
 எதிர்த்து— அந்த சிங்கக்குட்டி யோடெதிர்
 ந்து
 பொருள்— போர்செய்யா கிறிறது
 கோவந்தகமென்றும் கொற்றக்குளடபாம்,

வ்யா. இரண்டாயிராபட்டு. வழுவிற்பாதி. இர்த்நாபத ப்ராப்திக்குறுப்பான ஸாதந
 த்தில் ஒன்றும் கழுவுதலில்லாதபடிசெய்து. அந்நாலே தாயஸ்திரிச்சத்தோடி. தேவர்களு
 க்கு நிர்வாஹகளுன இர்த்நாண்டைய வலியிலே அகப்பட்டு. இத்தால் - மேகங்களுக்கு
 அவனொசன்னது செய்தே திறக்கவென்றும்படியான பராநீதந்வும் சொல்லுகிறது. முனிந்து
 விடுக்கப்பட்ட. அவன் பலத்திலே யகப்பட்டு கிற்பிறவனவன்றிக்கே * பழகடைசெய் மந்திர
 விதியில் பூசனைபொருளையாலே தாமரைக்காயி வெபுத்தாற்போலே ஆபிரங்கண் னுறும் சிலக்
 கும்படி. கோபித்து எவப்பட்ட. மழைவந்து. புஷ்கலாவந்தகாதி மேகங்களானவைவந்து.
 எழுநாள்பெய்து மாத்தடைப்ப. ஒருநாளிரண்டு காளன்றிக்கே, ஏழுநாளொருபடிப்பட்டக் கல்
 வர்ஷமாக வர்ஷித்து, பசுக்களுக்கும் இடைபரிடைச்சி களுக்கும் புறம்பு போக்கறும்படி.
 தகைவைப்பண்ண. மதுகுதனேதேதுமறித்தமலை. விசோதிசிரஸர சிலனுவன் எடுத்து,
 பதர்க்கு அப்படிப்பட்ட திறக்கவென்றும்படியான பராநீதந்வும் சொல்லுகிறது. இவ்வாறுபா
 தோன்றிப்பிடு

பதவுரை.

ஆம்— அழகியதாய்
மை— அஞ்ஞாலங்கீர்தமாய்
தட— மிசாலமன
கண்— கண்களையுடையதாய்
மடம்— மடப்பத்தையு முடையதான
ஆப்ச்சியரும்— இடைச்சிகளும்
ஆன் ஆயரும்— கோரகூணத்தையே கொ
ழிலாகவுடையதான இடைபார்களும்
ஆரீனாபும்— பசுக்களின் திரளும்
அலறி— வர்ஷபாநையால் வருத்திக் கூப்
பிட்டு
எம்மை— “ எங்களை
சரண் என்று— ‘ரக்ஷிக்கக்கூடவோம்’ என்று
கொள் என்று— திருவுள்ளம்பற்றவேணும்”
என்று
இரப்ப— பார்த்திக்க
இலங்கு— ஓரீனையையுடைய
ஆழி— திருவாழியாழ்வானை
கை— திருக்கையிலேத்தின
எத்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

எதித்த— (அவற்றைப்பார்க்க) எதித்த
மலை— மலைபாலுறு;
தம்மை— தங்களை
சரண் என்று— ரக்ஷிக்கவேணும் என்று
தம் பாவையரை— தங்களை பெண்களை
(புனத்திலே ஸந்தரிக்கிறவர்களுடைய
கண்களைக்கண்டு,)
புனம் பெய்வென்ற— “ கம் புனத்தையழி
த்துமேய்கிற
மான் இளம்— மான்களின் இளை
காண்டின்— மருங்கின் ”
என்று— என்றோருவர்க் கொருவர்காட்டி—
கொம்மை— திரும்புருண்ட
புயம்— தேவர்களை புடைபா
குன்றர்— பர்வதவாஸிதானான குறவன்
சிலை— வில்ல
குறிகளும்— (அவர்கள் மேலே சரத்தை
விசைவதாக) விசையாசின் றுள்ள
கோவர்த்து மென் னும் கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. முன்னாபும். அம்மைத்துமித்யாநி. வெறுப்புநிலை அழகியதாய்,
அதுக்குமேலே அஞ்சுந்தாலே அலங்கீர்தமாய்ப் பெருத்திருந்தவன் கண்களையும் ஸ்வாபா
விமலான மடப்பத்தை முடையதான இடைச்சிகளும். ஆனாயும். கோரகூணையான இ
டையரும். ஆரீனையும். அவர்களுக்கு ரக்ஷையான பசு களையும். அலறி. (க) “ கொள்ள
வீதி நல்லுடைய சீவாகட்டி ” என்கிறபடியே வர்ஷபைகத்தாலே சிலைத்தாக்க கூப்பிட்டு.
எம்மைச்சரணென்று கொள்ளேன்றிய. எங்களை “ ரக்ஷிக்கக்கூடவோம் ” என்று நிரோ
ரக்ஷணம் என்றுகொள்ளவேணும் மென்றுபார்த்திக்க. இலங்காழிக்கையெந்தையேதேதமலை.
* கருதுமிடம் பொருவல்ல தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியைத் திருக்கையிலே புடையனான
என்ஸ்வாமியானவன் இவற்றை ரக்ஷிக்கக்கூட வெதிக் கமலை. இப்போது. திருவாழி

என்று ஒருவர்க்கொருவர்காட்டி. கோமம்மைப்புயல் குன்றாச் சிலைகுவிக்கும். அவர்காட்செல
சாத்தையிலெவதாக, பெரியதேனை யுடைபாண குன்றுவர் விற்றகளை வளையாடுகின்றான்.
கோவர்த்தகமென்னும் கொற்றக்குடையே. கூ.

மூ.—கடுவாய்ச்சினவெங்கட்களிற்றினுக்குக் கவளமெடுத்துக்கொடுப்பானவன்போல்
அடிவாயுறக்கையிட் டெழுப்பறித்திட்டமரப்பெருமான் கொண்ணீன்றமலை
கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்த்திழங்கிக் கதுவாய்ப்படநீர்முகக் தேறியெஞ்சும்
குடவாய்ப்படநீற்று மழைபொழியுங் கோவர்த்தகமென்னும் கொற்றக்குடையே. ௬

பதவுரை.

கடி— கொடியதான

வாய்— வாயைய யுடைத்தாய்

சினம்— மிக்க சிறுதலையுடைத்தாய்

வெம்— வெவ்விதான

கண்— கண்களையுமுடையதான

களிற்றினுக்கு— யானைக்கு

கவளம்— சோற்றுக்கவளத்தை

எடுதலு— திட்டிய எடுத்து

கொடுப்பானவன்போல் — கொடுக்குப்பாக

னைப்போல்

அடிவாய்— மலையின் வேர்ப்பற்றிலே

உற— உறுப்படியாக

கை— திருக்கையை

இட்டு— கீழே செலுத்தி

எழ பறித்திட்டு— கொப்பரிக்கும்

அமரர் பெருமான்— தேவர்களுக்குக் கலை

வருண கண்ணன்

கொண்டு சிற்ற — தாங்கிக்கொண்டு சிற்ற

மலை— மலைபாலறு;

மேகம்— பேசுங்களானவை

கடல்வாய் சென்று— கடலிலே போய்

இறங்கி— அந்நன் கனையிலே இறங்கி

கவிழ்த்து— கவிழ்த்து விட்டு

கதுவாய்ப்பட— (கடல்)வெறுத்தையாய்ப்பட

நீர்— அங்குள்ள நீரைபல்வாய்

முகத்து— கொண்டு கொண்டு

எறி— ஆகாசத்திலேறி

எவ்ருள்— எல்லாவிடங்களிலும்

குடவாய்ப்பட நின்று— குடத்தில் நின்று

ந்தாற்போலே நின்று

மழை பொழியும்— மழைபொழிபாற்றி

கோவர்த்தகமென்னும் கொற்றக்குடையால்

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கடுவாய்ச்சினவெங்கட்கண் களிற்றினுக்கு. கொடியவாயையப்
கோபத்தையும் வெவ்வித கண்ணையுமுடைய யானைக்கு. கவளமெடுத்துக் கொடுப்பானவன்
போல. கவளத்தைத் திட்டியெடுத்துக் கொடுக்கிற பாகனுைவனைப்போலே. இத்தால்

படிபாண புழக்கமுள், அடிபத்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கசிறகற் ஆகாறுமும், “நீவனாதிகா
 மின்னில ஏம்” என்கிறபடியே கொள்ளிவட்டம் போலெரிருக்கிற மின்னினுடைய சுழிப்
 படியுறையிற் தாப், துருட்சியாலும் தாட்சியாலும் உயர்ந்தியாலும் கண்டவாகளுக்கு “மத்
 தகஜம்” என்ற சொல்லாம்படி சிருக்கையாலே.

அடிவாழைக்கையிட் டெழுப்பித்தீட்டு. மலையினுடைய வேர்ப்பற்றிலே உறும்படி
 யாகத் திருக்கையைக் கீழேநின்று ம்மற் திருக்கையாலே மேலேபடித்துக் கொட்டி
 க்கி. அமரர்மேலுமான் கொண்டுநின்றமலை. * அபர்வறுமலர்களுநிபதி, இயற்றியில்லாதா
 ரைப்போலே தாளைநித்திக் கொண்டுநின்றமலை. கடல்வாய்ச்சேன்று மேகம்கலிழந்திறங்கி.
 கடலிடத்தேசென்று மேகங்கள் இறங்கக் கவிழ்ந்துகிடந்து. கதுவாய்ப்பட நீர்முகந்தேறி.
 கதுவாய்ப்பா. வென்றது - வந்திப்பாடென்றபடி. வந்திப்பொகையாவது - குறையபுகை. இத்
 தால் - கடல்குறையபிப்படியாக அங்குள்ள டிக்கொல்லாற்றையுள் முகந்துகொண்டு ஆகா
 த்நிலே போரிடுவனகை. அங்குநிலை, கதுவுதல்-கவடிதலாய், அபிநிவேசயுக்தமானவாயை
 மலையுத்தாய்க்கொண்டு “பெருமடுவனவம் மண்டியுண்ட” என்கிறபடியே கடல்வெறுந்
 தாயாய்ப்பாடி. அங்குள்ளனரை முகந்துகொண்டு ஏறியென்னவமாம். எங்கும் குடவாய்ப்பட
 ரின்று மனமுடையுடும். ஸர்வத்திதாய்க்கொண்டு குடத்திட்டுசு கொரித்தாற்போலே எழு
 நான் தருமபுடையுடின்னு வர்ஷத்துத்சொடுக்க. கோவர்த்தநாமென்னும் கொற்றக்குடையே.

மு. - வாணத்தியுள்ளீர்வலியிருள்ளீரே லறையோவந்து வாங்குமினென்பவன்போல்
 ஏனத்துருவாகிய வீசனெக்கைபிடவனெழு வாங்கியெடுத்தமலை
 கானக்களியானை தன்மொம்பிழந்து கதுவாய்மதஞ்சொரத் தன்மையெடுத்துக்
 கூன்றிறைவேண்டி யண்ணந்துநிற்கு கோவர்த்தநாமென்னும் கொற்றக்குடையே.

பதவுரை.

வானத்தில் உள்ளீர் -	“மேலுலகங்களில்	சரன் -	வர்வசிர்வதற்கு
வலிக்குமவர்களை!	வலிக்குமவர்களை!	எந்தை -	எங்கு ஸ்வாமிபாடியுள்ளவர்
வலிநீர் உள்ளீரே -	வல்லவையுள்ளவர்க	இடவன் -	மணகடியிலே
வாழ்நிற்குநாகையில்	வாழ்நிற்குநாகையில்	எழு -	வேர்ப்பற்றினோடே கிளருப்படி
அறை -	ஜாலமரசமான காவலிட்டு	வாங்கி -	வாங்கி
வந்து -	இங்ஙில மவந்து	எடுத்த -	எடுத்துக்கொண்டு வன்ற
வாங்குமின் -	இம்மலையை வெடுத்துக்கா	மலை -	மலையாவது;

தன்னை எடுத்தி—தான் நினைக்கக்கூடிய
கூனல்— வளைந்திருந்துள்ள

கோவந்தகமென்னும் கொற்றந்திர உடைய
கோவந்தகமென்னும் கொற்றந்திர உடைய

வியா. ஐந்தாபபாட்டு. வானத்திலுமிருந்து உபரிதரிலோகங்களிலே வந்திருக்கையா
லே மறுவந்தபரிந்துட்டால் அநிசரிதந்நாகசக்திகாகததந்தாமை அபிராசீத்யுக்கொண்டிருந்
திறவர்கலே! திணைதது செய்துமுடிக்கவல்ல சக்தியான்களையிருப்பாருள்ளிகொண்டிலே.
அறையோலந்துளவஞ்ஞமினென்பவன்போல். “அனையோவனா! இப்போது வானம்
காலுங்கொன்” என்பாஸாஸிபாஸிலே. ஏனென்றுருளியியிசனென்றே. *கூடந்தவியியாதி
மறுந்தனாவான பூரிபிடிபயிழாது விழிலன்மபித்தலோடே செந்தனாகடக்க, நீருக்குப் செந்
யுக்குரியபாத வரானுவேஷங்கொண்டு “வெள்ளியேட்டு வயிற்றுந்தொண்ட” என்கிற
படியே மறுபாடுருவக்குத்தி அண்டபித்தமியினின்றும் ஓட்டுனென்கித்து ஷகாதத்திலேபெய்ந்
டுத்திருவெயிற்றிலேதந்த சக்தியானும், தன்னையொழிந்த வயன்சுபதாந்தத்தவந்த
விட்டவழக்காம்படி உத்தவல்ல வர்வசிபந்தாவாய், அலந்திதுண்டவந்தவந்த வர்வசிபயாம்
படியிருக்கும் வர்வகாரணபூதனுவல்ல.

இடவனெழுலாங்கி யெடுத்தமலை. வேர்ப்பந்திறுமே ஒருகட்டிலே செந்தவியு
வாங்கி பெய்த்துக்கொண்டிருக்கிற மலை. இடவனெழுப்பந்திறுமென்னால், வேர்திறென்ன
தல்சொப்பாதே, வாங்கியென்னையாலே அகாபயென்கி எடுத்தவையென்கிறதும். மலதங்க
லோடேகூட பாதாவகதைபாஸூமிபைத் திருவெயிற்றுலேகுத்தி ஓட்டியிருக்கிறதிலிருந்து
சக்தியானுவனக்கு, ஒருகட்டியையிடந்திறுத்தாந்தலோலே அண்டலையே விடந்திறுக்கையால்
ஒருகட்டியில்பெய்தே. காணக்கரியானே தன்னெய்ந்திட்டு. காட்டிலேமதித்துத்திடுகிறதானா
யானது கனையொருதுகிரிகையாலே ஒட்டத்திலே குத்தினவையிலே தன்கொய்யுழியா,
அதாவது தன்கொம்பையிட்டு. கருவாய்மத்திடுகிற. கருவாய் விடப்படுகையாய், கொய்
புழுதிரு புண்பட்டவையிலே மருவையொருக. தன்னையெய்தியாதி. தன்னையொருவாயிலே
கையெய்தித்து வளோந்தபிறையை, தானிழந்தகொம்பாக பாடித்து அருவையெய்தித்து
மேலேபாடித்துக்கொண்டு நிலைநிற்கும். கோவந்தகமென்னும் கொற்றந்திர உடையே. ...ரு

மூ.—செப்பாடுடைய திருமாலவண்ணச் செந்தாமரைக்கைவீர லுந்தியையும்
கப்பாகமடுத்து மணிகெடுத்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை
எப்பாமேபரந்திழி தேள்ளருவியிலும் குமணி முத்துவடம்பிறழக்
குப்பாயமெனரின்று காட்சிதருங் கோவர்த்தகமென்னும் கொற்றக்குடையே.

[illegible]

மூத்த வடம்—முத் தாலடம்போலை
பிழை—தனித்தனியே பாகாசிக்க
குடபாயம்—என்கின்றது—அதுதான் அவ
லங்கோர் முத்துச்சட்டையென்று
தோற்றும்படியாக நின்று
காட்சி நயம்—காட்சி மொடாநிற்றி
கோவர்த்தனமென்னுங்கொற்றங்குடையம்.

ய்யா. ஆரூர்பாட்டு. செப்பாடையதிருமால். செப்பாடாவது - செவ்வை. அதாவது - ஆர்ஜனமாவது. “திருமால்” என்மையாலே, இவ்வீடத்தில் அந்த ஆர்ஜனமாவது “திருமால்” என்றும் நன்றிசெய்துமென்கை. அன்றிந்தே, இத்தரணுக்கிட்ட சோற்றையில் க்கி மலி க்கி நின்று வந்தபந்தையினின்று “இவைப்பட்டது படுக” என்றிருக்கை யன்றிந்தே, மலிபு “சகலகம்” என்று சொன்ன மலிதன்னைப் பெரித்து சகலிந்த செவ்வைப்பட்டடைப் பெரித்துகிறது. இப்படி சகலிக்கைக்கடி அவினேரட்டை ஸம்பந்தமானையாலே “திருமால்” என்கிறது என்று இங்ஙனே யோலிக்கவுமாம். அவன் அப்படிப்பட்ட துணைக்கையையவன் தன்செந்தாமரைக்கைவிடேட்டினைபுடி கப்பாகமடுத்தது. தன்னையைய செவந்த தாமரைப்பட்டையாலே விருக்கிற திருக்கையில் விசல்க்கைந்தையும் மலியாகிற குடைப் பூர் கார்ப்படியினுண்டான கப்பாகக்கொண்டு செய்தித்து.

மணிநெடுந்தோள் காம்பாகிக்கொடுத்திருக்கவிட்டதே. நீலத்தம்போன்றிதழ்தையுடைய நல்ல நெடியதாவிருக்கிற நெருத்தோளை அதுக்கும் காம்பாகிக்கொடுத்து, பஞ்சலகும் குடிபிறுர்வார்க்கும் பசுக்களுக்கும் மழையால் நலிவு வராதபடியாகவும், பசுக்களுக்குச் சுவைபடாத பல்பழமணவியு முண்டாம்படியாகவும் நலிவுறுக்கச்செய்ததே. எப்போதும் பாந்திழ்தெள்ளாவி. “சுனைவாய் நிறைவே பிளிதிர்த்தொடிய” என்றிற்படியே அவனைச் சூழ எல்லாபார்வத்திலும் இடைவிடாமல் தங்குகிற தெனிரத சுனைநீருண்கொளவை. இலங்குமணி முத்துவடம் பிறழ. விளங்காநின்ற அழகிய முத்துவடம்போலே தனித்தனியே பாகாக்க. குப்பாய்மணநின்று காட்சிதரும். “அதுதான் அவனுக்கொரு முத்துச்சட்டை” என்று தோற்றுப்படியாக நின்று காட்சிகொடாநிற்கும். கோவர்த்தநமன்மை கொற்றக்குடையே.

பூமியை— பூமியை

தாங்கி கிடப்பவன் போல்— தந்தைகளாலே

தேவ தாங்கிக்கொண்டு கிடக்குமாய்போலே

தட— இடமுடையதான

கைவிரல் நீர்தும்— கைவிரலின் நீர்துவிர

ல்களையும்

மலராவதும்— பார்ப்பவைத்து

தாமோதரன்— தாமோதரனுாவன்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டிருந்து

தட— பெரிய

வளர தான்— மலையாவது;

சென்று— ஆகாசவழியாலே போய்க்கட்டி

அனுமன்— ஹனுமான்னுடைய

புகழ்— கீர்த்தியை

மந்திகள்— பெண்குரங்குகளானவை

பாடி— பாடி.

தம்— தங்கள் தங்களுடைய

குட்டன்களை— குட்டிகளை

குடங்கை— உள்ளங்கையிலே

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

கன்வளர்த்தும்— சீராட்டியுறங்கப்பண்ணு

கிற்கிற

கொவர்த்தன மென்னுங்கொற்றக்குடையே.

† “பலவும்” என்ற விடத்தில் “உம்”சாரியை.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படங்களித்தாதி பலபணங்களைமுடைய நாகராஜன், பா
ப்பையுடையதான பூமியைத் தந்தைகளாலே தரித்துக்கொண்டு கிடக்குமவன்போலே.
தடங்கைவிரலில்தும் மலராவதும் இடமுடையதான திருக்கையிலே துவிரலையும் மலர
வைத்து. தாமோதரன் தாங்குதடவரைதான். ஓர் அபலைக்குக்கட்டவு மடிக்கவுமாப்படி யெளி
யறப்ப, அவள்கட்டினமட்டைய விற்றதுக்கொள்ள சக்தனுமன்றிக்கே யிருந்தவன் தரித்
தங்கொண்டிருந்த பெரியபடையான். பஞ்சலகஷம்முடியும் வளரிலுள்ள பசுவிரைகளு மெல்
லாம் சீராவா நங்கவாப்பாறியே மலையின்பாற்படி. தானென்று - அதின் கருத்தையும் அதின்
மெல்லுண்டான வர்க்குங்களையும் மர்க்கிசேஷங்களையும் அக்கிலத்துக்கடைத்த மதுஷ்யையு
மெல்லாம் கிண்கிறந்து.

அடங்கச்சென்றிருக்கையை வீட்டித்த. துக்கதாயபுத்தமாய், தேவர்கள்கொடுத்த
வசாவத்தாலும் தாவனாடைய பஜபலத்தாலும் ஒருவாஸ்சென்று அழிக்கவிடாணாது
பயாசிருக்கிற வங்கையையெல்லாம் “ஓநமாகடலைக்கடந்தேறி” என்றொடியே சென்று
“உபர்கொண்டாக்கடிகாவையிறந்து” இதயாதிப்படியே கட்டழித்துப்பொகட்ட. அறு
மண்புகழ்பாடி. ஹனுமானுடைய கீர்த்தியைப்பாடி. தம் குட்டன்களை, தந்தாமுடைய குட்
டிகளை. குட்டனென்கிறது- பரிதியாலே. குடங்கைக்கொண்டு. குடங்கைகளிலே யேற்றி
க்கொண்டு. மந்திகள் கண்வளர்த்தும். மந்திகளானவை சீராட்டியுறங்கப்பண்ணுகிற்கும்.
மந்தி- பெண்குரங்கு. கொவர்த்தமென்னுங் கொற்றக்குடையே. எ.

பால் கணம்— பல தீர்ப்பு
 போர்க்காத்து— யுத்தப் பூமியிலே
 சரம் நாரி பொழிந்து— சரங்களை வர்ஷித்
 தாற்றோலே வர்ஷித்துக்கொண்டு
 எங்கும்— இடைச்சேரியடங்கலும்
 பூசலிட்டு— ஹிந்து முழங்கி யுத்தம்பண்ணி
 நலிவான்— வருத்துவதாக
 உற— ஹிந்துவட்ட வளவிலே
 கேடகம் கொப்பவன்போல்— காருகோத்
 துப் பிடிக்குமவன் போலே
 நாராயணன்— நாராயணனுனவன்
 (திருக்காயிரி லெடுத்துக் கொண்டு,)
 முன்— முந்திவருகிற
 முகம்— வர்ஷமுதத்தினின்றும்

இலேவேய்குடம்பை— பர்வதாலைகளில்
 வளிக்கிற
 தவம் பாரமுனிவர் இருந் தபஸ்விகளாரி
 தார் நடுவே சென்று ஹிந்து பாரமுனி
 கள் நடுவே சென்று
 அணர் சொறிய - தன்கழுத்தை அவர்கள்
 சொறிய
 கொலை— கொல்லுகிற
 வாய்— வாயையுடை பதாய்
 சினம்— கோபத்தைபுடைத்தான
 வெங்கைகள் புலிகளானவை
 நின்று உறங்கும்— நின்றபடியே உறங்கா
 சிர்கிற
 கோலத்தாற் கொண்டுக்கொற்றக்குடையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சலமா முகிலிபாதி. பலதீர்ப்புக்கடலை வளராதப்பருயி
 நீர்க்கொண்டெழுந்த மஹாமேகங்கொளவை, யுத்தப்பூமியில் சரவரஷம் போலே வர்ஷித்துக்
 கொண்டு திருவாய்ப்பாடியில் ஊரோடு பசுக்கள் பெயுமிடத்தோடுவாசியுற எங்கும் “ எங்க
 னீத் தப்பவல்லாருண்டோ ” என்று ஹிந்து முழங்கிப் பூசலிட்டு நலிவதாகவொருபாட்ட
 வளவிலே, அந்த சரவரஷத்தைத் தனக்கைக்குக் கழுதெடுத்துப் பிடிக்குமவன்போலே வர்ஷ
 ரகதகளுன நாராயணன் தனக்கையிலே பெடுத்துக்கொண்டு முந்திவருகிற வர்ஷமுதத்தைத்
 தனக்கருகிலே. இலேவேய்குடம்பை. இலேயாலை வேங்கைகடல்; பர்வதாலைபொன்றபடி.
 இத்தை வளவஸ்த்தாசமாக வுடையாயிருந்துள்ள. தவம் பாரமுனிவர். தவம் பிழிபட்டான மஹ
 ர்ஷிகள். இருந்தார்டுலேசென்று. தபஸ்ஸும்காக ஓடித்தந்தலை நிராஸிருந்தவர்கள் நடுவே
 சென்று. அணர்சொறிய. “ வர்ஷமும் பகவதாத்மகம் ” என்று கண்டிருக்கையிலே ஹி
 ஹி மொருபாட்டறிஞர்களுவர்கள் தன்கழுத்தைச் சொறிய. கோலவாய்ச்சின் சிவங்கை
 கள் நின்றிறங்கும். கொல்லுகிறவாயாம் சினத்தைபுடைத்தான புலிகளானவை. அந்த
 ஸுசத்தாலே நின்று உறங்கா சிர்கும். கோலத்தாற் கொண்டுக்கொற்றக்குடையே. ... அ.

மூ.—வன்டேய் முலையுண்டதோர் வாயுடையன் வன்ஹுணைகின்றதோர் வன்பரத்தைத்
 தன்போரிட்டுக்கொண்டு தாணிதன்னிற் ருமோதரன் முங்குதடவரைதான்

வான் துன்பென— வன்பு துன்புபலவான்
தன் பேர்— ‘கோவந்ததான்’ என்ற தன்
பேரை

இட்டுக்கொண்டு— அந்தமடங்கு இட்டுக்
கொண்டு

தூணிதன்னில்— இச்சிலத்திலே
தாமோதான்— ஆய்ச்சி மெருத்திற்குக்
கட்டிய மடிக்கவுடம்படி பவ்யனுந்
தான்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டு கின்ற
தடம் வளாதான்— பெரிய மடையாவது;
முடிக்கவாங்கன்— (ஸ் வனையாட்டி) குரங்கு
கரின் திரையானவை

காட்டுகைகடாக

தம்முடை குட்டன்களை— தந்தம் குட்டி-
கலை

முதுகில்— முதுகிலே

பெய்து— கட்டிக்கொண்டு போய்

கொர்பு— கொம்பிலே

வற்றி இருந்த— வற்றிவைத்து

குதி— ஒரு கொம்பில் கின்று மொரு
கொம்பிலே தத்துப்படியை

பயிற்றும்— பழக்குவியாநிற்கிற

கோலத்தக மென்னும் கொற்றக்
குடையாம்.

வ்யா. ஓர்வாதார்பாட்டி. வன்பெய்முலைபுண்டதோர் வாயுடையன். வலிய பேயு
டைய முலைபுண்டதொரு வாயுடையவன். பேய்க்கு வன்னையாவது-இவனுடைய மெள
க்தப்பதையும் வடிவமாகவும் கண்டயிடத்திலும் இளகாத நெஞ்சின்வலிமை. அன்றிக்கே,
வன்மை முலைக்கு விசேஷமானாய்- அதின் விஷத்தினுடைய க்கொளப்பத்தைச் சொல்லவுமாம்.
மந்தேற்றின் முலையிறே. ஓர்வாயென்றது- அந்த நஞ்சைப்பொறுத்து உண்டையாலும் அ
வளை முடிக்கையாலும் அத்தவிதேயமானவாயென்றபடி. வந்துணைநின்றதோர் வன்பாத்தை
வலியாய்ந்ததை நிகித்து கின்றதொரு வலியுணைப்போலே. “தரித்து” என்கிற விஷ
யார் ஆய்ந்தார்ப்பார்.

தன்பேர்ட்டேக்கொண்டு. “கோவந்ததான்” என்கிற தன்பேரை அதுக்கிட்டிக்கொ
ண்டு. தூணிதன்னில். தோரத்தரங்களில் வ்யாவர்த்தி. அதாவது - பேரவாயுடையரான
பாஹுமேதாநிவன்பால்வாங்குகின்றிக்கே, கூடாதமறவ்யரும் கானலாம்படியான இச்சில
த்திலே பெய்ந்து. தாமோதான். பெற்றதாய்க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி. பவ்யனுந்ருந்த
வன். “வன்பெய்முலை புண்டதோர் வாயுடையன்” என்றும், “தாமோதான்” என்றும்
சொல்லுகையாலே - பேய்த்தாயைமுடித்து ஆய்த்தாய்க்கு பவ்யனுந்ருந்தபடி. சொல்லு

செய்தா - கடித இப்படி வயதுள்ள மனைபுகளாகியிருக்கின்றன. இவ்வாறு ஒருவாட்டமின்றித் தக்க விநியோகப்படிவை பதுபவித்து, மங்களாசாஸனம் உடைய பித்தா யாரின் செங்குரு - இதில்.

மு.—கோடியேறு சேந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோடிமுழிந்தில வாழ்ந்தில
வடிவேறுதிருடிகிர் ஈர்த்தில மணிவண்ணன் மலைமேள் மீட்டிரதம்
முடியேறிய மாழுகித்பங்கணங்கண் முன்னெந்ந் கரைத்தன போலவென்றிர்
குடியேறியிருக்கு மனடிபொழியும் கோவர்த்தமென்னும் கொற்றக் குடைபிய. டி.

பதவுரை.

<p>கோடி வ.ய.— த்வஜத்தை கோகாசுபாயக
தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய்
செம் தாமரை— செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
கை விரல்கள்— திருக்கைகடிகர் திருவிரல்
கடையும்
(ஏழாள் ஒரு படிப்படி மலைமேல்
கமகது கொடி என்ற வகையிலும்,)
கோலமும்— இயற்கையான அழகுமே
அழிந்தில— அழிந்தனவிலை;
வாழ்ந்தில— வாட்டமுடைய மனடித்தன
விலை;
வடிவ ஏறு — அழகுமிக்கிருந்துள்ள
திரு உகிர்— திரு நகரங்களானவை
கொந்தாம இல— கொந்தனவெல்லாம்;
மணி வண்ணன் — சீவாதவண்ணன
கண்ணனெடுத்த
மலையும்— கோவர்த்தக கிரியும்</p> | <p>(அந்தை இவ்வெடுத்திருக்கொண்டு
கின்ற செவையும்,)
தூர் கமகதுமே— தூர் கமகது வித்தைய
காரித்தது;
(அந்த மலை எது வென்ன;)
முடி — மலையின் சிகரத்திலே
எதிரும்— எதிரின்
மாழுகில்— பெரிய மோகம்மலின்
பல்கணங்கள்— பல திரிசுலாசாஸனம்
முன் கொற்றி— தங்கன் கொற்றியின் முன்
மாமரமேறு
கரைத்தன போல— கரைத்தாற்போலே
எங்கும்— எல்லா கிடங்குகளிலும்
குடி வறி இருந்து— குடிபெற்றிருந்து
மனடி பொழியும்— மனடி பொழியா நிற்கிற
கோவர்த்தக மென்னும் கொற்றக்
குடைமேல்.</p> |
|--|---|

வ்யா. பத்தாய்பாட்டு. கோடியேறு சேந்தாமரைக் கைவிரல்கள். (க) “புலவ ஞானை
கூக விறைநவாணிமா” என்றபடி மேல் பிச்சவாய்மைவாகமான தவஜவஜ்ஜிதி சிற்றங்
களை கோகாசுபேண உடைத்தாயிற் றே திருக்கைதாரிருப்பது; அதுக்கெல்லா முபலகூண
மாக த்வஜமொன்றையு பருகிச் செங்குர. த்வஜத்தை கோகாசுபேண தரித்துக்கொண்டிரு
ப்பதாய், உறுத்தாலும் செவ்வியாலும் மார்த்தவத்தாலும் செந்தாமரைபோலே மிதக்கிறதிரு

பலபேரார் பூமாதேவன் பெருங்கை. வந்ததெதிரும் பகலின் தூய நிகர் சோனாறு வாயில் விழ்
 மலையெய்தாவித்தவையெனிய, அது துபாபுர்த்த நெய் அருந்தவையெனியெனியும்கொல்
 முடிபுத்தபதி. மலையின் கொடி மலையிலேயேயின மலையெனக்கவன்றுகூட மலையெனக்கவன்று
 வாயுறவங்கவானவை. முன்னெழி கணத்தினுபொல வெங்குங் குடியெழியிருந்து மறைபொழி
 யும். அழிவடைபுழைவெழிவெனத்தாழ்வெனவே முதல் குடியெழியிருந்து சோகதத்துக்
 கெல்லையென வாய்ந்தெழினடையடி. அங்குதகன் பொய்யெழியுள். வாய்விடவெனவென
 தித்தொடவெனத்தி நடைவந்தவையெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொட
 ததனபொலவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொட
 விற்றும். கோவந்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொட
 ததவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொட
 (6)

அ.—கொத்தில், இத்தி, திமழி தற்றுக்கு படைச்சொல்லித் திகைகாந்தெழிர்.

மு.—அரவிந்தன்ளிகோண்டவந்துரத்திட் டரவபாசகழந்தியவனுடைய
 குரவிந்தொடி. முல்லையெனின்றறதுங் கோவந்தொடவெனத்தொடவெனத்தொடவெனத்தொட
 திருவிந்தொலி மறைவாணம்பந்துர்த் திகழ்விட்டபிரான் கோவ்வமலைபத்தும்
 பரவமனநன்குடைப் பத்தருள்ளார் பரவமனவருந்த கண்ணுவேர. கக.

பதவுரை.

அரவின்— திருவனத்தாழ்வான் போல
 பன்னெனென்டு— (சூரியபதினிலே) பன்னெ
 கொண்டு

(அக்ஷையிட்டு, அப்பாடியில்
 வந்தவதரிந்து,)

அரவன்— காணியபாசகழந்தி

அரத்தி— ஸந்திவிட்டு

அரவன்— ஸந்திவிட்டுக் கெல்லம்

பகை— பரவமன பொய்ய திருவாழ்வான்

வந்தியவருடைப— வாயுறவர்க அனைய
 வனுடைய

குரவின்— குரவமாதத்திலே

கொடி— கொடியாய்ப் படர்க்கு கெடக்கிற

முல்லையென— முல்லையெனவன

கின்று— கிலேபெற்று

திருவின்— வாயுறவ முறியால்
 பொலி— கெளங்கி கெளங்கியால்

மறை— கெளங்கிக்கு

வானர்— வாயுறவன் செழிந்த வல்ல
 தானவர்கள் வந்ததித்தெ

புத்தார்— முறியெனியுத்தால்

திரு— கெளங்கி கெளங்கியால்

பட்டபிரான்— பொய்யாழ்வான்

பொன்ன— அருவியெனக்கு

மலை— பொய் மலைவான்

பத்தும்— திரவந்திய பாதம் கெளங்கி

பாவும்— பாவுமாய்ப்பான்

மனை— மகன்னை

கன்கு— கன்குக

உடை— உடைபாணிகளால்

... ..

$$C(F) = \{f \in F : f = \sum_{i=1}^n a_i f_i, \text{ where } a_i \in F, f_i \in F, \text{ and } f_i \text{ is a } C(F)\text{-module}\}.$$

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

$$\frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{8} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{16} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{32} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{64} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{128} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{256} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{512} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1024} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2048} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4096} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{8192} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{16384} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{32768} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{65536} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{131072} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{262144} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{524288} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1048576} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2097152} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4194304} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{8388608} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{16777216} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{33554432} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{67108864} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{134217728} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{268435456} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{536870912} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1073741824} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2147483648} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4294967296} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{8589934592} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{17179869184} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{34359738368} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{68719476736} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{137438953472} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{274877906944} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{549755813888} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1099511627776} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2199023255552} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4398046511104} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{8796093022208} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{17592186044416} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{35184372088832} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{70368744177664} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{140737488355328} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{281474976710656} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{562949953421312} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1125899906842624} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2251799813685248} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4503599627370496} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{9007199254740992} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{18014398509481984} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{36028797018963968} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{72057594037927936} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{144115188075855872} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{288230376151711744} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{576460752303423488} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1152921504606846976} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2305843009213693952} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4611686018427387904} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{9223372036854775808} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{18446744073709551616} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{36893488147419103232} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{73786976294838206464} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{147573952589676412928} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{295147905179352825856} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{590295810358705651712} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1180591620717411303424} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2361183241434822606848} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4722366482869645213696} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{9444732965739290427392} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{18889465931478580854784} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{37778931862957161709568} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{75557863725914323419136} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{151115727451828646838272} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{302231454903657293676544} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{604462909807314587353088} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1208925819614629174706176} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2417851639229258349412352} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4835703278458516698824704} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{9671406556917033397649408} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{19342813113834066795298816} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{38685626227668133590597632} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{77371252455336267181195264} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{154742504910672534362390528} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{309485009821345068724781056} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{618970019642690137449562112} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1237940039285380274899124224} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2475880078570760549798248448} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{4951760157141521099596496896} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{9903520314283042199192993792} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{19807040628566084398385987584} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{39614081257132168796771975168} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{79228162514264337593543950336} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{158456325028528675187087900672} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{316912650057057350374175801344} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{633825300114114700748351602688} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1267650600228229401496703205376} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2535301200456458802993406410752} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{5070602400912917605986812821504} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{10141204801825835211973625643008} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{20282409603651670423947251286016} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{40564819207303340847894502572032} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{81129638414606681695789005144064} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{162259276829213363391578010288128} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{324518553658426726783156020576256} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{649037107316853453566312041152512} \left(\frac{1}{2} \right) = \frac{1}{1298074214633706907132624082305024} \left(\frac{1}{2} \right$$
[illegible]

(५) यदि $\frac{1}{x}$ का मान $\frac{1}{y}$ के बराबर हो तो $x = y$

பெரிய நெய்தல் குதிரைகள் மரங்கள்

கூட இது - அழகிய பூக்கள், பூக்கள்

কর য়ে হইল (স্বাভাবিক) স্বেচ্ছায় চ্যুত হইল

ஆதலால் இவ்வுரையினைப் படித்துக் கொள்ளுமாறு உத்தேசித்துள்ளேன்.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

$$d \ln \dot{\gamma} / d \ln \dot{\gamma}_0 = \frac{1}{2} \left(\frac{d \ln \dot{\gamma}}{d \ln \dot{\gamma}_0} \right)^2 \quad (2)$$

மதுரை மருத்துவக் கல்லூரி (மருத்துவப் பள்ளி) கல்வித் துறை, மதுரை

६०१ ११३० ११३०

[illegible]

ச. 1 (b) பாதுகாப்பைத் தருவதற்காகவேதான் அந்த ஆய்வு நடத்தப்படுகிறது. இத்தொடரில்
பாதுகாப்புக் கண்காணிப்புப் பாதகமாகவே ஆய்வு நடத்தப்படுகிறது என்பதைத் தவிர

பெரும்பாலும், நாகர்க்கிளி கட்டிடத்தில் இடத்துவீசத்துவீசு சாற்றுக்கொல்லைக் குழுவாக்கினர். அவர்

[illegible][illegible]

பெரும்பாலும் அப்பகுதிகளையாகிய வாரணசிவபுரம், அருங்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் 1947-இல் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. தாமதமாகிவிட்டது. ஆகவே காவல்துறைப் படைகள்

யான உயிர் உயிர்ப்பாடி, நீயின்காசொடு வணுகியாப்பென்று அழகு, நைத விசுவநாதராய
யான உயிர் உயிர்ப்பாடி, நீயின்காசொடு வணுகியாப்பென்று அழகு, நைத விசுவநாதராய

(க) “கடவுளது உயர்வு உருவம் வளமுடையது. உயர்வு உருவம் வளமுடையது.”

என்றுக் கூறும் இயற்பாக்கள் பகவதருபவராயான விஷ்ணுவையாவை “சுன்னகரி” என்றும் அழைப்பாடுக்கூறாமலாம். இதோற்புதம் கோரி. இதோராத் தயங்குகோகான்.

[illegible]

ஆள்க்கள்ளலாரைப்பிடித்தாக, சங்கன செவ்வாலை புகுந்து உணர்த்தி வாருங்கோள் என்பா
 னைப்போலே ஆகாஷிக்கிர குழிவொசை வழிகாட்டவாய்த்து இவர்கள் தாங்கள் வந்தது.
 'கொல்லாச்சிறியர். கொடிதாண்டதில் ஸமர்த்தானவர்களுடைய சிறப்பென்கள். இளங்
 கொங்கை குதுகுலிப்ப. நங்கன்வசத்தில் நிலா,தபடி பரிணாமான முலைகளானவை, தங்க
 னாபிற்றா. சாகித 'பார்க்கள் முன்னேபோகிறோம்' என்று கௌதுஹலப்பண்ண. இளங்
 கொங்கை. சொல்செனா பரவையகையத்து. குதுகுலிக்கையாவது-தவராதிசயத்தால்வந்த
 கொப்பம். உடருளவிழிந்து கொங்கையில் குதுகுலிப்பு மாதாமன்மிக்வே கொங்கைக்கு
 ஆர்ப்பாணாபரிபுரம், ஸர்வமந்தியங்களுக்கும் பாதாமான மான்ஸும் கட்டுக்கொலைந்து.
 வந்தும் காவலும் உயிற்று. வட்டுமுழவ் காவலையுட்கடத்து. அதுவது- அலறிகளுக்குள்ளே
 அடி நித்தாய்பா' அத்துக்கொண்டு ததவுகையுமடைத்துப் புறக்காலவாக லேணிப்பந்துக்க
 லுபர் கிடக்க, அத்தக்காவல்கொலால்லாம் சுதூதபாஷாணங்கொப்போலே ஒருசாக்காக
 ந்தபாபால் கட்டிற்று. கயிறுமாலையாகிவந்து. கயிறிலே யொழுங்குபடச் சேர்த்தமலைகள்
 போலே சிறைசொலாகவந்தது. கவிழ்த்துநின்றனரே. இவனைச் சூழ்த்துகொண்டுநின்றார்கள்.
 அப்பரிக்கே, குழிலைவாழிபோலவந்த இவனைக்கண்டவாறே ஸ்ரேஷ்த்தாக் களிழ்தலையிட்டு
 சின்றுக்கொண்டதுதல்; வதிச்செறிக்கொட்டாமல் கவிழ்த்துக்கொண்டு சின்றுக்கொண்டதுதல். க.

மு.---இடவண்ணரை மிடத்தோரொசேய்த் திருகைகூடப் புருவநெரித்தேறக்
 குடவயிறுடட வாய்கடைகூடக் கோளின்தன்துழல்கொ தேனபோது
 மடமயில்கொடு மாண்பினைப்போலே மங்கைமாரிகண் மலர்க்கூந்தலவிழ
 உடைநெகிழ வேளாணையாற்றுசில்பற்றி யொல்கியோடரிக்க னெருநின்றனரே. உ.
 பதவுரை.

கொளிறுமன் --- பசுமேயக்கப் பெற்ற கண்
 னன்
 இட அணரை --- இடப் பச்சத்துச் சரக்குந்
 தாந்தை
 இட கொளொடு சாய்த்து --- இடத்திருத்
 தோளேசுடே சாய்த்து
 மிருவை --- இரண்டு திருக்கைகளும்
 கூட --- வேப்பங்குழலோடே சேரவும்
 புருவம் --- திருப்புருவங்களானவை
 நெரிந்து ஏற --- கொளிறு மேலே கிளரவும்

குழல் கொடு --- வேப்பங்குழலைக் கொண்டு
 உதுன்போது --- உதுன்பகாலத்திலே,
 மடம் --- மடப்பக்கையுடைய
 மயில்கொடு மான் } மயில்கள் போலவும்
 மனை மேயல் } மான் மேடைகள்
 போலவும்
 மங்கைமாரிகள் --- புலங்கொண்ட ந்தரிகள்
 மலர் --- பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
 கூந்தல் --- கௌதுமானது
 அளிழ --- கெழிந்து அலையவும்

33. பரமசிவன் — சிவபெருமான் திருவடிகளில்
 1. பரமசிவன் — சிவபெருமான் திருவடிகளில்
 வாகுநன் வாகுநன் (புருஷோத்தம: புதுவாட) —
 வாகுநன் வாகுநன் திருவடிகளில்

மனம் — மனம் மனம்
 உருகு — உருகு உருகு
 மனம் — மனம் மனம்
 மனம் — மனம் மனம்

அவிரா— அப்பித்திக்கு அன்புமயம்.

செண்ணி— செந்திரபாணி
 வேர்ப்ப— ஸ்வேதாந்விந்ரியாநயம்.
 செவி— காந்தகை
 தோத்தா— இக்குருவிலாநாநிதேவாதிந்நாநி
 கொண்டு
 பின்புறம்— திவ்யாந்நாநி.

டி.பா. மூன்றாம் பாகம். வானினவாக. பரமபதத்துக்கு இளவரசராய்ளவன்.
 (ந) வந்திருக்கிறீர்கள். இது பாலாஜனுனவன் வந்திருக்கிறபோலே வாய்த்து— “முதுவராய்-
 லின்னாட்டவர்” என்கிற சித்தபலாட்டிகளைப் பதாரதாக்கி அவர்கள் சித்தே தன்னையடைத்துக்
 கொண்டிருக்கிறார்களே. “திருவளத்தாய் வான்மடியிலும் ஸ்ரீஸேவா
 பதியாழ்வான் சிவபெருந் திருநெல்விழைந்திருந்தான். இத்தகைய வளரு
 வது” என்றிதே பட்டாரதாக்கிச் செவது. வைத்திருந்தான். அங்குள்ளார்க்குக் குழை
 ச்சாக்காக சிவத்தாய் அருள் தரப் பரமபதம்பண்ணி அருளாதும் கோக்கலெனும்படியானபரு
 வத்தையுடையவன். வாகதேவன். ஸ்ரீலலாசுதேவர் நிருமகன். இத்தால்-சிவப்பிரபிபாஸபா
 த்வத்தில் வாய்ந்தது. மதுரைமன்னன். ஸ்ரீமதுரைக்கு ராஜாலானவன். பரமபதத்தில்
 ஸ்வதந்தராயிருப்பாரொருவரில்லாமையாலே தன்னுடைய ஆசிரித பரதந்தியம் தோற்ற
 இருக்குமாபடியைப்பற்றி “இளவரசு” என்கிறது; இங்கு இருந்ததே குடியாக வந்ததந்தா
 சாலகயாலே சாரத அருந்திவந்திருக்கின்றிருக்கும்படியைப்பற்றி “மன்னன்” என்றது. நீதி
 கோனினவாக. “வாகதேவன்” என்றதற்கும் அவ்வருகையோரு நீர்மையிதேயிது. அது
 ராஜருளர்; இது கோபருளியிதே. ஸ்ரீரத்தகோபர் திருமகனான இளவரசு. பஞ்சலகாசிரியுக்
 கும் அரசு ஸ்ரீரத்தகோபராலகையாலே, இவனை “இளவரசு” என்கிறது. கோவலர்குட்டன்.
 சுவைகுந்தக்குட்டனில் வாய்ந்தது. கோபனுடையாகப்பரிந்து நோக்கவேண்டுமாபடியான
 பருவத்தையுடையவன். கோலிந்தன். ஜாத்யுதிதமான கோசகலையே யாத்ரையாயுள்ளவன்.
 குழல்கோதியேபோது. வந்தவனாகப்பரிசுமான குழல்கொண்டு வந்திருப்போது. வானினம்
 படியார். வானிலே வந்திருப்பாராய் அந்தலோகமுள்ளவனாயும் ஜாமாநாக்காரிந்திக்கே, (2)
 டோகயோக்யமான சரிசங்கையுமுடைய ஸ்திரீகள். படி-சரிம. வந்துவந்திருக்கிற. குழலோரை
 வழியே வந்துவந்து திரண்டு. மனமுருகி. மலர்வது நீர்ப்பாண்டாயிருக்கி. மலர்க்கண்கள்
 பணிப்ப. மலர்போலேயிருக்கிறவர்களில் ஆகத்தாக்குங்கள் துளித்துவிடு. நேனளவுசெய்து

பாட்டைப் பற்றித் தரும் போகட்டவன். முன்னால் மன்னாஞ்சுகம், முன்பு வலையுற்று மன்னாடான
 ராஜாக்களும், அபிமானம் சேர்த்துத் தங்கியிருந்த நன்மதிப்பைக்கொண்ட உலகம், நெங்
 குமாடியிருக்கிற. மதுக்கண்ணன்நீர் குடிவிடுகதை தேவியைப்பற்றிவாங்க. ஆகிறதன்மேலே
 யான மதுவாவ சிவசிவையுடைய நிருப்பவனத்தின் கைத்துடைய நிருக்குமனினுடையதன்
 நிர்ப்பானது செவியைப்பற்றித்திருக்க. நன்றைப்பற்றித்தான். செவியைத்தாண்டிவானையுந் தன்
 துடைய தன்மையிலே வளக்கொடுக்கும் நன்மைப்பெய்தைய வினையாண்டித்தாழ்க்கும்
 பெரியபுடை வையாக வினையிருக்கும் துப்புருவும் சாதனம். “சாதித்தையக்கு துடித்த
 நாயகர்” என்று வளவிலேகொடுத்தாயிருக்குமவர்களே; இப்படி சிருத்திரவர்களும்,
 தம்மில்லையென்றது. தந்தாமுக்கு வளவையுடைய அரிமதமான வினையுடையதென்று பாடாந
 வளவனத்திலே, அவையதன்னை நோக்கமுள்ளது. கீர்நரித்தாது. கீர்நரிக்கொண்டு பாடித்திரி
 கையாலே “கீர்நரித்துங்கள்” என்று ஜகத்பரரித்தவர்களா விருக்கொடுவர்களும் தந்தாமு
 டைய கீர்நரி இனித்தொடக்கடலோமல்லோமென்று விட்டார்கள். ௫.

பு.—செம்பெருந்தலங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகிசிவவன் தேவர்கள்சிங்கம்
 நம்பரமணிநாள் குழுவாத்தக்கேட்டவர்க ளிருற்றனகேள்
 அம்பரத்திரியுள் காந்தட்டரேல்லா மமுதகீதவலையாற் சுருக்குண்டு
 நம்பரமன்றென்று நாணிமயங்கி ணைத்துசோந்து கைம்மறித்துநின்றனரே. கா.

பதவுரை.

செம்— சிவத்தான்
 பெருகட— மிகவும் பெருத்திருந்துள்ள
 கண்ணன்— நெருக்கன்களை யுடையனாய்
 தான்— (முன்னால் போலே) தாண்டிருக்கிற
 நோளன்— நிருநரிதான்களை யுடையனாய்
 தேவன்— தேவகிப் பிராட்டிக்கு
 சிறுவன்— மகனாய்
 தேவர்கள் சிங்கம்— தேவனிலுமமாய்
 நம்— நமக்கு
 பாமன்— தன் பெருமை யெல்லாமறிவ
 லாம்படி விருக்குமவன்

இடர் உற்றன்— இடருற்ற ப்ரகாரங்களை
 கோள்— கேளுக்கோள்;
 அபரம்— ஆகாததுகிலே
 திரியும்— திரியாக்கின்ற
 காத்தப்பர் எல்லாம்— கத்தர்வ ஜாதிபர்
 எல்லாரும்
 அமுத கீதம்— அமர்தம்போல் இனிய
 இவையாகிற
 வலையால்— வலையாலே
 சுருக்குண்டு— கட்டுண்டு
 நம் பாம் அன்று என்று— நம்மால் இனிப்

நிருக்கங்களை யுடையவன். திரள்தோளன். கணையங்கன்போலே ஓரண்டி ருந்த நிருத்
தோள்களை யுடையவன். தேவசிசிவன். தேவகிபிராட்டிக்கு விதேயனுடைய புத்தானாவன்.
தேவர்கள் சிங்கம். துர்மாகிதான தேவர்களுக்கு அர்ஜுனப்போலே அர்ப்பணப்படுற யிருந்
புரவன். நம் பாமன். தன்விரிபாநாத்தப்பூதான நமக்குத் தன்புருமையெல்லா மறிய
லாம்படி யிருக்குமவன். இங்காள் குழலாத. இற்றைகள் குழலாத. கேட்டவர்க ளிடருந்
றனகேள்வர். இக்குழலோனாவைக் கேட்டவர்கள் இந்நிலைபாஸத்தாலே வித்தானபடி
வைக் தேவிகோள். கேட்டவர்கள்தான் ஆர், அவர்களிடருந் பாகாரமென்றென்ன; சொ
ல்துநிறுத்தில் அம்பாயித்யாத. அந்நரிக்கசாடிகளாய் நத்ததே பாராய்ப்போரும் கந்தர்வ
ஜாபிரெல்லாம் அழ்ந்தப்போலே விவிதான காநவிலையிலே கட்டுண்டு. நம்பமன்றென்று.
இவிப்பாடலென்பதென்று நமக்கு பரமன்றென்று. அணி. நிற்பாடிப்போனதுக்கும் லஜ்
ஜித்தா. மயங்கி. நெடில் ஒன்றுதானாம் நினைக்கமாட்டாதபடி யறிவாழிந்து. னைந்து.
அறிவுக்கு த்வாரான அந்நகோணம் செிலமாய். சோர்ந்து. சரிசம் கட்டுக்கொலைத்து தளர்
ந்து. கை மறித்து நின்றனரே. நங்கள் தனத்தி வாக்கால் சொல்லவும் பலமற்று “ ஒன்று
க்கும் ஸ்விமால்லோம் ” என்று கையை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். சு

பூ.---புலியுணுன்கண்டீதா அப்பதங்கேள்வர் புணியெய்க்குமிளங் கொவலர்சட்டத்
தவையுணுகத்தெய்யான்துழுவாத வமரலோகத்தாவாந் செலுறிசுட்ப
அலியுணுமற்று வானவொல்லா மாய்ப்பாடிநிறையப் புதுத்தீண்டிச்
செலியுணுவின்சுவை கொண்டுமகிழ்ந்து கொலிந்தனைத்தோடந்தென் டும்லிடாசே.
டதுவரண.

புலியுள்— பூமியிலே

நான் கண்டது இம்— நான்கண்டதொரு

அழிபுதம்— ஆதர்சப்பந்தை

கேள்வி— கேளுங்கேள்;

புலி மெய்க்கும்— கண்டுகண்டியக்கிற

இவ் கொவலர் } கொபாலபாலமிக்கிருந்
கட்டத்தாவையுள் } துள்ள கட்டத்திலே

சாகம் அணையான்— திருவனந்தாழ்வான்

மேலேபன்னிகொண்டருளு மவனுன ஸர்
வேசுவான்

வானவர் எல்லாம்— தேவஜாபிரெல்லாரும்

அவி— அந்நாள் தங்களுக்குவிக்கும் ஹவி
ன்ஸை

உறு மறந்து— புஜிக்க மறந்து

அயர்பாடி— திருவாரப்பாடி பாளைய

நிறைய— நிறையாடபடி

புருகுது— வந்து

சண்டி— கொருங்கி

செவியன் கா— செவியின் உயராவாலே

இவ்வவை—குழலோனாசின் இவியாஸத்தை

கொண்டி— உயிரொண்டி

உருகினப்பாது— ஊதினமேயு

பறவையின் கணங்கள்— பச்சிகளின் திரள்
கணானவை
கூடு துறந்து— தந்தாமுடைய கூட்டை
விட்டு
வந்து— மர்ஷ்மான் பக்கலிலே வந்து

கால் பரப்பிட்டு— கால்களைப் பரப்பி
கவிழ்த்து இறங்கி— தலைகளைத் தொங்க
விட்டுக் கொண்டு
செவி— காதுகளை
ஆட்ட சில்லா— அசைக்கவும் மாட்டாதே
நின்றன.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சீயூலிஸ்கள் தடவிப்பரிமாற. “ கருஞ்சிறுக்கன் ” என்ற
பருவத்துக்குத் தகுதியாய்ப்படி சிறுத்திருந்துள்ள திருவிசைகளானவை திருக்குழலின் துணை
களில் புதைக்கவேண்டுமெனது புதைத்துத் திறக்கவேண்டுமெனது திறக்கைக்காகக் குழலின் துணை
களைத் தடவிக்கொண்டு வ்யாபரிக்க. செங்கண்னோட. * இடவணரை யிடத்தோளோடுசாய்த்
துத் துறோதோறும் கண்ணோடின்னு ஊதுகையாலே, சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களானவை
வாசிக்க. செய்யலாய் கொப்பளிப்ப. “ வாய்க்காடகூட ” என்றபடியே இரண்டுகடைவா
யையும் குவித்து ஊதுகிறபோது சிவந்திருப்பவளமானது அகவாயிலுள்ளவா வாயுவி
னுடைய பூரிப்பாலே குவிழ்க்க. குறுவெயர்ப் புருவங் கூடலிப்ப. * உலாவியுலாவிக் குழலுது
கிய ஆயாஸம்பொறுமல் லெனகுமாய்த்தாலே குறுவெயர்ப்பரும்கினை திருப்புருவமானது
மேலேவிளிர்த்துவளைய. கோலித்தன் குழல்கொடுதினபோது. கோரகண்ணத்திலே தீக்கிதனாய்
அவற்றை மேய்த்துக்கொண்டு திரியுமவன் அவை மேய்த்து வயிறுகிறைந்த ஹர்ஷத்தாலே
ஸர்வஜ்ஞானாதமகோஹரமான திருக்குழலைக்கொண்டு ஊதுகிறபோது. பறவையின்கணங்கள்.
பச்சிகளினுடைய திரள்கள். கூடு துறித்து. தந்தாமுடைய வஸ்தவ்யஸ்ததலங்களைவிட்டு. வந்து
குழித்து பகோடுகிடப்ப. குழலோசைவழியே ஊதுகிறவனாவும் வந்துகுழித்துகொண்டு
வெட்டி. விழுந்தகாடுபோலே பாவசமாய்க்கிடக்க. கறவையின்கணங்கள். பச்சிகளினுடைய
திரள்களானவை. கால்பரப்பிட்டு. பாவசப்பத்தாலே கால்களைப்பரப்பி. கவிழ்த்திறங்கி.
தலைகளை மிகவும் நகற்றிக்கொண்டு. செவியாட்டகில்லாவே. “ செவியைப்பசைக்கில் இசைக்கு
பாதிபந்தகாரம் ” என்று செவியையாட்டவும் மாட்டாதே நின்றன. அ.

மூ.— திரண்டேழுதழைமழை முகில்வண்ணன் செங்கமலமலர்சூழ் வண்டினம்போலே
சுருண்டிருண்ட குழருழிந்த முகத்தாணுதுகின்ற குழலோசைவழியே
மருண்மோன்கணங்கண் மேய்கைமறந்து மேய்த்தபுல்லங் கடைவாய்வழிசோ
இரண்போடே துலங்காப் புடைபெயரா வெழுதுசித்திரங்கள்போல நின்றனவே. ௬.

சுருண்டு இருந்த— கருட்கையையும் இருட்
 சிவையு முடைத்தான
 குரல்— கேசபாசுக்களானவை
 தாழ்த்த— தாழ்த்திருந்துள்ள
 முகத்தான்— முகத்தையுடையவன்
 ஊதுகின்ற— ஊதுகிற
 குழல் ஓசைவழியே— குழலோசை செவிப்
 பட்ட வழியே
 மான் கணங்கள்— மான் திரளானவை
 மருண்டு— அழிவழிந்து

சேர— காழி விழ
 இரண்டு பாடும்— முன்னும் பின்னுமாய்
 இரண்டிருக்கும்
 துலங்கா— அசைபாடும்
 புடை— பக்கங்களில்
 பெயரா— அடிபெயர் மாட்டாமையும்
 எழுது— (கவன்) எழுதுபட்ட
 சித்திரங்கள் போல — சித்திரங்களைப்
 போல
 நின்றன— ஒரு செயலற்று நின்றன.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திரண்டேழு தளமுமழைமுக்கில்லண்ணன். காள்ளாஸ்திலே
 தன்லிலே திரண்டு கிவந்தது அகவாயில் நிர்க்கத்தாலே நழைப்புண்டாழிசூக்கிற வர்ஷைக
 வலாறகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். செங்குமலமித்தாழி. சிவந்தகெ
 தாமரைப்பூவைச் சூழப்படிந்தவன்டினுடைய திரள்போலே கருட்சிவையு மிருட்சிவையு
 முடைத்தான திருக்குழல்கள் தாழ்த்த திருமுகத்தையுடையவன். ஊதுகின்ற குழலோசை
 வழியே. ஊதாவின்றுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்டவழியே. மருண்டித்யாதி. மான்
 திரள்களானவை ஸஜாநியவிஜாதிய விபாகாதிகள் தோன்றாது அழிவழித்து, தனக்கு
 தாரகமாக எப்போதும் செய்துபோரும் போங்கையைத் தனிஞ்சையன்றிக்கே, விஸ்பரித்து
 மேயக்கல்வின புல்லாந் இறக்குதல் உமிழ்தல் செய்யமாட்டாத மரவாசபந்தாலே கடைவாய்
 வழியே நழுவியிழ. இரண்டுபாடும்த்யாதி. முன்னும்பின்னுமாய் இரண்டிருக்கும். அசை
 யாதே பக்கங்களில் போகவும். மாட்டாதே சித்தரத்தில் எழுதுகளைப்போலே ஒரு வ்யாபார
 மந்து நின்றன.

மூ.—சுருங்கண்டோகை மயிழலையணிந்து கட்டிவான்குடுத்த பீதகவாஸட
 அருங்கலவுருவி னாயர்பெருமா னவனொருவன் குழலாதினபோது
 மாங்கணினு மதுதானாகள்பாய மலர்கள்லீழும் வளர்கெம்புகடாமும்
 இரங்குந்கூம்புந் திருமானின்ற நின்றபக்ககோக்கி யவைசெய்யுங்குணமே. ௮.

மாவகன்— மாவகன் என்னவ

நின்றும்— ஒருபடிப்பட நின்று

மது தானாகள்— மது தானாகளை

பாபும்— பாபாசிற்ரும்;

மலர்கள்— கொம்பில் சிற்ரும் பூக்களெல்

லாம்

வீழும்— நிலைகொலைந்து வீழாசிற்ரும்;

நிற்கும்; கூட்பும்— (அஞ்ஞலி செய்வானாப் போலே, தாழ்த்த கொம்புகளைக்) குவியாசிற்ரும்; அவ்வ— அந்த மரங்களானவை செய்யும்— செய்யா சிற்ருற குணமே— குணமிருந்தபடியென்! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

வ்யா. பத்தார்ப்பாபி. கருங்கண்னதோகைசித்தாதி. கருகிவ கண்ணையுடைத்தான தோகைமயிற்சிவையத் திருமுடிக்கு அவங்காமாகச்சாத்தி. கூட்டி நன்குடுத்த பீதகவாடையருங்கலவுருளின். திருவளையூத்தாற்போலே அழுந்தக்கொண்டு நன்றாகச்சாத்தின திருநிதார்ப்பாத்தையார், பெறுதற்கரிய திருவாபாணங்கடையுமுடைய திருமேனியையுடையனாய் ஆயர்பெருமானவனெருவன் குழலாதினபோது. ஆயர்க்கதிபகியான நீர்மையையுடையனாய் அழகா லும் நீர்மையாலும் ப்ரஸித்தனாய் அத்தரிநியனாசிற்ருக்கெவன் திருக்குமுனாதினபோது மரங்களின்னு மதுதானைகளபாயும். தேவமதுஷ்பதிர்பக்கஜாதிவன்உருகெவனவன்றிக்கே, அசேதவங்களான வர்க்கங்களானவை ஒருபடிப்படசின்று உன்னருகினமை தோற்ற மதுதானைகள் பாபாசிற்ரும். மலர்கள்வீழும். கொம்பில் சிற்ருற பூக்களெல்லாம் நிலைகொலைந்து வீழாசிற்ரும். வளர்கொம்புகள் தாழும். மேலேவளருகிற சாகைகளானவை கீழேபடியாசிற்ரும் இரங்கும். தன்னிலைசின்றலென்று சரிபடாசிற்ரும். கூட்டம்திருமால்நின்ற நின்றபக்கம்கோக்கி னியர்ப்புதியானைன் உலாவிடலாவிசின்று குமுனாதினவழியே அவன் நின்ற நின்ற பார்ச்சவர்க்கோக்கி, அஞ்சலிசெய்வானாப்போலே தாழ்த்த கொம்புகளைக் குவியாசிற்ரும். அவை செய்யும் குணமே. அவைசெய்த குணமிருந்தபடி யென்றான்! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ௮

௮. நிகழ்த்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.— குழலிருண்டேருண் டேறியகுஞ்சிக் கோலிந்தனுடைய கோமளளாயில் குழன்முடிஞ்சுகவினாடு குமிழ்த்துக் கோழித்திழிந்த வழுதப்புறறனைக் குழன்முடிவம்விளம்பும் புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன்விரித்ததமிழலல்லார் குறலைவென்றதனார்வாயினாகிச் சாதுகோட்டியுட் கொள்ளப்படுவோரே. கக

பதவுரை.

கமல்— கிருமெற்றியில் தாழ்த்த குறலை | கோலிந்தனுடைய— பசு மேய்க்குமளனான

குழல் முழவம்— குழலின் ஓசையாக
விளம்பும்— சொன்ன
புதுவை கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கிர்வாஹகான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விரிவாகச் சொன்ன
தமிழ்— தமிழ்ப்பாட்டுக்களான இவற்றை

குளிரி— குளிர்த்த
வாயினர் ஆதி— சொல்ல முடைய
சாது கோட்டி— ஸாதுக்களின்
உள் கொள்ளப்படுவார் — அந்நி
பெறு

வ்யா. குழலித்யாதி. “ சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்த்துமுகந்தான் ” எ
டியே திருநெற்றிப்பாதேசத்திலே தாழ்த்த திருக்குழலாய் இருந்துச் சுருண்டு மேலேநெ
ர்த்த கேசபாசத்தையுடையதும் கோசுதனபாணியுக்குவனுடைய அழகிய தி
ளத்தில். குழல்முழஞ்சித்யாதி. திருக்குழலில் ஸுபோகரின்வழியே கிளர்ந்து அர்
ந்துகுதித்த அமர்தஜலத்தைக் குழலோசையாகச்சொன்ன. இதனால் குழலோச
ைய பரவாஹமும் சல்யதைபுந் சொன்னபடி. புதுவைக்கோன் விட்டுசித்தன் விரித்
வல்லார். ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு கிர்வாஹகான பெரியாழ்வார் இவனுடைய னைய
விஸ்தரணப்பரமுகித்த த்ரானிடகாதைகளான இவற்றை வாயிபாயமாக வல்ல
குழலைவென்ற குளிர்வாயினராகி. திருக்குழலோசையினுடைய குளிர்ந்திதையாய் நற்
தித் தான்மேலாட்படி. குளிர்த்த வ்யவஹாரத்தை யுடையாய். சாதுகோட்டியுள் செ
படுவாரே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரவிலேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸுபுர்தயமாகப் பரிந்த
படியாவர்கள்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவாவு.—நாலல் இட வான் தேனுகன் முன் செம்பெரும் புரிசிது
தீரண்டு கருங் குழ வைய.

—(7)—

ஆ - திருமொழி, உறு - க்கு, பாட்டு - உள ந.

பாவனை பாகாரின்ற தன்மகளுடைய தகைப்பைக்கண்ட திருத்தாயார், இவன்பருவத்தின் இளமையையும், இப்படியிருக்கச்செய்தே அவன் விஷயத்திலே பாவனையாய் அவர்முன் இவன் கலந்துவருகிறபடியையும், இதுக்கடி வஜாநிபைகராய் தத்விஷயத்தில் பாவனையாய் இருக்கும் பாலைகளோடுண்டான ஸமஸ்ககம் என்னுமத்தையும், இவன் ஸீலவ்யாபாரத்திலே அர்வயிச்சிலும் அவனுடைய சிஹந்தகனோழிய வேறென்றறிபாளன்படியையும், இவை எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் தோழியார் இவனை வசிகரித்துக்கொண்டுபோய் அவன் பக்கமே அசப்படுத்திப்படியையும், இவன் தன்னுடைய பாவனைய பாகாரக்களையும், இத்தகைக்கண்ட பத்தவர்காரும் அய்யரும் சொல்லுகிற வார்த்தைகளைப்பின்னலாம், ஸகிபி தகார்த்துயித்தனம் தன்னிலையும் பேசின பாகாரங்கராலே யருவிச்செய்திரார்.

மு.—இப்பழுதி உடம்பினக் திவள்பேச்சு மலந்தலையாய்ச்
செய்யறாலின் சிற்றாடை செப்பனுக்கவும் வல்லவால்லன்
கையினிற் சிறுதையோ டிலார் முற்றிலுந் துநிலன்
நையாலைப் பள்ளியாடுகு கைவைத்தினர் கருமே. க.

பதவுரை.

இவன்— இளம்பருவத்தானான் என் பெண்
உடம்பு— தன் உடம்பெல்லாம்
புழுதி— அழகிய புழுதிபாம்படி
அனைத்து— புழுதியனைத்து
(உடம்பெல்லாம் புழுதியாலானென்
என்றால், கிணையடிப் புழுதிய
கோத்தே நென்னமாட்டாமல்,)

இவன் பேச்சும்— இவன் தன் சொல்லும்
அலந்தலையாய்— கலங்கினதாய்
(அதுவுமன்றி,)
செய்ய— சிலந்த
நூலின்— நூலாலே கணமக்கப்பட்ட
சிறு ஆடை— சிற்றாடையை
செப்பன்— ஒடிங்குபட

கைவிடில்— கைவிடுக்குமாதான்
சிறு தூதைபோடு— (பணம் சொறுக்கும்)
சிறிய தூதையோடு
முற்றில்— சிறு கணகையும்
பிரிந்தும் இவன்— விடுவதும் செய்திலன்;
(பின்னையன் செய்யுமென்னில்;)
இவன்— இப்படிப்பட்ட பருவத்தானான்
இவன்

பை— பணத்தையுடைய
அடி— திருவனாகக் குவானாக
அனை— அனைப்ப
பள்ளியாடுகு — திருப்படுக்கையாக
உடையவடுகு
கைவைத்து வரும்— கை கலந்து வாரா
நின்றான்.

ஆடைபை உடுக்கு படைவறிந்து நன்றாகவுக்கவும் மாட்டான். கையினிக்குப் பறி. விசை யாடுகலையாங்கோண்டு கையிடுகுக்கும் பண்ப்சொருக்கும் சிறு துணையும் மாற்றுகொழிக் குள் சிறுசளாறும் இவன் விடுவதும் செய்நிலன். இவன்பருவமிது. டையாநிப்பாதி. “அர வடையாயாபசேறே ” என்னுப்படி திருவனந்தாழ்வார்ப் பரிக்கையாக எட்டையவனெடுகிட துவன்கைகலந்து வாராசின்ருள். ௧.

மூ.—வாயிற்பல்லுமெழுந்தில மயிருமுடி கூடிற்றில
சாய்விலாததுதந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோடிணங்கித்
தீயிணக்கினன் காடிவெத்தில டன்னன்ன செம்மைசொல்லி
மாயன் மாமனாவண்ணன் மேலிலண் மாறுறுகின்றாரே. உ.

பதவுரை.

வாயில்— வாயிலே
பல்லும்— பற்களும்
எழுந்தில— எழுந்தனவிலலை;
மயிரும்— மயிரும்
முடி கூடிற்றில— சேர்த்து முடிக்கலாம்படி.
கூடினவிலலை;
‡ இவன்— இத்தன்மையானான் என் பெண்
பிள்ளையானவன்
சாய்வு இலாத— ஒடுக்கமில்லாத வர்களாய்
குறுத்தலை— துண்ணாமலில் தலைகின்ற
சில பிள்ளைகளோடு— சில பெண்களோடு
இணங்கி— சேர்ந்து
நி இணக்கு— பொல்லாத இணக்கத்தோடே—
இணங்காடி— கலந்து
வந்து— வந்து

‡ இவன்— இவன்
தன் அன்ன— இப்படி செம்மையான தன்
தேடுதொந்து
செம்மை— செம்மைப்பா
சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு
மாயன்— ஆச்சரிய சேஷ்டிதங்களை அனா.
யனா
மாமனி— நீலமணிபோன்ற
வன்னன் மேல்— திருகிறத்தை யுடைய
வன் மேலே
மால் உறுகின்றான்— பிச்செறுகின்றான்.

‡ “இவன்” என்று அடிக்கடி சொல் வது— பருவத்துக்கும் செயலுக்கும் சாஸ னைவழிய மிருத்தி! என்னுமத்தைப்பற்ற.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வாயிற்பல்லுமெழுந்தில. வாயில் பல்லும் முனைத்தன விலலை. இத்தால் - பெற்றதாயாகையாலே இவனை அதுபந்த சிசுவாகரினத்துச் சொல்லு கிறான். மயிரும் முடி கூடிற்றில. மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம்படி. காடிவெத்தில. காடி

சார்பாக அல்லாது சூன்யமாகத்தான் கொடுக்கிறது என்று சொல்லுவது எவ்வளவு சான்றாகப் பார்த்துப் பிச்செழுந்திருக்கிறது. உ.

மு.—பொத்துவெண் மணங்கொண்டு சிற்றெழுந்தத் திவழக்கற்றுநீர்
சட்டுசுக்கரத்தண்டு வாள்வீடுவெல்ல திவழக்கற்றுநீர்
கொங்கைபின்னங் குவிந்தெழுந்தில கோலந்தெழுநிலைகள்
சங்குறுகியாகி பெண்ணுள்ளாகாடொழித் தட்டுளுப்பாகின்றதே. ௩௦.

பதவுரை.

1. பொத்துவெண் மணங்கொண்டு சிற்றெழுந்தத் திவழக்கற்றுநீர்
2. சட்டுசுக்கரத்தண்டு வாள்வீடுவெல்ல திவழக்கற்றுநீர்
3. கொங்கைபின்னங் குவிந்தெழுந்தில கோலந்தெழுநிலைகள்
4. சங்குறுகியாகி பெண்ணுள்ளாகாடொழித் தட்டுளுப்பாகின்றதே.
5. பொத்துவெண் மணங்கொண்டு
6. சிற்றெழுந்தத் திவழக்கற்றுநீர்
7. சட்டுசுக்கரத்தண்டு வாள்வீடுவெல்ல
8. திவழக்கற்றுநீர்
9. கொங்கைபின்னங் குவிந்தெழுந்தில
10. கோலந்தெழுநிலைகள்
11. சங்குறுகியாகி
12. பெண்ணுள்ளாகாடொழித்
13. தட்டுளுப்பாகின்றதே.

இவழக்கல்ல உறவு— இவழக்கல்ல உறவு; கொங்கை— முகங்கொண்டவை இன்னம்— இன்னம் குவிந்து— முகம் திரிந்து எழுந்தில— எழுந்திலையில்; கொங்கைதெழுநிலை— பா மேய்க்கும் கண்ணெழுநிலை. இவ்வாறு } ‘இவ்வுறக்குகலவி உண்டா சங்கை ஆக --’ யிருந்ததாக வேறுபாடு என்று சங்கித்து நான் கொழும்— காடோழம் என் உள்வாழ்— என் மனமானது தட்டுளுப்பாகின்றது— தடுமாறிக் கொல்லா கின்றது.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. பொங்கித்தாடி. “புறம்பே போய் * தீயிணக்கிணங் காடுதே முற்றத்திலே ஈருந்து விளையாடு” என்று நான் நியமித்த வையத்தால், வண்ட பாதகையாலே துண்ணியதாய் வெளுத்திருக்கிற மணலிக்கொண்டு முற்றத்திலே கொட்டி மிடலொருப்பட்டாளாகில். உறில் என்கையாலே - இறில் இவ்வுறக்கு மூலஸில்லா யும் தன்னுடைய கிரப்பத்தத்துக்காகச் செய்கிறத்தினையென்னுமதும் தோற்றச்சொல்லு ம். சங்கித்தாடி. அவனுக்கு அனாதாரணசிறந்தாய் அழகுக்கும் விமோகிதிரஸநத் துமுடலாயிருக்கும் பூபிபஞ்சாபுதமுபொழிய வேறொன்று இடகிணையாள். கொங்கை, கோலந்தெழுநிலை. “மலையோ மலையாழ்வும் போங்கில” என்கிறபடியே மலையோ

தோழ்மாட்டார் கொண்டுபோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்
சூழ்மாட்டோர்னு மாழமொழையிற் பாய்ச்சியகப்படுத்தி
சூழையுட்பந்திமாத்தென்னு சூழையுட்பிலுள்ள. ௪.

பதவரை.

கொழை— சபையார்

பேனக— அநியாதவன்

ழர்— ஒப்பற்ற

பாலகன்— இளம்பருவத்தவன்

என் பெண்மகளை— என் பெண்குள்ளையை

தோழ்மார் பலர்— பல தோழ்மார்கள்

வந்து— வராகவந்து

என்கி— எடுபெற்றி

கொண்டுபோய்— தங்ககொடுகடக் கொண்
டுபோய்

சூழியான் என்னும் — திருவாழியை
யுடையவனென்று ப்ரஸித்தமாய்

ஆழம்— ஒருவால் நிலைகொள்ள வொண்
னாத ஆழத்தையுடைத்தான்

சூழையின்— கிழாறு போலே யிருக்
கிற சிறையத்திலே

பாய்ச்சி— உள்ளுறத்தன்றி

அகப்படுத்தி— அகப்படப்பண்ணி

செய்த— செய்த

சூழ்ச்சியை— கீதரிம ல்யாபாத்தை

ஆர்க்கு உரைக்கேன்— ஆருக்குச் சொல்
லுவேன்;

சூழை— “ அகப்பையானது [துடுப்பு]

பப்பு— தான் முகக்கிற பதார்த்தத்தின்
ரஸத்தை

அநியாதன— அநியமாட்டாதன”

என்னும்— என்கிற

மூதுரையும்— பழமொழியும்

இலன்— தன் பக்கவிலலாதவனானான்.

சூழையின்— கிழாறு

சூழை— கிழாறு.

வ்யா. நான்காற்பாட்டு. ஏழை. நல்லதுகண்டால் விடமாட்டாத சபலை. பேதை.
மேல்மின்னு சூழ்ச்சுத்தக்க வநிலில்லாதவன். ஓர்பாலகன். இரண்டுக்குமடியான பருவத்
தின் இரண்டையுடையவன். என் பெண்மகளை. இப்படியிருக்கிற வென்பெண்குள்ளையை.
தோழ்மாட்டார்-வந்து-என்கி-கொண்டுபோய். தோழ்மாரகேசாகவந்து “வினையாடப்போரு”
என்று எத்தி, கூடக்கொண்டுபோய். சூழியானென்னு மாழமொழையிற் பாய்ச்சியகப்படுத்தி -
செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன். “ அநியாசாழி ” என்கிறபடியே வர்லாபாணங்க
ளும் தானையாகப்போரும்படியான திருவாழியையுடையவனென்று ப்ரஸித்தமாய், ஒரு
வரால் நிலைகொள்ளவொண்ணாதபடியிருப்பதாய், அகப்பட்டாரை உள்ளங்கிக்கொள்ளும்

தேவாரவாசல் பேரட்டமெல்லாங் கோத்திருநீருகின் முன்
கருவெண்ணின் முன் பருகாள் சீகரவனோடிவரைப்
பாடுகையுலேரி வெண்கொன்று பார்த்தொழிந்தே இ.

பழுவணை.

[illegible]

கேதெ— (விரகூர்ச்சுக்) கெட்டடை.
 வெவ்விதென்றார்— விந்ருப்புகிறவர்கள்
 பலர் பலர் — பலருடையதி;
 (ஆனகபால்,)
 கேசலிநாதி— பரசுமதகேசராவா கண்ணா
 னெனினி— அளவன் பின்னே திரிந்து இவ்வா
 பாதிகாவல் இதிதிசன்— அந்ருக காவலிநிங்
 கொன்;
 வன்று வன்று— வன்று இங்ஙனதெய் பல
 காணாநெய்லளி
 பார்— பார்ப்பினான் அந்ருகல ஜயபாண்டா
 திடமினாது— தருமபிசு செல்லா நின்றது

[illegible]

பா.—பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடுபெய்திலள் பாடகமுஞ் சீலமாய்

இட்டமாகவளர்த் தேதேதேனுக் கேண்ணே மருக்கவமுடா
பொட்டப்பியாய் புறப்பட்டேன்நீவள் பூசைபூவண்ணுவென்னும்
வட்டவார்த்துன் மக்கைமீ ரீவண்ணாமலுறுகின்றோள். ச.

பதவுரை.

வட்டம்— சுருட்சிபைய புடைத்தாய்

வாள்— நீண்டிருந்தவள்

குழல்— கூந்தலை புடையவர்களாய்

மங்கைமீ— பருவத்தால் வந்த இணை
பையபுடையவர்களான பெண்கள்!

பட்டம்— நெற்றிக்கனியான பட்டத்தை

கட்டி— கட்டியும்

பொன் தோடு— (காதுக்கனியான) பொன்

ஊற்செய்த தோட்டையும்

பாடகமும் சிலம்பும்— (கழலனியான)

பாடகத்தையும் சிலம்பையும்

பெய்து— இட்டும்

இலன் இட்டமாக— இலனிலிடப்பட்ட.

வளர்த்து— வளர்த்து

எடுத்தேனுக்கு — இப்பொருளைத் தனக்

கொண்டு திரிந்த எனக்கு

இலன்— இப்படி அருமைபாக வளர்க்கப்

பட்ட இலன்

எண்ணெய்— இப்படி சோட்டிவளர்த்த என
நெற்றி

இருக்கவாறு— என்னருக் கிருக்கவும்
இணைநிலை;

இலன்—

பொட்டம்— இட்டுவந்து

பொய்— எண்ணக் கைவிட்டுப் பொய்

புறப்பட்டு நீன்று— எல்லாரும் காணாத்

தெருவிலே புறப்பட்டு நீன்று

பூவாழ் வண்ணம்— 'காயாழ்ப்பூ'

போன்ற திறத்தையுடையவனே!

என்று வாய்விட்டுக் கூப்பிடா

நிற்கும்;

(இதனாலறிந்த தென்னென்ன;)

மாமுறுக்கையன்— மிகச்சிறிது

என்றித்தனை காணாத தென்கிறான்.

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. பட்டமித்தாதி. வலா பூவண்ணமான பட்டத்தைக்கட்டி,
கர்ணபூஷணமான பொன்னின் நெட்டைப்பிட்டு, பாதுகூஷணமான பாடகத்தையும் சிலம்
பையுமிட்டு, “பெய்து” என்றிப்பைய இட்டும் அலவரிக்கக்கடவது. இவைதான் ஸர்
லாபாணங்களுக்கு முபகசுக்ணம். இட்டமகூஷித்தாதி. திரித்து வளர்க்கையன்றிக்கே
இலனாபைய இஷ்டத்திலே வளர்த்து, சிலத்திலே நடக்கவிடாமல் ஒக்கலையிலே பெடுத்துத்
தெருவிடுகின்றவன். இவ்வாறு நடக்கவிடாமல் ஒக்கலையிலே பெடுத்துத்

மு. — பேசவுநீதேரியாத பெண்ணையின் பேதையேன் பேதையிலன்
கூசியின்றன் ஓங்கு டம்மெதீர் கோல்கழிந்தான் முழையாய்க்
கேசவாவென்றுக் கேடிலியென்றுக் கிஞ்சகவாய் மொழியான்
மொழியுந் முன் மக்கையின் மொழியுந் நான். எ.

பதவுரை.

வாசம் — பரிபாபாசராய்

வார் — நெய்யுந் துள்ள

குழல் — கூத்தல் யுடையதாய்

மங்கையின் — மடபபந்தால் பூர்க்கையான
பெண்கள்!

பேதையேன் — இவளைச் செவ்வே நிறுத்
தம் லகையறிபாத என்னுடைய

பேதை — பெண்பிள்ளையாய்

பேசவும் நீதேரியாத ஒருவார்த்தைசொல்
லையும பெறுத

பெண்ணையின் — பெண்தன்மைமைய யுடைய
வாய்

கிஞ்சகம் — கிணியினுடைய

வாய் மொழியான் — வாய் மொழியேன்ற
வாய் மொழியையுடையான

இவள் — இவள்

கிணியர்கள் தம் நான் மடமச்சம் பயிர்ப்பு
முதலானவற்றில் தலமுடல் நின்ற
வர்களுக்கு

எதிர் — முன்னே

கூசம் இன்றி — கூசாமல்

கோல் கழிந்தான் — கோலில் நின்றும்
நீங்கின

முழையாய் — அகப்பைப்போலே

(என்னோடு உறவற்றவளாய்க் கொண்டு)

கேசவா என்றும் — ' அழகிய மயிர்முடியை
யுடையவனே! ' என்றும்

கேடிலி என்றும் — ' ஒரு கேடுமற்றவனே! '

[அச்சுதனே!] என்றும் சொல்லி

மொழியுந் முன் — பிச்சேறுகின்றான்.

வ்யா. எழும்பாட்டி. பேசவுநீதேரியாத பெண்ணையின். ஒருவார்த்தை சொல்லப்
பெறுத ஸ்திரீத்வத்தையுடைய. அதாவது தன்னுடைய ஆசாதத்தால் ஸ்திரீத்வத்துக்கு
ஒரு நழுவுதலவாராதபடி வர்த்திக்குமவனாகக்கே, நழுவுதலுண்டாக ஒருவர் ஒரு வார்த்
தைசொல்லினும் அதுபொறுமல் தீமாத் தப்படியான ஸ்திரீத்வத்தை யுடையவனென்கை. ஸ்த்
ரீத்வமாவது — " நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு " என்கிற ஆத்மகுணபோகம். பேதைமையன்
பேதை. ஒரு விரகதிற்பாத வென்னுடைய பெண்பிள்ளை. அதாவது - தன் குலத்துக்கும்
ஸ்திரீத்வத்துக்கும் அறுகுணமாக நடத்துமதொழியப் பேர்த்துபுரிதது நிற்கைக்கு ஒரு
விரகதிற்பாத வெவ்வயிற்றிற் பிறத்தவனென்கை. இவள். இப்படியிருக்கிறவிவள். கூசியின்றி

கந்தையங்கள்— கல்யாணபதி

செய்து— பண்ணி

இவ்வா— சமக்குக் கீழ்ப்படிபாத இவ்வா
வைத்து வைத்துக் கொண்டு— சிபித்தும்

சாவட்டிம் வைத்துக் கொண்டிருந்து
என்ன வானிபம்— என்னப்பயோஜமுண்ட

நம்மை— நம் குடிசை [டாம்;

வெப்பிடுதும்— பாடியுண்டாக்கா சிற்பு;

(என்று தாயர் கொல்லு— இதைத்

கேட்ட பந்தங்கள் -)

செய்தலை— சுழுவியிலே

காபு— வளருகிற

நாற்றுப்போல்— நாற்றையுடையவன் வேண்

டினையடி அலுந்தை விசியோகம் கொண்டு

பாப்போலே

செய்தவை செய்து கொண்டு— பெண்ண

படி செய்து கொண்டுப்படியாக

மை— கறுத்ததாய்

தா— பெருகியிருந்துள்ள

முக்கில்— மேகம் பேசுந்

வண்ணப் பக்கல்— வடிவையுடையவன்

பக்கலிலே

வளர்— இவ்வளவுருப்படியாக

விசியின்கள்— விசியின்கள்

என்றார்கள்.

“ மாசி - பொன், பக்கம், செல்வம் ”

என்று சிகலி.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கைத்தலத்துள்ளித்தாயி. பந்துவர்க்கத்துக்கிடாகவும்
பிச்சுப்பத்துக்கிடாகவும், இதொரு பெண்ணுமன்றே நமக்குள்ளது உன்னும் ஸ்ரீகணத்
தாலே ஸோகமெல்லாம் கொண்டாடுப்படி கையிலுள்ள துப்பெலாழிய இவன் விஷயமாக
வுண்டான கல்பானங்களை பெல்லாம்செய்து. இவ்வாசித்தாயி. “ நம்முடையகீழடங்காத
பருவமான பிசியைக் கட்டக்கலமே ” என்று பார்த்து, சிபித்தும் காவலிட்டும் வைத்துக்
கொண்டிருந்து என்ன பாயோஜமுண்டி. நமக்கு விசியிருந்து ஐத்புதிதாகக் கொள்ள
லாவதொரு பாயோஜமில்லைமே. நம்மைப்பெடுத்தும். இதுகருமுன்பு ஒரு பழிப்பந்
துப்போது நம்கைவலிப்பபிம்படி பண்ணும். அதாவது - “ பந்தங்கள் உடன்பாதிருக்
கந்தானே புறப்பட்டுப்போன ” என்னும்படிபோர் நம்முடையபருடிக்கு அளப்பத்தை
பினைக்குமென்றை செய்த்தலைசித்தாயி. செய்த்தலைமேல் வளர்த்த நாற்று உடையவன்
வேண்டியபடி விசியோகம் கொள்ளுபாப்போலே இவ்வாயும் அவன்வேண்டியபடி செய்து
கொள்ள. மையித்தாயி. கறுத்தேகட்டலோக நீரைப்பருகுதையாமே கறுத்துப் பெருத்
திருந்துள்ள நேகம்போலே சிறுக்கிற வடிவை யுடையவன் பக்கலிலே இவள்வளரும்படியாக
நீக்களை சேர்த்துவிடுகொள், என்று இப்படி பந்தங்கள் கொள்ளுங்கள் என்றிருவித்தனை
யும் இவ்விடத்தில் அளிப்போதும். அதுக்கடி “ தாயுரைசெய்ததனை ” என்று திருமொழி

செய்து— பண்டாரி

பேணி— குலம்பாறையைப் பேணி

நம்பில்லத்துள்ளே— நம் அகத்துக்குள்ளே

இருத்துவான்— இவனை இருத்துவதாக

நாம் எண்ணி இருக்க— நாம் நினைத்திருக்க

இவன்— இப்பொன்றின்னாவான்

ஒன்று— நம் எண்ணத்துக்கு எதிர்த்து

டான தொன்றை

எண்ணுகின்றான்— எண்ணுகின்றான்

(என்று நாயார் சொல்ல; - இதைக்

கேட்ட பாலுக்கள் -)

தனது சொந்தப்பாதி அதுவாக
தலையாப்போலே இவன் பதம்
பாத்து நாம் செம்பாமைமாலே
கைகழித்தான் எங்கிற

வாந்தான்— வார்த்தையானது

படுகதன் முன்— உலகத்தி டுண்டாவதற்கு

முன்னே

உலகு அளந்தாவிடைக்கே— உலகமுத

நீ நேற்றளந்த வரிடத்திலே

இவனை— இவனை

ஒருப்படுத்திவிடின்— நீங்களை சேர்க்கு

விடுங்கோள்

என்றார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. பெருப்பெருத்த கண்ணுலங்கள் செய்து. லோகத்திலுள்
ளார் ஐசுவர்யச்சொருக்காலே பெருக்கச்செய்யும் கல்யாணங்களிலும் பெரியதான கல்யாணங்
களைச்செய்து. பேணி. குலம்பாறையைப்பேணி. நம்மில்லத்துள்ளேயிய்யாதி. நம்
முடைய உற்றத்துக்குள்ளே இருத்துவதாக நாம் மீசாததிக் தக் கொண்டிருக்க. இவரு
மொன்றெண்ணுகின்றான். நம்முடைய எண்ணுதலுக்கு விபீதமாக இவருமொன்றை
யெண்ணுகின்றான். அகாவது-இங்குக்கதையிருப்பு காராகின்றவாஸமாய், அவன் பக்கலிலே
போகவே மகோதரியா சின்னுகொண்டை. மருத்துவப்பதமித்யாதி. மருத்துவநுந்வன்
சுமைக்கிற ஓவாந்தத்தில் பாசுப்பாத்தாச் செய்பாதபோது அது கைவலறுமாப போலே,
இவன்பதம் பாத்து நாம் செம்பாமைமாலே இவன் கைகழித்தானென்றும் வார்த்தை டிலோ
கத்திலுண்டாவதுக்கு முன்னே. ஒருப்படுத்திவிடியிய்யாதி. தன்னுடையவாயை மஹாபலி
“என்னது” என்றிருக்க, விரகாலே அவன் பக்கலில்லென்று வான்கித் தன்னிருவடிகளின்
பிழையிடிக்கொண்டவன் பக்கலிலே இவனை நீங்களை சேர்த்துவிடுங்கோள்; நீங்கள் சேராத
போது இவன் வலபாசுத்தாலும் இரண்டிதலையும் சேர்த்தேயிரும்; ஆனபின்பு, ஏற்கவே
நீங்களை சேர்த்துவிடுங்கோனென்று தவிர்ப்பிக்கொடுக்கர்.

பு — ஞானமுற்ற முண்டாலிலேத்துவி ஞானவண்ணக்கிலன்
மாலுதாசி மகிழ்ந்தவனென்று தாயுரைசெய்ததிலைக்
கோலமார்பொழில்புழை புதுவையார்கோன் விட்டுசித்தன்மொன்ன
மலையெத்தும் வல்லவர்கட்கிலலைவருதயரே. கக.

$$\begin{aligned} \text{1. } \frac{1}{x^2} &= x^{-2} \quad \text{Potenzgesetz} \\ \text{2. } \frac{d}{dx} x^{-2} &= -2x^{-3} \quad \text{Potenzgesetz} \\ \text{3. } \frac{d}{dx} x^{-2} &= -2x^{-3} \quad \text{Potenzgesetz} \\ \text{4. } \frac{d}{dx} x^{-2} &= -2x^{-3} \quad \text{Potenzgesetz} \\ \text{5. } \frac{d}{dx} x^{-2} &= -2x^{-3} \quad \text{Potenzgesetz} \end{aligned}$$
$$\begin{aligned} \Gamma_{\mu\nu}^{\lambda} &= \frac{1}{2}(\dot{g}_{\mu\nu} - \dot{g}_{\nu\mu}) - \frac{1}{2}(\dot{g}_{\mu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\nu} + \dot{g}_{\nu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\mu}) \\ \dot{g}_{\mu\nu} &= \dot{g}_{\nu\mu} \\ \dot{g}_{\mu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\nu} &= \dot{g}_{\mu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\nu} + \dot{g}_{\nu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\mu} \\ \dot{g}_{\mu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\nu} &= \dot{g}_{\mu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\nu} + \dot{g}_{\nu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\mu} \\ \dot{g}_{\mu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\nu} &= \dot{g}_{\mu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\nu} + \dot{g}_{\nu\alpha}g^{\alpha\beta}g_{\beta\mu} \end{aligned}$$
[illegible]

המחברות נכתבו על ידי: ד"ר יעקב יעקובי

அ. பொ. அ. — (1) விவரம்: பொது சேவைத் துறை மட்டும் பொது சேவை சாத்திரம் மட்டுமே இருக்க வேண்டும்.

[illegible]

சென்னை - எட்டைக்குமேல் - கல்லைத் தாண்டி, பரவலாம்.

அ. — கீழ்க்கண்டவாழ்வினை — கன்பென்பதற்கு அன்புக்கலை பெருமையினை உணர்த்துகின்றது. இது நூலாசிரியர் “கோகுடேறு வளைபுருவமாக” என்று அழைத்து வருவதற்குக் கலையிழைப்பதற்கெனவென்று முழுதும்பயன்பித்துவரப்பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றதும் பாவனையுடையது. இவ்வழைப்பாவையுள்ளதொரு

தான் திருவாய்ப்பாடியிலே ” என்றும் அறுதியிட்டு இவன்போகையாலே தன் திருமாரி
 கையெல்லாமழகுதிந்து வெறியோடிற்றேன் றும்; இவன் இப்படி யடைவுகேடாகக் கொண்டு
 போனயிது இக்குறுக்கு ஏச்சிலோ குணமாமோவென்றும்; இவளுக்கு பாணிக்ரஹணத்
 தமான உதல்லவம் இப்படி கடக்குமோவென்றும்; மாயியான யசோதைப்பிராட்டி இவனைக்
 கண்டிகது மணவாடடுப் பெண்டிள்ளையென்று ஸத்தகிருமோவென்றும்; மாமறான
 பூநீ கந்தகோபர் உகந்தொத்துக் கொண்டு இவன் வைலகஷணத்ததைக்கண்டு இவனைப்பெற்ற
 தாயார் இனி தரிக்கமாட்டா என்பதோ வென்றும்; அவற்றான் திறீசுருலத்தி லுள்ளரைப்
 போலே என்மகளைப் புணர்ந்து உடன்போகைக்கு ஹேதுவாகக்கொண்டு குடிவாழுமோ,
 நாடெல்லாமறிபும்படி உன்றாகக் கண்ணுலஞ்செய்து கைப்பிடிசருமோவென்றும்; தன்பெரு
 மைமாலே அவன் இவளுக்கு நுபருவந்தாண்டுகளைச்சொல்லி வரிசையறுத்து ஆண்டிடுமோ,
 தனக்கு ஜாநபுசுதமான மயிஷ்பாகப பட்டங்கட்டி பூர்வ மஹிஷிகள் முன்னே வைபவம்
 போற்றி வைத்துமோவென்றும்; இவன்தான் தயிர்கடைகை முதலான ஸந்தோழிகள்
 செப்து குடி வாழ்க்கை வாழவல்லவோ வென்றும் இப்படி கலைசித்தும் மகோரதித்தும்
 சென்ற பாகாந்தைச் சொல்லுகிறது - இத்கிருமோழியில். *

மு.—கல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை கண்ணமலர்மேற் றனிசோர
 அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட டழகுநீந்தா லொத்ததாலோ
 இல்லம்வெறியோடிற்றாலோ வெண்மகளை யெங் குங்காணென்
 மல்லரை யட்டவன்பின்போய் மதுரைபுறம் புக்காள்கோலோ. க.

பதவுரை.

கல்லது— அழகிபுறப்
 ழர்— ஒப்பற்றிருக்கிற
 தாமரைப் பொய்கை— தாமரைப் பொய்
 கையானது

நான்— அப்போதலர்க்கு
 மலர் மேல்— பூவின்கீழ்
 பணி— அதுக்கு விரோதியான பணியானது
 சோ— விழ (அத்தாலே,)
 அல்லியும்— உன் இதழும்
 தாதும்— துகளும்

† வெறியோடிற்று— வெளியாய் விட்டது;
 என் மகளை— என் பெண்டிள்ளையை
 எங்கும்— எவ்விடத்திலும்
 காணேன்— காவ்கிறிலேன்;
 மல்லரை— சாணா. முஷ்டிகர்களை
 அட்டவன் பின் போய்— நிரலித்தவன் பின்
 னேபோய்
 மதுரைப்புறம்— மதுரைக்கு அணித்தான
 ஆய்ப்பாடியிலே
 புக்காள் கொல் ஓ— புருத்தாளோ!

தாதுபொலியாகின்றது. வதைவந்திது. பக்கை முயல்பாய் நடுத்தையாற்றித் தான் தான்
 னைக்கு பாதகமாக விபதில்லாபவ செபபரிக்கு. அப்படி பணிபெறுண்ட தாமரைபொலி.
 போலேபாய்த்து இத்திறுதாயினக விக்கிறது. ஆதும். ஒட்டம்- கிஷாநா திசையல முயல்.
 ில்லம் வேறியோடிற்றோ. க்ந்துமாதது வெயிபுங்கதுவிட்டது. ஒதுவுகலஞ்சாயம்
 வெயிபாய்க்கிடலா தீன்றிதன்கை. இக் க்ந்துமுடிக்க இப்பொய்க்கின்ன யோநுத்தியும்
 போலே காதுமிருந்தும்; எல்லாநுமிருந்தும் இன்னொருத்தியும் போகலே திருத்தாயா
 ிக்கு அப்படி தொற்றும்மே. மட்டும் "ஆலோ" என்னுள் - கிஷாநா திசையந்தாயல.
 என்மகனாயேங்கும்காணென். என் பொய்க்கிடலா போகித்தும் காண்கிறிலேன். க்
 ில்லமாதாமன்றிக்கே, பண்டு இவளிக்குகிடம் ஸந்துரிச் சூமிடமென்றும் தேடிக்காணுமா
 யானே சொல்லுகிளுள். மல்லனாயித்தாயி. இங்குக்காணுமாயலே "அவன் கொண்டு
 பொருள்" என்ன அறுகியிட்டு, பல்லனாய்ப்பண்டின விசார்பாட்டையுடைபலன் பின்
 னெப்பாய், மதுவாய்ப்புறத்திலே புதுத்தானே வெள்கிளுள். மதுவாய்ப்புறமாதது - மது
 னைக்கு அறிந்த அலரித்தான திருவாய்ப்பாடி. "மதுவாய்ப்புறம் புதுக்கொலோ" என்
 றது - "அவையாடி புதுக்கொலோ" என்றத்தோலே. அவைய - ஓருவர்க்கொருவாய்
 உயர்த்துங்காயாகையாலே கம்லககரியான மதுவாதன்னிலே சென்று புதுவும் கூறிடுமே;
 அது செய்யாதே, தனக்கு உத்தேசமாதலிபாய் திருவாய்ப்பாடி ிலே போய்ப்புதுதானோ
 வென்று எம்செய்க்கிளுள்.

மு.--ஒன்றுமறி கொன்றிலுநத ஒருவரைக் கோபவார்த்தங்கள்
 கன்றுதான் மாறுமார்போலே கன்னிபிறுத்தானைக்கொண்டு
 னன்றுங்கிழைப்பதுபோலா ஓராயணன் செய்ததெமை
 என்ருபமமர்கள் குடிக்க கொடுக்கக்கொ லாட்டிக்கொலோ. உ.

பட்டினம்

ஒன்று-- பொருத்தே
 அது-- மானம்
 ஒன்று-- அப்பழம்
 இல்லாத - இல்லாதவர்களாய்
 ௪ ௪ அது-- குபுறங்கொண்ட
 கோபவார்த்தங்கள்-- இடைபயனவர்கள்
 கன்றுதான் மாறுமார்போலே-- கல்வழியாங்க
 கன்னுக்கு என்னுபிறுத்துன்ன கூன்று
 கட்ட உடைபலவர்களையாமல் கள்

கன்று-- கிஷாநா
 கொலோ-- மதுவாய்ப்புறம்
 கொண்டு பொருள்-- கொண்டு போன
 வாறுபா
 மதுவாய்ப்பு-- மதுவாய்ப்புறவன்
 கொடுத்த-- கொடுத்த
 திரை-- திரையானது
 எங்கள் குடிக்கு-- எங்கள் குலத்துக்கு

[illegible]

கண்ணிபிருத்தானா- நன்றும் கிறிசேய்து - கொண்டு- டோனான். கச்சிகையாப், விஷய
ரஸமென்பதொன்றாயிநெ டு. கடத்து புறப்பாபல் என்கிறேயிருந்தவனே, முன்றிம்பு செ
ய்து தன் சுவர் டையுள்ளித்துத் தன்வசமாகி, தானபிரதபடி மிசவும் கிரகு செய்து கொ
ண்டுபோனான். நாராயணன் செய்தத்திமை. மெய்தகல்யானகுணத்தமகனாகையாலே நன்மை
போ செய்பக்கடவாவான் இப்படி. தீராமையிச்செய்வதே! இன்னிடத்தில் தீமைபாவது-தன்னு
டைமையைத்தான் கொண்டிபோம்போது வளர்த்து வெளிப்படக்கொண்டுபோகலாயிருக்க,
இப்படி. சகனிலே கொண்டிபோனது. என்றறித்பாதி. இப்படி. சிவன்செய்த தீமை சிவ
த்யமானவெங்கள் குடிக்கு எல்லாக்காலத்திலும் பிற்பொரு பழிப்பாமோ; அன்றிக்கே,
இச்சகுடிபிற்பிறத்தொரு கிஷபந்தை வரைந்துகொடுக்கப் பெருமல் அவன் முற்பாடனாய்
வந்து வாகக்கொண்டுபோனவிதுதன்னிலே இக்குடிக்கேற்றமாமோ. “ கொல்லியென்பர்
கொலோ குணம் பிக்கனென்பர்கொலோ ” என்னுமாயேலே, இக்குடிக்கு இது
பழிபாமோ, புதுமாமோ வென்றறன். உ.

மூ.—குமரிமணலு செய்துகொண்டு கோலஞ்செய் தில்லத்திருத்தித்
தமரும்பிறுமலியத் தாமோதரன் கென்றுசாற்றி
அமரர்பதியுடைத்தேலி யரசாணியை வழிப்பட்டுத்
துலிசமேழப் பறைகொட்டித் தோரணநாட்டிலுங்கோலோ. ௩௮

புதுவரை.

குமரி— கன்னிப்பெண்ணுக்கு
மணம்மே சய்துகொண்டு— விவாஹத்துக்கு

இருத்தி— உட்காரலைத்து
தமருடும்— பந்துக்களும்

அரசாணியை— அரசாணியை
வழிப்பாட்டு— (ஜாதிபாசாபடி) வலம்வா
துமில்லம் என்ற— போராவரம் தென்ற

அலங்காரத்துக்கு— அலங்காரத்துக்கு
கோண்டா— கோண்டா
கோண்டா— கோண்டா

வயா. முன்றாய்பாட்டு. குமர்மணம்செய்துகொண்டு. குமரி- காவலை. காவலாவதில்
தையில் செய்யும் கல்பாணத்தைச் செய்துகொண்டு. அதாவது— விவாஹத்திற்கு தூதராக
மாசச்செய்யும் உதவவையோடுததைச் சொன்னபடி. கோலத்தோடு. ஆராவாவத்தாங்க
ராகாதிக்காலே யலங்கரித்து. இல்லத்திற்குத்தி. கல்பாணத்திற்குத்தி. கல்பாணத்திற்குத்தி. கல்பாணத்திற்குத்தி.
மித்யாதி. பந்துக்களும் மந்துமுன்னாரும்புடிப்படி, “தாமோதரத்தக்கு இலங்கைகொடுக்க
கப்புகாசின்னோம்” என்று பரவித்தமர்க்கி. தாமோதரத்தென்றது— தாமோதரத்தென்றது— தாமோதரத்தென்றது—
கட்டு அவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனன்றிக் கை அலன் சியமகம் தாபாயலிந்தரு தீர்நாளையடி
டைவலவென்றபடி. அமரப்பதியுடைத்தெலி. அங்குத்ததைக்கென்றது— அங்குத்ததைக்கென்றது— அங்குத்ததைக்கென்றது—
பிறகு மதியச்சாற்றினபோதே * அயர்வறுமயாகா அபதிபாளையுடைபு தீர்நாளையடி
அசாணியைவழிப்பட்டு. ஜாதிபாசாபடி அலங்காரத்திற்குத்தி— அலங்காரத்திற்குத்தி— அலங்காரத்திற்குத்தி—
வலம்வந்து. அசாணியைவது— அலங்காரத்திற்குத்தி— அலங்காரத்திற்குத்தி— அலங்காரத்திற்குத்தி—
மெழப்பறைகொட்டி. பெரிய ஸாவாத்தோன்ற வாத்பந்தைத்திறக்கி. “பத்தென்கொட்டி”
என்னக்கவறிதே. தோண்டிப்பாட்டிடுக்கொலோ. அலங்காரத்திற்குத்தி— அலங்காரத்திற்குத்தி— அலங்காரத்திற்குத்தி—
அலங்காரத்திற்குத்தி— அலங்காரத்திற்குத்தி— அலங்காரத்திற்குத்தி— அலங்காரத்திற்குத்தி—
கொண்டாட்டமென்செய்ய?” என்பார்களோ?

மு.—ஒருமகன்னையுடையே இலக்கிவந்த பதவியை

திருமகன்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மாரான் கொண்டுபோனான்

பெருமகனாய்க் குடிவாழ்த்து பெருமீள்வாடெற்ற வசோதை

மருமகனாக்கண்கெடுத்து மணுட்டுப்பறஞ் செய்யுங்கொலோ. து.

பதவரை.

ஒரு மகன்தன்னை— ஒரே பெண்ணின்னையை

உடையேன்— உடையவானான்

உலகம் நிறைந்த— லோகமெங்கும் பரவிய

புகழால்— கீர்த்தியோடே

திருமகன்போல— பெரிய சோட்டியானைப்

போலே

வளர்த்தேன்— சோட்டி வளர்த்தேன்;

இப்படிப்பட்டவனை,

பெரு மீள்வா — பெருமை கொடுத்தவா
பெண்ணை

பெற்ற— பெற்ற

அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்

மருமகனை கண்டு— காட்டுப் பெண்ணைக்

கண்டு

உகத்து— பரிவாப்பட்டு

[illegible]

$\rho = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{2} + \frac{1}{2} \right) = \frac{1}{2}$

11, 1179 — 11 11' 23, 1179

1. The first of these is the *Journal of the American Medical Association*, which is the largest and most influential of the medical journals. It is published weekly and is read by a large number of physicians.

6. \dot{V}_1 is the volume of the first stage, \dot{V}_2 is the volume of the second stage.

19. 25. 1950

ಎಂ.ಎಸ್.ಪಿ.ಎಸ್. / ೨೦೧೭

சென்ற: 9: 21.10.2020

निम्नलिखित को पढ़िए

Ge 15— Ge 16. 301, 320, 321

கூறு—கூறு (மூன்று) பைசா

of the world - - of the world

[illegible]

வாயு— அகித, தாது, துயில்

செ.க.ம.க.ம.— 13/1/1973

[illegible]

மூ.—வெடர்முக்குலம்போலே வெண்ணிறுந்துச் செய்தேன்மகளைத்

சுடியசூட்டமே யாகக்கொண்டு குடிவாழங்கொலை

கா.நேசுமநிய கல்லிதரர் கண்ணுலஞ்செய்து

[illegible]

Journal of the American Statistical Association

5. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2} = -\frac{1}{2} \log 2$

$$x_1, x_2, \dots, x_n \quad y = f(x_1, x_2, \dots, x_n)$$
$$10^6 \text{ g} = 10^6 \text{ g} \times 10^{-3} \text{ kg/g} = 10^3 \text{ kg}$$
$$\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \int_{\mathbb{R}^n} |u|^2 dx = \frac{1}{2} \frac{d}{dt} \int_{\mathbb{R}^n} |u|^2 dx,$$

கனம் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே:

இது உத்தரம்— 'தெய்வதீபம்' என்ற பெயரால்

பெற்ற தரம்— பெற்ற தரமானவர்கள்

வினா— இலங்கைப் பித்திரிப் பிண்ட

அறிபார்— மரித்தி நக்க மாட்டான் '

என் னாய் கெதல் ௨- என் ன கெதல் லுறவித

...
...
...

தேவநிக்குளம்.

பயனர்கள் முன்வை

ଶେଷାନ୍ତରାଳେ ଶୁକ୍ର, ଉପରାଳେ ଲୁଲୁ ଓ ଶୁକ୍ର ଓ-

G h. n. i. — ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

1. பரமசிவன் தாமத } அந்தரங்க அங்கிதம்
 2. பரமசிவன் தாமத } அந்தரங்க அங்கிதம்

[illegible]

௧. -- குடியிருப்பவர்கள் செய்து வரும் குணமொன்று செய்திலனந்தோ
 கடைபிடிப்பவர்கள் செய்திலனந்தாய் அந்தகோபன்மகன் கண்ணன்
 இவ்வாறும் வணங்க விரும்பினால் தென்மகனோங்கிக்
 கடைபிடிப்பவர்களை வணங்கிக் கைதழும்பென்றுங்கொளவோ. ௮.

பித்தல்காரன்.

ਅੰਤ ਵਿਚ— (ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਡਿਯਾ) ਹਰ ਸ਼ਬਦ 'ਭ' ਹੈ।

நந்தி கோபுரம் -- பந்தி / திருவாயுடைய

மகன்.— திருமகனா

கனம் ஸார்— கனம் ஸார் நான்

(சுருதிச்— உயர்ந்த குறியீடு)

பிறந்தவர்— பிறந்தவர்கள்

தெய்வம்: கந்தன் கலிங்கன் கலிங்கன் கலிங்கன்

(அனுபவமன்றி,)

நாள்— லோகநாதத்தையிலும்

ஒன்றும்— ஏகதேசமும்

செய்திலன்— செய்பவன் லைவே.

அந்தோ - லீயோ! [என்னுமனம் வருந்தி]

இடை— இடையானது

⑥ $\frac{1}{2} \pi \sin \theta$ ⑦ $\frac{1}{2} \pi \sin \theta$

டெயர். எட்டாம்பாட்டு. குடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன். உயர்ந்தபாசிலே பிறந்தவர்கள் அக்குடிக்குத்தகுதியாகச் செய்யும் குணத்தில் ஒன்றும் செய்திலன். அதாவது- முறையிலே விவகாரவகாந்துகொண்டு வெளியில் கொண்டு போகாமையிறே. அத்தோ. லீயோ! என்று விஷயங்களைப்பார்க்குள். ஈனடயொன்றும் செய்திலன். குடியிற்பிறந்தவர்கள் செய்யாது செய்பவரிடால் லோகத்தில் நடக்கும் மய்யாததான் செய்யவேண்டியதே; அதில் வகைதேயமும் செய்திலன். அதாவது- லோகத்திலே நியம்படிசெய்வாரில் உயிறே செய்வதாக நடவடி. குலமய்யாதையும் லோகமய்யாதையும் மய்யும் குணபூர்த்தியுடையவனென்று, தனக்கு பர்துவாய் வந்திறுதைபானவன் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். நீந்தகோபன்மகன் கண்ணன். குடிபடுறப்பில் வந்தால் பூர்த்திகோபர் திருமகனாயி முக்கிற கண்ணன். ஈங்காய் நீந்தகோபன்மகன் கண்ணன் - குடியிற்பிறந்தவர்களையும் குணமொன்றும் செய்திலன் - ஈனடயொன்றும் செய்திலன் - அத்தோ என்று - அவன்முறைகொள்க கொண்டுபோன பரகாரத்தைச் சொல்லி விஷயங்களைப்பார்க்க. மேல் தன்னுடைய பெண்டின்மையின் மார்த்தவத்தை நினைத்து கொண்டு சொல்லுகிறான். இடையிருபாலும் வணங்கு. இடம்வளங்கொண்டு கடைகையாலே, இடையானது இரண்டு பார்ச்சவத்திலும் வளங்க. இதைத்தினித்தென்மகளோங்கி. ஈனகுடியான வென்பெண்டின்னை பலஹாசியாலே மூச்சுத்தாங்கிக் கடைபமாட்டாமல்வங்கி நடுகுடுவெ யினித்தினித்து. கடைகடிரிந்தாதி. தொடங்கினகாரியம் தலைக்கட்டுமளவும் இடைகட்டாமல் கடைகயிறறையே பிறித்துவலித்து, அத்தாலே தாரிப்போலே மற்றவானகையானது தழும்பேயினிடுமோ வெள்கிறான். கோலவர் பட்டங்கட்டுதுணர் கடைகயிற வலிக்கவெணுமிதே இடைச்சிகளுக்கு. தான் தன் பெண்டின் மார்த்தவம் சொல்லுகிற நித்தனையிறே. அ.

மூ.—வெண்ணிறத்தினைய் தயிந்துள்ள வெள்வனாட்டின் முன்னெழுந்து
கண்ணுநங்காதோபிருந்து கடையவந்தான் வல்லங்கோலோ
ஒண்ணிறத்தமறையச் செங்கணுலகள்கூடா னென்மகளைப்
பண்ணையாப் பணிகொண்டு டரிசதலாண்டிடுக்கோலோ. கூ.

பதவுரை.

தான்—	மென்மைத் தன்மையான	எழுந்து—	எழுந்திருந்து
	பெண்ணானவன்	கண் உறங்காதே	இருந்து— கண்விழித்துத்
வெள்வனம்	வெள்ளை நிறத்துடைய		கொண்டிருந்து

[illegible]

ஆ. சிகரத்தில் இத்திருமேயுதிருநாளுக்கு வளமுதலாகத் தலைக்கட்டுகிறது.

மு. — மாயவண்ணி வந்திசென்று வந்தியை மாற்றங்கள் கேட்டு ஆயர்கள் சேரிவிடும்படி கங்குலத்தையுடைய மெல்லாம் தாயுடன் சொல்லியதோல்கைத் தந்தையுடையபட்டன் சொன்ன தாயுதமிழ்ப்பதும் வல்லவா அமரரிவெண்ணுக்காளே. யு.

பதவுரை.

பாபுவன்- ஆர்ப்பு வீதிக்குக் கொண்டு வர
லாம். விவசாயக் கு

பெண்ணாள் கொண்டு - பெண் கொடுப்பாள்

வயிற்சை-மர } தோம் வயிற்சை-மர
 மர-மர } கண்ட-மர-மர

அங்குதனை- அங்குத வர்த்து, தந்திய.
 (சாப் ப)

பாற்றாது என்பதால்— சின் பெரும்பின்னரின்
பின் பெயரையுள்ளதால் வந்ததாயும்

வ்யா. மாயவன்வின் வழிசென்று. தன்னுடைய பெண்ணைப்போலவும், ஆப குண
பெற்ற தங்கனாகல் ஆச்சரியபூதனும், அவற்றைக்காட்டித் தன்னை விரித்திருக்கொண்டவனு
யை யாரின்னை, உகன்வன் கொல்கில் போட்டிசையப்போலே வழிபோய். வழியிடை மாற்றங்
குறிக்கெட்டு. “கொம்போல் மிழர்நீடெத்து” என்கிறபடியே போகிறவழி யினையிலே அபூ
ர்வ பதார்த்தங்களைக் கண்டால் இவை பென்னென்று அலங்கியமாத் அளனை வார்த்தைகள்
கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. பார்ப்பதேசமான திருவாய்ப்பாடியில் னாம் சென்று புரு
ந்து. இப்படியுண்டான செயல்களையும் அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம். அங்வுநிற் புருத்த
பின்பு, அங்குண்டான யசோதைப்போட்டி, ஸ்ரீமத்கோபர், நாயகனுள் கிள்ளன், தன்
பெண்ணின்னைபாண விலன், தந்தாமுக்கு அதுகுணமாகச்செய்யும் வந்ததாத்தமான சொலவு
களையும் எல்லாவற்றையும். “மார்பும” என்கிற வறந்தப்பவாசி சரத்தத்தாலே - கீழ்க்
டான செயல்களையும் கூட்டிக்கொள்ளது. தாயவன் சோல்லிய சோல்லி. திருத்தாயாரான
வன் தன் கிற்றத்திலேயிருந்து தன்னிலே கிலேசித்தாம் மகேசுதித்தும் வந்திறிதனைக்குறி
த்துச் சொன்ன சொலவுகளை. *

அதவா, மாயவனிடையாதி. தன்னுடையமைபத் தான் கொண்டுபோகையாலும், அது
தன்னை முலையிலே காட்டிக்கொடுக்கக் கொண்டேபோகையாலும் முண்டான குணத்தோஷங்க
ளிரண்டும் உபாசேயமாய்த் தோற்றம்மடியிருக்கிற் ஆச்சரியபூதனவன் போனவழியிலே
தானும் வழிப்பட்டிசென்று, வழியெழிர்வந்தானை முன்போனவர்களுடைய ஸ்திதி கார
யாக பாகாபகையாம் விளவிக் கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீ
மத்கோபர் திருவாயாராகச்சென்று, அங்குசின்மல்களை அங்குத்தை விசேஷங்களையும்
விளவிக் கேட்டு. தாயவன்சோல்லியசோல்லி. வழியெழிர்வந்தானை “மதுரைப்பிறம் புக்
காக்கொலே” என்றுகேட்டும், உகன்வன்சொல்குக்கு ஒரேச்சாமோ குணமாமோ என்றும்
போலே கேட்டுந், திருவாய்ப்பாடியில் தோனாமுதலான அலங்காரங்களும் வாத்பகோஷ
ங்களுடைய கண்ணி கெட்டி கோளையென்று கேட்டும், ஆயர்கள்சேரியிலேயென்று யசோதை
ஸ்ரீமத்கோபருடைய ஆதாராதங்குகளெல்லாம் விளவிக் கேட்டு அவர்கள்சொன்ன விசே
ஷங்களுடையல்லாம் திருத்தாயாரானவன் சொன்னபாகாங்களைப்பென்று இவ்வளையோஜிக்கடி
மாம். இதிலுங் காட்டில், பூர்வியோஜனைக்கு ஒளிர்த்தமுண்டி.

அவ்வாறு--கூடுதல் தோன்று குமரி கோரு தன்மாமன் கேட
பொருட்க் குடி வேண்டுகிற மாயவ கொண்டுதன்.

அவ்விநியமதி-உ-க-கு, பா-உ-உ-க-க.

முன்னும்பத்த - ஒன்பதாந்திருமொழி - என்னுதன், ப்ரவேதம்.

அ. க்ஷிணுவதாவதாவணாயி, தற்குணசேஷத்தங்களைப்பே யறுபவிக்ந்துக்கொ
ண்டு போந்தார்-கிழ்; இப்போது, அந்தக்ஷிணுவதாரு அசேஷத்தங்களைப்பேட அததததத
காலிகமான ராமாவதாரகுணசேஷத்தங்களைப்பே வககாலத்திலே யதாபவிக்ந்துக்கொண்டு
னும் அசேஷசம்பந்தினை, அனக்குடனாக இரண்டு ஸ்ரீகோபிடாமவஸ்த்தகையப்பாந்தாயி,
அதிலே ஒருத்தி க்ஷிணுவதாருணசேஷத்தங்கடும், ஒத்தி ராமாவதாரகுணசேஷத்தங்கடும்
கக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு கொண்டு, உத்தியோக பாகததததத
உபபாவதாரகுணசேஷத்தங்களைப்பேயி யறுபவிக்ந்துக்கொண்டு கொண்டுயொத்திலே. இரண்டு
கோபிடாமவஸ்த்தகையை வககாலத்திலே யடைபக்கயேயோவென்னினை; பகவத்பாஸாதாரி பீரண
த்தாலே இரண்டில் தனடாந்தல் என்னம் கொன்னகயிதே. “ உபபாவதாரகுணசேஷத்தங்க
என்றிடு திருமொழியிலே, இரண்டு பார்த்துயார்த்தனை வககாலத்திலே கூடுப்பதெனப்பட
என்று நீயா பட்டவர்க்கேதக; “ தேசவிசேஷத்தில் அநேக சரிடபரிக்கதரும் வககாலத்திலே
கூடுதற்பத என்னினை; ஆப்படியே இவையாய்பார்த்து அருகினுக்கொண்டு” என்றருவதென
தார் என்று பார்த்துக்கொண்டு.

மு.—என்னுதன்நேவிக் கன்பின்புட்டி விசாநான்
தன்னுதன்வண்ணவே தன்னுதன்வண்ணத்தினை
வண்ணுதன்வண்ணம் வண்ணிப்பித்திபட
என்னுதன்வண்ணம்வண்ணிப்பதென வண்ணம்வண்ணிப்பதென. க.

பரமசிவம் — கங்கையாறு, கங்கை
 பரமசிவம் — கங்கை, கங்கையாறு
 கங்கை — கங்கையாறு, கங்கை
 கங்கையாறு — கங்கை, கங்கையாறு
 கங்கை — கங்கையாறு, கங்கை
 கங்கையாறு — கங்கை, கங்கையாறு
 கங்கை — கங்கையாறு, கங்கை
 கங்கையாறு — கங்கை, கங்கையாறு

[illegible][illegible]

மு.—என்விவ்வன் கண்டு போவென்றேதீர்ந்தான்

தன்வல்லிக்குத் தவத்தையெய்தினான்

முன்விவ்வன்து முடிவென்றையெய்தினான்

தன்விவ்வன் வன்மைபட்டபடித்த தாநதிதன்மையைட்டபடித்த. ௨௦

பதனாறு.

என்— என்னுடைய

வின்— வில்லின்

வாசி— வாசியை

கண்டுபோ என்று 'கண்டுபோ' என்று

எதிர்த்தான் தன்— எதிர்த்துநின்ற பாக

சாமனுடைய

வில்லிக்குடைய தவத்தை— வில்லியுடையதன்

வையும

எதிர்— அந்நன் கண்ணினே

வாங்கி— அழித்தவனாய்

முன்— இதுக்குமுன்னே

வின்— திருக்காசில் வில்லி

வாசித்து— வளைத்து [யுடைய

முடிபெண்— தாடி என்னும் ராகவரி

உதிர்— உயிர்

உண்டான் தன்— முடித்துச் சகலத்தினை

மகனுடைய

வில்லின் வன்மைபட்டபடிப்பற—

நாகரிக— தசாதரித்தவனுடைய

தன்மையை— குணத்தை

பாடிப்பற. [இதுராமராதாத்தலி

பட்டவன்வார்க்குத.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. என்னிப்பாதி. “என்னுடைய வில்லின்வாசியைக் கண்டுபோ” என்று எதிர்த்தான் பாகசாமனுடைய. அதாவது - மாதே ஹேஷ்வ ததர்ப்பங் கப்பண்ணி ஸ்ரீஜகாஜன் திருமகனாத் திருமணம்புணர்ந்து, பெரியசெருக்கோடே திரு வயோதயைபயிப்பக்கி வொழிந்தான் திருக்கோடு, இது விசேஷத்தைக்கேட்டு, குடி தந்துதானாய் தன்னுடைய வில்லியுடையதன்மையைக்கொண்டு கடுமையிலேவந்து தோன்ற, சகல வர்த்தியெய்தியென்று பொற்புக்களையும் காலிலெப்பாகட்டு அதுவர்த்திதது (க) “ஸாநா நாகரிகவாசியை விலைவாசி” என்று அர்த்தித்தவளையிலும் அதனை அதிகரித்துத் தன்னிக் கொடுப்பாந்து, தன்சிறந்தபெல்லாக் தோற்றுப்படி முடித்தைப் பார்த்து, “முன்பேமுடிப்போய் பலவிடங்களிலும் பூண்கட்டிக்கிடக்கிறதொரு சொத்தை வில்லமுடித்தேன் என்று கடுமையுத்தரப் வந்திருநீ என்னையில் கில்லெவாங்கி வளைத்

தற்போது வலுவானவரின் துணைவராகையாலே முன்பு தன் துடைப்பதற்குக்கூறிய வலுவை இழந்துவிட்டான். இப்படியிருக்கிற வில்லோடே, ஆளுநரையே சபாநாயகம் பெயர்வாக்குகையாவது செய்த வில்லோயினை ஆங்கிலே சாத்திரத்தொகுத்து, "இத்தகையகொன்றி உன் பாராநாயகம் போக்கிவிட என்றால் நீ பாராநாயகம் போக்கிவிடும்" என்று சொல்லி, உன் துணையாகிய பங்கத்தையும் பன்னிவிட்டிலோ, உன்னுடைய தகுப்பலங்களைப்படுத்திப் போக்கிவிட்டிலோ" என்று கேட்டவராகில், "கறுப்பங்கப்பன்னிதில் எனக்கு வலுவல்லாமல் மீறெந்தா பாலதகத்தையப்போகாது, என்னுடைய தகுப்பலத்தை யழித்துவிடும்" என்ன; அப்படி செத்துவிட்டது வலுவாயினாலேயாவது, தகவதாரம்தான் வலுவாகிறதுப்போகுகிற அப்பாசாரமன்றான் தகவதாரம்தான். போக்கினே பெண்ணில்; வலுவாலேசுத்திலும் வாகாதுவதாரம்தான் பாலவராகையாலே அப்படித்தான் மட்டானபோது இருந்தால் அதுகிரந்தமாகக்குறைவில்லை; சந்தர்ப்பவசத்தில் வலுவாலேசும் பாலவரானவோயினி, வலுவாலேசுத்தில் வாகாதுவதாரம்தான் பாலவராகத்தான் மீளென்றே; சந்தர்ப்பவசத்தில் வலுவாலேசும் பாலவராகையாலே மீளே வலுவாய்நின்றான் பாலவரானால் தான் பாலவரானால் தான் பாலவரானால் தான்.

முன்வில்லவித்து முதுபெண்ணிருந்தான். இவர்க்குப் பள்ளத்திலே விவசாயத்தையும்
 பணிவிடையையும் அகலவாததானுத்தகமாக மறுபின்பிடிக்கப்பட்டான். எழுந்தருளினவளாவிலே, பா
 னிவிடையிலே படிக்க, யாக்கங்கிலையும் பாணியைநாயும் துணிக் கண்களையுமுதித்துக்கொண்டு
 விநியும் சாத்திரவியான தாய்கை, அநிகாப்பாட்டுக்கிண்களையுமெடுத்துக்கொண்டு மீறுத
 லிதந்துக்கொடுத்தோடே செவ்வகை அடங்குவா, விவசாயத்தினைக்கொடுத்தோடு நிகர்க்கையில்
 வில்லவித்து அலமுதலாய பாணியைமுத்தவன். தன்வில்லின்வண்ணையப் பாடிப்பற
 அவன் தன்வயசு வில்லின்வண்ணையப் பாடிக்கொண்டு பளவந்து எந்நிறையப்பார்த்துந்
 சொல்லுகின்றான். வில்லித்து வயிமைபாடாது-“காய்க்கிருந்தே” என்கிறபடியே பாடிபுகுந்தே
 நத்தில் செவ்வகை கண்பாக்கிலும் கண்பாக்கில் கண்பாக்கிலும் இவ்வமை தூதரத்தினைய
 நயப்பாடிப்பற. இத்தகன் இவ்வசையாதுகளைத்தேடிக்கொண்டு செப்பாடுக்கொடுத்தோடு, மீ
 னும் பள்ளத்தையும் “பேய் பகன்” என்கிற தன்னைக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தே
 சொல்லுகின்றான். 2

மு.—உருப்பிணர்ங்கையைத் தேடிநீங்குகொண்டு

விரும்புற்றங்கேக வினாத்தேதிர்வந்து

செருக்தற்றுன்வீரஞ் சிதைதயத்தலையைச்

சீனாத்திட்டான் வன்மையைப்பாடிப்புற தேவகிசிங்கத்தைப்பாடிட்டது.

கைகேரியுடைய சொல்லைக் கொண்டு | சீதை மனுவளைய- விதைக்கு வல்லபனுன
கொடிய வளம்— கொடிய காட்டில் பாடிப்பற.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாற்றத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட. மாற்றத்தா
யென்றது- மாற்றத்தையென்றபடி. அன்றிக்கே, 'மாறு' என்று - ஓய்யாய், மாறான தாய்-
பெற்றதாய்க்குப்போலியான தாயென்னவுமாம். ஸ்ரீகௌடீயையோபாதி, பெருமான் பக்-
கல் அழிவீழ்வித்தாய்விதே ஸுமிதனாயிரப்பது. இப்படியிருக்கிற தாயானவன் செ-
ன்று "நிவர்த்திலேபோம்" என்றுசொல்ல. அதாவது- திருவயிதேகமீடங்களடிறாத்-
தவயர்த்தமாகத் திருப்படைவீடெல்லா மலங்கரித்து உதவவமும்தொடங்கி புரோஹிதரான
வலிகிட்டாதிசைநர் தானுமாகக்கொண்டு, ராஜாவான சகரவர்த்தி, திருவயிதேகார்த்தமாகப்
பெருமானுக்குக் காப்புக்கட்டி, புரட்சரணங்களும் செய்வித்து, "இனி அபிஷேகம்செய்யு-
மித்தனை" என்று முறைபுர்த்தம்பார்த்திருக்கிறவனவிலே, கைகேரியானவன் குப்ஜைவர்த்-
தையாலே நெஞ்சகலங்கி, பர்த்தாலான சகரவர்த்தியைப்பார்த்து, எனக்கு "இரண்டிலாமு-
ண்டே முன்னே தந்திருப்பது, அநிசன்மே இப்போது செய்யவேணும்; அதாவது- நாமனை
அபிஷேகம்செய்யாமல் காட்டிலேபோகவிடவேணும், பாதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்"
என்ன; ஸத்யதர்மபராயணனாகையால் "என்செய்வோம்" என்று இடியிழந்தாற்போலே
இவ்வார்த்தையைக்கேட்டுக் கேலசப்பட்டு, பெருமாளையழைத்துக்கொண்டவருமப்படியாக ஸு-
மந்தர்ஸப்போகவிட்டு, தான்கலங்கிக்கிடக்க; ஸுமந்தர்ஸசென்று "ஐயர் எழுந்தருளச்-
சொல்லுகிறார்" என்கையாலே, பெருமானும், திருவயிதேகத்துக்கென்று அலங்காரத் திவ்-
யகதாயாகக்கொண்டு, பிராட்டி மங்களாசாஸகம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தரிபுரத்தவரத்தள-
வும் பிள்ளைவேலார, திவ்யரத்தரிபுரத்தில்கின்றும் புறப்பட்டுப் பெரிய கோலா ளுலத்தோ-
டே எழுந்தருளியவரு தமப்பனானாக்கானப் புருத்தவனவிலே, கலங்கிக்கிடக்கிறபடியைக்க-
ண்டு "இதுக்கடியென்" என்று பப்பப்பட்டு, "ஐயர்க்கு இப்போது க்வேசமேது" என்று
கைகேரியைக்கேட்க; "முன்பே எனக்கு இரண்டிலாம் தந்திருப்பார்; அந்த இரண்டிலாமும்
இப்போது பெறுவாக்காக உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணுமென்றும், பாதனை அபி-
ஷேகம் செய்யவேணுமென்றும் நானபெரித்தேன்; ஸத்யம் தப்பாதவராகையாலே அதுக்கு
அனுமதிப்பண்ணி உம்மைக் காட்டிலேபோகவிடுவதாக அனுமதித்துவிட்டார்; இப்போது உம்-
மைக்கண்டவாதே லாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார்" என்ன; "இப்படியோ
நான் ஐயர்க்கு பாதந்தராய் வந்தறித்தபடி, என்னை நியமிக்கும்போதாக்கும் இப்படி க்வே-
லிக்கவேணுமோ. நெருப்பிலே விழுந்தோண்ணல் அதுவும் நான் செய்யவேண்டு" என்ன;

[illegible]

ஈற்றுத்தாய் பிளரூடாந்து எம்மோனென்றது. பெற்ற தாயாள் முந்தெய்வியல்
 பிள்ளைதொடர்க்கு சென்று தந்துவடைய பிவிளாத்தனம கொணர் போனாள். “அவள்
 வாயாள் என் உம்மைபிரிற் திருக்கமாட்டேன், என் லுடைய தாயனோ!” என்று கூறி
 கொண்டி அழ. கூற்றுத்தாய்சொல்ல. கூற்றம்போன்ற கைகேசியாடு தாய்சொல்ல. பெரு
 மாளுடைய வெல்குமாய்த் தையும், போற்றிடாந் தாய்ப்பாடாள் கொடுமைவாயும் பாய
 மல், பரிசுலுஸம்மத்தவம் வகவாஸம் பண்ணுகொன்ன கடுகாய்த் தவையற்ற - இவளை
 கூற்றுத்தாயென்கிறது. “நிதர்வகபாதந்தாய்ப் போனாள்” என்று நிந்தக செய்து
 இவள்கொன்னதுக்காகப் போனாள் என்கிறது - அவள் வாய்ப்புக் கொல்லாடாதி
 அதுமதி பண்ணிக்கிடக்க, அதுதான்மே சொன்னாள் திவ்வாக பல்லிடுற. பாற்றந்தா
 சென்று வாய்ப்பாகே பென்றிடாள், ஈற்றுத்தாய் பிள்தொடர் என்கொண்டி
 கூற்றுத்தாய் சொல்லுபாகக் கொடிபலகத்திலே போனவையென்றது.

[illegible]

கற்றத்தாட்சொல்லு. ஸாமிச்சையாதிரு தாட்சொல்லு. சூறுபட்ட ருவிச்சொல்லு.

பஞ்சவர்— பஞ்சபாஸ்டவர்களுக்கு

தூதனுப்— தூதனுப்க்கொண்டு

பாதுப— பாதுபுத்தத்திலே

கை செய்து— வலாகித்து

பஞ்ச— விஷத்தை

உமிழ்— உமிழாதின்ற

பாகம்— காவியபாகம்

பெய்த— பெய்த [பெய்த

பல பொய்கை— பல பொய்கைகளை

புகு— பொய்ப்புகு

அஞ்ச— அவன் அஞ்சாப்படி

பனத்தின்மேல்— பனங்காவின்மேல்

பாம்புதிட்டு— குதித்து இளைப்பிடுதல்

(அபிவாசனிலே, அவனும் அவன்

மனையும்கூட)

அஞ்ச செய்து— அவனைக் கொல்லாப்
விட்டவனுப்

அஞ்சனம்— மரபோன்ற

வண்ணம்— வண்ணத்தை மூலையனும்கூட
பாடிப்பற—

அகோசை தன் சிங்கத்தைப் பாடிப்பற.

வ்யா. இரதாம்பாட்டு. பஞ்சவந்துதலும். தம்முதா திகழ்வார்க்குத் தூதனும். இவர்கள் லிவரிதும், இவனை எவ்வுரியால்லாதார் இல்லையேபோலேகாலும். தூதனும். ஸர்வாதி களுவதான், குழந்தையிலே லுலகாட்டித் தூதனுபுகிறமீடத்தில் புரையற்றிருப்பது. இது தன்னைப் பெறுப்பேறுகலிதே மிவனலுன் நிலைத்திருப்பது. “இன்னா தூதனென நிவ் லுன்” என்கிறபடி. “பாண்டவதூதன்” என்கிற பாண்டித்திரபுறமிருந்தே பாண்டி கால்பாதி நரித்தனின்றது. பாண்டித்தனெனது. “பத்தார், பத்தார்” என்றும்போலே சொன்னவிடத்தில் அவர்கள் ஒன்றுக்கும் இரையானையாலே, “ஆனால், புத்தத்தனைப் பண்ணி இயித்தவர்கள் பூமிபாளுங்கோன்” என்று அவர்களை புத்தத்திலே பொருத்திப் போந்து, பாண்டவர்களுக்காபின்று, பாண்டித்தனில் கையுமணிபும் வகுத்து புத்தத்தனை நடத்தி. பஞ்சமீதாங்கிடந்த பற்பெய்கைபுகு. அருகிலேந்த வர்க்குங்கள் பகதிகளெல்லாம் பட்டுவிழுப்படி விஷத்தை பூமிபாதின்ற காவியகுறி ஸர்ப்பங்கிடந்த * நச்சுமூல் பொய் கையிலேபுகு. “கற்பொய்கை” என்றது - “கல்வையு. கல்வையெருப்பு” என்பானைப் போலே விபரீதவகையே. அதுவா, காவியன் பாவேசுப்பனாக்கு முன்புக்கதை படிவையிட்டுச் சொல்லிற்றுகவியாம். அஞ்சப் பணத்தின்மேல் மாய்த்திட்டருள்செய்த. அப்பொய்கைகையக் கலக்கி, காவியன்ருத்தனும்த் தன்மையெருப்பபு பண்ணி, நின்பு அவனெருகும்படியாக அவன் பணங்கனின்மேலே சென்று குதித்து கின்றாடி அவனையிளைப்பிடுதல், (க) லுலகாட்டி, (உ) லுலகாட்டி, (உ) லுலகாட்டி, (உ) லுலகாட்டி” என்றும், (உ) “லுலகாட்டி, (உ) லுலகாட்டி” என்றும் அவனும் அவனுடைய ஸ்திரிகளும் சரணம்புகுத்தின்பு அவன் பரானைப்பெற்றுப் போம்படி கர்பை பண்ணின. அஞ்சனவண்ணைப்பாடிப்பற. இப்படி சரணுசதாசுணம் பண்ணுகையாலே

[illegible]

குறும்— குறும்பொருட்படுதல்
 உதான் கட்டிக்கு— பிற்பாடுதான் வந்து
 அம்ம—அவன் பட்டினத்தின்று வந்தான்
 உத்தமன்
 அம்ம— பிற்பாடுதான்
 உதான்— அளித்த துன்பினால்
 உதம்படு—
 அம்மந்தியி— திருவரைத்தெழுந்நாள்
 உதமன்— ராஜாபாஸகம்
 பாடிப்பத.

ஸ்பா. ஆறும்பாட்டு. முடிபித்தாதி. சகலவந்திக்கு சாஸ்தாந்தத்தங்கள் பண்ணின
 அன்று நாயிறுபாடு, ராஜகுலத்திலுள்ளாரும் பெளஜாபதமும் புரோஹிதான வளிஷ்ட
 டாநிகளும் எல்லாரும் திரளளிநுது “பெருமான் கடைநப்போனார், சகலார்ந்தி துஞ்சினான்
 நாடு அராஜகமாய்க்கிடக்க வொண்ணாது” என்று தன்னை முடிபுட்டிலுந் தடக்களாவது
 மான நாய்கோஷத்தையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அந்தவழி கெட்டபோதே கனக்க
 கோபுபட்டு, (க) “விஷுவலகாஷாபிஷு ஜிநாஹுபுஷாஷாபிஷு” என்கிறபடியே
 தள்ளற்றாமையெல்லாம் தோற்றுப்படி. திரளிலேயிருந்து, “ஒருநாளாக விருந்து என்னு
 டைய சேஷந்நத்தை அபஹரிப்பதே.” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, (உ) “நியசிர
 க் குபிராஹவரிஷ்யாபபெசு” என்கிற காமமும் பாராதே, புரோஹிதன வளிஷ்ட
 பகவானையும் “அழகிதாக இக்குடிக்கு முன்னேடிவிதம்பார்க்காய்” என்று அத்தாளிலே
 காணித்து, (ஈ) “ராஜிஹாஹாபாபிஷு பசுபுஷு பசுபுஷு பசுபுஷு பசுபுஷு பசுபுஷு பசுபுஷு
 பசுபுஷு பசுபுஷு பசுபுஷு” என்று ஒருவனுக்கு இரண்டு வந்து சேஷமானால் ஒன்றை
 ஒன்று சிவவதிக்குமோ; ராஜ்யந்தான் என்னையான்டாலோ, நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்க
 வொண்ணாது என்கிறவிதத்தையே பார்க்குமித்தனையோ, இதுக்கு விஷயபூதனை என்னை
 யும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டாவோ, அவர் பொகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அப
 ஹரித்தால். அவரைப்பிரித்த வந்ததாம் முடிந்தவன் வந்திறிலே பிறந்தவனுப்படி. யெங்கனே

கவர்க— கலங்குப்படி
பாங்குட்டு— சென்று குதித்து
அவன்— அவன் மடையாசாப்
நின்— அகாசத்தாயும் கிளர்ந்தெழுந்த
முடி லேத்தியப்— லேத்து படைக்கொண்ட
நின்— மாரிநாற் றொடுக்கிச் சென்று
தடை செய்து— கூட்டாது (பாடியம்
நின்— அவன் சாதாரணக்கவனாகி விட) மடையா

வித்தகன்— வித்தகன் பற்றி நான் நான்
 உன்— பற்றி நான் நான்
 உன்— வித்தகன் பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்
 உன்— பற்றி நான்

[illegible]

அரசரது— உத்தரவுபெறவுகொடுத்த
 குற்றவாளி கொல் } விசாரித்தவர்களை
 கொண்டு— } சின் சொற்படி
 தண்டகர— தண்டகாரணயத்தைக்குறித்து
 போக— வழித்தருளி
 நடந்து— இவ்வாசின்
 இடை— இடைமையுடையான
 பரப்பவாகாவை— குப்பணங்களை
 செலிபெயி மூக்கு— காது,புறமூக்குகையும்

பாடிப்பற்ற—
 அபிபாதிக்கு— திருவமோத்தையக்கு
 அரசன்— ராஜாவானவன்
 பாடிப்பற்ற.

அவத்தது இவையபெருமையா மித
 க்க, பெருமான் அறுத்ததாகச் சொன்ன
 விது ராஜகணினபாஹு—வ்வ பாடிபுதுவாண
 லிப்பத்தபற்ற.

ஸ்யா. எட்டாம்பாதி. தளர்க்கினர்த்துபிக்கர்த்து. “ அடியிலே சக்கரவர்த்தி அது
 பாதி உண்டாகையாலும், பெருமான் உடன்பட்டுப் போகையாலும், நாடு அரசாஜகரையக்
 கிடக்கவிடவாணாறு. கீழ்க்குடவேணும் ” என்று வலித்தாடிகளும் ராஜலோகாடிகளும்
 உத்தமிகையாலும் அடியேகைச் செய்யலாவதொரு புடைபுண்டாயிருக்க, “ மூத்தாரிருக்க
 இவையாழ்முடி மூடியவிலாசில்லை ” என்கிற குலமரபாவதனை விடத்து, “ மாணியிட்டு ராஜ்
 யாப்பாழ்முடிவைக்கு நாள் இவையவன், தன்மயுளிருக்க எனக்கு முடிநூட பார்ப்பதில்லை ”
 என்று மறுத்துத்திருச்சித்திர கூடத்தளவுமலர்ந்து “ மீண்டெழுந்தருளவேணும் ” என்று
 அந்தித்த தம்பியான பூரீபரதாழ்வானுக்கு அனுகூலமாக அடிமுடிபாசைக் கொடுத்து.

தண்டகரபூற்றவள் செல்கொண்டு போகி. “ ராஜ்யத்தை விடுவித்து தண்டகாரண்
 யத்திலே போகவிடக் கடவேண்டும் ” என்று விசாரித்தவன் சொல்லைக் கைக்கொண்டுபோய்,
 “ கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடியவனம்போன ” என்பதிறே கீழும் சொல்பிறறு. பூரீபர
 தாழ்வானொடே திருச்சித்திரகூடத்தளவும் சென்றவனிட்பாடிகள் தொடக்கமாணர், கீழந
 கைக்குடலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கேளாமல், இவன்சொன்னவார்த்தையைத் திரு
 வள்ளத்திலே கொண்டுபிற பூரீபரதாழ்வானுக்கு அரசின்று அரசந்தாய் தண்டகாரணயத்தேற
 வெழுந்தருளிறறு.

உட்கிடைபித்தாதி. காமரூபினியாகையாலே ஸ்வவிஷத்தை மறைத்து அந்நயந்
 தாபிமதயானதொரு ஸ்திரீவிஷத்தைக்கொண்டு வருகையாலே, நூடவின் இடைபை
 யுடைபுள்ள முர்ப்பணங்களை. தன்னமுனைக்காட்டி “ என்னை விஷயிகரிக்கவேணும் ”
 என்று வந்தவனிடமிருந்து விசாரித்தவர்களைக் கொண்டு வந்தவனிடமிருந்து

மு. — மாயச்சகட முறைத்து மருத்தி

தூயர்க்கோடு போ யாக்காகாத்தான்

வேயின் குழுவை வித்தகனாய்கின்ற

ஆய்க்கிளந்தினைப்படிப்பது வாயிரமெய்த்துணைப்படிப்பது. ௧௦.

பதவரை.

மா. ப. — வந்தார்தன்ருளினார்

ச. க. — சகடாஸாரினை

வ. ந. — கலசக்குகையுடைய இதுவடி
கனானுபதத்து

ம. ந. — யமனார்துக்ககை

இ. க. — முறித்தான்

ஆ. ப. — இடைவர்க்கோடு

போய் — காட்டைப்போய்

ஆ. கி. — பாக்களின் திரை

காத்து — காத்திரும்

அ. கி. — அழகை

வேயின் குழல் — வேய்க்குழல்

வ. தி. — வடி

வித்தகனாய்கின்ற — வித்தகனாய்கின்ற

ஆய்க்கள் எற்றினை — ஆய்க்களுக்குத் தீ

வனுவல்க

பாடிப்பற;

ஆயினா மேய்த்தானை பாடிப்பற.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மாயச்சகடமுறைத்து. “ கள்ளச்சகடம் கலக்கழிபக்க
லோச்சி ” என்கிறபடியே காவலாகவைத்தவாறிலே அவசரங்கள் ஆவேசித்து நவீனமருளு
யானே பாடகம் என்று தோற்றுகலடி. கந்தரிமமான சகடத்தை, வந்தாய்க்குரியாய் நிமிர்
திறுபடிக்கலிலே யுத்தத்து. அன்றிக்கே, சகடமானது 1 உருமாயுடையது. உதைத்து என்னை
மாய். மருதிவந்து. தயாராகவடிவைத்த வையையிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோகாநிற்ப
வையையாக வடிவிலேயேயுள்ள இடண்டை மருதுகவின்ருளே தனபுக்கு அப்புறந்தீதேபோய், ௨
சகடத்தை படுக்கையானே அக்கவையித்தனக்கொண்டு அப்பருதுகள் இரண்டற்கும் சாய்ந்த
விழுப்படி முறித்தது. ஆய்க்களோடுபோய் ஆகிரைகாத்து. பசுமேய்க்கப்போகிற இடை
கோடே அவர்களில் பாதாளாய்க்கொண்டுபோய், புல்லும தண்ணீருமுள்ளவிடம் பார்த்த
வாறுகின்ற பசுமேய்க்கையானே பசுநிரைபாடித்தது. அணியேயின் குழுவாதி வித்தகனா
யின்ற. நாட்டிற் பசுக்களைப்போலே கேவலம் புல்லும் தண்ணீரும் தாக்கமாக வளருமான
யன்றிக்கே, குழலோசனையே தாக்கமாக வளருமனவையாகையானே, அவற்றை மேய்க்கையு
சிதறிப்போகாமல் குவிக்கவக்கும் மீடகக்குமாக, அழகை வேய்க்குமுடையது, தன்னுடைய
வாய்மத்தையம் தோற்றுகின்ற. ஆய்க்களெற்றினை. கோபர்க்குத்தலைவனான மெருக்கையுடைய
வனை. பாடிப்பற. ஆகிரைமேய்த்தானே. “ தவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புடங்கி ” என்கி

கார் ஹர்- ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந்துள்ள

கடலை- கடலை

அடைத்திட்டு- மலைகளைக் கொண்டடைத்து
இலங்கை புக்கு- லங்கையில் புகுத்து

ஓராதான்- பெருமாள் வீரப்பாட்டை மறி
யாத ராவணனுடைய

பொன்முடி ஒன்பது } கிரீடம்நரித்த அழகிய
தோடு ஒன்றையும் } பத்துத்தலைகளையும்

நேரா- அறுத்துப் பொகட்டு

அவன் தம்பிக்கே- அவன் தம்பியான
விபிஷணனுக்கே

நீள்- நெடுங்காலம் நடக்கு

அரக- ஆகிராஜபத்தை

சுந்த- கொடுத்தவனுய்

ஆரா- எவ்வளவுகாலம் புது

அமுதனை- அமர்தம் போ.

பாடிப்பற-;

அபேத்தியர்- அபேத்தியர்

வேந்தனை- ராஜாவானவனை
பாடிப்பற-.

வயா. பத்தாம்பாட்டு. காரார்கடலையடைத்திட்டு. ஆழத் தின்மிகுதிய
மிக்கிருந்துள்ள கடலை, அகடித்தகடாலாமர்த்யம் தோற்றம்பெய, லோகதண்ட
கடவமலைகளையிட்டுக் குரங்குகளைக்கொண்டடைத்து. இலங்கைபுக்கு. (க) “
வாவித்யா” என்றபடியே மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் பரவெனிக்கவரித
மேலே உன்றாசின்று நோக்குகிறவனுடைய பலத்தைபுழுடைத்தானையாலே,
யிருக்கிற லங்கையிலே, எழுபதுவெள்ளம் வாராவேனையும்கொண்டு
ஓராதான்பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும் நேரா. இந்த அகிராமாறுவச்சேஷபு
வைத்தும் இவற்றில் ஒன்றையும் நிரூபியாதே, தன்னுடைய வரபலபுதுபலங்களை
நினைத்து, “தான்போலுமென்றெழுந்தான் தானியான்” என்றபடியே -
திருமகன் என்னும் வீரப்பாட்டையறியாமல் ஆபாஸனாகினைந்து, தான்
விருந்த ராவணனுடைய அபிஷேகபுக்தான அழகையுடைய தங்கை, பிழை
முன்பு, ஒருநாளுடையாக அறுத்தாற்றோலன்றிக்கே, “காலநிறுவென்றபன்
ககிர் நீன்முடியுத்தமறுத்தமரும்” என்றபடியே- “இன்று இரண்டிழுக்கை
என்று, பரஹ்மாஸ்தாருபமான சரந்தாலே, பத்தும் சேர ஒருகாலென்றபடி
பொகட்டு.

அவன்றம்பிக்கே நீளரசிந்த. (உ) “கதவெனாராவணஸ்யா ஹபு” எ

வெந்தனர். ராவணன் தாண்டகம் மீண்டு எழுந்தருள், திருவடிகளே கம்பனனியிருந்து ஆன
கையாலே, திருவெய்யாய் துள்ளொர்க்கு ராஜாவானவனை. பாடிப்பற. என்று ப்ரதிகோடி.
பாணவனை திராவிடகிருஷ்ணன்.

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—நந்தன்மதலையைக் காத்ததனைநலின்
நந்திபறந்த வொளியிழையார்கள்சொல்
சேந்தமிழ்த் தேன்புதுவை விட்டேசித்தன்சொல்
ஐத்திஞோடைந்தும் வல்லார்க் கல்லலில்லையே. கக.

பதுவுத.

நந்தன் மதலையை— நந்திகோபன் குமாறான
கண்ணையும
காத்ததனை— கருத்தந்த சகாவத்தி திருமகனையும்
வம்சஸ்துருண சகாவத்தி திருமகனையும்
நலின்னு— ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்
கொண்டு சொல்லி
உந்தி பறந்த — † உந்திபறக்கையாகிற
லீலாஸம் கொண்டாடின
ஒளி— அழகிய [ஒருடைய
இழையார்கள்— ஆபரணமணிந்த பெண்
சொல்— சொல்லே
செம்— செவ்வையையுடைய
தமிழ்— தமிழ் பாஷையாலே

வ்யா. நந்தன்மதலையைக் காத்ததனை நலின்னு. ஸ்ரீநந்திகோபர் திருமகனையும், கருத்
ஸ்தகுலோத்பவனுன சகாவத்தி திருமகனையும், ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு
சொல்லி, உந்திபறந்த ஒளியிழையார்கள்சொல். உந்திபறக்கையாகிற லீலாஸம் கொண்டா
டின அழகிய ஆபரணவங்காதகனான பெண்களுடைய சொல்லே. சேந்தமிழ்த்தேன்புதுவை
விட்டேசித்தன்சொல். ஆர்ஜயருபமான த்ராவிடபாஷையாலே, அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு
நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாராருளிச்செய்த. ஐத்திஞோடைந்தும்வல்லார்க்கு. கர்ஷ்ணவதா
ரவிஷயமானவைந்தும், ராமாவதாரவிஷயமான வைந்துமான இப்பத்தையும் ஸாதிப்பாயமாக
வல்லவர்க்கு. அல்லலில்லையே. ஸாம்ஸாரிகதுக்கமொன்றுமில்லை. கக

தென்— அழகிய [ஹகரான
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வா
விட்டேசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த
ஐத்திஞோடைந்தும்— கர்ஷ்ணவதார விஷ
யமான ஐந்தும், ராமாவதார விஷயமான
ஐந்துமான இப்பத்தை
வல்லார்க்கு— ஒருவல்லவர்களுக்கு
அல்லல் இல்லை — யாதோரு னன்பு
மில்லை.

† “உருகி- மகளிர் விளையாட்டினொன்று”
என்று தமிழர்.

[illegible]

[illegible]

இங்கே நுகர்ச்சி செய்ததோடு (உ) “அவ்வாறு அந்நாட்டிலிருந்து” என்கிறபடியே பெருமாளையே நினைந்துக்கொண்டு மறுமறன்றறியாமல் இருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதொருவழியாம். நினைவடியேன வின்னாப்பம். (ங) “அவ்வாறு கொண்டுநீயும்” என்று பெருமானுக்கு அடியானையோடு இவருக்கு மடியானையாலே, உனக்கடியானை வெள்ளுடைய வின்னாப்பமென்கிறான். இத்தால் - உனக்கு அடியானை நான் வின்னாப்பஞ்செய்கிற வாய்தலையாக்கெட்டருள் வேணுமென்கை.

செறித்தமணி முடிச்சனைகள் சிலையிற்று. நெருக்கின சதங்களைச் சேகரிக்க அழகான அழகான கந்தையுடைய ஜகதாஜன், தேவருக்கு கல்கமாகவிட்ட வில்லை முறித்து. “இந்த வில்லை வளைந்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கூடலாம்” என்று வியசல்கமாக அலன் கல்பித்துவைத்த வில்லிறையது. அப்படியிருக்கிறவில்லை வளைக்கத்தானும் லோகத்தில் ஆளின்றிக்கேயிருக்க, இருக்கையில் பஸ்தனுக்கு இலக்குப்போராமையாலே அழகைமுறித்து. நினைக்கோணங்கத்தறிந்து. இந்தவியாபாடக்கண்டு, (ர) “உயர்ந்த சாக்கையாக வாய்க்கியுள்ள” என்று அழகியென நோக்கி, கொண்டு வாய்க்கியிருக்கலேனாம்” என்றுலமர்ச்சிக்க, தேவரின் பானிசுத்தவையென்னிக் கொண்டு போந்தசெய்யை யறித்து. அசுக்கன்க்கட்ட அருந்தந்தேனிலைவிலங்கு. இருபத்தொருபடியால் துஷ்டசூழ்ந்தியான சாணாக்களாகிற களைபய சிலகித்தவாயும், ஒருவரால் செய்யவொன்னுத தபல்லையுடையபறையிருந்துள்ள பரகாரபன். இருவரோத்தவாகு எழுந்தருளாக் காகச் செய்தே இவை. வறுதியிலே “வள்ளில்வரி கண்டிதோ” என்று வரலுத்தவைய, “வில்லங்க” என்று - விலக்கவென்றபடி. செறித்தவியாதி. அவன் கைகரின்றம வாய்க்கியதாயிருக்கசெய்தோடு, வைஷ்ணவமான த. தவல்லையாகையே இத்தலைக்கருடாபாரிசுக்கிற வில்லைக்கொண்டு அலனுடைய தபையாக்கத்ததைப் பண்ணிவிட்டது மேலாடையாளம். “தலத்தாகச் சிதைத்த தலையாளம்” என்னுதே “சிதைத்ததுமேலாடையாளம்” என்கையாலே - இன்னமும் பலவடைவாகங்கனும் சொல்லுவதாக நினைத்துச்சொல்லுகிறபொருளையுமீதோற்றுகிறது. சங்கரவிர்த்தி பிறக்குமளவும் சொல்லவேணுமின்றி. க.

௮- அல்லியம்மலங்க்கோதா யடிபணிக் தேன் வின்னாப்பம்
சொல்லுகேன் கேட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமாளே
எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருத்ததோ ரிடவறையில்
மல்லியைகமா மாலைகொண்டங் கார்த்ததுமோ ரடைபாளம். ௨.

[illegible][illegible][illegible]

பு. — தலக்கியமிமசுத் தனாஃய்த் தைகதேயிவரம்வேண்ட

மேகிபமாபனத்தன குய் மன்னனென மருதோழியன்

சுலக்.குமராகாடுஷயப் டோவென்றுவிடைகொடுப்ப

...and ...

மா— பெரிய

[கொண்டு]

மனத்தனளாய்— மகஸ்ஸையுடையளாய்க்
வாம் வேண்ட— ராமவலாளமும், பரத
ராஜ்யாபிஷேகமொகிற இரண்டுவரங்
களைப் பிப்போதே நிறைவேற்ற வே
றுமென்று கேட்க,

பன்னவனும்— தசரத சகாவத்தியும்
மலக்கப— மலக்கப்பட்ட

மா— கம்பிரான [கொண்டு]
மனத்தனளாய்— மகஸ்ஸையுடையளாய்க்

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. கலக்கியமாமனத்தனளாய். குப்ஜையாலே கலக்கப்பட்ட
பெரியமகஸ்ஸையுடையளாய். முன்பு, புத்தான ஸ்ரீபாதாழ்வானிலுங் காட்டில் பெரு
மாள் பக்கல் ஸ்ரீஹரிபாயம், பரத்தாலான சகாவத்தியினுடைய பரியமேசெய்து போந்த
வளாகையாலே “பெரியமகஸ்ஸையுடையவன்” என்கிறது. இப்படியிருக்கிற மகஸ்ஸை,
மந்தாம் சுடலைக் கலக்கிறதோலே கரணம் - மந்தார கலக்கினபடி. அதாவது - முற்பட
இவன் சொன்னவை எல்லாம் அநீஷ்டமாய், “இப்படி சொல்லலாகாதுகான்” என்று
பெருமாள்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்ரீஹரித்தைச் சொல்லியும் பெருமானுடைய குணங்
களைச் சொல்லியு மிருந்தவனை, உத்தரோத்தரம் தான் சொல்லுகிற வசங்களாலே பெரு
மாள் பக்கல் ஸ்ரீஹரித்தைக் குலைத்து, “அவரை அபிஷேகம் பண்ணவொண்ணது, என்
மகளை யபிஷேகம் பண்ணவேணும்” என்று சொல்லும்படி யாக்கினான் இவளேயிறே.
எனக்கேயிவரம்வேண்ட. இப்படி கலக்கப்பட்ட மகஸ்ஸையுடையளாய்க் கொண்டு, கைகேயி
யானவன், தனக்குமுன்பே தருவதாகச் சொல்லிக்கிடக்கிற வரமிரண்டையும் இப்போது
தரவேறுமென்றும் - அதுதான் பதினாறுவதவதவம் பெருமானைக் காட்டிலே போகவிடு
கையும், ஸ்வபுத்தான பாதனை அபிஷேகம் பண்ணுகையும் என்றுசொல்லி அபேக்ஷிக்கே.

மலக்கியத்தாயி. அதுக்கு அவன் இசையாமையாலே, அறுபதினாயிரமாண்டு
ஸதப்பாதிநூற்றாய்ப் போந்தரீ, இப்போது அஸதப்பாதிநூற்றாய்யோ வென்றும், நீ இது
செய்யாயிடில் நான் என் பராணனை விடுவேன் என்றும் அறிகுறியையாய்க் கொண்டு இவன்
சொன்ன சொலவுகளாலே மலக்கப்பட்ட மஹா மகஸ்ஸையுடையளாய்க் கொண்டு, ராஜா
வானவனும் மறுக்கமாட்டாதொழிய. “மாமனத்தனளாய்” என்றது- அறுபதினாயிரமாண்டு

(ஸம்மதமானகொண்டு பெருமானை)

அழைப்பித்து,)

குலம் } இக்குலம் விளங்கவந்து நிறந்த
குமார } குமாரனே!

காடு உறைய } வகவாஸார்த்தமாகப் போ
போ என்று } வென்று

விடை கொடுப்ப— நியமிக்க [நோட்டே
இலக்குமணன் தன்னோடு- இளைப்பெருமா

அங்கு— தண்டகாரணயத்திலே
ஏய்யது— எழுந்தருளினதும்

ஓர் அடைபாளம்.

சொல்— சொல் தெரிந்ததெனில்
உருவம்— உருவமாயினா

கொண்டதும்- கொண்டதும்
ஓர் அடையாளம்.

[illegible]

மு.—மானமருமேன்னோக்கி வைதேவீவிண்ணப்பம்
காமருங்கல்லதார்போய்க் காணேறத்தகாலத்துத்

வைதேயி— விதேஹ ராஜாபுத்திரியாப்
பால்— பால்போலே போக்யமான
மொழியாய்— மொழியை யுடையவளே!
விண்ணப்பம்—;

கான் அமரும்— காடு செறிந்திருப்பதாய்
கல் அந்— * கல்நிறைந்து கிடப்பதான
வழியிலே
போய்— எழுந்தருளி

பொழில்— போலேகனோடு சேர்ந்த
கால்— தாழ்வரையை யுடைய
சித்திரி கூடத்து— சிதிரகூட பர்வதத்திலே
இருப்ப— எழுந்தருளிருக்கச் செய்த
கம்பி— பரதத்தியத்தால் பூர்ணான
பரதன்— பரதாழ்வான்
பணித்தனம்— “மீண்டு எழுந்தருளேனும்”
மேன்று பரபத்தி உண்ணினான்
ஓர் அபாயாளம்.

வ்யா. பிந்தாம்பாட்டு. மாணமுரித்பாதி. மாடுகொடுத்திருக்கின்ற மீத
வான நோக்கை யுடையளாப், விதேஹ ராஜாபுத்திரியை யுத்திரியானவளை. இத்தால்
(க) “வியுபஜ்யதேவஸூத்ரீம் வஸுஜீவராகக்ஷம் மஸூ ஸுமனஸே ஐஜீகீக்ஷி கார ஸு கரீநிண
ராஸூ தாரிய ” என்கிறபடியே - தன்னினத்தைப் பிரித்து அநேகம் நாய்களினுடைய
நிரள்களாலே வளைக்கப்பட்டு நடுவேகின்று மலங்கமலங்க விழிப்பதொரு மான்பேனை -
போலே, அதுகூலநூத்தின் முகத்திலே விழிக்கப்படுமால் பரதிகூலமான ராகுநிகராக
கதப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும், அவர்களுடைய தர்ஜைபர்த்தவர்களுடைய
வளைந்து வேண்டுகிறதோதயுக்கையாம்படி. தேஹத்தைபுகழ்ந்தபடி வாயும் சொல்லு
கிறது. விண்ணப்பம். அடியை விண்ணப்பம் செய்கிறவார்த்தையைத் திருவுள்ளப்பற்றி
யருளவேணும்.

கானமுமித்பாதி. காடுசெறிந்திருப்பதாய் * கல்நிறைந்து கிடப்பதானவழியிலே
திருவடிகளின் மாத்தவம்பாராதேபோய் வரவாஸம்பண்ணினகாலத்திலே. தேவையுமித
பாதி. வன்கொள்மானுமல் பொருத்திக்கடக்கிற பொழில்களோடுசேர்ந்த பர்வதத்தையு
டைய சிதிரகூட பர்வதத்திலே. (உ) “உபஜெயகீராவீ தம் ஜகஜ்ஜெயகரீநிண ஸூத்ரீகீராவீ
தயாரம்கீராவீ ஐஜீகீராவீ ” என்கிறபடியே இவைபெருமான்களாகத்த பூரிப்பண
காலையிலே பெழுந்தருளிராதிக்க. பான்மொழியாய். பால்போலே ரஸாவஹமான போய்
சையுடையவளே. இதுக்குமுன்பு இவன்சொன்ன வார்த்தைகளில் ரஸவாதையான இது
கேட்கையிலுண்டான ஆகத்தாலும் சொல்லுகான். பரதனம்பி பணிந்து மோரடையாளம்.
பரதத்தியத்தால் பூர்ணான பூரிபரதாழ்வான்வந்து “மீண்டு எழுந்தருளேனும்”
என்று பரபத்திபண்ணினது மோரடையாளம். இ.

சித்திரி நடத்திய- சித்திராபட்ட பர்வதத் தீர்த்த
இருப்பது- இரூக்கர் சோழத்த

(இந்தியா பத்திரிகை ஜெப.சுவாமிநாதன்,)
 இது— பத்திரிகை இதை நினைத்தது என்பது
 கருவிகை— கருவிகை அது அது பற்றி
 (புது) (புது) (புது) (புது) (புது) (புது)
 இது— (புது) (புது) (புது) (புது) (புது) (புது)

(அருவமலர் லே நிபந்தாந் உணர்ந்ததுளி,)
 அதற்கிர்— பாதுகாந்தாங்குக
 கொள்ளி— ஒரு தப்பத்திலேயிட்டு
 வறிய— அக்காக்கத்தின் மேலே பாயிடுக்க
 (அறுபின் தொடர்க்கு செல்ல, அருகாத்
 தப்பவழி தேடி,)
 அனாந்து உலகார்— எல்லா யோகங் களிலும்

உ + திரிந — உ. திரிந்ரு
(அய்யவாங்கு)ம் திருநகரந்ரு புதலிடம் கா
(அய்யவாங்கு)ம் திருநகரந்ரு)

வித்தகனை- யானும் விவாகத்துக்களால்
ஐயமா- அவனையும் சம்பிரதிக வல்லவா
 (அவ்வளை!

சிவன் அவர்கள்— உனக்கு அப்படிமென்று
 சொன்னது அழகுடைய—அடைந்தால் பரந்த
 இன்பம் உனக்கு உண்டாகும்.

அந்திரோ— (மேலது தலை) மட்டபுகைத்
தொட்டித் தன் அங்குரத்தாளை
அள்ளி கவரலை — அங்குரத்தின் ஒரு
கவரலை.

அறுத்தனும்- அறுத்துப் பொகட்டதும்
ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சித்திரகூடத்திருப்ப. சோலைகளும், ஆறுகளும் சிவாதலங்களு
மாய்க்கொண்டு போகஸ்தந்தாமாயிருக்கும் சித்திர பர்வத பாதேசத்திலே, (க) “தவொபு
வபவநபுரெழுதின நாமபுஷ்ப ஸாமழிநிலை விஷி மயிலெழுதின கவ லுடையபுவா
லிபு” என்கிறபடியே பெருமானும் தேவரிருமாய்க்கொண்டு வகாத்தரஸமதபவித்து ஒரு
வர்க்கொருவர் மாறிமாறி மடியிலே கணவளர்ந்து மலேபாததராரிரா நிற்கச்செய்தே. சிறு
காக்கைமுலைநீண்ட. இத்தரன்மகனான ஜயந்தன் தமோருணப்ரசானைகமலே பரப்பதாபா
பத விவேகநய்யனப் தேவிலேஷத்தை மறைத்து கூடாத்தரமான காகவேஷத்தைப் பரிசுரவித்
துக்கொண்டிவந்து, பெருமாள், மடியிலே கணவளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, (உ) “வாயு
வ்யவாஸமதி விபேசாரஸ நானு” என்கிறபடியே ஜகதியென்றறியாதே தேவரிர் இரு
முலைத்தடுத்திலே கவிய. அத்திரமேகொண்டேறிய. அவ்வளவிலே பெருமானுணர்ந்தருளி,
(க) “கருணாநிபயஸ்ராமேஷ வணு” என்று அதிசயருத்தராய்,
(ச) “ஸந்நிபஸம்ஸுரஜி” என்று விரெஷுணாநிபுணயொகிபெரி ஸதீபவகையு லி
வஜிராஸுரெவாவிஷி. ஸதவ, லீலாவிஷேஷ லெஷு வாயஸம்ஸுதி” என்கிற

வ்யா. ஏழாப்பார். பின்னித்தபாதி, மின்னேடுடாந் திந்ந்துள்ள பன்னிய
இடைபையுடையாம். இடைபையுடைய பன்னியிலையும், விரிந்ததையின் கொடியாடாற்ற
வொண்ணுடைக்கு உலாவிநுக்குச்சித; அத்ததைப்பற்றச் சொல்லுகிறான். மெய்யடியென்
லின்னப்பம். புளையற்ற சேஷபூதமுள காண் விண்ணப்பற் கொப்பித்ததைத் திருநாள்ளம்
பற்றியதாய் வேணும். மெய்யடியானுடைகயாவது - எறித்ததில்லில் எய்த்த்திபுடாந்நாந்த
யாதிநுக்குமகொழிப, வ்வாபொஜு பானன்றிச்சேயிருக்கை. பொன்னேத்தமானித்யாதி.
மாயாநிபானாநிசன் இதுத் துழப்பு லோகத்தில் கண்டநிபாததொரு வடிவையெடுத்துக்
கொண்டுவந்த தாபகயாலே, பொன்போலிருக்கிற சிறத்தையும் காநாந்நங்கள் போலிருக்
கிற புள்ளியையும் மற்றுமகேகம் வைத்தினியயு முடைத்தாந்நுப்ப தொருளானது, எழுத்
தநாநிபிருக்கிற ஆயாந்நின் முன்னேவந்து புதுநு மயோனாபாம்பு. சின்று துள்ளி
விளையாட. நின்னன் பின்வழிந்ந்து, “ இந்நைப்பிடித்ததுத்தாலேணும் ” என்று பெருமா
நாபபாந்தது தேவரீர் அருளிச்செய்தகிடந்தில், இஃபெருமான் அருகேகின்று, “லோக
த்தில் இப்படி நிருப்பதொரு ம்கமில்ல, மாநிசன் இங்ஙனே சிலையாருபங்களைக்கொண்டு
துரியும் என்றுபாநித்தம்; ஆகையால், இது மாயாம்கம் ” என்றுசிறக்கச்செய்தோயும்,
தேவரீருடைய ஆகாசின்வழியிலேகின்று சிலையித்தேம்பிநானேக. இஃபெருமானே
இங்குத்தைக்குச் காவலாக சிறத்திந்நகையாலே, சிபுத்தலில் தம் தாழாந்நிகொண்டு
அந்நைப்பிடிப்பதாகத் பெருமான் தெரிக்தாமெடுத்தமுள. பின்பு தங்களைபெல்லானாயும்
விஷயிகரித்த உபகாரத்தைகினைத்து “ எம்பிரான் ” என்றுகிறான். பின்னேயித்தாதி. தெரு
ந்தாம பின்பற்றிப்போன விடத்தினுள் சிபுகொடாமல் அங்கப்பித்தினகையாலே “ இந்
யாபாம்கம் ” என்று நிருவுள்ளப்பற்றி அகின்மேலே சாத்தகையிட, அருப்பிக்கிழுகிற
போது “ நா!வீதே! ஹா!வத்தாணா!! ” என்று பெருமான் மிடற்றேருநாபோலே உபரிட்டுக்
கொண்டுகிழ, அத்ததை தேவரீர்கேட்டருளி, பெருமானுக்கேதேனும் அபாயந்தத்தாக
கினைத்து, “ இத்ததைச்சடக்கொப்பொய் அநியும் ” என்று அருளிச்செய்யச் செய்தோயும்
இங்குத்தைக்குக் காவலாகசிறத்திப் போகையாலும், பெருமானுடைய செனப்பந்தையரி
நையாலும் “ அங்குத்தைக்கு ஒன்றுமவாநாது, தேவரீர் பபப்பட்டருளவேண்டா ” என்று
விண்ணப்பச்செய்து, தாம்போகமாட்டாமல் சுற்றிக்கொண்டித்தை, அவர் சில்லாமல் போக
வேண்டுமெய்யு. தேவரீர் சிலவருகிச்செய்கையாலே, பிற்பாடு அங்கே இஃபெருமான்
பிரிந்துபோனது மோரடையாளம். 61.

மலர்— மலரை ஆரம்பித்த

குழலாய்— கூத்தலையுடையாய்

வைத்தேவி— வித்திறநாறும் குலாவின்னங்க
வா,தவதரித்தவரே!

விண்ணப்பம்— அடியேன் செவ்வாய் வின்
ஸபாத்தைக் கேட்டருளவேண்டும்;

ஒத்தபுகழ்— ஸுகதுக்கங்களில் பெருமா
மோடொத்தவர் என்கிற
புகழையுடையாய்

வானரீ— வானர்களுக்கு

கோன்— அசிபதியான ஸுக்ரிவர்

உடன் இருந்து— பெருமானுடன் கூட
இருந்து

நீரை— தேவரின

தேவ— தேவசைக்காக

அதரு— அங்கிலைக்குத் தருதியான

சீர்— கலபான குளங்களை யுடையாய்

அயோத்தியர்— அயோத்யையிலுள்ளவர்க்கு

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மைத்தகுமாமலர்க்குமலாய். மைபோலே இருண்டு ச்லாக்
யாபாஸவரோடேகூடியிருக்கும் குழலையுடையவனே. இந்த விசேஷணங்கள் இப்போதிருக்
கிற இரப்பிக்குச் சேராமையாலே, இப்படியிருக்கைக்கு யோக்யமான குழலென்று சொல்லு
விறுறுவதனாலே. பிரிவாற்றாமையாலே பேணாமையிருக்கையால் புழுதிபடைத்துப் பூமியிலே
யிப்போது கிடக்கிறது. வைத்தேவி. தேவத்தை உபேசுத்திருக்கிறபடியைக்கொண்டு
சொல்லுகிறான். விண்ணப்பம். இந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டுமென்கை.

ஒத்தபுகழ்வானரக்கோள். காண்பதுக்குமுன்னே (க) “ஸுக்ரீஸம்மாபிந்தி”
(உ) “ஸுக்ரீஸம்மாபிந்தி” என்று இனையபெருமான் அருளிச்செய்யப்பட்ட தாமே
பற்றுமாதம் பண்ணிக்கொண்டுவந்து, கண்டபின்பு அக்கிரகாசிகமாக ஸக்யம்பண்ணி, (ங)
“ஐண்டியெஸ்யாலிஹுரெபாமிதி ஹஸிகுண்டேஸம் ஸுபஹு நஹ” என்று இனைய பெரு
மான் அருளிச்செய்தபின்பு, “பெருமானோடு சேரகண்களங்கள் ஒத்துப்போந்தவர்” என்

மேல்லாம்

மொழிந்தான்— அருளிச்செய்தார்;

(ஆனந்திபு.)

அடைபாசம்— அடியேன் விண்ணப்பம்
செய்த அடையாளங்கொடுத்தோயும்

இத்தகையால்— இத்தபாகாரத்தாலே
வந்தவாய்,

(என்று அறிவித்து)

நா— இது

அவன் கை— அவர்கையில் தரித்திருந்த

மொதிரம்— நிரலாழிமோதிரம்

[என்று மொதிரத்தையும் கொடுத்தா
னுய்த்து.]

‘இத்தகை’ என்று பிரித்து— ‘இன்
வொணமானதே’ என்று பொருளாக்,
‘ஆல்’ என்னுமிதலாத அசைச் சொல்லா
க்குவார் கிவர்.

என் திறப்ப. யே எல்லாநாயர் போலன்றிக்கு விசேஷித்து என்னை யபிமாதித்து " இவன் இவராயிடுவதுக்கு வந்தான் " என்று மஹாராஜர் திருவுள்ளமயற்றினவந்ததாம்.

அந்தகுரையோத்தியர்கோ னடையாளமிறைவ மொழிந்தான். தேவரிசைப்பிரித்த னன்பு னன்று முறக்கமுபற்று கடித்ததும் ஊர்த்து மடபிரதேச எதேனுவொரு போகப்பதார்த்தம் நவீக கண்டால் தெய்வியா நினைத்து சபிபடாதின்றுள்ள அந்தகினைக்குத் தருதியான பானா யிறவகுநாதையுடையாய், பூரிபாதாந்வான் * அடிசுருமேராய்த் திருவடி.கீழ்க்கொண்டி போகையிலே திருவொளையாயி துள்ளார்க்குத் தாமோஜாவான பெருமான், கண்ணப் பற்றிச் செய்த இத்தவடையாவங்கனெல்லாம் அடியேனுக்குத் தட்டமுடைய திருப்பவளத்தாலே யொரு நிச்சயசந்தர்த்தம் அல்லாதபோது ஈழவகையாமலைகொண்டு அங்கார்த்தந்து அடியினுக்கு அநியக் டிபி பொ. இத்தவையாலடையாளம். ஆளபின்பு, கண்ணப்பற்றிச் செய்த வடையாள மித்தநையுட இத்தபாதாந்வானே வந்ததென்று அறிவித்தான். நதவங்கைமோதிரமே. இது அனர்திருக்கையில் திருவாழிமோதிரமென்று, (2) 1988 காலத்தி கடுவெஃ0 வஸுர்தெஃ0) 1988 ஸ்பெஷல் " என்னைபடியே பெருமானுடைய திருநாமத்தாலே அங்கிதையிருக்கிற திரு வாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்தானாய்தது. அ.

மு.—திக்குரிசைபுகழாளன் நீ வெள்விச்சென்றான்
மீக்கெபருஞ்சலவருவே வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண்
டொக்குடையடையாள மனுமானென்றுச்சிமேல்
வைத்துக்கொண்டேகத்தனனால் மலர்க்குழலாளச்செய்யுமே. ௬.

பத்வரை.

மகி— மலர்க்களத்தி
முதலாவ— சந்தையுடையான
பிதை— விதைமயானவன்,
திக்கு— எல்லா திக்குக்களிலும்
நிறை— நிறைந்த [சாஜனுடைய
புகழாளன்— புகழைமுடியுடையான் பூரிஜக
நி— முத்திவளர்க்கிற
வேள்வி— யாகுத்திலே
சென்ற நான் — விச்வாமித்சரோடு எழு

சுவை நடுவே— ஸபையின் நடுவிலே
வில்— தனக்கு சல்கமரகக் கற்பித்திருந்த
வில்லை
இறுத்தான்— முறித்த பெருமானுடைய
மோதிரம்— திருவாழிமோதிரத்தை
கண்டு— பார்த்து
அனுமான்— ஹனுமனே!
அடையாளம்— நீ முன்சொன்ன அடை
யாளங்களும், திருவாழி மோதிரத்தின்

கொண்டு போருகையா லும்துன்புக்குக்கடும் உழைத்துப் புகழ்பெறுவது என்ற ஸ்ரீஜகநாதனுடைய ஆறுவாயோத்பத்திநாபத்தோடே பண்ணும் யாகந்திலே விசயாமித்யாஸூர்ஷி கொண்டுசெல்ல எழுத்தருளின காலத்திலே. மீக்யபெரும் சநவாடுவே. மிகவுயர்ப்பிய வாயோத்பத்திலே. வில் இறுத்தான் மோதிரங்கண்டு. தனக்கு கல்கமாகக் கல்பித்திருத்த வில்லை முறித்த பெருமாவருடைய திருக்காகிலே அப்போது கிடத்தநாய், பின்பு பாணிகாறுவதும் பண்ணுகிறபோது தன்னைக்கிலே உறுத்தினநாய், ஸர்வாலமுடொருபாய் திருக்காகிலே கிடக்கும்காண திருவாழிமோதிராந்தகக்கண்டி.

வாழி மோதிரததையும் கொடுத்தப்போகவிட, திருவடியும் வண்ணவிலைபின்று பிராட்டி-
 பைக்கண்டு சிறப்பித்தோமுது, சாணான்மாயாவால்வரு மதிசங்கைநீறுப்படி பெருமான்
 ருளிச்செய்த அடையாளங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பப்பெய்து, திருவாழிமோதிரததையும்
 கொடுத்தது, பிராட்டி திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்படுத்தப் பாகாந்தை அருள் செய்து, அந்த
 புனைகச்சுப் படைத்துவிட்டான் ஆசையாலே பிராட்டிக்குத் திருவடி விண்ணப்பத்தெய்த
 அடையாளங்களை யும், திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அருகண்டு பிராட்டி திரு
 வள்ளமுதத்த படி பையுமெல்லாம் அடைவோபெரிய நுபவீத்துப்பந்தரணம்- கழிவ திருவாழி
 யிலேயாமக்கர்ஷணவதாரங்களைவிட அவதாரத்தாரங்களைவிட அபதாரத்தாரங்களைவிட வாசிபு
 தம்மையகப்பந்தரணம் எல்லாம் ஏகாச்சரயமாகையாலே “ இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக் கண்
 னாலே கண்டதுபடுக்கவேணும் ” என்று தேடுகைபாடுகிற தமக்கு ஒதுக்கல செல்லு
 கிறபடியையும், மாதலாதுபலத்தினுடைய கதாபுட்சியாலே அவிஷயத்தன்மையால் உடம்பத்த
 டமாகக் கண்டதாகவே ஒருபுடை தோற்றியிருக்கிறபடியையும் மருவத்தித்து, அவையான
 டையும், அவதாரத்தி விசேஷத்தை ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாலே காணவேணும் என்று தேடி
 த்திரிகிறார் சிலரும், “ அப்படியேதெய்திகிறோளாகில் அவனை உடம்பத்த கண்டாருள் ”
 என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாகக்கொண்டு, தம்மை இரண்டுவகையாக வகுத்துக்கொண்டுநிபசி
 இனியாகிறார் - இத்திருமொழியில். “ கருகிறோல் ” என்றும், “ கண்டாருள் ”
 என்றும் பன்மையாகவருளிக்கொடுத்தது - * கட்கண்ணற்காண்கையில் அபேக்ஷாநிபந்த
 வ்யங்கிகளும், * உட்கண்ணற்காண்டு அகிலவற்றத்தலே பாத்மபாதுபாதுப் பெரித்த
 தென்று தோற்றும்படியபாது இந்நாலவ்யங்கிகளும் பலவுமுண்டாகையாலே.

மு.—கதிராயிரமிரவி கலந்தேறித்தா லோத்தநிண்முடிபன்
 எதிரிப்பெருமைபிராமனை யிருக்குமிடநாதேரேல்
 அதிருக்கழிந்தொருதோ ளிரணியருகம்விளத்தியாய்
 உத்திரமணந்தகையோடருகத்தானே யுள்ளவாகண்டருளார். க.

பதனரை.

கதிர்— (சாணான்மாத) காணக்கூடியடைய
 ஆயிரம் இரவி— ஆயிரமாதிற்பர்கள்
 கலந்து— செந்தா
 எடுத்தால் துத்த— பாகாசித்தாற் போலே
 யிருக்கும் தேனுண்ணையுடைய
 லீர் மருவிய— உடம்பத்த திருவாழிமோதிரத்த

இருக்கும் இடம்— எழுந்தருளி யிருந்து
 கருகிறார் எல்— தேடுகிறோளாகில்
 (சொல்லுகிறோன்)
 அதிரும்— ஒளியாடின் அருள்
 கமல்— வீரக்கழிவுபுடைபுறம்

[illegible]

12-00000

புதிதென்று — புதிதென்று சொல்லு
 க்குள் — சொல்லுபவன்
 சொல்லுகின்ற — சொல்லுகின்ற
 வேந்தர் தலைவன் — தானாகவேந்திக் கல்நாள்
 தலைவனாக
 தனக்கான தன் — புதிதென்று சொல்லுகின்ற
 சொல்லுகின்ற — சொல்லுகின்ற
 சொல்லுகின்ற — சொல்லுகின்ற
 கல்நாள் — கல்நாள்
 கல்நாள் — கல்நாள்
 கல்நாள் — கல்நாள்

வ்யா. நமீதகம். திருச்சுவரையில் சிவபாதையிருந்து எதிரிகளை அறச்செய்யும் திருக்
கும்புடைவாய், எங்கு. வாய்க்காணி கொடுத்து தல்கொடுவாயிலே எதிரிகளை முழுக்காயாக
அழியப்பண்ணும் ஸ்ரீபாஞ்சஜங்கம். தண்டு. வகையிடாமல்முத்து எதிரிகளை நெரியஅடிக்கும்
ஸ்ரீகதை. நாமனூலச்சரிங்கம். ஜயாதோஷவழிதமாய் எதிரிகள் மேலே சாவாந்ததை
வாசிக்கும் ஸ்ரீசாங்கம். திருச்சக்காய். கருதுமிடம்பொருது வகவந்திருக்கும் திருவாழி.
வந்துபெருமைபிரமீன. இவற்றையழகுக்குடலாகவும் விநோதி சிவஸுத்துக் குடலாகவும்
தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பொருமைபயுடையவாய், இவ்வயிகையாம்படி. தன்வாய்வுமுதலே
பெல்லா வாயும் சாதிக்கவல்லவா. திருக்குமிடம் நாமேதீதேஸ். இந்த செளர்பாதிசனும்
மொளந்தர்யாத்சனும் அலாதிருக்குமிடம். தீதேசென்று காணவேணும்மென்று, இருக்குமிடம்
தேநிகிரிகொளாதில். கிந்தனித்யாதி. செங்காத்தாய் முநிபிதம் போலே இருக்கிற திருவிர
ந்தகையுடைய சிவபாதக்காக. கடுஞ்சிலைசென்றிருக்க. விசுவாமித்யாமஹர்ஷி கொடுசெல்லச்
சென்று, செளந்தாயாய் ஓரவாய் எடுக்கவும் வணக்கவும் அரிது என்றுமெட்டு வலிபயில்லை
முலிக்க. கடுமை - திண்மை. வேந்தரித்யாதி. சாஜதர்மத்தோடே தத்தவஜ்ஞாதந்தை
முடையவனுடையாலே சாஜதர்களுக் கெல்லாம்தலைவனுள் ஸ்ரீஜகராஜனுடைய பாகத்திலே
கண்டிருவர்.

இங்கு, “ இராமனை நாத இமேரல் - வேள்வியில் கண்டாருளார் ” என்கிறதில் வேள்

பாது- பாபன்

தோயர்- ஜலந்திரமைய

கடுவு- பத்பத்திரை

புழவின்- உபபத்திரை

கொத்த- பதபத்திரை

சுழவு- சுழவு

கொண்ட- சுருக்கிக்கொண்ட

பாபர்- ஆர்வத்தையுடைய

குழவி அந்தை- அந்தக்குழவியை

காட- தேட

உறில்- உறியாயிடுகின்றான்

வாய்வின்- வாய்விற்கோள்;

கவடு- தாண்டவம். [கிறேன்;

உலங்குகேள் - உலங்குகுஞ்சு கொல்லு

ஆயர்- தோயான ஹிந்திய நாய

மகன்- பெண்பிள்ளையா

மடம்- மடப்பத்தைமுடையவன்

பின்னக்காக- கற்பின்னைப் போடிக் காக

அட- போய்செம்ப எதிர்த்துவாரி சின்

விடை எதிர்ப்பு- நிறைபக்கமோழையுள்

அய- முடிவுமுடிபாக

பொருது- போய்செம்பு

விபாநது சிந்தனை- அந்த வகுத்தத்தாலே

குறுவெம்பப்பாருச்சினை வடிவும்

தாண்டவம் சிந்தனை

கொண்டவன்- உண்டையாகவே

கண்டார் உள்.

வாயா. காண்காய்ப்பாடி. தோயப்பாத்த கடுவுகுழலில். கடுவுகுழலில் தோயப்பாத்த
தோய. அலாவது- சுற்றும் வழந்தாய், அன்குருகிலே வந்ததுலாகாமாநிருக்கிற பூமி
யெங்கும் ஜலந்திரமைய வாய்த்தானகாலத்திலே பென்னக. “பாத்த” என்கிறதுக்குமே
லே, “தோது” என்கிற வித்தையையும் அப்பாறாய்ம். அன்றிக்கே, தோயப்பாத்தகடுவு-
ஜலம்பாத்தகடுவு; அதாவது- பாத்த ஜலந்திரமைய மடப்பத்திலே யென்றபடி. குழலின்
தோல்லையடிவெண்ணு. சந்தையாக்கம் பார்ப்பத்திலே யழியாதபடி சந்திக்கக்கொண்ட வி
காலே, பழையதான அப்பாத்த விக்ரஹத்தை சுருக்கிக்கொண்ட. மேல், “குழவி” என்
தைபாலே வடிவைச்சுருக்கிக்கொண்ட என்று நிமித்தத்துச் சொல்லவேணும். மாயநிந்தாதி.
கிறுவுபு. நான் கொண்டு பெரியலோகங்களை வாய்நிலைவைத்து ஒருபவனான ஆலந்தாரி நிலை
கண்வளர்த்துருகின அகழ்த்தகடா ஸாமர்த்தத்தால்வந்த ஆச்சரியத்தைமுடைய அந்தக்குழ
வியை. (6) “உலங்குகேள் - உலங்குகுஞ்சு கொல்லு” என்கிறது. அவனை
பென்றபடி. நாடுநிலை. தேதிகையிலே அப்பாறாக்கிள். வம்மின் கவடுகோக்கென். வாய்ந
கோள் உலங்குகுஞ்சு கொல்லுதலையென்கிறதே. உலங்குகுஞ்சு கொல்லுதலையென்கிறதே. உலங்குகுஞ்சு கொல்லுதலையென்கிறதே.

ப் பின் னடிவுர் தாறுமையி னின்றலன். மெய் மலையேகண்டாருளார். உண்மைபாகவே அவ்
 விடத்திலே கண்டவர்களுந். இத்தால்- வடதளையாபதாநத்துக்கும் கர்ஷ்ணவதாரத்து
 க்கு முண்டான தர்மபைக்பம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து. “ வைபவீடீழங்கண்டாள் பிள்ளை
 வாயுள் ” என்றும், “ ஆலேவிரேவொந்த குறுக்கனவனிவன் ” என்றும் இவ்வைக்பந்தான்
 கீழும் பலவிடங்களிலும் சொல்லப்பட்டதினே. ச.

மு.—கீரேறுசெஞ்சடை நிலகண்டனு நாண்முசனுமுறையால்
 கீரோறுவரசுகஞ்செய்ய சிவந்த தீருமாடிகுநீரேர்ல்
 வாரேறுகொங்கையுருப்பினியை வலியுட்டித்தக்கொண்டு
 தேரேற்றிச்சேனைவே டோர்செய்யச் சிக்கனக்கண்டாருளார். ௫.

பதவுரை.

நீர்— எவ்விடமுமான் பூரிபாதநித்தத்தந்த
 ஏறு— தரித்த
 செம் சடை— சிவந்த ஜடைமையுடைய
 நிலகண்டனும்— கறுத்த மிடல்வாரமுடைய
 முத்தானம்
 நால் முகனும்— சதுர்முகப் பற்றமாவுள்
 முறையால்— சேஷசேஷிபாவகாமத்தாலே
 சிர் ஏறு வாகமம் } சிவந்த கொங்கைக்கொ
 செய்ய சிவந்த } ன்சி ஸ்தோத்ரம் பண்
 னுடைய நின்ற
 திருமலை— ஸ்ரீபதிபதியை
 பாடுநிர் பன்;

லார் ஏறு— கர்ஷ்ணந்த
 கொங்கை— நிருமலைத்தடத்தையுடைய
 உருப்பினியை— ருக்மிணிப் பிராட்டியை
 வலிய— பலலந்தமாக
 பிடித்துக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
 தேர் ஏற்றி— தேரினமேலேற்றி
 சேனை வே— ருக்கனால் எடுத்துவிட்ட
 பட்ட வேளைக்கு நடுவேகின்ற
 போர் செய்ய— புத்தம்மண்ணா
 சிக்கன— தீர்ப்பாக
 கண்டார் உளர்.

வ்யா. கீர்தாற்பாட்டு. கீரேறுசெஞ்சடை நிலகண்டனும். (க) “ தரேவ்யாவதினம்
 ஐரீஷ்டாபயாஸபிரஸங்கா ஐரீஷ்டாபயாஸபிரஸங்கா ஐரீஷ்டாபயாஸபிரஸங்கா ”
 என்கிறபடியே நிருவலகங்கருளுநிபோது, பற்றமா நிருவடிவிளக்கின ஜலம்விழுகிற
 தைக்கண்டு, பாலவந்தமாக அத்தை சிவஸாலே தரிக்கையாலே அந்த ஜலத்தோடே
 கூடியிருப்பதாய், சாகாலம் நப்போனாய் பேணுதலற்றிருக்கையாலே சிவந்திருக்கிற ஜடை
 மையுடையனாய்; (உ) “ தாபாபணாபிராடுக கீழ்க்குணசுபேதபாபா ” என்கிற
 படியே ஸமுத்தாமத ஸமயத்தில் முத்தாக்கொய்மனை தீவ்ரமனவிஷத்தை “நீஇத்தை காவி”

வால் பாசாமான வசாங்ககோக்கொண்டு வந்ததாற்போலப்பட்டிருக்கிறது. திருமலைமேலே
 போல், தந்தையின் பாசான குழப்பமில்லாமல், அல்லாமல் அல்லாமல் போகின்றபோதிலும்
 வேறும் என்று தெரிகிற கோளாகில்.

வாரேறுகோங்கை யுருட்டினியை. “கர்ஷணனுக்கு போகாமானவனை பிழிந்து
 பட்டுவாழ்ந்து” என்று, “செங்கங்கொண்டு கண்ணாறு பார்த்து” என்றுபடிப்பே
 கச்சிலே மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருமுனைத்தடங்களை யுலகையே குக்கிரமிப்போட்பாடைய,
 வலியட்டிடித்துக்கொண்டு தேறேற்றி. பந்துக்களை யுமுடன்படுத்தி கண்ணாறுபார் கொடுத்த
 னைப்பிடிப்பதாகத் திண்ணார்க்கிருந்த சிசுபாலன் எஜ்ஜாவின்மேல் அண்ணாறுபிடுகருபாய
 யாக ஆறாறுவருகிற வையத்திலே சென்று, அவருக்கும் தனக்குமுண்டான மனப்பொருந்
 தமே வேறுதவாக, பந்துக்களுடன்படவாழ்த்திக் கண்ணாறுபார் கொடுத்திருக்கிற கோளாகில்
 பேற்றி. சென்னாடுவெளியேயும். குக்கிரமிப்போட்பாடைய தவையான குக்கிரமித்த பரிபவம்
 பொறுமையிலே அக்கொள்கையால் தானாக பதனாக்கிய போதிலும் போகாமான வலிய
 கட்டிச்சுருட்டிவாழ்வான், அந்த வேளையாறுபார் கொடுத்திருக்கிற கோளாகில் அந்தப்பாடைய
 சிக்கனக்கண்டாருளார். அந்த மனக்கொள்கையால் அக்கொள்கையால் தந்த பாடைய கண்ட
 வர்களுள்.

மூ.—டொல்லாவடிவடைப்பெய்தி தருதட்டைமுலைவெட்டிடுக்க
 வல்லாளை மாமணிவண்ணனை மருட்டி கருதேறில்
 டல்லாயிரம் பேருக்கு வேலிமருட்டி டொல்லாளை
 எல்லாருக்குமுதல் சிங்கமனத்தே இருக்காணாக் கண்டாருளார். ...

டாவுரை.

பொல்லா— கோரணமாமான
 வடிவமடை— வடிவையுடைய
 பெய்தி— துணையானவன்
 துற்த— பாடிப்படிப்பாக
 புறார்— தனவின் தான் செருட்டிவாழ்வான்
 முட்டி— முட்டிலே
 வட்டிடுக்க வட்டிடுக்க— வட்டிடுக்கவாழ்வான்
 மாமணி— வேலிமணிபோன்ற

கருதிர் என்— கொடுக்கி கொடுக்கி
 பல் துற்தப் பெரு } பதினாறுவட்டி தெருவிட
 கருதிடுக்கவாழ்வான் } பொல்லாடை
 பருவார்— வாழ்த்துதல்களால்
 எதிர்— விரோதமுள்ள
 வட்டிடுக்க— பதினாறுவட்டி
 வட்டிடுக்க— வட்டிடுக்கவாழ்வான்
 முட்டி— முட்டிலில் குழித்துவாழ்வான்
 வட்டிடுக்க— வட்டிடுக்கவாழ்வான்

பண்ணுவிடில் தரிப்பது அங்குகொண்டு பெரிப அச்சிலேசத்தொடே லாபபதித்து உண்ண வல்லவன். “ உள்வத்தினுள் மொ அலகோபுரமோக்கி ” என்கிறபடியே ஸமுத்திரப்போதே அ லகம் கீர்த்திமெலங்காப நித்யுள்வத்திலே உகந்துதடுத்திருக்கச்சொலே, அலவள் தாயாகவே ஸமுத்திர முகங்கொடுத்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாகவேயிருந்து முல்லைண்டு அலகோமு புத்தலாயத்தந்தைகள் சொல்லாநெறு- வல்லாணையென்று. மாமணிவண்ணனே, “ கிடப்பா ஸமுதிரவழங்கெய்திட்ட ” என்கிறபடியே அலகுநடைப விஷப்பாலை அம்மதமாகவமுது கொண்டு அவனை முடித்து, ஜகத்கங்கு சேஷியானதன்னை கோக்கிக்கொடுக்கையாலே, லீல சத்யப்போலே உஜ்ஜயினி திருமேனியை புடைபுரார்த்தவனை. மருவிடம் நாடேரெல், சிறு அன்னம் பொருத்தி வந்ததென்பதென்பதும் தேடுகிறகோளாவே.

பல்லாபிழம் பெருந்தேவிமாரோடு. நாகவதாரத்தாம் கொன்லிலந்து பாணிக்ஹனாம் பண்ணப்பட்டவர்களாய், ஸ்ரீராகுத்தரே அன்புத்த விசக்ஷணைகளாயிருக்கும் பகிநுறாயிற் சேவிப்பாரோடே. ஆதீபிரண்டாயிரமன்பிக்கே, பதினாறுபிரமுண்டாகையாலே- “ பல்லா யிரம் ” என்கிறபடி. பளவமெறிதுவறை. சசாஹாமாய்படி. ஸமுத்தரத்தின் திலகங்கள் விசாகிற் றும் பூநீரெத்தவரகையிலே. எல்லாநூரின்பாடி. தேவிமாமொல்லாரும்சுறா ஸிற்றமாலகத்திலே மலிந்தாநாருமெழுந்தநாளாயிருத்தவனை அன்னிசுப்பிலே கண்டவர்களுள். ௬.

பு — வெள்ளைவிசிங்கு வெஞ்சுடந்திருச்சக்கா மேத்துகையன்
உள்ளாவிடம் லினலிலுமக்கிறவம்மின் கவறேரக்கேள்
வெள்ளைப்புரவிக் குாத்து வெட்கெழுத்த தேர்மிசைமுன்புநின்று
கள்ளப்படைத்துணையாகிப் பாரதங்கெடெய்க் கண்டாருளர். ௭.

பதவுரை.

வெள்ளை— வெள்ளையிற முடைத்தாய்
விளி— “ அதுபவனைகங்குபங்குகில் குரி
முடைபார் வாரும்பெகான் ” என்று தன்
நலையாலே அழையாபித்திர
சங்கு— பூநீராய்நாய்தந்தையும்
வெம்— வெவ்விதான
சுடர்— ஜ்யோதிஸ்ஸையமுடைய
நிரு சக்கரம்— நிருவாழி பாழ்வானையும்
வந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

உரைக்கேள்— கொல்லுகிறேன்;
வாய்மின்— வாரும்பெகான்;
வெள்ளை— வெஞ்ஞத்த
புரவி— குதிரை பூண்டிருப்பதாய்
குடங்கு— வாராமான் [தான
வெல் கொடி— வெற்றிக் கொடியையமுடைத்
தேர் மிசை— (அர்ஜுனனுடைய) தேரி
முன்பு நின்று— அலனுக்கு ஸாரதியாய்
முன்னே நின்று

தான சுடையுடைய திருவாழியையும். என்னுமையன். அழகுக்குச் சிறிதொன்றினைத் துக்கு முடலாக வரவகாலமும் பூவேந்தினுற்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும் விநாயககோய டையவன். உள்ளலிடம்வினவில். வர்த்தகம் வந்ததன்மேலே தரிசிக்கொண்டான். உமக்கினை வம்மின் கவனேரக்கேன். வாகுக்கோன், உங்களுக்கு அவன் வர்த்தகம், பரிசுத் துக்கு அல் பமடையாளம் சொல்லுகிறேன்.

வேள்கோயிதபாதி. சாளுகதருப் தனக்கபிமதனுள் அர்ஜுனனுடைய வெகுத்த புரவிபூண்டிருப்பதாய், வாசமான வெற்றிக்கொடியையு முடலத்தாமிருக்கிற தேரின் மேலே அவனுக்கு வாரதியாய் முன்னே சின்னம். உள்ளப்படைத்துக்கொண்டான். அதுபலபலாத்தலை. அதாவது படைத்துணைபாதிருவிடத்தில் இரண்டேயு பாரிப்படி செவ்வையிலன்றக்கே, பகலையிரலாகியும், “ஆயுதமென” என்று ஆயுதமெடுத்துத், எந்நிபுண்டிய உயிர் தீல யைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தலை. பாரதம்மைசெய்யக்கண்டாருளர். பாரத மமாத்மதக் கையு மனியும் வருத்துமடத்த அத்தனைசிலைகண்டவர்களுள். எ.

மு.—நாழிகைகூறிட்டே காத்தூர்ந்து வரசர்கடம் முகப்பே

நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் றேவகிதன் றிறவன்

ஆழிகோண்டன் றிசமிதைப்பச் சயத்திதன் றிலயைப்

பாழிலுருளப் படைபொருதவன் பக்கமேகண்டாருளர். அ.

பதவரை.

நாழிகை— நாழிகையை

கூறிட்டி— விபலிந்து

காத்து சின்று— காத்துக்கொண்டு சின்று

அரசர்கள் தம் } ராஜாக்களுக்குமுன்னே
முகப்பே

நாழிகை— பகல் முப்பது நாழிகையும்

போக—போயிற்றென்று தோற்றும்படியாக

படை— திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு

பொருதவன்— பொருதவனுள்

தேவகிதன்— தேவகிப்போட்டியினுடைய

சிறுவன்— பிள்ளையாய் [வன்று

அன்று—அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்ற

அழிகொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

இனி— விரைவே

மறைப்ப— மறைக்க

சபத்திரதன்— ஜாக்கிரதையுடைய

தலையை— தலையை

பாழில்— பாழி பள்ளத்திலே

உருள்— உருகுப்படி

படை— அம்பாலே

பொருதவன்— பொருத அர்ஜுனனுடைய

பக்கமே— அருகே

கண்டார் வவர்.

1/க்கு- ப்ளாயத்திலே முழுக்கி

[illegible]

Одъяснитъ, въ чемъ состоитъ опасность.

வினா 7. — தஞ்சாவூர் நகரில் கனம் கமிஷனர் அவர்கள் தயவுசெய்து கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்கு பதிலளிப்பாரா:

_____ \cdot () _____

[illegible]

— (1) —

மேலாளர் - திரு. என். சி. சுவாமிநாதன் - அங்கு உரையாற்றினார்.

[illegible]

தாற்போல, “அங்கேயொழுகாததிருந்திடு அரங்கேயொழுகாதது” அவர் விருத்தி யெழுந்த
 (ந) திருந்தி திரும்பத்தவமாய் திருந்திப் போயாம்” என்ற வ. அ. ந. கூறிற்று, அத்திரும
 லை வினாவை வலப்படுத்தி பற்றா முகமாகப் பேசி பதவதிக்கிறார்- இத்திருமொழியில்.... *

பு- அலம்புவெட்டாங்கு தென்னுதிரியு மாக்கரைக்
 குடும்பாழ்ப்புதற்குத் தவளிக்கவல்லின்று கோன்மலை
 சிலக்கங்கலந்து தெய்வமகலிசை எழுந்திசை
 சிலக்கங்கலந்து தெய்வமகலிசை எழுந்திசை. க.

பதனரை:

தெய்வம் மகலிசை— கோன்மலை	அலம்பு— பாணிகளை அலுத்து
சிலம்பு— பாணியெழுத்து	வெருட்பு— பயப்படுத்துதல்
அங்கை— முகங்குதல்	கொன்று— கொண்டும்
வந்து— புலோகத்திலே வந்து	திரிபு— திரிபாகின்றது
ஆறும்— போடா கின்றது	அரங்கை— ராசநாயகி [பாழாங்கு]
சு— பெருமையையுடைய	குலம் பாழ்படுத்து — வருடும்பமாகப்
சிலம்புதல் — திருந்திவந்தது	குலம்— இவ்வாறாகவந்ததுக்கு
பாணம்— இலக்கணம்கொடுத்தபொது	விளக்காய் என்ற— பாசககருபு நின்ற
கொள்— அதுபொது [கொண்டது]	கோன்— வர்வல்லவாயினவன் நித்பவா
நித்பவா— நித்பவா— நித்பவா— நித்பவா	மலை— திருமலைபாணம்.

பா. முதற்பாட்டு. அலம்பு. பாணிகளை அலுத்துக்கொண்டுவருவது
 அலுத்து. அதாவது “இவர்கள் திருவருவம் தருவதற்குப் போகாது, எங்கேயோவோம்”
 என்ற என்று தருவதுபடி பண்ணுக. வெருட்டா. வெருட்புபண்ணி. அதாவது தங்க
 உருவம் உருவெழுத்துகளை உருவப்படுத்தும் பண்ணுக. அன்
 திரிபு. “அலம்பு வெருட்டா” என்றதுக்கு— ஐவாரிந்துச் சிலக்கங்கலித்து அஞ்சப்
 பண்ணி மென்னவாம். கோன்மலையும். அவ்வாறானதற்கு, கொலைக்குநாமல் கொ
 ண்டு, அதுதான் பாணியாகத் திரிபாகிற்கும். அரங்கை. கிருச்சொன்னவை யெல்லா
 வ். வுக்குமடியான இவர்களுடையவர்களை. கள்ளர், பள்ளர், வலைவர் முதலானார்க்கு பா
 ணிகளை அலுக்கவும் பயப்படுத்துகையும் கொல்லுதலையும் இம்மலித்தமாய் வருமாபோலே,
 இவர்களுக்குமிது இம்மலித்தமாய் வருமாப்தது. காதுவருவதற்கும் ராவனாதுகளுமா
 ராசநாயகி தலாலாகப்படுத்தும் இப்படி பிடித்துக்கொண்டிருந்தது. குலம்பாழ்ப்புத்து.

பாற்றிப்பாற்றித்தீர்த்து. அங்கையால், “ குலம் பாடிப்பித்து ” என்னக்குறையில்கூட. குலவிளக்கம்
 கையிலே. சாவணன் திக்விழப்பன்னிவண்ணு தொடங்கி ஒளிமய மங்கிகூட்டித் திக்வுவாயு
 வந்தும், பெருமான் திருவாழை ” - து.ராவணனுதிகளேக் கழிவ்கெழுந்துப்பொகட்டின்பார்த்து
 பாகாவாய்த்து; அங்கையால், குலத்துக்கு பாகாசகனும் கின்றனென்கிறது. “ வெங்கதி
 போன் குலத்துவெய்விகளக்காய்திகொன்றி ” என்றாரிறே- பூத்குலசேகரபெருமான். இவ
 ர்கள்தாம் கெடுபெருமையாகக் கண்டிறே. கோன்மலை. வர்வன்வாயிபாவன்வ திப்பவானம்
 பன்னுதிருமைய. “ குலவிளக்காய் கின்றகொன்மலை ” என்னையாலே- இன்னம் அங்க
 தெருத்த விடா திகொன்வார்த்து அங்கிதசக்தனாம் பன்னுணகக்காக எழுத்தருளிற்றித் தித்
 தலவென்கிறது. அங்கையால், வர்வன்வாயித்தலம் விதுபெற்றது- இங்கெயிறே.

கிடைப்பார்க்கவந்து தேய்வகளர்களோடும். முன்பு - தேவன்திரிகள் திருச்சிலம்பாற்றில்
 வாராய்வண்ணலமும்பேரது சாவணுதிகளுக்கு அந்தி கிலம்பொழித்தும் து பஞ்சடையிட்டும்
 வந்தார்களாய்த் து இப்போது- அங்ஙனன்றிக்கே, அங்கரைக் குலம்பாழ்படுக்கையாலே,
 சேம்புமன் தன்சிவமுய்யு வந்து, தேவன்திரிகளானவர்கள் வர்வன்வண்ணுதிற்றி. இவர்கள்
 எதுக்காக இப்படி வர்வன்வண்ணுதிற்றினர்; வர்வன்வந்திவந்திருப்பதற்கு வாராய்க. சாவில்
 கிர்மாண்டாற்றிலே, முன்பு ஸ்ரீஜித்தபுண்பயம்பாண்டால், தேய்க்கொன்றும்தேசம் இது
 வார்த்து. கீரிப்பாதி. இப்படியிருந்துள்ள கொளவத்தையுடைய திருச்சிலம்பாறானது அ
 னித் தித் வர்கோதேவரோண பாவழியா பெற்கும். (8) “ துவித்திகளாய் துய நகரேகாதுவா ”
 என்னுதொடங்கி ஒருக்கொருக்கூடே திருச்சிலம்பாற்றி அண்டைய கதியையுவினித்து அருளிக்
 கொள்கிறேறே ஸ்ரீவரன். தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. தேன் என்ரு- அழகாதல்; தெற்குந்
 திக்விளையான வெண்ணெய். “ மால் ” என்றாய், “ இருமை ” என்னுமிரண்டும்- பெருமை
 க்குவாய்மாய், சோலையிவண்டய ஒக்கக்கையும் பாப்பையும் சொல்லுகிறது. இப்படி. இருக்
 கிற்றிசெய்க்கொ டுடைத்தானையாலே மாலிருஞ்சோலையென்று அக்கிதசத்துக்கு கிருபகம்.
 க வரகிறிறே.

ம — வல்லாளன்றோரும் வாளாக்கன் முடிபுத்தங்கை
 போல்லாதமுக்கும் போக்குவித்தான் டொருஞ்ஞமலை
 எல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பாந்து பல்லாண்டொலி
 செல்லாநிறகுச் சீர்த்தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. உ..

பதவுரை.

பல்லாண் திருமால் வாளாக்கன் முடிபுத்தங்கை | எங்கும்— திருமலையின் பரப்பெங்கும்

எகாவலம்— எப்பிபாதும்
சென்று— போய்
சேவித்து இருக்கும்— திருவடிதொழுதிரா
நின்றுள்ள
அடியரை— தாஸ்பூதிகளை
அகான் நெறியை— அந்தக் காட்டுவாழியி
நின்றும்

[காடு-பாவக்காடி.]

மாற்றும்— தவிப்பிப்பதாய்
தன்— ஸம்ஸாரதாபநாஸன
மடலிழுஞ்சோலை--
தக்கார்— எம்பெருமானோடொக்க கருவைய
பொத்திருக்குமவர்களையும்

நிந்தார்களை—எப்பிபாதுமொக்க அநுக்காற்ற
செலாபிருக்கையாலே அவனிலுங்
காட்டில் மேன்மை புற்றிருக்கு
மவர்களையும்
சஞ்சலம் செய்யும்— திருவுள்ளம் கலங்கப்
பண்ணுகிற
† சலவரை— பாதிகுலரை
தெக்கு ஆம்— தென்திக்கிலேயான
நெறியே— யமலோகத்தின்வழியே
போக்குவிக்கும்— போம்படி பண்ணுநீன்
அவன்
செல்வன்— ஸ்ரியப்பதி வந்திச்சுக்கிற
பொன்— வப்ஹாபயமான
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முன்னுற்பாட்டு. தக்கார். எவ்வோடுடொக்க கப்பையொத்திருக்குமவர்கள். தக்கார். எவ்வோடுடொக்க தகுதியானவர்கள். அதாவது. நினவு ஒன்றாயிருக்கை. “ ஸர்வாத் மாக்களு முஜ்ஜீனிக்கவேணும் ” என்கிற கப்பை ஒத்திருக்கை. மிக்கார்க்கை. ஆவலையப்போலே ஸ்வதந்தராய், அபராதங்களைக் கண்டவாறே “ கரிவாழி ” “ நமசிவாய ” என்னையவர் லிக்கே, எப்போதுமொக்க அநுக்காற்றசிலா யிருக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் அதிகார யிருக்குமவர்களை. ஆகையிறே - இவர்களைப்பற்றுமிடத்தில் புருஷகார உபேகாமாகப் பற்றலாயிருக்கிறது. “ சலிப்பின் லியான்மெம்மைச் சன்மசன்மாந்தாம் காப்பி ” என்கிறபடியே- ஆராயித்தவர்களை சலநாறநோக்குவாரும், “ வருமையு மிம்மையும் நன்மையறிக்கும் பிராக்கள் ” என்று இம்மைக்கும் மாறுமைக்கும் சூழிப்பாரும் இவர்களைமிறே. ஆகையால், எப்பிராணனிலும் இவர்களுருளிறே கண்ணாருப்பது. “ கல்லருளாயிவார் கலனேந்தும் திரு வல்லவாழ் ” என்னாக்கடவாறிறே. சஞ்சலஞ்செய்யும் †சலவரை. பகலத்திஷயத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணும் கந்தரிமரை. பூததண்டகாரணயலானிகளானரிசிகள் பகலத் தயாகம் குலைந்து (க) “ வணலிவஸ்யுஸாரீராகி ” என்று உடம்புக்கு மன்றும்படியாய் தந்திறே - ராகுதலர்கள் கலக்கினபடி. சலவர் - அதுகலனைப்போலேயிருந்து பாதிகுலயம் பண்ணுமவர்கள். தெக்காநெறியே. நகத்துக்குப்போம்பவழியே. யமபுரம் தகதினத்திக்கிலே யாகையாலும், நாகத்துக்குப்போவார்போவது அவ்வழியாலே யாகையாலும் “ தெக்கா நெறி ” என்று-யாமயமார்க்கத்தைச்சொல்லுகிறது. போக்குவிக்கும். மீட்சியில்லை. செல்வன்.

அக்கான் சொன்னவற்றும். அக்காட்டுவதிலுமாய்ந்தும். ச. பாண்டியன் தன்மனலிக்குச் சொல்லியே, நாப்பாஸது - வன்ஸாதுபத்தி ஆத்தமதாதி நக்கை. அந்நி, பித்திவகா * தெக்காமிதிபேபோக்குவிப்பர்; திருமலைப்பாதி, அதுவகை அந்நிபெயரிவை பற்றி விடப்ர். “ மினிவிபுமாய்செய்வான் தெநிலைக்கடத்தாயன் ” “மன்கொண்டி தெந்நட ஸ்ருன்றம் ” என்னக்கடவதிசே. அழகனாப் பற்றுக்கொடும் அதுவன்மீட்கொண்டவதறுகிறே குருமம்.

மு.—ஆளுயர்க்கடி யமைத்தவீழவை பமர்த்தம்
கொளுர்க்கொழியக் கோவர்த்தனத்தன் செந்தாமலை
வாளுட்டிசின்னு மாமலர்க்கற்பகத்தோத்திழி
தேனுபபுட்க் தேன்ஞ்ஞமாலிக்குஞ்சோலைபே. சு.

பதவுரை.

வான்காட்டில்-வ்வர்க்கலோகத்திலுள்ளதாய்	ஆயர்— இனையர்கள்
மா— சலாகப்பாண	கடி— திரிபந்தி
மலர்— பூக்களைப்பூண்டத்தான	அந்நிபெயர்— (இந்தாதுக்காக) சனாதி, ச
கற்பகம்— உலப்பங்கற்பத்தின்	விழவை— ஆய்தெய்வலிக்குந்
தொத்தில்கின்று— பூங்கொத்தில்கின்று	அமர்த்தம்— தேவர்க்குரியதாய்
இழி— பெருகாசின்னயன்	கொளுர்க்கு— சாளுவான இந்தாதுக்காக
தேன்— தேனுணறு	ஒத்திய— ஆதாமல்
ஆயபாயும்— ஆளுயர்க்கொண்டு ஓடாதிக்கொ	கோவர்த்தனத்து— கோவர்த்தனத்திடுக்காப்படி
மேன்— அழகையுடைய	செந்தான்— செந்தவனுடைய
திருமலரிக்குஞ்சொன்—	மலை— திருமலைமலம்.
ஆன்— பசுக்களைப்பூண்டப	

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஆளுயரித்தபாதி. கோதரான இனையர், வர்ஷாந்தமரவ வத்ஸார்தோயும் ஒரு திரிபந்தி இந்தாதுக்காகப் பார்க்க வர்க்காப்ப, அந்நிபெயர் அலர்கள், வாசல்கள்தோயும் ஆக்கிபெய்த்துச் செல்லுநிற்புபைக்கள்கொ, “ மன்கொண்டி தெந்நட என்ன? ” என்று கேட்ட; “ வர்ஷாந்தமரவ இந்தாதுக்குச் சொநிபெயராயிருக்கும் ” என்ன; “ நாம்திரிபந்து வனகுறையுநிலே ஒரு தாப்பத்தை ஒருதேவதாந்தாய் கொள்ளுநகையாகதென் ” என்றுகினைத்து அத்தையிலக்குகைக்காக, “ இந்தாதுக்கொண்டவன், அலவீன

பெயரிட சினைத்திருக்குமளிக்கொழிய, அபேதவாயு துன்பதோர் பரிபாசனமேயு
தவந்துபுகாப்படி செய்வதெனையாவது. அப்படி தன்மையினை நிலை உருவகொண்ட
அப்பேதவாயுதவடிவோக்கி, இருபாசனமூலமிக்கு பொலிவக்குறங்க்காக அபேத
தருளி விடுக்கிறதேயென்க.

வெண்புடிவின்பாதி. இவர்க்கலோகத்தில் திசுறுபு. பெரிய புகழ்க்கொண்ட
கன்புகுதி னுடைய பூங்கொத்துக்களினின்றும் கிழ்ச்சொல்லி பாளையினை நெறுந்
ஆறுபக்கொண்டிவாயிடை புகுதிக்கு மருவையுடைய திருமலைக்கு பொலிவென்க.

பு — ஒருவாணம் பணிசொண்டவன் பெய்கையிற் கஞ்சன்
ஒருவாணம் முருண்டவன்சென் னுறையுமலை
சுருவாணம் தண்டி னுண்டோடக் கடல்வண்ணன்
திருவாணம் தந்திரிபுந் தன்மந் துஞ்சொலெயே. ௫.

பதவுரை.

ஒருவாணம்— ஒருந்த ஆனவானது
தன்— தன்னுடைய
பிடி— பிடியானது [பெயை]
அபுத்தா— தன்னையிட்டு
ஒ— பாலைய பொலித்தாலே கண்ணையி
ட்டுப் போகப்பட்டவாதே
கடல்வண்ணன் } “கடல் வண்ணன்மேலா
நின்ற ஆனகூற” என்று சொல்ல,
நிற்பது— அப்பறம் போகப்பட்டமேயாவது
தின்றுள்ள
தன்மந் துஞ்சொலெ—
பெய்கையில்— பெரியலாந்திருந்திலே

ஒருவாணம்— ஒப்பற்ற பூந் கண்ணி
வாணம்
பணி— கைகம்பத்தா
கொண்டவன்— அநிசெத்தருளினவன்
கஞ்சன் தன்— கண்ணுடைய
ஒருவாணம்— பாசனவான ஒருவாணம்
உயிர்— உயிர்
உணவான்— முடித்துவன்
சென்று— எழுந்தருளி
உறையுள்— வந்திடுகிற
பு— திருமலையாம்.

உயி. இத்தாப்பாதி. ஒருவாணம் பணிசொண்டவன் பெய்கையில். சா
திலே கண்ணோரிலே பிறந்திருக்கச் செய்தையும், பூர்வமும் அப்படி குணபாலைய
புகையும் பகலுப்பத்தியை யுடைத்தாய் திருப்பாடித்தாயம் பற்றிது இட்டுத்திரியாதிதா, ஒ
திலே ஒருபுறம் கிடையாதபடி வர்ஷாபாவமாய் வரண்டவனிலே. “அகிலகி

அமரர்களும் - பரஸ்வாதிதேவர்களும்
நல் முனிவரும் - வங்காதிமுனிவர்களும்
ஆவந்து - தங்களுடைய ஆபத்துக்குரிய

மரண

தனம் என்று - தருமென்று நினைத்து
பேயித்திருக்கும் - வேலித்துக்கொண்டிருக்கிற

தென் திருமாவளியூர் கோயில் -

என்று - கம்பன் எவ்வகையானவனோ

மெய்வான் - செய்பவன் போலும்

யன்று - துன்பம்

எதிர்க்கு வந்த - எதிர்க்கு வந்த

மல்லன் - சிறந்த முனிவராக

சாவ - சாம்பலாக

சாவு அளி - கூறி இட்ட சான்றபலிந்த

தொன் - தோண்டின

தகர்த்த - முறித்துப் பிடுங்க

சுதரன் - சாதுக்கமுடையவன் வந்திருக்கிற

மலை - நெருங்கிய

வாயா. ஆறுப்பட்டி. ஏறிந்நச்செய்வானென் றெதிர்க்கு வந்தமல்லன். வாயாத்தாய் வந்து மெல்லியிழைத்தே, 'முடியாது' என்று கைவாங்கலாவது; சாம்பலுக்கு பாதத்தாய் வந்து வையாலை, இந்நெருந்தோற்றுக்களாகில் அவன் அங்கே தொண்டைக் கழிக்குமாப்டித்து; ஆள் பின்பு, கொழைகளைப் கொண்டுப்பதிப் புகழோடே முடிபவனையும் என்று பேசிட்டார் உள். ஏன்மெதிர்ந்து வருகையாவது. "பொருக்காவோம்" என்று நெருங்கிய முனிவராகியிருக்கையாதே எதிர்நோடும்படியாக; இப்படியிருந்துள்ள மல்லன். சாவத்தகர்த்த. குற்று மிராத்தி விடுகையன்றிக்கே, பகர்வமுடைய தந்தையோலே அரையகோதகந்தயப்பெயர்ந்த சாந்தணிதோள்சுழான். கூறி வந்திருக்கிற சான்ற குறிப்பியாதே காணும். அவர்களைவிட வாயாபரித்தது. மல்லனோடேகூட வர்வாவாயாக்களும் பொருத்தி வாயாபரிப்பாடுகள் செய்கிற சாந்தன் வந்து குறிப்பித்தருக்கே காணும். கூறிவந்திருக்கிற வந்தருத்திலே, பெண்கள், கன்னுலே இவர்களைவிட விடுகையாலே நெருங்கியவரும் போகாதிதே. அவர்கள் கன் னுலே விவரிக்கே விடுகையாவது. இவர்களைவிடே சேலுங்கயாரிசைகவிதே. இவன் மல் லனோடே அழித்தாறுகிலும் பற்றெங்கேயு மழித்தான் என்றிதே அவர்களுருப்பது. இவ் அழித்துப்போனானாகில், பின்புபெண்கள் கோர்த்துக்காணாகாவே. மலை. இப்படி. பாடுகல னை நிபந்தித்து அது மல்லையுட்படுக்குமவன் வந்திருக்கிறபடி.

ஆவத்தனமென்று. கம்பக்கு. ஆவத்தக்கு சகற்கமான் தருமென்று நினைத்து. அமரர்களும் நன்முனிவரும் செவித்திருக்கும். உபயாவகாதிஷ்டான பரஸ்வாதி தேவர்களும், பரஸ்வாதி தேவர்களும் உபகாதிமொழி விகாசத்தெய்துக்கொண்டு இரங்கும். "அவர்களுள்"

புதுச்சேரி.

J. J. L.

[illegible]
$$f_{\text{eff}} = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{f_1} + \frac{1}{f_2} \right)$$
[illegible]

C.

ਸਰਕਾਰੀ— ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ

4. 7. 51. — 27. 12. 51

... — ' ... ' ...

प्रमाण— विष्णुपुस्तक ११

[illegible]

Cost of the Trip— One hundred dollars, 50 cents

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

11. புனை : --- புது : புதுமையானவர், புது

4, 1855. — The District Collector's Office.

என் டு சூன் 11 டு சூட்டி 1115

தெய்வம் உருவம் உருவம் உருவம் — தெய்வம் உருவம் உருவம் உருவம்

117 வில்லுமீதமுள்ளதற்கு

११- १०५५

தேவரின் பெயர்— தேவரின் சிவபெயர்

தான் அங்கு தீர்ந்து— பூவாழைத் தோலை மூட

சுயநிர்வாகம் தேவையான இடம்

பெரிய நாயுடைய நாயுடைய நாயுடைய — 4 நிமிஷம் நிமிஷம் நிமிஷம்

၁၂၅၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက် - ၁၃ ရက်

1. The first part of the book is a general introduction to the study of the history of the world, and is divided into two main sections: the first section deals with the history of the world from the beginning of time to the present, and the second section deals with the history of the world from the present to the future.

— **Wageningen**

١١٠

ய்யா. ஏழாம்பாட்டு. மண்ண்கற்க. அஞ்ஞா—தருமைய தேரில் துணை குதிரை
கல் கல்லரி நஞ்சுபட்டத்து இளைத்தவனவிலே, கறகத்தலத்திலே தீர்ந்தாடி அறிவுமனது
பகாரிலே, வாஞ்ஞாத்தந்தை கிடிகித்து அங்கே னெய்யுண் ஈக்கி, குதிரைகளைவிட்டு
பட்ட, பாட் பிழங்கிக்கொண்டு போந்து, பூட்டிக்கொண்டு வந்து முன்னே நிறுத்தின
திருத்தந்தை. சாதுவோகாரைப் “ இவ் வனைய பகதபாத மிருத்தபுரால் நாமென்ன
புறங்க கொண்டு நின்றான் போ ” என்று குறல் மறுகுற்படியாக, மைத்துனன்மாங்கு.

[illegible]

மரபு கருவியாகிய செய்து வரவல்ல தெய்வமையாயுடையதும், பாண்டியன் டலத்தாகுராஜா
 ஸாப், சட்டப்பட்டுப் பட்டி 'பட்டினத்தாடல்' என்றுப் பேசியுண்டந்தான் நற்கும் மதுரைக்கு
 கிர்வாணமுற்பு. தகழிநாதிக்குத் துயராகுரா மலபத்தறு சக்கரத்தையிலே கொண்டா
 டப்பட்ட தேசமாய்தான். — பத்தினம் அகத்தபன் வந்ததிக்கிற மலப பர்வதத்திலே செ
 ய்து அகத்தபர் மதுரை நகரில் "தர்மமே சாத்தகசுடேவன்" என்று மலபார்வதத்தை
 பெறுகிக்கொண்டிருந்தான், சக்கரத்திலே ஸ்காரம் செய்யப்போகாதிருக்கச்செய்தே, * மதி
 தலத்த குழிநாதினிலே சென்றான்மே, தேர் வடத்து ஸ்காரம் கின்றதாய், அவ்விடத்திலே
 தேரைச் சிறந்த, "இக்கே தித்த விக்கையுட்கேவநாஸ்கிதிபு முண்டாக லமக்கும்"
 என்று இயக்கி ஆய்ந்து பார்த்ததானவிலே, அவ்விடத்திலே அழகர் ஸக்திதி பண்ணி,
 "இவ்வாற்றிலே ஸ்காரம்பெய்" என்ன; காமம் கேட்டு ஸ்காரம்பண்ண வேண்டுகையாலே
 "இதற்குப் பெயர் என்" என்று கேட்ட; "முன்பே சம்மை பார்த்து சாலைக்கமுடிந்த கால
 த்கிலே நம் சிலம்பில் கிர் இவ்விடே தெரிந்து 'சிலம்பாறு' என்று இதுக்குப் போய்த்து"
 என்ன; அவ்விடே ஸ்காரத்தெய்து, சக்கரத்தையும் தயிர்த்து இக்கே பாவனாறுயிருந்து, அழக
 ர்க்கு வேண்டுகையெனவெல்லாம் செய்தான் என்று ஒரு பாவிர்த்தியுண்டிதி; அத்தை அரு
 மிசெய்தாற்போய்தது. தெய்திமுமாலிருந்தோலையே இப்படி அருவிலே கொண்டாடப்பட்ட
 தருப்பதாய் தெற்குத் திக்கிலேயான நிருமாவித் தந்தோலையே. எ

ஸ்ரீ.—குறுகாதுமன்னரைக் கூடுகலக்கி வெங்காலிடைச்
 சிறுகாணெத்யே போக்குவித்துத் செல்வன் பொன்மலை
 அறகால் வரவண்கே ளாமிராமஞ் சொல்லிச்
 சிறுகாலேட்டாடுக் தேவநிருமாலிருந்தோலையே. அ.

பதவுரை.

புதுகால்— புதுகால்கையுண்டத்தாய்
 ஸரி— அழகையதாய் நத்தான்
 வண்டுகள்— வண்டுகளானவை
 சிறுகால்— விடிவிற்காலத்திலே
 ஆசிரம் காமம் — எம்பெருமானுடைய
 ஸாஹஸ்ரகாமங்கடையும்
 சொல்லி — ஆளத்திவைத்து
 பாடும்— பாடாதினாயுள்ள

கூடு— இருப்பிடத்தை
 சலக்க— குடித்து [அழித்து]
 செம்— வெவ்விதான
 கான் இடை— காட்டின் நடுவே
 சிறுகால் தெரியே— சிற்படியோடே
 போக்குவிக்கும்— போம்படியாகப் பண்
 னாகிற

விருப்பபகர் குகைத்தென்னை வெங்கடகோட்டை. கெடவரை காவல்கோவை. தீவந்திக்கும
 ஸ்ரீபரிக்ஷலொன்றைப்பலகாப்பது சாப்பும் கெடவரெழுத்துப்படி. "கெடவர்கோவிலெயில்
 காணகம்" எங்கெயடி. சீவகாணையேபோக்துவிக்கும். செட்சிப்போம்பிபாது மின்
 தொடருகிருந்தென் னுமகசத்தாலே வழியானகிடமிடச்ச, சிற்றடிப்பாது அரற்றிப்போ
 ம்படியாகப்பண்ணும். செல்வன். இதுங்கை- ஓய்ப்பதிபாணை. அது அலகாதுமும் பதி
 ஸலகிஸமும் பண்ணுவது அலகுக்காககிதே. போண்டலே. இப்படி மித அலகை ஓய்ப்ப
 தியானவன் வர்த்தித்தே வலக்ப்பாணகை. அது வலகிஸகிதே. அதுபதக்ப்பாண அது
 கிபவன்கேள். இத்தால்- இவற்றினைபயமுபகுதும் சொல்லிற்று. குடுவாண்கோவிலி
 சிறுகாலைப்பாடும். (க) "கெடுவாண்கோவிலெயிலு" என்று எங்கெ அலகைபய அலகி
 திருகாமங்ககையும் வல்லோத்தாமான காண்கிலே மிதிக்குப் போக்குவிடுப்பாது சிறுமும்.
 தேன் திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி மிருதுவான அருகாதுபுணத்தான திருமாலிருந்
 சோலை யென்கை. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாப்பி. அத்த செவத்தொனான துதிவலினைவ துதிவலினைவையுடைய
 வர்த்தமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அதுபயமுபகுதும் சொல்லிப்போய்க் குடுவாண்கோவிலு
 செயலாமிருக்கும்படி. அதாவது- பத்திவலானகிதே காவல்கோவிலுபயமுபகுதும்.

மு.—சீக்திப்புடைத்துச் செவ்துருத்தகோவிலே பத்திவலி
 வர்த்திப்பலிகோடுத் தாவத்தனைக் கோவலினைவ
 இத்திரகோடகக் கோம்பெருகான் காவல்கோவிலுபய
 சீக்தும்புறல் துணைக்குமாலிருஞ்சோலையே. க.

பதபிறை.

இந்திரகோபங்கள் — பட்டுபட்டுக்கொள்	(புத்திரேறாக்கொள்வா னாங்கொக்கொள்வா எல்)
என்கெயுமான்— வல்லவாமியான அழ	கொள்— அவ்வவங்கொ சிறுமும்படி.
கருமைய	புணக்கு— அருந்தக் கொண்டு
கனி— கொல்லைக்கனிபோன்ற	கொம் குருதிக்கொண்டு— அவர்கள் தேற்றந்
வாய்— திரு அருத்திக்கு	திருவாண்கொண்டு— அவர்கொண்டு
ஒப்பான்— துத்தி துக்கைக்கா	அருதி— அருதிப்பொருதி
சித்தாம — கண்டவிடமெங்கும் விததிப்	பலி கொடுந்து— ஆதகம் ஸமர்ப்பிந்து
பறக்கிற	ஆவத்து நகம்— தம் ஆபத்துக்கு எலக
புறவின்— தாழ்வானையுடைத்தாய்	

என, "இதழ் சபாநாயகனாகப் பணியினை வகிப்பதற்குரியதும் பரதிகூலஜனங்களை, நமதாம் ஸ்ரீநரசிங்க தேவசுந்தரே காவதினேகன்டால், அவயவயவன் சிதழவடித்துக் கொன்று பொய்யாத்தொய்யத்தும் செவ்வுருநிகோண்ணே. தாக்தாம் அடித்திக்கொன்றுவர் கருவைய தேநாத்திச்செய்யும். செவ்வியலே சிவநாபுரப்படுகிற சந்தந்தைக்கொண்டு பூதங்கன். பூதமோலியாநிகுக்கச் செய்தேயும், சைவநாபுரப்படுகிறோடு கூடி, பகவத் பாகவத பந்திபுத்தந்தாய்ச்சு கொண்கிச்சிபும் பூதங்கனானவை. அந்திப்பலிகோடுத்து. (ஈ) "சகலபலவநிபுரபாணாதி" என்று ஸம்ப்ரதித்த கண்டகர்ணனைப்போலே, நங்களு ஸையாது, நபுரபாண லீலிக்ருபத்தக, ஸந்தந்தாலவகன்லே ஆராதகருபேண ஸம்ப்ரதித்து. ஸ்வந்தநாமமேய். தங்களுக்கு ஆபத்திக்கு சந்தாமான தகராகதிகோத்து ஸேவதித்துக்கொண்டு போரும்படிபிறுக்கிற. அபயம்மே. ஸ்வகாரண பூதனுனவன் சித்பலாஸம்மாறுவிறமலே. "அபயன்" என்றது - இவற்றுக்குப் இப்படி கிடையாத் திக்கலாம்படி. பிறுக்கிறது காரண பூதனுன குடத்துடன்கலையெய்வமேயுடைய தோற்றம்.

இந்திரகோபிதன். சிவந்திரத்தக அபயமாவது, "இந்திரகோபம்" என்கிற நாமத்தை, பூதமேயுடையதென்று ஜாதுக்கனானவை. எம்பெருமான்களினாலையொப்பான். ஸர்வ ஸ்வாடியான அடிதருவாய, கொன்னவந்தனி போலேயிருக்கிற திருவாதத்துக்குப் போலி யாய்ப்படி. சிந்திப்பதில். கண்டகிடெய்க்கும் சிதரிப்பதற்கும் பரந்தந்தையுடைய. "சிந்திரசாசெய்யபாடிப்போல் திருமாலிருந்தோலேயெக்கும் இந்திரகோபங்கயெயெழுந்தும் பார்த்திடன" என்றாரிதே - இவ்விதருவகாரும். தேவநீருமாலிருந்தோலேயே. இப்படி பிறுந்துள்ள அபயமேயுடையதான திருமாலிருந்தோலேயெய்வகை. கூ.

மு.—எட்டுத்திணைப் பெண்ணிழந்த பெருந்தேவியார்
விட்டுவிடங்க வித்திருந்த எம்மலம்மே
பட்டிபட்டிகள் பகடுத்திச்செய்து மாணவியத்
செட்டித்திணைத் தேவநீருமாலிருந்தோலேயே. 10.

உதவுவார்.

மாணவியம்—	சாந்திக் காவதினே	தினைக்குப்—	கனியாநின்றுள்ள
பட்டி—	ஸ்வைசமாகத் திரிபாசின்முன்வை	தென் திருமாலிருந்தோலே—	
பிடிசை—	பெண்பாணைகளானவை	என் இறந்த—	கடைக்கிட முடியாதவர்
பாகு—	ஆண்டான்களோடே		கலாப்

[illegible]

பெரியதாய், சிவமாய், கர்மமாய்.

அரசாங்கம்.—அதன் வல்லாந் தக்கா மாதிரி ஒரு வலிந்து மன்னன்
குறுகாத சித்த வேட்டு மருத முருட்டிணி.

_____ (1) _____

சென்னை நகராட்சி கமிஷன், மார்ச் 2, 1947.

நான் காம்பத்து மூன்றாதிருமொழி- உருப்பிவினங்கை, ப்ருவம்.

அ. கீழ்க்கண்டவாழ்கிலை, ராமலகாண குணசேஷர் தங்கடும் கீழ்க்கண்டவாழ்குண சேஷர்தங்களுடைய பங்காசிக்குப்படி அழகர் திருமலைலே பெழுந்தருளியிருக்கிறபடி என அறிபவிக்ஷுக்கொன்றி, “அவரின்னிகா” டில் அவர்விருப்பி யெழுந்தருளிக்விரு திரு மலைப் பரப்பாப்பா” என்று அறிவந்திதும், திருமலைப்பாழ்வாருடைய வைபவத்தை பற்றி முகமலப்பேசி யறிபவிக்ஷு; அப்படி அறிபவிக்ஷு வாவால் தமக்கு பரப்பா பிறவாமைமலே மீளவும் அவதாரகூண சேஷர்தங்களுடைய பங்காசிக்குப்படி அழகர் திருமலைபில் தித்திர தில்லைய, கித்திரசொன்ன காமமன்றிக்வித, முகமலபேசி திருமலை வைபவத்தைபும் தம் உத்தபாக்காமலிலே, முகமலபேசி பலபடியாகப்பேசிபுறபவிக்ஷு.

மு.—உருப்பினிங்கைதன்னெட்டான் துப்தோடிச்சென்ற
உருப்பினியோடிக் கொண்டிட்டுறைத்திட்ட வுறையுடம்பலை
கொண்டிட்டுக் கொன்றதென்று முடியாதிடம் சாகுங்கொண்டு
விருப்போடுபொன்வழங்கும் விவகாரங்கூற்றோடுபெருகு.

பதவரை.

கொன்றா— கொன்றதென்றான்
பொருப்பினை இன்ன— பின்பின்பித்தென
பொன்— பொன்னுற் செப்பப்பட்டு
முறி— முறிக்க
ஆழியும்— போதிரங்கோளும்
பொன் சாகும்— பொற்காசாகியும்
கொண்டு— கையால்வாசி
விருப்போடு— விருப்பங்கூறாதி
வழங்கும்— கொம்பொடைப் போலேவிரு
ப்பதாய்
விவகாரம்— ஆச்சரியப்படுத்தக்கூறான
மாடுகூற்றோடு— நிருவாசிகூற்று கோலை
பென்னும் பேரையுடைத்தான

அறிச்சு— அயர்வையே, [புறபை
உருப்பினியோடிக் கொண்டு— முயற்சிப்பிரா
மடபாடு— மட்டுக்கொண்டு போவதாக
துவர்த்து— கின்றொடர்த்து
முடிசென்ற— துடிவந்த [புறபை
உருப்பினி— (கூலன் தையாளுன) ருக்
முடி— துடித்த
கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
இட்டி— தீர்த்ததட்டில் இருந்தி
உறைத்திட்ட— (அலகை) மாசுபங்கம்
செய்த
உறைப்பை— மிகுக்கையுடையவனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முத்தப்பாட்டு. உருப்பினிங்கைதன்னெ. குகமினிப்பிராட்டிதன்னெ. “நங்
கை” என்ன இவ்வாறுதான் குணபூத்தவையா கொல்லுகிறது. அதாவது பித்தாதிமளெல்
லாம புறங்கிப் பொறிப்பதாக எங்கல்லிற்று, அதுக்கொண்ட தலைமழும் நடத்திச்செல்லா
நிற்க, அந்த அருபசேஷத்தென்றுக்கு வெகுளி “இவ்வளவிலே கர்வென்னவந்து கைக்கொண்
டிலனாகில் நான் முடிவன்” என்று வம்பகலெதையாவிருந்த குணபூத்தவையே. இப்படி. அவன்
வயவளிதையாவிருக்கிற வளவிலே, புறங்கோலையிலே கின்று முற்போஞ்சுஜயந்ததை முழக்கி
அந்த நல்லியாலே அவளுக்குப் பானா பாரித்தடைபைப்பண்ணி, விவாந்துசென்று கைக்கொ
ண்டு தெரிலேயேற்றிக்கொண்டு பொராதிருக்கச்செய்தே. மீட்டான் துடங்குதோடிச்சென்ற. “இப்
படி. பலத்திலே கொண்டுபோகையாவதென்” என்று யுத்தப்பண்ணி மீட்டநாகப் பின்பற்றி
பொருவதற்கு உருப்பினியோடுகொண்டிட்டு குகமீன வம்புபெருக்கிக்கொண்டு தேர்த்

கலை நிகழ்ச்சிகளைப் பாலும், அவை திரட்டிவைத்த கருவிகளைக் கைக்கொண்டு இருமனம் புனர்க்குது அவர்களை உதர்ப்பிக்கையால் முண்டான ஹாஷித்தாலே, கடல்போன்ற இருநிறத் தையுடையது யிருந்தவன் நிதம்பலாலம் பன்னாசிற மலை.

புன்னையிப்பாதி. பொற்கென்ற பூக்கண் புடைத்தான புன்னையும் செருந்தியும் புனத்திலுண்டான வெங்கையும் கோங்கும் பூங்குபடசின்னு பூக்கையாலே, இருமலைபாழ்வார்க்குப் பொன்னரிமலைகள் சுற்றினும்போலே யிருக்கும் பொழில்லைபுடைய மாலிருந்த சோலைபாசிற வதுவே - கடல்வண்ணன்மலை. கூ.

மு—மாவலிதன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த

காவலைக்கட்டழித்த தனிக்காணாகருதுமலை

கோவலர் கோலித்தலைக் குறமாதர்கள் பண்ணிஞ்சிப்

பாலவொலிபாடி நடம்பயின் மாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

கோவலர் கோலித்தலை — கோரகண்ணம்
பண்ணும் இடைச்சாசிறிலே பிறந்து
கோலித்தாசிறிலேயும் பண்ணினவன்
விதயமடாக

குறமாதர்கள் — குறப்பெண்கள்
குறிஞ்சி பண் — குறிஞ்சிகாகத்தேயுமி
கூடின

பா— பாட்டுக்களாலே
ஒலி பாடி — இசைபெறப் பாடி
நடம் பாயில் — பாட்டுக்கிணங்கக் கூத்தாடா
சின்னுள்ள

மாலிருஞ்சோலை அதே—;

மாவலி தன்னுடைய — மலாபலையினுடைய
மகன் — புத்தான

வாணன் மகன் — பாணலையுடைய மக
ளான உடைக்கு
இருந்த— அவர்க்குப்பால் செய்யப்பட்ட
மிருந்த

காவலை — காவலைபெல்லாம்
கட்டு அழித்த— (தன் இருப்போரான
அசிருத்தாபுவான் களவிலே அவரைப்
புனருகையால்வந்த சிறைபையிட்
கைக்காக அணாழித்துப்போகட்ட

தனி — ஒப்பற்ற
காளை — யளவந்தையுடையவன்
கருதும் — வருபாசிறத்திற்கு
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாவலியிப்பாதி. மலாபலையுடைய பாணனுடைய மக
ளான உடை யிருந்த. இத்தால் அவளுக்கு சிதாவாய் அபிமாசியானவனுடைய பலமும்,
அவன் இவனுடைய அவலகண்ணங்கத்திற் கைவைத்த வாணன் கொல்வதற்கு காவலைந்

வாலம்பண்ணுதிரு மலை.

கோவலர்கோலிந்தனை. கோரகூணம்பண்ணுதிரு ஜாதியிலே பிறந்து அவர்களிலே ஒருவனாய், கோலிந்தாட்சிசேகம்பண்ணினவனை. குறிமாதிகள். குறிப்பிபண்களானவர்கள். பண்குறிஞ்சிப்பாவொலிபாடி நடம்பயில்மாலிகுஞ்சோலையிதே. குறிஞ்சிப்பண்ணுடை கூடின பாட்டுக்களாலே ஒளிபெறப்பாடி, அப்பாட்டுக்கூறுநுபமான கீர்த்தத்ததைப் பண்ணுதிருள்ள மாலைக்குஞ்சோலையாகிற வதுவே தனிக்காளை கருதுமமலை. ச,

மூ.—பலபலநாமுஞ்சோல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்றனை
அலைவலைமைதலிந்த வழகனலங்காரம்மலை
குலமலைகோலமலை குளிர்மாமலை கோற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிகுஞ்சோலையிதே. ௫.

பதவுரை.

குலம் மலை — தொண்டக்குலத்துக்குத்
தலைபாளமலையாயும்

கோலம் மலை— அழகியமலையாயும்

குளிர்— குளிர்க்கதாய்

மா— மேன்மையையுடையதான

மலை— மலையாயும்

கோற்றம்— வெற்றியையுடைய

மலை— மலையாயும்

நிலம்— மரமுதலியனை முனைக்கந்தக்க
மண்பாட்டையுடைய

மலை— மலையாயும்

நீண்ட— உயர்த்தினையுடைய

மலை— மலையாயுமிருந்துள்ள

திருமாலிகுஞ்சோலை அதே;

பல பல நாமும்— பற்பலகுற்றங்களை

சோல்லி— வாயாச்சோல்லி

பழித்த— தாழித்த

சிசுபாலன் தன்னை— சிசுபாலனை

† அலைவலைமை தலிந்த— அலைவலைத்தனை
ததைப்போக்கி † சாழித்த

அழகன்— அழகையுடையதாய்

அலங்காரன்— அலங்காரத்தை யுமுடைய
குனவன் வர்த்திக்கிற

மலை— திருமலையாயும்.

† அலைவலைமை - விஷயங்களாவாதுகளைப்
பாராமல் தன்னுஞ்சில் கோற்றிற்றைச் சொ
ல்லுகல்.

† சரமதையிலே தன் அழகைக்
காட்டித் தன்னையின் தவேஷத்தை மாற்று
கையாலே தான் என்னால் கிருத்தித்துக்கொ
ண்டுநியும் அலைவலைத்தனைத்தைப் போக்
கிக்காதவனென்றபடி.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. பலபலவித்யாதி. பலபலகுற்றங்களைச் சொல்லி கிருத்தித்த

பாதிக்கப்படுத்துக்கு ஓளவில்லையிறே. அவ்வவவழங்ககாணுண்டான காலத்தின் மிகுதி
பாடிப், பண்ணின பாதிக்கப்பத்தினுடைய மிகுதிபயவும், இவை பெல்லாவழந்தையும் தீனை
க்கிறுது- பனகாபிணுடைய பனாழமைபாலே. அந்தவாஸையாய்த்து - இந்த ஜம்மத்தில்
இவன் இப்படி. நிக்தைபண்ணித் திரிசைக்குறேறுது. இப்படி இவன் செய்து திரிந்த
கொடுமைபை சினைந்திறே “சிகபாலனை” என்கிறே, “தன்னை” என்று இவர்
ஊன்றி யருளிச்செய்தது. அலைவலைமைதலிந்தவழகன். சரமதசையிலே தன்னழகைக்காட்
டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுசையாலே, “தான்” என்றால் நிக்தித்துக்கொண்டு
திரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கி சுகந்தவன். அலங்காரன்மலை. இப்படியிருந்துள்ள
அழகருக்குமேலே * முடிச்சோதிப்படியே உண்டான அலங்காரத்தைபு முடையவன் நித்ய
வாஸம்பண்ணுகிற திருமலை.

சூலமலை. * தொண்டக்குலத்துக்குத் தலைபானமலை. கோலமலை. அழகர்க்கும் ஆச்
ரிதர்க்கும் அகவாநாதுபால்பமான அழகையுடைய மலை. குளிர்மாமலை. சக்திகனவனுக்கு
சக்தியவர்க்கம் பெறுமையால்வரும் தாபத்தைபும், சக்திபபூதான விவர்களுக்கு சக்திகனைப்
பெறுமையால்வரும் தாபத்தையும் ஷ்ரீத்யம்படியான குளிர்ந்தமிழ்க்குருக்கிறமலை. கொற்றமலை.
தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்குகிறை ஸம்ஸாரம் கோலிடாதபடிசோக்கும் வெற்றியையுடைத்
தான மலை. நிலமலை. மனிப்பாறையாயிருக்குமளவன்நிக்கே, ஸுரிகளுக்கும் முழுசுஷு
களுக்கும் புஷ்பபல த்ருமாதிகளாய் முனைக்கவும், “முனோக்கவேணும்” என்று பார்த்திக்
கைக்கும் போக்பமான மலை. நீண்டமலை. பரமபகத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் இடைவெளி
யற்று ஒரு கோவையாம்படியான ஒக்கத்தை யுடையமலை. இப்படியிருக்கிற திருமாலிருந்
சோலையாகிற வதுவே-அலங்காரன்மலை. நி

ஓ.—பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமங்குமேல்லாம்

ஓண்டங்குநூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்மலை

பாண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடி மதுப்பருகத்

தோண்டலுடையமலை தோல்குமாலிருஞ்சோலையதே. சு.

பதவுரை.

பான் தரு—ஆளத்திவைத்துப் பாடத்தக்க
வண்டுஇனங்கள்—வண்டுத்திரள்களானவை
பண்கள் பாடி—பண்களைப் பாடிக்கொண்டு

மலை—மலையாய்

தொல்லை—அநாதியான

மாலிருஞ்சோலை அதே—

ர்யா. ஆழப்பாடி. பாண்டவரித்தயாதி. பாண்புத்தர்களுடைய மஹிஷியாய், பாஞ்சாலாஜ புத்தியாசிருக்கிறவனுடைய மறுகுதலெல்லாவற்றையும். இத்தால்— இவன் புகுந்தவிடத்தின் பெருமையும் பிறகுவிடத்தின் பெருமையும் பார்த்தால், இம்மறுக்கம் வருகைக்கு சோகப்பதை வில்லாதவென்னகை. “பாண்டவருடைய” என்னுதே, “தம்புடைய” என்றது— ஒரோ புத்திர தன்னை நிகழ்க்கிட்டான சக்திமன்களானவர்களை பார்த்தாக்கொண்டனாபென்று சொற்றனகைக்காக. ஆனால், இவர்கள் தான் இப்படி இலட்சியாசிரியாமல் மறுகவிட்டவருப்பாவென்பென்னில்; “பொய்ச் சூறல்தொற்ற பொறைபுடையவன்னி” என்கிறபடியே கந்திரம் தப்புகத்திலே இலையுமே தோற்றவர்களாகையாலே தர்மபிரகங்கையச் செய்பவராவதும், நங்கள் பொறையாலே கிலத்தைக்கிறி யிருந்தார்களித்தலையே. ஸந்திவிதமான பார்த்தாக்கள் கைவாங்கியிருக்கையாலும், பிதாவானவன் அஸகரிவிதனாகையாலும், தான் அபலையாகையாலும், பப்பலானவர்கள் கலிகையாலும் வந்த மறுக்கமிதேயிது. “மறுக்கமெல்லாம்” என்றது— “அத்தகன் சிறுவனாசந்தமாசற்க்கிபவனானி யிழைவைச் சென்று எதிராகிருநிலை செம்பென” என்கிறபடியே குறாடன் பெற்ற பிள்ளையாகையாலே ஆயிரக்கி விட்டபிதம், பிதாவானவன் கண்ணஞ்சலவர்க்க வாராகைபன்றிக்கே. தான் கண்டபடி முடிவாயிடுவ திருக்கனாகும், அனுக்குமேலே, எல்லாவுள்ள னுர்போதகனுக்குப் பின்பிறந்தனாகும், புயல் கொண்டாடி வந்தத செருக்காலே நம்பிலே தகனோறின் துள் சாஸனாதிரு முட்டிபவையால், மீறாதல்லவாகையாலே ஆபாணங்களாலே அலங்கரித்தையாய் ஆற்றலா திகழ்புகையா இருக்கிறவன் பக்கலிலே கிழி; “சூறில் உன்னையும் தோற்றார்களா, சீர்போந்து எங்குதருகிறித்ததாழில் செய்” என்று சொல்ல; அவன் (க) “நல்லுமெனவெல்லாம்” தகையாக்கி கலையுலி; மாரணாநுபவாபித்யாதாம் வையாபார நா லுமேயுதி” என்றி வளவிலும், விடாதேதமயிரைப்பிடித்த இழுத்துக்கொண்டுபோந்து மஹாஸைபிலே சிறுத்தி, பரிபலோக்குகையிப்பெரி வஸ்தத்தகை அபாநரித்த தாசெய்தி தலேபாது அவன் பட்டமறுக்கங்கள் அடுகொலையாலே— ஆண்டெனவெல்லாவற்றையும் ஒன்றி நிறியாமல் திருவாய்ந்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்து. அங்கு நூற்றவிர்தும் பெண்ணுர்தேவ்வைத்த. அபாநரிபவையிட்ட ஆததனாபிலே அலங்காரபரிபயிப்பித்த னுர்போதகாதிகள் தற்றவருடையவும் கந்திரகப்பக்கலிலேயாம்படி பன்னின. “சக்தாமல் குழலாவலக்கை தற்றவந்தம் பெண்டிரு பெய்தி” என்றாரிதே— திருமலையாகையாலும். இனி ஆயிரத்திரெ இவ்வில அவர்களுக்கேதமம். கிட்டன். சாலாகையதான த்வைபதிக்குச்செய்த உபகாரம் தமக்குச் சொந்தாக கிணத்து “அப்பன்” என்கிறார்; ஆசிரிதரிலே ஒருவர்

மலை தந்தவளையுதமாய்க் கொடுத்தபடி... திருமலை பாழ்வாய் வந்த சிற்சைமாலே, அபாதிமாய்க்கொண்டி
பழையதாய் மாமிருஞ்சோடெய்தும் திருமலைத்தையுண் தந்தாருக்கிற வறவே அப்பன்
மலை, தோண்டல்- ஊற்று ௧.

மூ—கனங்குதையான் பொருட்டாக்கனை பாரித்தரக்கர் தீர்ச்சன்
இனங்கமுழுவெற்றவந்த வேழந்தேறென்மிராமன்மலை
சனம்சொழ்தேள்ளருவ்வந்து குழித்தசனஞ்ஞாடெல்லாம்
இனங்கமுழுவெல்லையெய்தின்மாலிருஞ்சொல்லவந்த. எ.

உதவுரை.

கனம்— பொன்ன [சின்னம்
கொழி — கொழித்துக்கொண்டி வரா
தென்— தெளித்த
அருள்— அருளியிலே
அசல்— பரம்பின [ரும்
பாலம் எல்லாம்— பூமியிலுள்ளாடெல்லா
வந்து குழித்து— வந்து குழித்துக்கொண்டி
இனம் குழு— திரள் திரளாக
அறிம்— ஈரடா சின்னம்
மலை— திருமலையாய்
எதில்— எல்லாநன்மைகளும் வாய்க்க
மலைகுஞ்சோல் அகேத;
கனம்— பொன்னுல் செய்யப்பட்ட

ஞாழ்பான் பொருட்டா— காதலிப்படி
எடையிராட்டிக்காவ
கடீர்— தெய்வங்களை
பாரித்த— பாரிப்பாரித்துக்கொண்டி
அக்கர் தங்கன் இனம்— சாகுதல்குலத்தான
குழு— அப்பநளாகிற குலத்திலே
வந்துவந்த— வறும்படி பண்ணின
எதில்— விசயநீபாஸ்வந்த அறகுமிக்கிற
கூறு
தோன்— தோலையுடையனாய்
எம்— எமக்கெல்லா முபகாரகனா
இராமன்— பூரீராமன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாய்.

வ்யா. எழும்பாட்டு. கனங்குதையான் பொருட்டா. கனம் - பொன், பொன்னுலே
செய்யப்பட்ட காதுப்பணியையுடையவன் காரணமாக. இவன் காதும்காதுப்பணியுடான சே
ர்த்தி எப்போதும் பெருமான் திருவுள்ளத்திலே கிடக்கும்போலே காணும்; (௧) “ பெருமா
நவராமக ஸ்ரீ ௧௦-வது, கூடுவிசாரலையு ” என்று இவர் தம்முடைய காதுப்பணியும்
முகமுமான சேர்க்கையை அதுகலர்காண ஆசைப்பட்டிருக்குமாபோலே. கணபாரித்து.

புடைத்தான மீதுகொண்டிருப்பது, ஜெனியன் பிப்பிக்கு உதவுகையாலே அடிமுடைய பர்
 ஹைகலாபா கமக்தெல்லாம் உபகாரகரும், அந்தராலும் குரூட்கலாலும் ஸர்வதாரபும் ரபிப்
 பிக்குகையாலே “ராமன்” என்னும் திருநாமத்தை புடைபவன், அந்தராத்நிற் பிற்பாடர்க்
 கும் உதவுகைகாக எழுந்தருளி பித்திர மலை.

கண்டிதேவள்ளருவி. பொன்னக்கொழித்துக்கொண்டு வராதின் றள்ள தெளிந்த
 அருவி பிசை. வந்துருத்தகல புலமெல்லாம். பாப்பைபுடைத்தான பூமியிலுள்ளாரோல்
 காரும் வந்து குழித்து கொண்டு. இவ்வுகுழியிலும்மலை. தான் திராசக நீர்த்தமாடாநிற்
 குர் மலையான. எழிமலாருக்குடையதே. வாலபகாரகிலகண்ணா யிருந்துள்ள மாலிரு
 பூசோலையாநிற வதுவே திராமன் மலை.

மு.—எரிசிதறுஞ்சரத்தால் லெவ்வையினைத் தன்னுடைய
 வரக்கலையிட்டுயது வாய்க்கோட்டர் தவித்துசுர்த
 அரையலெருமலை யமரரோடு கோணுஞ்சேன்று
 திருடர் குழிமடல் திருமாலிருஞ்சோலையதே அ.

பதவுரை.

அமரரோடு— தேவர்கலோடு [லும்
 கோணும்— அலகருக்குப் பரபுலான இரத்த
 திரி— இரவுப்பகலும் ஸஞ்சரியாவின்றுள்ள
 சுடர்— சந்தாஸ—இப்பாகும்
 சென்று— வந்து
 குழும்— பாசுநிலம் பண்ணுகிற
 மலை— மலையாம்

திருமாலிருஞ்சோலை அதே—
 எரி— நெருப்பை
 சிதறும்— சிதறுகின்றது
 சரத்தால்— பாளையாலே
 இலங்கையினை— லங்காபதியான சாவணனை

தன்னுடைய— தன்னுடைய
 வரி— லெவ்வையிட்டு
 சிவ— ஸ்ரீசாய்கத்தின்
 வாயிஸ் பெய்து— வாயிலே புகுவித்து
 வாய்க்கோட்டம்— “நாடேயம்” என்று
 கிடக்கப்பண்ணின வாய்மதத்தை
 தவித்து— நீக்கி
 உகந்த— திருவுள்ளமுகந்த
 அரையன்— அரையானவன்
 அமரும்— பொருந்தி வந்திருக்கிற
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. எரிசிதறும்சரத்தால். நெருப்பைச் சிதறுகின்றது அம்
 பாலே. தொடுத்தவியிடுமேபாதய்த்து “அம்பு” என்றறியலாவது. கைக்கும்போது

அல்லது அல்லது... வெவ்வேறு... கருத்து, வந்திருப்பது... 10... 11...
 மூலம்... என்றது. இப்படியிருக்கிற ஆதாரப்படுத்து மனதில் அப்பாவி... சந்த
 னாலே யழிப்பதென்பது. தன்னுடைய வரிசில் வலிப்பெய்து. தனக்கு அனாதாணமாய்,
 அழகுக்குடலான வரிப்பயினை - தந்தையிருந்துள்ள ஸ்ரீசாங்கத்தினுடைய வாயிலேயுயிர்ந்து.
 விலுக்கு வாய் - அம்பிதே. வாயான அம்பிலே யுருப்படி. பாவெளிப்பித்து. ஸ்பரமம்
 நாலாலே விழங்குமாபோலேயாப்த்து - விலுதும் அப்பாலே காலிக்கும்படி. இதனால் -
 எச்வரதவப் பிடாசலன்றிக்கே, (உ) 'சூதா மலர் ந... கட்டு... 'என்கிற அனாதாத்வி
 மெப்பப்பாடு தோன்று சின்று, அப்புகளாலே அழிப்பதென்பது சொல்லுகிறது. வாய்க்கோ
 ட்டம் தனிந்து. வாக்கின், கோடுதலுண்டு - விலக்குதல், அதனைத்தவிர்த்தாணுப்தது.
 (ங) " நகடு... " என்றிருந்த விருப்பவத் தவிர்த்தாணுப்தது () '... விடு...'
 இவர் தம்மை இதரலஜாபிபாக்கி வைக்கையாலே " மறுப்பர் " என்றேயிருந்தான்.
 " இவரேயன்றிக்கே, ' எச்வரன் ' என்று சொல்லுபிறவவன்றான் வந்தாற்றான் வலக்கு
 வலே " என்றானிறே. வலவலம் கைபுருத்தல் (டு) ' உ... வ... ' என்றபுத்
 திருப்பது; " மம " என்றிருக்கையாப்த்து வலவலவிறேதி. அதுவலபாஷணம் பண்
 னுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, " எனக்கு " என்ற பேச்சில் விலக்குதலைத் தவிர்த்தாணுப்தது.
 உகந்த அனாயன். எதர தவிர்த்த பின்பு உகந்தது. இவன்றான் " எனக்கு " என்றிருக்
 குமத்தைத் தவிர்த்தோமாகில், இனி தம்மதேயவன்றோவென்று இனிப்பதுடன்; இவன் "என்
 னது" என்றிருக்குமது தவிர்த்தால், பின்பு உவலவலவத் திருப்பது. ப்ராப்தமாயிருக்கு
 மிறே. அனாயன். இவன்பக்கல் அப்பாருகல்பமவைகிறது உவலவலவகையிறே. இவன்
 ப்ராப்தகல்பத்தினின்றும் சிவந்ததனை வலவலவகையி உகந்தும்படியாப்த்து வலவலவிக
 வம்பத்தம் இருப்பது. அமருமலை. இப்படியிருக்கிறவன், பின்பு வலவலவையும் வலவ
 தந்திரப்பத்தைப் போக்கி எகந்திகைக்காக நிதப்பலாவம் பண்ணுகிறமலை.

அமரனோடுகோணம். தேவர்களைவிடே கூட அவர்களுக்கு நிர்வாணிகளை இந்தா
 னும். திரிகடரும். லோகோபகாரமாக பகவதாஜனையாலே இவ்வகல் வெளிச்செறிப்பைப்
 பண்ணிக்கொண்டு ஸஞ்சரியாகின்றவர்கள் சந்தர வாய்ப்புகளும். தீர்த்தோன்ன 4 அபிசேப்தம்
 இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக்கூடவது. சேன்று - குழும்மலை. வந்து, தந்தாமுடைய பதஸ்ததைத்
 யார்த்தமாக ப்ரதக்ஷினம் பண்ணுகிறதும்மலை. தங்களை நெருக்கிக்கொண்டு திரித்த ராவணனை
 கிரஸித்த உபகாரஸம் திரியாலும் வந்து ப்ரதக்ஷினம்பண்ணு நித்பர்களிறே. திருமாலிருஞ்
 சோலையதே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலை யாகிறவதுலே - அனாயனமரும்
 மலையென்கை. அ.

பாட்டியம்— பெருமலரும்போது வாங்கிக் கொண்டு வந்தது

பல்— பலவகையாடல்

பொருள்கள்—பொன், முத்து, அக்ஷம் முதல்
பல பொருள்களெல்லாம்

எம்— எமர்க்கு

சொன்னார்— ஸ்வாமிபானவனுக்கு

அடி திறை என்னு— ஸ்ரீபாத காணிக்கை
பென்று

ஒட்டரும்— ஒடிவாரிப்பதாய்

தன்— துணிந்திருந்துள்ள [முதல]
சிலம்பு ஆறு உடை— திருச்செம்பாற்றை

மாலிருஞ்சேரில் அதே—

மண்— ஹிரண்யாக்ஷணிலே தள்ளப்பட்டி

பாளையங்கதயான பூமியை

இடந்து— அண்டித்தெய்வச் சின்னமொட்டு
விநியத்தெடுத்து

கோடு— தன் திருவாயிறிலே [தாம்]

கொண்டி— (வராஹரூபாய்க்கொண்டு) தரித்

மண்— மஹாபலியாலே தன்னதாக் கிடக்கொள்
வப்பட்டபூமியை

குடங்கையில்— உள்வங்கையில்

கொண்டி— கீழேறுவாங்கிக்கொண்டி

அனந்து— அனந்தம்

மீட்டும்— மறுபடியும்

அது— அந்தபூமியை

உண்டு— தம் திருவாயிறி னுள்ளே வைத்து
கோக்கியும்

உமிழ்து— (பின்பு) வெளியாகாண மயிற்
நீரும்

வினாயகம்— வினாயகாசின்னுள்ள

விமலன்— நிர்மலனானவன் வந்ததிக்கிற

மலை— திருமலையாம்.

ஹ்யா. ஒன்பதாய்ப்பாட்டு. கோட்டுமண் கொண்டிட்டு. ஹிரண்யாக்ஷணிலே தள்ளப் பட்டு பாளையங்கதயான பூமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறுபாத வராஹிலே வந்ததைக் கொண்டிட்டு அண்டித்தெய்வச் சின்னம் ஒட்டுகிற வித்தெடுத்துத் திருவிவியிறிலேகொண்டு, குடங்கையில் மண்கொண்டிடுத்து. பின்பு மஹாபலியாலே அபஹந்தபாய் அபயசேஷப் பட்டுக்கிடந்த பூமியை, சானுகதனான இந்தானுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கக்கூக வாமரேஷை பரிக்காறுத்தைப் பண்ணி அந்ததியாப் பசென்று “தன்குடங்கை கீழேற்றான்” என்றபடி யே கொடுத்து வளர்த்த கையைக்கொண்டு கீழேறு பரிக்காறித்து, கையிலே நீர்வீழுவதவ ர்த்தம் திருமேனியை வளர்த்து எல்லே நடப்பாணைப்போலே திருவடிகளாலே யளந்து. மீட்டுமதுண்மேயிற்று. திரியவும் அவரத்தா பாளயத்திலே அழியப்புக, “பெருவெள்ளமுண் னாமல் சான்றிழுங்கி” என்றபடியே அந்தபூமியைத் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துகோக்கி பாளயாதத்தம் வெளியாகாண அமிழ்து. வினாயகம். இப்படி வினையொண்டாமும். ஸர்

முனைந்திருக்க முடிந்திருக்கிற சிந்தனைகள்.

மட்டிய விதப்பாதி. பெருகி வருகிறபாது திருமணில் இரண்டருகிலுமுள்ள பாத
 ர்த்தங்களைமூல வாரித்தொண்டி வருகையாலே, * பொன் முத்து மரிபுகிறும் புனைழக்கைமீட
 கரிக்கோகும் அநல் குறியும் சத்தனமும் முதலாக, தான் திரட்டின பல பதார்த்தங்களுக்கும்,
 என்னுடைய பாதமுறாவைக்குத் திருமுன்காணிக்கை பெற்று இக்கதை எமர்ப்பிக்கக்கூறி
 இவ்வாறு துணைபாடலே மிகவும் விவரத்து வாராதிப்பதாய், தன்பக்கல் அனகாணித்தாரு
 டைபலகை எமர்ப்பாது மாறுபடி துளிர்ந்திருப்பதான திருசெல்லம்பாற்றையுடைய திருமா
 லிருந்து சோலையாகியவருவெ - விவரம்மலை.

பா.—ஆயிரத்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக
 ஆயிரம்பைந்தலைய வணந்த சயன னுருமலை
 ஆயிரமங்குருஞ் சனைகள் பலவாயிடும்
 ஆயிரம் பும்பொழிவமுடை மாலிருஞ்சோடியதே. 10.

பதவிரை.

ஆயிரம் ஆறுகளும்— பல துணையும்
 பல ஆயிரம்— அநைகமாயிரம்வளான
 கண்களும்— தடாகங்களையும்
 பூ— அழகுபட [கணையும்
 ஆயிரம் பொழிதும்— அநைகமான மோலை
 உடை— உடைத்தாடுகின்ற
 மாலிருஞ்சோலை அடுத்த—
 ஆயிரம்— அநைகமான
 தோய— திருத்தொள்களை

பரப்பி— பரப்பிக்கொண்டும்
 முடி ஆயிரம்— ஆயிரம் திருமுடிகளும்
 மின் இலக— (திரு அரிவேகத்தின் ரத்
 நாதிகளாலே) ஒளிவிடலும்
 சய— பரந்த
 ஆயிரம் தலைய— ஆயிரம் தலைகளையுடைய
 அனந்த சயனன்— அநந்தசாயியானவன்
 அனும்— அனுகூறி
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. பதப்பாப்பாதி. ஆயிரம்தோள்பரப்பி. ஆயிரம் திருத்தொள்களையும் பரப்
 பிக்கொண்டி. முடியாயிரம் மின்னிலக. திருமுடிக்களாயிரமும் திருவரிவேகத்தி லுண்டான
 ரத்தாதிசயாலே ஒளிவிட. இவ்விடத்தில், “ஆயிரம்” என்றது - ஸஹஸ்ர வங்கையையச்
 சொன்னபடியன்று, அநேகத்து பர்யாயம்; அல்லாதபோது, தோள்கள் ஆயிரமானால் முடி
 கள் ஆயிரமாகக் கூடாமைமாலே. “தானும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி”
 என்றாரிறை-ஆழ்வார். ஆயிரம்பைந்தலைய வணந்தசயன னுளும் மலை. இவ்விடத்துத்தினுடைய

அடிவாடி.—உருட்டினி கஞ்சன் மண்ணு மாவல் பல பாண்டவர்
கண வேர் கோட்டாடும் மாலிருஞ்சோலை நாவ.

அருஞ்சொழி ௧௨-க்கு, பாட்டு-௧௪௪.

காண்காம்பத்து-நாண்காந்திருமொழி-நாலகூர்யம், பரவெசம்.

அ. கரு ஓரண்டு திருமொழியிலே-நாமக் கண்ணுப்பவதா நான் சென்ற தங்கனெல்
லாம் பாகாதிக்குப்படி. ஸர்வேசுவான் திருமணியில் சிறந்த செல்வன் அருபவரிடில் அருகொண்டு
அவன்முன் பார்ப்பத்தில் பாதபால கபாகையிலே தந்தாமாநிபாந நி நுபலையாழ்வார்பத
லிலே திருவுள்ளமுன்றி, திருமலையாழ்வானுடைப களபலத்தை விலைதேனாபெசி யாநுபகித்
து பரிதராநு; அவ்வாயிலே, ஸர்வேசுவான் திருமலையில் சிறந்த செல்வனாகாட்டில், கபா
ளியிலே தவந்த தன்சிறுமனான பரவலாதன், திருமலையோரன்ன அலே திறுதுவாத, பிதா
லானவன் மதமுறைய்கொண்டு, பறவாருகமாக கலிப, கலிவாபகிந அருத்தசையிலே சிறு
பாடிக பிதாவான் பந்தாலக்கிபரில் “அதித்ததோருடைய” என்றபடியே ஓரண்டு
வடிவைச் செந்துக்கொண்டவந்து தோன்றி, பாதுகலமுன் ஹிண்பனை சிவந்தது, பால
னா பரவலாதன் கசித்தருளினை மறாகுணம் தோன்றத் திருக்கோட்டி புரிலே எழுந்தரு
ளி சிறந்த செல்வன் இவர்க்கு பாகாசிபர்க்கு; அருத்தக்காண்கையாலும், திருப்பல்லாண்டி
டும் * வண்ணமாடத்திலும் செல்வரும் போட்டை ஸம்பந்தத்தாதி” (க) கர்ஷணாநா
கந்தமானது கொன்பிந்தாட்டிருப்பிடுருளிச்செய்த தோமகையாலும், திருக்கோட்டி புரிலே
திருவுள்ளம் சென்று அங்கே பெழுந்தருளிச் சிறந்தவன்படுகின் யதபலித்தருளிவர், அவ்வுறு
பலஹிதனாந் பாதந்ததிலே, அவன் கொடுத்த களங்கலைக்கொண்டு அவனை யதபலித்
து லாநலாநித்க் தரிசிதகாண்ககாடும் அவனே ஓட்டம் ஹந்திநிநி பாகாரிகளாக
ளவர்களை சிறந்தும், ஆதங்குறையெதாப ஆராய்ப்போவாக்காய் அவ்வாசாயன்உகக்கும்
விதபெடென்று “திருத்தகலும்” என்றபடியே அவன் பக்கலிலே பரவலாய் அவனை
அருபவரிடின் ஸர்வேசுவான் மறாதமாக்கலை சலாகித்தும் செலவாகும் - திருத்திருமொழியில்.

பகவத்பாகவத சைவதர்மங்களுக்கும் ஏகாத்மாவா பரதேசங்களோடு ஒருங்க ஆதாரத்திந்து, வேதப்பாதிபாத்தப் பண்டிதராவக கண்ணிலே கண்டதாபித்திவர்கள். “நட்சிணபிராருள் முடிவுநித்திரையே உத்தமாவேய், எந்நாள் திவயிநி” என்னகடவகிபே. திருக்கோட்டியூர். இவற்றை சிவாத்மே இவந்தாய் “ஆவ்வழக்கொன்றுமில்லா வனிதொட்டியுக்கோணபிராணனங்கள் கொவ்வைப்போலத் திருமாலே காணமுனக்குப் பழவடிபேன்” என்றது. இவ்வைப்போலே தன்மையும் ஆவ்வைக்கேவையுணை மென்னுமாடியிடு இவர்கள் தாம்.

மூவர்காரியமும் திருத்தும். அவர்களுள் துவந்த ஆபத்துக்களைப் பரிஹரிக்கும். (க) [“வெளவையாரு மால் வாகுகு தெருகட்டிபா ளொவ விரொவக” இயமாதி.] பன்னா பர்கள் சைவிலே வேதத்தவந் பரிசீலாதிரு ஆத்ததை மீட்டிக்கொடுக்கவகியர். குருவான நிதாஷியுணைப சிவதேசம் பன்முகையால் வந்த பாதசத்தைப் போக்கிக்கொடுக்கவகியர், மஹாபலிப்போல்வார்க்கிலே தாழ்ப்பகையுடையதிகொடுக்க ஆத்ததை மீட்டிக்கொடுக்கவகியுமாகிற இவையிடு - மூவர் காரியமும் திருத்தவகையாவது. முதல்வனை. திருத்தவகையுடையவாந்தம். சிந்தியாத அப்பாவகையினா. அந்தாதினையா எதிநிதிப போருகிற விவர்கள் தன்மை பாராதே, இவர்கள் காரியம் செங்க வபகாத்துக்குத் தோன்று அதுஸந்திபாத பாயகர்மாய்க்களை. படைத்தவனென்பதும் படைத்தான்கோலோ. என்ன பரதேசத்தவகையும் பண்டிதரான் என்று அறிதிறிலோ. “முதலேயால் படைத்த வெம்புமேல்வண்ணன்” என்று ஐலன்நல விபாகமற வர்ஷிக்குவகியே. “தோம்பாதிப் பல்லுருவை வெல்லாம்படர்ந்தி” என்னக் கடவதிடு. க.

மூ.—குற்றமின்றிக் குணம்பெருகிக் குருக்கருக்க கருவாய்ப்
சேற்றமொன்றுமிலாத வண்ணகயினர்கள் வாழ்நிருக்கோட்டியூர்
கூற்றியேழுவருண்ட தூமணிவண்ணன்நனைத் தோழாதவர்
பெற்றதாய்வயற்றினைப் பெருகோப்பசெய்வான் பிறத்தார்களே. 2.

பதஞ்சை.

குற்றம் இன்றி—	ஒருவகைப்பட்ட அப	வன் சைவியர்கள் —	உதாரணத்தருமா
	சாதமுடில்லாமல்		யிருப்பவர்கள்
குணம்—	சமதமாதிகுணங்களை	வாழ்—	சிதம்பலம் பன்னுதிற
பெருக்கி—	வந்திதெய்து		திருக்கோட்டியூரில்;
குருக்கருக்கு—	தம் தம் ஆசாயங்களுக்கு	வழ் உலகு—	வந்திலைக்கோடியும்

சுழி - சிவசுந்தரி

வினாக்கள்: விடைகள்:

[illegible]

தூற்றியேழுலகுண்ட. பாட. பத்திலுழியாதபடி ஸவலலோகங்களையும் திருவாரிற்றிலே வைத்திவிடத்தில் ஓவோங்குக வளநிக்கே, திராப்பிடித் தமுனசெய்த. அமணசிலவண்ணன் னுண்ண. இவற்றை வாரிற்றிலைவைத்து கோக்கெளிப்பு திருமேவியிற்பிறந்த புண்ணச் சொன்னபிறகு. வண்டார்பேனி கண்டால் தெரியுமே. பழிப்பற்ற நிலமணிபோலேநீரு க்கிற வடிவம் புடை டவன்மங்கை. நேழ்நாதவர். இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று எப்போது கொகந்த தெதாழைவெழியுஞ்சு, இவ்வுபகாரத்தில் தவணைக்காபல் திரியும் கந்தாராவவர் கள். டெற்றிபற்றிபாதி. பெற்றமாராபிணைய உதாத்தக மிகவும் கோவுபறித்தப் பிற மதார்த்தமாய். இவன் பகவத்பாற்றைபோதிமே, (ச) 'கிநகீஷு தாயுதா' என்கிற படி போ அனறும் () ம த் திந்கைக் குறப்பாலது; ஆலாதபோது, இவனாள் ஒரு பாரியோ டும ஆலாதுகு இவ்வாயவாலே, பவலகாலத்திப்பட்ட தெதனைபே சேஷித்துவிடு மித் தவணகிமே.

மு. - வல்லண னன்மணியு மரதும் மழுத்திநிலேழும்
தீண்ணைக்குத் திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் திருமாமங்கள்
எண்ணக்கண்டலீல்களா ல்றைப்போழு மெண்ணக்கிலாதுபோய்
உண்ணக்கண்டலும் மூத்தலைவாய்க்குக் கவளமுத்துகின்றார்களே. ந.

பதவுரை.

பன் வல்லணன்— வல்லணத்தையுடைய
மணியுன்— மாவிரிக்கக்களையும்
மரதகமுன்— மரதகக்களையும்
அழகுநிறம்— அழகுநிறம் அழகுநிறம்
நிழல் கழுவன்— நிழலிட நிழலுண்ட
நிழலின்— நிழலின் களாலே
குழி— குழிப்பட்ட
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூர் மெ
முத்தகாலியு குத்தி
திரு மாலவன்— குறிப்பெயர்
திரு மாலவன்— திரு மாலவன்
வண்ணன்— வண்ணக்களம்

கண்ட— பகவத்காண்ட
கோக்கெளி— விரிந்தகால
இறைப் பொருளும்— சுண்ணகாலம்
எண்ணக்கிலாது— எண்ணக்கிலாது
போய்— புறம்பேபோய்
உண்ணக்கண்ட— சரிபோலுநாத்துக்கு
வேண்டிவனநின்ற
தம்— நங்குருடைய
வாத்தை— அகத்தான
வாய்க்கு— வாய்க்கு
கவளம்— சோற்றுத்திரிவகன்
உந் துவினாக்கள்— தன்னாதினாக்கள்.

முக்குந்தரப்போது அலங்காரமாக, “ திருவிழாவில் மகிழ்ச்சிபெரித்த திண்டிவனமேறும் ” என்க்கடவுறியே, அல்லது, பகவதேசகபராயிருக்கிறவர்கள், ஸ்வாபதியாஜாமாக தத்தாமகங் கனா அலங்கரித்துவைக்கிறார்களன்றே. “ யானே ி என்துமடவையும் ியே ” என்றிருங் குபவரனாகபாலே, இவர்களுடைய ஆதமாத்மயங்கவெல்லாம் அங்குந்தைக்கு சேஷபா யியே யிருப்பது, இப்படி யிருந்துள்ள திண்டிவனகளாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில்.

நிரைகணம் பரந்தேறுஞ் செங்கமலவயற்றிருக்கோட்டியூர்
 ஈரகாசனை நாவிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர்
 பருத்திரு முக்குங்கு றையும் பாவஞ்செய்ததொங்கோலோ. ௪.

பதவுரை.

உரகம்— திருவனந்தாழ்வானை
 மெல்— மருதுவான [மடப
 அனையான்— படுக்கையாக உடையவனு
 னாயில் உறை— திருக்கையிலுள்ள
 சங்கம்போல்— ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம்போலே
 வெள்ளியதாய்
 மடம்— மடப்பந்தையுடைத்தான
 அன்னங்கள்— ஹம்ஸங்களானவை
 நிரா— ஒழுங்குபட
 கணைப் பார்த்து— திரளவந்து பரவி
 ஏறும்— ஏறிவந்ததிக்கிற
 செம் கட்டம்— செத்தாமரை நல்லையுடைய
 வயல்— வயல்களாலே குழப்பப்பட்ட

திருக்கோட்டியூரிலே;
 உரகம்— உரகத்தை
 மெல்— நசிப்பிக்குமவனை
 நாவில் கொண்டு— நாவிலே
 அழையாத— சொல்லாத
 மானிடசாதியர்— பெறுதற்கரிய மறுஷ்ய
 ஜகதத்தில் பிறந்தவர்கள்
 பருகும்— குடிக்கிற
 கீரும்— தண்ணீரும்
 உடுக்கும்— உடுக்கிற
 கூறையும்— வஸ்திரமும்
 பாவம் செய்தன } பாவம்செய்தனவோ
 தான் கொல் } தான்!.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உரகமெல்லணையான். திருவனந்தாழ்வானை மருதுவான படுக்கையாக வுடையவன். ஈரதபயார்த்தவ ஸௌரப்பயங்கள் பாக் தியாயிருக்குமிதே-ஸர்ப் பஜா திக்கு. ஆகையாலே, திருவனந்தாழ்வானுள், சேஷிபான ஸர்வேச்வரனுடைய திரு மேனியின் மார்த்தவாறுகுணமாக இத்தவடிவைக்கொண்டு திருப்படுக்கையா யிருக்கிறது. அங்குப் பள்ளிகொள்ளுகிறவனுடைய திருநாமம் “உரகமெல்லையான்” என்றிதே. கையிலுறைசங்கம்போல். “கைவண்ணம்தாமரை” என்றுபடியான திருக்கையிலே வர்த்தி க்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம்போலே. மடமித்யாதி. மடப்பந்தையுடைத்தான அன்னங்களான வை ஒழுங்குபடத் திரளவந்து பரந்தேறிவர்த்திக்கிற சிவந்த கமலங்கையுடைத்தான வய லோடுசேர்ந்த திருக்கோட்டியூரிலே. இத்தால் - அன்னங்களானவை தாமரைமேலே யிருக் கும்போது, காண்பார்க்கு திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம்புமப்போலே யிருக்குமென்கை. “செ ன்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுமருமன்னம்போல்” என்று - திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யமு மான சேர்த்திக்கு இதுதன்னை தர்ஷ்டாந்தமாகவிறே இவர்திருமகளாரும் அருளிச்செய்தது.

[illegible]

மூ.—அருமனின் முதுகத்திலைத்துதிக்கோலாக அமைந்த அடிப்பெயர்.

தினமெதற்குநாள் லாகும் வினாயகே ந் தீருங்கொண்டியூர்

மேலே உள்ளவர்களுக்குக் கீழ்க்கண்டவாறு கவர்ச்சி உண்டாம்.

பூமிடமங்களுக்கு அத்து; கோலத்தினவா மகிப் புல்கைத் தீயிற் றினை. ௫.

(ii) “கனவுபுரத்தினை யவநித்யம் கச்சிந்த.” (2) “அகேச ஸ்ரீமஹேஸ்வர பரிபாடலார்
விஷய நாம நிபந்தனாகரணமாகி.” (1) சமுத்திரம்.

[illegible]

நீண்டபாத வளமன்றிக் கெட, நடுபாபாணவர்கள் " எந்தத்தீயப் பிஷயங்களை, ஒருகாலாகி
 லும சிவந்த நாட்டிலே " என்று, " எனக்கு கீதாக்கவாக்கு வேறேயிஷயமுண்டிகான் "
 என்று உதறிவிடுவது பாடினே நிரூபனது. பூமிபாரட்கள். இப்படி பகவதஸ்மான கந்தாலி
 தாசனையிலே விசுவாம்பரபாண பூமிபாணம் பரிக்கவொண்ணாத பாமாயிருகதுள்ள பாசிக
 லானவாகள். தாங்கலரிபாதே யிருக்கச்செய்தேயும் தானதீர்த ஸம்பந்தமே வேறு துவாகத்
 தங்களை நகதித் தாக்கொண்டுநீசியும் சர்வாவிஷயத்திலும் கந்தக்கரானவர்களைத்தே - பூமிபா
 மென்னிறது. உண்ணும் சோற்றினைவாக்கப் புல்லெத்தினியினே. " மறுஷயமேயாதிலே
 பிபாத்தலவத்தே அறிவிக்களாகையலே ஆத (7) ஜம்பல'நிலலாத உங்களுக்கு மறுஷயப்
 லீவிக்கிறுமேயு மேலுக்கு? " என்று பறித்து, அநீகில்லாத பசுக்கள் தின்று லீவாமான
 புல்லெக்கொண்டுவந்து திணிபுங்கோள். ஆற்றாநீதரறி சதுந்தராமும் பசுக்களுக்கு மறு
 ஷயங்களுக்குமும் ஸமாசமாயிருக்க, ஜந்தாநிலே பசுக்கயிருகட்டில் இவர்களுக்கு அனிகமான
 விஷயம்! அந்த ஜந்தாநிலலாதார் பசுலமரினே; அத்தைப்பறற, மறுஷயப் லீவிக்கிற சோற்
 றைத் தின்றுதபடிவாங்கி பசுக்கள் தின்று புல்லெத் தீவையுங்கோ ளென்னிறார். " மிண்டர்
 பாய்த்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்குகுமினீரே " என்று தங்கள் திறத்தில் அவன்
 செய்த உபகாரத்தை யறிந்து அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தாத வாய்புலத்த வேண்டி
 யிருக்க, அது செய்யாதே கந்தக்கராய் முண்டடித்து பலத்தாலே லீவித்துத்திரிகிறவர்கள்
 லீவிக்கிறசோற்றைவிலக்கி, ஒருநாள் ஒருபிடிசோற்றிட்டவன் வாசலப்பற்றிக்கிடக்கும் கந்த
 ஜருமான நாய்க்குகிங்கோள் நீங்கள் என்னுந்ரே-முந்தொண்டடிப்பொடியாழ்வார். இவர்கள்
 இப்படி " துணிமின் " " இறமின் " என்கிறது ஆனாக்ருமித்தென்னில்; விசேஷஜ்ஞராய்
 இது செய்கைக்கிடான சக்திமாண்களா யிருப்பவரைக் குறித்திறே; இப்படி இவர்கள் தான
 ருளிச்செய்திறது இதுதன்னைக் கேட்டாகிலும் ஸ்ஜ்ஜாபயங்களுண்டாய் பகவதவிஷயத்தில்
 நெஞ்சுபுரிவர்களோ என்னும் நசையாலேயேறே. 10.

4. அரும்பாட்டு. கீழ் ஐந்துபாட்டாலும் - அனைவ்வனவர்களுடைய வேறபதை
 சொல்லிற்று; இரப்பாட்டித்தொடங்கி மேலைந்துபாட்டாலும் - பூதனைவ்வனவர்களுடைய ஏற்
 றம் சொல்லுகிறது.

மூ.—பூதமைந்தோடு வேள்வியைபுது புலன்களைந்து போறிகளால்
 ஏதமொன்று மிலாத வண்ணையினுள்கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர்
 நாதினைநாசிங்கனை நலின்றேத்துவார்க ளுழக்கிய
 பாதனுள்பேதலா லிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. ௧.

வண் கைபிறைகள்— உதார்த்தமாயுள்
வாழ்— நீதியாலும் பண்ணுதி

திரு கோட்டி புழர்— திருக்கோட்டி புழர்க்கு
புதலா— பாத்தாளை சொக்கநாயகனாய்வும்

புதுவாய்க்கு— ஸந்திக்குமலங்கள்
உழக்கிய— ஸந்திச்சிக்கு
பாததாவி— திருவடித்துங்கள்
பதிதலால்— பதிதலால்
இ உலகம்— இத்தலோகமானது
பாக்கியம் செம்புது— நல்லபாக்கியத்தைப் பண்ணியது.

வ்யா. பூதநமர்நேடு. இத்தால் - பஞ்சபுதரத்தான தேவதைகள் சொல்லுகிறது. * மண்ணுப் பீரோரிகால் பஞ்சலாஷ பாகாசமுடாம் புண்ணுராக்கையிநே. இதெநோடே வேள்வினயந்து. பஞ்சாஹா பஞ்சங்கள். புலன்கொந்து. சப்தாதிக்கான விஷயங்களைத்து. "புலன்" என்று - புலப்படும விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. "பொற்கள்" என்று - சீரோட்டிபுதிக்கான இரத்திபங்களைத்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றை "பொறி" என்று - இவனை சப்தாதிக்காலே கொடுபொப் விதவிட்டு முடிக்குமநாகையாலே. "புலனைத்துமேயும் பொறிபைநது" என்னக்கடவதிறே. இவற்றால் ஏதமொன்றுமிலாத. இவற்றோடே. கூடியிருக்கச்செய்தே சீதாஷயின்மிக்கே யிருக்கை. பூதநமர்நேடு மேதமொன் றில்லாத. சேதுவதைத்தங்க்கு எய்நிறுக்கை-எதம்; எதமொன்றுக்கு எய்நிறுக்கை - எதமின்றிக்கே யிருக்கை. பூநீவைஷ்ணவர்களுக்கு எய்நிறுக்கை - எதமொன்றுமின் மிக்கே யிருக்கையாவது. வேள்வினைத்துமேத மொன்றுமிலாத. எய்க்காதி ஸாத நமரக அந்ஷயிக்கை - எதம்; சீமாத்ஷயாத்கரக வதுஷயிக்கை - எதமின்றிக்கே யிருக்கை; பகவத்பாகவதபிதி எய்நிறுக்கை - எதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. புலன்கொந்து மேதமொன்றுமிலாத. சப்ததல்பஞ்சபுதராக்கைத்தனக்கு எய்நிறுக்கை - எதம்; இவற்றை பகவத்கிஷயத்துக் கெய்நிறுக்கை-எதமின்றிக்கே யிருக்கை; பகவத்கிஷயத்துக் கெய்நிறுக்கை - எதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. பொறிகொந்து மேதமொன்றுமிலாத. இரத்திபங்களை இரதாவிஷயங்கலில் எய்நிறுக்கை - எதம்; பகவத்கிஷயத்திலே மூட்டுகை - எதமின்றிக்கே யிருக்கை; பாகவத்கிஷயத்துக் கெய்நிறுக்கை - எதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. வண்ணகயிணர்கள். அதாவது- ஓளதாய்ப்பம். அதாவது- "பூம் பாசங்கொன்னுப் சொற்றினைவாங்கி" என்றபடியே அப்பாதர்த்தங்கள் நசியாதபடியால் வாங்குகையும, இவற்றை பூநீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கொடுக்கையும் * வரலாறு முட்படப் பறித்திறே பாகவதகைங்கல்யம் பண்ணிற்று- திருமலங்கையாழ்வார்; அதுக்கு உபாயமாகவிடே ஈசுவரன் திருமலத்தனை யுபதேசித்தது. "துண்ணசகடத்தாப்புக்க பெருஞ்சோற்றை

[illegible][illegible]

பெரிய நகரம்.

சென்னை - 600 009

குருக்கள்—
 குறிக்காதே—
 கொள்—

[illegible][illegible]

3. $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} \frac{d^2}{dt^2} \right) = \frac{1}{2} \frac{d^3}{dt^3}$
 4. $\frac{1}{2} \frac{d}{dt} \left(\frac{1}{2} \frac{d^2}{dt^2} \right) = \frac{1}{2} \frac{d^3}{dt^3}$

1. பதம் — கருத்து
 2. பதம் — கருத்துக்குப் பதமாக
 3. பதம் — கருத்துக்கொத்தது
 4. பதம் — கருத்துக்கொத்தது
 5. பதம் — கருத்துக்கொத்தது
 6. பதம் — கருத்துக்கொத்தது
 7. பதம் — கருத்துக்கொத்தது
 8. பதம் — கருத்துக்கொத்தது
 9. பதம் — கருத்துக்கொத்தது
 10. பதம் — கருத்துக்கொத்தது

உதாரணம்: கை-கட்டிப் பணி
புத்திரன் (புத்திரன்) பணி, பணி
உதாரணம்: கை-கட்டிப் பணி

இந்தக் காலம்— வரலாற்றுக் காலம்
 ம. ந. காலம்— ம. ந. காலம்
 வ. ந. காலம்— வ. ந. காலம்
 கி. பி. காலம்— கி. பி. காலம்

நயப்போஜாராகையாலே இதுதானே (சு) பலமாகி ருக்கும். திருக்கோட்டியூர். அவர்கள் வந்த
 திகிலுதேசம். கருத்தமுக்கீவண்ணன். கருத்தப் பெருத்திருக்கிற முகப்போலே யிரு
 க்கிற திருபெலிபை அடையவனை. கருத்தோண்டு கைதெழும். தங்களைச் சந்தை முன்
 னிட்டுத் தொழுவார்கள். அன்றிக்கே, உத்தேசப்பெருக்கம் அபகிஷ்டன் செய்யுதொழில்
 என்னவாம். அன்றிக்கே, “கலா” என்று - முடிவாய், பெரு “கிங்கும் பெருவார்
 கள்” என்னையாம் “தற்பெருத்தெழும் தங்களுக்கு வந்தபெரு” என்றுகொண்டு அவர்
 களுக்கு உகப்பாக பகலுத்தெழுவந்த தொழுவவென்னவாம். பத்திகள். எவையாக
 வன்றிக்கே, தாதுப்பாத்த)மாகத்தொழுவார்கள். திருத்தூரிலிருக்கும்மாளிர் என்னையாலே
 ம. தற்பெருத்தெழும் பாதுபாஜாம் முதிவைத்தெழுவந்த தூரிலிருக்கையென்னுமிடம்
 காட்டுகிறது. அன்றிப்போதெழும் “வாசுவந்தி” என்றிதே. “தெனையே தொழுவார்
 கின்னையாபிளம்” என்றிதே. “அவ்வந்தி” இவ்வந்திக்கு வாசுவந்திதான்
 போலே, தோத்தெழும் வந்திதே. “திருத்தூரிலிருக்கும் மாளிர்” என்னையாலே
 அவ்வந்திதே உத்தேசம், அவ்வந்திதே தோத. “வெருத்தெழும் தம்பெருக்கலாம்.”

ஆதலானது, “ஒரு முதிவைத்தெழும் தூரிலிருக்கிற” என்றுவிண்ணப்பம்
 செய்ய; “பாகவதங்க்குப்பெரு யாதுவாய்ப்பெருக்கலா அப்படி சொல்லலாகாது, ‘திரு
 காட்டுக்குப்போன’ என்று சொல்லலென்றுகூறும்” என்றருவிச்செய்தாராம். முதிவை
 த்தெழுவந்தி “கோ” என்றும், ஆதலான “திருத்தெழுவந்தி” என்றும் சொல்
 லுகிறது - உத்தேசம் தாரதப்பத்தை விட்டிதே. “வெருத்தி திருகாட்டுக்குப் போன”
 என்று தூர முதிவைத்தெழும், அருதாவப்பெருமா எழும்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செ
 ய்ய; தீயிதேபோது தோதிலிருக்கிறது உண்ணத்தானி, அவ்வந்திபாத்து “திருகாட்டுக்
 குப்போன” என்னலாகாதுகூறும், “உடையவர் முதிபாத்துக்குப்போன” என்ன
 லேணுங்கூறும்” என்றருவிச்செய்தாராம். முதிபாதுபெருமாள் திருவடிகளிலே பார்
 த்தித்தது இதுவிதே. ஆதலான, எப்பொருத்தி ஆதலான சனத்தாலே கலக்கி, பெரு
 மாள் திருவடிகளிலே, “அப்பெருத் திருத்தெழும் போப்படி திருத்தெழுவந்திதே”
 என்று விண்ணப்பம்செய்ய; பெருமாள் திருத்தெழும், ஆதலான திருவடிக் பெருமா
 ளையார் திருத்தெழுவந்தி திருத்தெழும் திருத்தெழுவந்தி, இத்தெ உடையவர் கோட்டருவி
 பத்திக்கொட்டன் திருத்தெழுவந்திதே, “பெருத்தெழும் விண்ணப்பஞ்செய்தால்
 விண்ணப்பம் செய்தது தெருவரும் செய்தருவார், தாதுவாகப்பெருமாள் இன்னவந்தி
 தை யருவிச்செய்தாராக வொன்றிதே” என்று, மீண்டும் ஆதலானிருக்கிற விட்டிதே வெ
 யுத்தெழும் “அப்பெருத்” என்று: “அப்பெருத் திருத்தெழும்” என்று விண்ணப்பம் செய்

சங்கை பண்ணவேண்டி மிடபிறே யிது. இங்கிலத்திலே குறையா திருக்கை. பாபம்
 டால பண்ணும் கிற்பாசிறே பாபம்வந்தவாமே குழுவது, பாபம் கிடக்கப்பண்ணும்
 பவாகையாலே குழியாது. அபிமானதுங்கள். “என்னில் மிகு புகழாய்வா” “மாயு
 நா யிம்மண்ணின்மினையே” “பாவநிகாகல்வானத்தே.” “யான்பெரியன் பெரியைய
 ர்பதனை யாரறிவார்” என்று - பகவததுபவத்தால்வந்த செருக்கும் கர்வமுநிறே அபிமா
 நுது. [புதியபுதிருவிசம்பும் நின்னகத்த] இதுவன்றோ உன்படி. [நீயும்] சேதநா
 நங்ககீர உன் திருவயிற்றிலேவைத்த நீயும். [என்செனியின் வழிபுகுதென்னுள்ளாய்]
 யு - தத்தவதாயத்தையும் அனுபரிமானானு என்னுடைய நெஞ்சக்குள்ளே யடக்கின
 னு நீயோ பெரியானென்னு மிடத்தை, உனக்கு பகத்பாறியுமாய்க்கையானுமாய்க்கைப்
 டவையே டே விராரி. “சிந்தியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும் தன்னொரியா வயிற்றிற்
 ன்மீநின்றொழிந்தார்” என்னக்கடவறிதே. “நவிரந்தசீலன்” என்று - குணம்,
 பாசலன்” என்று - அதுவந்தாரம். “அபிமானதுங்கள்” என்று - இவற்றால்வந்தசெரு
 க்கடி ஜ்ஞாநகாய்மென்கிறது. நாமோடும்மேளின்த என்று - இச்செருக்கோடே விபரீ
 செருக்குஜ்ஞாநமும் கலசாதென்றது. “கலக்காரில்லா நற்றவமுனிவர்” என்று கல
 திருக்கைதான் அரிதாயிறேயிருப்பது. “தெளிவுற்று விவின்மி நின்றவர்” என்கிற
 யே - இந்தெளிவுதான் குழையா திருக்கைதான் நற்றமாயிருப்பது. அன்றிக்கே,
 டாயும் தெளிவுதவா ரா திருக்குமவர்க்கு. ரெல்வனே. (க) “உஷ்ணோ உஷ்ணஸுபிஹி”
 யும், (உ) “உஷ்ணஸுபிஹி” என்று, (ஈ) “உஷ்ணோ உஷ்ணஸுபிஹி”
 யும். சொல்லுகிற மூன்று பூதீயுமாவர்க்குண்டு. (க) “உஷ்ணோ உஷ்ணஸுபிஹி”
 யு - பெருமான் ராஜ்யத்தை இழந்தார்; இவர் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றார்.
 ற்றமெல்லாம் பின்தொடா எல்லாவடிமையும் பெற்றார். “ஸம்பந்த” என்னையாலே
 வதகைங்கர்யப்பந்தமாவையிறே பூர்த்தி. பகவத்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடைய ஸத்
 பெறுகைக்காக; அத்தஸத்தையை யழியமாநிசிறே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று.
 [“உஷ்ணஸுபிஹி”] பிராட்டியையும் பெருமானையும் கண்டனிறே இவர்படை
 விட்டுப் புறப்பட்டது; ஆகாமிறே இவர்க்குள்ளது. இனியபெருமானும் ஸ்ரீவிபிஷ
 ற்வானும் படைவிட்டை விட்டபின்னிறே ஸ்ரீமான் களாய்த்து. பிராட்டி வகைக்குள்ளே
 றத்தருளிநிருக்கச்செய்தேயும், ஸஹவாஸதோஷத்தாலே பிராட்டி கடாசுதம்பெற்ற தில்லை;
 கையைவிட்டுக் கிளம்பின பின்னிறே “ஸ்ரீமாத்” என்றது. (ஈ) [“உஷ்ணோ உஷ்ணஸுபிஹி”]
 யு ஸ்ரீகேஜந்தராவான் ஸ்வாசுதத்தில் ஸ்வவ்யாபாரத்தைப் பொகட்டபின்னிறே ஸ்ரீ
 யுத்தது. முதலியல்ல விரோதி, அஹங்காரம், இவற்றால் பவித்தது - பார்ப்பத்தை லபித்

[illegible][illegible]

கொண்டிருக்கிறார்கள். “கடிவாரத்தினால் துறந்தவர்களை வந்தவர்கள் அடி
மேல் வாய்மறித்துப் பருகிக்கொடுத்தேன்” என்று - பூர்ணாபவம் பண்ணினபின் பிறே
“அடியாட்டி குதர்களை எடக்கடுவதென்று கொலோ” என்று பார்த்தித்தது.
“நெக்கடவிப்பெருமான் களைகழல்கான்பதென்று கொல்கண்களை” என்று ஆசைகள்
புதுது பரிதாபங்கொள்கிறேன். “திருவாய்வையன் புகலாலதோர்நான்”
என்று அத்தொடர் பிறுத்தேசாய். “ஒளியிலிவையிறுப்பேணிவரு வேங்கடவாலெ
னவா” என்ற பருத்தாய்” என்று அவன் வருபிடத்திலே அவர்களும் பங்களாசையுடன்
பண்ணிக்கொண்டு நடவந்து புருசர்கள்.

மு.—காசின்வாவாய்க்கரம் விற்கீலுங்காவாது மாற்றிலிசோறிட்டுத்
தேசவார்த்தைபடைக்கும் வண்கையினுர்கள்வாழ்த்திருக்கோட்டியூரிக்
சேசவாருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவேன்று
பேசுவாரமுபுரிக் கோத்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே. 10.

பதவுரை.

காசின்வாய்— தீரிடங்காசுக்கு
கரம்— ஒருபிரிவு
விற்கீலும்— விற்கும்காலத்திலும் [துர்ப்
பிசுக்காலத்திலுமென்பபடி]
சாவாது — தாம் தேடின பொருள்களை
மறைத்துவைப்பால்
புது இலி— பார்த்துபகா நிபேசுதமாய்
கொண்டு இட்டு — (தம்மைத் தேடிவந்த
விகுத்தினர்க்குக்) சோற்றை இட்டு
(அத்தேசை,
தேசம் வார்த்தை— புகழை
பாடக்கும— பெற்றவர்களாய் [தன்
வன்மைபுரிகள்— உதாராயிருக்குமவ

வாழ்— வாழுசிற
நிருக்கோட்டியூரில்;
சேசவா— சேசவனே!
புருடோத்தமா— புருஷோத்தமனே!
கிளர்சோதியாய்— விகுத்த தேஜஸ்ஸையு
டையவனே!
குறளா— வாராவேஷம் பூண்டவனே!
என்று— என்றிப்படி.
பேசுவார்— பேசுமவர்களுக்கு
அடியார்கள்— சேஷபூதர்களானவர்கள்
எந்தம்மை— எங்களை
விற்கவும் பெறுவார்கள்— வேண்டினபடி.
விறுக்கொள்ளத்தக்க அதிகாரமும்
பெறுவார்கள்.

வயா. பத்தாம்பாட்டு. காசின்வாய் காம்விற்கீலும். *ஒரிடங்காசுக்கு ஒரு பிரிவு
விற்கும்காலத்திலும். ஸுபிசுதமான காலத்தில் அதிகரித்தகாரம் பண்ணிப் போருமதுதே
புறப்பிறே; துர்ப்பிசுக்காலத்திலும் தனக்குள்ள அம்சத்தை விரிசுகள்விரியுத்திலே ஸுப

தப்புபகாரத்தைக் கணிசித்தன்றிறேயிடுவது. ஆகையால் “மாற்றிவிடுவது” என்கிறது. “நாடுமூலம் விருத்தோப்புலார்” என்றும்போலே இத்தையும் விசேஷவியயமாக்கினாலொன்னில்; “சோறு” என்றும், “இடம்” என்றும் சொல்லுவாயானால், இத்தை வைஷ்ணவவியயங்களி லாக்கப்போகாது; ஆனபின், இது ஸாமாந்தியவியயமாதலானது. இதுதானும் சாஸ்தாபித்தமாகையாலே தேசத்துக்கு ஒருவளப்பம் கொடுத்தானாயிற்று இப்போது இவர்க்கு அபேசனம். தேசவார்த்தையடைக்கும். யசஸ்காமாஸ நார்த்தைகவோப் படைக்கும். அநாவது - நூற்றாபிரந்த விடங்காலிலே தங்களுடைய ஓளதாரயம் கற்பைமுதலான குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டாடும்படியானது. இவர்கள், புகழ்மூலத்தில் செய்பாறுநூற்றாடும் தன்னையே வந்துண்டாயிற்று இது. வண்ணகார்த்தர்கள். உதாரணமாகையுடையவர்கள். அநாவது - “உள்ளதெல்லாம் பார்த்தமாகவே விதி யோகிக்கவேணும்” என்னுமெனதர்ப முனையவர்களென்கை. வாழ்த்துக்கோட்டியூர். இப்படியிருந்துள்ளவர்கள் இத்தேசாலாஸமே தங்களுக்கு வாழ்வாகக் கொண்டு வந்திருக்கிற திருக்கோட்டியூர்.

கேசவரி. அழகிய நிருத்திரத்தொழிநாயகமுடையவனே. புருடோத்தமா. அந்நவநகர ஆர்ந்தித்கு எப்போது மதுவாசிக்கக் கொடுக்கும் ஓளதார்பத்தொழிநாயகவனே. கிளப்போதியாய். “அது தன்பேறு” என்றமீடம் தேற்றும்படியான மிக்கதேஜ்ஞஸையுடையவனே. குறளா. உண்ணாடைமை பொறுதகக்கு நீ இப்பாளனாவனே. என்றுபேசுவாரடியார்கள். என்று இப்படி அவன் ஸ்வபாவங்களுக்குத்தோற்றுப் பேசாமவர்களுக்கு அடிபாரணவர்கள். இப்படியேகமவர்களைப்பன்று தமக்குத்தோற்று; இவர்கள் இவ்வாறியிருந்து பேசாதே! என்று அவர்கள் ஸ்வபாவங்களுக்குத்தோற்று அடிமைபா நிருத்திரமவர்களை நமக்கு உத்தேசம் படுவனாக. இவர்களுக்கு உத்தேசயாவது எவ்வளவென்பில், எத்தம்மை விற்றவும் பெறுவார்கள் என்கிறார்; - இவர்களுக்கு கேசுமாதையே புருஷாத்மமென்றிருக்கும் என்கலை, தங்களுக்கு இத்தேசவிதிபோகத்துக்குறுப்பாக விற்றுக்கொள்ளவும் உரியவர்கள். (க) “அதேசத்தொழி நாயக முபவிசுப்பாணமே” என்னக்கடவாறுமே. ... ம.

அ. நிகரத்தில், இத்திருமொழி கற்றுக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—தீநீர்ப்படைக்கும் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்

உத்தியானடியாரைப் படிமையின்மீது தீர்வாரையும்

வினா எண் - வினா எண் 10-ம் பக்கம் இரவு
மலர்ச்சியும்

ஆர்— அம்மாதிரிப் பெண்கள்.

பெரியபுத்திரர் திருவடிகளைச் சாணம்.

மில்லாதுகொண்டே, “வணக்கத்தாமிளவது வலமே” என்று சாமஸ்யத்தின் பகவதஸமா
 கரபணம் பண்ணுகை க்ரோஷ்டட்டாணகபாலே ஸட்டாரிகளைப்பார்த்து ஓவிரோபகேசம் பண்
 வியகுளுகிறார். இந்த நிரோழியில். 4

34. மூதற்பாட்டு. நிராமங்களைச் சொல்லுவர்கள் பெரும்பேறு என்னால் சொ
 ல்லப்போகாதென்பதில்.

மூ. — ஆதாவையுச்சென்ற சிந்தையாகிய யன்னையத்தனென் புத்திரப்பூமி
 ராசவாந்தரலா என் னுமயங்கி மாளுமெல்லிக் கன்னவந்திறவாதே
 கெவலாபுருடொத்தவாவென்தங் கேதலாகியசேஷலியென்றும்
 மெகவாநவ ரெப்தம்பெருமம பேசுவான்புகில் கம்பரமன்றே. க.

பதனரை.

என் அன்— ‘என்னுடைய நாய்,
 என் அம்மன்— என் தாய்மான்,
 என் புத்திரன்— என் பிள்ளைகள்,
 என் நூமி— என் தலைவாழி,
 லாசம் வார்— பரிமலம்யோகின், நல்ல
 என் குழலன்— மயிர் முடி வையாடைய என்
 மனைவி’
 என்று— என்று வாழ்வெருடம்படி.
 ஆதாவார்— ஆதாவின்வழியே
 சொன்— போன
 நிகழையர் ஆகி— மஸ்ஸை யுடை யார்
 மயங்கி— மொத்தித்த
 மாறும் எல்லைக்கள்— மரணன் டிடுமன

வாப் திறவாதே— அவர்கள் பேரைச் சொல்
 வேயாழியாமல்
 கேசலா வன்மும்— ‘கேசலாவே!’ என்றும்
 புருடோத்தமா என்றும்— ‘புருஷோத்தம
 னே!’ என்றும்
 கேழல் ஆகிய— ‘காறறையம் கொண்டு
 தன்ன ஆதிபமா, நியும்
 கேடு இவ் என்றும்— தன்னப்பமுமொன்
 றும் சொதவவே!’ என்றும்
 பேசுவார் அவர்— சொல்லாமல்கள்
 எய்தும் பெருமை— பெறும் பேற்றை
 பேசுவான் புகில்— போடபுக்கால்
 கம் பரம் அன்று— கம்மால் பேரித்தலைக்
 கட்டப் போகாது.

பாயா. ஆதாவந்தரலா. ஸ்வேதநி நர்க்கவிடத்திலே கைகழித்த மஸ்ஸையுடை
 யார்ப். 4. அன்னையென்று தொடங்கி, ஈவாசவாந்தரலா எனவும் ஆதாவிருக்குமிடம். பாய்கி
 இவர்கள் பேருந் சொல்லமாட்டாதே யயங்கி. மாளுமெல்லிக்கென். “வைத்தாரன் வனா
 எல்லே குறுகி” என்கிறபடியே சரமகாஷ்டினை. வாய்த்திறவாதே. அவ்வளவிலே கீழ்ச்செ
 ன்வர்கள் பேரைச் சொல்லி அழையாதே.

போகாது. அது என்ன ஆவதென்பதே. அதுகளைப் போகப்பதற்கு காரணம் பெரிய
 போகாது. பேசுவான்புகில். பேசப்படுச்சொமையில். ஈம்பரமன்றே. கம்பால் போடுதலைக்
 கட்டப்போகாது. கொடுக்கிறவன் ஞானியுமிகதான். அதாவது- இரகசயங்களை ஞானியப்பெ
 றுவதாம்; சாமகாலத்தில் அவர்களை அழையாதொழியப் பெறுவதாம்; கற்றவன் போக
 களைச் சொல்லப்பெறுவதாம்; “இதென்னவெற்றம்! இதென்னவெற்றம்!” என்று இதின்
 ஏற்றமறித்து அதுபெறுவானவனே. க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. திருமாமஞ்சொன்னவர்கள் மேலாகத்ததைப் பெறுவார்களெ
 ன்கிறார்.

ம. — சீயினுற்றிற் தேறியபுண்மேற் செற்றலேறிச் சூழம்பிருந்தேங்கும்
 ஈயினுலிப்புண்டு மயங்கி எல்லைவாய்ச்சேன்று சேர்வதென்றான்மேல்
 ஈயினுளமோளாறுவென்று மந்தகந்திடைக் கைகொட்டப்பிப்
 போயினுற்பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பினைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.

பதவுரை.

சீயினுல்— சீயாலே
 சிறந்து எறிய— மிகவும் கிறைந்த
 புன்மேல்— புண்ணின் மேலே
 செற்றல் எறி— ஈ இறந்து முட்டையிட்டு
 சூழம்பிருந்து — சூழ்ந்துபோய்ப் பாடிய
 எங்கும்— ஒரிடமிடப்படாமல் [எங்கும்]
 ஈயினுல்— ஈயாலே
 அரிப்புண்டு— அரிக்கப்பட்டு [சிறிந்து
 மயங்கி— அது பொறுக்கமாட்டாமல் மூர்
 எல்லைவாய்— சாமகாலத்தை
 சென்று சேர்வ } சென்று சிட்டுவதற்கு
 தன் முன்னம் } முன்னே
 ஈயினுல்— ஈயாலே

சீயினுலு என்று— ‘சீயினுலு’ என்று
 என்று சொல்லிவிட்டு
 மந்தகந்திடை— மந்தகந்திடை
 கைகொட்டப்பி— கைகொட்டப்பி
 போயினுல்— போயினுல்
 பின்னை— பிறகு
 பினைக்கொடுக்கிலும்— பினைக்கொடுக்கிலும்
 என் னுன்— என் னுன்
 போகவொட்டாரே— போகவொட்டாரே
 இனக்கொடுச் சொல்லவொட்டாரென்றார்.

வ்யா. சீயினுற்றிற் தேறியபுண்மேல். சீயானது விஞ்சிப்புண்டாய் புண்ணின்மேலே.
 செற்றலேறி. சீயிருந்து முட்டையிட்டு. சூழம்பிருந்து. அனைபுகுத்து போய்ப்பாடியானிலே.

பார்த்தவிரமெல்லமம் அஞ்ஞாபிக்கடாபிறே விரிப்பது. அங்கு அக்காலம் (க) “வலா
 ஶ்ரீபுரா ஶ்ரீபுரா” என்றதிறே பலம். இவன் ஒருக்கால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ண,
 “ஆன்மிகள் வானகாபுரிபான்றம்” என்று தரிபாதவிபூதியாக ஸமர்ப்பிப்பார்கள். ஒருக்
 கால் “நமசி” என்ன, காலதத்தவ முன்னதனையும் ஈதமோகாபாயணபவென்று குழந்திருந்
 தேத்துகுகிறே பலம். பிண்ணியித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கோடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.
 நித்பமுத்தரைப் பிணையிலும் போகவொட்டார்கள். அதுக்கடி-விண்ணுளார் பெருமாற்
 கடிமை செப்பாநாயும் செறும்தேசமாகையாலே. அவன்றானும் ஏற்றிவைத்தேனிலவாக்
 குமவனிறே. இத்தால்-கம்மடியாக மீட்சியில்லையென்றபடி. உ.

அ. முன்னும்பாட்டு. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்க்கு யமவச்சதை யில்லை
 யென்கிறார்.

மூ.—சோர்வினாற்பொருள் வைத்ததுண்டாகிற் சோல்லு சோல்லென்று சுற்றமிருந்து
 ஆர்வினாவிலும் வாப்திறவாதித யத்தகால மடைவதன்முன்னம்
 மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தேய்வத்தெனாட்டி
 ஆர்வமென்பதோர் பூலிட வல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்ய்பலுமாமே. ந.
 பதவிரை.

சோர்வினாள்—புத்திமறையாலே
 பொருள்—பொருள்களை
 வைத்தது உண்டாகில்—புதைத்தது வைத்
 ததுண்டானால்
 சோல்லு சோல் என்று—‘அகிருக்குமி
 டத்தைச் சோல் சோல்’ என்று
 சுற்றும்—நாற்புறத்திலும்
 இருந்து—சுழலிடுத்து
 வினவிலும்—சுற்றத்தார் கேட்டாலும்
 ஆர் (வினவிலும்)—அருமைப்பட்டுத்
 தேடி அற்றத்தார் முதலானோர்க்கும்
 கொடாமல் மறைத்து வைத்த
 பொருள்கொடுத்து வேட்ட
 இனியாள் கேட்டாலும்,

அடைவதன் முன்னம்—வருவதற்குமுன்னே
 மார்வம் என்பது—‘மாஸ்ஸம்’ என்று
 சொல்லப்படுமதாய்
 ஶ்ரீ—அத்விதியமான
 கோ இல்—பகவதஸ்திதியை
 அமைத்து—உண்டாகி
 மாதவன் என்னும்—‘ஸ்ரீபதி’ என்று
 ப்ராபித்தமான
 தேய்வத்தை—அத்விதியவஸ்துவை
 காட்டி—நிலை நிறுத்தி
 ஆர்வம் என்பது—அன்பாகிற
 ஶ்ரீ பூ—ஒரு புஷ்பத்தை
 இட வல்லார்க்கு—ஸமர்ப்பிக்க வல்லவர்
 கருக்கு
 அரவர்—யமபடர்களுடைய

ஒருத்தரைய நூற்றுத்தரையமான கொங்கிறச்சுவல்களை என்னுடைய சிறைக்கு நேருகமாகக்
 ஆரம்பித்துக்கொள்கிறேன் - “நிருமலப்பாடகச்சேப்தி வளர்த்ததனால் மலர் பெருந்தான்”
 என்பது. [“அஞ்சம்பாதநாமம்” இப்பாதி.] ஆர்வணவிலும் வாய்நிறுவாதே, பகவத
 பாகவத விசுவங்கவையும் ஆசார் பிசுபும் பாக்நிபத்துக்களையும் மறைத்து வைத்து அந்நிதந
 கொடுத்த வேட்ட இடாயார் விளவிலும் வளந்தெவலாதே. இவர்களுக்குப் பிறகு நமஸ்காரம்
 “இவர்களுடைய புருஷனோடுமேன்மையானது, இவர்களுடைய அந்தம் தவறாமல் மலர்
 மலர் மலர்நின்றபோகிற் செய்யுதென்” என்பதேயாம். இவ்வந்தம் தவறாமல் மலர்நின்றபோதும்
 அக்காலத்திலே “அவன் முகத்திலே விழிக்கவாறாதே” என்று சிறைமுலையர். “அந்தம் மலர்
 மலர்வதன்முன்னம். சாமகமும் வரவருகத்தொழுகுமென.”

மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து. தந்தையென்று பாவித்தவாய் அந்நிதியாயான
 ன்ந்தார்த்தையுண்டாக்கி. மரபுவனென்றும் செய்வதென்றும். ஸ்ரீ படுபடுகொன்று பகலித்
 தவாய் அந்நிதியமான வளத்துகல பாதிக்கப்படுகிறது. “நிருமலவிருந்தேசைமெனவென்றே
 னென்னத நிருமலங்கிதென் பொருள் சிறைமப்புருதான்” என்று - இவர் அந்நிதியாயான
 கொன்னத்தக வந்தந்தமமாகக் கொன்னிவந்து புருந்தான். இவர் இப்போதே “அந்நிதி
 யமாகக் கொன்னேன்” என்னவும்வல்ல. அதுக்குமுன்னே இவர்களுக்கு இப்படிப்
 புருந்துகொன்றும் நிகரென்று பொட்டியும் சுடக்கொண்டேபுதுதான். இவர்களுக்குப் பிறகு
 ந்நுவனக்குமுண்டிறே - அல்லாதகிடக்கலிப்பித்தது; [“செங்கிதெனதவாருந்து” இப்பாதி.]
 உகந்தருவின கிளக்கலில் கண்டதபவிக்குமாயேனிலே இவர் நிருவடிவந்திநிருப
 அம் கண்டதுபவிக்கலாப்படி. அந்நிருவடிவந்தி. “உலகயனதவாருந்து மெனவென்றும் தவாருந்து
 முறைவனா” என்னக்கடவந்திறே. “வகதாபென்மலம்புருந்தாய்” என்று சிறைமுலையர்.
 “வந்துவந்தென்மனத்திருந்து” என்றதபடியே இவர் இசையாமல் தவ்வுனாபுது. இப்
 புருந்திவந்திவந்திறே. “அடியார்மனத்தாவோ” “கொன்னத்தான் வெங்கடந்தாவோ” தவ்
 வந்திவந்தி உள்கத்திவந்திவந்திறே” என்று - உகந்தருவின கிளக்கலோடுகொண்டிருந்திறே -
 இவர்களுக்குள்ளும். மார்வமென்பதோர் பூவிலவல்லாங்கு. “பொருந்திவந்திவந்திறே வகத
 தவாருந்து” என்று - சிறைபார்க்குங்கிதையும் அந்தமபார்க்குங்கிதையும் மறைத்து வைத்துநிபா
 ருக்கிடத்திற் கொங்கிறவாருந்துத் திருநந்தவந்ததபு புண்டாக்கித் தெருவாருந்தித்தாமத்தா
 யும் தெளிவன்று இவரை அந்நிதியைவகையிடாக்கிறேன். * சாமகமலர் வரவருகத்தொழுகு
 மானன்றன் வாடாதவாருக் கிழ்வவக்கவந்திறே - இவரை அந்நிதியை வந்திவந்திறே. இப்படி
 பூவோடு பூவாய் செங்கலல்லாங்கு. அவருடையத்திவந்திறே. சாமகமலர் வரவரு
 க்கிலைசம். அநாவது - “கொருகொளர்கள் மானம்மக்கவர் கொடியசெய்வனாவுள்”
 என்னக்கடவந்திறே * கொருகொளர்கள் மறைத்துக்குபலம் கடுக்கொள்கேட்கையிறே. * உய்ய

(அங்குருத்தவர்களை, 'ஆபாபடிபொன்')

என்று வந்தவர்கள் கேட்க;)

கையை மறித்து— கையை விரித்து

பெய— மெள்ள

தலைசாய்ப்பதன் முன்னம்— தலைவயத்தோ

கூக்கிடுவதற்கு முன்பு,

வங்கம்— மரக்கலங்காளானவ

விட்டு உலவும்— இடைவிடாமல் உலவா

கடல்— கடலில் நின்றான்

மாரில்— கொஞ்சிலே [செய்

தங்கவிட்டு வைத்து— தந்திரப்படி கிற்

அவது— பார்ப்பதும்ப

ஒர்— ஸாகரமுமான

கருமம்— உபாயவானம் [கட்

சாதிப்பார்க்கு— ஒருக்கால் பண்ணுமா

என்று— காலமுள்ளதையும்.

சாதிக்கலாம்— அவனை ஸேவித்திருக்கலாம்

வ்யா. அங்கம்விட்டவைவையுமொற்றி. பஞ்சுசார்த்திப்பானான் சரீரத்தாது விட்டான். அ. ஒவ்வுக்குப்போதித்தின்னை. இவ்வருக்குப் பாராவினிலேபென்று அறிந்தபின் சங்கம்விட்டு. இனி இவன்மொழிக்குமென்ற ஆசையபவிட்டி. “சங்கம்விட்டு” என்று சொல்லுமொல்லென்று சுத்யுமிருக்கிற திராவிடத்தோன் னாதல். அன்றிக்கே, இவன்பக்க சிலகிடைக்குமென்ற ஆசையை விட்டென்றுதல். கையைமறித்து. அங்குருத்தவர்களை “அவன்செய்ததென்” என்று வந்தவர்கள்கேட்க; கையைமறித்து. பையவேதலை சாய்பதன் முன்னம். மெள்ள இவனருகுநீன்று மெழுகிறுக்கு விடப்போய், இவனை இழந்திழைத்தோற்ற கவிழ்கலைவிட்டிருப்பார்காய்த்து. வங்கம்விட்டேவரும் கடல்பள்ளிமாயகி. மரக்கலமுலாவா நின்றான் கடலில்கண்ணைத் தருளுகிறவாச்சரீர பூதனை. அன்றிக்கே. “மாயனை” என்றது - ஐந்தாகமாய், தன்னிச்சையாலே கண்ணைத் தருளுவ காவலாறு. “குறாகடல்மேல் அரவணாமேல் குலவணாபேய் பள்ளிகொண்டு” என்னக் கடவநிறை மறுத்தனை. மதுவாவிரலித்தாற்போலே ஆந்நிதனிகோ திணைப் போக்குமவனை. “வெள்ளி நிவெள்ளத்தனோத்த வரவணமேல், தள்ளுநிமெள்ளத் துயின்றபெருமனை, வள்ளி உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றம்கள்ளிபோய்” என்னக்கடவநிறை. மாரிலித்தங்கவிட்டேவத்து. தங்கவிடுவாபாவது - ஓடிடத்திலேவிருந்துவை. ஆவதோர்கருமம். ஸாகரமுமான ப்புருமுமான ஆதமவமப்பணம். “நமவேன்னலங்கடவணம்” என்னக்கடவநிறை. காடி பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே. உபாயம் வகித்தகத்தவம்; உபேயம் அநா பார்ப்பதவம் “ஆவத்தகம்” என்று - வகித்த; “சேவித்திருக்கும்” என்று - ஸேவி. ...

அ. எழாம்பாட்டு. தென்னவந்தியாதி. இப்பாட்டில், வீரோதிசிரஸகரிக அருஸந்திப்பர் கித்யஸூரிகன் கார்பத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே மன்றி. கடுவன்குருர்.

செய்யும் ஜிலாதார்— மக்களாகக் கரிநாள்
 ஒரு சென்னை சிலைதாரர்கள்
 செ— எழுதுக
 அதுக்குவார் போல— அதுக்கும் சீரஜாதி
 பகையி போலே
 புருந்து— புருந்து
 பின்னும்— பின்னும்
 வன் கரிநாள்— வசிய பாசங்களிலே
 பிணித்து— சட்டி
 வற்றி— வறுத்தப்பண்ணி
 பின் முன் ஆக— முகம் கிழ்ப்பட
 இழுப்பதன் முன்னம்— மயிலாகத்தனவு
 பிழங்குகளுக்கு முன்னே

தென்னவன் தீயாயன் } லிஸ்துன் எனத்
 என்று சொல்லினான் } ம, சிக்கு வகா
 குணங்களை அடிக்கிநிந்து
 உள்ளத்து இரு } லெஞ்சில் அந்த நாகத்தக
 ல் அப்போகன் } ம் போராப் பார்த்து
 மதுகுதனன்— 'மதுவை ரீதியிதழ்வன்
 சம்பார்க— என்று சொல்லுவார்கள்
 தாமே— (அத்திநிராயம்) தாங்களை
 வானத்தன்— பாம்புதகத்தில்
 மன்றாநன்— சிப்பல— சிப்பன் காய்த்து
 க்கும் பூவைவருண்ட நாதனோடே
 மன்றாவிவர்கள்

வ்யா. தென்னவன்தாம். தெற்குந், திக்குந், சுவனான் சாறுண்டாய் செஷ்டுதர்
 செட்டமிலாதார். செல்வனில்லாதார். காண்பாரும் அதுவு கொட்டிக்கு பஸ்கள்
 செவத்தொவர் போலம்புத்து. எழுதுகள் தங்கவசப் பரிசைக்கு இவற்றின் பெருக்கை
 குலைத்தும் சீசஜாதிகளப்போலே புருந்து அடிகாதுபலம் பண்ணுகின்றன. பின்னும் வன்
 கரிநாள் பிணித்தேற்றி. செவத்தொவர் அடிக்கும் மக்காய். அகோறுபாறகுக்குத தங்கை
 தர்சமாத்தாமே பகைத்திருக்க, பின்னாயும் பகைபடர், பாசங்களிலே, சீருபிசிலே வரிவா
 ப்போலே வரிந்து. எற்றி. "மன்னம் செப்பும்வெள்ளை" என்றபடியே எற்றி. பிள்
 முன்னுத இழுப்பதன்முன்னம். முக்கும் முகமும் உதமும் பல்பும் தகரும்படி முகம் கிழ்
 பட மடபுத்தனவும் இழுப்பதற்கு முன்னே. இன்னவளியையானென்று சொல்லியெண்ணி
 அவன் இன்றானென்று மனக்கு எகார்தமாவருகாங்களைப் படிவலத்திந்து, கொஞ்சில் அஞ்ஞ
 நார்த்தகாரம் போகப்பார்த்து. மன்னவன். தென்னவனுக்கும் மன்னவருவான். மதுகுத
 னென்பார். ஆற்றிதளிரோதிகளைப் போக்குவான் என்று சொல்லுவார்கள். வானத்தொம்
 ருடிகள்நாமே. பாம்புதகத்தில் சிப்பல— சிப்பன் காய்த்துக்கும் பூவைவருண்ட நாதனோடே
 மன்றாவிவ ரிவர்களே. தாமே. வேறு வறையாடுகளில்ல. எ

அ. எட்டாய்பாட்டு. கூடிவித்யாதி. இப்பாட்டால் - மூன்றொழுத்தை உச்சரி
 பார் பூதிகென்னதுபத்திரோபாதி அவருக்கு ஆரணியசெவ்வொர்.

மு.—கடிக்குடி பூற்றாக்கிடுத்து குற்றிற்கு நற்றங்கள் பற்றிந்து

உற்றுக் கூடி— பருவகதகொலலாகுக
கூடிக்கூடி இருந்து— திரன் திரனாக இருந்து
குற்றம் கிழ்க— இவன்பண்ணின் பால் ப்ரதி
கூலாம் கிடக்க

கற்றங்கள்— அநகலையுள்ளன சிலவற்றை
பறைந்து— சொல்லி
பாடிப்பாடி— பாலாபித்து
ஓர்— ஒரு
பாடையில்— ஆசத்திரில்
இட்டு— இவளை இட்டு
நரி படைக்கு— நரிக்கட்டத்தாக்கு
ஒரு பாகுடம் போலே— ஒரு பாகுக்குடத்
தாபிப்பன்சையாகக் கொடுப்பா
டைப்போலே
கோடி— கோடிப்புடைவைவை இட்டு

வ்யா. கூடிக்கூடி புற்றுக்களிருங். இவனுக்கு சாமகாலம் வந்தனாதே, பத்தி
னெல்லாரும் திரன் திரன் திரனாக இருந்து. குற்றம் கிழ்க் குற்றங்கள் பறைந்து. இவ்
பண்ணின் ப்ரதிகூலம் கிடக்க, அல்பாது கூல்பங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லாதிற்பார்
மறாராஜர், வானி பட்டவனானிலே, அவன் முன்புபண்ணின் ப்ரதிகூல்பங்களை மறந்து
“நான் முற்பட அகப்பட்டபாதே என்னைக் கொல்லாவிருக்கக் கொல்லாதே விட்டவன்
யிறே நான் கொல்லாவித்தேன்” என்று அழுதானிறே; அத்தாத்தகண்டு, பெருமாடரும்
கொல்லாவிதே. பெருபாள், சாவான், பூசலத்திலில் சிராயுடனும் சிற்றபடியையக்கண்டு கொ
லாதி “இன்று போய் காணா” என்றுகிறே. கர்ஷணன், கம்ஸனை சிரஸித்தவருந்தாம்
அவன் ஸ்திரீயன் பகிறே க்ஸைத்தாக்கண்டு, “நான் என்னகார்பம் செய்தேன்!” என்ற
வெறுத்தானிறே. இப்படி எல்லார்க்கும் க்ரபை ஐகிக்கும்பு யாமிதே அத்தாசா யிருப்ப
பாடிப்பாடி. இவர்கள் ப்ரணயிக்கும்போது, ஒரு ப்ரபத்தம் பாடினாற்போலேயாய்த் திரும்
பது. ஓர் பாடையிலீட்டு. ஓர் ஆசத்திரிலே இவளை இட்டு. ஈரிப்படைக்கொரு பாகுடம்போலே
நரிப்படை— நரிக்கட்டம். பாகுடம்— பாகுக்குடம். கோடி ழுடிபெரிப்பதன்முன்னம். கோடிப்
புடைவைவையிட்டு மூடியெறித்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆசத்திரையக்கோடித்தென்னுதல்.
இப்படி பெய்வதற்கு முன்னே. கௌத்துவமுடைக் கோலிந்தனோடு. இவ்வாத்மவர்க்கத்தா
கரித்தகூ கிழ்ப்பதற்கு வலு யனுமாய் அல்லாதுயனுமாய் க்ரீவனிறே. 10.11.19.11

எடுப்பதன் முன்னம்— (காட்டுக்குக்கொண்ட
போவதாக) எடுப்பதற்கு முன்னம்
கௌத்துவம்— பூரீகௌத்துபத்தை
உடை— தரித்திராசின்ய
கோலிந்தனோடு— ஸ்வஸுலபணை க்ரீ
ஷ்ணனோடு
கூடி— ஒரு கிளைவாய்
ஆடிய— அவன் குணம்மளில் அவகாவித்த
உள்ளத்தர் ஆனால் — ரெஞ்சையுடைய
வாராய்
குறிப்பு—அநுபவித்துப் போக்கக்கடவதாய்
இடம்— யமபுத்தை
கடந்து— சடத்து [போகாமல்]
உய்யலும் ஆட— உஜ்ஜீவிக்கவும்கூடும்.

சித்தகங்கோருங்கித் திருமால் ச்செய்தமால் யிவையத்தம் வல்லார்
சித்தகங்கோருங்கித் திருமால்மெற் சென்றசீகதை பெறுவந்தாமே. ம.
பதவுரை.

செத்துப்போவது } - இறந்து போய்போது
ஒர் போது }
செய்யும்— மரபுடன் செய்யும்
செய்வகன்— செய்வகன்
கிளைத்து— கிளைத்து
தேவரிசான் மெல்— ஆயர்வறு மரபுக்காதி
பதி பரவிலை
பந்தர் ஆய்— பந்தரிடந்தாய்
இறந்தார்— மின்பு இறந்தவர்கல்
பெறுவதெய்து— பெறுவதெய்துநகல்கை
பாழி— மடவாழ்ந்த மென்ற மிடுக்கை
முதலையானவர்
தோன்— தோன்னைமுதலையாய்
புத்தார்— முநீவில்புத்தாருக்கு
தோன்— கிளைத்துகாதி

விட்டுத்தன்— பேரிடத்துவர்
சித்தம்— காணாதபத்தையும்
கங்கு— கங்கு
ஒருங்கி— ஒருபுறமிருந்தி
நிற மால்— ஸ்ரீபெரு விஷயமாக
செய்த— அருளிச்செய்த
மால்— பெய்மால்பான
இவைய பத்து— இப்பத்துப் பாட்டையும்
வல்லார்— நூவல்லவர்கள்
(அருவானாய் போலே,)
சித்தம் கங்கு ஒருங்கி—
நிற மால்மேல்— ஸ்ரீபெரு பக்கவிலே
சென்ற— குறுகொண்ட
கிந்தை— மகன்னை
பெறுவர்— உடைபாசவர்கள்.

வாய். செத்துப்போவதோன்றோது. செய்யும் செய்கைகள் - நினைந்து. சீராவனாகலம்
யத்தில் மரபுடன் செய்யும் செயல்களை கிளைத்து. தேவரிசான்மெல் பத்தராய். ஆயர்வறுமம்
ய்களை பிபிபிபக்கவிலை பிபிபத்தார்ப்பானாய். இறந்தார் பெறுமதெய்து. பந்தாய், சின்பு
இறந்தார் பெறுமதெய்து. பாழித்தோன் விட்டுத்தன். வங்குபத்தாரெவென்று மிடுக்கையு
டைய தோன்னைமுதலைய ஆய்வார். புத்தாரிக்கோன். சாமகாலந்திலே இவர்களைப்போலே
பந்தரிடந்தாயை பந்தரிட்கை, எந்த மகோபதம் பந்தாரும் சித்தம்-நிறகளைப்போலே யிருக்
கிற ஆர்வானா ஸ்வாமிபாகப்பற்றி கருக்கும் முநீவில்புத்தாராய் முதலையானவர். சித்தம்
நினைத்துவாதி. “ ஆர்வானாய் சென்ற கிந்தையாக ” என்றுபெருபே காணத்தாமும் புறம்பு
போதல் கருத்திருந்தல் செய்யாதே. ஸ்ரீபெருவிஷயமாகச் செய்த இப்பத்துப்பாட்டும் அப்
பயலிதவர்கள். சித்தம் கங்கோருங்கித்திருமால்மெல் சென்ற சீகதை பெறுவந்தாமே. ஆர்வா
னாய்போலே காணத்தாமும் ஒரு படிப்பட உடையாய், ஸ்ரீபெருபிபக்கவிலே சென்ற மகன்
னை முதலையானவர்கள். ௮.

யாகிலும் பகவத்காமபாசாயணத்தைப் பண்ணினால் தப்பாமல் ஈஜ்ஜீவிக்கலாபமு. அரிதும் யானே, இந்தாசியை அலங்கருக்கறிகிறதால், சேதநாசையானே பகவத்காமபாசாயண, லே ஈஜ்ஜீவிக்கலாபம் திருவுள்ளம்பற்றி, பாகுத்தரிஷபங்கலிதாண்டாள் ஆலசபாலை உற்சிர் பக்கலிலேசென்ற செஞ்சையுடையாய் அவற்றின் பேரைக்கொண்டி, ரிண்டா உதாயம்மட்டாதே கலங்கி முடிந்து போங்காலத்திலே அவற்றின் பேர்களைக்கொண்டி பகவத்காமபாசாயணத்தைப் பேசுமவர்கள்பெறும் பேற்றின்கம ஈண்டல்கொண்டித் தங்குதட்டப்பெ ளாது என்று தொடங்கி, அந்திமதசையில்லரும் கலேசபாய்மணமகையும, அந்தசைவா னற்றமுள்ளே எதேறுமொருவழியாலேயாகிலும் பகவத்காமபாசாயணத்தைப் பண்ணி சா லாநிதிடால் அகிஞ்சாயாக யபபடர்பண்ணும் தண்டங்கலையும் தப்பி அச்சிதாதிமர்க் காலே பாபபதத்திலேயோய் பகவத்காமபாசாயணத்தைப்பண்ணி புராவித்தியின்மீதே காண் வமுள்ளதலையும் சித்யஸூரிகள் திராசில கூடியிருந்து வாழலாம் என்றுமிடத்தை உங்கள் செஞ்சிலே பழிப்படியாகவுன்ற உபதேசித்தார்- கீழ்ப்பறி நுமொழியில்; இப்படி இ விஷய ஸங்கமற்று பகவத்காமபாசாயணமாய் அவன் திருகாமங்கலைப் பேசுதற்கு பரிபாக லாதாணாயும் ஒருவழியால் அவன் திருகாமங்கலே அடையப்படுதல் ஈஜ்ஜீவிக்கலைய மென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தந்தி பாகுஜங்கலை நக்சி, பெற்ற ரிண்டாக்கு பாகுத்தரி ஷங்கலின்பேரை ஈஜ்ஜீவிக்கலாசகருத்தி, தங்கலிப்படி பாகுத்தரிஷபங்கலின்மீதே பரிபட் டிம்மையில் நீங்கலாசைப்படுதல் கூடாதாபாஜாஜங்கலிதாண்டாள் வித்திப்பதுபணிநித் மறுமைக்குத்தானே யொன்றுக்குமுறுப்பன்று, ஆனபின்பு அத்தனையிற் பிசுக்கலாபப்ப தாகிலும்ஜீவித்தாந் நன் திருகாமங்கலே அர்வயித்தாருடைய ஸகலகலேசங்கலையும் ஸர் ச்வாணுடைய திருகாமங்கலை நீங்கல்பெற்றயின்மைக்கிடையாயாழ்ந்திப்பிதாவிருந்தே இன்னளவேபற்றுகாக அந்தப்பரிணாயுடையமாதாவானவன்(க)“3 க டீக்ஷ தாபு” என் படியே காதற்குற் புதாமல்ஈஜ்ஜீவித்துப் போமென்று ஒருக்காற் போலே ஒன்பதின்காலா சிந்து, பகவத்காமங்கலை யிழிப்படியாக அவர்கள் செஞ்சைத் தெளிவிக்கிறார் - திருமொழியில்.

... ..

மு.—காசங்கறையுடைக் கூறாக்குமங்கோர் கற்றைக்கும்
ஆசையினு லங்குவத்துப் டேர்மொதற்கோள்
கேசவன்டேரிட்டு நீங்கடேரித் திருநீளே
நாயகனாணன் றம்மன்னை நரசம்புகார். க.

[எச்சம் - ஸந்தாகம்]

பிரிவில்— உச்சநிலை தடவத்தக்க
 வண்ணையும்— வண்ணையையும்
 ட்டியும்— தெற்றிச் சுட்டியையும்
 ட்டியும்— வண்ணையையும்
 கந்தை— விருப்பம்
 ன் கொம்பான்— எதற்காக

பொருள்— உச்சநிலை தடவத்தக்க வண்ணையும்
 ட்டியும்— தெற்றிச் சுட்டியையும்
 ட்டியும்— வண்ணையையும்
 கந்தை— விருப்பம்
 ன் கொம்பான்— எதற்காக

வயா. முற்றும்பாட்டு. உச்சநிலைண்ணையும் சுட்டியும்வண்ணையும். பிரிவிற்கு உச்ச
 நிலை தடவத்தக்க வண்ணையையும், தெற்றிநிலை அலங்காரமாகத் துருப்படி சுட்டத்தக்க
 ட்டியையும், கைக்கு அலங்காரமாக இடத்தக்க வண்ணையும். இத்தகைய-பின்னையையாய்
 துருப்படிக்கு எண்ணிய பெறலாய், பின்னாய் பரிசுளானவை பெற்றுப் பூட்டலாயென்
 றுத்து-பிற்பெரிமுகையிலிதிருநா. உச்சந். இவற்றை யாசனப்பாட்டு. இவர்களைய
 யெப்பாழிப இவ்வாறும் கிடையாதுபடிபினை எறித்தலில் அந்தந்த பார்த்தாலேருப்பா
 த்தும்பொலிந்தீர்க்கார். பின்னையென்று அறிந்ததானவர்களை !. எச்சம் - ஸந்தாகம்
 ன்ஞெய்வான் பிற்பேரிட்டார். இத்தாயின்னையே முழுக்க கவிதையுந் தல்க்கட்ட வல்லந்
 னேறு; உல்கம் || மிடிநீர்க்க வல்லநென் னேறு; அகர்ந்தத அக்குந்தான் உறுப்பாவென்றே
 னுல்காகப் பிற்பேரிட்டார். பித்தையுக்காகிலும். காதி யாய்ப்புண்டே, அதுவே பினை
 வாய்ப்புக்கு ஐவித்தாகிலும். எம்மீறாந்நிருமமெ கச்சுரின். உல்கு வ்வாயிபா நவது
 உய திருமாமத்தையே விந்நாத்தேதே சாத்தியவழியுந்தேகன். “ து த்ராத்ந்நமணன்
 ன்னெய்வான் பினைபினை வாய்ப்புண்டே, ‘ பினைபினை வாய்ப்புண்டே ‘ து த்ராத்ந்நமணன்
 ன்னெய்வான் பினைபினை ‘ என்ன வாய்ப்பு, ‘ பினைபினை ‘ என்ன இப்பி அயு
 து த்ராத்ந்நமணன் ‘ காராய்வான் ‘ என்னை திருமாமத்தாக் சாத்தி, பினைபினைபுக்கு
 ன்னெய்வான் ” என்று ஆர்வானென்னே யருளிக்கொத்ததாய் ‘ பினைபினைபுக்கு பினைபினை
 த்நதல் - பினைபினைபுக்குதானும் என்னவெனய கதருனவனவெனய திருமாமத்தையே
 ன் கொம்பையெபே உல்கம் பினைபினைபுக்கு விந்நாத்தேதேகன்; பினைபினைபுக்கு வாய்ப்பு
 பினைபினைபுக்கு அயுன் பினைபினைபுக்கு வாய்ப்புண்டே பினைபினைபுக்கு பென்று கருந்து. நவதன்
 ம்மெனய நாகும்குளார். ஆனவையே அகர்ந்த த்நதல் தானே குறையில்லையென்கை. ௧

மூ.—மொலிடசாதியிற் செருவந்திருந் மாநிடசாதியை

மொலிடசாதியின்பேர்ப்பான் மருமமக்கிலை

இட்டால்— இட்டால்

பயனடைக்கு— அதர்ஷ்டத்துக்கு

இல்லை— ஒருப்ரயோஜன முன்பாகாது,

அழைத்தக்கால்—;

நலம் உடை நாரணன் தம் அன்னை

நாகம்புகாள்.

வ்யா. பித்தாம்பாட்டு. மலமுடையுத்தையில் தோன்றிற்றோர்மல வுத்தையை. (க)
“ பிரபலவ்யுத உடயின்குதி, ஸூபாபுஜோஷியலஹதவ । டெஹெ ” என்கிறபடியே
மாம்ஸாஸ்காதி மலபுத்நாயப் ஹையாயிருக்கிற சரீரத்திலே தோன்றினதொன்றாய், தா
னும் அப்படியான சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை. காரணமாகுமாயிதே கார்ப
யிருப்பது. உத்பாதகாரண மாநாபிதாக்களுடைய சகல சோணிதங்களாலே பரிணாமான
நாகையாலே, உத்பத்தமான ஜந்துவினுடைய சரீரமும் ததன்வருபமாயிருக்குமிதே; அத்தைத்
திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இப்படியருளிக்கெய்தது. மலமுடையுத்தையின் பேரிட்டால் மறு
மைக்கில்லை. சீழ்ச்சொன்னபடியே மலத்தையுடைத்தாய் ஹையாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப்
பரிசுத்தித்துக்கொண்டிருக்கிறதொரு கர்மவசய ஜந்துவின் பேரிட்டால், இம்மையில் சில
ப்ரயோஜனங்களுண்டாய்த்ததாயினர், மறுமையாகிற அதர்ஷ்டத்துக்கு ஒரு ப்ரயோஜன
மில்லை. குலமுடையித்பாதி. ஹையாதிபடனாவனுடைய திருமலத்தைபிட்டு, கோபகூலத்
திலேபிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்தகோவிந்தா! கோவிந்தா!! என்றழைத்தக்கால், நால
முடை நாரணன். திருநாமம் கொன்னொர உத்தரிப்பிற்கும் நன்மையுடையனான நாரணன்.
அன்றிக்கே, இப்படி. கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைக்கும் ஸ்வேஹத்தையுடைய திருவு
டையனான - நாயனன் தம்மனை என்று மேலே கூட்டவுமாம். ௫.

மு.—நாடுநகருமறிய நாட்டுமொலிடப் பேரிட்டுக்

கூடியமுழங்கிக் குழியில் விழ்ந்து வழக்காதே

சாடிற்றபாய்த்த தலைவா தாமோதராவென்று

நாடுமினாணன் தம்மனை நாகம்புகாள். ச.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரும்

நகரும்— விசேஷஜ்ஞரும்

அறிய— ‘ இவன் உயர்ந்தவன் ’ என்று

அறியும்படி

குழியில் விழ்ந்து — அவர்கள் விழுந்த

குழியிலே விழ்ந்து

வழக்காதே— தவறிப்போகாமல்

காடு

வாய்ப்பு எல்லாதும் “இன்ன அஸ்தாநா” என்று அழைப்பது. சந்தாதாமனதுபெயர்
யிட்டு, அவர்களுடேகடி. அவர்கள் பக்கிலே கால்தாழ்த்து அவர்கள் விழுந்த குழியிலே
விழுந்து தவற வந்திற்பாதே. சாடிழங்கியாதி. ஸ்வேசலாஜனைய திருநாமத்தையிட்டு
சகடாஸாணமுறியப் பாய்ந்த கல்வனே ! தாமோதானே ! என்று வாயாவாழ்த்துகொ
ண்டு திரியுங்கோள். நாரணன் தம்மன்னை. நாராயணனுள் வலனுடைய நாதாவானவன் நாதப
புகான்.

மூ.—மண்ணிற்பிழந்து மண்ணுருதுமானிட ப்பேரிட்டங்
கெண்ணமொன்றின்று விருக்குமெழை மணிசர்க்கான்
கண்ணுக்கிரிய சமுடிகல்வண்ண னாமமே
நண்ணுமி னுரணன் தம்மன்னை நரகம்புகான். ௭.

பதவுரை.

மண்ணில் பிறந்து— மண்ணில்கின் அமுன்
டாய்
மண் ஆறும்— மண்ணுய்விகிற
மனிடர் பேர் இட்டு—மதுஷயருடையபொ
லா இட்டுக்கொண்ட
அங்கு— அதர்ஷ்டபலத்திலே
எண்ணம் ஒன்று } - ஒரு விசயமற்றிருக்கிற
இன்றி இருக்கும் }
வழை— அழிகில்கொள

மனிடர்கள்— மதுஷயர்களை !
கண்ணுக்கு— கண்ணுக்கு
இரிய— இரிதாபி குத்துள்ள
கரு— கறுத்த
முல்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
நாமம்— திருநாமத்தை
கண்ணுமின்— கண்ணுங்கோள்
நாரணன் தம் அன்னை நாதம்புகான்—

வ்யா. ஏழாப்பாட்டு. மண்ணிற்பிழந்து. “மண்ணுய்விகொள்கால் மந்தலாபுமாநா
நாமம் புண்ணுய்க்கை” என்கிறபடியேதேஹோபாதாநம் புகபஞ்சகமேயாகி லுண்டாகாமா
யுள்ளது பற்றிவித்தாய்பாசையிலே அதில் சிவனாக தேஹபதங்கு உற்பத்தியாக அருளிச்
செய்கிறார். மண்ணாகும். தேஹந்தான் உருக்குலத்தால், கார்பத்துக்குக்காணத்திலே வய
மாகையாலே, மீளவும் மண்ணுப்ப்போகக் கடவதிறை; அக்ஷயபற்ற அருளிச்செய்கிறார்.
மானிடப்பேரிட்டு. ஆக இப்படி மண்ணிலே பிறந்து மண்ணுப்ப்போகத்திற்கும் கூடாத்மநா
ஷயருடைய பேராரிட்டு. இத்தால் அவர்கள் பரிசுடலித்திருக்கிற சரித்தரினுடையபொல்லா
ங்கையும் அலத்திரதையையும் சந்தாதாதையையும் சொல்லி, இப்படியிருக்கிறவர்கள் பேரை
சொல்லுகோ ! அங்கு இவ்வுருக்கொண்டொன்றின்று விழுந்த குழியில் வந்து விழுந்து

அ. எட்டாம்பாட்டு. நம்பிசித்தாதி. லோகத்தில் இன்னநம்பி இன்னநம்பி என்று ஒரு காமத்துக்கும் ஜபத்துக்கும் பாதாபாப் பாவீத்தாயிருக்குமொருடைய நாயகனே, தர்ஷ்பாயோஜங்களை நசி, பிண்டிகளுக்கு இட்டுத்திரியும்வர்களைப்பார்த்த தருளிச் செய்கிறார்.

மு.—நம்பிபிம்பியென்று நாட்மோனிடப்பேரிட்டால்
நம்பும்பிம்புமெல்லா நாலுநாளி லமுங்கிப்போம்
செம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்
நம்பிகாளுரணன்மம்மனை நரசம்புகார். அ.

பதவுரை.

நம்பி பிம்பி என்று — ‘நம்பி’ என்றும்
‘பிம்பி’ என்றும்

நாடு— நாட்டிலுண்டான

மானிடர்— மதுஷ்யருடைய

பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்

நம்பும் பிம்பும் எல்லாம்— ‘நம்பி’ ‘பிம்பி’

என்கிற பேருக்கடியான முதன்மை

யெல்லாம்

நாலு நாளில்— நாலுபேரில்

அழுங்கி போம்— நசித்துப்போம்;

நம்பிகாள்— பூர்ணர்களே!

சொம்— சிவத்து

பெரு— பெருத்த

தாமரை— தாமரை மலர்போன்ற

கண்ணன்— திருக்கண்களையுடையவனுடைய

பேர் இட்டு — திருநாமத்தை இட்டு

அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்

நாணன் இத்தாதி.

வ்யா. நம்பிபிம்பியென்று நாட்மோனிடப்பேரிட்டால். பிம்பிக்கு ஒரு பொருளுண்டா கிலாபத்து. சிங்கள சொல்லுகிற நம்பிக்கும் ஒருபொருளுண்டாவது! என்று சேஷபித்தூ, நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒருபிரிவினையருளிச்செய்கிறார். இப்படி சிலநாட்டிலுண்டானகூடா தாமதுஷ்யருடைய பேரைபிட்டால். நம்பும் பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளிலமுங்கிப்போம். ‘நம்பி, பிம்பி’ என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம் நாலுபேரில் நசித்துப்போம். அதாவது கர்மபந்தநடாக வந்ததாயைப்பாலே, “ வாழ்த்தார்கள் வாழ்த்தேகிற்ப ரென்பதில்லை ” என்கிறபடியே அழிந்துபோம். பின்னே யார்பக்கலிலே நாய்கள் ஜீவநம் பெற்று ஜீவிப்ப தென்ன; செம்பெருமித்தாதி. சிவத்து பெருத்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனுடைய திருநாமத்தை இட்டு அழைத்தக்கால். அதாவது திருநாமம் சொன்ன

ஊந்தை குழியில்— அசுத்தமான குழியில்
அழுதம்— அமர்தமானது
பாய்வதுபோல்— பாய்ந்தாற்போலே
உங்கள்— உங்களுடைய
முத்திரம் } கல்லசோணித பரிணாமமுப
பிள்ளையை } னுன பிள்ளைக்கு
என்— எனக்குச்சித்தப்படித்தவனாய்
முதல்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவனுடைய

பேர் இட்டு— பேரையிட்டு
கோத்து— ஸர்வோவரனென்கொண்டு போன
குறைந்து— கலந்து [கொள்
குறையும் ஐயு திரிமன்— களித்தாத்திரியு
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தை இட்டு.
அத்தைப்பலகாலும் சொல்லுபவனாக,
நா— உங்கள் நாவுக்கு
தரும்— தருகின்றதற்கும்.
நாணனிய்யாதி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊந்தைக்குழியில் அழுதம் பாய்வதுபோல். அசுத்தமான
போக்பர்க்கு ஸ்பர்சிக்கவக்கு அந்நாமல்லாதபடி. யிருக்கும் ஊந்தைக்குழியிலே, பரிசுத்த
மாய் யோக்பர்க்கு போக்யமாகயிருக்கும் அமர்தமானது பாய்ந்தாற்போலே. உங்கள் முத்திரப்
பிள்ளையை. உங்களுடைய கல்லசோணித பரிணாமமுபநுன பிள்ளையை. என்முதில்வண்ணன்
பெரிட்டு. எனக்கு பவ்நாய் நானமேக சிபச்யாமமான வடிவவடிவையவனுடைய வில
நண்ணுபோக்யமான திருநாமத்தையிட்டு. இத்தால் அத்திருநாமமிடுகிற விஷயத்தினுடைய
வையவமருவிச்செய்தாய்த்து. ஊந்தைக்குழியிலே அமர்தம் பாய்ந்தால், நானும் அசுத்
தமாய் யோக்யர்க்கு போக்யமாகாதபடியாய்ப்போம்; இங்கு அந்நிருநாமம் ஸ்பர்சுவேதி
பாணகயாலே, நனக்கு ஒரு ஸ்பர்சுதோஷமின்றிக்கே, தான் புக்கவிடந்ததைப் பரிசுத்தமாக்கி,
லெகூணபரிக்காற்றபமரம்படி. பண்ணும். இதில், தர்ஷடார்தமான அமர்தத்திற்காட்டில்
தர்ஷடார்தமான திருநாமத்துக்குள்ள வாயி. கோத்துக் குறைத்துக்குணமொடித்திரமிரு.
ஸர்வோவரனேனே ஒரு கோவைபாகம் கூடிக் குணையிட்டுத் திரியுங்கொள். அகாவது
பிள்ளைபெற்றுத் திருநாமமிட்டபோதே நீங்கள் பகவத்பரிசுரஹமாய்ப்பிடுகையாலே, அந்த
மாய்ப்பந்த மடியாக அவனேனே கூடிக்கலந்து கவித்துத் திரியுங்கொள்கை. காத்ததும்.
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தைரிட்டு அத்தைப் பலகாலும் சொல்லுபவனாகிவிடு உங்கள் நா
வருக்குக்கேருத் திருநாமம்சொல்லுவைக்கிறே நாம்கண்டது. அன்றிக்கே, “காத்தருநாணன்”
என்று மேலேகூட்டி (க) “ஸாஜி ஸ்ரீபா ஹரிஃ ஸுனகி” என்றபடியேநாவுக்கு அது
புவிஷயம் நாராயணனென்னவுமாம். நாணன் தம்மன்கே நாம்குபுகார். ... கூ.

அ. நிகழ்த்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பஸம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

சி— கல்பாண குணங்களை

அணி— ஆபாணமாகவுடையதாய்

மால்— ஆசரித வ்யாமுத்தனுவனுடைய
திருநாமமே— திருநாமங்களைப்

இட—தந்தாம் பிள்ளைகளுக்கு இயம்படியாக
தேற்றிய— தெளிவித்த

வீரம்— இந்தரியங்களை வெல்லுகையாக
வீரப்பாட்டை

அணி— ஆபாணமாகவுடையதாய்

தேவன்— அநாதைத்தனம்

புதம்— நித்தியவாயுடையதாய்

விட்டுத்தன்— பெரியாழ்வார்

விநித்த— விஸ்தரித்துச் சொன்னதாய்

(அப்பாவித்தனங்களுக்கு,)

ஓர்— ஒப்பற்ற

அணி— ஆபாணமாய்

ஒன்— தன் பொருளைவிளக்குதாய்

தமிழ்— தமிழ்ப்பாஷையான

தென்பதே— ஒன்றும்—பத்திப்பாட்டையும்

வந்தவர்— முகவன்வர்

பேர்— பெரிய

அணி— அழகையுடைய

வைகுத்தன்— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே

சார்வம்— அப்போதாய்

பேணி இருப்பர் — ஆதத்தோடே வந்த
திக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. கீரணிமால். குணங்களை ஆபாணமாகவுடையதாய் ஆசரித வ்யாமுத்தனுவனுடைய. “கீரணி” என்றது—குணங்களுனுடைய திடீர் அடையவனென்றும், அக்குணங்கள் புறம்பொரு வ்யங்கியில் சிடலாமையாலே, கல்பாணகுணங்களுக்கெல்லாம் ஆசரியமானவனென்னவுமாம். (க) “யாதேநாஜீவெவெந்நா மண்ணா காகநொலிவா” என்னக்கடவறிதே. மால்—பெரியவன்; ஸர்வீசர்வரென்னவுமாம். திருநாமமேயிடத்தேற்றிய இதரநாமங்களை மாற்றிச் சொன்னான் நாமங்களை தந்தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சொத்துமபடியாகப் பலதேறுதுக்கனாலும் தெளிவித்தது. வீரணிதொல்புகழ் விட்டுசித்தன் விடுத்த. இத்தேத்தரியத்வமாகிற வீரப்பாட்டை ஆபாணமாகவுடையதாய், ஸூரிசுனைப்போலே அநாதைத்தன் மங்கவாசாஸக்புகழை யுடையதான பெரியாழ்வார் பரப்பின. ஓரணியித்யாதி. அப்பாவித்தனங்களுக்கு அத்திபிமான ஆபாணமாய், அத்தப்பாசகமாய், ஸர்வாதிகாரான தாவிடருபமாய் நுத்துள்ள இப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிசாயமாக வல்லவர்கள். பேணி வைகுத்தத்து. பெரிய அழகையுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே. அதாவது—பகவததுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு அநுரூபாகையாலே மிகவும் விலகலுமான தேவத்திலே யென்கை. என்றும் பேணியிருப்பே. ஸர்வகாலமும் ஆதத்தோடே வந்ததிக்கப்பெறுவர். அதவா, பெணுகையாவது—சர்வனைப்பேணுகையாய், மங்கவாசாஸபராய் வந்ததிக்கப் பெறுவரென்னவுமாம்.

பெரியவீரர் கருவடிகளைசரணம்.

உபதேசித்தருளினார் - 'சீழிநாந்திருமொழியாலே; அது சொல்லுதல்க்குடன வந்ததாம், 'முன்பு திருமுடலை திருக்கோட்டி யூரில் அநுபதித்தாற்போலே இன்னமும்த் அவன் உகந்தருளின நிலங்காலிலே எழுந்தருளிக்கூற கிணைய அநுபவிக்கவேணும்' 'என்னுபாசைவர்ந்து "வா-நிசை மதுரை சாண்கிடாமம்" இப்பாடிப்படியே தனக்கு அபிமதமான நேரங்களை பலவற்றிலுமுள்ள விருப்பத்தை எல்லாவற்றையும் ஒருமடைகொள்ளப் பண்ணி வந்திருக்கிற ஸ்கந்தலமாப், திருவுலகங்களுக்குஞ்சிற்போது தன்நி ரவடிகளில்பிறந்த ஏற்பத்தாலே (க)லகலலோகபாவரத்தையாய்க்கொண்டு ஸ்வகாலமும் ப்ரவணியாதற்கூற கங்கையினுடைய கணாலிலேபுள்ளதான திருக்கண்டங்கடி களிலே அகேகாவதார குணமொழிந்தங்கலெல்லாம் ப்ரகாசக்குட்படி ஏழுந்தருளி கிறார் புருஷோத்தம சப்தவாச்பனா ஸர்வேசுவரனை அடிய வியாதின்றுகொண்டு, அவனினுங்காட்டில் அவன் வந்ததிருந்த தேசமே ப்ராப்பத்தில் சாமாவதி பாணையாலே ஆத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பற முகமாகப்பேசியேருபவன் கொள் - இத்திருமொழியில். *

மு.---தங்கையையுக்குந் தமையனைத்தலையுந் தடிந்தலென் தாசாதிபோய்
எங்குந்தண்புகழா ல்ருந்தாசாண்ட வெம்புருடோத்தம னிருக்கை
கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கலேவின்கொந்திட கிற்கும்
கங்கையின்கரைமேற் கைதொழுகின்ற கண்டமென்னுந் கடிநகரே. க.

பதவுரை.

கங்கை கங்கை என்ற } (க)லகத்தார் போடும்
வாசகத்தாலே — } தீர்த்தங்களை கங்கை
யாக ப்ரதிபத்திபண்ணி ஸ்கந்தம் செப்வா
ர்களேயானால், 'கங்கை, கங்கை' என்
கூற சப்தத்தைச் சொல்லுமத்தாலே
கதி வினை — அவர்களுடைய ம்ருதமான
பாபங்களை
களைந்திட கிற்கும். — கழிக்கவல்ல
கங்கையின் கணாலில் — கங்காநீரத்தில்
கை தொழுகின்ற — ஆசரிதர் கைகபாசிட்
தொழும்படிசின்ற
கண்டம் என்னும் — 'கண்டம்' என்கிற

முகமும் — முக்கையுந்
தமையன்-அவன் தமையனானாவனானுடைய
தலையும் — தலையையும்
தடிந்த — அறுத்துப் பொகட்ட
எம் — கம்முடைய
தாசாதி — சகாவத்தி திருமகன்
போய் — திருவபோக்யையி லெழுந்தருளி
எங்கும் — எல்லாவிடத்திலும்
தன் புகழா — தன்சீர்த்தியே யாம்படி.
இருந்து — பதினொராயிரம் ஸம்வத்தஸ
பிருந்து

மு. — கலம்பகத்திலுமுள்ள நமசிவாய பதிகம் பற்றிய சாத்திரம் என்னுடைய திருமுறை
மலர்ந்தெழுந்தணவு மணிவண்ணவருவின் மால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
கலந்திகழ்ச்சையான் முடிக்கொன்றைமலரு காணன்பாதத்துழாய்ங்
வெந்திழைவாறு புதர்ப்பேங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிக்கோ. உ.

பதவுரை.

கலம், சிசுத் — கலங்கைய முடிவில் தரிப்
பதால் வந்த சன்னை வினங்குகிற
சடையான் — ஜலையை தரியா இன்றுள்ள
ருதான்

முடி — சிவனில் அணிந்த
கொன்றை மலருள் — (செங்குறை மலையு)
கொன்றைப் பூவோடும்
பாணன் — அவனுக்கு செவிபாண ரார
பாணனுடைய

பாதம் — திருவடிகளில் புதிதாக
அழாயும் — (பசுமை நிறமுடைய) திருந்
அழாயோடும்

கலந்து — கலந்து
இழி — ஆகாசத்தில் வீழும் கிழிஇழியா
இன்றுள்ள

புனலால் — ஜலத்தாலே
புதர் பரி — ஒலிவிடா இன்றுள்ள
கங்கை — கங்கைக்கரையினுள்ள
கண்ட மென்னும் கடிக்கோ;

சலம் — ஜலத்தை

பொதி — பொதிந்து கொண்டிருக்கிற
உடம்பின் — வடிவையுடைய
சந்திரன் — சந்திரனும்
தழல் — நெருப்பை
உமிழ் — உமிழா இன்றுள்ள
பேழ் — பெரிய
வாய் — காணக்கூடியுடையனாய்
வெம் — வெப்பத்தை இயல்வாகவுடைய
கதிர் — எரியலும்
அஞ்ச — அஞ்சும்படியாக
மலர்ந்து — பாம்பிக்கொண்டு
எழுந்து — கிளர்ந்து
அனாவு — அவர்களிருப்பிடத்தைச் சென்று
கட்டின

மணி — நீலாத்மப்போன்ற
வண்ணம் — நிறத்தைவுடைய
உருவின் — வடிவையுடையனாய்
மால் — வாய்முத்தான
புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுக்கு
வாழவு — வாழ்வதேசமாம்.

வ்யா. இரண்டாய்ப்பாட்டு. கலந்தபாதி. அழிக்கிரணாகையாலே ஜலத்தைப்
பொதித்துகொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சந்திரனும், உஷ்ண கிரணாகையாலே அக்நியை
உமிழா இன்ற பெரிய காணக்கூடியுடையனாய் வெம்மைபே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆதித்ய
னும், திருவுல களத்தருளுகிறபோது அதர்ஷ்டபூர்வமாய் அநேக புஜாயுதமாய் அதிசீகர
புருஷனாகியிருக்கிறார்.

புருஷோத்தமனுக்குப் போக்கி எல்லாஜகத்துக்கும் தானே சேஷி
ன்னுமீடம் தோற்ற தின்ற ஸர்வாதிகனுன புருஷோத்தமனுக்குப் பாப்பமானதேசம்.

நலந்திகழ்சடையாள் முடிக்கொன்றைமலரும். (க) “வாவநாயுடும் ஜடாபெயு
“மெழாவு” அடியாய்வு” என்கிறபடியே திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித்
கொண்டிருக்கிற அன்மை விளங்குகின்ற ஜடையையுடைய ருத்நனுடைய சிரஸ்யில் கொ
டம்பூவும். நாணன்பாதத்துழாயும். அவனுக்கு சேஷியும் சரியியுமான நாராயணனு
ய திருவடிகளில் திருத்துழாயும். கலந்திரி புனலால். சிவந்த சித்தத்தையும் பசுத்தநிற
தைய முடைத்தான அவை யிசண்டோடும் கலந்து ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியிலே யிழி
ப்ரவதிகிற ஜலத்தாலே. புதர்படுகங்கை. ஒளிபையுடைத்தா றிருத்துள்ள கங்கையி
டைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிகளகே. “கண்டம்” என்று - தேசத்துக்குத் திரு
வடிக். கடி. - பெருமை. கதொன்றது - புருஷோத்தமனும் ததியரும் வர்த்திக்கிறதேச
கபாலே. “அரங்கபாகர்” என்னுமாபோலே. உ.

மூ—வதிர்முகமுடைய வலம்புரிசுமிழ்த் தழவழிழாழி கொண்டேறிந்தங்
கெதிர்முகவசார் தலைகளைவிடறு மெம்புருடொத்தம் னிருக்கை
சதுமுகன்னையிற் சதுப்புயன் றுளிறி சங்காந்சடையினிற் றங்கிக்
கதிர்முகமணிகோண் டிழிபுனற்கங்கைக் கண்டமென்னுங் கடிளகே. ந.

பதவுரை.

(திருவடி. விளக்குகிறபோது,)
முகன்— பரதூராவதுடைய
ரில்— கையிலும்
ப்புயன்— சதுர்ப்புஜனுன தரிசிக்காம
னுடைய
ரில்— திருவடிகளிலும்
(கீழ்பு,)

என்— ருத்நனுடைய
யினில்— ஜடையிலும்
ரில்— தங்கி
ரில்— ஒளிபையுடைத்தாய்

கங்கை— கங்கையின் கரையிலுள்ள
கண்டம் என்னும் கடிகள்க்;
அதிர்— தவடியாகின்ற
முகம் உடைய— முகத்தை யுடைய
வலம்புரி— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
சுமிழ்த்து — திருப்பவளத்தில் வைத்து
ஊதியும்

அழல்— நெருப்பை
உமிழ்— உமிழ்கின்றவன்
ஆழி கொண்டு— திருவாழிபைக்கொண்டு
எறிந்து— எறிந்தும்

பாப்திகளான அஸூர்கள் பாதிரித்தீசுக்களாலே தீவிரமாய்த் தள்ளப் பட்டிருந்த புகழை, தான பூரீபாஞ்சஜம்பத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்தாதி, செருப்பை ௨ மீட்டர் தள்ளும் திருவாழியைக் கொண்டெறித்து, அவ்வீடத்திலே யுத்தேசாத்யுக்தராய்க்கொண்டு எதிர்த்து, முகத்தையுடையான அஸூர்களுடைய தலைகளை யுருட்டினவனும், ஆற்றிதான கயக்குப் பாப்பபுகழான புருஷோத்தமனுடைய வாலஸந்தாரம்.

சதுமுகநித்யாதி. (௧) “ மூலீகா யஜுர்வாஜீபம் வாஜோநாயஸ்ய ச-வாஜுடெஷாஸிகம் வரயாஹஸ்யா வாஜுரவா-க்யாஹி ரவி-புகழா ” என்கிறபடியே திருவாடிகுள்ளிருக்கிறபோது, அது சதுர்முகனான பாதிரியின் கைகளும், அகத்தாம் விளக்கப்பட்டது சதுர்ப்புலனான ஸர்வேச்வரன் திருவாடிகளிலும், அகத்தாம் (௨) “ தஜோவ-வகித-பூஷிதா டயாரஸபிரஸா கமரஃ ” என்கிறபடியே திருவாடிகளின்மேல் விழுந்து வித்தாடி சிர்ஸஸாலே தடுத்திருந்தானுடைய ஜடையிலும் தங்கி, கதிநித்யாதி. தூரியையுடையத்தாய் ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற சத்ரங்கனைக் கொழித்துக்கொண்டு இழிச்சுப் புனை யுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலே, கண்டமென்னுங்கழிந்தோ.

மூ—இமைபவிறுமார் திருத்தாசாள வேற்றுருத்தெதிப்போருசேனை
 நம்புநனுக நாத்தகம் விசிற, நம்புருடோத்தம னசர்தான்
 இமவத்தத்தோடங்கி யிருக்கடலளவு மிருகனா யுகினைத்தாடக்
 கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கராமேற் கண்டமென்னுங்கழிந்தோ.

பதவுரை.

இமவத்தம் தோடங்கி— இமவானுடைய உச்சமுதல்

இரு— பெரிய

கடல் அளவும்— கடல்வரைக்கு முள்ள

உலகு— உலகத்திலுள்ளவர்

இரு கரை— இரண்டு கரையிலும்

இரைத்து— ஆரவாதித்துக்கொண்டு

ஆட— நீரட

கரைமேல்— அவரவர்கள் பாபங்களைப்

பெருமை— பெருமைபுடையதான கங்கையின் கரைமேல்

கண்டம் என்னும் கழிநீர்;

இமையவர்— இத்தான்முதலியதேவர்கள்

இவ்வாறு இருக்க— செருக்கி யிருந்து

அரசு ஆன— ராஜ்யம் தீர்வற்றிருப்படியான

வற்றுவந்து— வந்துகொண்டுவந்து

(அவர்கள்மேலும், அவர்களுக்கு

மேலாகுண தன்மேலும்,)

வந்திப்போரு— எதிர்த்துப்போரு

பாத்தல்கள் பற்றி மூலமாய் மூலிகைகளும் பாத்தல்களும் தத்தாயிருந்து சாஜாய் பண்ணப்பட்டியாக. ஏற்றவந்தியாதி. அவர்கள் ஜீவீக்கிறதகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் அழிபச் செபவதாக ஏன்றுகொண்டுவந்து, அவர்கள் மேலும் அவர்களுக்கு சூக்சுணுதன் மேலும் எதிர்த்து பொருந் அஸ்தாசூக்சுணு ஸேஷையானது. நம்புமந்ணுத நாந்தகம் விசிறும். யமபுத்தை பாபிக்குப்படியாக ஸ்ரீகந்தகமென்ற திருநாமத்தை புடைத்தான * கொற்ற வொன்வாணாய்சும். நம்பருடோத்தமன் நகர்தான். இப்படி ஆச்சரிதரகூணம் பண்ணுமின்வாவனான நம்முடைய புருஷோத்தமனுடைய நகர்தான்.

இமவந்தமித்தியாதி. ஹிமவானுடைய உச்சிதோடங்கி பெரிய கடலளவும், இரண்டி கறாசியுள்ள லோகத்தாரும் ஆரவாரித்ததுக்கொண்டு தீர்த்தநாடா. கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். சூதமாவந்தையால் வந்த பெருமையையுடைத்தான சங்காநீரத்தில். அதுவாயு- ஸர்வலோகரும் பாபகூசபார்த்தமாக வந்து தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாணித் தால் அனாவெல்லாவற்றையும் பொறுத்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கியும் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. கண்டமென்னும் கடிநகரே.

ம.—உமுவதோர்படையு முலக்கையுமில்லு மொண்கடராழியுந் சங்கும்
மழுவோனொளும் படைக்கலமுடைய மாவுபுருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழு தளவிலேல்லாங்
கமுலிமேப்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற்கண்டமென்னும் கடிநகரே. இ.

பதவுரை.

எழுமையும— எழுஜ்ஜம் பவிலும்

கூடி.— கூடி.

நண்டிய— திரண்ட

பாசம் எல்லாம்— பாவங்களை யெல்லாம்

இறைப்பொழுதளவிலில்- சூதமாகாலத்திலே

கமுலிமே— கமுலிகிடாதிக்கற

பெருமை.—பெருமையைபுடைய [நகர்-;

கங்கையின்கரைமேல் கண்டம் என்னும்கடி

உமுவது ஓர் படையும்— கலப்பையையும்

உலக்கையும்— உலக்கையையும்

வில்லும்— ஸ்ரீசாரங்கத்தையும்

ஒன்— அழகிய

கடர்— தேஜஸ்ஸை உடைத்தான

ஆழியும்— திருவாழியையும்

சங்கும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்பத்தையும்

மழுவொடு வாளும்—கோடரியையும் ஸ்ரீநர்

தகவாளையும்

படைக்கலம் உடைய-ஆபுதமாகவுடையனாய்

மால்— ஸர்வேச்வரனா

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு

வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

எழுமையுருகடி யீண்டியாவும்-எல்லாம். அக்கஜைமகமகிதந்திராபாபகநன்னல
லாவற்றையும். இறைப்பொழுதளாவின் கழுவிமெடுருமைக் கங்கையின் கறைமேல். தன் உய
டைய ஜலத்திலே ஆவகாணித்தவர்களுக்கு கதிரை காலமாந்தாத்திலே கழுவி விடாதிருப்ப பொ
ருமைபையுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையின்கேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ௫.

மூ.—தலைப்பெய்துகுமுறிச் சலம்போதிமேகஞ் சலசலபொழிந்திடக் கண்டு
மலைப்பெருங் குடையான் மறைத்தவன் மதுரைமால்புருடொத்தமன் பெருவு
அலைப்படைத்திரைவா யுருந்தலமுனிவ ரவிரதத்துடைந்தாடக்
கலப்பைகள் கொழிக்கும் கங்கையின்கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே. ௬

பதவுரை.

அலைப்பு உடை— கரைபெறிபா ின்னள்ள
இலாவாய்— அலைநிரலத்திலே

அரு— ஆரிய

தவம்— தபஸ்ஸுக்களை யுடையனும்

முனிவர்— மருநிலாசரிருக்குமவர்கள்

ஆவகாதம் } - அவருதல்பாசுப்பண்ண
குடைந்துஆட }

(அத்தாலே,)

கலப்பைகள்— யாகபூமிரினுள்ள கலப்பை

முதலைய கருங்கையெல்லாம்

கொழிக்கும்- தன்விக்கொண்டிபாகாதிக்கிற

கங்கையின் கரைமேல் கண்டம்

என்னும் கடிநகர்;

சலம்— கடல்நீரை

பொழி— பொழிந்துகொண்டிராசின்ற

மேகம்— மேகங்களானவை [கிட்டி.

தலைப்பெய்து-- (திருவாய்ப்பாடியிலே)வந்து

குமுறி— இடிந்து முழங்கி

சல சல— சலசலவென்று

பொழிந்திட— வர்ஷிக்க

கண்டு— கண்டு

மலை— கோவந்தகமரிபாகு

பெரு— பெரிய

குடையால்— குடையாலே

மறைத்தவன்— ஒருவன் மேல் ஒருவரினிழா

தபடி மறைத்தவனும்

மதுரை— முழிமதுரையில்

மால்— வாயமுத்தான

புருடொத்தமன்— புருடொத்தமனுக்கு

வாய்— வாஸஸ்காரமன்.

வயா. ஆறும்பாட்டு. தலைப்பெய்தித்தாடி. சலம்போதிமேகம்-தலைப்பெய்து குமுறி.
இத்தான் எலப்படியேப எழுந்தப் தரையம்படி. ஜலத்தையெல்லாம் தன்பக்கவிலே பொழிந்து
கொண்ட மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டி, மேல் வர்கள் குடல் குழிந்
புப்படி மிடித்து முழங்கி. தலைப்பெய்தை - கிட்டுகை. சலசலபொழிந்திட. சலசலவென,
புதித்தொழிந்தாலே வந்தித்த சலசலவென்கிறதா - அங்காரத்தி. கண்டு.

அலைப்புடைத்திறைவாய்ப். அலைகிற திசையிடத்திலே, அருத்தவமுனிவர். அபிபநயஸ்
ஸாக் கலையுடையார் பாவகங்கைநாயரிருக்குமவர்கள். அவர்ப்பதம் குடைந்தோட. பாவதன்
மாராதாநுபங்கரான பாகங்கை அனிகலமாக அதுஷ்டித்து, அநிகலைய சபாநிலைத்திலே
அவர்தல்காரத்தெய்யா. கலப்பைகள் கோழிக்கும். அகத்தாம் பெருந்தாரப் பாகபுமிடிலு
ண்டான கலப்பை முதலான உபகாரங்களைவல்லவற்றையும் அநிகலத் தன்வந்தி காண்டு
போகாதிக்கிற. கங்கையின் காரமெல் கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மூ.—விற்றிடித்திறுத்து வேதத்தைமுருக்கி மெலிதூத்தவந்தல்காரடி
மட்டுருதேமுட்பாய்க் தாரையையுசுத்த மாட்டருடோத்தமன் வாழ்க
அற்புதமுடைய காவிராவதமதமு மவரிளம்மடிய கோண்டார்தம்
கற்பகமலருங் கலத்திழைக்ககக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. எ.

பதவுரை.

அற்புதம் உடையா— பாவருமாச்சர்ப்பட்டத்
விராவதம்—'விராவதம்' என்னும் பாணியின்
மதமும்— மதமேறும்
அவர்—ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களாலே
ஆசைப்படத்தக்கவர்களாய்
இளபாயர்—அந்தப்பாதுமுள்ளவளவும் பென
வரப்பருவம் குலையாத தேவஸ்தரிகள்
அளிந்த

ஒன்— சிறந்த
சாந்தம்— சந்தமுதம்
கற்பகம் மலரும்—அவர்கள் குழலில் கொரு
கலந்து— சேர்ந்து
இழி— இழிபாசின்முள்ள
கங்கை— கங்கையின்கரையில்
கண்டமென்னும் கடிநகர்—

இறந்து— முறிந்தும்
வேதத்தை } குலையாட்ட கஜத்தின்
முறுக்கி } கொப்பை முறிந்தும்
மேல் இருத்தவன்—யாலைப்பாகனுடைய
தலை— தலைபை
சாடி— அந்தக்கொப்பாலே திறு அடித்தும்
மல் பொருது — சாதுர முஷ்டிகர்களாவிற
மல்லருடல்கள் கெளரியுபுபேர்செய்தும்
அரையனை— (உயர்ந்தகட்டி லெருந்த) ராஜா
வான கம்ஸனை
(மயிரைப்பிடித்திழைத்துக் கிழைக்கள்ளி)
எழப்பாங்கு— அவன்கேட்கேகுதித்து
உதைத்த— திருவடிகளாலே உதைத்தும்
(இவற்றால் வந்த)
மால்— பெருமையுடையான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வந்தவன்— வந்தவன்

னோ புகுந்தவனவரின் அந்த சொத்துப் பொருபல் வந்தெதிர்த்த தானாமுண்டிதான் மல்ல
ருடர்கள் செரிந்துவிழுப்படியாக அங்கனோடே பொருது. எழுப்பாய்ப்புதரையனை யுதைத்த.
அந்தந்தம், கள்ளவிரித்திற் பந்தத்தின் முற்றவெளிர்செய்சென்று (1) 'தூட்டித்தூட்டி' வலுவிடும்
என்கிறபடியே உயர்த்தமந்தத்திலே விருத்திவெளிக்கொண்டு அவ்விருத்திவிடத்திலே கொ
ரக்குறித்து, தானாவாய்க்கொண்டு அபிஷேகமும் தானாவிரித்திற் கொண்டு, (2) 'கெடுகெடு
கூட்டி' விதை திரிந்தவநீ கடுக. ஸகலவயத்தாலாவை கெடுவது வரிவயாதது
என்றபடியே அபிஷேகத்திற் கொண்டு மரினாரித்திற் கொண்டு மந்தத்திற் கொண்டு
கிழைக்கின்ற அவன் மேலே குறித்தவநீ திருவடிக்காலிலே வைத்த. மால்புகுடோத்தமன்வாழ்வு.
இப்படி ஆனவர்தந்திதான் கள்ளன் கிளிக்க பொருவையையுடையதுன புருஷோத்தமனது
க்கு அபிமதமான தேசம்.

அற்புதமுடைய பிராவணமதமும். ஆர்ச்சயமான நபசேஷத்தானாகையுடைய பிராவ
தந்திவருடைய மதவருடும். அவர்மீட்டியுரோணசாந்தும். வந்தவந்தவனாகான தேவர்க
ருக்கு அபிமதமாகாய், அந்தப்பதமுள்ளவனவும் யெளவனம் குழையாத வடிவையுடைய
ரான தேவந்திரிதான் தந்தவருக்கு அலங்காரமாகவிரித்த காந்தம். கற்பமடலரும். அவர்கள்
குறையில் சொருகின கற்பகப் பூக்களும். கலத்திழைக்கை. இவற்றை பெல்லாம் சேர்த்துக்
கொண்டு இழிபாதிற்றிற் கங்கையினுடைய கலாவேல். கண்டமென்னும் கடினகரே. ... 61.

மு.—திரைபொருகடல்துற்ற தீண்டிட்டு வரைவேந்து தன்மைத்துணன்மார்க்காய்
அரசினையவிய வாகினையருளு மரிபுகுடோத்தமனமாவு
நினைவையாக றெடியனயுப நிர்தாமோழுக்குவிட்டிரண்டு
கலாவையவேன்விப் புறக்கமற்றங்கைக் கண்டமென்னும் கடினகரே. அ.

பதவுரை.

நினை நினை ஆக— ஒரோபொழுத்காய்
நெடியன— நெடியவையா விருந்துள்ள
(பசுக்கள் கட்டப்படுகிற)
யூபம்— யூபஸ்தப்பங்கனானவை
நிரந்தரம்— இடைவிடாமல்
ஒழுக்குவிட்டு— நெடுகச்சென்றிருப்பதாய்
வேன்வி புறம்— யாகதாமமானது

கங்கை— கங்கைக்கனாரில்
கண்டமென்னும் கடினகரே;
திரைபொரு— அலைபெறிபா தின்றள்ள
கடல்— கடலாலே
குழி— குழப்பப்பட்ட
நினை— நினைவிதான்
மதிர்— மதிவையுடைத்தாயிருக்கிறது

அரசன்— துரியோதனமுதலான அரசர்களை
அழிய— அழிந்து

புருஷோத்தமன் — புருஷோத்தமன்
அமர்வு—பொருத்திவந்திருக்கும் ஸ்தலமாகம்.

வ்யா. வட்டாம்பாட்சி. தீரோபொருதல்கூழ் திண்மதிர் துவரைவேந்து. கடலைச்
செறுத்துப் படைவிடு செய்ததானையிலே * துறையொருகடலிலே குழிப்பட்டிருப்பதாய்,
திண்ணியதான மதினோபுடைத்தாயிருக்கிற பூநீர்த்தவராகைக்கு ராஜாஸ்தானம். * வண்டு
வாய்பதியன்னவிற. தன்மைத்துணைமார்க்காய். (க) “கூஷ்மாஸ்யாஃ கூஷ் வயாஃ
கூஷ்மாஸ்யாஸுவாஸாஃ” என்கிறபடியே தன்னைவே தங்களுக்கு ஆர்யமுர் பலமும்
நாதஸ்தாபப் பற்றியிருக்கிற தன்மைத்துணையான பான்டவர்களுக்கு பகற்பாதியாய்
நின்று. அரசனையவிட அரசினையுந். * பொய்ச்சூதிலே அவர்களைத் தேடிநின்று அவர்க
ள் ராஜபந்தைத் தாங்கள் பறித்துக்கொண்டு, பத்துர் ஒருர் கொடுக்கச் சொன்னவிடத்தி
லும் கொடோமென்று தாங்களை அடையபுஜிப்பதாகவிருந்த ஆர்யோதகாதி ராஜாக்களின
க்குப்பினம்போலே விழுந்து போகப்பண்ணி ராஜபந்தைப் பான்டவர்களுக்குக் கொடுத்
தருந். அரிபருடோத்தமன் அமர்வு. (உ) “ஹைக்யாவதி ஸௌபாஸித ஸுதபுஷ்யோ
வமவாஹஸி” என்று ஆபத்தையிலே ஸ்மரிக்கப்படுமவனுக்கு பூநீரலிஷ்டப்பதவானிலே
த்ரோபாதிக்குச் சொல்லப்பட்டவனாய், (ங) “ஹரிஹபூதிவாவாநி லுஷ்மிநெஜ்
ரவியஸூதஃ” என்கிறபடியே ஸ்மரித்தவர்களுடைய ஸகலபங்க்களையும் போக்குமவனான
புருஷோத்தமன் பொருத்தி வந்திருக்கிற ஸ்தலம்.

நிளநிரையாக நெடியனதுபம். ஒரோ ரொழங்காய்க்கொண்டு பெய்பதாயிருந்துள்ள,
பசுக்கள் பற்றிக்கிற பூபங்கானவ. நிர்ந்தாமோழக்குவிட்டு. இடைவிடாமல் செலுத்த
ன்றிருப்பதாய். இரண்டேகூறுபுர வேர்விப்புகையிற் கங்கை. இருகதையு மொத்துபாந
துமம் கந்தியாகிற்கு கங்கையினுடைய கதையில். கண்டமென்னுங்கடிகடோ.அ

மூ.—வடதிசைமதுரை சாளக்கிராமம் வைகுத்தத் துவரையயோத்தி
இடமுடைவதரி யிடவகையுடைய வேம்பருடோத்தமனிருக்கை
தடவரையதிரத் தாணிலிண்டியுத் தீவப்பற்றிக் கரைமாஞ்சாடிக்
கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிகடோ. ௬.

பதவுரை.

தடவரை—மத்தாமுதலான பெரியமலைகளா	தரணி—	பூநியானது
அதிர—சலிக்கயும்	[வை]	விண்டு—பிளவுபட்டு

சாடி. — மோதி முறித்தும்
கடல்—ஒன்றாலும் கலங்காத கடலுங்கட
கலங்க— கலங்குப்படி
செத்து— வேகமாய்க் கொண்டு
இழி— இழிபாடுள்ளுள்ள
கங்கை— கங்காதிருந்தில்
கண்டர் வள்ளுப் கடிநகர்—
வட திசை— உத்தரத்திக்குள்ளுள்ள

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வடதிசைமதுரை. வடக்குதிக்கில் மதுரை. தென் திசை
மதுரை உண்டாமைமாலே விசேஷிக்கிறது. சாணக்கிரமம். புன்பெச்சுந்தங்கனில் பரமபி
மகாநாண்ப்பதில் பூர்வாணகாமம். வைகுந்தம். அபரகத்தைய நித்யநாஸஸ்த்தலமான பூரீ
மத்தவகுண்டம். துவரை. * பதினாறுமாவீரர் தேவிமார்பணிசெய்ய மணவாளராய் வீழ்நி
ருக்க பூரீமத்தவராகை. அடியோத்தி. “ அபேபாந்திகைக் கடுபதி ” என்பதபடிபே ராமா
வதாஸ்த்தலமாய் அக்பந்தாவிமதமாயிருந்துள்ள திரு அபேபாதைய. இடமுடைவதரி. நா
நாராயண ஸுபியாய்க்கொண்டு திருமத்தத்ததை வெளியிட்டருளி உகப்புடனே பெருத்தருளி
யிருக்கும் ஸ்த்தலமாய், இடமுடைத்தா யிருந்துள்ள பூரீபதி. இடவகையுடைய. இவற்றை
வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையுன. எம்புருடோத்தமனிருக்கை. ஆச்சிதான நமக்கு இவியவான
புருஷோத்தமனுடைய இருப்பிடம்.

தடவணாயித்யாதி. பரிதான தபேபலத்தாலே இறக்கக்கொடுவருமிப்போது வர்
திழிகிற வேகத்தையர் சொல்லுகிறது.

தடவணாயிதீ. உயர்ந்த நிலத்தில் நின்று வந்திழிகிற வேகத்தாலே மத்தா திகளா
ள பெரிய மலைகள் சலிக்குப்படியாக. தாணிவிண்டிய. பர்வதத்தில் நின்று பூரியிலே
குவிக்கிற வளவில் பூமி வின்றி இடிக்குவிழ. தலைப்பற்றிக்கரைமாஞ்சாடி. வச்சுங்கனிலு
டைய தலையாலும் செல்லக் கிளம்பி, கணாயிலிற்றி மாங்களை மோதிமுறித்து. கடலினைக்
கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக்கண்டமென்றும் கடிநகரே. ஒன்றாலும் கலங்காத கடலும் கலங்கும்
படி வேகத்துக்கொண்டு இழிபாடுள்ள கங்கையனுடைய கரைமேலே, கண்டமென்றும்
கடிநகரே.

... .. கூ.

மு.—முன்றெழுத்ததனை முன்றெழுத்ததனின் முன்றெழுத்தாக்கி முன்றெழுத்தை
என்குகொண்டிருப்பாராக் கிரக்கன்குடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை
முன்றடி மீறித்து முன்றினிற்றேன்றி முன்றினில் முன்றறுவானான்

அபேபாத்தி— திருஸ்தேயத்தையாலும்
இடம் உடை— இட முடை, தபரிருகதுள்ள
வகரி— பூரீபதிகாச்சமமுபாகிற இவற்றை
இடம் வகை உடையா— வாஸஸ்த்தாநமாக
வுடையுனப்
வம்— எமக்கு ஸ்வாமிபாண
புருடோத்தமன் — புருடோத்தமனுடைய
இருக்கை— இருப்பிடமாம்.

அவ்வாறு சொல்லுகின்றவர்களை விரைவில் அழித்துக் கொடுக்கவல்லவனாய் இருக்கையாலும், மகாரமான்னு (க) “ 3௩-ஆரெ ” என்கிற தானூதிலே நிஷ்பர்மாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநவாசியுமாய், அந்நியார்ஹ சேஷத்வத்துக்கு ஆசாயமான ஆத்மாவினுடைய தெஹாதிரித்தாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், அகதார்ப்யமும் சமச்சுந் தஞ்ரமான் அர்த்தத்தை யே சொல்லுகிறதென்று தங்கள் டெஞ்சில் எப்போதும் அதுஸத்தித்திருக்கை. இரக்கம் நன்குடையவெம்புருடோத்தமனிருக்கை. இவர்களுள்ளிலே தன்பேறாக கர்பை பண்ணும் வரையு எனக்கு ஸ்வாமியான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தாரம்.

மூன்றடி நிமித்தம். இத்தபாணவந்தான் (உ) “ஒலி க்ஞெய்யு ஹெபு ௧3 ” என்கிற படியே பதத்தயாத்மகமான திருமந்தாரத்தில் ப்ரதமபதமானவையிலே இத்தோடே கூட மேலிரண்டு பதத்தையும் கூட்டி மூன்று பதமாக வளர்த்து. மூன்றினிற்றென்றி. அந்த மூன்று பதத்திலும் ஆத்மாவினுடைய அந்நியார்ஹசேஷத்வம் அந்நியசார்த்தம் அந்நியபொப்பத்வமாகிற ஆகார த்ரபத்தையும் தோன்றுவித்து. “ தோன்றி ” என்றும் - தோன்றுகின்ற என்றபடி. மூன்றினில் மூன்றுருவானான். பதத்தய ப்ரதிபாத்தபனான சேதநனுடைய ஆகார த்ரப்யமும் விஷயமாக தத்த்ரதிலம்பந்திதாய், தானும் சேஷித்வ வரண்பத்வ ப்ரப்யத்வங்களாகிற ஆகார த்ரபத்தையும் முடையனாவன். இம்மந்தார்த்த பதத்தயாத்மகமாய் சேதநனுடைய ஆகார த்ரபத்தையும் தண்ணுடைய ஆகார த்ரபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கும்படி அவன் 4 அடியிலே உண்டாக்கி வைத்தான். சச்சுரானுகையாலே இவை பெல்லாவற்றையும் அவன் செயலாக வருளிச் செய்கிறார். காண் தம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேல். “ காண் ” என்று நூற்றம். தடம்என்று- பெருமை. நயநார்த்தத்தை யுடைய பெரிய பொழில்எனாலே குழப்பப்பட்டிருப்பதாய், கங்கையினுடைய கரையிலேயான. கண்டமென்னுங்கடிகரே...டி.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பாலஞ்சொல்லித் தகைக்கட்டுகிறது. *

மு.—பொங்கோலி கங்கைக்கரைமலி கண்டத்துறை புருடோத்தமனடிமேல்
வேங்கலிலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விடீந்தன் விருப்புற்றத்
தங்கியவன்பாற் செய் தமிழ்மலை தங்கிய நாவுடையார்க்குக்
கங்கையற்றிருமால் கழலிணைக்கீழே குளித்திருந்த கணக்காமே. கக.

பதவுரை.

பொங்கு—ஜலத்தின் கொழிப்பால்வந்தனா
ர்த்தநிபை யுடைத்தாய்

புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமனுடைய
அடிமேல்— திருவடிகளிலே

தமிழ் மரபு— தமிழ்த்தொடையான இது
தங்கைய— ஒருக்காலும் நீங்காதிருக்கிற
நா உடையார்க்கு—நாளை உடையவர்களுக்கு

கழல் கீழ்— திருவடிகளின்கீழே
இருந்தகணக்கு ஆம்—நிரந்தரஸைவையணை
யிருந்ததொருபரியோஜந்ததொடொக்கும்.

வ்யா. பொங்கித்யாதி. ஜலத்தினுடைய கொழிப்பால் வந்த கிளர்த்தியையும் கோ
ஷத்தைபு முடைத்தான கங்கையினுடைய கணராலேயாய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலுமுண்டான
ஏற்றத்தை புடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்டங் கடிநகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புருஷோ
த்தாமனுடைய திருவடிகளிலே. வெங்கலி நலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்சித்தன் விருப்பு
ற்று. விபிதஜ்ஞாநாதிகளை ஜெப்பிக்கும் க்ருமான கலியுகத்தால் வந்த நலிவென்ப தொன்
றில்லாத ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகாரன பெரியாழ்வார் ஆசைப்பட்டு, தங்கியவன்
பால்செய் தமிழ்மாலை. நிலைநிறுத்தாமத்தாலே செய்த தமிழ்த்தொடையானது. தங்கிய
நாவுடையார்க்கு. ஒருநாளும் நீங்காதே வந்திருக்கும்படியான நாளை புடையவர்களுக்கு.
அதாவது - எப்போதும் இத்தகைய சொல்லிக்கொண்டு திரியாமவர்களுக்கென்கை. கங்கையி
லித்யாதி. கங்கையில் - குளித்து - திருமால் கழலின்கீழே - இருந்த கணக்காமே. அதாவது -
இத்திருமொழி தங்கின நாவுடையவர்களுக்கு ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும், ஸர்வே
ச்வரன் திருவடிகளில் பிறப்பால்வந்த ஏற்றத்தையுடைய கங்கையிலே ஸ்நானம்பண்ணி, திருக்
கண்டங்கடிநகரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீபதியானவன் திருவடிகளின்கீழே நிரந்தர
ஸைவையணை யிருந்தத்தோடு ப்ரியோஜனமொக்குமென்கை. பகவத்பீதியிழே அதுக்கு
ப்ரியோஜனம்; அது இவர்களுக்கு மொக்குமென்றதாயிற்று. கக.

பெரியஜீர்த்திருவடிகளேசரணம்.

அடிவாவு.—தங்கையை சல மதிர் இமையவ ருமு தலை வில் திரை
வடதிசை முன்றெழு பொக்கோலி மாதவ.

ஆதிருமொழி-கக-க்கு, பாட்டு-க. அக.

(0)

நான்காம்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - மாதவத்தோன், ப்ரவேசம்.

தோதவத்தித் துய்மறையோர் துறைபடியத் துருடிரெய்துந்
 டெஃதிலைவத்தேன்சொரியும் புனலங்கமென்பதுவே. க.

பதவுரை.

தோதம் — பரிசுத்தமாய் தோய்த்து உல
 ரத்தின
 வந்து — வஸ்தாங்கமே யுதித்துவரவாய்
 தாய் — தாய்தான [குற்றமற்ற]
 மறையோர் — வேதத்தையேப தங்களுந்கு
 நிரூபகமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
 துறை — காவிரியில் நிரூபகத்துறை முந
 வீப துறைகளிலே
 படிய — திவந்திரளாக யோட
 (அந்நிலை)
 எங்கும் — எங்கும்
 அனாமபி — அலைபெயர்ந்து
 (பூக்களின் நாவங்கையிலைக்க,)
 போதில் வைத்த — அந்தப்பூக்களின் வைத்த
 தேன் — தேனானது
 சொரியும் — சொரியுட்படியான

புனல் — புனலையுடைத்தாய்
 அங்கம் என்பது — ' திருவாங்கம் ' என்
 னும் திருநாமத்தையுடைய
 திவந்திரளானது —
 மறி — திரைமறிகுற
 கடலவாய் — கடலிடத்திலே
 போய் — புதுதன் [ஸ்டவனான
 மண்டலம் — முதலாவிலகப்பாட்டு மட
 மாதவத்தோ } மந்தபஸ்ஸையுடைய ஸாந்
 தப்பத்தான } திபிரியின் பிள்ளையா,
 ஒதுவித்த — (ஸாந்திரி) தன்னை அன்பு
 யரம் பண்ணுவித்ததுக்கு
 தக்கனாய — தக்கனையாக
 உரு உருவே — அந்த புத்தன் இறந்தயோ
 திரைஞ்ஞ வடிவன்படியே
 கொடுத்தான் — கொண்டுவிட்டு கொடுத்த
 வன் கித்பவாலம் பண்ணுவிடு
 ஊர் — தேசம்.

வ்யா. மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகுடல்வாய் மாண்டானே. மஹாதபஸ்ஸையுடைய
 னானஸாந்திரி புத்தான், நெடுங்காலத்திலே, திவாமறிகுறகடலிடத்திலே புதுத்து மடிந்தவனே.
 ஒதுவித்த தக்கனையா. அப்பாபம் பண்ணின வரத்தாம் குருதந்தனாகொடுக்கத் தேடுகிறவன்
 விலே, இவனுடைய அறிமதுஷை சேஷஷடங்களை அறிந்தவனாகையாலே “காதலென்மகன்
 புதலிடர் கானென் கண்டு நீ தருவாயென்கு” என்று முன்பே ஸமுத்தத்தில் மந்தனான
 என்புத்தான்கொண்டு வந்து தரவேண்டும் என்று அபேகரிக்க, “அப்படியே செய்கிறோம்”
 என்று, அவன் அப்பபம் பண்ணுவித்ததுக்கு தக்கனையாக. உருவருவே கொடுத்தானார்.
 (க) “தம்வாஹம்யாக நூஸாஸாநம் பஸாவஹம்ஸாஸாநிநிஷ்டாஸிவெத்ரபுஷ்யதவாஹுஷ்யத”
 என்கிறபடியே பூர்வதேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் கித்ப

அத்ப்பகம்பண்ணி, அதில் அடித்தஜ்ஜராதந்தையும் அதுக்கு அதுநபான அதுஷ்ட்டாதத்
 கையமுடையாயிருக்கையாலேவை,சுகர் என்றேதிருபமாம்படியிருக்கை. துறைபடிய. “கங்
 கையிற் புனிதமாய காணி” என்கிறபடியே * கலந்திழி புனலான கங்கையினுங்காட்டில்
 பரிசுத்தமான காவேரிநிலை, பெரிப்பெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கான திருமுடித்துறை
 முதலான துறைகளிலே, திரள் திரளாக அலகாவித்து ஸ்காகம்பண்ணா. துளும்பியித்யாதி
 அப்படி அவர்கள் திரள் திரளாகப்புகுத்து ஸ்காகம்பண்ணுகையாலே எங்கும்அலையெறிந்து,
 ஆஸந்தமான புஷ்பங்களின் நாளங்களைப்போக்க, அத்தப்பூக்களில்வைத்ததேதுணைது சொரியும்
 படியான புனையுடைத்தாய், திருவாங்கம் என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற
 திவ்யநகரி. (உ) “கூர்ம ஸ்ரேஷ்ட ஸ்ரீ ஸ்ரீ நம: பொயிநாஃ ஹ்ரீபாடிவி ருதி: கொ
 ணுரிபுது தலூர ஸ்ரீமதி:கிஷ்டபு” என்றிற் எற்றத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே
 “அரங்கமென்பதுவே” என்று பரளித்திதோற்றவருளிச்செய்கிறார். க.

அ. இண்டாம்பாட்டு. வைதிகபுதாராயரும் பண்ணினவன் வந்திடுக்கிற தேசமிது
 வெல்கிறார்.

மூ.—பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்
 இறைப்பொழுதிற் கோணந்திகோதே தோருப்பதேதலுறைப்பணர்
 மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார்
 சிறப்புடைய மறையலர்வழி திருவாங்கமென்பதுவே. உ.

பதவுரை.

மறை— வேதத்தில் சொல்லப்போந்தபடியே
 பெரு— சிறந்த
 தி— மூன்று அக்கிகளையும்
 வளர்த்து இருப்பார்— வளர்க்குமவர்களாய்
 வரு— தந்தாம் திருமானிகைக் கெழுந்த
 ருளுகிற
 விருந்தை— அதிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
 களை
 அளித்து இருப்பார்— ஆதரித்துக்கொண்டு
 போருமவர்களாய்

மறையலர்— வேததாற்பர்ய மறிந்திருந்
 குமவர்கள்
 வாழ்— பகவதநுபவத்தாலே வாழ்நின்
 றுள்ள
 திரு அரங்கம் என்பது— [யே
 பிறப்பு அகத்தே— ஸுத்திகாகர் ஹத்திலே
 மாண்டு ஒழிந்த— மாண்டுபோய் விட்ட
 பிள்ளைகள் நால்வரையும் — ௨ நாலுபிள்ளை
 களையும்

இறை பொழுதில்— ஒருநொடிப்பொழுதில்
 இறைந்த

போதேகாணவொன்னுதபடி போய்விடுகையாலே, காலாம்பிள்ளையை ஸ்திரீப்ராஸங்கித்தேடுகிறவளவிலே, கர்ஷணாப்பக்கலிலே வந்து, 'இத்தவொருபிள்ளையையும் தேவரீர் அகழித் தருளவேணும்' என்று அபேசுதிக்க; கர்ஷணாணும், 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அநாமதிசெய்த வாகத்தாம், ஏகாஹிநீகைபாணகரதுவிலே திகழிகாயிருக்கிறவளர் எழுந்தருளவொன்னுது என்னு மத்தைப்பற்றி, 'கான்போய் அகழிக்கிறேன்' என்று அர்ஜுனன் என்றுநொன்றிப் பாஹ்மணையுங் கூட்டிக்கொண்டு போய்ஸூத்ரிதகாந்ஹத்தைச்சுற்றும் கார்த்திமுட்பட ப்ரவேசிக்கவொன்னுதபடி சாக் கூடமாகக் கட்டிக் காத்துநொன்றி நிர்க்கச்செய்தே, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவளவிலே பழையபடியே காணவொன்னுதபடி போய்விட்டவளவிலே, பாஹ்மணாவந்து அர்ஜுனனை 'கூத்திரியதம! உன்னிலேபன்றோ பிள்ளை போகவேண்டிற்று, கர்ஷணாநெழுந்தருளி அகழிக்கிறவித்தை நியன்றோ கெடுத்தாய்' என்று பர்த்தஸித்து, கர்ஷணாப்பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டொவ; கர்ஷணன் இத்தாதகன்ஸி பர்த்தஸித் தம் பண்ணி, 'அவனை விடு, உன் பிள்ளை காங்கொண்டு வந்து தருகிறேன்' என்று பாஹ்மணனுக்கு அருளிச்செய்து, போனபிள்ளைகளை மீளக்கொண்டு வந்து கொடுத்தான்" என்கிற கதையை வாக்ச்ரீஷுணா அருளிச்செய்திருந்தான்.

பிறப்புகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நல்லவறையும். "என்னுடைமனளி காதல் மக்களைப் பயத்தலுங்காணான்" என்கிறபடியே பெற்றவளுமுட்பட முதல்தில் விழிக்கப்படுகிறதபடி ஸூத்ரிதகாந்ஹத்திலே, "இன்னிடத்திலே போய்த் து" என்று தெரியாதபடி மாண்டுபோய்விட்ட காலுபிள்ளைகளையும். இவ்முட்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்தே. தீக்ஷிதலுப் பிற்கிற காலமாகையாலே பாதல்வவகம் தலைக்கட்டி மாய்ப் பிறவவகத்துக்குமுன்னு அல்லபகாலத்திலே, "எல்லாவலகுங்கழிப்பப் பட்டபுகழ்ப்பாசத்தாலும் வைதிதனுமுடனேறத்தின்னிடேர்கடளி" என்கிறபடியே பாஹ்மணனையும் அர்ஜுனனையும்கூடத் தேரிலே கொண்டேறி, அர்ஜுனனைத் தேரைகடத்தர்சொல்லி, அவ்நடத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும் ஆலாநாங்களுமாகி எல்லாவற்றிற்கும் அவ்வருகு பரிப்படியாக, காப்பருபரானதேர் காரணரூபமான தந்தவங்களுக்குள்ளே போகிறவிடத்தில் உருக்குலையால் நேருக்குத்தின்மை வயக்கொடுத்து நடத்திக்கொண்டு போய், தமல்வளவில் சென்றவாறே தேனாயும் இவர்களை யும் நிறுத்தி, "கூட்டுரொளியாய்கின்ற தன்னுடைச்சொறி" என்கிறபடியே ஜலத்திலே மத்ஸ்யமுலாவுமாபோலே தேடுகிறே ஸந்தரரிக்க வேண்டும்படி. நிவநிகத்தேஜோரூபமான பாரபதத்திலே, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப்புக்கு, காய்ச்சிமார், தங்கள் ஸ்வாதந்தர்யம் காட்டுகைக்காக அங்கே அழைப்பித்திட்டிவைத்த அந்தப்பிள்ளைகளை அங்குமின்றுமெடுத்தாக்கொண்டுவந்து மாதாபிதாக்கள் கையிலேகொடுத்து. ஒருப்படுத்த உறைப்பணர் "தா

யுடையாய், இதுக்கு உடனாக வேறுதரப்பட்டதை யறிந்திருக்குமவர்கள், பொருடடாயது பளித்துக்கொண்டு வருவதற்கு நேருவாங்கமென்பதுவே. ௨.

அ. முன்னுப்பாட்டு. கரிக்கட்டையைப் பிள்ளைபாக்கியும், பாண்டவர் தருடைய தேனார். பாரதயுத்தத்தில் அழிபாடபடி தோக்கியும் செந்தவன்வந்திக்குறி தேசமிதுவென் கிறார்.

மு — மருமகன் ஒரு சந்ததியை யுரிமீட்டு மைத்துன்னமார்
உருமகத்தேவிழாமே நருமகமாய்க் காத்தானார்
திருமுசாமாய்ச் செங்கமலம் திருமுசாமாய்க் கருக்குவினைப்
பொருமுசாமாய்நின்றாரும் புனலங்க மென்பதுவே. ௩.

பதவுரை.

செங்கமலம் — செந்தாயை மலரானது
திருமுசம் ஆம் — பெரியபெருமான் திரு
முசத்துக்குப் போலியாய்
கரு — கறுத்த
ருவன் — உற்பலமானது
திருசிறம் ஆம் — அவருளை ய திருநிறத்
தனக்குப் போலியாய்
பொரு — ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருதிய
முசம் ஆம் நின்ற — முசத்தை யுடைத்தா
ய்க் கொண்டு
அவரும் — அவரின் பின்
புனல் — சிவனாய்நிற்கையுடைய
அரங்கம் என்பது —
மருமகன் தன் — மருமகனுள் அரிமக்குவி
னுடைய

சந்ததியை — புத்தானம், கரிக்கட்டையாய்க்
கிடத்த பரிசுதித்தின் சரித்ததை
(திருவடிகளாலே வந்திக்கு,)
உரிநீட்டு — உரிநீட்டுவது பன்னரி
மைத்துன்னமார் — மைத்துன்னமான
பாண்டவர்களுடைய
உரு — சரிமானது
மகத்து — பாரதயுத்தமாய்நிற நாடுமதத்திலே
கிழாமே — கிழங்கு கசிக்கப்போகாமல்
குரு முசம் ஆம் — குருமுசமாய் நின்ற
(விஜய தேசங்களைப்பண்ணி)
காத்தான் — பரித்தவன் வந்திக்குறி
வன் — தேசம்.

உயர். மருமகனிருப்பது. மருமகனுள் அரிமக்குவினுடைய புத்தான பரிசுதித் தின் பாணனை மீட்டு. அதாவது — கரிக்கட்டையாய்ப்போனவனை (க) “யதிவெவ்வு ஸ்ரீ ருஷாஸு ஸ்ரீஸு க்ருஷி திபுத்தி. உயர்வாகம் செவ்வெவ்வுருஷம் தெந்நீவத வவாகும” எனறுருளிச் செய்து, (உ) “வாஜே நகஜோமெத ஸ்ரீ ஸ்ரீ ருஷாஸு க்ருஷி திபுத்தி நய । வஸுஸு பு

பாவந்திக்கப்பட்டதாய், *மண்ணின்பாய் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய திரு
 வள்ளத்துக்கு உகப்பாக விருக்குமதானகையிலே- பாரதபுத்தத்தை நாமேமதயஜ்ஞமாக அருளி
 ச் செய்தது. இதில் இவர்கள்விழுந்து நசியாமலிருந்தது- அடியேபிடித்து இவர்களை அபி
 மாதித்துக்கொண்டு குருமுகமாய் நின்று, வநஸ்த்தானகாலத்தோடு புரஸ்த்தான காலத்
 தோடு லாசியற ஹிதத்தையே உபதேசித்துக்கொண்டு தியவழிகளிலே போகாமல் விலக்கி
 நல்லவழிகளிலே நடத்து இப்படி அபிமாநியாய் நின்று சுகித்துக்கொண்டு போருகையாலே
 எவ்ஹ மிவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினாய்த்து. ஊர். இப்படி குருமுகமாய் நின்று
 பாண்டவர்களை சந்தித்தவன், தன்னையேநந்திலே ஒதுக்கினவர்களைல்லாநையும் தியவழி
 போய் நசியாமல் சுகிக்கைக்காக சித்பவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

திருமுகமாய்ச் செங்கமலம். செங்கமலமானது, பெரிய பெருமானுடைய திருமுகத்து
 க்குப் போலியாய். திருநிறமய்க்காருங்குவளை. கருங்குவளையானது அவருடைய திருநிறத்து
 க்குப் போலியாய். பொருமுகமாய் நின்றலரும் புனலாங்கமென்பதுவே. பரபாகத்தாலே ஒன்
 றுக்கொன்று எதிர்பொருவிற் முகத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு விசுவீக்கும்படியான ஜலஸம்
 சத்தியையுடைய அரங்கமென்பதுவே.

அ. நான்காம்பாட்டு. கைதேயிவசநமடியாக நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலேபோய் கண்
 டகரான ராகுலஸை நிரஸித்தவன் வந்திச்சிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—கன்றொழுத்தை சித்துரைப்பக் கோடியவன்வாய் கடியசொற்கேட்
 மன்றேடுத்த தாயரையு மிராச்சியமு மாங்கொழியக்
 கான்றேடுத்த நெறிடோகிக் கண்டகரைக் களைந்தாணார்
 தேன்றேடுத்த மலர்ச்சோலைத் திருவறங்கமென்பதுவே. ௪.

பதவுரை.

தேன் தொடுத்த— தேன்மாறாத
 மலர்— மலர்களைபுடைய
 சோலை — சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
 திரு அரங்கம் என்பது—
 கூன்— கூனியாகிற
 தொழுத்தை— அடியாட்டியானவன்
 சிதகு— திருவடிகேஷ மஹோத்ஸவத்துக்

வாய்— வாயினுண்டான [கேட்டு
 கடிய சொல் கேட்டு— வெட்டிய சொல்லைக்
 ஈன்று எடுத்த தாயரையும்— பெற்றதாயான
 பூரீகௌஸையாரையும்
 இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
 ஆங்கு ஒழிய— கைவிட்டு
 காண் தொடுத்த— காடு அடர்ந்திருந்துள்ள

95 "உய்யா" என்கிறபடியே ஜோதிதாஸ்யானவியன் யாதாசன்கமடா ராவிகைத்தன துணியில்
 ஏறிப்பார்த்தவாறே, பெருமானுடைய திருவபிஷேகத்துக்குத் திருப்படைவீட்டுல்லாம் கொ
 டித்துக்கிடக்கிற படியையும், (2) "ஷ்ரீநுஷ்ரீநுஷ்ரீ நெய்யாபாபு" என்கிறபடியே
 திரள் திரளாக வந்தகிடக்கிற ஜாஸம்மந்தத்தையும் மங்களவாழ்ப கொடிங்கொடியுமெல்லாம்
 கண்டு ஸ்ரீதிக்கமாட்டாதே தளத்தினின்று மிடுங்கிவந்து கைகேயியை பர்த்தலிற்று, "உன்
 மூற்றாட்டிமகள் அபிஷேகம் செய்பதேதேடுகொன், உன்மகள் அவனுக்கு இனி இழிதொழில்
 செய்திருக்கு மித்தனையிதே, இக்கதைப் பார்த்துக்கொண்டு நீ நிரூபிக்கிறதேது, அவனுடைய
 அபிஷேகத்தைக் குலைந்து உன்மகளை அபிஷேகம் பண்ணுகிறதும்படி ராஜாவோடே சொல்
 லு; அதுக்கு உபாயம், -முன்பே உனக்குத் தந்திருப்பது இரண்டுவாழ்மணியே, அவை இரண்
 டையும் உன் மகளை அபிஷேகம்பண்ணுகின்றதும், ராமனைக் காடேறப்போக விடுகையும்,
 என்று வேண்டிக்கொள்; ஸ்த்ய தர்மபரான ராஜாவால் செய்யாதொழியப்போகாதுகாண்"
 என்று திருவபிஷேகத்துக்கு விக்கிரமன துருத்திகளைச் சொன்னானிதே. கொடியவள் வாய்க்
 கடியசொல்லேட்டு இப்படி குப்பை சொன்ன வார்த்தையாலே கலங்கி, பின்பு ராஜாவுடனே
 "முன்புசொன்ன விரண்டுவாழ்மணம் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது- என்மகளை
 அபிஷேகம் பண்ணுகின்றதும், ராமனைப் பதிலுது ஸ்ம்வத்ஸம் வரலாஸார்த்தமாகப் போ
 கவிடுகையும்" என்ன; இத்தகையகேட்டு ராஜா இதுக்கு இரையாவைத் தோற்றுகிருக்க; "அது
 பதிலுரிதம் ஸ்ம்வத்ஸம் ஸ்த்யதர்மத்தைத்தர்ப்பால் கூட்டுப் போந்தவன் இப்போது ஸ்த்
 யத்தை அநிதரமிக்கொன், ஸகலதேவதைகளும் இன்ன அழியுங்கொள்" என்று இவள் கூப்
 பிட்டவாறே; அவன்சொய்யலாவதும் அநாமபெண்ணா; அவ்வாறிலே, அவன்ஸம்வத்ஸம்
 போகவிட்டு பெருமானே அழைத்துவிட்ட, அவர் எழுந்தருளி வந்து, சகாவர்த்தி கலங்கிட்டு
 க்கிற படியைக்கண்டு, "இதுக்கடி யென்?" என்று இவளைக்கொண்ட, இரண்டினை யெல்லாம்
 சொல்லி, "உன்மைக்காடேறப்போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார், உன்மைக்கண்டவாறே
 சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கொடுத்தனை; உங்கள் பீழ் ஸ்த்யதர்மத்தை நோக்கவும் நீர் அவ
 ர்க்கு பரியம் செய்யவும் வேண்டியிருந்ததாகில் அவர் தீண்டி காண் சொல்லுகிறேன், நீர் கடு
 க் காடேறப்போம்" என்று சொன்ன கொடுமைப்பாடுடையவன் கைகேயி வாயில் இந்த
 வெட்டிய சொல்லைக்கேட்டு. அன்றேத்த தூயறையும் இராச்சியமு மாக் கொழிய. "ஏகபுந்தர
 பாண நான் உன்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போரு மித்தனை" என்று பின்புறார்
 ந்த பெற்றதாயான கொணலையாரையும், வந்தாவாங்களைவிட்டு ஜங்ககங்களைவிட்டு வானியற்
 தன் குணங்களை விட்டுப்பெட்டு, பின்பில் தரிக்கமாட்டாதபடியிருக்கிற ராஜபந்தையும் கைவிட்டு
 கான்தொடுத்த றாவிபோகி. (3) "கெவநெட வநமகவை" என்கிறபடியே காட்டோடு
 காடு தொடுத்துக்கிடக்கிறவழியே, "கெவ்வாயிலே கெடுங்கண்ணேரிதழியு மிளங்கொவும்

வாங்குகளான சோலைகளையுடைய திருவரங்கமென்னும் திருநாட்டிலுள்ள
 ஹனுத்த விசோதிகளோ நிரலிந்து ஆச்சரித ரகசுநாம் பண்ணுகைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணு
 கிற தேசம்.

தேனித்யாநி. தேன்மாறாத மலர்களை யுடைத்தான சோலை. அன்றிக்கே,
 “தேன் ” என்று- வண்டாய், வண்டுகள் மாறாமல் படிந்து கிடக்கிற புஷ்பங்க
 ளை யுடைத்தான சோலை என்னுதல்; “கோல்தேன் பாய்ந்தொழுதும்” என்கிறபடியே-
 கொம்புகளில் தேன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாய்ப் பூமாறாத சோலை யென்னுதல். இப்படி
 யிருந்துள்ள சோலைகளையுடைய திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வதுவே. ...ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. ராவணாவதம் பண்ணி, இந்த லோகத்தை ரகசித்தருளினவன்
 வர்த்திக்கிற தேசமிறுவென்கிறார்.

மு.—பெருவரங்க எவைபற்றிப் பிழக்குடைய விராலணனை
 உருவரங்கப் பொருதழித்தில் லுகினைக் கண்பெறுத்தானார்
 குரவரும்பக் கோங்கலாக் குயில்கூவுங் குளிர் பொழில்சூழ்
 திருவாங்கமென்பதுவே பென்றிமுமால்சேர்விடமே. ஐ.

பதவுரை.

குருவு— குருவுகளானவை
 அரும்ப— அரும்பிச்செல்லவும்
 கோங்கு— கோங்குகளானவை
 அலா— அலர்ந்து செல்லவும்
 குயில்— குயில்களானவை
 கூவும்— கனித்துக் கூவுப்படியான
 குளிர்— குளிர்ந்த
 பொழில்— சோலைகளாலே
 சூழ்— சூழப்பட்ட

திரு அரங்கம் என்பது—;

பெரு— பெரிய [வரங்களானவற்றை
 வரங்கள் அவை— பரஹ்மாதிகள்கொடுத்த
 பற்றி— தனக்கு பலமாகக்கொண்டு

பிழக்கு உடைய—தேவர், ரிஷிகள்முதலான
 ரிடத்து சீமைசெய்கையையே இயல்வாக
 உடைய

இராவணன்— ராவணனுடைய

உரு— ரூபமானது

அரங்க— சிற்றம் பிற்றமாய்ப்படி

பொருது— போர்செய்து

அழித்து— பரஹ்மாஸ்தரத்தாலே பரான
 னை யழித்து

இ உலகினை— இந்தலோகத்தை
 கண்பெறுத்தான்— காத்தவனாய்

என்— என்னுடைய

திரு மால்— ஸ்ரியோபதியானவன்

சேர்வு இடம்— விரும்பிச்சேரு மிடமான

ஊர்— தேசம்.

என்கிறபடியே லோகத்தைப்பல்லாம் பட அடித்துக் கடந்து கூப்பிடுபபடி பண்ணுகிறதே இவன் திரிவது. உருவரங்கப் பொருதழித்து. இப்படியிருக்கிறவனை அழியச் செய்து மிடத்தில், “தோள்கள்தலை துணிசெய்தான்” என்கிறபடியே - “அகப்படாதவன் அகப்பட்டான், தப்பாமல் கொன்றுவிடுவோம்” என்று பாராதே, தோள்களைக்கழித்தும் தலையைச் சினைத்தும் போதுபோக்காக நின்று கொல்லுகையாலே ரூபமானது அவயவங்கள் பித்தம் பித்தமாம்படி பொருது, பின்பு ப்ரஹ்மாஸ்தத்தாலே ப்ராணபர்யந்தமாக அழித்து. இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தான். இந்த லோகத்தைக் கண்பெறுவித்தவன். “கண்” என்று - நிர்வாஹக வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - கிரோதியான ராவணனை நிரஸித்து, அவனுலே நேருக்குண்ட ப்ராணிகளையெல்லாம் சகதிகையாலே, இந்தலோகத்துக்குத் தானே சகதிகளென்னுமிடத்தை யறிவித்தவனென்கை.

குரலித்யாதி. குரவுகளானவை அரும்பிச் செல்லவும், கோங்குகளானவையாலர்ந்து செல்லவும், குயில்களானவை ஹர்ஷத்தாலேயிருந்து கூவுப்படியான குரலிரந்த சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருக்கிற. திருவரங்கமென்பதுவே. திருவரங்கமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற வதுவே. இத்தால் - அநேக புராண ப்ரசஸ்தமாகையாலும் ஆழ்வார்களுெல்லாரும் ஒருமிடமாக அருளிச்செய்கையாலு முண்டான ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. எந்திருமால் சேர்லிடமே. ராவணவதாரந்தரம் “திருமகளோடு இனிதமர்ந்த” என்கிறபடியே— பிசாட்டியோடே கூடி ரணோத்தரானிருந்த என்னுடைய ஸ்ரியபெதியானவன் பரமபதாதி களுெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் விரும்பி, வீடாயர் மெயிலே சேருமாபோலேசேருகிற ஸ்த்தலம்.

“இவ்வுலகினைக் கண்பெறுத்தானான எந்திருமால் சேர்விடமான ஊர் திருவரங்கமென்பதுவே” என்று அச்வயம். ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. பாதாளவாஸிகளான அஸுரர்களை, தேவர்களுக்காகத் திருவாழியை யேவி, கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மு.—கீழலகிலசூரர்களைக் கீழங்கிருந்து கிளராமே
ஆழிவிதேதவருடைய சருவழித்த வழிப்பணார்
தானழமடலுரேஞ்சித் தவளவண்ணப் பொடியணிந்து
யாழிளிசைவண்டினங்க ளாளம்வைக்குமாங்கமே. சு.

பதவுரை.

அரங்கம்— அரங்கமே நகரானது;
கீழ் உலகில்— பாதாளலோகத்திலுள்ள

அழித்துப்போகட்ட
அழிப்பன்— சத்ரு சிஸைநகஸ்வபாவனா
வன் வந்திருக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கீழுலகிலகாரர்களை. பாதாளலோக வாகனிகளான அஸுரர்களை. பாம்புக்குப் புற்றுப்போலே, என்றுமொக்க அஸுரர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமாஸீதே பாதாளந்தாநிருப்பது. இப்படி மிகை மிகுந்துவந்து தேவர்களுடைய புத்தம் செய்யாநிற்பர்களாய்த் து. அப்படி அவர்கள் வந்து தேவர்களை அடர்க்குங்காலத்தில், தேவர்களுக்காக நின்று அவர்களை அழிப்பதெய்யம் கடவனாயிதே ஸர்வோவரனாநிரூபது. இப்படி பலகாலம் வர, அழியவிடச்செய்தேயும், பின்னையும் அடிக்கெடாமல் கிளர்ந்து வரப்புகுவாறே. கிழங்கிருந்து கிளராமே. அப்படி அடிக்கிட்டு கிளராதபடியாக. ஆழிலிதேது அவருடைய கருவழித்தவழி ப்பன். * கருதுமிடம் பொருள் திருவாழியாழ்வானை யேவிவிட்டு, அவர்கருடைய கருவன வாக அழித்துப் போகட்ட பாதிரகந் நிரஸை ஸ்வபாவன். ஊர். பின்பும் அங்குமினத்த விசேஷிகளை நிரஸிக்கைக்காக நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

தாழைமடலாறீஞ்சி. மலரத்தொடங்குகிற தாழம்பூமடலினுள்ளே பரிமளத்தில் லோபத்தாலே உடம்பை உரோகிக்கொண்டு புகுந்து. தவளவண்ணப் போடியணிந்து, அந் தினுள்ளினுண்டான வெளுத்த நிறத்தைபுடைத்தான அண்ணத்தை உடம்பெங்கும் அணிந்து கொண்டு. யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும். அந்த ஹர்குபர்க்குத்தாலே, யாழோசைபோலே யிருக்கிற இனிய இசையை புடைய வண்டினுடைய நிரங்களானவை பாடு கைக்கு அடிக்கொண்டு “தென, தென” என்று ஆளத்தி வைவாநிற்கு மரங்கமே. ... ௨.

அ. வீழாம்பாட்டு. லோகபீடை பண்ணித்திரியும் பாபரான அஸுரர்களை நசிப்பித் துப் போகட்டவன் வந்திருக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

ஞா.—கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறியப் பிழக்குடைய வகரங்களைப் பிணம்படுத்த பெருமானார் தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு தேழிப்புடைய காலிரிவந் தடிதொழுஞ் சீரரங்கமே. எ.

பதவுரை.

வேணு' மென்னுமாப்போலே யிருக்கிற
தவகியை யுடைய
காவிரி— காவிரியானது
வந்து— ஆரவாரித்து வந்து
அடி— திருவடிகளை
தொழும்— தொழாசிறிந்து
சீர்— சிறப்பையுடைத்தான
அரங்கம்— திருவரங்கமானது—
கொழுப்பு உடைய— :கொழுப்பையுடை
த்தாய்

த்திலே இழிந்து
குமிழ்த்து— குமிழிகளப்பி
எறிய— அலைபெறியும்படியாக
பிழக்கு உடைய— லோகத்தை வருத்தா
கையாகிற பிழைபையுடைய
அசுரர்களை— அஸுரர்களை
பிணம்படுத்த— நாசமாக்கினிட்ட
பெருமான்— ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற
ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. கொழுப்புவைய செழுங்குருதி. ஊட்டுப்பன்றிபோலே பிணம் கொழுக்கும்படி
போஷகபதார்த்தங்களை ஜீவித்து உடம்பை வளர்த்துக்கொண்டு திரிகையாலே, ரத்தமும் கொ
ழுப்புவைத்தாய் அழகிதாயிருக்குமிறே; அத்தைப்பற்ற “கொழுப்புவைய செழுங்குருதி”
என்று அருளிச் செய்கிறார். கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறிய. இப்படி பிருந்துள்ள ரத்தமா
னது ஊற்று மாறாமல் கிளர்ந்து அருவி குதித்தாற்போலே நிலத்திலே யிழிந்து குமிழி கிள
ம்பி அலைபெறியும்படியாக. பிழக்குடைய வசுரர்களை. லோகத்தை யுடைய பீடித்துக்கொ
ண்டு திரியும் பிழைகளை யுடையான அஸுரர்களை. இத்தால்- அஸுர யோரியில் பிறந்தா
ரெல்லாரையும் நிரஸிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே; அவர்கள் செய்த பிழைக
ளைக் கணக்கிட்டே நிரஸிக்குமென்னுமிடர் தோற்றுகிறது. பிணம்படுத்த பெருமானார். இப்
படி பிருக்கிறவர்களை நிரஸிக்கிற விடத்தில், அங்கவைகல்யங்களைப் பண்ணிவிடுதல், குற்று
யிராக்கி விடுதல்செய்கையன்றிக்கே, நிரஸயவிராசமாக்கினிட்ட ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற தேசம்.

தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யிர்த்துக்கொண்டு. பெரிய மலைபிடத்திலே வளர்ந்
து, ஒருவரிருவரால் தழுவ வரிதாம்படி யிருக்கிற சந்தனமாங்களை வேரோடே அகழ்ந்து இ
ழுத்துக்கொண்டு. தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடிதொழும். “இத்தைக் கைக்கொண்டருளவே
ணும்” என்னுமாபோலே யிருக்கிற முழங்கின தவகியையுடைய காவேரியானது, ஆதரத்
தோடே வந்து, தான் கொண்டுவந்த சாத்துப்படியையும் பெரியபெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்
தைத் திருவடிகளைத் தொழாசிறிக்கும். கீரங்கமே. இப்படி பிருந்துள்ள சிறப்பை யுடைத்தான
அரங்கமே. எ

எல்லேன்” என்று அவன் கொண்டுவரத்துக்கு விசேடமாக அழிப்பதற்காகக் காக்கிறேன் இவ்வதாரமர்நவேண்டிற்று. (சு) “நாஸ்த்யாயதே ந ஸ்ஞாநவாலிஸ்தஸ்யாயதே ந ஸ்ஞாய” எனனுப்படியிறே அப்போது அவதரித்தது. ஆகையாலே கேவலம் விற்றமென்றாலும் நசவிற்றமென்றுமிடம் அத்தகாத்தரித்தபாய் வரும். “ஆப்” என்கிறதின - இப்படி இரண்டிவடிவவாயும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தகிடத்தில் சேராச்சேர்ந்தியா யிருக்கைபன் திக்கே, சேர்ப்பாலும் கண்டசர்க்கனாயும் சேர்ந்தாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று ரஸாவஹ மாய்ச் சேர்ந்து, அதுபலிப்பார்க்கு அத்தாத்திபோக்காய் யிருக்கையாலே. “அமுநியான் தாளேயரியுருவன்றனை” என்றாரிறே திருாழிசையாழ்வார். அங்காத்தவாயும் பொருந்த முகமும் நா மடிக்கொண்டவதும் குத்தமுறக்கனையும் அகிர்ந்த அட்ட ஹாஸ்தமாயிருக்கிற விருப்பிறே இலர்க்கு அழகிதாய்த் தோற்றுகிறது. ஆச்சிதவிதோதி நிர்ணயாத்த மாசுக்கொண்ட வடிவாகையாலே, அவ்வடிவும் அதிலுண்டான வ்யாபாங்களுமெல்லாம், பாலுக் குணஜ்ஞாந முடையவர்களுக்கு அழகுக்குடலாய்த் தோற்றுகிறே. எல்லையில்லாத் தூணியையு மவுண்ணையும். எல்லையில்லாத பரப்பையுடைய பூமியையும், எல்லையில்லாத பெருத்தவக்தை யுடையனான ஹிரண்யாஸுரனையும். பூமிக்கு எல்லையில்லாமைபாவது - தயிபுகளும் ஸமுத்தரங்களும் போலன்றிக்கே, எல்லாம் தன்னுள்ளையாம்படி. பஞ்சாசத் கோடி. விஸ்தீர்ணையாயிருக்கை. ஹிரண்யனுடைய தபஸ்ஸுக்கு எல்லையில்லாமைபாவது - இவன்கொண்டவரம் ஹிரான்றே அவதி காணலொன்னுதபடியிருக்கை. இடந்தான். திரு வெயிற்றாலும் திருவுகிராலும் இடந்தவன். திருவெயிற்றிலே பூமிபை யிடக்கையாவது - அண்டமித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுகித்தெடுக்கை. திருவுகிராலே ஹிரண்யணையிடக்கையாவது - “பொன்னன் பைம்பூண்டுருளிடந்து” என்கிறபடியே - தேவர்களுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மாரவை, அகவாயில் ரத்தம் குகுகொண்டு “இவ்வையமுடு பெருகீரில் மும்மைபெரிது” என்கிறபடியே எங்கும் பெருகுப்படியாக “பிளவெழுமிட்ட குட்டம்” எனனுப்படி இருபிளவாக்குகை. ஆக, ஹிரண்யாக்ஷனாலும் ஹிரண்யனாலும் ப்ரணயிசியான பூமிப்பிராட்டிக்கும் பத்தனான ப்ரஹ்மாதனுக்கும் வந்த ஆபத்துக்களை, இரண்டவதாரமாய் வந்து போக்கிவைய சோல்வீற்று. ப்ரீவராஹமாய் ப்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்குப் பண்ணின ரக்ஷணம், அல்லாத ரக்ஷணங்கள் போலன்றிக்கே முக்யமான ரக்ஷண மிறே எல்லார்க்குமேல. ப்ரீநீர்விறம்மாய் ப்ரஹ்மாதனுக்குப் பண்ணின ரக்ஷணமும், எல்லார்க்கும் கண்டு தெளிபலாம்படி யிருக்குமிறே. ஊர். இப்படி நித்யாச்சரிதையான பிராட்டியோடு இன்று ஆச்சரித்த ப்ரஹ்மாதனோடு வாசியற தன்னை அழியமாறிவந்து ரக்ஷித்தவன், பின்புள்ளனையும் ரக்ஷிக்கைக்காகவந்து வாஸம்பண்ணுகிற தேசம்.

எல்லியம்போதிகுஞ் சிவனவண்டு எம்பெருமான் துணம்பாடி. “அறுதால்லிவண்டு

கடும். பல்லிகைப்பூவாகிற வெள்ளிய சங்கை ஊதாசிற்கும். அதாவது-ஸாபங்கால புஷ்ப
மான பல்லிகைபூவையுடைய பூவை அது இருந்து ஊதும்போது, அந்தப்பூவானது அலரு
வதுக்கு முன்பு தலைகுவித்து மேல்பருத்து காம்படிநேர்ந்து வெளுந்த நிறத்தைபுடைத்
தாய் சங்குமேலே யிருக்கையாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதுமாபோலே யிருக்கு
மாய்த்து. அத்தைப்பற்றி இப்படி யருளிச்செய்கிறார். மதீளரங்க மேன்பதுவே. இப்படி.
யிருந்துள்ள சொசை சிறப்பையுடைத்தாய் அரணுப்போரும்படியான திருமறியையுடைத்
தாயிருக்கிற திருவாங்கமென்பதுவே. அ.

அ. ஸுப்பதாப்பாட்டு. அநேக தர்ஷனாந்தமிட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான
விநாயக வைஷ்ணவராயத்தையுடைய அச்சரித வ்யாமுத்தனாவன் வர்த்திக்கிற தேச
மிதுவேன்கிறார்.

மு.—குன்றோ கோழுமுகில்போற் குவளைகள்போற் குரைகடல்போல்
நின்றோ கணமயில்போல் நிறமுடைய நேடுமாவூர்
குன்றோ பொழில்நுதலித்து கோடியுடையார் முலையனவி
மன்றோ தென்றலுலா மதீளரங்க மேன்பதுவே கூ.

பதவுரை.

தென்றல்— தென்றல் காற்றானது
குன்று— மலபரவதத்தினுள்ள
பொழிநீரோ— பொழில்சுளிசிறிதையிலே
அழைந்து— துறந்து
கோடி— வந்திச்சிறையுடையோன்
இடையார்— இடையையுடையான வந்தி
கருடைய
முலை— கலவைச்சாந்தணிந்த முலைகளை
அனாவி— ஸ்பந்தித்து
மன்றோ— காற்கந்திரனினுடே,
உலா— உலாவா நின்றுள்ளதாய்
மதீள்— மதீளர்களைபுடையதுமான
அரங்கம் என்பது—;

முகல்போல்— மேகம்போன்ற குவிந்தநி
வையுடையனாய்
குவளைகள் போல்— கருகெய்தல்போன்ற
பளபளப்பையுடையனாய்
குரை— கோஷியா சின்றுள்ள
கடல்போல்— கடல்போன்ற காம்பிற்பத்
தை யுடையனாய்
சின்று ஆகி— கவிப்பாலேசின்று ஆடா
சின்றுள்ள
கணம்மயில் போல்— மயில்சுரன்போன்ற
புகைநாயுடையனாய்
நிறம் உடைய— அழகையுடையதுமான
நேடுமால்— ஆச்சரிதவ்யாமுத்தனா எம்

ன்னுமைக்கு ஹாஷத்தின்மேல் திருமேனி நிறத்தனனையே சொல்லுகிறான் வடிவழகையுடைய. நிறம்- அழகு. அன்றிக்கே, திருமேனி நிறத்தனனையே சொல்லுகிறான் போது, கண்டகன் மயிர்க்குச்சிவிடும்படியான குளிர்த்திக்கு-நீர்க்கொண்டெழுந்த காளமேகத்தின் நிறத்தையும், நெப்ப்புக்கு-குவளைப்புவின் நிறத்தையும், இருட்சிக்கு-கடலின் நிறத்தையும், புகர்ப்புக்கு - மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் தீர்த்தாந்தமாகச் சொல்லுகிறதென்று நியமித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒன்றே உபமானமாகப் போருவதல்லாமையிலே அங்கும்இங்கும் கதிர்வேறுகச்சிச் சொல்லுகிறார். நெமோலுர். (க) “ ஊகா நாட ” என்கிறபடியே-இவ்வடிவழகை ஆச்சிரீதர்க்கு முற்றுட்டாகக்கொடுக்கும் நிரதிகய வ்பாமோ ஹத்தையுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

குன்றித்தாதி. “ தென்னன்பொதியில் செழும் சந்தின்தாதனைந்து ” என்கிறபடியே மலயபர்வதத்தில் சந்த வர்க்குங்கையுடைய பொழிஸ்களுடே துழைந்து அங்குண்டான பூக்களின் தாதுகளை அனைந்து அரிமிவிபான பரிமளத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு டோந்து. கொடியிடையார் முலையணல். நேர்மைக்கும் துடங்குதுலுக்கும் கொடிபோலையிருக்கும் இடையையுடையான ஸ்திரீகளுடைய சந்தர குங்குமா த்பலங்கா அத்தமான முலைகளை ஸ்பர்சித்து அங்குண்டான பரிமளத்தையும் அனைந்துகொண்டுபோந்து. மன்னுதேன்றலுலா. அது கைபுருந்த கர்வத்தாலே வெளியிலத்திலே புறப்பட்டு மன்னுகரினாடே தென்றலானது உலாவா நிற்கும். மதிளாங்கமென்பதுவே. இப்படி தென்றலுலாவதுமாய் அரணுகப் போரும் மதிளையுடைத்தானதுமான அரங்கமென்பதுவே. கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரியபெருமானை யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான சேஷத்வப்ரதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மு.—பருவரங்க எவைவற்றிப் படையாலித் தெழுந்தானைச்
செருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் றிருப்பதிமேல்
“ திருவரங்கத் தமிழ்மலை விட்சித்தன் விரித்தனகொண்டு
இருவரங்க மெரித்தானை யேத்தவல்லா ஈடியோமே. டி.

பதவுரை.

பரு— பெரிய
வரங்கள் அவை பற்றி-ப்ரஹ்மாதிகள் கொடு
த்த வர்களை பலமாகக்கொண்டு

பொருது— போர்செய்து
அழித்த - அழித்துப்பொகடப் -
திரு ஆளன்—விசுபுரீ யையுடையவனுடைய
திரு பதி மேல்— திருப்ப திவிஷயமாக
பெரியபர்வதார் [யா]

வ்யா. பருவாங்களைவைப்பற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் பச்சுலீலே பெற்ற பெரியவர்களான வற்றைத் தனக்கு பலமாகப் பிடித்து. பண்டயாலித்தெழுந்தானே. “தான் போதுமென்றெழுந்தான்” இத்தாதிப்படியே தன்னைப்போப்பொலிபி நினைத்து, யுத்தவிஷயமாக கர்வத்துக் கொடுத்துவந்த சாவணனை. திருவாங்கப் பொருதழித்த. யுத்தத்திலே அலாணுடைய அழிமாநெல்லாமழிபுட்படி. சொருது முடித்துப் பொகட்ட. திருவாளன் திருப்பதிமேல். வீரபூரிஸையுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேசிகரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜனே நாடினிலேயாய், அத்தேசசெய்யப்பத்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம். திருவாங்கத்தமிழ் மாலோரித்தாதி. பாட்டுத்தேசனும் திருவரங்கமேன்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான தமிழ்த் தொடையாக, பெரியாழ்வார் விஸ்தரேன வரூளிச்செய்த இப்பத்தைபுங்கொண்டு. திருவாங்கமெரித்தானே. மதுரைகடபர்களாகிற இருவருடைய சரித்திரத்தையும் திருவளந்தாழ்வாணுடைய சுவாஸோஷிணத்தாலே தக்தாமாகிப் பொகட்டலானே. “காய்த்திருமொழி, நிக் கதிரிலகுமா மலரிகன், எய்த்தபணக்கதிர்மேல் வெல்லுரிப்ப, வாய்த்த, மதுரைகடபரும் வயிற்றுக்கொண்டார்” என்னகடவந்தே. ஏத்தவல்லாடியோமே. இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி வினோதிரிசைநிலரான பெரியபெருமானை, வாய்படைத்த ப்ரயோஜம் பெறுப்படி. ஏத்தவல்லவர்களுக்கு அடியராயுள்ளவர்கள் நாங்கனென்று தம்முடைய ஸம்பத்திகளையும் கூட்டிக் கொண்டு வருகிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமானே யேத்துமலர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்தாராய்ந்து. 0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளெசானம்.

அடிவாடி.—மாதவப் பிறப்பு மருமகன் கூன் பெருங் கீழ்
கொழு வல்லெயிற்று துன்று பரு மரவடி.

—(0)—

ஆக, திருமொழி-௩௭-க்கு, பாட்டு-௪0௯.

ப், நி சிறவாணையா லீல மீனாடும் தனுப்பவிஷய னாவததப்பாய்ப், முன்பு அது பரிந்துரைக்கப் பன்றபே முகமேதென் பெரிய பெருமானுடைய தின்பசெய்து தானிடே அதுகளை அப்பாய் கோண அதுபலிந்து வித்தாக்கா சின், மிகையாண்டு தக்கம்பந்தியா பாயப்பாய்மாயா நிருவாங்கம் திருப்பநீர் ஸூடைய வைபவ விசேஷங்கடையும், முன்பு உத்தமான பாயாம்புறங்கே பாகாராத்திரைனே பேசியதுபலித்து பரிதாய்ச் செல்லுகிருள்- இத்திருமொழியில். ... *

அ. முத்தப்பாட்டு. மீண்டு எழுந்தருளுமாறுக்கு விசுவாணாயக முறையதாழ்வானும் குத் திருவடிகிலைகளைக் கொடுத்தும்போய், தேவர்களுக்கு அநோதிபாண பாவனாதிக்கை கிரளித்து மீண்டுவந்து லோகத்தையாண்டருளினவன் வந்ததிக்கேழ் தேசவிசுவசெய்கிருள்.

௩.—மரவடிபைத்தம்பிக்கு வான்பணடம் வைத்துப்போய் வானோர்வாழச்
செருடையதிசைக்கருமம் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்கோயில்
திருவடிதந்துக்குருவுந் திருவந்தகமலர்க்கண்ணும் காட்டினின்று
உருவுடையமலர்க்கீழ் காற்றூட்டவோசலிக்கு மொளியருங்குமே. க.

பதவுரை.

உரு உடைய— அழகையுடைய
லீலம் மலர்— கருகெய்தல் மலரானது
திரு அடிதன்— பெரிய பெருமானுடைய
திரு— அழகிய
உருவும்— திருமேனி நிறத்தையும்
திருமங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய
மலர்— விகளிப்பான
கண்ணும்— திருக்கண்களின் நிறத்தையும்
காட்டி நின்று— பாகாரிப்பித்து நின்றதாய்
காற்று ஆட்ட— காற்று அசைக்க
ஒசைக்கும்— அசையா நின்றுள்ள
ஒளி— ஒளிவாயுடைத்தான
அசங்கம்— திருவாங்கமானது;-
தம்பிக்கு — (சித்தாட்டத்தில் பப்பத்தி

வானோர்— ராகஷஸாஸ் தலைவர்பட்ட. நேசவ
மலர்
வாழ— அலைச்சலற்று வாழும்படியான
போய்— சித்தாட்டத்தினின்றும் அவ்வாறு
கேளோம்
செரு உடைய— அடித்தம்பிக்கைக்கு இட்டுப்
நிறுத்த
திசை— தகவியாதிக்கிலே சென்று
கருமம் திருத்தி— பாவனாதிக்கை கிரளி
த்து விடுவாறுவானை பாயப்பாய்க்கை
பண்ணிவைத்து
வந்து— பிராட்டியோடே கூட நிருவாயி
க்பாய்க்கு எழுந்தருளிய

சாஷஸனா பரமபுருஷத்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, சாவணன்வந்து, தண்டகாரணியத்திலே
 எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே பிராட்டியைப் பிழைத்துக்கொண்டேபோக, அது நிகழ்ந்ததாக,
 (க) “கூசிடுஷ்டி ல்ஷெபி தீசெவந்தா ரபிராஜசுரக்யஸி” என்று வைங்கல்பித்து
 அவர்களைத் தேடித்திரியச்செய்தே, சாஜ்பதாரங்களை விழுந்து சாமடைத்துவிடந்த பிறகு
 ஜனாங்கனாடி அவசோகிட உறவுக்கொண்டு அபரக்து சந்தரவான வானிய சிரலித்து அவ
 ரை சாஜ்பதாரங்களைசேடை கூட்டி, பின்பு அவனையும் அவருடைய பரிசுரத்தையும் துணையாகக்
 கொண்டு கூட்டிப் போகச்செய்து, “மறுகரை யதறலேறி” என்கிறபடியே - அவ்வழியிலே
 லங்கையிலே போய்ப்புர்த்து, “எரிமலே லாங்கொடிக் கங்கைமேகத நின்னுயிர்கொண்டு”
 என்கிறபடியே - * இலங்கை பாழாவாம்படி, சாவணனுடைய பரிசுரமான சாஷஸனா யடை
 யக் கொண்டு, பின்பு சாவணன் பன்னையும் முடித்து, லங்கைக்கு சாஜாவாக விபிஷணுந், வானை
 அபிஷேகம் பண்ணிவைக்கை.

வந்து, சாவணாவதாரகாரப் பிராட்டியோடே கூடியருளி, (2) “உதாஃஸெய்மி
 லுஜுஸு - வ - ஷபுலாதி ரலகுதுயு” நெருக்கிய பதிக்கா ஒருவெருக்காரி கை -
 தாஸ மது” என்று பதிறுந்து பண்ணிப்போன பூரீபா, சாஷஸனை அழியக் கொடுக்கவொ
 ன்னுது என்று புஷ்பகவியாகத்திலேயே, பெரிய நவநாபோடேய்ண்டு திருவையோத்தைப்
 யிலே யெழுந்தருளி, உலகாண்ட, எழுந்தருளினப்போலே திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி
 பதினாலாண்டிரிந்து உருளிக்கிடந்த திருவையோத்தையிலும் கோவை ஜபதத்தினுமுள்ள
 பரணிகாரானவை வாழாப்படியாகவும், (3) “நாசேகேசு மாவஸுஜெனா நாஷுஷமிஸ
 நுவரஸுபு” என்கிறபடியே - சிறியத்தைப்பெரியது கூடியதாயாகவும், (4) “நாசே
 ராசேராவாஜேதி வுஜா நாசேஷவ சயாஃ” என்கிறபடியே - சாட்டங்கத் தன்னுடைய
 குணாதிதாப்த் திருமாமேசொல்லி வாய்வுத்தும்படியாகவும், (5) “உஸுஷபு லவ
 ஸ்ராவா ஸுஸுஷபுஸகதிவ நாசேராவாஜு சுவாவலிவா” என்கிறபடியே - பதினே
 சாயிரம் ஸம்ஸந்தியிருந்து லோகத்தை வளையமாக ஆண்டருளின. திருமால்கோயில், இப்
 படி சாஜ்யத்தை சிவனுக்கிறவனில், பிராட்டியைப்பிரித்து கொடுக்கலமிருந்த இழவுநா
 “திருமால்” என்னும்படி பின்பு அவசோகிட கூடியவன், ஆச்சித ஜகங்களை யெல்லாம்
 சகிக்கக்கூடாது நிதம்பாஸம் பண்ணுகிறோமே.

திருவடியிப்பாதி. ஸம்ஸந்தியாமியான பெரிய பெருமானுடைய அழகிய திருமேனி
 நிறத்தையும், பெரிய பிராட்டியாருடைய விசைதமான திருக்கண்களின் நிறத்தையும் பாகா
 சிப்பித்து கின்று, அமுனகாபுடைத்தான நீலமலானது, காற்று அசைக்க அசையாநிற்கும்

அவ்வளவுடையோடு மறுதலித்துவிட்டு ஆச்ரிதரை அழித்தருளும் பெரியபெருமான் குணத்தை யருளிச்செய்து, இப்படியிருக்கிற விவர்க்கொழிய வேறொருவர்க்காவோ வென்கருச்.

மு.--தன்னடியார் தீர்த்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சித்தருரைக்குமல் என்னடியாரதசெய்யார் செய்தாரோல் னன்றுசெய்தாரென்பாரோலும் மன்னுடையபலிபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கண்ணைவைத்த என்னுடையதிருவாங்கர்க்கன்றிபு மற்றொருவர்க்காளாவோ. உ.

பதவுரை.

தாமரையான் ஆகிலும் - புருஷகாரபுதை யானிடிராப்பியாசெயாகிலும் தன் அடியார் திரித்தகத்து - தனக்கு அடி வைப்பிட்டவர் விஷயத்திலே

[தனக்கு - எம்பெருமானுக்கு]

சிதகு - அவர்கள் குற்றங்களை உரைக்கும் வல் - கணக்கெடுச் சொல்லத் தொடங்கினையாகில்

என் அடியார் - 'எனக்கு தேஷபூதரான வர்கள்

அது - பேர்சொல்லவற் கூடக் கூசவேண் மெப்படியான அக்குற்றங்களை

செய்யார் - செய்யாரிட்டார்கள்'

செய்தார் வல் - (பொறுக்கைக்கு எம்பெருமானுண்டு என்னும் நினைவாலே, பாரமாதிகாராகச்) செய்தார்களை யாகிலும்

தன் செய்கார் - அனவரதப்பங்குயர்; [அவை எனக்கு போக்யந்தனே என்றபடி.]

என்பார் போதியு - அன்றுப்போலே சில உதாஸீகோக்திகளை அவ்வளவுடையோடு மறு தலித்து வாய்திறந்து சொல்லுவவராய்

மன் உடைய - செல்லம்பாறாத விபீடனாற்காய் - ஸ்ரீவிநிஷணுட்வா னுக்காக

மறின் - மதினையுடைத்தான இலங்கை இசை போக்கி - இலங்கை முகமாக

மலர் கண் வைத்த - குளிர்க்கண்களுந் தாறுமாய்ப் பன்விக்கொண்டருளுமவனாய்

என்னுடைய - எனக்கு ஸ்வாமியான

திரு ஆங்கர்க்கு அன்றியும் - பெரியபெருமானே யொழிய

மற்று ஒருவர்க்கு - வேறொருவருக்கு ஆன் ஆவோ - அடிமை செய்வோ?

வ்யா. தன்னடியாரித்யாதி. பிராட்டி. சிதருரைத்தாலும் "குணத்தைத் தேஷமாகப் பாடித்தாயோ" என்றிறே அவன் பாசாம். பெரிய பெருமானுடைய ஆச்ரிதபக்ப்பாதா நிகபஞ் சொல்லுகிறது. இருவரும் ! இசை ஆச்ரிதரை போக்குர்ப்படி சொல்லுகிறது. "என்னடியா அதுசெய்யார்" என்பதிலும், "சிதருரைக்கும்" என்கிறதிறே உத்தேசம்; - கைக்கொண்டவைக்கச் சொல்லும் வார்க்கைகேபாலன்றிறே கைவிடாமெய்துச் சொல்லும்

“ திருப்பாணன் தோண்டர் ” என்பதிலே திவர்களுக்கு திருப்பாணன். ஒரு மெய்யைச் சொல்பா
 னால் “ தம்மடியார் ” என்னவென்பதாவது வெவ்வேறு; “ தன் ” என்பதெனக்குள்மேல், தா
 னும் அந்தப்பூததபாணையாலே, அவன் வல்லுபுரப்பருணவியூதி சித்தவியும் இவன் தோயல்
 வாயிப்பிற பென்பதுதான்; “ அடியார் ” என்பதுக்குள்ளே அடியையால் அந்தப்பாவும், தன
 க்கு முண்டாணையாலே பென்பதுதான்; இதனால் - நாதகோடி கடிவதென்பதானது. (க) “ சீ
 லாபெயர் ” என்றும் “ உகந்ததோயன் ” என்றும் அவன் கோவாணையாலே அவன்முன்னே
 “ தம்மடியார் ” என்னவென்பதானே, தானும் (உ) “ சீதுவேளையிலு ” என்றானே, அந்
 தானிலேபென்பதுதான். “ அடியார் ” என்பதே பதனாவதானது - ஊர் இரண்டிடமாவதே அடியார
 மிதவெட்டதே. “ மேலாத்தேவர்களுள் சிவதேவதான ” என்று - இத்திலத்தேவர்களைய
 மாகவியே சிவகுறையாது. * அருள்புரிந்த சிவதேவ அடியார் மேல்வருவதும், பெருமன்தெரி
 நது கான்குமுறையிலேயு இதுவ தெரிந்துபெயர்க்கின அடியார்களையெய்தே இது. திறத்த
 கந்து - அனல்வியையாக. தாமரைபாணகியுள்பெயிப சிவாடியாரேயாவது. அபிவிருத்தி
 ஆற்றிநின்றுவருவது பெருமன்கொண்டாடியார்களுடையார்; “ தன்மடியார் ” என்றும்படி காட்ட
 டிக்கொடுக்கையாவதும் சொல்லக்கூடாது. மேல்கோல் குறியில் பாக்குவந்தகையல்லது நாகன்
 கடக்கூடாதுதே; அப்படியே இவன் சிவகுறையாகக்கூடுமே. “ தன்னுதற்குமுள்ளதன் தன்
 மையின்பார்வன் ” என்று - தான் ஊர்க்கைபெயர்ந்தே அவன் தயவியப்பது; இப்படி வந்ததெப
 ணும்படியான பொருத்திலே புறநகராய்விடாது தெரியுண்டாகவேணும்; அப்படியேயு பர
 ணைத்தவந்துக்கு நாய்க்காரவியே. ஆனால் புறநகராய்விடப் போகாமல் சேருப்படி பெய்கென்
 னில்; இவ்வெப்போலே அவன்முன்னே “ மீதார் பணியைமீதம் பாணைக்கு ” என்று - இவன்
 வியைபத்திய பணியைவந்திடுக்கும். இதுவந்தகுறையாவது பணியை இவன் மனப்பாடித்திலே
 தெரியுமியே. (ங) “ மீதெய்வம் அருணகேச ” என்றும் ஒருதலை; “ இவையும் - அருணக
 ல்கேசன் ” என்றும் ஒருதலை. அவன் கையவையுண்டாய்க்கொண்டு இவ்வெய்துபலிக்க
 விழித்தானும், தன் குறையுப சேர்த்துக்கொண்டே குறித்திடுகென்பதாய்வுதான்; இவ்வையாவ
 ள்விப்பிடுகிக்குப் போக்குவிடாக “ உவந்தகைவெய்கேசன் ” என்று ஒன்று சொடுக்கல்லது
 தரிக்கப்பட்டாருவையிலே, “ உவ் இவ்வெய்க்கேசன் தன் குறையுபவையு இவன் புறந
 கையம் ” என்றுபார்க்கு, அவன் “ உவக்குவெய்க்கேசன் ” என்றானவையிலே, “ போதந
 யபாதித்தகைப் பொருத்தெய்வம் ” என்று; தன் கையத்திப்புகையும இவன் அபாதி
 தத்தையுப என்றா பாய்க்கையையும்மற்றது “ பொருத்தெய்வ ” என்று; “ இவன் பெயறுந்
 தபு கய்க்கையே, இவ்வுதற்குக்கையே, தன் போதத்துக்கையே ” என்று துள்ளக்கை
 கக் சிவகுறையாகத் தொடங்கிதுவாய்க்; “ என்னுபாதுவெய்யார் ” என்றும் அவன்; மீத
 குறையாகக் கய்க்கையிலே அவன் குறையுபவையு “

பொறுப்போம்” என்றும் தீவிரத்துச் செய்தார்களாகவே அழகிதாசுரோத்தார்கள். ஒருதர்
மாதர்மயம் பாலோகமுடில்லை” என்று சொப்பநாட்களன்றே. “பாமாநிகத்துக்கு நாமுனோம்”
என்றன்றே றுசொத்தது. அதுவது- மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலை விழுதையும். [“செப்
யுங் கிரிசைகள்” இப்பாதி.] என்பர். “நாம்கெஞ்சாலே பொறுத்து இவளுக்கு முதம்
கொடுத்துக்கேட்கில் இவள் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும்” என்று, வாய்திறந்தருளிச்
செய்வர். போலும். “ஒங்கண், பொ” என்றற்போலே உதாவினோக்தி.

மன்னுடைய விட்டணங்காய். கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை முதலிக்குஞர். ஐச்
வர்ப்பமாறும் விபிஷணர்க்காக. பிராட்டியையும் விட்டிப் பற்றவேண்டுமடிபான மஹாராஜ
னையும் விட்டி, “விபிடனாற்கு வேறாக நல்லாணை” என்னுமபடிதே விபிஷணபக்தபாதம்.
ஆதகயாலே செர்க்கைக்கிடான பாசங்கேட்டுரித்தலை யொழிப பிரிப்பார்பாசார் கீகனா
னென்றது. “குற்றமுண்டி” என்ற மஹாராஜனையும், “குற்றமில்லை” என்ற திரு
வடி. இப்பவிபருமானையும் பூர்வபக்தமாகி, “குற்றமுண்டு, நான்னைக்கொள்ளக்கடவேன்”
என்றாறிற பெருமான். “கிதருரைக்கும்” என்றது மஹாராஜர் கோடி; “என்னடியார்
அதுசெய்யார்” என்றது திருவடி இப்பவிபருமான்கோடி. கிதருரைக்கை புருஷகாரகர்த்
யம்; “அடியார் அதுசெய்யார்” என்றது சாணுகத கர்த்தயம்; “நன்றுசெய்தார்” என்றது
சாண்ப கர்த்தயம். மதிளிலங்கைத் திசைகோக்கி. விபிஷணனையும் லங்கைபையும் மதினையும்
அத்திக்கையும் கோக்கிற கண்ணார்த்தருளுகிறது. மலர்க்கண்ண. பெரியபெருமான் திருந்
கண்ணன் ஆகிறநாக்கண்டவாதே மலர்க்தாடி. மலர்க்கண்ண. *கரியவாசிப் புடைபாந்து மிளி
ர்ந்து செவ்விரியாடி. கீண்டுகிறே திருப்பாணாற்வாரைக் கண்டவாதே. என்னுடைய திரு
வரங்காக்கு. இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறார். மற்றொருவர்க்
களாவரே. “மற்றொன்றிலைக்காணு” என்கிறபடியே பெரியபெருமானைப்பொழிப வேறொ
ருத்தர்க்கு ஆவாவரே. ஆதகயாலே, கிதருரைத்தார் ஸ்ரீரங்கசாயியாரும் “நன்று செ
ய்தார்” என்று மன்னுடினார் பெரியபெருமானாயிருந்ததினே. *அன்றேதத்தையும் தாயுமா
வார்-திருவாரங்கு அன்னைக்கு மொனியுளார்தாமேயிறே. ஆளாவரே. “ஆட்கொள்வானம
முடிவையங்கம்” என்று ஆட்கொள்வார் பெரியபெருமானிறே. “அனியார்பொழில்
குழ் அரங்ககார்பா.” 2.

அ. மன்னுடையாட்டி. விதே, தீவிரஸகலனாய், அடியாரானவர்களை புராவர்த்தி
யில்லாதாடி பாடபந்தத்திலே கொடுப்பாய் வைத்து அடிமைகொள்ளுமலன் வந்ததிக்கிற
தேராதிலெவன்குஞர்.

புடைத்தாய்

பொழில்— (பார்த்தவர்கள் மதியவங்கும்
படி) புறம்பில் கோட்செய்து தித்திற
மருதும்— இரட்டை மருதமாங்கனையும்
கதம்— மிக்ககொபத்தாலே வதிர்த்துவந்த
களிறும்— குவலயாபீடத்தையும்
பிலம்பனையும்— பாலம் பாஸரையும்
கடிய— மஹாக்ராமான
மாவுர்— கோசியாகிற அஸரையும்
உருள் உடைய— உருண்டி வந்த
சகடரையும்— சகடாஸரையும்
மல்லனையும்— சாணூர்முஷ்டி க்களாகிற
மல்லர்களையும்
உடையவிட்டு— சிந்திரந்தமாக்கி
ஓசை கேட்டான்— அவற்றை நிரலித்த ப்ர
காரங்களை அறிவுடையார் ஸ்தோதரம்
பண்ணும் ப்ரஸித்திபைக் கேட்டவன்

வ்யா. கருளுடைய பொழில்மருதும். “கருள்” என்று - கறுப்பாய், அத்தாலே
சிறுந்ததைச் சொல்லுகிறது. “கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்” என்னக் கூட
வதிகிற. அகவாயில் “இவனை நலியவேணும்” என்னும் சிறுந்ததைபுடைத்தாய், புறம்பு
ஆகர்ஷகமாம்படி கோட்செய்துகின்ற யமனாரீஜநங்கனையும், கதக்களிறும், மககாமான
தீரவ்யங்களைத் திற்ப்பிச்சேற்றி நிதூத்துகையாலே அகிகுரிதமாய்வந்த குவலயாபீடத்
தையும், பிலம்பனையும், நம்பிமுத்திராணுத்தானும் இண்டப் பிள்ளைகளோடேகடி. விளை
யாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஸ்ருவனுபக் கலந்துவந்து தன்னோடொக்க விளை
யாடி நலியகின்ற ப்ரஸம்பாஸரையும், கடியமாவும். (க) ய்யுடி காஸெய் க்ஷமாநாந் ॥
என்கிறபடியே பூர்ப்பந்தாவதத்துக்குப் போகிறவழியிலே நலிகைக்காக அதிக்ராமாய்
வாயை அங்காந்து கொண்வெந்த கோசியாகிற அஸரையும், உருளுடைய சகடரையும்,
கணவனார நிற்கச்செய்தே நலிவதாக உருண்டிவந்த சகடாஸரையும், மல்லனையும்,
குவலயாபீடத்தினுடைய சங்கபங்கத்தைப்பண்ணி, தங்குதயத்திலே வந்துபுகுந்த செரு
க்குங்கண்டு பொறுக்காரட்டாமல் மேலிட்டுவந்த மல்லனையும், உடையவிட்டு, சிதிலமாக்கி.

அகற்றும்— சீக்காநின் றுள்ளவற்றும்

எரி— வீசுகின்ற [தப்பனுடைய
கதிகோன்— கொணங்களைபுடையன ஆகி
மண்டலத்துமி— மண்டலத்துமே கொண்
பொய்
வற்றி வைத்தா— பாம்புத்திலே நிற்பவ்ரு
கிகோடு கூட வைத்து
வணி வாங்கி— தன்னுடைய பாயபாவ
த்தை நிவர்த்திப்பித்து
அருள் கொடுத்திட்டு— (மறுபடி மீளா
மைக்கும் கைங்கல்பாபத்துக்கு முயல்
பாக) தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை
இவர்களுக்குக் கொடுத்து
ஆகொள்ளான்— அடிமைகொள்ளுமவன்
அமரும்— அமர்த்துவாற்றிக்கிற
ஊர்— ஊராவது
அணி அரங்கம்.

னீரோ திருந்தான் அலேகாபீரே. (5) “ ஸவபுவாஸவெஷ்யோ ரோக்ஷயிஷ்யாஸி ” என்று
 அவற்றையெல்லாம் ஏகோதேயமாகே சிதவித்துப் பொகட்டியே கொடுப்பான். ஆகையால்
 கீழ்ச்சொன்ன 4 விதோதிசைமதங்கு ஸூசகம். இருளகற்று மெறித்திரோன் மண்டலத்
 துடேற்றி. நியிதறாமாங்க்கொண்டு வீசுகிற கிராங்க்கோ யுடையனான ஆதித்யனுடைய
 மண்டலத்தாடிக் கொடுப்பாய் பாம்பதத்திலேயேற்றி. ஆதித்ய மண்டலத்தாடிக் கொடு
 போய் என்றான் - “ அச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுப்பாம் ” என்னுமதுக்கு உபல
 ஸ்யமாம். “ போம்பழியைத்தரும் ” என்கிறபடியே - அங்குப்போய் அதுபயிக்கு மது
 பாய் பரிச்சித்தமென்னும்படியே அச்சிராதி மார்க்கத்தில் அநுபலஸூகம். ஆகையாலே
 முத்து இந்த ஸந்தை அதுபயிப்பித்துக் கொண்டாய்த் தாப்பயபூமியான பாம்பதத்தில்
 ஏற்புவுது. வைத்து. “ பாம்பணிமண்டபத் தந்தியில் பேரின்பத் தடியரோடிருத்தமை ”
 என்றபடியே ஆரத்தையமான திருமாமணி மண்டபத்திலே சித்திய ஆரத்தாயுத்தராய்க்
 கொண்டு நித்பலஸூகிகளோடே கூடியிருக்கும்படியவைத்து. ஏணிவாய்கி. ஏணியாவது -
 வயகைக்கு ஸாதகமாயுள்ளதே; அத்தை வாக்ருகையாவது - இவர்கள் விஷயத்தில் தன்
 னுடைய உபாயபாலத்தை நிவர்த்திப்பிக்கை. பார்ப்தியளவுமே உபாயமாகவேண்டுவது;
 மேல் உபேயமாயிருத்தே அநுபயிப்பிக்கு நித்தனாயேறே. அருள்கொடுத்திட்டு. புரோவர்தத்
 யபாலத்துக்கும், நித்பகைங்கர்யலாபத்துக்கு முடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர்
 களுக்குக் கொடுத்து. அடியவரை. சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிருக்கிற இவர்களை. ஓபா
 திகமான நிரூபகங்கொல்லாம் ஸம்ஸார தரையில்வந்து கழிந்துபோமவையே. ஆவிர்ப்
 பூதஸ்வரூபனுண் சேஷத்வமே நிரூபகமாகவியே நிரூப்பது. ஆட்கொள்வான். ஸ்வரூ
 பாது ரூபான வந்தி விசேஷத்தைக் கொள்ளுமவன். “ அடியவரை பாட்கொள்வான் ”
 என்கையாலே - ராஜபுத்தரையிலே முடிவைவைக்குமபோலே, சேஷபூதரான விவர்
 களுக்கு கைங்கர்ய ஸம்ஸாரஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. அவன்றனக்கும்
 ஸ்வரூபவித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயே. இவன், அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம்மேலும்;
 அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம்பெறும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிஞ்சித்தகார
 த்தாலே யானுற்போலே, சேஷிக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிஞ்சித்தகார ப்ரதிஸம்பந்திதையாலே
 யேறே. அமருமார். அப்படியெய்யுமவன், அதுக்கு உறுப்பாக சேதநரைத் திருத்தும்படி.
 நித்பலாஸம் பண்ணுகிறவன். அணியரங்கமே. “ அணி ” என்று - ஆபரணமாய், ஸம்
 ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, “ அணி ” என்று - அழகாய்,
 மாடங்கனும் மானிகைகளும் திருமதிங்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளும் முத
 லானவற்றோடே கூடி தாசநீயமா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிற தாகுமாம்.

அ. நான் உய்யாட்டி. பழிபாத்தவாணையிலே ஃ பதினாறுமாயிரம் தென்புப் பணி
செய்யவிரும்புவது: வந்திருக்கிற தேவமதுவென்கிறார்.

மூ.—பதினாறுமாயிரவர் தேவமார் பணிசெய்யத் துவாரையென்று
மதினையகராகி வீற்றிருத்த மணவாளர் மன்னுக்கொய்ய
புதுநாண்மலர் க் கமல மெம்பெருமான் டொன்ருந்திற் பூவெடோல்வான்
பொதுநாயகம்பாலித் திறுமாந்து போந்தாய்த் தும் டுலாலாய்க்கொ. ச.

பதவுரை.

துவரை என்னும் அடிகல்— பழித்தவாணை

பென்ற நிருப்படை விட்டிலே
பதினாறு ஆம் ஆயி } கோபகந்திகைகொள
ரவ் தேவமார் } பதினாறுமாயிரம் தேவி
மாரானவர்கள்

பணி செய்ய— திப்பகைந்நயம் பண்ண
நாயகர் ஆகி— அவர்களுக்கு நாயகாய்க்
கொண்டு

வீறு— தன்பெருமை தோற்ற

இருந்த— எழுந்தருளியிருந்த

மணவாளர்— மணவாளரானவர்

(அடிகையமணவாளப் பெருமாளாய்க்
கொண்டு)

மன்னு— நிப்பவாலம் பண்ணுநிற

கோ இல்— கோலிலவைய;

நான்— அப்போதல்க்கு

புது— செவ்வி குன்றித

கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவான ந

எம்பெருமான்— எம்பெருமான் மூலைய

மொன்— மொன் றுறவியாள

வாழ்ந்தில்— திருநாடுவிலுள்ள

பூவெ— பூவையே

மோல்வான்— மோன் திருநாடுவா

பொது நாய } ஸர்வ சிவாதரநாயகர்

கம பாணித்த } உடைந்தநானாக நினைந்து

இயூர்த்து— (அத்தமில்) கர்வித்த

மொன்— மதுவண்டான தாமரைநாயகன்

அப்தல

சாய்க்கும்— தன்னிலி ர தின்புள்ள

புனல்— நிர்வணபுத்தையுடைய

அசங்கமே— திருவாங்கமேயாய்.

பா. பதினாறுமாயிரவர்தேவமார் பணிசெய்ய. நாகாணாயன் திரட்டிவைத்த சாணகத்
நிலைகளாய், அவரை சிவசெய்தவருத்தாம் அங்கு தின்றுக் கொண்டுநின்ற திருமணம் புணர்
தருகின்ற பதினாறுமாயிர தேவமாரானவர்கள் தங்களுடைய பம்போறுணையாகவும் பாய்ம
துருமையாகவும் நித்தபாசிசையை பண்ண. துவாரையென்னுமதில். பழிபாதுவாரிலே எழுந்த
ருளியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாநாயும் அங்கே கோடுபோய்வைக்கத் திருவுள்ளம்

[illegible]

தைக்கண்டு (உ) “கூலோபுரஸுபரீஸ்ராவலி கஃஷ்யுபெதா வஸ்டேஜி கஃ” மஹேஷ-விஷ்ணு
 பிராஸ்யாஃ கவாது ஹ்யாஃ ஸோஷ்ய கஃ” தொப உராவலி கீஸ்ரஜி கீபரி 2 க்ரஹிதேபு
 என்று - அந்தக் கூர்மத்தைப்பார்த்து, “யாதொரு இப்படி காலதவம எயல்ந்தனப்த
 கொண்டு இத்தனலத்துக்குள் னே ஒன்றையும் கீர்தியாமல் கீச்சங்குப்க்கொண்டு வந்தா
 யாநின்றாய்; இப்படியிருக்கிற கீ ஆச்சரயமான சரித்திர யுடையனாகின்றாய், தப்புகா
 நின்றாய் என்று எனக்கு மகம்” என்று காஞ்சொல்ல; அந்தக் கூர்மத்தான், என்னைப்பா
 ர்த்து, ஒருமதுஷ்யன் சொல்லுமபோலே, “வாயா மஹிஷியே! என்பங்கல் ஆச்சரய
 மெது? நான் எங்களை தப்புகா கின்றேன், யாதொன்றிலே என்னைப்போலே பதினா
 சம் ஸத்வங்களுள்ளாம் ஸத்வசியாகின்றன, அப்படியிருக்கிற நங்கையாகிற க்ரஹிதே
 ஆச்சரயையும் தப்பையும்” என்றுகொல்ல; அந்த கங்கையைக்குறித்து, நான் “ஆச்சர்
 யையாகா நின்றாய், தப்பையாகா நின்றாய்” என்று சொல்ல; அந்த கங்கையான ந
 வடிவிகொண்டி நின்று, “நான் ஆச்சரயாயுமல்ல, தப்பையாயுமல்ல; யாதொன்றிலே என்னைப்
 போலே அநேகமாயிருந்துள்ள க்ரஹிதெல்லாம் சென்று புருகின்றன, அப்படியிருக்
 துள்ள ஸமுத்ரமன்றோ ஆச்சரயமும் தப்பும்” என்றுகொல்ல; அந்தநாம், நான் அந்த
 ஸமுத்ரத்தைப்பார்த்து, “லோகத்தில் வைத்துக்கொண்டு கீ ஆச்சரயமாகாநின்றாய், தப்ப
 யாகாநின்றாய்” என்று கொன்னவாநே; அந்த ஸமுத்ரம் என்னைப்பார்த்து, “கீசொன்ன
 ஆச்சரயமும் தப்பவதையும் காக்கலை; நானுன் யாதொன்றின்மேலே வலியா நின்றேன்,
 அப்படியிருக்கிற பூமிக்கன்றோ அவையிரண்டு முன்னது” என்ன; அந்தநாம், நான் பூமி
 யைப்பார்த்து ஸ்துதித்துக்கொண்டு, “ஆச்சரயமாகாநின்றாய், தப்பையாகாநின்றாய்”
 என்ன; நான்கொன்ன ஸ்தோத்ர வரகத்தாலே வஜ்ஜித்து, பூமியானது என்னைப்பார்த்து,
 “நான் ஆச்சரயாயுமன்று, தப்பையுமன்று; எனக்கு ஆகாங்கா நிருத்தின் பவதங்
 களுக்கன்றோ அவையிரண்டுமுன்னது” என்ன; அந்தநாம், நான் அந்த பவதங்களைக்
 கிட்டி, “லோகங்களில் வைத்துக்கொண்டு கீங்கள் ஆச்சரயங்களுந் தப்பங்களுமாகாநின்றி
 கோள்” என்ன; அந்தபவதங்கள், என்னைப்பார்த்து, “நங்கள் தப்பங்களுமன்று, ஆச்
 சரயங்களுமன்று; ப்ராஜாபதியான ப்ராஹ்மாவானவன் இவையிரண்டு முடையனாகாநின்றான்”
 என்ன; அந்தநாம் ப்ராஹ்மாவைச்சென்றுகிட்டி அதுவந்திக்கும்நாத்திலே அதுவந்தித்த
 ஸ்வஸந்தாவான அவனுடைய வைபவத்தையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, “ஆச்சரய
 னும் தப்பனுமாகாநின்றாய், என்னைப்போப்பார் லோகத்தில் ஒருவருகிலே” என்ன; அந்த
 லோகபிதாமஹான ப்ராஹ்மாவானவன், என்னைப்பார்த்து, “ஆச்சரயனென்றும் தப்ப
 னென்றும் என்னை ஸ்துதிக்கிறதென்; கீப்பனுல்லாமாதவனா நுபங்காநாய், தத்வார்த்த

மீட்டல்; ஆர்ச்சுபகரு மல்லல் எனன்; ஆர்த யஜ்ஞருங்கன், என்னாய் பார்த்து, (க) “ஆறுமூர்த்திபாந. ஸ்ரீஸம் ட நுரூரெட்டி. வீவாதி-ம் ட. ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம். கஜிதிடி. வாவாதி. தஜ்வ-தவா-ஸுரூபி காக்கா. வொகரிவிஷ்டிபு. யஜ்ஞி” என்று - “ஆச்சர்யசப்தமும் தத்யசப்தமும் எங்கன்பக்கலில்லை, விஷ்ணுவாமிருக்கும் பாயாந ஆர்ச்சர்யம்; அவனைபாமிருக்கும் எங்க ளுக்கு பாயாநாத் ததி; அக்கலில்ல னுநாமாமிருத்துள்ள யாதொரு ஆஜ்ஜபந்தாத நாக்கள் புறியாதின்கிறும், அநிநுணாய புராத்நாத பெண்ணவந்தாயுள், புண்டிநாக்குதப் ஸோகரூர் தத்யாந வாவான்மேலு கொடுக்கிறுள்” என்ன; இஃதாநக்கோட்டு, நான் பூமிநிலைவந்து, உங்கந்நிராநுக்கு கடுமையிருக்கிற கர்ஷ்ணாக்கன்மி ஸோகிந்து, “நீர் ஆர்ச்சர்யருபகா தின்மீர், தத்ய நாமாதின்கி” என்றுகொண்டு என்னுளை விண்ணப்பம் செய்யப்பட்ட வார்த்தைக யாதொன்று, அதுக்கு பாத்யுந்தாமாக; (உ) “உகதிணாநிலுலெவாரிவிஷ்டி” என்று கொண்டு, கர்ஷ்ண னாநுநிப்செய்வார்த்தாத எனக்கு பர்பாப்தமான வாகம்.

என்பதே பொன்னிக்; (க) “பந்திரகாண்டிமகிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம். கஜிதிடி. வாவாதி. தஜ்வ-தவா-ஸுரூபி காக்கா. வொகரிவிஷ்டிபு. யஜ்ஞி” என்று - எல்லா யஜ்ஞாநுக்கும் நாக்கிணாக்கோட்டு. கடும்ததன்வ வர்வேசநான் கத்யாநையாலே, (ச) “உகதிணாநிலுலெவாரிவிஷ்டி” என்றிருக்குலை என்னுடைய பாத்நாமாநு பரிஸுரூ ப்தமாப்த்திதென்று சொல்லி; (த) “ககடுகிணாநிலுலெவாரிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம். கஜிதிடி. வாவாதி. தஜ்வ-தவா-ஸுரூபி காக்கா. வொகரிவிஷ்டிபு. யஜ்ஞி” என்று கூர்த்தாலே முன்பு சொல்லப்பட்டதாய், பாய்ப்பர்பத்தாலே இவ்வளவும் ஸ்ரீநுப்பதாய், “ஆச்சர்யரு சாதின்கும், தத்யநாக்கி” என்றுவாகப்பம், வாக்கிணாநுந கர்ஷ்ணாக்கி இவ்வ புருநாந பக்கலிலே என்னுளை பாதிபாதிக்கப்பட்டது. (உ) “யஜ்ஞாநுநிலுலெவாரிவிஷ்டி” என்று கொண்டு, கர்ஷ்ண னாநுநிப்செய்வார்த்தாத எனக்கு பர்பாப்தமான வாகம்.

(க) “ஆச்சர்யசப்திதா நாமாஸு தத்யசப்திதாபிவாஸுதே-ஆச்சர்யம்பாமம்விஷ்ணு ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம் பாக்கிணாநிலுலெவாரிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம். கஜிதிடி. வாவாதி. தஜ்வ-தவா-ஸுரூபி காக்கா. வொகரிவிஷ்டிபு. யஜ்ஞி” என்று (உ) “ககடுகிணாநிலுலெவாரிவிஷ்டி” (க) “யஜ்ஞாநுநிலுலெவாரிவிஷ்டி” கடும்ததன்வ வர்வேசநான் கத்யாநையாலே, (க) “பந்திரகாண்டிமகிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம். கஜிதிடி. வாவாதி. தஜ்வ-தவா-ஸுரூபி காக்கா. வொகரிவிஷ்டிபு. யஜ்ஞி” என்று - எல்லா யஜ்ஞாநுக்கும் நாக்கிணாக்கோட்டு. கடும்ததன்வ வர்வேசநான் கத்யாநையாலே, (ச) “உகதிணாநிலுலெவாரிவிஷ்டி” என்றிருக்குலை என்னுடைய பாத்நாமாநு பரிஸுரூ ப்தமாப்த்திதென்று சொல்லி; (த) “ககடுகிணாநிலுலெவாரிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம் ஸ்ரீஸுரூபவாரிவிஷ்டம். கஜிதிடி. வாவாதி. தஜ்வ-தவா-ஸுரூபி காக்கா. வொகரிவிஷ்டிபு. யஜ்ஞி” என்று கூர்த்தாலே முன்பு சொல்லப்பட்டதாய், பாய்ப்பர்பத்தாலே இவ்வளவும் ஸ்ரீநுப்பதாய், “ஆச்சர்யரு சாதின்கும், தத்யநாக்கி” என்றுவாகப்பம், வாக்கிணாநுந கர்ஷ்ணாக்கி இவ்வ புருநாந பக்கலிலே என்னுளை பாதிபாதிக்கப்பட்டது. (உ) “யஜ்ஞாநுநிலுலெவாரிவிஷ்டி” என்று கொண்டு, கர்ஷ்ண னாநுநிப்செய்வார்த்தாத எனக்கு பர்பாப்தமான வாகம்.

பயிச்சைக்காக, பாதகம் கங்காஜலத்துக்குள்ளே பற்றிற்றுப்பமாய் பரியகரமாய் ஆச்சர்யமா யிருப்பதோ ராமையாய்; அகந்தாம், அந்த ஆமைக்கும் அநேகாயிரம் ஸதங்களுக்கும் வாஸஸ்த்தலமாப்படியான பெருமையையுடைய கங்கையாய்; அந்தகங்கைக்கும் மற் றும்அநே கமாயிருந்துள்ள நதிகளுக்கும் புகழிடமாய்க்கொண்டு, அகாதமாயிருக்கும் பெருமையை யுடைய ஸமுத்தமாய்; அகந்தாம், அந்தஸமுத்தர் தனக்கும் தன்னுள்ளே வாஸஸ்த்தாகமாம் படியான பெருமையையுடைய பூமியாய்; அகந்தாம், அந்தபூமிக்கும் ஆதாரங்களான பெரு மையையுடைய பர்வதங்களாய்; அகந்தாம், சதுர்த்தபடிவகஸ்சந்தாலான பெருமையையு டைய சதுர்முகனாய்; அகந்தாம், அவன்றனக்கும் அந்தபதவித்திருதலான வற்றுக்கடியான பெருமையையுடைய சதுர்லேதங்களாய்; அகந்தாம், அந்தவேதங்களும் தன்னைப்பற்றிவ ஸ்சந்தங்களாய்த்தின என்னும்படியாய், ஸகலக்கும் பலஸாதகமான பெருமையையுடைய யாகங்களாய்; அகந்தாம், அவற்றுக்கும் விரயத்தைக் கொடுக்கும் பெருமையையுடைய தயநினைபாய்; அகந்தாம், அந்த தயநினைபுருடைய தவாரா, ஸர்வர்க்கும் தத்த தபேகந்தா ருணமாக ஸர்வாபிஷ்டங்கரோபம் கொடுக்கும் பெருமையையுடைய பஞய் அஸாதாரண விக் ரஹஸிசிஷ்டனான தானுமானவன். இதில் பாதகமேகத்தமான கூர்மம், இவன்றன்னுடைய ஆயிர்ப்பாவ விசேஷமாதகபாலே, இவன்றனாகச் சொல்லிற்று. நடுவேசொன்னவை யெல் லாநற்றுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று அநிகமாய்ச் சொன்ன மாஹாதம்யம் இவனுடைய புத்த்ய தீகமாகையால், தந்திர்வாஹய திர்வாஹக ஸம்பந்த நிபந்தகமான ஸாமாதா திகாண்யத்தாலே அவற்றை யெல்லாம் இவனாகச் சொல்லிக்கொடு போந்தது.

சேமமுடை நாநதனார் சேன்றசென்று நுதித்திறைஞ்சு. இது கீழோடும் மேலோடும் அர்வயிற்றுக்கிடக்கிறது. சேமம் - ரகசுஷ. சேமமுடையனாகையாவது - கரம்பாவணையன் றிந்தோ, பாத்றமபாவகா திஷ்டட்டனாயிருக்கை. “நாதனார்” என்றது (க) “ஸவ்ஸவஸ்ய நிஷ்டு - சேநா நாப ஊஸவ்ஸபுஷ்டுவிஷ” என்கிற ஜ்ஞாநா திச்சயத்தாலும், பகவதஸ்சிதியிலே வந் தவாதே ஆடுவது பாடுவதாகாகிற்கும் பிரேமாநிசயத்தாலு முண்டான கௌரவாதிசயத்தா லே. “சென்றுசென்று னுதித்திறைஞ்சு” என்றது - கீழோடே அர்வதமானபோது, கூர் மாதிகளான வபக்திகந்தேதாறுச் சென்று அநற்றிணுடைய ஆச்சர்ய தப்பதைகமாய் சொல்லி ஸ்துதித்திருப்பதற்குக்கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறது; மேலோடே அர்வயித்தபோது, “சென்றுசென்று” என்கிற விர்ப்பவை பலகாலும்வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. “இன்பத்துப்பருவும் நாதனும் இறைஞ்சிபெத்த” என்றும், “தும்புருநாதர்புருத்தனா” என்றும் இந்தஸ்தலத்திலே பலகாலும் வந்து ஸேவிக்கும்படியைச் சொல்லிற்றிதே. ஐதி... கையாவது - வினாபாணியாய்க்கொண்டு ஸந்திதியிலேவந்து (உ) காமமுதேக ஸ்தோத்தரம் பர்வ

குளித்தபாலும் மார்த்தவந்தாலும் பரிமாந்தாலும் மதுவாறுமுண்டாபான போக்பதையாலே விடமாட்டாதே பொருத்தி, அன்னங்கள் வண்டிகள் முதலான பக்ஷிஸ்பூரணங்களானவை தங்களுடைய ஜாதிக் குராலான பெரியதிருவடிபுடையபுகழை, அகநாடகபாசுரப் பேராநிற்கும்படியாய், அவற்றுக்கு போக்யமான புஷ்பங்கள் மிகவுமுண்டாக்கப்படுபவான ஜஸஸம்ர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவாங்கமே. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீநாதபாதவானுக்குத்தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை பாகாசிப்பிக்கைக்காக, கூர்மாதிகளான வயத்திகந்தேசாரும் அவன்வந்து ஸ்துதித்திறைஞ்சு பாரம்பரியேனாவந்து தானுமானவறையும், ரின்பு அவனாகும் பலகாலும் ஸேவ்யரூபக்கொண்டு கண்வளர்த்தருளினவனுடைய கோயில் திருவாங்கமே என்றவயம். 10.

அ. ஆறும்பாட்டு. த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, பாண்டவர்களைப்போராஜாக்களாக்கி, உத்தராதசயனையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தவன் நிதம்பாஸம் பண்ணுகிற தேச மிதுரென் றெஞர்.

மு.—மைத்துனன்மா! காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களுடைய மன்னராக்கி உத்தராதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்டவுயிரான னுறையுட்கோயில் பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிரெய் முனிவர்களும் பரந்தகாமும் சித்தர்களும் தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவாங்கமே. சு.

பதவுரை.

பத்தர்களும்— பத்தர்களும்
பகவர்களும்— ஸர்வாதிகளும்
பழ மொழி— பழமொழியாவிரிநுத்துள்ள வேதத்தை
வாய்— வாக்கிலேயுடையதான
முனிவர்களும்— ரிஷிகளும்
பாந்த— விஸ்தீர்ணமான
நாமம்— நாட்டியுள்ளாரும்
சித்தர்களும்— நிதம்பமுத்தவன்
தொழுது— அஞ்ஜலிபண்ணி [படி
இறைஞ்சு— ஸர்வாதிகம்பரணாமயனானும்
திசை— எல்லாதிக்குக்களுக்கும்
விளக்கு ஆப } விளக்காய் நிற்கு

காதலியை— அபிரமதையான த்ரௌபதியை
மயிர் முடிப்பித்து— குழல் முடிப்பித்து
அவர்களைப்போ— அவர்களைப்போ
மன்னர் ஆக்கி— அரசாளைவைத்து
உத்தராதன்— அபிரமபுரினமனைபிரான
உத்தராதபண்பவனானவ
அறுவளை— மெல்லையாய், நரிக்காண்டையாய்க்
கிடந்த பரிணதித்தை
உய்யக்கொண்ட— திருவடி களாலே ஸம்ப
தித்து, உயிர்பெய்தொழுத்திருக்கும்படி.
பண்ணினவனாய்

மாமுண்டாடையிலுள்ள பள்ளியிலும், அதன் கீழ்க்கிடக்கின்ற பள்ளியிலும், போளாபரிசா மீட்டு எழுத்திருக்கப்பண்ணின. உயிராளன். சர்வாதம் ஸாதாரண நாதனாவன். உறையும்கோயில். அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதபாதே தீர்பவாஸம் பண்ணுகிற கோயில்.

பத்தார்களும். “மாலையுற்றெழுத் தாடிப்பாடித்திரிந்தாங்க னெம்பாணுக்கே, மாலையுற்றிதும் தொண்டர்” என்கிற பத்தார்களும். பகவார்களும். “சிற்றொழிந்து முற்றல்முங் கில் முன்று தண்டொன்றின ரற்றபத்தர்” என்கிற ஸர்ப்பாவிரதனார். பழமொழிவாய் முனிவர்களும். அபெசுருஷேபமாய் நித்தமாயிருக்கையாலே பழமொழிபா லிருந்துள்ள லீலாநத்தை எப்போதுமொக்க வாக்கிலேயுடையா யிருக்கும் லிபிகளும். பரந்தநாமும். “தென்னாறும் வடநாடும்” என்னும்படி விஸ்வீரணமான நாட்டினுள்ளாரும். சித்தார்களும். நித்ய விபூதியிலே ஆகந்த சிப்பராயிருக்கும் சித்பமுத்தாரும். தோழுதிறைஞ்சு. அஞ்ஜலிபாற மா திகளைப் பண்ணும்படியாக. திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற. ஸர்வாதக்குந்ருக்கும் ப்ரகாசக மாய்க்கொண்டு நிற்கிற. ஏதேனும் மோடிடத்திலே இருந்தாலும் அத்தித்தகையோ க்கு வணங்கும்படியிறே இதினுடைய ப்ரகாசமிருப்பது. (3) “செயா ஸாமதொவாவி ஸீவா ஸாமதொவாவிவா | ஸ்ரீரத்னா விசுவொவா வகலா வ்ரவாபுத) நவீததி” என்னங்கட வ திறே. திருவரங்கமே. இப்படியிருந்துள்ள திருவரங்கமே-உயிராண னுறையுந் கோயில். ௬.

௮. ஏழாம்பாட்டு. பூர்வாமனாப் மாவலியைக்குறும்பதங்கி ராஜ்யத்தை வாங்கி அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—குறட்பிரமோரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யாகவாங்கி

இறைப்போழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கோடுத்துகந்த வெம்மாள்கோயில்
எறிப்புடைய மணிவரைமே லிளநாயிறெழுத்தாற்றோ லரவணியின்வாய்ச்
சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

பதவுரை.

எறிப்பு உடைய— மிக்க ஓனியையுடைத்தா
யிருப்பதொரு
மணி வரைமேல்—நிலத்த ப்ரவதத்தின்மேல்
இள நாயிறு— பாஸஸாஸிப்பர்கள்
எழுத்தால் போல் — உறித்தாற்போலே

சிறப்பு உடைய— அழகிதான்
பணங்கண்மிசை— படங்கண்மே லுண்டான
சொழு— செழுமைதங்கிய
மணிகள்— சத்தங்கனானவை
விட்டு எறிச்சுள்—மிகவுந் விளங்கா தின்னுள்ள

அரசு — ராஜ்யத்தை

வாங்கி — சீரேற்ற வாங்கி

இறை பொழுதில் — கருணாகாலத்திலே

பாதாளம் — பாதாள லோகத்தை

கடும் நரப்பெருநெருமென்று

ஸ்தோத்திரத்த

எம்மான் — என் ஸ்வாமியானவன் வந்திருக்கிற

கோயில் — கோவில்.

குறட்டிமசாரியாய். வாய்நாற்றமசாரியாய். குறள். கோடியைப் காணியாக்கினான் போலே, பெரியவடிவைக் கண்ணிலே முகத்து அடியவிக்கலாய்வு மருந்தெயடி. சேர்ப்பால் சுருங்கினதனையும் சாதிக்குமாபோலே, வடிவும் சுருங்கினதையும் சலாவஹாபரிசுக்கு மாய்த்து. “புலங்கொண்டனனாய்” என்றாரிறே ஆழ்வார். இவ்வடிவழகாலேயேயே மஹிபவியை வசிகரித்தது. பிரமசாரியாய். அதுக்குமேலே ஒருவரையாரணாதேயிரேயிது. “பொங்கி ல்குருட்டி நாயுள் தோலுந்நாழ” என்குறையே — அந்தேநாபவீதமும் கந்தனாழிமும் முந்த லியுமாயினாரிசேயேவென. இத்தான், “என்னுடையராஜ்யத்தைநிழத்தேன், அவைபீட்டுத்தர வேணும்.” என்று கண்ணும் கண்ணி நாய்ப்பவந்து சாணம்புகுந்து நின்றான்; “பாபலனாபி ருப்பா நெருவனுடையராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான், சாணனாகியபோலே அழி யச்செய்யப் போகாதாய்த் து ஒளநாய்மென்றொரு குணலேசத்தை சேய்மிட்டுக் கொண்டிருக்க கையாலே, இவரிடமிருக்கும் அவிருத்தமாகச்செய்வதென்” என்றுபார்த்தது, “அவன் கொடுக்க உகந்திருக்குமாயில் நான்சென்று இரங்ககடலோம்” என்றிறே இராயில் தகனே லின் பாழ்மசாரியாய்த்து. மாலலியை. “கோவாகியமாவலியை” என்கிறபடி பே — ஸர்வே ச்வான் இத்தரணுக்குக்கொடுத்த தனாலோகையைவ்யயத்தை பலத்தாலேபரித்துக்கொண்டு, ஒருத்தரையேழ டங்காமல் தன்னசாயிருந்த மஹாபலியை. குறும்பதக்கி. கள்ளர், பன்னிகள், ஸாலுங்கவருடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்ககதாக்கிக்கொண்டு ஒருத்தர் டீழ டங்காதேயிருக் குமாபோலே, பரஸ்வாபஹாசத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு படியென்று, தன்னுடைமையைத் தான்ஜீவக்குமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறும்பையடக்கி — செருக்கைவாட்டி. அசுவாங்கி. கீழ் ச்சொன்ன வடிவழகையும் விடுத்தேவெதத்தையும் முன்னிட்டிக்கொடுசென்று அவனை சித்தாப ஹாம்பண்ணி, “கொள்ளன், நான், மாவலி, பூவடி, தா” என்று சில அகந்தித பாஷண ங்கோப் பண்ணி, இந்த மெளக்தயத்தாலும் அவன் நெஞ்சை இனகப்பண்ணி, சுகாதிகள், “இவன் தேவகாரியம் செய்யவந்தான், உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்” என்று சொல்லுநெ வாந்ததையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணித் தரும்படியாக்கி, “பொற்றகையில் சீரேற்று” என்கிறபடியே கொடுத்தவனாகத்த பொலிவையுடைத்துவநகை ரிலே உதகத்தையேற்று, இத்தான்தன் ராஜ்யத்தை அவன்பக்கத்தினும் வாங்கி. இறைப் பொருட்டி. இவ்வான் சொந்திவளவில். காலகாக்கியமன் ரித்தே. அப்பதலத்திலேசெய்தான்.

யின்வன் அந்நாட்டினர் சீர்திருத்தித் தனது தந்தைக்குரிய பணியைச் செய்தவரெனப் பாராட்டி
 னாகியவர்க்கு.

எதிப்புடைமையினவனானே. அந்நாட்டினர் சீர்திருத்தித் தனது தந்தைக்குரிய பணியைச் செய்தவரெனப் பாராட்டி
 னாகியவர்க்கு. பாலாதிபதிகள் உத்தராத் தீர்ப்பை. அரவணியின்வாய் சிறப்புடைமைய
 பணங்கொண்டவன் செழுமையினர் விட்டெடுத்தும். திருவனந்தாழ்வாரிடத்தில் அழகிய பணங்கொண்ட
 லின்பெறுண்டான பெரிய சந்தக்கவானவை மிகவும் பாகாதிபதிக்ருந்தும். இத்தால்-தருவான
 தீர்ப்பின்மேலே, * பந்தாமரையேபோலே யிருக்கும் திருமேனியேபோலே பன்னிகொண்ட
 னாகிய பெரிபெருமையான பணங்கொண்டவர்க்கு அத்திருவனந்தாழ்வாரை உரைத்தானே
 காசமையிருக்குப்படி சொல்லுகிறது. திருவாங்கமே. தீர்ச்சொன்ன விதுவேயாய்த்து இது
 தேசத்துக்குச் சிறப்பு.

அ. எட்டாம்பாட்டு. அந்நாட்டினர் துரிதாய்க்கை யடிக்ருந்த பிடித்து நிரவியுத்த
 வன் வந்திக்கொடுத்த மிதுவென்றும்.

மு.—உரம்பற்றியாணியனை யுகின்றுயா லொள்ளிய மாப்புறைக்கவென்றிச்
 சிரம்பற்றி முடியிடிகை கண்பிதுங்க வையலரத் தேழித்தான் கோயில்
 உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்தீசவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட
 வரம்பற்ற கதிர்க்கேட்கேட்காள்சாய்த்துத் தலைவனக்குக் தண்ணரங்கமே. அ.

பதவுரை.

உரம்பெற்ற— செழிப்பை யுடைத்தான
 கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
 உலகு அளந்த — திருவலகைத்தருளின
 போது உயாவெடுத்த
 செ அடிபோல்— திருவடி களைப்போலே
 உயர்ந்து காட்ட—விர வளர்க்குபாகாதிக்க
 வாம்பு உற்ற— வாம்பு சென்று வினைந்து
 சிற்பதாய்

கதிர்— கதிரையுடைத்தான
 செந்நெல்— செந்நெற்களானவை
 தான் சாய்த்து— தான்களை நீட்டி

இரணியனை— துரிதாய்க்கை
 உயர் அநிபால்-தருவான்களின் கூர்மையாக்
 ஒன்றிய மாப்பு — அவனுடைய அழகிய
 மார்க்கினை
 உறைக்க— மறுபாடுருவும் படியாக
 ஊன்றி— ஊன்றி
 முடி— கிட்டமானது
 இடிய— பொடிபடுமபடியாகவும்
 கண்— கண்களானவை
 பிசுங்க— பிசுங்குப்படியாகவும்

சொன்னதுவே சிறிதுவாக, * பள்ளியிலே துவக்கத் தன்சிறுவனான ப்ரஹ்மதக்ஷ வசா பகேசுரமான பிடைகலைப்பண்ணின ஹிரண்யன், “ பின்னாய், நீசொல்லுகிறவன் எங்கே யான் ? ” என்று கேட்டபோது, “ எங்குமுான் ” என்று ப்ரஹ்மதக்ஷன் சொல்ல, “ இங்கு முானே ” என்று *தானளந்திட்ட துணிலையடிக்க, “ ஆங்கேவளந்திட்டி வாளுகிச் சிங் கவுருவாய் ” என்கிறபடியே - தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தில் அகப்படாததொரு வடிவைக் கொண்டு, அத்தூணைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு, “ அடித்தகை பிடித்தபெருமான் ” என்னும்படி அத்தூணில் அடித்தகை வங்குவதற்கு முன்னே பலத்தாலேவந்து அமுக்கிப் பிடித்து. உகிரிபுதியால். “ அலந்தா சலந்தங்க கொன்றாலும் படக்கடலைவல்லவேன் ” என்று வளங்கொள்ளுகையாலே, அவற்றால் நிர்வாகப்போகாமையால் திருவாழி தொடக்கமானவை யும் அடிக்குடலா நிரூந்துவிட, திருவுகரை ஆயுதமாகக்கொண்டு அந்நிலைய கர்மை யாலே. ஒள்ளியமாப்பிறைக்கவுளுன்றி. ஆபாணங்காக்காகுகளாலே அலங்கரித்து, அவன் பலகாலும்பாந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த அந்நியமாள்ளிலே மறுபாடு நுழைப்படியான ளுன்றி. சிரிப்பாதி. அந்நிலைகளான பொடிபடுமபடியாகவும், களங்கள் 19 துங்கும்படி யாகவும், வேதனைகள் பொருடல் வாய் அலகுப்படியாகவும், தலைவையப்பிடித்து ரெரித்து, “ ப்ரஹ்மதக்ஷனைய விசேஷி போகப்பெற்றேன் ” என்னும் பிரிதியாலே † ஆர்ப்பாவிப் செப்தவன் இங்கினுத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆற்றிதனை சங்கிதகக்காக நிக்பவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

உரம்பெற்றவியாதி. செற்றவாப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது திருவுகளைத்திருவினபோது மேலெடுத்த திருவுகளைப்போலே களாவவற்றா ப்ரகாகியா கிழ்ச. வரம்புற்ற வியாதி. அப்போது, (க) “ ஸுமெஸ்தேஸ்தாஸாஸா ” என்கிறபடியே தேவர்கள்முதலானவர்கள் நிரண்டு காலீட்டித் தலைவையவைங்கித் தண்டாணிட்டுக் கிடந்தாற் போலே, வாய்ப்பிசுர்ந்து விளைந்துகிழ்கிற செத்தெத்தனானவை தாண்டுகாட்டித் தலைவைய வையங்கும் சிறப்பாயும், ஸர்வர்க்கும் தாபஹமான குவித்ததியையு முடைத்தான திரு வாகங்கமே. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. தசாவதாராபக்கொண்டு ஜகத்புகழைப் பண்ணுவவன் நிக்பவாஸம்பண்ணுகிற தேசமிதுவென்கருள்.

ம.—தேவனுடையீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய்

யுடைய விருமையார் தண்ணையார் தந்தியாய் வரம்புறான் தோழி

பெயர் அனாபா— அனாபா பெயர்
செம் கமலம் பலர்— செந்தாமரைப் பூவி
ன்மேலே
ஏறி— ஏறியிருந்து
பசல் ஆடி— அந்தை அகலாது பசலாடி
பூ அனாமேல்— புஷ்பபரத்தின் மேலே
தனதாந்து— ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி
எழு— கௌந்த (அதனாலே)
செம்பொடி— கண்ணமாதிரி வெந்த பொ
டி— புழுகி [புழுகிலே
விளைபாடு— விளைபாடு பின்றுள்ள
புனல்— நிர்வளப்பத்தைபுனைய
அபாச்சம்— நிறுவாங்கரானது;

மீனம் ஆம்— மஞ்சளாயும்
ஆமை ஆம்— கூர்மையும
எளம் ஆம்— வளமுடையும
அரி ஆம்— கரலிற்றுமையும
முயன் ஆம்— வாமனாயும
மு உருவில் } பரசராமனாயும் பூரிமனாயும்
இராமன் ஆய் } டலாமனாயும்
கண்ணன் ஆம்— பூரிக்கனாயும
கந்தி ஆம்— கந்தியாயும் (அவதரித்து)
முடிப்பான்— அனாராகுக்கூடாக முடிந்த
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்த்தாநமாம்.

ஸ்யா. தேவனுடைய. தேஜஸ்ஸையுடைய. இது, எகலாவதாசனியேஷனாம். சேதந
ருடைய ஜ்ஞம், காமரீபத்தமாய் ஸ்வர்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழு
ந்திவராசிற்ரும; எச்வாநுடைய ஜ்ஞம், ஜிஷயாய் பார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்
பிறக்க ஒளிபெற்று வராசிற்ரும. “ பல்பிறப்பாய் ஒளிவரும் ” என்றருளிச் செய்தா
ரிதே. (அ) “ ஸுஉஸ்யே ” புவஸ்திஷாபரோதரி ” என்னக்க. வதிதே. உகாரம் அவ
தாரண வாசகமாய், “ ஸவஸ்ச்வேபாக் ” என்பபடி. அதாவது அவனே ஜாபமாதவார்க்கொண்டு
ச்வேபானுதாசின்மவனென்கை. அவதாரணத்தாலே சேதனை வாயாவ்த்திக்கிறது. மீனமாய்
வாவேனாவும் முருமுருந் ஸ்வர்த்தகாலம் வந்துயங்கொண்ட மஞ்சளாவதாசமாய். ஆமை
யாய். தேவகாரியார்த்தமாக அமித்தமதம் பண்ணுகிறபோது மத்தாமான மத்தத்துக்கு
ஆதாமான கூர்மாவதாமாய். எனமாய். பாயங்கதையாய் அனாபதித்தியிலே சேர்ந்த
பூமிபை உத்தரிக்கைக்கிடான வாமனாவதாமாய். அரிமாய். “ தேவாதி யோதிகனொன்
றாலும் படக்கடவேஸ்ஸலேன் ” என்று வங்கொண்ட ஹிரண்யனை சிரஸிக்கைக்கிடான ந
ஸிற்றாவதாமாய். குறளாய். மஹாபலியாலே அபற்றிதான சாஜபத்தை இத்தானுக்கு
வாங்கிக்கொடுக்கைக்கிடாக வாமனாவதாமாய். முருருநிலிராமனாய். அதாவது— துஷ்டகூத
ரிப சிரஸார்த்தமாக பாயாமாவதாமாய், சவஸவதார்த்தமாக தராதாமஜ்ஞாமாவதா
மாய், ஆஸாபரக்திகளான சுதந்திரியாதிக்கை சிரஸிக்கைக்காக பலப்பதாமாவதாமாய்.
இதில் நடுக்கொன்ன சாமாவதாம முகம்ப—ஸ்வருபேணுவதரித்தநாதையாலே. பூர்வோத்
தாங்கரிபனிடம் கௌனம்— ஆவேசாவதாங்கனாகையாலே. ஆனால் இவைவநனை முக்யா
வதாரணத்தாலே காமரீபனிடம் கொண்டுந் ஸ்வர்த்தமாவதாமாய். வந்தவன்

நாத்தாரா கர்ஷணனாய். கற்கியாய். கலிகல்கதாஷிதாரா துஷ்டனா நிரஸிக்கைக்காக கல்க
யவதாராய். முடிப்பான். இப்படி இவ்வவதாரங்களாய்க்கொண்டு துஷ்டகர்த்துக்களை முடிக்க
ருமான். கோயில். அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவர்களையும் ரக்ஷிக்கக்காக நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற தேசம்.

சேவலித்யாதி. அபிமதவிஷயமான சேவலோடிக் கூட அதுதனக்கு அபிமதராயி
ருந்துள்ள பெடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறிவிருந்து, ஸ்வவ்யாரா
சங்களாலே முழி, அத்தகையசைத்து ஊசலாகு. பூவணையித்யாதி. பூப்படுக்கையின்
மேலே பரப்பா விச்சிலைஷ. காப்பொபமான உழறுதலைச்செய்து, அத்தாலே அதிவினிலும்
செந்த பண்ணாவிடு சிவந்த பொடியிலே முழி, இப்படி இருந்துள்ள லீலாஸாராபரங்க
ளைப் பண்ணும்படியான ஜுஸம்பித்தியையுடைய திருவாங்கமே. கூ.

வி. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வசிவாஹமனாய் ஸ்ரியபேடியானவன் ஸாஸமாகக் கண்வள
ர்த்தமுடைய தேச மிதுவென்கொள்.

மு.—செருவானும்புள்ளாளன் மண்ணுளன் செருச்செய்யுந்நகமென்னு
மொருவாளன் மன்றாளன் னோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன்
இரவாளன் பகலாளன் னென்னையாளன் னேழலகப் பெரும்புரவாளன்
திருவாளினிதாகத் திருக்கண்கள் வளங்கின்ற திருவாங்கமே. கயி.

பதவுரை.

செரு ஆறும்— தானேபோர் செய்யவல்ல

புன்— பெரிய திருவடிசை

ஆளன்— ஆளுமவனாய்

மண்— லீலாவிபூதியை

ஆளன்— ஆளுமவனாய்

செரு செய்யும்— ஆச்சித விரோதிகள்மேலே

பூசல்செய்யாதிப்பதாய்

நாத்தகம் என்னும்— 'நத்தகம்' என்று பே

ரையுடைத்தாய்

ஒரு— ஒப்பற்ற

வாளன்— சொற்றவொள்வனையுடையனாய்

விரு— சிம்மமேபோடேகடின

கைபாளன்— கொடையை யுடையனாய்

இரவு ஆளன் } இரவு பகலாகிய காலங்களுக்

பகல் ஆளன் } குந் தலைவனாய்

என்ன ஆளன்— என்ன ஆளுமவனாய்

எழு உலகம்— ஸப்தலோகங்கொடு

பெரு— பெரிய

புரவு— ஸுலோகந்தரங்களை

ஆளன்— ஆளுமவனாய்

திரு ஆளன்— பெரியநிராட்டியாரை நின்ப

மஹிநியாக உடையனுமானவன்

ஆதலால். அதாவது அஸ்வாஸ்கந்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களுள்ளவை; பாதிப்பாதி நீதெழுத்துபோம்படியாக, பாதிபகஷத்தின்மேலே பாயாதின் ஹ்னா அத்விதிப்பமான பெரியதிருவடிபை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வாய் வந்திதோற்ற விரும்புவனென்றபடி. “புதுநின்ற புண்ணுந்” என்று விரோதி கிரஸத்தால்வந்த புழுமுட்களும் விடப்படு அவன்பக்கலிலே. “அவனை வா ஹநாகவுடையனென்கிறதே அவனுக்கேற்றம்” என்றருளிச்செய்தாரிறே.

மண்ணுளான். கிதாஸாடுகிகளில் தலைவான பெரியதிருவடிபை வா ஹநாகவுடையனென்றபாலே கிதப்பதிபுதிபையாளுவனென் ஹயிடம் சொல்லிற்றும், இத்தால் விவாதித்த தியை ஆற்றம்படி சொல்லுகிறது. ஆச்சிரதாசரித விபாகமது மண்ணிலுள்ளாரெல்லானையும் ஆளுகிறவன். ஆச்சிரதரை, “கம்மோட்டை ஸம்பந்தமற்றிருக்கன்” என்று ஆளுகும்; ஆசாச்சிரதரை, தானறிந்த ஸம்பந்தத்தாலே ஆளும். புதியைச்சொன்னவினு அல்லாத லோகங்க ளுக்கு முபலகுகளும். செருச்செட்டும் கட்டுக்கமென்னு மொருவனான். கிழ, “புள்ளாளன்” என்று ஆச்சிரதகந்தைத்துக்குடலான வா ஹநகந்தைத் தொல்லிற்று; இக்கு, ஆயுதந்தைச் சொல்லுகிறது. ஆச்சிரதவிதோடுகன்மேலே புரட்ச்செய்யாத்தெய்யாய், கந்தகமென்றும் நிறுநாமத்தையுடைத்தாய், அத்திலோமாயி ருத்தான் கொற்றவொன்வாளை யுடையவன். திவ்யாயுதங்கத்தான் ஸர்வஜ்ஞமாய், கிணவந்தி ராப்பச்செய்யுமவையாவிதே ஈடுபட்டான்.

மறைபாளான். இப்படி ஆயுதத்தாலே அழிபச்செய்யவென்றா, பா ஹநகுந்ஷடி மதங்களை யழியச்செய்யவற்கு பரிசுமான வேதத்தை ஆளுகிறவன். சந்தாத்தா ஹ்சாஸ்தரத்தாலு மிறேப்பாதிபகஷ தொஸகம்பன்னுறுவ தாசந்தாத்தாலே திரவிக்குமளவில், சரிதவிராசபர்யந்தமாய்; சாஸ்தரத்தாலே திரவிக்குமளவில், அவந்தருடைய விபரித நுருநாதிமன்போய், இச்சிரந் தன்னிலேயேருக்கச்செய்தே திருத்தி. ஸ்ரீகிக்கைக்கு உட்பட்டான். இது இரண்டிக்கும விசேஷம். ஒடாதபடையாளன். புத்தத்தில் புத்தால் பிற்காலபுத்தபடியான பரிபரத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, (1) “ஹண்டெழுப டித்துநிலவடி திரதாஸபகஜுநாண லிபுயபய” என்கிறபடியே லோகத்தில் வழங்குக ஆயுதவிசேஷங்களை யுடையவென்னவாரும். விழுக்கையாளான். (2) “வாசிந கவாஸியகடக ஹண்டெழுப டித்துநிலவடி திரதாஸபகஜுநாண லிபுயபய” என்பாதிப்படியே ஆதம்பாதிபங்ககாடைய ஆச்சிரதாத்தபாக்கினைக்குந் சேவடைய யுடையவன். விழுக்கை- சேனாட. அன்றிக்கே, விழுப்பந்தையுடைத்தான வகையுடைபலன்-சேனாம்போடே கூடியன கொடைபையுடையவென்றபடி. (3) “ஹண்டெழுப டித்துநிலவடி திரதாஸபகஜுநாண லிபுயபய” என்னக்கடவாதிறே.

பேதானே திருத்தி, திருவாரத்வாபாகம என்னையாளுகிறவன். ஏழலகட்டுமபுரவாளன். ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவல ஆளுகிறவன். புரவு - ஸமஸ்தேதம். இத்தால் ஸமஸ்தலோகங்களுமும் ஆளுமிடத்தில், அஸ்பேக்ஷதரவானவன் இடபாகஸ் கோக்கி ஆளு மாபோலே ஆன்மிகோன்டு போருவவனென்றாக. “பொம்மோதம் குழந்த புலனியும் விண்ணுலகு மங்காதுத் சோராமேயன்என்ற” என்னக்கடவதிறே.

திருவாளன். பெரியபிராட்டியாகா திம்பமற்றிப்பாக உடையவன். கிழ்ச்சொன்ன லோகத்தைபெல்லா யாளுவது இருவருமான சேத்தியிலேயாப்பத்து. இனிதாகத்திருக்கண்கள் வார்கின்ற திருவாங்கமே. “கதீர்ப்தி தெடக்கமான ஸ்த்தலங்கனெல்லாவற்றி தூங்காட்டில் அபிமுகநெத்திக்குலாண தேசம்.” என்று திருவள்ளத்தி இரப்போடேகடக் கண்வளர்ந்த ருளுநிற கோயின், திருவாங்கமே. (க) “கதீரோஸ்பாடினவாஜாநொ நொமி நாபஹுடி யாடிவி. 10 திஹிவகாஹரிபுரு கஸு. உத்திவிஸு. மது” என்னக்கடவதிறே. ... ம.

அ. திகமத்தில், இதற்குமொழிகற்றார்க்கு பஸ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கைக்காகத்திடர் கடிந்தகனலாழிப் படையுடையான் கருதுங்கோயில்
தென்னமும் வடநாடுத் தோழரின்ற திருவரங்கத் திருப்பதியின்மேல்
மெய்யுளவான் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழுரைக்கவல்லார்
எஞ்ஞான்று; மெம்பெருமா ஸ்ரீணையடிக்கி ஸ்ரீணையியா திருப்பர்தாமே. கக.

பதவுரை.

கை— பெரிய துதிக்கைபையுடைய

நாகத்து— ஸ்ரீ கஜேந்தராத்வாணுடைய

இடர்— துக்கத்தாத

கடிந்த— நீக்கினதாய்

கனல்— ஜ்வலியாகின்றான்

ஆழி— திருவாழியை

படை உடையான்— ஆர்நாக வுடையவன்

கருதும்— விருப்பி வர்த்திக்கிற

கோயில்— கோயிலாய்

தென் லாடும்— தென்னாட்டி உள்ளாரும்

வட நாடும்— வட நாட்டி உள்ளாரும்

கின்ற— கின்றருளின

திரு அரங்கம் } ‘திருவாங்கம்’ எனும்
திரு பதியின்மேல் } திருப்பதி விஷயமாக
மெய் நாவன்— மெய்யேசொல்லும் நாவை

யுடையவராயும்

மெய் அடியான்— அரப்பாபோஜமாக அடி-
மைபூண்டவராய் மிருக்கிற

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த

தமிழ்— தமிழ்மாலையான இத்திருமொழியை

உரைக்கவல்லார்தாம்— சொல்லவல்லவர்கள்

வ்யா. கைந்நாகத்திடிர்புருத்த. பூநிக்ஜெந்தாபுனாநுடைய துதிக்கத்தைப் போக்கினா.

“ ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்க வாதம் ” என னுமாயேலே வடிவின் காத் அக்குத் தக்கபடி யிறே துதிக்கத்தின் கையிருப்பது. “ ஆனையின் துயயார் ” என்றாயிறே. ஆத்குரு வாதந பான சப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, “ கைக்காகத்திடர் ” என்றது - “ கைம்மாதான் பம் ” என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின் ஆபத்தென்று தெர்ப்புறக்காக. அதாவது - லெதிங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வான்லி, லோகத்தில் ஒருபூக் கானத்திடையாதபடி யாகையாலே, “ எங்கே பொரு திருப்பன்வித்தாமம் கைடக்குடே ” என்று தநிராறுநி ர்க, “ மொய்ம்மாம் பூற்பொழிப் பொய்கை ” என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிர்தகையே லையும் பூந்நெய்யாய்மையாய்த் நோற்றக்கண்டு, பெரிய அபிவிவேரத்தோடே ஒடிச்சென்று, “ உள்ளே துத்தலத்தலங்கிடக்கிறது ” என்றபியாமல் பொய்கையிலே யிறித்தா பூவை வாரிப்பறித்துக் கனாயிலேயேயுத் தேடுகிறவனவிலே, முதலேவந்து காண்ப்பிடிக்க; “ ஒரு நீர்ப்புழு கிமித்தாமாக சுச்வரண யனைக்கலையுமே, காமே தன்னிப்பொகிடுறார் ” என்று போகப்பார்த்தவனவின்; பிடித்தமுதலே பாவலாகையாலே (க) “யசி குகஷ்டுபத கீடுர மூரமர குகஷ்டுபத கீடுர ” என்கிறபடியே இங்கனே ஆயிற் தேவலவ்வதஸாம் சென் றவனவின்; முதலேக்கு தன்னிலமாகையாலும் அபிமதலபந்தாலும் “ முழுவதிறுந்லை ” என்கிறபடியே பலம் அபிவந்தாமாய், ஆனைக்கு தன்னிலமல்லாநாயாலும் அபிமதலபந் தாலும் பலம் கீழினமாகையாலே துதிக்கைமுழுத்துண்டி யார்த்ததிறே; இப்படி பானவாறே தன்னுச்செயலற்று, (உ) “ கீநலா விசைபுரீழ ” என்கிறபடியே ஸர்வேவடிவனயே ரகசிறாக வறுஸந்தித்து, “ காராயணு ஒரு மணிவண்ணை காகையாய் வாராய் ” என்ன; இந்த ஆந்தத்தவ்வி ரெகிப்பிட்டவாறே, (ஈ) “ ககனிரி தவக்குவகி வுவ்வி கஹுடி ” இக் யாதிப்படியே, (ச) “ ஹவதகலுநாடுபதகீ ” என்று - அரிவுடையார் சுதிப்பிட்டபடி பெரியதவவாயேலே மடுகின்னகையிலே வந்து, ஆனையை ஒரு கையாலும் முதலேயை ஒரு கையாலும் எடுத்தனாற்றுக்கொண்டு கனாயிலேயி, கையின் திருவாழியிலே முதலேயின் வாயைப் பிளந்து விடுகித்து, சாத்திரபருளின் திருப்பரிபட்டத் தலையை சுருட்டித் திருப்ப வாதத்திலேவைத்து அதனுடைய புன்வாயை வெறுகொண்டு, ரெடுகொண்ட கலேசடுமல் லாம் திருப்படி திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்சித்துத் திருக்கண்களிலே குளிரக்கடா கழித்து, அதின் கையில் பூவைத்திருவடி களிலே விடுவித்துக்கொண்டு அதனுடைய துதித்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது - “ இட்கடித்த ” என்று. கனலாழிப்படையுடையான். ஜவலியா கின்றான் ஐதிருவாழியை ஆபுதமாகவுடையான்.

கோயில். தென்னாழை வட்டமேல் சோழநாடு. தாயிடையாறுபாடாயின தென்னாழை, எம்
ஸ்கீர்த பாஷாபாசாபாசான வடகாடே, திருநாத்தோசுபாசுத் தொழும்பாசுந். திருவரங்
சத்திருப்பதியின்மேல். திருவாங்கமென்கிழ திருநாமக்கைதயுடைத்தான திருப்பதிவிஷயமாக.

மெய்நாவன். மெய்யேசொல்லும் காணையுடையான். அருள்மென்பது ஒன்றும்கல
சாத காணையுடையவென்னா; “ பொய்யேயாதி பொய்யின்லாத மெய்யையான் ”
என்னுமாசீபாலே. இத்தாள்-பகவத்காணவன். தேசகாணவன் கெழுநாடுபத்தவற்றில் ஒன்
றிலார் ஹருபொய் யின்லாதம் சொல்லுகிறது. மெய்யடியான். அருள்பாபோஜனான வடி
யான். “ அடியான் ” என்று பேரிட்கி பாப்யாஜனத்தற்கு மடிபெற்றமலர்கள் பொய்யடி
யாரிதே; தேசகநான் ஸ்வரூபாலுள் சேஷிக்கு அகரபத்தான வினக்குமதொழிப, ஸ்வாதி
சாங்கிதகை சோதமே. அங்மனன்றிகே, சேஷிக்கு பத்தானத்தை ஆசாரித்துக்கொண்டி
திரியுர் ஸ்வாவாசாகையாலே, தம்மை “ பொய்யடியான் ” என்று. இவையிரண்டும் -
தாய் நான் செய்த வசங்களை அப்பலிப்பார்க்கு ஆர்ந்திக்குலாக வகுநிச்செய்தாய்ப்பு
விட்டுகித்தன். * அனாத்நாமிப்படியே - ஸர்வோச்சாரித் திருநாள்நத்திலே கைத்துக்கொ
ண்டிருக்கிறவர். வீர்த்த தமி ஸுதாக்கவல்லார். வினாசேனாப் பாலாதித்த தாயிடையான
இத்திருமொழியைச் சொல்ல வல்லவர்கள். எஞ்ஞான்றிரிதயாதி. எல்லாக்காலத்திலும்,
எனக்கு சேஷியான ஸ்ரீவைகுண்டாததுண்டைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின்,
கீழே விடவெஷாவிதாய், * அடியார்கள் குறாங்கலோடே தாய்க்கரிநுக்கப்பெறுவர். ...கக

பெரியஜீபர் திருவாடகனோசானம்.

அடியாடி—மரவடி தன் கருள் பதினறு ஆமை மைத்துகண்
குற ன்ராதேவு செரு கைக்காகத் துப்பு.

—(1)—

ஆ திருமொழி-க-க்கு, பாட்டு-௨௦.

நான்காம்பத்து- பத்தாந்திருமொழி-துப்புடையானை, ப்ரவேசம்.

வாசிப்பவையினும் என்னும் அபிப்பிராயத்தையும், அங்குத் திருவையாறு நகரத்திலுள்ள
 மொழிப்பாடலாய் அதுவந்திற்று, இத்தொடரத்திலே சரிசெய்து வைப்பதற்குச் சம்பந்தம்
 காணவாரும்கூடவும் யாபட்டாவதும் உண்டாகிவிட்டது, “அது நமக்கு வாய்தொழி
 யுரிப்போது வாய்தெய்வானையினே போக்கித் தந்தருள வேணும்” என்று அப்பவலிந்து,
 “அது நமக்கே அருளினே அல்ல, திருவாய் மொழி அந்தித் தந்த செப்பித்துக்கொள்
 வேம்” என்று ஒருப்பட்டு, சாமதானியக் கர்மாதுகுணமாக யாபட்டவந்து என்னை நலி
 யுட்போது, அந்தக் கலையத்தாலே தேவரீருடைய திருவடிகளை ஒருபடிபாலும் கிண்குடிபுற
 ஓன்று சொல்லவும் கடிமனத்தினால் என்று அத்தகையதற்கு அப்போதைக்கு இப்போதே
 சொல்லிவைத்தேன்; ஆகவே அத்தகையதில் அவர்கள் என்னை நலியாதபடி தேவரீர் தலித்
 தருளவேண்டும் என்று பெரிப்பெருமான் திருவடி காலிலே சாணம்புர்த்து விண்ணப்பம்செய்து
 செல்வாகுற - இத்திருமொழியில்.

இதுதானிந்தரம்பெயர்? - (க) “நவகுணமாய்க் காலியென்பவன” என்று
 சாத்திரம் சொல்லுவதாலும், “வேண்டாமை நமன்றம் சேன்றமை வினவப்பெயுவாரால்”
 என்சிற பகவதுத்திபாலும், “உன்றார்க்கென்றும் நமன்றம் கள்ளர்போல்” என்று
 அபிபுத்திச் சொல்லுகையாலும், (உ) “வாயிற்றெய்வம் ஸேவக நவகுணம்” என்று யம
 ன்ருளே சொல்லுகையாலும், பாகவதானவர்களுக்கு யமவர்பதைவாக்ஷடாதென்னுமிடம்
 ப்ரஸித்தமாயிருக்க, “பாகவதானியே யமபட்டவந்து நலிவர்கள்” என்று யமபட்டித்
 திருவடிகளிலே சாணம்புர்த்து, “அத்தனாசிலே எங்கோகதித்தருளவேணும்” என்று
 இவர் அந்தித்திருவடி, திருச்சொன்ன வசங்களோடு அருத்தமன்றோ வென்னில்; ஆழ்
 வர்கள் தங்கள், * யமவரமேதலை மருளப்பெற்று அவனை உள்வாடியறிந்து அது
 பரிபா நிற்கச்செய்தே ஓரோ தனக்களிலே வந்தவரோ, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரா
 றேறுவாய்ப்பக்கொண்டு போர்த கம்பலத்தையும், அந்த கர்மாதுகுணமாகவே கிர்வ
 றித்துக்கொண்டு போர்தவனுப் பந்தமோகேதாபய கிர்வாணகருமிருக்கிற ஈசுவானுடைய
 ஸ்வாதர்த்திய பலத்தையு மருளத்திற்று, “கிர்வாண ஸ்வதத்தானுவன் இன்னம் நம்மை
 ஸம்ஸரிப்பிக்கல் செய்வதென்” என்று, “மக்கள்தோற்றங்குழி தோற்றுவிப்பார்கோல்”
 என்றும், “இன்னம் ஆற்றங்கரை வாழ்மாமப்போ வந்தகன்கேள்” என்றும், “வைத்த
 கிற்றை வான்குவித்து நீர்க்குவிக்க நீசின்னம் மெய்த்தன்வல்கை - உய்த்துநீன்மயக்கினில் மயக்
 கலென்னையானே” என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் பாகவதத்திலே; இவ
 ரும், ஈசுவரஸ்வாதர்த்தியத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக் கிட்டாதுயி. அகல
 வடிந்த கம்பலத்தையும் அருளத்திற்று, “ஸ்வதத்தானுவன் நம்முடைய கர்மாதுகுண

‘அரங்கத்து அரங்கு அ’ எ பன்னியானே!-;
அப்பு ல டையானை-அநித்தவனாக கங்குர்
நிறுமுடைய உவ்வை

அடைவது— அடைபட்டவையுடையது
எல்லாம்—எவ்வுடைய காரணங்களுக்கெல்லாம்
சொல்லு இடந்தை— சொந்தகாலத்திலே
அனை ஆவர் என்று-நினைப்பவராவ்வான்

(என்று ஆழ்வார் சொல்ல;- ‘அது
தான்செய்வது ஒருக்கால் பரபந்தி
பண்ணினார்க்கன்றோ’ என்று எம்

பெருமான் திருவுள்ளமாக,
ஹப்பு இலென் ஆகிலும்-‘அப்படிப்பட்டஅநி
காரிகளுக்கு நான் ஒத்தவனல்லனாகிலும்
நின்— உவ்வை

அடைந்தேன்— தரணாகவடைந்தேன்’
(என்ன; ‘உாம் ஆனா ரகதிக்ககரங்கி
நம்மை வந்தடைந்தே?’ என்ன;)
நீ— ‘தேவரீ

ஆனக்கு— பூதிகஜெத்தாழ்வானுக்கு
அருள் செய்தமைபால்— கண்ணபண்ணின
மையானே’

(என்ன; அப்போது வந்த
ரகதிக்ககரென்ன;)
எப்படி— ‘முன் அநேகத்தானு முண்டான
இளைப்பானது

எவ்வை— எவ்வை
வந்து— வந்து கிட்டி.

நலியும்போது—வருத்தும் காலத்திலுண்டான
அங்கு— அங்காவலத்தையுடைய
நான்— அடியையன்

எனும்— சற்றாழிவான்
உவ்வை— நெய்யினா
கிண்குமரட்டைன்— ஸ்மரிக் கமரட்டைன்;

அப்போதைக்கு—அக்காலத்துக்கான
இப்போதே— காரணகாரணங்களை நெருங்கி
பெற்றிருக்கிற இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன்— சொல்லிவைத்தேன்.
என்றிருள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துப்புடையாவைய யடைவது. அப்பு- ஸாபத்தம், ரகணை
ஸாமர்த்தமுடையானை ஆராய்ப்பது. இது முன்னிலைப் பாட்டுக்காகவும், ஈசுவரன்ருவையே
சொல்லுகிறது. பற்றுவுதரம்- பூஜாவாகி. ரகணை ஸாமர்த்தம், தான் வரத்தப்பத்தத்திலே
இல்லையேறே; (க) “ நவரூபேஜாஸ்கா வாரொ விவஜாஸ்கிவ த.கி.ந. லகெய்யாதுஷு
தெகஸி து விதாபார-வெதா தபி” (உ) “ நவரூபாவ நவரூபேஜா நெகஸெய்ய
புரணமாயி. லுலிகெளஸி தகெவா தா நம் அயது நுஷு கஸுவிசு ” என்கிறபடிபே.

(க) “ நவரூபநாமஸஹாரே விபதாமகிவித்தந்தே-ஸமர்த்ததோதர்யதே கசித்தம்
விதாபுருஷோத்தமம் ” (உ) “ நவரூபாவஸாமர்த்தம்-நீதஸர்வேசுவரம்ஹிம்- ஸத்திரெவா

யற்றி, தனக்குள்ளே இப்படி யெனக்கொண்டிருப்பதை யறிந்து வம்பக்கலியை (உ) “ ஸ்லகபா ” என்ஹிப்படியோ வக்த்தகரா பரபத்திவாய்ப்பாண் னினவர்களுக்கன்றோ, சீர் அவர்களுக்கு அப்போதென்ன; ஒப்பிலெனினும் நினைடைந் தேன். அவர்களுக்கு வத்சனல்கை குறியும், என்னுடைப ஹிந்தாதிசயந்தாலே, அந்த துக்ககிவீர்த்துக் குறுப்பாக, எதிர்ந்தகலால் போக்பனதாரா தேய்க்கிக்கும் உன்னை சாரண மாக அடைந்தேன். காம இப்படி யானா சகிந்தனாண்டு நீர் அர்மை வடைந்ததென்ன; ஆனைக்கு நீயருள்செய்தமையால். ஆத்தியும் அகவாகதித்வமு பொழிய வேறெரு யோக்ய னையுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஆகவக்கு வயதும் பன்னிவாய்ப்பாடுவே. ஆனால் அவ்வாறேயோ பாதி, நீரும் உமக்குத் தவர்க்குடையதென சீரையும், அப்போது வந்து சகிக்கிறோம் என் ன; எய்ப்பெண்ணெவந்து கலியம்போது அங்கேதும் காணுன்னே நினைக்கமாட்டேன். யாதிரித்த ச்லைஷ்டம தோஷத்தாமழம் ஒக்க உன்பளித்து நெருக்குகையானுண்டான இயைப்பானது என் னா வந்து நலியும் காலத்தில், அவ்வவத்தந்தையில் சாகத்தேசமும் நான் உன்னை நினைக்கமாட் டேன். ஆனால் சொம்பவநிப்பென் வன்ன; அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன். அக்காலத்துக்கு உடலாக, கரணாகபோவர்கள் இளைப்பற்றுக் தெளிந்திருக்கிற இப்போதே சொல்லிவைத்தேன். இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இத்ததை நினைத்திருந்து உம்மை சகித்தகலென்றும் சிப்பந்தமென கமக்கு என்ன; அங்கத் தவனைப் பள்ளியானே. இப் படி சகிக்கக்காதுவன்றோ, தேசவிபரந்தமென சகிதாபிதாபப்போலன்றிக்கே, கோ யிலிலே நிருவனந்தாழ்வானென நிருப்படுக்காகியன்மேலே கணவனாந்தருளுகிறது. அந்த யோககித்தாரபோலேயோ இந்த யோககித்தா; தாழ்த்தாவா சகிக்கக்ககன்றோ. ... க.

(மு.—சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கோடு சக்கரமேந்தினுனெ னாமடித்தென்னை யனேகதண்டஞ் செய்வாநிந்தப் பாமன்றமர்கள் யோமிடத் துன்றிறத்தெத்தனையும் பகாவண்ண கிற்பதோர் மாயைவல்லு ஆமிடத்தெயுன்னைச் சொல்லிவைத்தே னாங்கத் தாவனைப்பள்ளியானே. உ.

பதவுரை.

சங்கோடு— ஸ்ரீபாஞ்சனுப்படுத்தோடு
சக்கரம்— நிருவாழிபாழ்வானையும்
என்றினுனெ— திருக்கணகிலே தரித்தவனாய்
அரங்கத்து— நிருபாங்கத்திலே
அரவு— நிருவனந்தாழ்வானென

கா— காக்கை [கொண்டு]
மடித்து— (மிக்ககோபத்தாலே) மடித்துக்
என்னை— மஹாபாபியான என்னை
அநேக தண்டம்— அநேகதண்டங்களை

சிற்பது - உன்னைக்கொண்டு மறைகையாசிற
 ஓர் - ஒப்பற்ற
 மாண்பு - வஞ்சகையில்
 வல்லு - ஸபர்த்தா காதின்றிர்;
 ஆதலால் - ஆதலால்

குறிக்கொள் கண்டாய் - திருவுள்ளம்பற்றி
 யாருளாவேனும்
 (என்று)
 உன்னை சொல்லிவைத்தேன் - உன்னைக்குறித்
 றுச் சொல்லிவைத்தேன்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சாமிடத்து. சரீரவிச்-லேஷ. ஸமயத்திலே. கீழ் "எல்லாம்
 ஜோர்விடம்" என்றத்தை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருவச்செய்கிறார். என்னை. தோஷத்
 பொல்லப்பயத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைக்க சூதமன்னிக்கேயிருக்கிற என்னை. குறிக்
 கொள்கண்டாய். நான் கலங்கிக் கிடந்தேன் என்று உபேகித்திராதே திருவுள்ளம்பற்றி
 யருங்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடசால் வந்த கலிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது
 சானம் புருந்த லென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருங்கிடா யென்னவுமாம். சங்
 கோடு சக்கர மெந்தினுனே. ஆசரித சக்திநாத்தில் விளம்பாஸுதவத்தாலே அகவாதம் பூரீ
 மாஞ்சுறுப்பந்தையும் திருவாழிபையும் திருக்கையிலே ஏதெக்கொண்டிருக்கிறவனே. சக்திய
 சக்திவாஸுதவத்தாலே, அவனுக்குத் தாம் மங்கனாசாஸரம் பண்ணும் ஸ்வபாவராய், திவ்யா
 யுதங்கலையும் அழகுக்குடலாக நினைத்து அவற்றுக்கு மங்கனாசாஸரம் பண்ணாமவர், இப்
 போது, சக்திவாஸுதவம் திவ்யாயுதங்களை சக்திவாஸுதவமாகவும் அநுஸந்திக்குட்படியாய்த்துச்
 சேல்லுகிற பயம். பயதேறுதலுக்கே யருவிச்செய்கிறார் நாமடித்திப்பாதி. கீழோதுநிசயத்
 தாலே நாவைமடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மாதுருணமாக ஆகேக நன்டங்களைச் செய்யக்
 கடவதாக கில்லாசிற்பர் யமபடாஸவர்கள். சரீர விச்-லேஷ. ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத்
 தோற்றாமல் இச்சேதந் தொருவனுக்குமே தோன்றுமபடி இப்படி வந்து புருந்து கில்லாசிற்ப
 பர்களையிட்டு.

போமிடத்து. அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போமளவில். உன்றிறத் தேத்தனையும்
 புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லு. இவ்வாத்மாவின்னுடைய மரஸ்ஸ - உன்விஷயத்தில் ஏத
 தோழம் உன்புகுராதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைப நிற்பதொரு வஞ்சகத்தை வல்லு. ஆமி
 டத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன். ஆனபின்பு, கரணங்கள் எவ்வையச்செல்லான தகை
 யிலே, "சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்" என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்
 தேன். அங்கத்தாவணப் பள்ளியானே. இவ்வாத்மாக்களுடைய சக்திநாத்தமாக முற்
 கோலி வந்து, இவற்றினுடைய சக்திநாதிக்கையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவாங்கத்தி ருப்
 பதியிலே திருவாவணையின்மேலே பள்ளிக்கொண்டிருக்கிறவனே.

புருக்கிறவனே!

எல்லையில்— அபுபேனுடைய ஆயுஸ்ஸின்
எல்லாபாச சாமததையிலே
வாசல்— யமபுரத்துக்குப் போவழி
குறுகச்சென்றால்— கிட்டி. இல்
நடவ் தபர்— யமபடசானவர்கள்
எற்றி— அடித்து
பற்றுப்போது— பிடிக்குங்காலத்தில்
நில்லுமின் என்ன— ‘கடக்கநிலங்கோவ’
என்று தனகைக்குத்தக்க

கப்பதை யுண்டாணகாலத்திலேயே

உன்— தேவரீருடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாடங்களை யெல்லாம்
சொல்லினேன்— ‘சொன்னேன்’;
என்னை— என்னை
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
அல்லல்படா வண்ணம்— யமபடர்நகரிலுள்ள
பட்டு வருந்தாதபடி.
காக்கலேண்டும்— எகத்திருநாடிலேயும்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. எல்லையில். ஆயுஸ்ஸிதுடைய எல்லாபாச சாமததையிலே
வாசல் குறுக்கச்சென்றால். வாசல்—வழி. (க) யாமயமார்க்ககதி இனி ஆஸ்க்கம் என்னுமாவாகச்
சென்றால். எற்றி நமன்றம் பற்றும்போது. யமபடசானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே மதி
உபங்க எற்றிவந்து பிடிக்கும்போது. பிடித்தல்ல அடிப்பது, அடித்தாய்த்துப் பிடிப்பது.
இப்படி யமபடர் வந்து கொடுபோவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். நில்லுமினென்ன வ்யாய
மில்லை. “நில்லுமின்” என்று அவர்களைத் தனகைக்குத்தக்க உபாயமொன்றும் எண்ணுகா
லில்லை. இந்தால் தம்முடைய ஸர்வோபாய ரூப்பதையைச் சொல்லுகிறார். நேரியும் சங்கமு
மேந்தினுனே. விஜோதி கிளையபரிசுமாய திவ்யாயுதங்களை ஸர்வகாலமும் திருக்கையிலே
ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படி திருக்கையாலே, ஈபற்றிலாப்பற்ற நின்றானுயிருக்கிற
தேவரீசையொழிபு எனக்கொரு ரகசியநிலை பென்கை. உதே— “சங்கொடு சக்கர மேந்தி
னுனே” என்றார்; இங்கே— “மேதியும் சங்கமு மேந்தினுனே” என்கிறார். இதுவாய்த்து
இவர் நைககண்டிந்ருமுபாயம். “எப்போதும் கைகரலாகேரிபாள்” என்றிறே இவர்கையிருப்
பது. “நில்லுமினென்ன வ்யாயமில்லை” என்பானென், நட்புடைய நாமங்களை எப்போ
தும் சொல்லுகின்றே, அதுதான் உபாயமாளுலோலென்ன; அதுதான் ஸாநாமாகச்சொ
ன்னேனே? சொல்லலாம்போதே யுன்னுமெல்லாம் சொல்லினேன். கானங்கள் வயவர்த்தியா
யிருக்கிறபோதே உன் திருநாடங்களை யெல்லாம் பாப்பயாக வறுகாத்தித்த வித்தியைப்பன்றே,
மங்கலாசாஸக பரதும் உன்னுடைய ஸமீர்த்தியை ஆசாவிடுத்துக்கொண்டு நிரியும் நான் என்
னுடைய ஸமீர்த்திக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு யோக்பதைபுண்டோ, நீ
யுயிப உன்னை ரகசியாக ஆதுஸ்தித்திருக்கிற விதமுதானும் என்றனுடைய சொலறுதியாலே
இப்போது செய்கிற வித்தியைப்பன்றே. என்னைக் குறிக்கொண்டேன்றும். இப்படி திருக்குர்
வ்யாயமுதான் என்னை, ஸர்வகாலமும் திருவுள்ளம்பற்றி. அல்லல்படாவண்ணம் காக்க

மூ.—ஒற்றைவிடையனு நான்முகனு முன்னையநியாப் பெருமையோனே

முற்றவுலகெல்லா நீயேயாகி முன்னெழுத்தாய முதல்வனேயோ !

அற்றதுவானு எரிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச னென்றமர் பற்றவற்ற

வற்றைக்கு நீயென்னைக் காக்கவேண்டு மென்கத்தரவனைப்பள்ளியானே ம.

பதவுரை.

ஒன்று— ஒப்பற்ற

விடையனும்— ரிஷபவாஹனுனருகானும்

நால் முகனும்— சதுர்முகப் பரம்பரையும்

உன்னை— தேவரினா

அநியா— அநியாவொன்றான

பெருமையோனே-பெருமையையுடையனும்

முற்ற— ஒன்றெழுதியாதபடி.

உலகு எல்லாம்— ஸகலலோகங்களும்

நீயே ஆகி— நீயேயாய்

முன்று எழுத்து } அகத்தரதயாத்மபாண

ஆப } பாணவத்துக்கு வாசிய

றுப்தகொன்றி

முதல்வனே— ஸர்வகாரண பூதனுயிருக்

ருமனே !

அரங்கத்தாவணைப்பள்ளியானே!:-

நமன் தமர்— யமபடானவர்கள்

இவற்கு— ‘ இவனுக்கு

வாழ் நான்— ஆயுஸ்ஸு

அற்றது என்று } முடிந்தது ' என்று நினை

எண்ணி— } தது

அஞ்ச—பிடிக்கிறபிடிபிலே அஞ்சப்பட்டபடியாக

பற்றல் உற்ற } பிடிக்கையிலே ஒருப்பட்ட

அற்றைக்கு } வன்றைக்கு

நீ— ஆச்சரிதரகருணா நீ

என்னை— என்னை

காக்கவேண்டும்— அவர்களுக்கையில் காட்டிக்

கொடாதே தகித்தருளவேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டி. ஒற்றைவிடையனும். “ நான்ஒருனாவில் நிலார் கண்டத்

தம்மனும் ” என்கிறபடியே பரம்பரையாவதை தலையெடுத்தபோது, அல்லாதாரைப்போ

லன்றிக்கே, தந்தவந்தையதாவது தந்திக்கவல்ல ஸூக்தம் ஜ்ஞாதத்தையுடையனான அத்

நிதீய ரிஷபவாஹனும். “ ஒற்றைவிடையனும் ” என்றது - லோகன்பாவந்த மாகை

யாலே அத்நிதீயமாய் அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கு பென்னுமிடம். தோற்றுக்கக்காக. இத்

தையிலே, அவன் தனக்கு பெருத்த வுடைமையாக நினைத்திருப்பது. நான்முகனும். (க)

“ பெரியவனான விஷயாதிகவலம் பொருவெவ்வொன்று வுவிண்ணாதி தடுவெ ”

என்கிறபடியே அவ்வயதானே திருநாடுகடலத்திலே பிறந்து, பிதாவான தேவரித்தம்மாலே

கொடுக்கப்பட்ட நானுவேதங்களைப் முடையனும், “ அமார்க்குமயிவியந்து ” என்கிறபடியே

இவ்வருகன்னார்க்கெல்லாம் இவ்வருகத்தனுமாயிருக்கு மேற்றத்தையுடைய சதுர்முகனும்.

உலகு— லோகங்களை
 படைக்கவேண்டி— ஸ்ரீஷ்டக்கவிருமீ
 என் முகனை— சுறுமுறுப்பற்றவனை
 உத்தியில்— திருநாடுகமலத்திலே
 தோற்றினாப்— தோற்றுவித்தே
 வையம்— 'பூமியிலுள்ள
 மனிதர்— மதுவ்பர்கள்

ஸ்ரீம. ஸ்ரீதாயப்பாட்டு. பையரறினனைப் பங்கடனுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமுர்த்தி.
 திருப்பாங்கடலில் வளவ்பச்சுத்தாலே விசுவதாரா பனங்களை, டைமனும், மென்மைகுளிர்
 த்தி எற்றங்களை பார்த்துபாகவுடைய திருவனநாழ்வாறுபெருங்கையின் மேலே. "உள்ளப்
 பல்பொரு சொந்தி" என்கிறபடியே எம்மவரிகளான ஆன்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கொள
 பல உபாயங்களையும் திருவுள்ளத்திலே சிந்தித்துக்கொண்டு தன்மவர்ந்தருவாகின்ற பரமசே
 விப்பனவசனை. மூர்த்திசப்தம்- ஸீசுவ்யத்துக்கும் விராஜத்துக்கும் ஸாசகமானபாவே,
 இவ்விடத்தில் ஸீசுவ்யவாசகமாப்க்கொண்டு சேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால்
 இவை அறியாதுருக்க, தான் அறித்ததாக இவற்றிவ்வுடைய ரகசீனோபாயசிந்தை பண்ணு
 மைக்கடியான ப்ராப்திவைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸ்ரீஷ்டமான ஜகத்துக்கு ரகசீனாத்
 தடாகவந்து கண்வளர்த்தருளின வளவன்றிக்கே, ஜகத்துக்கு, தன்னை முதலிலே ஸ்ரீஷ்டடித்
 தருளின உபகாரத்தனை பருளிக்கொய்கிறார். உய்யவித்யாதி. காண கனோப வித்யாப
 சிபாக்மோக்ஷஸ்வராய * அபிதவிசேஷிதாயக் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் கானாகனோபங்களைப்
 பெற்றி, திருநாடுகளை ஆசரித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக ஸோகத்தை ஸ்ரீஷ்டடிக்கையி
 லே விருப்பத்தை ஈடையனும், ஸ்ரீஷ்டடி. ஸ்ரீஷ்டடிக்கு கந்தாவான சுறுமுறுத்த திரு
 நாடுகமலத்திலே தோற்றுவித்தவனே.

வையமித்யாதி. ஜகத்ஸ்ரீஷ்டடி பண்ணுபெயரே, "பூமியிலுண்டான மதுவ்
 யர் சுர்முடைய ஆஜ்ஞாநாமான சாந்தாயம்மானையில் சிற்பார்கினலவர், கந்தரிமாய் விப
 ரிதப்பாச்சுத்தாமவர்கள்" என்று திருவுள்ளப்பற்றி, "அப்படி அறிப்பவர்த்ததான சகையில்
 அதுநிதாக சிகழித்தாடியும் ரகசீனவேணும்" என்று காண்கையுடனே ஸ்ரீஷ்டடித்வமே,
 "பொய்பர்" என்கிறதென்கை, "பொய்" என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. ஸீய. ஸீயசனை!-
 பரமபந்து வானவனே. இத்தால்- ரகசீனாகக்கொள ப்ராப்திவைச் சொல்லுகிறது. இனி
 யென்னைக் காக்கவேண்டும். அந்த வையத்திலுள்ளார் படியவற்றிக்கே, உன்னுடைய அங்கி
 காரவிசேஷத்தாலே ஸ்வாவர்த்தனும் உனக்கு மங்களாசாஸகம் பண்ணியன்றி தரியாதபடி.

உலகு— உலகனை
 படைத்தாய்— ஸ்ரீஷ்டத்தாய்;
 இம்— பரமபதவானவனே!
 இனி— இனி [மேலே
 என்னை— பாக்காயவனாகையான அடி
 காக்கவேண்டும்— மரபடால் வரும், கண்ணில்
 அடிப்படாதபடி ரகசீனத்தருவாவேணும்.

நான் தமர்கள்— பாபடானவர்கள்
தன்னான இல்லை—தனபரில்லாதவர்களாய்க்
கொண்டு
சால்— மிகவும்
கொடுமைகள்— கொடியதண்டங்களை
செய்ப்பாநிற்பர்— பண்ணுகிற்பர்கள்;
மண்ணொடு நீரும்— பூமியும் ஜலமும்
எரியும்— அக்சியும்
காலும்— வாயுவும் [நாம்
ஆகாசமும்— ஆகாசமுமாகிற பஞ்சபூதங்க
மற்றும்— காரியரூபமானஜகத்தத்தானும்
ஆகி— உணக்குப்காசமாக
நின்றும்— அவற்றைக்குப் பாகா பிராயக்கிரகன்
டுகின்றவனாய்

அண்ணலை— எவ்வளவா மிபானவனே !
அரங்கத்தாலணைப்பள்ளியானே !-;
என்னலாமத்பா தே— அருஸந்திக்கபோக்
யதைப்புண்டான காலத்திலே
உன்— உன்னுடைய
நாமம் எல்லாம்— நிருநாமங்கனையெல்லாம்,
எண்ணினேன் — எனக்கு தாசகமாகவும்
போக்பமாகவு ம் நலந்தித்தேன்;
என்றை— பல்லாண்டு பாடுவனான என்னை
நீ— தேவரீர்
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— நிருஅள்ளம்பற்றி
என்னை-;
காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஆறுபாட்டு. தண்ணனலில்லை. மெத்தனலில்லை. உகந்தி வர்த்திகளெல்
லாம் கடியாமாய்த்திருப்பது. “ கடுந்தொலார் கடியார் ” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்
கே, தன்னானவாவது- தன்னிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே- நலிகையில் ஓவுதலில்
லாமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருநாலாண்டுப் பற்றுதலில்லையென்கை. நமன்றமார்கள். பா
நாளுன யமன்றாநிலை கண்குழியுகண்டவாறே ஒருக்காலாக விட்டிருக்கவுங்கடும்; இவர்கள்
அவனுடைய படாசையாலே “ அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும் ”
என்னும் வினாவாலே கண்பாராதே க்ருமாக நலியாநிற்பர்களாய்த்து. சாலக்கொடுமைகள்
செய்யாநிற்பர். மிகவும் கொடியதான தண்டனைகள் பண்ணுகிற்பர்கள். அதாவது- இந்த தேஹ
விச்லைஷத்தக்கு முன்னே, சிவந்தமயிரும் எரிந்த விழியும் பொறிபறக்கிற முகமும் நாமடிச்
கொண்ட உத்தமமான உகாவேஷத்தோடே, * சேவதக்குவாரைப்போலே, கையும் குலமும்
பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துகிற்கும் நிலைதன்னாலே வயிறு வளிக்கொருந்தும்படி
பண்ணுகையும், “ நமன்றம் பாசம்விட்டால் அலைப்பூணுண்ணும் ” என்னும்படி இந்தசரீர
ந்தன்னை விடுவிக்கிறஸமயத்தில் அலைச்சல் படுகையும், பின்பு யாதாசரீரத்திலே புகுரச்
சொல்லி மோதுகையும், “ நின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்னாக விழுப்பதன்
முன்னம் ” என்கிறபடியே வலிபகயிற்றால் காலிலேகட்டித் திபங்கவடித்து தலைபின்னும்
கால்மன்மையாக யாம்பமார்க்கக்காலே பரிமத்துக் கொண்டுபோகையும். நாய்களைப்பேசித்

ததொன்று இல்லையே. ஆகவே இத்தகைய பம்படாஸ்வரும் கவிவை சீரேய மாற்றிவிட்டோம். எண்ணலாம்போதே யுள்ளுமெல்லா மெண்ணினேன். இத்தால் தம்புடைய பார்ப்பிற்றிட வாயைச் சொல்லுகிறார். கரணங்கள் விதேயமாய் அதுவந்திக்கலான போதே, உன்னுடைய திருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாகமாகவும் போகமாகவும் அதுவந்திக்கேன். காரணமாகத் திந்துக்குள்ளே ஸகலராமங்களு மத்தப்புகளாகையாலே, அநொன்றையும் சொல்லிவ எல்லா நாரங்களுமும் சொன்னாவிரே. இவந்தாம் அநொழிப லேவென்றிர்பாரிரே. “நன்வாநினைவொன்றையேன் காரணவென்று மிக்கநல்லால்” என்றும், “ஓவா தே நமோகாரண வென்பன்” என்றுமிரே இவரிருப்பது. மங்கலாகாஸகத் துக்கும் இது நானொழிதே இவர்க்கு வாசகம். “நமோகாரணவென்று- பாராந்நினைச் சூழ்ச்சிநிந்தா பல்லாண்டு- ஏத்துவர்” என்றுமிரே. ஆகையால், இத்திருநாமபொழிப ஒருகூறாமும் தரிசு கமாட்டார். “உன்னாகான் பரியாவதொன்றில்லை- நமோகாரணவென்றென்றாகான்-என க்கு- பட்டினிநான்” என்றுமவிரே. ஆக, இப்படி உன்னாமெல்லா மெண்ணினேன்.

என்னைக் குறிக்கோண்டு. இப்படி உன் திருநாமத்தைச் சொல்லி எனக்கு மங்களா சாஸனம் பண்ணாதேபோது கூடினதாலும் தரிசுமமாட்டாதவென்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி. என்றும். ஸர்வகாலத்திலும் இத்திலைதான் இவர்க்கு காதாசிக்கமன்றே. உண்ணலே. ஸர்வ ஸ்வாமியானவனே. இத்தலைமீழவுமேயாகன் உன்னதாம்படியுள்ளீரே குடமுறுட்டிருப்பது. நீஎன்னைக் காக்கவேண்டும். இப்படி நிரூந்துள்ள நீ, கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்தசிஷ்டன்டா பையாடையோனான வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியாக யாடபடரால் வாரும் நலி வில் அகப்படாதபடி. ரக்ஷித்தானவெனும். அங்கத்தாலவனைப் பள்ளியானே. இதுதான் நான் இன்று விண்ணப்பம் செய்யவேண்டுகிறேன், இதுக்கு முற்கோலிவந்தன்றே தேவரீரின் கே வந்து கண்வளர்க்கருளுகிறது.

மு.—சேஞ்சொன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்களுக்கே யெம்மானே
எஞ்செலிலென்னுடையின்னமுதே யேழலகுமுடையா யென்னப்பா
வஞ்சவருவி னமன்றமர்கள் வலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போது
அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தாலவனைப் பள்ளியானே. எ.

பத்ருவரை.

செம்— செவ்விய	எம்மானே— எனக்குஸ்வாமியானவனே !
சொல்— சொல்லையுடையதான	எஞ்சல் இல்— சுருங்குதலில்லாததாய்
மறை— மறைத்துள்ள	இன்— பார்ப்பதற்குரிய

உறுதிப்படுத்தும்- இதுதான் நான் சொன்னது.
மேலும் அங்குள்ள சர்க்காரின் திட்டம்
என்பதில்லை.

புத்தலம் என்று— ‘ஷுஞ்சாநேத கொள்’
என்று

... ..

என்றோ காக்கவினாண்டு.

[illegible]

பெரிக்கும்போது. அஞ்சலமென்றென்றைக் காக்கவேண்டும். 'அஞ்சாதேகொள்' என்று உன
 திருட்டிதழ்வேரை கேட்கும்படி யருளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்னபடியே உன்னை யதப்பலித்து
 எனக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகபோது தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இப்படிருஷார்த்தத்
 தைக் கலக்கும் பாபபடால்வரும் பாதையில் அக்ஷயியாதபடி சகித்தருளவேணும். அரங்
 கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி சகிக்கைக்காகவன்றோ கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு விட்டி
 யிலும் வயாஸ்த்தமாய்க்கொண்டு தந்தியகியூதியான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வந்து
 கண்வளர்த்தருளுகிறது.

மு.—நானேதுமுன் மாயமொன்றியே னமன்றமாப்பற்றி நலிந்திட்டிக்த

வூனெபுகேயென்று மோதுப்போதங்துன்னை நாளுென்று நினைக்கமாட்டேன்

வானெய்வானவர்தங்களிசா மதுரைப்பித்த மாமாயனெயென்

ருருய்கீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. அ.

பதவுரை.

நான்— அடியேன்

உன்— ஸர்வரத்தனானஉன்னுடைய

மாயம்— மாயையகரில்

வனும் ஒன்றும்— யாதொன்றும்

அறியேன்— அறியாமாட்டேன்;

நமன் தமர்— மமபடானவர்கள்

பற்றி— பிடித்து

நலிந்திட்டி— இந்தசரிசத்தோடேநயெத்
 தங்க தெல்லாம் நலிந்து

(பின்பு)

இந்த வன்— 'இந்த யாதநாசரிசத்திலே

புகு என்று— பாசெய்சி' என்று

மோதும்போது— அடிக்கும்காலத்திலே

அங்கு — அதற்குச்சில்

உன்னை— தேவரிசை

நான்— அடியேன்

ஒன்றும்— ஒருவனையாலும்

நினைக்கமாட்டேன் — ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;

வான்— பாமபதத்திலே

வய்— பொருத்திலுத்திக்கிற

வானவர்தங்கள்— நிக்யமுத்தர்க்கு

சசா— தலைவனாய்

மதுரை— முநீமதுரைக்கே

பிறந்த— அவதரித்தருளின

மா மாயனே — மிக்கஆச்சர்யசக்தியையு
 டையனாய்

என்— எனக்கு

ஆனாய்— பாகன்சைப்பாட்டொழுதும்ஆன
 போலேவசிக்கத்தனாய்

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!;

நி—ஸர்வரக்கூகனான நீ

என்னை காக்கவேண்டும்.

ஆர்சை— பாக்தள்ளி நூலோ
காத்— ரகஸித்தகுருசின்
ஆபா— ஆபாபு
கோலோ— பச்சிணைபை
மேய்த்தவனே— மேய்த்தவனும்
எம்மாளே— எனக்குள்வாமிபானவனும்
அங்கத்தரவணைப்பன்லியானே!;
அன்று முதல்— உனக்குப் பல்லான்போடு
மனனாகிக்கொண்டநாள்நொடங்கி
இன்று அன்றுபா— இன்றுவளாக
ஆயி— ஸர்வகாரணபூதனு உன்னுடைய

என்கூறலுக்கைத்
மறத்தறியேன்— ஒருகாலம் மறத்தறியேன்;
நன்றும் கொடிய— மிகவும்கொடியான
மன் தமர்கள்— மடபடானவர்கள்
என்னை— என்னை
நலிந்து— நலிந்திற்று
வலிந்து— பலாத்கரித்து
பற்றும்போது— பிடிக்கும்சாலமான
அன்று— அப்போது
அங்கு— அந்தநகரிலே
நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றித்தாதி. இந்தான் பசிக்கொபத்தாலே கல்வாஷ
த்தை வர்த்தித்தபோது, நின்றதொருமனையாக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷாபத்தில்
||சுபெடாநபடி. பச்சிணைபை ரகஸித்தஆபாபுனவனே. இதுதான், கோபகோபிஜாங்ககா ரகஸி
த்ததுக்கு முபலகஷணம். ஆனால் அங்கத்தான்சைச் சொல்லாதே, “ஆணைகாத்த ஆபா”
என்று இத்தனைச் சொல்லுவா சொன்னென்லின்; எல்லாவற்றிலும் பாதா ரகஸிபவர்க்கம்
இவையேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றி கிருக்கையாலே. ஆபா. ஆபாபுபன்யுன்ற மொன்றெ
டுத்தான் அரங்கமாகாமர்த்தானிறே. கோரிநறமெய்த்தவனே. ஆபத்தனையில் ரகஸித்தவ
ளவளிக்கே, அனாதாத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக அல்லாத இடையோபாதி கைபிலே
கோலெயித்தப பச்சிணாமேய்த்தவனே. “திவத்திலும் பச்சிணாமேய்ப்புவத்தி” என்று
பாமபதத்திலிருப்பிழங்காட்டில் பச்சிணாமேய்க்க உகத்திமேயத்தரித்தது. எம்மானே. இந்த
குணரேஷ்டி. நம்மாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. “அம்மாளே” என்று பாடமா
கில், ஸர்வகாரணபூதனவனே என்று பொருளாகக்கூடவது. அப்போது, கீழ்ச்சொன்ன ரகஸி
நாந், யக்கியான பார்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அன்றுமுதல். கருவாங்கத்துள் டெந்த
வன்றுமுதலென்னுதல்; நிரப்பல்லான்போட. நீவிஷகரித்த வன்றுமுதலென்னுதல். இன்
றறதியா. இன்றுவளாக. ஆதியஞ்சொதி மறத்தறியேன். ஸர்வகாரணமாய் கிலகணாதேஜோருப
மான உன்னுடைய விக்காறுத்தை மறத்தறியேனென்னுதல்; ஸர்வகாரணபூதனு உன்னு
டைய, கிலகணமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்காறுத்தை மறத்தறியேனென்னுதல். நன்றும்
கொடியமன்றமர்கள். மிகவும் கொடிய மடபடானவர்கள். “நன்றும்” என்று. மிகவும்
என்றபடி. நலிந்துவலிந்தேனைப் பற்றும்போது. நலிந்துகொண்டு பலாத்கரித்து என்னைப்
பற்றும்போது. வன்றிப்படி என்னைக் காக்கவேண்டும். வன்றிப் பற்றிப்பற்றிப்பற்றி, வன்றி

மாநாதர்ப்பூதானவர்களுக்கு இதுதான் வருணக்கு பாலங்கமுண்டிடா. என்னுடைய
அதிசங்காமுலமான கலக்கத்தால்வந்த பயத்தாலே அடிமேன் விண்ணப்பம்செய்த வித்தனை
யன்றோ. கூ

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—மாயவனை மதுருதனனை மாதவனை மறையோர்க ளேத்தும்

ஆயர்களேற்றினை யச்சுதனை யரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானை

வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மானைபத்தும்

தூயமனத்தனாராகி வல்லார் தூமணிவண்ணனுக் காளந்தாமே. டி.

பதவுரை.

மாயவனை— ஆச்சர்ப்புருணசேஷ்டிதங்களை

யுடையவனாய்

மதுருதனனை— மதுவை நிரலித்தனாய்

மாதவனை— ஸ்ரீபஞ்சபாய்

மறையோர்கள்— வைகிணர்களை

ஏத்தும்— ஸ்துதிக்குப்படியானவனாய்

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கெல்லாம்

ஏற்றினை— தலைவனானமேனாள்பொய்யுடை

யனாய்

அச்சுதனை— அடுத்தானை ஒருக்காலும் கழ

வகிடாதவனாய்

அரங்கத்து— திருவாரங்கத்திலே

அடி— திருவனந்தாபுரமாகிற

அனை— திருப்பதிக்காலிலே

பள்ளியானை— பள்ளிக்கொண்டருங்கிற அழகிய

மணவாளன் விஷயமாக

வேயர்— தாமதிருவவதரித்தருடி அயள்ளார்

செல்லாரும்

புகழ்— புகழும்படியாரிருப்பாராய்

வில்லிபுத்தூர்— புதிவில்லிபுத்தூருக்கு

மன்— நிர்வாணசாரை

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மானை— சொல்லாமைமான

பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும

தூய— பரிசுத்தமான [கொண்டு]

மனத்தனர்— ஆக— மகிழ்வையுடையாராய்க்

வல்லார்தாம— அபயவிக் கவல்லவர்கள்

தூ— படிப்பற்ற

மணி— நீலநாமரேபன்ற

வண்ணனுக்கு— வடிவழகையுடையவனுக்கு

ஆளர்— அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

வ்யா. மாபவனை. அச்சர்ப்புருணசேஷ்டிதங்களை மாயவனை. இக்கால் விபா

பாட்டியாளுக்கு வலவபுனைவன. இத்தால் அச்சித்திக்கு என்வ சிறிதா ! என்வ வர்
வதாலும் “ வடிவாய் தின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பன்னாண்டு ” என்வ மட்ட
ளாசாலமம் பண்ணுவென்றிப்படி. யிருக்குமவென்கை.

மறையோரங்களேத்து மாய்களேற்றினை. அப்பொருஷெய்யாய் சித்த சித்திதோஷாய் பாகவதவையவாநாதம் பாதபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தினுடைய தாதுப்பயத்தை, பற்றி திருக்குறையவர்கள், பாதுவத்தினும் காட்டில் சீவலம் சீவலிதெய்தி அருவாதம் ஸ்துதித்துப்படி புறேந்திதோபர் திருவருளுக்கொண்டு, கோபக்கெல்லாம் தவ்வருகபாஸ்வந்த மேனாநி பபை புடையவனை. மேன்மைக்கு, “அயாநே” என்றும்மேயிலேயிறே, சீவனக்கு, “ஆபர்களை” என்கிறேன். பெரியபெருமானுள் கிச்சுறுவதாமகனிறே நம் பூர்வா சார்பர்கள் அருவந்திப்பது. “கோண்டல்வனானனைக் கோவலும் வெண்ணெயுண்டலா யன் என்னுள்வம் கவந்தானை” என்றாரிறே திருப்பாணாழ்வார். திருப்பவனத்தை மோ ந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் மணக்கு மாய்க்கு. (க) “சுருதிவந்தி நவா உயர்ந்திவந்திவந்திவந்தியொருநாடி” வெளியுடையவனையே நவாபியவந்திவந்தி” என்று - “யதேசாதபயிதாட்டி சிவ்வாப்பணியாகச்சாத்தினை திருவாபனாம் இப்போதும் பெரியபெருமானுள் திருக்கழுத்திலே கிடந்திறே” என்று கண்டதபவித்தாரிறே பட்டர். ஆகையால் இவ்விடத்தில் “மறைமோர்கள்” என்கிறேன் - திருப்பாணாழ்வார், பட்டர் போல்வாரானவர்களை. அச்சுதனை. ஆசிரிதரை ஒருக்காலும் நமுவயி. தவனை. “பச்சை மாமலைபோல்மேனரி பவளவாய்கமலச் செங்கனாச்சுதா” என்றாரிறே - தோண்டாட்டியொடி யாழ்வார். “அச்சுதா” என்றவந்தாம், “ஆபர்த்தகொழுந்தே” என்று மருநிச்செ ய்தாரிறே. அருங்கத்தரலுணைப் பள்ளியானை. உருத்தருவின் நிலங்கொல்லாவற்றினும் பா தாநமாய், பெரியபிராட்டியார்க்கு நந்த ஸ்தாபமாவையிலே “ரங்கம்” என்கிற திரு நாமத்தை புடைத்தாயிருந்தி கோயிலிலே, மேன்மை குறித்தி தாற்றங்களை பாக்ந்தியாக வுடைய திருவனந்தாழ்வானிறே பதிக்கையிலே, கிழ்ச்சொன்ன குணங்கொல்லாம் பாகசிக் கும்படி. பன்னிகொண்டருளுகிறவனை, வேயப்புழம் வில்லிபத்தூர்மன் விட்சேத்தன். தாம் திருவவதரித்த குடியினுள்ளாமொல்லாரும், தம்முடைய வைபவத்தைக்கொல்லிப் புகழும்படி யாதிருப்பாராய், புறேயின்புத்தாருக்கு சீவலாகாய், வர்வவ்யாபகளுள் வீடுவனை, * அவந்தமயிப்படியே தந்தி நயவந்திலே வைத்துக்கொண்டு, * உருவாசல்படியே மங்கலானால் நம் பண்ணும் பெரியாழ்வார். கொன்னமையுத்தும். அவைவந்தாருள் மங் களாசாஸாத் துக்கும் விவோதபானவந்தைப் போக்கிக் கொன்னுரைக்காக அருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்ப ஸ்தவனை இப்பத்துப்பாட்டையும், தூயமனத்தனராகிவல்லார். பார்ப்பாந்

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சாணம்.

அடிவரவு.—துப்புச் சாமிடம் எவ்வை ஒற்றைப் பையா தண்ணீரை
செஞ்சோல் நானேது துன்று மாய வாக்கு.

ஆதிருமொழி-சமீக்து, பாட்டு-சஉ.௦.

ஐந்தாம்பத்து.

(0)

மேலில் திருமொழியிலே—“மொல்லாமப்போதே புன்னாமெல்லாம் சொல்லினேன்”
என்று திருநாமத்தின் போக்பதையை யநுபவித்து, “இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக்
கடியென்” என்று சீருபித்தவாதே. அதுக்கு மேலும், “இதானிஷபங்களிலே ‘ஆவியேய
முதே’ என்று திரிகையாலே யிழந்தது” என்று வெறுத்து, இப்போது “ஆவியைபரங்க
மலை” என்றும், “ஆவியேயமுதே யென்றனாமிரவியை வெந்தாய்” என்றும், தப்பைப்
பொறுத்தருளவேணும் என்று, பெரியபெருமான் போக்பதையிலே தம்முடைய கரணதாய
மும் மேல்விழுந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ... *

மு.—வாக்குத்துய்மை யிலாடையினாலே மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநீன்லையல்லா லறியாது நானதஞ்சுவ நென்வரமன்று
முக்குப்பேசுகின்றவனென்று முனிவாயேவெனென் னொவினுக்காற்றேன்
காக்கைவாயிலுங் கடனேரகொள்வன் காணு கருளக்கொடியானே. க.

பதவுரை.

மாதவா— ஸ்ரீயோபதியானவனே!

உன்னை— உன்னை

வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்— உன்னைஸ்தோத்

ரம்பண்ண சக்தியற்றவனாயிராநின்றேன்;

வினாவின் அடித்து- அத்தாக்காளது சா
 க்து வர்ப்பமன்று;
 இவன்- 'இவன்
 முர்க்கு பேசுவின் } முர்க்கு பேசும் பாகாத்
 முன் சான்று } ஸதப் பேசா சின்முன் ,
 என்று
 முரிவாய் ஏலாய்- கோபித்துக்கொள்வாயே

என்— என்னுடைய
நாளைக்கு— நாக்ஞக்கு

சுட்டிவை— (கங்கைநீருக்கு) எல்லொருக்காராக
கொள்வர்— (அப்படிடையார்) கொள்ளாதின
ருக்கன்;
(அப்படியே,)
காரண— ஸர்வகாரணபூதனாய்
கருவான்— பெரியபுருஷபடிபை
கொடியானே — தவறுபாடுடையவனே;
தீயமென் சொல்லைக்கொண்டருள் வேணு
மென்கொள்

வாயா. முத்திராட்டி. வாக்கியத்தி. வாக்குக்கு ஆதாரியாவது-பாசல்வந்தித்ய
 லே அலுவலர் சொல்லுகையும், பாசலாவதற்குக் துணியின்களையும், பாசலோதாம் பண்ணு
 னகையும். "பாசலோன் பிழைக்கவாது", வாக்கு- சொல்லு. மாதவாவுள்ளை வாய்க்கொள்ளமாட்
 டேன். திருநாலை சொல்லுதற்கு முடிந்தவதிகாரிகள் சொட்டியும் திப்பவாடு நிகருமிறே.
 ["பாசலாவதற்கு" இத்தியாதி.] உன்போக்பகைக்குத்தோற்று பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமா
 னார் சொல்லும் பாசலத்தை, துணியின்களின் போக்பகைக்குத்தோற்று வந்தோதாம் பண்
 னின நாக்காலே சொல்லமாட்டேன். "நாட்டாலே துளிரும்" என்ன; நாக்குநின்றாயல்லா
 லுமியாது. சலமறிந்தவாக்கு, * ஸ்வரவாணை திண்டைப்பல்லாந்தியாது. "அத்தால் வரும் குற்
 றமுன் உம்பதன்றே" என்ன; அது விஷயத்திலும். "ஆகலெல்லேன்" என்றது மார்
 வின் முற்றமானற்போலே. "ஆனால் திரும்புகக்கோட்டேகூடிச் சொல்லும்" என்ன, நான்அதன்
 கவன். நாக்கின்கொடுத்தவதுவந்தின்று நான் அஞ்சுகின்றேன். அது சலவாணை
 யாலே பேசலிழாநின்றது, காலியான உம்பமுடைய வசமாக்க்கொடுவென்ன; அது என்வச
 மன்று. உள்வாடம். "நாக்கு திண்டைப்பல்லாந்தியாது" என்பது, "நாளைநந்தவன்" என்ப
 தாகா திண்டி, இதுமுன் நகர்சொல்லும் பாசலமாயிவநின்றி! என்ன; முங்குட்டேகுகின்றனவி
 நென்று முனிவாபெயும். என்பாசலத்தைப் பார்த்தால் முர்க்கர்சொல்லும் பாசலம்போலே
 தோற்றி, முனிவைக்கு போக்பகையுண்டு; ஆகிலும் என்னுவினுக்காற்றேன். உன்முனி
 யுக்கு ஆற்றலாம், என்னுக்கு ஆற்றல்போகாது. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யாகாதோ
 வென்ன; காக்கைவாயிலும் கட்டோரகோள்வர். அறிவுடைபார், குற்றமாகாதவாவன்றிக்கே
 குணமாகவும் கொள்ளுவர்கள். அது ஒரிடத்திலே ருந்து தனக்கு வேண்டினது பித்தரிப்
 போகவும், அந்தை அறிவுடைபார், "நமக்கு நன்மை கொல்லுதறுது" என்று கொள்ளு
 வந்திலே. துணைகொடுவது உம்பமுடைய வசமாக்க்கொடுவென்ன; அது என்வச
 மன்று. உள்வாடம். "நாக்கு திண்டைப்பல்லாந்தியாது" என்பது, "நாளைநந்தவன்" என்ப

தோவென்ன; விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால். உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய, வேறு கொடுக்கைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையேனல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகையுடையேனல்லேன். நம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய் பேசியருமா ஈருப்பாரூன் டானல் பற்றக்குறையில்லையே என்ன; வேறொருவரோடென்மனம் மற்றது. குறாக் ததாஸ்ய மன்றிக்கே ஸ்வரூபப்படுத்தமான தாஸ்யமாகையாலே, புறம்புபேசுகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லையாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவரே நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய். புள்ளிமானுக்கு, ஒருபுள்ளி ஏறியென், குறைந்தென்; ஸ்வாத்மர்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற வனக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்கையன்றோ உனக்கு நிரூபகம். “நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோ” என்ன; உன்டென்கிரர்-ஊழியேமுலகுண்மேற்றந்தானே. வம்சாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணுதிருப்பாரொரு வருண்டோ, அவர்களபராதங்களைப் பாராதேயன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிரர். உ

அ. மூன்றும்பாட்டு. நன்மைதீமைபித்தயாதி. “காணா” என்று - நம்முடைய ஸ்ஷ்டிக்குரியோனும் “வாழ்த்துவார் பலராக” என்றிர், அதுவும் மாறுணும்படியன்றோ நம்முடைய படியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், “கோயிலிலோமும் வைட்டணவன்” என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிரர்.

மூ.—நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியே ஞானஞவேன்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுண்ணைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்திருமாலே
உன்னுமானுண்ணை யொன்றுமறியே ஞானாதேகமோடானுவேன்பன்
வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே.

பதவுரை.

திருமாலே— ஸ்ரியபேதியானவனே!
காணா என்னும் } ‘காணா’ என்கிற
இத்தனை அல்லால் } இதோன்றொழிய
நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்— வேறொரு நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்
அறியேன்— அறியமாட்டேன்:
உன்னை— உன்னை

உன்னை— உன்னை
உன்னும் ஆறு ஒன்று— நனைக்கத்தக்க வழியொன்றும்
அறியேன்— அறிவறியேன்;
ஒவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாணு என்பன்— ‘நமோநாராயண’

வியா. நன்மையிதயாதி. நான் திருநாமம் சொல்லுகை அதற்குரிய நன்மையாய்
தலைக்கட்டுகிறதோ, நியைப்பாப்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அநிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால்
தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இந்தையைப்பார்த்தால் அபாதிமாய்,
அத்தலையைப் பார்த்தால் அபாதலையாயிருக்கும். காரணமென்னு மித்தியையல்லால்.
“ நலத்தொருகாதோ நானனைக் கண்டக்கால் ” என்று - அபாத ஸத்யத்தைக் காட்டி
திருநாமமிறே. ஸர்வா நிகர் குற்றங்களைப் போலுந்து, மேலாட்டாதே நித்திரவிடபிறே.
புன்மையால். தன்மையாலே. உன்னை. ஸர்வாதிகுணவுண்ணை. புள்ளுவம்பேசி. கித்தி
புன்மையால். * என்கொன் னுண்ணைக்கிடென்னும் வாய்கங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன்.
புன்மை - பாயோஜனத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோஷத்தை ஆசைப்படுகை. “பெரு
மக்கள்” என்று - * போளன் பேரோதும் பெரிபோளிறே. “ மானுறுவான் கோலத்தம
ரர்கோன். ” திருமாலே. “ நாநிலிபும் துதிசெய்ய நின்ற ” என்று - ஸ்தோத்தரத்துக்கு
அதிகாரி பிராட்டியிறே. பரிதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லுபவனிறே. “ தன்னுதத்திருமங்கை ”
என்று - அவருக்கு அதுபவம் வந்தானித்தியானுப்போலே, எனக்கும் திருநாமத்தினால்
அகை ஸத்தாவிறித்தி. அன்றிக்கே, ஸர்வாதிக்ஷம்; “ வானவந்தித்தையுள் வைத்துச்
சொல்லுமிசெவ்வன். ” பாயோஜனத்தோடே மோலில் பகவத்கந்தாங்களுந் கழியுண்டிற
திறே, இதரபலங்களைவிட்டி மோஷத்துக் குறப்பாகச் சொல்லப்பாரும் பன்ன; உன்னு
மாறுண்ணை யொன்றமுறியேன். சாஸ்திரோத்தமான நீர்தா ஸர்வதிபண்ண வறியேன்.
ஓவாதே நமோநாரணுவென்பன். பாயோஜனம் பெற்றவாதே குலையும் பீசுவரபகாமர்க்கு;
அங்கி கைப்பட்டவாதே குலையும். உபாஸகர்க்கு; இதுதானே பாயோஜனமாகையாலே,
பாயர்க்குக் குலையாது. ஓவாதே. இதுமாதிரி எவர்க்கு ஸத்தாருலையும். சொல்லாத
போது ஸத்தாருலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்பதாகாகின்றிர், நல்ல
வண்ணையாயிருக்கதி! என்ன; அன்வண்ணர்க்குக் குளநிபன் எங்கிருப்போல் - உன்கேடியி
லித்பாதி. வன்மை - மிக்கு. “ தோவிலிவ்வாழும் ” என்று - புறம்புள்ள அபிமானம் குலை
நையாதாம், நாம் அகம்பாயோஜன சாகையாலும், இவருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி.
கோயிலில்வாழும். (8) “ ஊகிபவாஹி மஃ ” “ இவற்றின் புறத்தாடுவென்றனானே ”
என்று - பகவதபிமாநமுன் தேதத்தே கிடக்கையிறே தங்களுட்புப் பேருககினைத்திருநுப்
பது. 1 உன்னல் - நினைத்துல்.

அ. — நான்காம்பாட்டு. நேனெம். கீழிற்பாட்டிலே “ புன்மையாலுண்ணைப் புன்னு
வம்பேசிப் புதழ்வானன்றுகண்டாய் ” என்ற தம்முடைய அகம்பாயோஜனத்துவத்தை மேலி

நெடுமையால்— த்ரிவிந்தாவதாதத்தாலே
உலகு ஏழும்— உலகங்களைப்போலாம்
அளந்தாய்— திருவடிகளாலாந்து கொ
ண்டவனுப்

நின்மலா— பரிசுத்தனாப்
நெடியாய்— ஸர்வாதிகுணவனுப் [னான
கொடுமை— கருதாமங்கலாகச் செய்யுமவ
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்று— உயிர்க்கொல்லுபவன் கொன்று
நின்— உன்னுடைய
தாதை— தமப்பொருள லஸுத்தேவருடைய
கோத்த— காலிலே பூட்டப்பட்ட
வான்— வாலிப
தனை கோள்— விலங்கின் பூட்டை.
விடுத்தானே— தறித்துப் பொகட்டலானே!

அடியேனை— சேஷபூதனான என்னை
குடிமை கொள்வதற்கு— அடிமை கொள்
வதற்கு.
ஐயுறவேண்டா— ஸந்தேஹிக்கவேண்டா,
கூறை சோறு இவை— கூறையும் சோறு
மாற இவற்றை.
வேண்டியது இல்லை— உன்னிடத்துப்பெற
வேண்டுமென்று விரும்புகிறதில்லை;
அடிமை என்னும்— 'தாஸ்யம்' என்கிற
அகோயின்மையாலே— அப்படிப்பட்ட
ராஜகுலம் புகுகையாலே
அவை— அந்தக் கூறையும் சோறும்
அங்கு அங்கே— அவ்வல ஐந்தங்களிலே
போதரும் கண்டாய்— வருங்கிடாய்.

வ்யா. நெடுமையா லுட்கேழாமனந்தாய். அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனாற்போலே,
அளக்கைக்கு நெடியனாற்படி. [“ ஒங்கியுலகாந்த ” இத்தபாதி.] ஐகரூபமான வடிவை
யிறே பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும்த், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான
திருவடிகளைக் கொண்டல்லகானும் அளந்தது, நெடுமையால். நின்மலா. பரப்பாயோஜா
மானையாலே கீழ்ச்சொன்ன விண்ணுதேவமுமில்லை. நெடியாய். இந்நிலையிலே அநாச்சரி
தர்க்குக் கிட்டலொன்றாதே ஆப் பிறர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். [அமார்க்கரியானைத் தாம்
கட்கெனியானை] பாயோஜாநாதாபார்க்கு அரியனாப் அநாய்பாயோஜார்க்கு எரியனாரிருக்
கும். அடியேனை. மஹாபலிபைப்போலே ஓனதார்ப் மானைப்பட்டவனல்ல, இந்தானைப்
போலே தானலோகப்பானைப்பட்டவனல்ல, என்னவொபம் ஸபலமாக்கவனையும். குடிமை.
அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வரூபாநுபமான சேஷவர்த்தியைக் கைக்கொண்டருள
வேணும். கொள்ளுமிடத்தில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாதத்தர்ப்பமும் ஸ்வப்பாயோஜாநா முன்
டென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா, நான் அநாய்பாயோஜாநன் என்ன; நீர் அநாய்பாயோஜா
நானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்ததாகில், அநாயபாநாதிகள் தாசகமாயிரா நின்றதாகி

போக்க வேண்டுமென்குநர் மேல். இரண்டுக்கும் இரண்டி தர்ஜாத்தம் கொடுமைக் கஞ்ச
 ஐக்கொன்று. * மங்கலவரைக் கல்லிடமோதின கஞ்சாத்தமாவைக் கொன்றற்போலே
 அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். நின் தூதை. * தந்தைகாசில் யிலங்குறவந்து
 தோன்றிற்றுப்போலே, அதுக்கடியான கம்மங்களையும் போக்கியருளவேணும். இவ்விடத்
 தல், கம்மங்கடாவன - அவித்பா கம்ம வாஸாருகிகளாலே கட்டுண்டிறை பாக்ந்தி கிடகநி
 மது, அதனைவிடவித்துத் தந்தருவ வேணு மென்குநர். கூறறசோறிவை வேண்வேதில்லை.
 ஆசைப்படுவதில்லை பென்னாசல்; உன்னை அபேஷிப்பதில்லை யென்னுந். நீர் ஆசைப்படு
 வதும் அபேஷிப்பது மேற்கென்னில்; * அடிமைபென்னுமக் கோயின்மைபோ ஆசைப்படுவ
 தும் அபேஷிப்பது மென்னுந். கோயின்மை - வேண்டப்பாதி; புருஷார்த்தம். அங்கங்
 கே - கூறறசோறிவை - போதரும். அங்கங்கே. எங்கேயிருக்கிலென்; மேளமருஷ்யாறு
 ஜம்மத்தோறு மென்றுமாம். “ அடிமை - போதரும் ” என்று - யதாந்வயந்தானே பொ
 ருளாகவுமாம். “ நின்னையேதான் வேண்டி. ” இத்தாதி. ச.

அ.—ஐந்தாற்பாட்டு. தோட்டமித்தாதி. நீழிநாட்டில் - “ கூறறசோறிவை
 வேண்வேதில்லை ” என்று - தாசபதார்த்தம் கைக்காய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார்;
 இப்பாட்டில் - போஷக போக்பங்கரும் உன் திருவடிகளை அறுபளிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே
 உண்டென்குநர்.

மூ.—தோட்டமில்லவ ளாத்தொழுதொடைத் துடவைடங்கிணற; மிணையொல்லாம்
 வாட்டபிள்ளியுந் தோன்னடிக்கீழே வரிட்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்
 நாட்மோலிடத்தோடெனக்கிது நச்சவார்டலர் கேழுலொன்றாகிக்
 கோட்டென்கொண்ட கொள்கையினுனே குஞ்சுமலிழக் கோம்பொசித்தானே.

பதவுரை.

கேழல் ஒன்று ஆக — ஒப்பற்ற வாதற
 ஞ்சிப்பார்க்கொண்டு
 கோடு— நன் தம்வட்டையினுலே
 மண்— பூமியை
 கொண்ட— உயர எடுத்தருளின [யனாப்
 கொள்கையினுனே— ஸ்வபாவத்தையுடை
 குஞ்சரம்— குவலபாபிடகஜமானது

இல்லவன்— மகாபாளும்
 அ— பக்கங்கடும்
 தொழு— பக்கங்க கட்டுந் தொழுதுமும்
 ஓடை— குன்றம்
 து வைபும்— விளைதிலுமர்
 கிணறம்— கிணறம்
 இவை எல்லாம் } இவற்றிலொன்றும்
 வாட்டம் ஒன்றி } மனையால்

இல்லவள் கிறிஸ்தி. சூ. பசு. தோழ. பசு சித்திர பாதை. ஒடை. குளம். குடவை. விஷா சிலம். விஷா சிலம் தங்கு நேர தனிநேர குளம். கிணறும். தோட்டத்துக் குறுப்பாகக் கிணறும். இவைமெல்லாம் வாட்டமின்றி. இவற்றிலொன்றும் குறையாமல். உன் டொன்னைடிக்கீழ். சீர்துபயிப்பாயான உன் திருவுட்கனிலை, இவற்றிலொன்றும் குறையாமல் திரி, வகுத்துக்கொள் + நுக்கேன் - என்னென்றாலே வளைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அகம்-நான். வகுத்து - பிரித்து. இனி உமக்கொரு குறையில்லையென்ன; ஒரு குறையுண்டு - காட்டுமோஸித் தோட்டெனக்கூறு உன்னை யொழிப்படிரும்பே தாசுபோஷக போக்யங்களு ரிருப்பாரோட்டம் - ஸ்ராவணம் ஸாக்த ஹஸ்ஸறம்; இக்கை ஆகசப் பரிவார் பவர். கோட்டோஸ் றுக்கீ கோட்டென்ன்கோண். ஸர்வலோகங்களுப் பாளபநதிலே அகப்பட்ட * ஸாந்தி விடந்தெடுத்து "தானக்கை வைத்து" எங்கிலாடியே ஸ்வஸ்தா நத்திலே வைத்துள்ளேன். கோட்டென்கூறு. இதுகாணே ஸ்வாஸ்தாஸ்தாவினென்கை, குஞ்சாமிதாதி. குலஸபாடித்தகை சீர்துபயிப்படி கொம்பையோ சித்தவையே. இக்கால் பளித்தது - ஸர்வலோகம் பக்கல் சிந்துமெடுத்தது, ஸ்வஸ்தாஸ்தாஸ்தா உன் திருவுட்கனிலே வைத்து, அதுக்கு விஷாஸிபான கர்மங்களுய் நழித்துத் தாவினும்பென்றார். 10.

அ. ஆறும்பாட்டு. கண்ணாசித்தாதி. கீழிப்பாட்டில்- தாசுதகைஸ்ஸாம் அவன் திருவுட்கனே என்னார்; பாக்ந்தி கிடக்க அதுசெப்பப்போமோவென்ன; அதில் தாக்கு ஆர்வயமில்லாதபடியைய இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—கண்ணா கான்முகினைப்படைத்தானே காரணாகரியா யடியேனான் உண்ணாநான் பரியாவதோன்றில்லை யோவாதே நமோநாரணனென் றேண்ணாநாளு மிருக்கெசர்ச் சாமவேதகாண்மலர்கோண்ணேபாதம் நண்ணாநாளவை தத்துவமாகிலன்றேனக்கவை பட்டிலிநாளே. ௬.

பதவுரை.

கண்ணா— ஸர்வஸுலபணை கர்ஷணனாப்
நால் முகனை— சுதர்முகபாந்நமாலை
படைத்தானே— ஸர்ஷபு ததவனாப்
காரண— பாத்நமாவுக்கு முன்புண்டான
பாக்ந்த ஸர்ஷபுயைப் பண்ணினவனாப்

பசி ஆவது ஒன்று இல்லை— யசி உன்டா
வதில்லை;
ஓவாதே— நிசத்தாமாக
நமோநாரணு என்று— 'நமோநாராயணு
ய' என்று

அவை — மந்திரம் தாங்கியது, அது பட்டினி நான்; பட்டினி விட்ட நாளாகும்.

உமா. சண்டா. “ க்ஷணஞ் வந்தவதரித்துத் தண்ணியோடே நின்றான் ” என்றும்படி ஸ்லோகானவனே. நான்முதனைப் படைத்தானே. இப்படி ஸ்லோகானவன் தாது கொன்றில்; பாழ்மாவைத் திருவுற்றிலே ஸ்ஷித்தவன். காரணம். பரஹ்மவுக்கு முன்புண்டான பாக்த ஸ்ஷிதபைப் பண்ணினவனே. கரிமம். காரணத்வமும் ஸௌ லப்பமு மன்றிக்கே, துல்லபனாதுலம் விடவொன்றாத வடிவமுது. “ காரண-கான்முதனைப் படைத்தானே- கான்னு- கரிமம் ” என்றவ்யம். இது என்ஸவநாள், உம்முடைய ஸ்வரூப ரிசுத்தபடி பென்றொன்ற; அடியேனானே. உனக்கு அகர்பாற்ற சேஷத்தனாகான். ஐந்தாம் தெனங்கெட்கொயிருலே இதுக்கு தாயமேன்னைன்னில்; உண்ணாள்பரியாவதொன் றில்லை. பசிப்பதென்போகோ ஸென்னில்; ஓவாதே. மாறுகே. கமோநாண வேன்றெண்ணு னாகும். “ கமோநாண ” என்கையாலே- தேவாத்தாயபாகத்தையும் குலைத்தாகொண்டு திருமாத்மையதனத்திற். இருக்கெகூர் காமவேத நான்மலர்கொண்டே. “கமோநாண” என்றது போயாமே, பெருத்திருப்பாவாடையிலே மன்கேகுர். திருமத்தாம் ஸங்கரஹமுர், வேதம் விவரணமுமாயிதே விசுப்பது. “ மாதவன்பேர் சொல்லுவதிதே ஒந்தின் கருக்கு. ” “ அவைதத்துமாயில் ” என்கையாலே அவை கூடாது. “ உண்ணாள் பரியாவதொன் றில்லை ” என்கையாலும், “ ஓவாதே கமோநாண ” என்கையாலும் கூடாது; கூடல், நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நான்மலர்கொண்டு நண்ணுகக்கு பரமணம் - வேதம். “ நாடாதமல்காடி ”. த்ஷ்டாதத்திஷ்ட மிரன்மம் புறப்பே-ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாயோபேய மிரன்மம் புறப்பே- ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகக்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம் ஈசுவான். உண்ணாள், உளபாதம் நண்ணாள்; உன்னும் நான், உளபாதம் நண்ணும் நான். பசிஆவது. பசிப்பதென்றபடி; ஓவாதேநன்னும்நான் பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண் னாள் இருக்கெகூர்சாமவேத நான்மலர்கொள்ளநான், அவன் கொள்ளநான். அவைதத் துறமாகில் அன்றெனக்கவை பட்டினிகளே. தத்துறுகை- தட்டுப்படுகை. இத்தால்- மறு மாகிலென்றபடி. தத்துறுமாதென்- மாறுட்டப்பமோடு ஸென்னவுமார். மாறுட்டப்பபிகையா வது-அகர்ப்பாயோஹுமகையயன்றிக்கே, பாயோஹுமகையககளைக் கணிசிக்கை. ... க.

அ. எழும்பாட்டி. ஸெளகவெள்ளம். கீழிற்பாட்டில் “ உண்ணாள் பரியாவ தொன்றில்லை ” என்றார்; இப்பாட்டில்- “ துயிலனைகொள்ளேன் ” என்கையாலே- உறக் கமுத்தானில்லை யென்கிறார்.

மெத்தை ஆக விரித்து — படுக்கையாக
விரித்து
ஆதன்மேலே— அந்தப்படுக்கையின்மேலே
கள்ளம் நித்தி } போகத்தக்க கொள்
னா கொள்கின்ற } ளா சித்தி
மார்க்கம்— பாகாத்தை
காணலாம் கொல்— பார்க்கலாகுமோ
என் ஆசையினாலே— என் ஆசையாலே
உள்ளம் சோர— செஞ்சுழியும்
உகந்து— மிகக் கவித்து
எதிர்— எதிரே
விம்மி— விம்பியும்

கந்தத்தேடி, காணுமையால்
வந்த அவனா தத்தாலே,)
கண்ண நீர்கள்— கண்ணீரானது
துள்ளம் சோர— துவிசோர்க்கு
அனே— படுக்கையிலே
துயில் கொள்ளின்— நித்திகொள்ளின்
பட்டாநவனா பிரித்தேன்;
பார்— அடிபென்
உகந்து— தேவியா
தந்தையும் ஆற— கிட்டெவழி
சொல்லாய்— அருவிச்சொப்பலெனும்.

வ்யா. வெள்ளாவெள்ளத்தின்மேல். சிவமாயான ஜலத்தின்மேலே. ஒருபாம்பைப்
நாற்றம் மென்மை குவிந்தித் தொடக்கமான குளங்களுக்கு ஆராயாமைபோலே அக்நிநிய
மான பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்து. ஆதன்மேலே. பாற்றம் கார்க்கள், 'படுக்கையா
ய்ப்பாலே யுறங்குகின்ற' என்னும்படியாய், "உலகெல்லாம் உன் கொடுக்கையாகவேவான்"
என்னும்படி. கள்ளத்தினைகொள்கின்ற. கண்ணாரின்ற, மார்க்கம் - வழி. அகாசுருது-
இன்னது என்று அறிதிற ஐந்தாம். காணலாங்கொலன் னுசையினாலே. காணவேனுமெ
ன்கிற ஸ்ரேஷ்டத்தினாலே. உள்ளஞ்சோர. செஞ்சுழி. "பாலாழி கிடங்கும் பண்பை
யாங் தேட்டோடி, காலாழம் செஞ்சுழியும்." உகந்தெதிர்விம்மி. பிரிப்பதெய்தாலே
வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி வறியோ விம்மி. உரோமகபங்களாய். உடம்பெல்லாம்
மயிர்க் குழியியலித்து இவ்வதுவந்தாகம் பாத்பங்குமப் போலே பாடித்து, கையைகீட்டி
யணைக்கத்தேடி. காணுமையால் வந்த இழுவாலே கண்ணீர் துவிசோர்க்கு. துயில்கொள்ளு
ளேன். படுக்கையேந்தியை யதுவந்தத்தேன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிற
தில்லை. சொல்லாய் யாணுண்ணைத் தத்துவமாதே. தத்துவமாய் - கிட்டெவழி "கண்ணீர்
கன் துள்ளஞ்சோர" என்று அழைப்போவது, அதுபவத்தாலே; அதுபவிப்பது, கிட
புனல். கிட்டெகைக்கு உபாயம் கித்திக்கிறீ, நான் கிட்டெகைக்கு கித்திக்கிற உபாயம் சொ
ல்லாய். நான் விழுமுகுணதசையிலும் என்னைச் சேர்த்துகொள்ளுகைக்கு உபாயம் கித்திக்
கிறீ, நான் அழிமுகுண இத்தசையில் என்னைக் கிட்டிம் வீரகு சொல்லலாகாதோ. "பாற்
கடல்யோக நித்தியை கித்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் கித்தைசெய்துசெய்தே" என்று
இவர் நினைவாக்கு அவன் நினைவிறே.

காரண— ஜகத்காரண புகழைப்
என்னுமவர் — எப்போது முன்னைய
த்பாதிக்குமவர்களுடைய
இடரை— துன்பங்களை
களைவானே— போக்குமவனாய்
மதுசூதா— மதுவை நிரஸித்தவனாய்
கரி— பூநீகஜேந்திராழ்வானுடைய
கோள்— (முதலையால்வந்த) ஆபத்தை
நிரித்தானே— தீர்த்தவனாய்
கண்ணனே— ஸர்வஸூலபான கர்ஷணனாய்
வண்ணம்— பலவகைப்பட்ட காவிக்கற்களை
புடைத்தாய்
மால்— பெரிதான
வரை— கோலித்தக பிவதத்தை
குடை ஆக— குடையாக எடுத்து
மாரி— வர்ஷாபத்தில் நின்றும்

காதவனே— ரகசித்தவனாய்
கரி— குவலராபிடகஜத்தை
அட்ட— முடித்த
காரணே— உபகாரகனாய்
ஏத்த அரும்— ஸ்துதிக்க முடியாதவனாய்
பெரு— நிதிரசிய போக்யமான
கீர்த்தியினுனே— கீர்த்தியையுடையனாய்
பிரானே— ஸர்வோபகாரகனாவனே;
கான்— அபிபேஷ்
உன்னை— தேவரினா
கண்ணி— ஆசிரியித்து
காவதொறும்— எப்போதும்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கக்கூடான
கன்மை— கன்மையை
அருள்செய்யும்— தந்தருளவேணும்.

வ்யா. வண்ணமால்வரையே. காரணம்மான தாதகங்கையுடைத்தான பெரிய
மலையே உபாயமாக. “ஆபிரோருப்பமித்த வடிநிலுண்டதும்” என்று நினைத்த மலையே
குடையாகக் கல்வடித்ததைக் காதவனே. மதுசூதா. “முதல்களையான மதுவை நிரஸித்த
வனே. கண்ணனே. ஸர்வஸூலபனே. கரிகோள்வித்தானே. பூநீகஜேந்திராழ்வானு
பத்தைப் போக்கினவனே. காரண. ஜகத்தை ஸர்ஷடித்திறே வர்கவதரிப்பது. [“இரு
வரவர் முதல்வன் தானே” இஃபாதி.] களிற்ட்டிரானே. குவலராபிடத்தை நிரஸித்தவனே.
எண்ணுவாரிடனாக்கினவானே. அதுவந்தாக விரோதியைப் போக்குகிறவனே. பாபக்கி
பரஜ்ஞாந பாமபக்தபாதினை இவன் வேணுமென்று என்னினபோதே இவற்றுக்கு விரோ
தியானவற்றைப் போக்குமவனே. ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினுனே. அபரிச்சேத்யமாய் நி
திசயபோக்யமான குணங்கையுடையவனே. கண்ணியித்யாதி. உன்னைக் கிட்டினவன்
ரோடு கிட்டாத வன்றோடுவாசியற ஏத்துப்படிக்கிடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

மு—நம்பனேவின் றேத்தவல்லார்க னுதனை நரசிங்கமதானாய்
உம்பர்கோ னுலகெழுமளந்தா யுழியாயின யாழிமுன்னெந்திக்
கம்டமாசரி கோள்வந்தோனே காரண கடலைக்கடைந்தானே
எம்பிரா னென்னையாளுடைத்தேனை யேழையே னிடரைக்களையா யே. ௧௦.

வந்தி— திருக்கையிலேந்தி
மா சம்பார்— பித்த நடுக்கத்தைவாடைந்த
கயி— ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவாணைய
கோள்— முதலையால்லந்த நலிவை
விடுத்தானே— தீர்த்தவனும்
காரண— ஜகத்காரணமூதனும்
சடலை— க்ஷீராப்தியை
கடைந்தானே— கடைந்தவனும்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனும்
என்னை— என்னை
ஆளுடை— அமுமைமகாண்டவனும்
தேனே— தேன்போலே போக்யனானவனே!
ஏழைபேன்— சபலனான என்னுடைய
இடரை— துன்பத்தை
கரையாய்— கரைந்தருளிலே னும்,

[illegible]

“என்முதற் பெற்றகாடு” என்கிறபடியே - பரந்தமாவதான சூழ்ந்த, புறநகரத்தையு, மனந்தயென்றுதல். ஊழியாயினும். ஊழி - காலம். ஸ்ரீஷ்டி. [“வாழ்ந்தவாள் பலாக” இத்தாதி] சூழ்முன்னேந்தி. விவோதிருவதற்கென்கலை திருவாயிழைப்பதரித்து. கம்பமா கரிகேள்வித்தோனை. “கோள்முதலை தஞ்சுக்குறித்தெடுத்த சக்கரம்” என்கிறபடியே திரு வாழிபைக்கொண்டு காப்பங்கொண்டபடி. கம்பம்-சுருக்கம். நடுக்காநின்றவர்களை பென் னுதல்; அசையா சிவ்வவர்களை பென்னுதல். முதலை நீரினோடுமுக்க, ஆனை கனையினோடுபு க்கப்பட்டு அசையென்னுதல். மா-பெருமை. ஊழிக்கம், பாடாற்றமட்டாடாடக்கு விவோதி பைப் போக்கினவனே. “தாமஸப்பொய்கையுக்கு நாகத்தின் நடுக்கந்தீர்த்தாய்,” “என் னுரிடனாரீக்காய்.” கோள்-சிறை. “கோள்விட்டன” என்னக்கடவறிதே. காணா. முன்றடித்திலே ஒன்றிறே இது. இப்போது காரணதலம் - ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானைப் பெற்றதும்; சர்வாதலம் நிலைின்றதும் இப்போதென்கை.

கடலைக் கடைந்தானே. “அயார்கன் தொழுகிற அலைகடல் கடைந்த” என்கிற படியே ஸ்துதப்பஞ்சுக்கொண்டுநின்று கடைந்தபடி. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை பெழுதிக்கொண்டவனே. என்னையாளுடை. என்னை நின்றுவடி புருநி யுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே நிதசெயலாக்கபுனைவனே. என்னையாளுடைத் தேனே. போக்பதைக்குத் தொற்றபடி. “தேட்டருத்தினில் தேனினே.” ஏழையென். சாலன். இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போகாதுபமான திருநாமங்கரிலே சப லன். இடரைக்களையாயி. இவர்க்கு இடராதது - சாமகாலத்தில் திருநாமஞ்ஞொல்லாடாட் டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சுந்திறே “அப்போதைச்சப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றும் “இயார்கண்டடைக்கிலும் சிங்கதழல் எய்யாதேத்த” என்றும் பார்த்திந்து வைப்பது. இவர்க்கு நிலைசா-அப்போதை வேதனைபென்று, திருநாமஞ்ஞொல்லப்போகாதி ருக்கில் செவ்வதென் என்கிற பயமிதே திருவுன்னத்திற் செல்லுகிறது. க.

அ. நிகரத்தில், இப்பந்தை அப்பலித்தவர்கள், இவனாப்போலே சாமகாலத்திலே திருநாமஞ்ஞொல்லவனுமென்று கனையவேண்டா, இப்பாக்காலத்திலே யவையுமென்கிறார். இத்திருவொழிதான், “மாதவா, காண” இத்தாதிபாலே திருநாமமிதே சொல்லிற்று.

மு.—காமர்தாதை கருதலாச்சிங்கம் காணவீனிய கருங்குழந்தட்டன்
வாமன னென்மாதகவண்ணன் மாதவன் மதுகுதன்றனைச்
சேமகன்சமரும் புதுவையார்கோன் விட சேத்தன் வியன்மடிந்பத்தும் •

நாமமென்றதின் மறைப்பார்க்கள் கண்ணவொருமலை காணவொரு

என் — எனக்கு பாராளுப்
மாதவன் — மாதகம்பச்சை போன்ற
வண்ணன் — வடிவழகையுடையனும்
மாதவன் — ஸ்ரீபிபதிபாய்
மதுசூதன் தன்னை — மதுஸூதருள்ள
 ஊம்பெருமான் விஷயமாக
சேமம் என்று அடங்கும் — சலசூதன்களாகப்
 போருத்தின

தமிழ்— தமிழ்பாஷையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
நாமம் என்று— ‘திருநாமம்’ என்று
கவின்று— நெஞ்சார் நினைத்து
உரைப்பார்கள்— வாயார் வாழ்த்துமவர்கள்
நாரணன் உலகு— ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
அல்லை— சடக்கென
நண்ணுவார்— கிட்டப் பெறுவர்கள்.

வாயா, காமர்தாஸை. இவரகப்பட்ட துறை யிருக்கிறபடி. * தெரிவைமாருருவமே
பருவிப்பொந்த விவனாரீட்டது “காமனாந்தாவது” என்கிறவடிவிறே. கருநலர்சிங்கம்.
இவ்வடிவு காணாவனாடாநார் சற்றுக்கொறே. “அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்” என்று-
ப்ரதிகூலனையும் அதுகூலனுக்கிச் சொத்துக்கொண்ட வழகிறே. காணலினியகருங்குழற்
குட்டன். காணலினிய. ராவனாதிசுருங்குபகப்பட, (க)“ரஜதீயஸுவிசுருகெ” என்று
கண்டேபோதே ரலிக்மை. “கண்ணாக்கினியான்” “மனத்துக்கினியான்” என்றும் -
உட்கண்ணாக்கும் புறக்கண்ணாக்கும் இனியவிஷயமிறே. கருங்குழற் குட்டன். அழகுக்கு
முற்படவெடுப்பது “குழலகூர்” என்றிறே. குட்டன். அவ்வடிவை அமைத்துக்கொ
டுத்து அதுபனிக்கும்படி பண்ணுகை. “காணலினியகருங்குழல்” என்று - குழலுக்கே
விசேஷணமாகவுபயம். வாமினன். “கரியகுழல்செய்ய வாய்முதத்து. வாமினன்மீவருக”
என்னக்கடவாநிறே. என்மரதகவண்ணன். குளிர்ந்த திருமேனியையுடையவன். “உல
கந்தபாணிக்ரமே பெம்மாதகமே” என்னக்கடவாநிறே. மாதவன். இவ்வடிவைத் தலை
நீர்ப்பாட்டிலே அதுபவிப்பான் பிராட்டியிறே. “வடிக்கொல வானொடுங்கன் மாமலரான்
செல்லிப் புட்கொலன் கள்ள நலான்” என்னக்கடவாநிறே. மதுகுதன்றன்னன். அதுபவ
விரோதினையர் போக்கின்படி. “வானாச்சோதிமனிவன்னா மதுகுதா நீயுளாய்” என்
னக்கடவாநிறே.

சேமநன்மகரும்புதுவையர்கோன். சகைஷ்டொருத்தின ஸ்ரீவிஸ்னிபுத்துரர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்தும். நாமமென்று. திருநாமமென்று. “நாமமாஸிரம்” என்னுந் தீயோலே. நலின்றுரைப்பார்கள். ஸ்தோத்ரத்தோடே ஸ்தோத்ரதம்பண்ண வல்லவர்கள், நண்ணுவாரோல்லை நாரணனுலகே. பாயதத்ததைச் சடக்கெனக் கிட்டப் பெறுவர்கள். அதாவது - ஈசுவரனுக்குப் பரிவாரப் போருகை. “சேமநன்மகரும்பு”

புறநாட்டுப் பற்றுக்கொண்ட
 வறுமன்— எழுதினான்
 எழுப்புகன் போல்— எழுப்புகளைப்போலே
 எங்கும் போதல்— எங்கும் பார்த்து
 வாங்கிகொண்டு நித்தகன்ற— உடன் வந்தபா
 டிருக்கிற
 கொய்கான்— வாய்க்கொண்டே!
 உட்பய— சீம்கள் உஜ்ஜீயிச்சைக் குறுப்பாக
 காலம்பெற போயின்— காட்டுகொப்போ
 யித்தகொண்ட;
 மெய்யும் பிராணம்— பரந்தபாவுக்குவெகத்தாத
 உபாதித்தநுள்ளை வந்தவன்

மெய்— என் சரித்ததை
 கொண்டு— போதப்படுகக் கொண்டு
 வந்து புருத்து விடத்தான்;
 (ஆதலால்,
 பண்டு அன்று — என் சரித்தும் ஆக்கமா
 வும் பழையதெனையையையாடாது, அன்று
 பட்டினம் — இவ்வாறுமாவாணது
 காப்பு— என்னைவாணது காப்பாற்றது;
 ஆதலால் எங்களுக்குப் புருக்கிட
 மிக்க கொள்குறி.

வ்யா. நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள்போல். அக்கிதோராத வாயாதக
 போதப்படுமா போதப்படுமான பார்த்ததமிருந்தி (க)கடத்தை வந்தித்தித்தகொண்டே டேயுற
 கந்தா ஜந்துக்கொப்போலே. நிறந்து பார்த்து. இடைபட்டே. எங்கும் பார்த்து உஜ்ஜீய
 கழன்ற விடமெங்கும் (உ) “ உட்கொண்டே உஜ்ஜீய சரித்ததை வந்தகொண்டு. ”
 உடன் வந்தபோலே; கைக்கட்ட மிட்டாத்திபாலை வெள்ளையாம். நிற்கின்ற. போக்கு
 வரகின்றபோலே. அவ்வாறுபாடுகொண்டி நித்தகொண்டவையாம். கொய்கான். தந்த
 டாத்தத்தில் எழுமெழுப்புகள்போலே நோய்களும் பணவிறே. “ கைக்கொண்டு நித்தகின்ற
 கொய்கான் ” என்று பகவதாஜனையாலே உருப்புகள்போலே நித்தகொண்ட வையைய
 ஸ்வரூபப்படுத்திவிடே. வித்திடவேகத்தில் தந்தகொண்டதில் எழுப்பால் (க)காத்தகொண்ட
 வித்தாது துக்கமில்லை. “ மெய்த்தவல்கினை ” என்கிறபடியே. காலம்பெற. காக்கொண்ட
 போயின். அநாதிகாலம் வாய்க்கொண்ட பண்டின காக்கள் போகிறதன் என்ன; உங்களுக்கு
 உஜ்ஜீயநார்த்தமாய்ப் போங்கொண்டென்ன; ஆனால் மெய்யப் போகிறதென்ன; காலம்பெற.
 கித்திப்போய்கொண்ட. “ மடிபடக்கி நித்தகொண்ட — கண்டடி பெரிப்பதன்மேலுமே ” என்கு
 றார். (ஈ) “ உபாதித்தகொண்ட உபாதித்தகொண்ட உபாதித்தகொண்ட ” என்று மெய்
 மெய் “ என்ன — இவர்க்கு கிணமில்லைமே. “ வெங்கடத்தினைவார்க்கும ” என்ற
 போதே கடங்கள் வெந்தகிறே. போங்கொண்டென்னாய்வேண்டா; இவர், பிண மெழுத்து
 உட்கொண்டதோ என்னு மறிசங்கையாலும் பூர்வவாய்க்கொண்டும் பப்பப்பட்டுச் சொல்லுகிறார்
 களை. இப்போது காங்கள் போகிறது என் என்ன; நேறுவதொல்லுமேலும்; — மெய்க்
 கொண்டுலெங்குபுகுது. என்னுடைய தேவகொண்ட போதப்படுகொண்டு, அதுக்குமேலே

பெரியும். அந்தப் பரிபாக்கத்தொடரில் * தந்திரமாதார்த்தம் பண்ணுகிறது. பழையபெற்றோரும்
 அப்படி அந்தப் பரிபாக்கத்து விளையாதேயென்ன; “அதுங்கய்யென்” என்ன; பட்டினங்கா
 பட்டினம். “பட்டினம்” என்கிறது - பத்தனமென்பது. அதுவது - நிதிகிடங்குமிடம்;
 அதுவது. இங்கு, சுவாஸ்தியை நிதிபாவது - ஆத்மாவிறை. காப்பே. ஆனந்திசுக்காவாதே
 வினை காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு
 கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாதேயாலே இவ
 ரும் * வைத்தமா நிதிபாவிறை காப்பது. க.

அ. — இரண்டாம் பட்டினம். கீழே “நிலுவரினென்னவுபாயமில்லை” என்று அருளி
 யவர் உபாபயமிட்டு அச்சம்கெட்ட படியைச் சொல்லுகிறது உபாபட்டில்.

மு. — சித்திரகுத்தனேழுத்தாற் றென்புலக்கோன் போறியோற்றி
 வைத்தலிலச்சினைமாற்றித் தூதுவனெடியோளிரித்தார்
 முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் முத்திரவாளர்முதல்வன்
 பத்தர்க்கமுதனடியென் பண்டன்றுடட்டினங்காப்பே. உ.

பதவுரை.

தென் புலம் கோன் — தென்திசைக்குக்
 தலைவனான யமன்
 பொறி ஒற்றி — மேலெழுந்திட்டு [பிறுந்த
 திவச்சினை வைத்த — முத்திரைவைக்கப்பட்ட
 சித்திரகுத்தன் — சித்திரகுத்தன் என்னும்
 கணக்கனுடைய
 அழுத்து — கணக்குச் சுருக்கியவை
 மாற்றி — சுட்டுபொபாகட்டு
 அதுவர் — அதுவனுடைய துணைகள்
 ஒடி — ஒடிப்போய்
 ஒளித்தார் — ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;

முத்து — முத்துக்கள்
 திரை — திரையெடுக்கிற
 கடல் — கடலிலே
 சேர்ப்பன் — கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்
 முது அரிவாளர் — முத்திரந்த அறிவை
 புடைய நித்யவஸூரிகளுக்கு
 முதல்வன் — தலைவனாய்
 பத்தர்க்கு — பத்தர்களுக்கு [னுக்கு
 அமுதன் — நித்ய போக்பனாயிருக்கு மவ
 அடிபோன் — நான் சேஷனாகத் தன்;
 பண்டன்று பட்டினம் காப்பது.

வ்யா. சித்திரகுத்தனேழுத்தால். ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்கள்,
 பதினான்குபேர் ஸாக்ஷிபாக, யமனுடையகணக்கன் பட்டினம்பெட்டிதே கிடப்பது. தென்
 புலத்தோன் பொறிபொற்றி. பொறுத்திடுவிலையான யமனாக் கணக்கனுடையவை. இவ

கென்னில்; “கொன்றமச்சேற்றமரை விவரப்பெறுவாரன்” என்று அவன் அபிமானித்தார்க்கு
கிறே. முத்துத்திறைக்கடல்சேர்ப்பன். முத்துக்களைத் தீயாபானது கொண்டுவந்து கலப்பிலே
சேராதின்றன்னா கடலிலே கண்வளர் தருளுநெவன். * கொன்றமே வெள்ளத்தையோன்ற
*கள்ள சித்திசைகொள்கின்ற மார்க்கங்காண்னாகயிறே இவர்க்குமகோதம். முதலிவாளமுதல்
வன். * அபர்வறுமமார்க்காதுபதி. பத்தரிக்கமுதன். ஆர்நிதர்க்கு தித்சயபிபாக்யனாவன்.
“அடியேன்மெனி யபர்க்கின்றமழைதே.” அடியேன். “முதலிவாளமுதல்வன்” என்று -
நித்யவிபூதியோகஞ் சொல்லி, “முத்துத்திறைக்கடற்சேர்ப்பன்” என்று - லீலாவிபூத்.
யோகஞ்சொல்லி, “அடியேன்” என்று - உபயவிபூதிததனுடைய போக்பதைபிரி
தொற்ற அடியேன் என்னகையிலே பண்டன்று. யாவஸ்யதை முலைகையிலே, பண்டைதே
ஹமும் ஆகமாவுமல்ல. பட்டினங்காப்பே. ஆகமாவுக்கும் தேஹத்துக்கும் தகைதாண்டா
யத்து. இனி நிங்கன்போகப் பாருங்கொன்னென்று. 2.

அ. மூன்றாப்பாட்டி. வரிற்றில்தொழுவைந்தயாதி. சேழிப்பாட்டிலே - யாவஸ்ய
தை யில்கையென்றார்; இப்பாட்டிலே - அதுக்கடியான தேஹாவ்யமும் இல்லை பென்ற
ார். அதலா, “முதலிவாளமுதல்வன்” என்றார் - கீழ்; இதில் - தமர்க்கு அறிவைப்பிரி
ப்பித்தபடி சொல்லுகிறு ஒன்றுமாம். “அடியேன்” என்றார் - கீழ்; இதில் - அடியைமொ
ண்டபடி சொல்லுகிறுஒன்றுமாம்.

பு—வயிற்றிற்குமுனைப்பிரித்து வன்புலக் சேவையதக்கிக்

கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசங்கழற்றி

எயிற்றிடைமண்கொண்டலெந்தை யிராப்பக் லோதுவித்தென்னைப்

பயிற்றிப்பணிசெய்யக் கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௪.

பதவுரை.

மண்— பூரியை

எயிற்றிடை— தன் கொம்பினிடத்திலே

கொண்ட— எடுத்தாக்கொண்டிருக்கின்

எந்தை— என் ஸ்வாபியானவன்

வயிற்றில் தொழுவை— கப்பவானமாகிற

பிறைக்கடத்தை

பிரித்து— கழிந்து

புலம்— இத்தியங்கனாகிற

வான் சேவை— வலியிஷ்டபங்களை

காலிடை பாசம்— * ஹரிநிக்ரமாத்தான

சர்வவிசேஷ விஷய ஸ்வேஹத்தை

கழற்றி— போக்கி

இரபகம்— இரவும் பகலும்

ஒதுவித்து— ‘சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்’

என்னுமிடத்தை கானகநிநிபு

பயிற்றி— அதனை அதுஷ்டாக பரியத

மாக்கி

போல " என்னக்கடவதிறே. " காலில் புலகைவைத்து. " கயிறுமக்காணிகழித்து. நாம
பும் எலும்புமனை சரித்தில் நகையறுப்படிபண்ணி. அக்கு - எலும்பு. காலிடைப் பாசம்
கழற்றி. யம்படர் கையும்பாசமுமாப் பவந்துபுகுது, இவன்காலிலே துவக்கி முதல் கீழ்பா-
விழாதபடிபண்ணி. " பின்முன்னாக விழுப்பதன்முன்னம் " என்னக்கடவதிறே. அன்றி
க்கே, " காலிடைப்பாசம்சுழற்றி " என்றது, " கால் " என்று - சுற்றும், " பாசம் " என்
றது - ஆத்பாவை வரித்துகொண்டிருக்கிற ஸுட்குச்சரிமாய், இச்சரிமம் பஞ்சவர்ந்திப்பா
னாலே ப்ரேரிதராயிருக்கும். " அக்காணி " என்றது - ஸ்தூலசரிமம்; " காலிடைப் பாசம் "
என்றது - ஸுட்குச்சரிமம். ஆக, (க) " ஸுட்குச்சரிமம் ஸுட்குச்சரிமம் விழுது " என்கிறபடியே
உபயசரிப்பாத்திபு மறுப்படிபண்ணி. " காலிடைப்பாசம் " என்று - சுற்றுகட்டான ஸ்ரே
ஹமென்னடியும். அன்றிக்கே, " காலிடைப்பாசம் " என்று - ஹரிநிஞ்சுமாத்ராயனசரிம
விசேஷவிஷயஸ்ரேஹமென்னடியும். எய்ற்றிடைமண்கொண்ட வெந்தை. ப்ராயசாய்வந்தி
லே பகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூமியை பெருத்தாற்போலே, சரிவசையனா வெண்ணெயெடுத்த
ஸ்வாமி. இராப்பகலோதுவித்து. திவாராத்ரவிபாகமற் ஸ்வகாலமுதிரைப்படி. ஓதுவித்து
சிசுதிப்பித்தது. அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இத்திரிவாஸப்பதமும், கர்ப்பவாஸமும், ப்ராய
வசப்பதமும் த்ரபாஜ்யமென்னுமத்தை யறிவித்து. கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன தன்னுடைய
ஸ்வசேஷித்வத்தையும், சிரசையபோக்பதையையும், தமக்கு சேஷத்தாம் ஸ்ரபம் என்னுமி
டத்தையுமாய்த்ரு ஹிவித்தது. பிறிற். இத்தை அதுஷ்டாடாய்ந்தமாய்க்கி. [" செப்
பேல் திரிவினென்று " இத்தாதி.] பணிசெய்யக் கொண்டான். ஒதுவித்த ப்ரயோஜனம்
பெற்றபடி. " நித்பதைகய்யம் கொன்னக்காலோம் " என்று திருவினத்தாலே அது
திருட்டு, கொண்டபடி. பண்டன்று. இத்திரியங்களுக்கு சேஷவர்த்தி பண்ணிப்போர்
யண்ணிப்போலன்று. " என்னையனும் வன்கோ " என்னக்கடவதிறே. பட்டினங்காப்பே.
இன்று சைஷ்யுண்டாகையாலே. " என்கோவாடி குறுகப்பெறு " என்கிற அர்த்தத்தைச்
சொல்லுமென்று. " இராப்பகல் " என்று - முதலிவாஸப்படியாய், திவாராத்ர விபாகமற்
படியால் அகாலகாலப்பான தேசம்போலே பென்றபடி.

௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. மங்கிய. நீங்கள், ஹிரண்பப்பட்டது படாதே போகப்பா
ருக்கொள்கிறார்.

மூ—மங்கியவல்லினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்லினை கண்டிர்
இங்குப்புகேல்மின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்டிப்புகேல்மின்
சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில் கண்டிர்
பங்கப்பாதியுப்போமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ம.

திரு கோயில் கண்டிர்— திருக்கோயிலாயிரா
நின்றது கிழகோள்;

(ஆதலால்,)

பங்கப்படாது— பரிபலப்படாமல்
உய்ய போயின்— பிழைத்துப் போங்கோள்;
பண்டன் நித்யாதி பூர்வவத்.

நின்றது! பாந்திரர்களே!!,
இங்கு— எங்கனிடத்தில்
புகேல்மின் புகேல்மின்— வாராதேகொள்
ஞங்கோள்! வாராதேகொள்ஞங்கோள்!!;
எளிது ஆன்று கண்டிர்— நீங்கொங்களைக்
கட்டுகை ஸூலபமன்று கிழகோள்;
புகேல்மின்— கடக்க நிலுங்கோள்;

வ்யா. மங்கியவல்லினைநோய்காள். தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால்
பலிதமான நோய்காள். லிபஜிக்க லொண்ணுதபடி மங்கிக்கிடக்கை. “ சார்ந்தவிருவல்
வினைகள் ” என்னுமாயேபோலே. “ இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின் ” என்று ப்ரதிவிஷயங்
காட்டுகிறார். ஆத்மாவை மங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத
துமாய், அவனே கழிக்கவேண்டுமபடியான நோய்காள். உமக்குமோர் வல்லினைகண்டிர்.
மீர்த்துபுகுக்கும் மீர்த்துபுகேல்மின். இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின். இவற்றின் நெஞ்சிலே
படுகைக்காகப் பலகாற்றொல்லுகிறார். இங்கு. “ ‘ இங்கு ’ என்று - திருப்பல்லாண்
டோடே அந்வயமுடையொல்லானாயும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் ” என்று பட்டர். எளி
தன்று. உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. ‘ஆவதென்’ என்ன; கண்டிர். ஹிரண்யன்
பட்டபடி கண்டிகோளே, புகேல்மின். நிலுங்கோள். புருராமையென்னென்ன - சிங்கப்
பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டிர். லிஹ்மங்கிடந்த முழுஞ்சிலே புகுவாருண்
டோ. “ ப்ரஹ்மாதன் விரோதியைப் போக்கினதும் தமக்கு ” என்றிருக்கிறார். ஹிரண்
யன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோள். பங்கம். பரிபலம். பிழைத்துப்போங்கோள்
பண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்த்து. ... ௪

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. மாணிக்கூற்றருவாய. தேவகார்யம் செய்யவந்தாற்போலே
என்கார்யம் செய்யவந்தான்; நமுகிசுக்காரதிகப்பட்டது படாதேபோங்கோளென்று இந்த்
ரியங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில் - “ புண்ணிரத்த ” என்றார்; இப்பாட்டில்-
மணணிரத்தவனாகச் சொல்லுகிறார்.

பூ.—மாணிக்கூற்றருவாய மாயனையென்மனத்துள்ளோ

பேணிக்கோணந்து புதுதவைத்துக் கொண்டென்பிறிதின்றி

மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டிர் வலிவன்குறம்புகளுள்ளிர்

பாணிக்கவேண்டாநடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ௫.

என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே

புகுந்— புகுநம்புகு

பிறிது இன்றி— பிரிவில்லாமல்

வைத்துக் கொண் } தலைவதுதிக்க கொண்
டேன் கண்டிர் } டேன் காணுங்கோள்;

உள்ளி— பிழைக்க நினைத்தார்களாகல்

பாணிக்கவேண்டா— தாமஸிக்கவேண்டா;

நடமின் — கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்

கோள்;

பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மாணிக்கஞ்ஞருவாய மாயனை. இப்பிவிலைதகனேறி, சிந்தையபோக்ப்பறுமாய்
தன் லுடைய தேறுஞ்ஞாங்கனாலும் ஆத்குணங்கனாலும் அலனைவசிகரித்தாடி. பாணி -
அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. உருவாயமாயனை. மாயந்தான் ஒரு வடிவுகொண்
டாம் போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவுடம்போலே ஈருக்கை.
உரு - வடிவு. பேணி. ஸ்ரேஷ்டத்தோடே, கொடுத்த என்னெஞ்சுக்குள்ளே எவத்துப்
மொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டு; ஆசைத்தென்னாடிடாம். பிறிதின்றி. திருவுலகை
தருளினவன்று அவன் லாபேசுதற்புதான் சிபேசுதற்குபாலே பிரிவுண்டாயிற்று;
இன்று இருவரும் ஸாபேசுதானாகமாலே பிறிதின்றி. இரண்டன்றி. மாணிக்கப்பண்டார்க்
கண்டார். மாணிக்கஞ்ஞருவாயமாயன் - மானிக்கப்பண்டாசம். “ உலகநாத்மாணிக்கம் ”
என்னக்கூடவந்திறே. வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர். மிகவுள் வலிதாய் மூலைபடியே நடந்து
திரிகிற குறும்பர்களாடிள்ளீர். குறும்பர்கள் - இரத்தியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை -
தொன்மைக்கேமி. “ வன்மை ” என்னக்கூடவந்திறே. குறும்பர்கள் - கன்னாக்கள்.
(க) “ வளவு உரியவெல்லுத நாடி ” “ கோவாயைகொண் டெய்குடியேறி ” என்று
இவர்களதிறே குடியிருப்பு. இவர் குடியமைச்செய்திறே போத்தத. உள்ளீர். உண்டாகல்.
பாணிக்கவேண்டா. விளம்பிக்கவேண்டா. ஈடின். கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள்.
“ உண்டடியெடுப்பதன்றே வந்தி. ” அதுக்கடியென் வன்ன; பண்டன்று. சீக்கன் மெய்கு
டியேறின காலமன்று, இன்று வாய்வந்தி புள்ளென்குறார். கு.

மூ.--உற்றவுறுபினி கோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகென் கெண்ணின்
உற்றங்கண் மேய்க்கும்பிராணர் பேணுத்திக்கு கொல்கண்ணா
அற்றமுறக்கின்னெனின்ன மாழ்வனைகா ளுமக்கீங்கொர்
பற்றில்லைகண்டார் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பெ. ௬.

பதவுரை.

உற்ற— மிக்ககொடிய

பிரிவான்— † கோய்க்கலை!

உறக்கு— உறக்கூத்து

சீமப்பூர்—மேய்க்கின்ற

மிராஞ்—உபகாரகானவர்

பெணர்—விரும்பி வந்திருக்கிற

திருமொயில் கண்டர்—திருக்கோயிலா

யிரா சிவந்த காணுங்கோள்;

ஆற்—பிரெக்கடில் ஆழப்பண்ணின

இங்கு—இங்கு

ஓர் பற்று இல்லை கண்டர்—ஒரு பாயோஜா

மில்லை கிழகோள்;

நடபின்—(இனி) நடவுங்கோள்;

பண்டன்றி தபாதி பூர்வவத்.

வ்யா. உற்றவுறுவிணிநோய்காள். அநாதிகாலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவு செய்கிற நோய்காள். உற்று-நோய்காள், உறுவிணிதாள். அஸாதாரண மென்னும்படியான நோய், மறுபாதிருவக்கொண்டிருக்கிற. உங்களுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி பண்ணிச்செய்யுங்கோள். அதென்னென்ன; பெற்றவர்கள்மேய்க்கும் பிராணப்பேணும் திருக்கோயில்களில், பரிசோதனாபிராட்டிக்கு பவ்யனாபவந்தவதரித்தாற்போலே எனக்கு பவ்யனாபவந்து உபகரித்தபடி. பேணுத்திருக்கோயில். தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து புருருகையாலே, உகந்தருகின நிலங்களைநோடொக்க அருளிச்செய்கிறார். கண்டர். இது பாயோஜாநிலமே. இன்னம்-அற்றமுறைக்கின்றேன். இன்னம்-மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி சொல்லுகிறேன். ஆழ்வினைதான். அநாதிகாலம் ஈசுவரனைவிட்டுத் துறப்பட்டுப்போம்படி பண்ணினவர்களே. ஆழ்வினை. அநாதிகாலமான வினைமென்றுமாம். உமக்கிவ்வொரு பாயோஜாநிலமில்லை கண்டர். பெற்றவர்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டுகோளே. தாம் கண்டவாறே இவையும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். நடபின். போகப்பாருங்கோள். பண்டன்று. *பாபப்படைத்த மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (க) “போஸ-உ” என்கிற வின்று, ஸர்வபாபங்களும் *மோகையிஷ்யாமியிலே அர்வயித்தது. சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கோங்கைச்சிறுவரை யித்யாதி. யமவச்யத்தைக்கடி இத்திரியதை யென்கிறார்.

மூ.—கோங்கைச்சிறுவரையென்றும் பொதுப்பினில் வீழ்ந்துவழக்கி அங்கோர்முழையினிற் புகுக்கிடமுத்திக் கிடந்துழல்வேளை வங்கக்கடல்வண்ணனம்மான் வல்வினையாயின மாற்றிப் பங்கப்பட்டாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டடிநங்காப்பே. எ.

பதவுரை.

முடியினில்— நாகத்திலே
புக்கட்டு— புதுத்து
அங்கு— அங்குடத்தில்
அமுத்தி கிடந்து— அமுத்தியிருந்து
ப.முல்லேலை— ஸஞ்சரியாதின்னுள்ள என்னை
வங்கம்— பாக்கல் முலாவா நின்னுள்ள

வல் வினை ஆயின— க்ருதகம்ங்கனா யிருந்
குாவற்றை
மாற்றி— போக்கி
பங்கப்படாவண்ணம் } பரிபலப்படாதபடி.
செய்தான்— } பண்ணினான்;
பண்டன்றித்தாதி, பூர்வவத்.

பாயா. கொங்கைக்கிறுவரையென்றும். கனிதவம்மீதாற்ற முலைமலை என்கிறார். “முலை
மலையேயல்வின்றும் ஆறுகளாய்” என்னக்கடவதிறே. பொதுமீயினில் விழ்ந்துவழக்கி. குழி
யிலே வழக்கவிழ்ந்து. குழியென்றது- இவனை ஆழப்பண்ணுமது. இவன் தானாகவிழ்ந்
திலன், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு. சாஸ்தாஞ்சொல்
லும் ஸ்தாதாத்திலேபுக்கு. அமுத்திக்கிடந்துமுல்லேலே. அதுகிடந்து க்லேசிக்கிறவென்னை.
அங்கு, ஓர் என்றது- அங்குதேயம். இவன் தப்பினும் தப்பவொண்ணாதபடி. தன்வசத்திலே
இழுத்துக்கொள்ளுகை. அதவா, கொங்கை- முலை; சிறு அரை- சிற்றிடை; பொதுப்பு; அக்
ராமயமான அந்தஸ்தாதாத்தைச் சொல்லுகிறார். “என்னும்” என்று - முலையிருக்கும்படி.
பே ! இடையிருக்கும்படியே! என்று முத்து இவற்றையிறே கொண்டாவது. பொதுப்பு-
விஷயப்பாவையெய்தாதும். அங்கோர்முழை. பின்னை அகோருமுழஞ்சிறே. “முழை”
என்று- நாகம். விஷயப்பாவையெய்தாத் பவிப்பது நாகமிறே. அமுத்திக்கிடந்துமுல்லேலே. பின்
னை, காப்பவாஸத்தோடு யமசுத்தமத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தையிறே. வங்கமித்தாதி.
* தெரிவை மாருருவமேமருவி * அவரவர் பகோமுலையைத் துனைபென்றிருந்த விவரை யெடு
த்தது வடிவழகாலையிறே. அம்மான். அதுக்கடி உடையவனாகையிறே. வங்கத்தைபுனைத்
தான கடலின் நிறம்போலையிறுக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேசுவரன், ‘வங்கமாழக்கீர்’
என்னக்கடவதிறே. வல்வினையாபினமற்றி. இதுக்கடியான கம்மங்களைப் போக்கி, பங்கப்
படாவண்ணஞ்செய்தான். என்னை எளிவரவுபடாதபடி. பண்ணினான். பங்கம்-பரிபலம். கட
லுக்கு வங்கம்போலே இவன்வடிவழகை அதுபலிப்பார்க்கு தவ்பாபுதங்களிலேநின்று அது
பலிக்கைக்கு ஒரு தீர்ந்தாத்தம்.

அதவா, கொங்கைக்கிறுத்தாதி. இதுதன்னை காப்பவாஸமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.
“அங்கோர்” என்று காப்பவாஸம். எ.

அ.—எட்டாட்டாட்டி. ஏதம். கீழிப்பாட்டிலே - * மாதார் கயற்கணென்னும்
வலையில்பட்ட விவரைமீட்டது வடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * லேயப்பாடறுத்ததும்

பீதகம் ஆடை - திருப்பதாமபாத்தைப்புடை
பிராணர் - } மஸர்வேச்வரன்

பிரமகுரு ஆக வந்து - ப்ரஹ்மோபதேஷத்
டாவான ஆசார்யனும் வந்து

போது - அநிஷ்டு

இல் - இருப்பிடமாய்

வல் - உள்விரும்பவகை அநிர்வொட்டாத
வலிமையையுடைய

கெஞ்சம் - ஹந்தயகமகிற்

காலம் - தாமரை டலரிசை

புருந்து - புருந்து

என் - என்னுடைய

உன் - பரஸ்மிதியன்

ஏதங்கள் ஆரின் எல்லாம் - தேஹாத்மபிராண
நிதேஹவகைப்பெல்லாம்

இறக்கவிடிகிறது - கெட்டபண்ணி

என் - என்னுடைய

சென்றித்திடில் - உத்தமாத்குத்திசை

பாதம் - திருவாய்க்காக்கிற்

இலக்கின - முத்தரைய

வஸந்தார் - வஸந்தகுவினும்;

பண்டன்றிதயாதி பூர்வவக்த்.

வ்யா. ஏதங்கள். ஏதம் - குழல். ஏதங்களானவையெல்லாம். தேஹாத்மபிராணமும், ஸ்வாதர்த்தமும், அந்யசேஷத்தமும், ஸ்வரகூடனாமர், ஸ்வப்பரயோஜாமும். பூர்வாகமும், உத்தராகமும், ப்ராபத்தமுபேக்ஷமாமம். நிஷ்கந்தியில்லாதவையும்கிஷ்கந்தியுள்ளவையுமென்றுமாம். (க) [மெருட்டுமெருவு ஸ்-ஸாடுமெரு] ஆர்த்தமானவையும்கஷ்கமரவையுமென்றுமாம். இரூக்ஸல்வேத்து. இவையோய்மபுடன்க். என்னெஞ்சுக்குள்ளே. பீதகவாடைப்பிராணர். ஸர்வேச்வரத்வ சித்நமுமாய் புருஷோத்தமத்வ ஸக்ஷணமுமாய்புருக்கும் திருப்பீதாம் பாதத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன். பிரமகுருவாகிவந்து. ப்ரஹ்மத்தைப்புடதேசிக்கிறான். (உ) “ உத்ராக்ஷபுஷ்பவிக்ரோ மபுரீ பா வுபுஷ்பகஃ ” என்னக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மசப்தம் ஜ்ஞானவாசி. ஸ்வரத்வப் பிடார்டிகாண்டு திருத்தலொண்ணாமல் ஆசார்யனாயிறே திருத்துவது. போதில்லாமலவன்னெஞ்சம்புருக்கும். போது - அநிஷ்டு. இல் - இருப்பிடம். “ கமலம் ” என்று - ஹந்தயகமலம். வன்மை - அந்தர்யாமியையும்குறியொவொட்டாதவலிமை. ஜ்ஞானப்ராஸாத்வாரமான கெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம். புருக்கும். இப்படிக்கொத்த கெஞ்சக்குள்ளே புருந்து திருத்தியபடி. பீதகவாடைப்பிராணர் பிரமகுருவாகிவந்து போதில்லாமலவன் னெஞ்சம்புருந்து - ஏதங்களாயினவெல்லாம் மிறக்கவிடலித்து. “ ஏதங்கள் ” என்றது - மகாரத்தாலே - தேஹாத்மபிராணத்தைக்கழித்து, உத்ராத்மியாலே - ஸ்வஸ்வாதர்த்தத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அந்யசேஷத்துத்தைக் கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயத்தத்தைக் கழித்து, நாராயணபத்தத்தாலே - ஸ்வப்பரயோஜனத்தைக் கழித்தபடி. ஸ்வரணங்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, “ பிரிந்தான் ” என்னகைக் கடி அந்த ஜ்ஞானமில்லாமையிறே. ஜ்ஞானமில்லாதபோது (உ) “ ஸயடுவ ” என்றும்,

ஒண்கடராழியேசுங்கே. அழகிதான சீரத்தைபுறம் ஒணிகபயம் அறுபாத்தாக் குறுப்பாக்
காதே, சைஷக்கு உறுப்பாக்கப் பாருங்கோன், அந்நெஞ்சுக்குவாடென். சக்குக்கள் சரி
உறுப்படிபாக எறிகிற, நரித்தகம் - சுத்தகென்றே திருப்பமலன்வாட்டுத்து, அழகியசுரர்ங்
கமே. அழகாவது - எச்வான் ஒருகாஸ்கோக்கெனல், பின்பு "சார்வா முறைத்தாமழை"
என்னுப்படி சாவாழையாகச் சொரியும். தண்டெ. வினோதென்கத்தலை எப்போதும் ஒங்
கென்படியிய பிட்டுக்கும். சித்பவிபூதிகெனவ்வாணாக் காவலடைந்து, சிலைவிபூதிகெனவ்வா
வாக் காவலடைந்துகீழேமேல் இறவுபடாமலிருந்த வெண்ணெருலோக பாவிற்காள் இறவுபடாமல்-
தப்பாமல், எச்வான் வைக்கவிருந்த எட்டுத்திக்குக்கும் காவலான லோகபாணசுக்கான். பால்
நலாமிர்தப்பத்தை சிறுபகையாகவுடைய சீங்கன், சீங்கன் பேருமைக்கிடாக் காக்கலெனும்.
பறவையையையா, இவர்கெனவ்வாடென்தாம். சிந்தித்தெனவ்வாள் குலைபாதே சிந்தித்தே
காப்பது. ஒரிடத்தில் சிலலாதே எங்கும் வப்பாரித்து கோக்கும் பெரிபதிருவாயை,
உறங்காதேகொள் என்கிறார். * சீண்ட வசாருகெனவ்வாள் சிந்தித்தெனவ்வாள் புன்னிறே.
பள்ளியறைகுழிக்கொளியின். தம்புடைப திருமேனியைப் குறிக்கொண்டு கோக்குங்கோ
ளென்கிறார்,

அ. பத்தாம்பாட்டு. தம்புடைப திருமேனி சிந்திப்பவரி வரையானபடி சொல்
லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

மு.—அவத்தமனிபிரேமே மழகியபாற்கடலேமே

அரவிந்தப்பாவையுத்தானு மகம்படிவந்து புத்து

பாவைத்திரைபல மேதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிரானைப்

பரவுகின்றனவிட்டுசித்தன் பட்டினக்காவற்பொருட்டே. ௧.

பதவுரை.

அரவம்—அருவனந்தாழ்வானுகுற

அரவிந்திரேமம்—படுக்கையோடு

அழகிப—அழகிப

பால் கடலோடும்—சுதீரப்படுபொருள்

அரவிந்தம் பாவையும் தானும்—செத்தாமனா

மலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிரா

ட்டியும் தானும்

அகம்படி—அடியாளோடே

பல—பல

பாவை தனா மேத—வழந்தத் தலைகன்
மேத

பள்ளிகொள்கின்ற—(அருவனந்தத்திலே)
பள்ளிகொள்ளுகிற

பொன்—உபகாரகன்

விட்டுசித்தன்—பெரிபாழ்வார்

பட்டினம்—தானு சார்ந்தை

காவல்பொருட்டு—காக்கும்படிக்கிடாக

ஆக திருத்திருமொழியால் திருப்பல்லான்புலந்தத்ததை நிகமிக்கிறார். “சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்றவந்ததும், * உறகலுறகலிலே நிகமித்தார், “அடிபோமோடும் நின்றுநீரும்” என்கிற பாட்டி வந்தத்ததை * அரவத்தமனியிலே நிகமித்தார். ... ௮.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவாழகனேசரணம்.

அடிவாவு.—கேய சித்திர வயிற்றில் மங்கிய மாணி உற்ற
கோங்கை ஏத முறகல் அரவத் துக்க.

அ. திருமொழி. 78-க்கு, பாட்டு-சச 0.

விந்தம்பத்து - முன்றூத்திருமொழி - துக்கச்சுழலை, பரவேசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே-1* திருமாலிருஞ்சோலைமேலும் * குழந்தை ம்பணிமுறி விலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே * முனியேநான்முதனில் ஒன்பதுபாட்டிற் சொல்லுகிறவந்தத்ததைச் சொல்லுகிறது; * சென்னியோங்கல் - பத்தாம் பாட்டி லர்த்தத்தைச் சொல்லும். “பாவுகின்றான் விட்டுசெத்தன்” என்று ஸத்தைக்கும் போகத்துக்கு மன்றிக்கே ரணசூழ்க்கு உறுப்பாகச்சொல்லுகை பலம் என்றீர்; “அரவத்தம னியிடுனோம்” என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புருந்த அதுபவித்தோமாகில் இனிப் போக வனையிறோனென்ன; இனிப்போகவொட்டோமென்கிறார். கீழில் திருமொழியிலே “நெய்க்குடத்தைப்பற்றி” என்று தொடங்கி, “நோய்கான்” என்று அசிஷ்டாநிவர்த்ததியைச் சொல்லி, இதில் இஷ்டப்பாற்றி யைப்பண்ணித் தாவேணுமென்று திருவாணையிட்டுத் தடுக்கிறான்னுமாம். *

மு.—துக்கச்சுழலையைச் சூழ்த்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப்
புக்கின்றிப்புக்குண்ணைக் கண்டுக்கொண்டே வினிப்போக விவேதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவடன்வயிற்றில்
சிக்கனவந்து சிறந்துநின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். க.

ராணை கோணிலியாயர் வயிற்றில் அவதரிப்பித்து, தாம் வட்டம் உயராயிற் றவருடைய தரித்தது. இழந்தவன்தன்வயிற்றில். அவன் முன்பு இழந்த இழந்தவன்தான் சிவனவன் து பிறந்து நின்றும். திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தம். அங்கு - ஆகரிதபாபுதந்தியர்; இங்கு - ஸ்வாமிதவம். தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் கிஷ்ண வெழந்தருளிநின்ற இராமபுர போலேயிறே * சிவகைகோயிலில் அழகரி முத்தருளிநிருத்த விழுமியும் இவர்களு.

அ. இரண்டாய்மட்டே. வலித்துவைத்தேன். கிழிப்பாட்டில் - உன் வயிற்றுப் பெருவெண்டி. பிருத்தாயாகில் என்காயம் செப்பலெனும்மன்றும்; இரண்டில் - உன் பர னையிதவ குலம்பெருவேண்டி. பிருத்தாயாகில் என்காயம் செப்பலெனும்மன்றும். *

மு.—வலித்துவைத்தேனியிப் போதலொட்டே இவ்வென்கிறோலாய்களா
 லொளித்தியில் கின்றிருவாணைகண்டாய் செருவங்குடையவாய்க்கல்
 அளித்தேவ்குளா ககரமும் தம்முடைத் தீவ்வேந்தர்க்குயிற்றித்
 தேளித்துவலஞ்செய்யுத் தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தம். . .

பதவுரை.

நாமும்— அளிசேஷஜ்ஞனாயும்
 நகரமும்— கிசேஷஜ்ஞனாயும்
 வங்குளம்— உற்றுநாயும் மற்றையனாயும்
 அளித்து— அளித்தது
 தம்முடை— அவர்களுடைய
 தீவ்வே— கந்தாமான பாபங்களை
 தீர்க்கல் உற்று— தீர்க்கையில் நுருப்பாடி
 நெளித்து— நெளிவவையுடைத்தாய்
 வலம் செப்பும்— † பஸ்தைகக் கொடுக்கு
 தீர்த்தம் உடை— தீர்த்தத்தைமுடைய
 திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்—
 வலித்து வைத்தேன்— உன்னைச் சூழ்த்

உன்கன் — உன்வயிற்று
 இத்திருவாண்களால் — இத்திருவாண்களினால்
 துளித்தியில்— உன்வயிற்றுக்கு மன்றம்
 தாயாகில்
 சிவ்நிரு ஆகா கண்டாய்— உனக்கு நீயை
 துணையாகப் பெரியாயிட்டாய்.
 யாயிவ்விடாய்;
 தீ.— (.. தீர் வாய்ப்பாறு முதலியவை கொ
 ம்கைக்கு நீறுதவொன்ற) என்று
 தோன்றி) நி
 துருவாக்குமும்— ஓர்வாய்க்கும்
 மேம்பன் அன்னை— உன்னைமேம்பாமைவென்.

டி. 11. 1947. "ஒளித்திடிஸ். *அற்புதமானவனின் கதைத்தல் மருக்கப்பண்ணுகை. "அகற்ற
 ஈவைத்த பாயவல்லமபுலங்குளமனை" என்னக்கடவறிதே. அலைநான் *இன்னமுதேன்
 எனிறே தேற்றுவது. அகற்றுவதாயது - பகவத்ப்பந்தத்தையுங் குலைத்து, கப்பலா
 னத்தையும் வினாந்திற விருப்பது. ஒளித்திடிஸ். கிமையகற்கில். நின்றிருவாணைகண்டாய்.
 உனக்கு அகப்பாற்றி சேஷபுதையுமாய். கிதாயபிபாக்யபுதையுமாயிருக்கிற பெரியிராட்டி
 யாராகிடாய். ["மபஞ்செய்பேல்" இத்தயாதி.] நீர், வலிப்பது, திருவாணையிலேது,
 "ஒளித்திடிஸ்" என்பதாதித்தேன் என்ன; நீ பொய்ப்புதையாகலே என்ன; நாம் ஆராவ
 லே பொய்செய்தோமென்ன; கியோருவர்க்கும் மெய்யனல்லை. ["கருமலர்க் கூந்தல்" இத்
 யாதி.] அளித்தித்தயாதி. அத்தனையோடு விசேஷஞ்ஞரோடு அதுகலையோடு பாதிகலரோடு
 வாதியா சகித்து. தம்முடைத்தீவனை தீர்க்கவற்று. தந்தாமலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கரமங்
 களைப் பொக்குகையிலே புதுப்பாட்டிருக்கிற நீர்க்கங்கை. தேளித்துவலஞ்செய்யும். அவர்க
 ளுக்கும் தீர்க்கவாற்ற நீர்க்கங்கை புதுப்பாட்டிருக்கிற உன்றிருமலை. அதுலே வந்திருக்கிற நீ என்
 நார்பஞ்செய்பதெனறு மென்கிறார்.

௮. மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்வரூபம் பெறுவேண்டி யிருந்தாயாகில் சகிதியென்றார்-முத
 ல்பாட்டில்; இரண்டாம்பாட்டில்- பாவாதிதவம்; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோதூறாவிராசா
 மல் சகிதி பென்கிறார்.

௧0.--உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தலமுடையெனினிப் போயோருவன்
 றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்
 புனத்தினைக்கீளளிப் புதுவலிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்குவென்
 ற்னக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழின்மாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௩.

பதவுரை.

இனம் குறவர்— திரைநிரலாய்ப் போக்த
 குறவர்கள்
 உன் பொன் அடி } 'உன்பொன்னடி வாழ'
 வாழ்க என்று— } என்று பல்லாண்டு பாடி
 புனம்— புனத்திலுண்டான
 தினை— (புதிய) தினைகளை
 கிள்ளி— கிள்ளிக்கொணர்ந்து
 புது அவி— புதிய ஹவிலினை

புதியது உன்னும்— புதியதுன்றே
 எழில்— அழகையுடைத்தான
 மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
 உனக்கு— சேஷியான உனக்கு
 பணிசெய்து— கைங்கர்யம் செய்து
 இருக்கும்— ஸத்தையெற்றிருக்கு மவனார்
 தவம் உடையேன்— உன்றிருவருள்பெற்ற

கடைத்தலை - புறமுடைய கடைத்தலைகளை - அழிவு கண்டிப்பை - அழிவின் தீர்ப்பு.

வயா. உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும் துமுடையேன். முறையில் செலுத்துவதுமட்டுமல்லாமல், பிற்பு, பின்பு செலுத்தத்தக்கவை ஆகாவிடத்து, கைக்காயிடெயாற்றாமல், அது செப்பா தபேயா. தவறுதலாகப் பழப்பதாயிருக்கும்; இவையாலும் அம்மை நிகழத்தக்கவை. நமக்கு உபா யமாபத்தியது உபேயப்பட்டு வரையுமேயுள்ளது. அந்நவர்களுக்கு இவை காண்பும்கி. துமுடையேன். உன் பாவாத முடையேன். இனிப்பேயம். இத்தாலுதையாம் பிறந்த பின்பு இவற்றைப்போகத்திப் புறப்பேயம். போகையாது- இத்தாலுதையங்கள் கட்டிப் பழம்பை நன்றி ஏற்பாடுகள். ஒருவற்றைக்குப்பண்கி. பாற்றாழ்நலக பிடுகிநாத்தாது அநிகழாநாதினே அவர்களைத் தருத்தவர்க்கு. கடைத்தலைநிற்கை. “உன் மன நேரலை யிழந் துவாழும்” என்கிறதெனில் அங்கேசெய்ததை எவர்க்கு அவர்கள்நிறை. உன்சாயையழிவுகண் டாய். உனக்கு நேரஜாநாநேரே. எனக்கு இது புதுமையாய் புனத்தினையிப்பாதி. புதுந் தில் புதுந்நினைப்பதற்கு நனவின்மைக்காட்டிப் புதுபத அமுதுசெய்யப்பயன்பாதி. இப்படி அமுதுசெய்யப்பயன்பாதினால் சேவணங்கொண்டதற்புதுபெய்தைம்கி; உன்பெண்ணடிவாழ்க வேன்று. இத்தகையதாய், “அமுதுசெய்திப்பிபெறில் பின்னுமாதற்கெய்வாய்” என்ற னைத் தெய்தே. இப்படி சொல்லுகொண்டொன்றில்; இனக்குறவர். புதுந்நினைக்கொதி எந் திகெனாடு வந்தத்கினைவாதினா என்காரும் கைக்காயிடை செல்லாதித்தும். “முற மாதிக்கப்பனாகுந்திப் பாவையிடம் தேசாநிறை. புதியவண்ணும். பிதாவுக்குப்பொ ருத்தம்காய் பார்த்திறை புதான்புதியதுன்பது. எழில்மாலிருஞ்சொலை. எழில் - அழகு. திப்பிசேசங்களுக்கு அழகாதது அகம்பயபேயஜாய் அந்தலைக்கு மங்கையாலகம் பன் னுமாவர்க் வந்தத்தகை. எந்தும். புதான்பத்திருக்கிறபடி. [“ஒன்பெய்யாய்” இந் தியாதி.] “சென்னா அந்நினைவென்”, “உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும்.” ... ௩.

அ. காய்க்கப்பாதி. கைப்பலவும். உ இனிப்பேய பொருவன்றனக்குப்பவாதிது விற்கக்கும் பொருவந்து டெ மரும்கை உன்செய்யும்கை பொழிப வென்கிறார்.

மு.—கைப்பலவுத் தீர்க்கும்கைத்தகங்கோர் நீழலில்லை குயில்செயுன் டாதிநிலைம்கை மற்கெருதிப்பிடம்கைம்கை கைக்காயினைத் தலைந் னாகசென்றும். துமுடையவர்க்கையங்கோர் பெய்க்குற்றம் பெய்க்கென்றி பெருஞ்செய்தெக்கும் பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சொலை யெந்தும். ௬.

வினாப் பரித்தாய்— வினாயாப் பட்டு மீது
படி செய்தவனுப்
திருமால் குற்றோலை வந்தாய்—
காதல் பல்லா— செஞ்சுக்குக் கண்ணுக்கு
பெட்டி என விடவெல்லாம்
உழவன்— வஞ்சி
நிதிசெய்து— திரிந்த எனக்கு
அங்கு— அன்னிடத்தில் துணுக்குகளுக்கு

இல்லை— கண்டுகொள்;
(அரங்கம் பாத்தல் விடத்தில்.)
உன் பாதம் கீழில் அல்லா— உன் நிதாடி
நிதாழிப
மற்ற ஓர் உலர்ச்சி— } மற்றொரு மூலம் விட
இடம்— } விடம்
என் எந்தும் மான் கொள்ளினன்.

உயர், காதுமல்லல் திரிந்துகொண்டு, செஞ்சுக்குக் கண்ணுக்குப் பட்டி என விடவெல்லாம்
அவர்ப்பாடி திரிந்தவிடத்து. அப்பாத்தலுக்குள், அப்பாத்தலு இடமில்லை - மட்டும் கீழே
மில்லை, அப்பா தந்தல் ஓர் திரிந்தலுக்கு, அப்பாத்தலு கண்டுகொள். உண்டுகில் உண்டுகில்
மட்டுமல்லாமல், திரிந்தல், கிடைப்புகள் திரிந்தல், உண்டுகில் தந்தல், “அவ்வாடி திரிந்தலு”
மன்னக்கல வந்தல், * அவ்வாடி தந்தலு கண்டுகொள் மட்டும் மெய்துகொண்டோ; மட்டும்
வங்கு திரிந்தலு கண்டுகொள் உன் திருவடிகளைப் பெற்றிப. துருவென்றபுதுபாண்டவர்க்கு
நிதாடி கீழ்ப் பற்றினுக்குக் காய்வு செய்து, கொண்டுமட்டும், குருவாத்தில் பிறந்த
பாண்டவர்களுக்காகக் காய்வு செய்ததில்லைபா. மெய்துகொள், பொய்யாடி கொல்லுகை.
பேதற்குபெற்று, ஆற்றிதொன்றும் அளந்தொன்றும் இரண்டிப. “எங்களுக்குப்பிணங்
காதிதாழிப்பிபற்றில் ஓர்நாளைமும்” என்றவர்களை, “பந்தர் பெறுது” என்றபாடி.
பண்ணி அவர்களுறவைக்குக் காய்வு * எல்லாச்சேகை மருகிலைந்தனித்தவொன்றாவது துக்கிது
தேசம் திருமலை. ச

அ. லித்தாம்பாட்டு. காவமுழா. திருவடிகளைப் பெற்றிப புகலில்லையென்றார் -
கிர்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் - தாம்பெற்ற பிற்பாடி மருகிலைப்பெற்றி. பெற்றி அளச்சத்தில்
கித்தந்தை வேறுபாடு பெறுவது காய்வுசெய்தகக்கு.

மூ.—காவமுழாகண்ணிருநிலை வடல்சேமந்து மெங்கிக்குரல்
பெறுமெழாமலிர் கூச்சமறவேன த்தாங்குகும் வீழ்வேழ்ப்பா
மாவுகளாநிந்து மென்மன மெய்நினை வளத்திற் பெய்திட்டென்
சேவுகளாநிந்து நீர்க்குணை துழை திருமலிருது சோலையெத்தாய். ௫.

பதவுரை.

சேவல்— சேவல் மட்டும் மட்டும் | அன்ன | என— என் வுண்டாய்

[illegible]

சொல்லக்கடவதிசே. “ மன்னக்கடவதிசே ” என்னுமாபோலே நெருங்குக உபாய
கர்த்தவர். உல்கோடில் கடைப்படுத்தும். “ கொடியன்கொடுமதின ” கொடியருறுகளை ”
என்னக்கடவதிசே. “ உன் மன்னத்தின்கொடும வாயுறுகொடுமே ” பாடியோஜம்.
“ மன்னகொடும ” என்னுமாபோலே “ மன்னக்கடவதிசே. திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.
“ மன்னகொடும ” இப்பதி.

அ. எழுதப்பட்டதி. அக்கரை. ஐந்தாந்தைப் பிறப்பித்தாற்போலே பார்ப்பதை
பும் பண்ணித் தாடுவதுவென்றது.

பா—அக்கரையென்னு மத்தக்கடவதுழி புன் பேரருளால்
இக்கரையெழி மிளத்திருந்தேய யஞ்செலென்று கைகலியாய்
சக்கரமுந் தடக்கடவரும் கண்களும் பிதகவாடையோடும்
செக்கர்க் துதச் சிவப்பாடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். எ.

பதிவுரை.

சக்கரமுந்— திருவாழிபாழ்வானம்.
தடம்— தடவிறை
கைகளும்— திருக்கைகளும்
கண்களும்— திருக்கண்களும்
பிதகம் ஆடையோடும்— திருப் பிதாம்பா
தடவிறை
செக்கர் நிறத்து— செவ்வான நிறம்போன்ற
கிளப்பு உடையாய்— திருநெய்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்— (அ)ய்
அருத்தம்— அருத்தத்தை விளைக்குமந்தான
அக்கரை என்னும்— ஸம்ஸாரமாதே

கடவன்— ஸமஸாரத்தின்குள்ளே
அருத்தி— துறைப்பட்டு
உன்— உன்னுடைய
பேர் அருளால்— பாமகர்ப்பாரினால்
இக்கரை அறி— திருவிறைத்தைய விளைந்து
இளைந்து திருத்தேனை— இளைந்துக்கிட்டு
என்னை
அஞ்செல் என்று— ‘பாபபாடாதேடுகள்’
என்று
கைகலியாய்— அபபபத்தாருப்பண்ணியருள
லென்னும்.

ஸம்ஸாரம். அக்கரை. ஸம்ஸாரத்திலே திருக்கர்செய்தே ஐந்தாந்தைப்பிறப்பித்து அது
பாபமானபடி. விளிந்தென்னுக்கு அக்கரை இக்கரை யாய்த்திசே. ஸம்ஸாரம் அருத்தமெ
ன்னும் பார்த்தி. (க) “ மிளத்திருந்தேய யஞ்செலென்று ” அழுத்தி. துறைப்பட்டு. (உ)
“ மிளத்திருந்தேய யஞ்செலென்று ” உன் மன்னத்தின்கொடும வாயுறுகொடுமே ” பாடியோஜம்.

தஞ்சை ஆலத்தி வழக்க கவனமெடுக்கப்பட்டிருக்கலானதால், அந்தக் காலத்திலே நான் சொல்ல வேண்டாவிடே. “அஞ்சாடாழியுன் கைகயத்தேத்னுமழகா” என்னக்கடவதே. கர்ணபக்கு நிரூபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தையிப்பிப்பாநாப் போலே அதுபவபரிசுமான நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளுத் திருப்பிதாம்பாமும்; “அநாச் சிவந்தவாடை”. செக்கரிற்றதுச் சிவப்புடையாய். திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனி யில் நிறமும், கை வாய் கண் அவபவங்களில் சிவப்பும், *ஸர்த்பாராகாஞ்ஜிதமான ஆகாசம் போலே திருநிறத்தை யுடையையாய்க்கொண்டு திருமலைலே நின்றேவேற்றம். “முடிச் சோதி” “கலந்துமலரிசினாங்குக்கண்ணை.” திருமாலிருஞ்சோலை. அபூருவடப வடிவமு முக்கு பாகசகமான திருமலை. எந்தாய். ஸீரோதிரில் அருகியும், உபாயமும், ஜ்ஞாயும், பார்ப்பதில் ஆந்தியும், பார்ப்பத்தில் போச்யதையும் த்வனாயும் விளைப்பித்தவனே. ...

அ. எட்டாம்பாட்டு. எத்தனை. * அரத்தக்கடது எழுந்திக்கிடந்த காலத்தின் பெருமைபைச் சொல்லுகிறார். கடந்தகாலத்துக் கொரு முடியுண்டோவேன்கை.

மு—எத்தனைகாலமு மெத்தனையுழியு யின்றோடு னானையென்றே
யித்தனைகாலமும் போய்க்கிறிட்டே னினியுன்னிப் போகலோட்டேன்
மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்தமாற்றலர் னாற்றுவரைக் கேடுத்தாய்
சித்தநின்பால தறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
இன்றொடு நானே வந்து— இன்றென்றும்
நானேபென்றும் நேற்றென்றும்
கழிந்தகாலம்
எத்தனை காலம்— எவ்வளவு காலமோ,
எத்தனை ஊழியும்— எத்தனை மஹாப்பாய
ங்கனோ,
இத்தனை காலமும்— திருமாயும் ஸகாமாயும்
மாஸமாயும் ஸம்வதஸாமாய முள்ள
கல்பகாலமெல்லாம்
போய் கிறிட்டேன்— தப்புவொண்ணாத
(ஸம்ஸார) யந்தரத்திலேபோய்

இனி— இது உன்மாயமென்றறிந்தாயின்பு
உன்னை— ஸர்வாக்காஞான உன்னை
போகலோட்டேன்— போகவிடமாட்டேன்;
மைத்துனன்மார்களை — மைத்துனன்மா
ரான பாண்டவர் போ
வாழ்வித்து — அரசானாவதற்கு
மாற்றலர் னாற்றுவரை — அவர்களுக்கு
சுதந்திரமான அப்போதநாடிகளை
கேடுத்தாய்— அழிபச் செய்தந்
நித்தம்— என்மகன்ஸா [யிருப்பதை
கின்பாலது— உன்விஷயத்தில் பாவனமா

பாய்க்குப்படி குடமாய்க் குப்பைதொரு யந்தரம். அஜிஞ்சாகாவாத் தாம ருபபத்தானது. பட்டேன். (க) “கலுமெந்நவ” என்னுப்படி அகப்பட்டேன். நகித்தேனென்னவுமாம். [“தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்” “பழுதேபலபகலும்” இத்தயாதி.] இனி. கரணகலேபரங்களைத் தந்து, அஜிஞ்சாதஸுக்கத்தத்தைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயே யென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. இனி. * நானேது முன்மாயமொன்றறியேன்; இது உன்மாயமொன்றறிக்தபின்பு. உன்னை. ரகசிகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்பபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. போகலொட்டேன். “பெற்றின்பிப் போக்குவனே வுன்னை” என்கிறபடியே - உபாயாத் தாத்நிலே அர்வபமுண்டாதல், ப்ராப்பாத் தாத்நிலே அர்வபமுண்டாதல், “இரண்டும்நியானால் பெற்றபோது பெறுகிலே” என்றாறி யிருத்தல் செய்யுநிலே உன்னைப் போகலம்வதிப்பது.

இப்படி. போகலொட்டேனென்றது என்கொண்டென்ன; மைத்துனன்மாரித்தபாதி. நீஜிச்சிதலம்ச்சிலைஷக ஸ்வபாலனுகையாலே என்கொறி. மாற்றலர். சற்றருக்கள். (உ) “அபுஷஷ” (ஈ) “ஸுஷீகிஹொஷி” அபுஷாதி. “கேதேதாய். “கொத்துத்தலைவன் குடிசெடத்தோன்றிய, (ச) “ஸிக்ஷெஷ்ஷஸாயிரோக்யாஸுஷஷ” என்று அவன் ருனுஞ் சொல்லி, (ஐ) “பஜஸெஷஸெஷ” ஸீஷெஷ” என்று தாமும் சொல்லும்பபுகானென்று. * தாழ்த்த தாஞ்சபனைப்போலே உமக்கு நம்பக்கலிலே அந்தரங்கமாக வொன்றுண்டோ வென்ன; சித்தம்நின்பாலு. அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கைகோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழுன்றுபோனான்; நான், என் ஒருஞ்சுக்கு ஒத்துக் கலந்துண்ணுதல், (சு) “ஸொஷு” என்று ஒக்கவுண்ணுதல், உனக்குப் பூஷிதல், முடித்தபூவை முடித்தல், முடித்துக்கொடுத்தல், பல்லாண்டிவைத்தல், அடிக்கொட்டுதல், மாறியிட்ட அடிக்குத்தோற்று எழுதிக்கொடுத்தல் செய்யும்பபு உன்பக்கலிலே ப்ரவண சித்தனன்றோ? மைத்துனன்மாரென்றது - தோஷுனாயிலே ஒருஸம்பந்தமன்றோ உள்ளது. “நிருபாலே நானுமுளக்குப் பழவடியேன்” என்று - * ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவிலே நட்புளவுமவன்றோ விது. நீ சொன்ன மெய்ப்பைப் பெருவார்த்தை கேட்டும் கேளாதானுப்ப்போனவன், கேட்டு விவ்வித்திருந்தேன் நானன்றோ? என்ன; உட்புடைய விவ்விதத்தை நாமறியும்பபுபென்? என்ன அறிதியன்றோ. ஸர்வஜ்ஞனான நீதானே யறியாயோ. * விட்டுத்தேன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனான உனக்குத்தேரியாதோ. [விட்டுத்தேன்மனம்] உன்னுடைய ஸ்பாந்தி, விபூதியாவிலே; என்னுடைய மனோ

யன்றோ என்ருர். எந்தாய். இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. [“சந்திரமடவார்” இத்தபாதி.] திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். “வெற்பென்றிருஞ்சோலை” இத்தபாதி. “திருமாலிருஞ்சோலை” இத்தபாதி. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அன்றுவயிற்றில். “எத்தனைகாலமும் எத்தனையுழியும்” என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈசுவரன் பண்ணிவைத்ததேதான் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யவற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திங்குள்ளைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே
சென்றங்குவானனை யாயிரத்தோளுந் திருச்சக்கரமதனால்
தேன்றித் திசைதிசைவழிச்சென்றாய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௬.

பதவுரை.

அங்கு— சோனிதபுத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
வாணனை— பாணஸூரனை
ஆயிரம் தோளும்— ஆயிரத் தோள்களும்
திசை நிசை— திக்குக்கள் தோளும்
தென்மி வீழ— சிதறிவிழும்படி
திரு சக்கரம் அதனால்— திருவாழியாலே
சென்றாய்— நிரஸித்தவனாய்
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்.—
வயிற்றில்— தாயார் கர்ப்பத்திலே

கிடந்திருந்து அன்று— கிடக்கிற அக்காலத்திலேயே
அடிமை செய்யல் — உனக்கு அடிமை செய்கையில்
உற்றிருப்பன் — ஒருப்பட்டிருப்பேன் ;
(அப்படியே,)
இன்று— இப்போது
இங்கு— இத்திருமலையிலே
வந்து— வந்து
உன்னை— ஸர்வஸூலபனாவனவனனை
கண்டு கொண்டேன்— கண்டு கொண்டேன் ;
இனி போகவிடுவது உண்டே?.

வ்யா. அன்றுவயிற்றில். கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, “அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்தம்” என்று துணிக் திருப்பன். இன்றுவந்திங்குள்ளைக் கண்டுகொண்டேன். அன்றுநான் பார்த்தித்தபடியே திருமலையிலேவந்து, என்னிரோதிபைப் போக்கி ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த வுன்னைவந்து கண்டுகொண்டேன். [“புக்கினில் புக்கு.”] இனிப்போக விவேதுண்டே. கர்ப்பத்திலே க்லேசப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான், அடிமை கொள்ளுமைக்கு ஸூலபனாவென்று போகவிடுவதே. ஸ்வஸ்வாதர்த்தப்பத்தையும், அந்யசேஷநவத்தையும் கழித்துக் கொண்டபடியை மூதலிக்கிறார். சென்றங்கித்தபாதி. சோனிதபுத்திலே, ஸ்ரீமத் த்வாராகையில் நின்றுஞ் சென்றுபுக்கு, வாணனுடைய புஜுவ

பொன்— பொன்னுல் சமைக்கப்பட்டி
 திரு— விளங்கா நின்றான்
 மடம்— மடங்களுலே [மறுத்த
 பொலிந்து நோன்றும்— நிறைந்து நோ
 புதனை— ஸ்ரீ விஸ்வபுத்தருக்கு
 கோன்— தலைவரான
 விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
 உலகம்— உலகத்தார் எல்லாகும்
 குடைந்து— ஆழ இழிந்து
 ஸ்ரீமம்— ரீதாடா தின்றுள்ள
 சாலை— சாலைகளாலே குழப்பப்பட்ட
 திருமாவிருந்து } தெற்குத் திருமலைமேலே
 சோலை நன்னுள் }

நின்ற— எழுத்தருளிநின்றப
 மான்— உபகாசகருடைய
 அடிமேல்— திருவடிதனிலே
 அடிமைத்தீரம்— அடிமை விசயமாக
 சேர்ப்பட— அடைவாய்ந்திருந்தபடி
 விண்ணப்பம்செய்— அருளிச்செய்த
 ஒன்றினே ஒன்பதும்— பத்தாய்பட்டிற்
 கையாய்
 பாடவல்லார்— பாடவல்லவர்கள்
 உலகம்— மூன்று லோகங்களையும்
 அனந்தான்— அனந்து கொண்டவனுக்கு
 தம்— அடியாராய் பெறுவார்கள்.

வாய். சென்றுலகம் குடைந்தாடுங்களை. லோகத்தின் அஜ்ஞரோடு, விசேஷஜ்ஞ
 ரோடு, அ.ந.கலரோடு, பா.ந.கலரோடு வாய்ப்புச்சென்று, ஆழ இழிந்து அவகாழிக்குஞ்
 சாலைகளாலே குழப்பப்பட்ட திருமலைமேல் ஸத்திபுண்ணிய உபகாசகன். [மறுக்கின்றான்
 சாலை குழமாடுக்குச்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறுப்போனால் தனக்குப் பிடிபத்ததாக நினைந்
 திருக்கையும்கூட, அபேகதித்தங்களைக் கொடுக்கையு முடைத்தான அவனைப் போலேயாப்பதும்
 இச்சாலைகளும். நின்றநானடிமேல். அவன் திருவடிதனிலே. அடிமைத்தீரம். அடிமை
 விசயமாக. இவருடைய தீர்த்தம் இவரிருந்த விடத்தோடும். [காலகந்தாநந்தனுரை
 பத்திரடி] * அப்பன்றிருவருளிறே முழுசுவது. இவர்க்குப் பறப்பு நிறுவாவிடிலே, திரு
 மலில்ல. “அவனாடித்திற்படம்” என்னக்கடவதிறே. அடிமைத்தீரம். அடிமைவிசயமாக.
 நெட்ட. வாய்க்க. விண்ணப்பஞ்செய். ஆழ்வாரருளிக்கொடுத்த.

பொன்னிகழிப்பாதி. பொன்னுலே திகழப்பட்ட மடங்களுலே நிறைபட்டுத் தோ
 ற்றுத்த ஸ்ரீவிஸ்வபுத்தார்க்கு சிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிக்கொடுத்த. “பொன்னுலகு”
 என்று சொல்லுகிற பாம்புகள்கோலேயிறே ஆழ்வாரேயுத் தருளிக்கொடுத்த தேசம். “வை
 குத்தமாரும்புதரார்” என்னக்கடவதிறே. ஒன்றினேடொன்பதும். “ஒளித்திடில் நின்
 திருவாலை” என்றத்தோடே மற்றைய பொன்பதையும். இதொன்றுமிறே பாதாகம்,
 மற்றையொன்பதும் சகலவன் பெறவாணையென்ன. அன்னொன்று ஸாதிக்கவையிறேயாவை.

“பொய்க்குடிமடம் பொலிந்து தேவனும் புதுவைக்கோன் கிட்டிச்சித்தன் -
தென் லாகம் குடைந்தாடுஞ் சகோத்திரமடிகுருந்தோல்தன் னுள் கென்ற பிபவடி மேலடி நடை
தெறும்பேர்ப்பட வின்னுய்யஞ்செய் - ஒன்றிவெடொன்பதும் பாடவல்லாருகை மடபுலவர்
மடே” என்றவையம்,

தண்ணைவாழி:ன்ற எம்பி தாமதரா சதிரா

எண்ணியு மென்னுடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. க.

பதவுரை.

ஒங்கு— ஆகாசத்தாவு முயர்ந்திருக்கிற
சென்னி— கொடுமுடி கனையுடைத்தாய்
தன்— குளிர்ந்திருந்துள்ள
திருவேங்கடம்— திருவேங்கட மலையை
உடையாய்— வாஸஸ்த்தாநமாக வுடைய
வனுய்
உலகுதன்னை— உலகத்தாரா
யாழநின்ற— வாழ்வித்தருளுகிற
நம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனுய்
தாமோதரா— யசோதைப் பிராட்டியால்
கட்டுண்டவனுய்
சதிரா - ஆசிரியர் குற்றத்தைக் கண்ணிட.
பெப்பாத சதிரையுடையவனே!

என்னையும்— என் ஆக்மாவுக்கும்
என் உடைமையையுள்— என் உடைமை
யான சரிதந்துக்கும்
உன்— உன்னுடைய
சக்கரப்பொறி } திருநிலச்சினைவாய்
ஒற்றிக்கொண்டு } இடுவித்து
நின்— உன்னுடைய
அருளே— கருபையையே [மேன்;
புரிந்து இருந்தேன்— விரும்பியிரா நின்
இனி— இப்படியான பின்பு
திருக்குறிப்பு— திருவுள்ளக்கருத்து
என்— எதுவாயிருந்தது?

வ்யா. முதற்பாட்டு. சென்னியோங்கு. திருமலையில் கொடுமுடிகள் ஆகாசத்திலே
முட்டிநிற்கும். இத்தால் உபயனிப்பதற்கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிறநிலையிறே தோற்
றுசிறுது. உதயசிரியிலே ஆதிதபன் எனப்பினால் எல்லார்க்கும் பாகாதிக்குமாபோலே, திரு
மலையில் நிற்கிறநிலை உபயனிப்பதுபுன் கண்டு வாழுகைக்கிறே. “வேங்கடம் கோயில்கொ
ண்டத லோடு— அருக்கன்களேவி நிற்பார்க்கு” என்னக்கடவதிறே. “வானோர்க்கும் மண்
னோர்க்கும் சாவபு.” * மண்ணோர்க்கும் வின்னோர்க்கும்— என்றும்— கண்ணாவான்— தண்
னோர்வேங்கட வின்னோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடுமுடியிலே வந்து
இளைப்பாறுவர்கள்; இங்குள்ளார் * மொய்த்தகோலையிலும் மொய்ப்புந்தடந்தாழ்வனாலும்
இளைப்பாறுவர்கள். * பூவியல்பொழிநூல் தடமுமவன்கோயிலும் கண்டிறே * உன்னுளாவி
யுலர்ந்துலர்ந்து * ஆயிபுள்குளிருவது. துண்திருவேங்கடம். துட்பத்தை யுடைத்தான வேங்

வேங்கட-ந்தானே' என்று வெளியாய்ந்தது. இது இங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. [செ
வேன் சிறைவொன்றுமேலேன்] சீகனேன்-அகத்தாருணபரிபூர்ணன்; சிறைவொன்றுமேலேன்
அக்மகனாகத்தாழ்ந்தான். 'சீகனிலமார் முறிக்கனாங்கன் கிரும்பும்' என்று அங்குள்ளார்க்கு
முதல்கொடுத்தபடி. தாமோதரன். 'சுந்தி' என்று - பூர்த்திசீழ்; அக்துணங்கனன் கரயம்
சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெய்யொன் களவுகாண்டகயாலே அபூர்த்தி; கட்டுநாண்டகயாலே
அபூர்த்தி; தப்ப விரகநியாமையாலே அபூர்த்தி. சகிதா. அச்சிதநிதாஷம் காணுகசகிர்.
* தமக்கடிமாமேவென்றொர் தமோதரனாரிதே. "சூழ்த்தடியார் வேண்டினக்கால்" இத்தயாதி.

8

... ..

என்னையு மென்னுடைமையாய்ந்தது. அக்மகனாயும், சரித்தராயும் இருநிலங்களை
சாத்தி. அக்மகனாயும் சாத்திகையாவது - அக்மகனாயும் செல்தல்துளையாயும் பிறப்பிக்கை;
அக்மகனாயும் செல்தல்துளையாயும் செல்தல்துளையாயும் செல்தல்துளையாயும் செல்தல்துளையாயும்
பாடுகிறே புதைத்துவார்ப்பது; அவனாயுமாயும் வரில் "அக்துணங்கனன் கரயம்" என்ற
பாடுகிறே பெருகையாயும் புதித்து. ["அக்துணங்கனன் கரயம்" காலத்தாயும்] இத்தயாதி] இரு
நீதேன். உபாயத்தாயும், உபேயத்தாயும் காலத்தாயும், அக்மகனாயும் செல்தல்துளையாயும் பிற
ந்து, விரோடுகிறவர்க்குமாயும் பிறந்து, அபேயத்தாயும் பெருகையாயும் இப்பாடுகிறவர்க்குமாயும்
பெருகையாயும் பிறந்து. "என்கொல்களாயும் திருவருள்கள்." திருக்குறிப்பு. திருவள்ளு
தில் கிணையு.

அ. இரண்டாய்பாட்டு. பறவை. கீழ்ப்பாட்டிலே, "இரண்டாய் கருங்குறிப்பே"
என்று எனக்குச் சொப்பனவென்றவென்றவாயும், செப்பினதாயும், இனிப்பதாயும் சென்னென்ன;
நிர் எல்லாம் பெற்றிரோ, உபநை கருங்களாயும் பிறப்பியோக்த கருங்களாயும், கருங்களாயும்
நிர்க்களாயான பாரம்பரி பிறந்ததில்லையே, அச்சிதநிதாஷம் காலத்தாயும் செல்தல்துளையாயும் பிற
ந்து பிறந்ததில்லையே என்ன; தமக்கு இவைபிறந்ததாயும் பிறந்ததாயுமாயுமிருக்கிறார்.

மு—பறவையேறு பறம்புருடாகீ யென்னெக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னும் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீடு வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. உ.

9 இவ்வாறு க்கில் "கன்னடியார் கிறக்கத்து" என்கிறபாசுக்கத்துப் பர்ணமாரன்

என்னை— அரங்கத்தியான என்னை
கைக்கொண்டபின்— அங்கிகரித்தபின்பு
பிறகி என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற
கடலும்— பெரிபலமுதாரும்
வற்றி— சோஷித்து [றது;
பெரும்பதம் ஆகின்றது— பெரிபதம் பெறு

வேர்வற்றது— வெந்திட்டதால்
அறிவை என்னும்— ஜ்ஞாநமாகிற
அமுதம் ஆறு— அமர்த நதியானது
வாப் பற்றி— வாயவாய்
தக்கொண்டது— தலைக்குமேலே போ
கா கின்றது.

வ்வா. பற்றலையேறுபரம்பருடா. பெரிபதிருவடி வாய வாகுநமாகவுடைய புருஷோ
ந்நாமனே; திருவேங்கட முடையான் பெரியதிருவடி மேலே பெழுத்தருளிவந்து இவரை பா
மபதத்துக்குக் கொடுப்போகைதிலே துளிக்கிறபடி. விசேஷிதவர்த்தினாயப் பிறப்பித்த தும்
திருவேங்கட முடையான் பெரியதிருவடி யின்மேலே வந்திறே. “ நங்குன் வரிவளை ”
“ இவங்கைப்பதி ” “ பாடுங்குளங்கான். ” கீ. அச்சுரித ஸர்ச்சிலைகைக் ஸ்வபாவமுள்ள கீ.
என்னை. “ விழிக்குங் கண்ணிலேன் சிங்கன்முற்றல்லால் ” என்றும், “ உனக்குப் பணி
செப்திருக்குத் தவமுடையேன் ” என்றும், “ அங்கோர் சிழுவல்லில் நிருநிலை ” என்றும்
அரங்கத்தியுமாய், அரங்கோபாயமுமாய், அரங்க போகனுமான வென்னை. கைக்கொண்ட
பின். அங்கிகரித்த பின்பு. நானுனைப் பற்றுப்போற்றி, * ஜ்ஞாநாதா ஸஹந்தங்கரிலே
தயோஜ்ஞாந ஸாரதிருபேன பிறப்பது; * கீ பென்னோர் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் வாய
காலத்திலே பிறக்குமிதே. * அடியாளினனென் றெனக்காரான் செய்யும் நெடியானை
நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளிள் கொடியானிறே. * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷஞ்
சொல்லுகுறும்பேல் பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி. ஸம்ஸாரமாகிற பெரிபதமும் சுவறி,
பெரும்பதமாகின்றதால். பெரியதம்பெற்றபடி. மேல்சாத்தும் பரிபட்டமுட்பெற்று, * திரு
ப்பொலிந்த சேவடி யோள் றென்னியின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடி
னபடி. [“உடுத்துக்களைந்த ” இக்காதி.] ஆகின்றதால். இது மேன்மேலான வளர்ந்து
வருகிறபடி. [“எத்திறந்து மின்பம், ” “ எங்குத் திருவருள்பெற்று.”] இழவுக்கு ஸம்
ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்மமுட்போலே, மோகத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பத்தியும்.

“ பிறகிபென்னும் கடலும்வற்றி ” என்று - ஸம்ஸாரம்போனபடி சொன்னா; இனி
அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச்செய்குறர் இறவுசெய்யுரித்தாதி. இவ்வாத்மாவை
முடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் பெருநெருப்புக் கொளுத்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈசுவர
னும் ஸம்ச்சிலேறித்த வளவிலே, அதுமதிவேண்டாதே வெந்ததாப்த்து; காண்டாவநம்
வெந்தாப்போலே. அறிவையிதபாதி. அமுதம் - ஜலம்; ஜ்ஞாநமர்த்தமாகிற ஆறுபெருகி,
வாயவாய்க் கலைக்குமேலே போகாதினது. “ வகனில்பெரிய வென்னவா ” என்றும்

அ. முன்னுப்பாட்டு. எம்மனு. கிழிப்பாட்டில், “பிறவியென்னுங் கடலுமவற்றி” என்றும், “இறவுதொழும்புப் பாவங்காடு திகில்காவினு லெகின்றநால்” என்றும் - உம்முடைய அபேகத்திற் பெற்றிராகச் சொன்னார், ஒருத்தனுக்குப் பேறுபிறகு - தன்னிசோதி போகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விசோதி போகையாய்த்து; அப்படியிப்பெற்றதுண்டோ? என்ன; என்னவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளானவனிடக்கே, அவர்கள் காட்டினுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிறார்.

மூ.—எம்மனுவென்குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனை
நின்னுள்ளேனாய்ப் பெற்றகன்மை யிலவுகினிலார் பெறுவார்
எம்மன்போலுவித்தமுக்கு நாட்டுளபாலமலாம்
சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாயிந்தனவே. ந.

பதவுரை.

எம் ம(ன்)னு— எனக்கு என்னனுனவனாய்
என் குலம்— என் குடிக்கு
தெய்வமே— பரதேவதையானவனாய்
என்னுடைநாயகனை— எனக்கு நாதனு
வனவனே!
நின் னோனுப்— உன் அபிமானத்திலே
அந்நரப்புகனாய்
பெற்ற— நான் பெற்ற
கன்மை— பேற்றை
இ உலகினில்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
ஆர் பெறுவார்— பற்று ஆர்நான் பெறு
வர்கள்;

எம்மன் போல— பூதப்போதிரிசாசனங்கள்
போலே
விழ்த்து அழுக்கும்— தன்னி அழுக்கா
நின்றுள்ள
நாடு உள பாவம் எல்லாம்— உலகத்தினுள்ள
பாவங்களுெல்லாம்
சும் எனது— முச்சுவிடாமல்
கைவிட்டு— சாவாஸநமாக விட்டு
ஒடி— ஒடிச்சென்று
தூறுகள்— புதுக்கனிலே
பாய்த்தன— பாய்த்து போயின.

வ்யா. எம்மனு. “எம் அனு” என்று - தாயாரைச் சொன்னபடி. எனக்குத் தாய்பெயலே பரிபுணாவனே. என் அபிரகதபாதனே. தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு ஜ்ஞாநபாதனுனவனே. அன்றிக்கே, “எம்மனு” என்று - ராஜாவாய், ராசாதனின் தவனை பென்றுமாம். என்ஸவாதர்த்திபத்தைக் குலைத்தவனே. தூதாந்மாவான் வெனக்கு சாஸ்தாவானவனே. (௧) “ராஜாஸாஸா உபாஸா க்ஷிதாடி.” என் குலதெய்வமே. என் குலத்துக்குப் பரதேவதையானவனே. இவர்களுட்கதை யிட்டிகே இவரை விஷயிகரித்தது. “ஏழாட்

உடைபார். உடையமும், உபாயமும், பாதேவதையும் என்றுமாம். நின்னுளேனாய். ௨
 னபிராதத்திலே அந்தர்ப்புகளும். பெற்றநன்மை. பெற்ற பாதேவதும். இவ்வுலகினில்.
 இஸ்ஸம்ஸாரத்தில். ஆர்பெறுவார். கீதார்க்குங் கடைக்குமோனிது. [“ விண்ணுடை
 பெருமான் ” இப்பாதி.] அவன்நனக்கும் கடைக்குமோ!.

நாட்டிப்போல வீழ்த்துக்கும் நாட்டுளோலமோம். இவ்வுச்சுத் தோற்றமுதபு வந்து, இவ
 னைப் போகவுத் திரியவு மொட்டாதபடி அமுக்கும் பூதபதேத பிரதாசங்கன் போலையாத்தது
 கட்டங்கள் இவனை அடையப்பது. * இன்னமுதெனத்தோன்றி முடிக்கும் விஷயங்கள்.
 இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழுகிற்ப்பாபமென்றிதோபேசில் அமு
 க்குமாய்த்து. நாட்டுளோலமோம். சிலகத்திலுள்ள பாபங்களைல்லாம். என்ந்தங்களில்
 சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (க) “ நமசி தாகரே கதலி வொகெ ” இப்பாதி. கம்மெ
 னுதே. முச்சவிடாதே, போகத்தொடங்கிற்று. “ வஞ்சித்துத் துபாற்றற்ற. ” கைவிட்டு.
 சிறைவெட்டி விட்ட தென்பாணப்போலே. ஒடி. “ வதக்கொண்டு திற்பென்ற கோய்கான் -
 உய்யப்போமின் ” என்னவும் வெண்டித்திலை; யுத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்குறி
 ஓடுமாப்போலே. தூறுகளிப்பாத்தனவே. “ காடேற வொருங்கிற் யும் கண்டிலாள். ”
 “ “ தூறு ” என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை ” என்று திருக்கோட்டியூர் காரி அருளிச்செய்தல்.
 * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூறென்பது - கெடியாய், ஸம்ஸாரத்தாகச் சொல்லுகிறது.
 “ முற்றவிம்முவுலகும் பெருந்தூறும் ” என்னக்கடவுளிறே. “ கொடுகிறதூறு. ” ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. கடல். “ இறவுசெய்யும் பாவக்காரி நிக்கொண்டு வேறென்று
 தால் ” என்று - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; “ எட்டிள பாவமெல்லாம் ”
 என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாபங்களும் போனபடி சொன்னார். தாக்கு யா
 வசப்பதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞைகடக்கு மிடமெல்லாம்
 யமவச்யதை புஞ்சப்பெறுதென்கிறார்.

மு.—கடல்கடைத்தமுதங்கோண்டு கலசத்தை நிறுத்திப்போல்
 உடனுருகிவந்திற்று மதேத்துணை நிறுத்துக்கோண்டென்
 கோணைமசையுங் கூற்றமுமென் ‘கோலாடி குறுகப்பெரு
 தடவரைத் தீட்டி சக்கரபாணி சார்ங்கநிற்சேவகனே. ௪.

பதவுரை.

தடவரை— பெரிபயனையோன்ற

என்— வில்லையுடையனான

மறித்து— இரண்டு கையைமும் மதித்து
உன்னை— நிதாயபோக்பனாள் உன்னை
நிறைத்துக்கொண்டேன்— தேக்கிக்கொண்டேன்,
[பேன்,

கோல் ஆடி—செங்கோல்நடக்குமிடமெல்லாம்
குறுகப்பெரு— கிட்டப்பெருன்.
[கிட்டயாட்டாதவன் என்றபடி,]

வயா, கடல்கண்டத்துழந்ஞெண்டு கலத்தநிறைத்தாற்போல். மறுத்தானகடல்
கூடாபிதமாய்ப்புபவ்வரி, அதில்லையான அமர்த்ததைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாற்
போலே. கடலிலுண்டயஸ்தானே ஸந்தாயம்; கலசத்தினஸ்தானே சேதரன். “ குடும்பிதை
க்கும் ” என்றும், “ ஏற்றகலங்கன் ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அமர்த்தத்தினஸ்தானே
சுவன். அசேதரமான வித்தோடே சேதரான தம்மை தர்ஷ்டாந்தமிவானென்னென்
னில்; உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் * பவனவாய்காணவும்
வல்லனாயிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பாதர்த்தியமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாதர்ந்வ
முட வேணுமிதே.

உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்தினைநிறைத்துக்கொண்டேன். “ கலசம் ” என்று அசுத்
பாயாகக் கொண்டு- அங்கு; இங்கு கைதப்பகார்பஞ் சொல்லுகிறார். ஞாதர்ந்வம் சுவன்
செய்தவனவநிகைக்கும், நினைவநிந்து பரிமாறுகைக்குமிதே. சந்திர குலமாடிகள்போ
லே மிக்க அச்சம் கழிக்கவேண்டும். [“ தனக்கெயாக. ”] ஆத்மா பகவதனுபவாதிசயத்தாலே
வெள்ளக்கிடாதபடியிட்ட கரையிறே சரிசம். “ நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்
சிடிந்துரும் ” என்று அமுர்த்தமான நெஞ்சு உருகுபடியகண்டால், இத்தனை தண்டையுடைய
யுடல் உருகச்சொல்லவேணுமோ. “ ஆராவமுதே ” இத்தயாதி.

வாய்திறந்து. வாய்திறவாதே மெளனியாய் புஜிக்குள் அமர்த்தமுமுண்டு போலே கா
ணும். மடுத்து. பெருவிடாப்பட்டவன் இரண்டுகையைமும் மதிக்குமாய்த்து. உன்னை.
நிதாயபோக்பனாள் உன்னை. நிறைத்துக்கொண்டேன். தேக்கிக்கொண்டேன். “ கடிவார்
தண்ணாந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான் ” இத்தயாதி. “ அடியென் வாய்மதித்துப்
பருகிக்களித்தேனே. ” ஸர்வஜ்ஞனுப், ஸர்வசக்தியாயிருக்குமவனிறே கடல்கடைவான்.
“ நெஞ்சிடிந்துரும் ” என்று, நெஞ்சுமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று- இட்டகரையுமழிந்து
ஸ்வரூபமு மனவுபட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி எங்ஙனே? ” என்று ஜீபர் பட்ட-

சதும் பொய்யாகில் இவதினா மெய்பவனுக்குக்களுள் என்னில்; [உட்கண் படைத்தாய்] இவ
 ற்றுடனே அவுதையும் சுகிப்பிக்குவென்று தோற்றுகிறது. அவுண்ப்பொய்ப்பனுப்படி பன்
 னிற்று இவன் பாபகிச்செய்தே. சிறுக்கடத்திலே பிறந்து சாவாசாப்போலே, ஸாஷ்டு
 தொடங்கி ஸாஹாராமுதிபாக நாக நாவரிதே பண்ணுவது. என்கோலாடி குறுகப்பெறு.
 என்னைடைய அஞ்சுநா கடக்குமிடமென்னம் புதுப்பெறுது. குறுகப்பெறு. புதுத்த போ
 வகான்றிக்கே, அருதும் வரப்பெறுது.

காதாதிக்கமாதம் புருத்ததாய்க் செய்வதென்னென்ன; அது எங்கையோ தேட்பது
 உன்னையிலே ஆபுதாரிக்குக்? தடவரைப்பித்தாதி. தூஸ்தனா நெட்டம்பாலேயுமுட்டும்; திட
 டின்னவர்க்குடிக் கையில் திருவாழிபாலே கொல்லும். ஆழ்வாந்நேயனியும், அழ்வைபேயி
 யுமிதே முடிப்பது. தடவரைத்தோன். பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோன். மலைபோலே
 பெரிபதொன்னவமாம். தடம்- பெருமை. தடம்போலேயும், வரைபோலேயு மென்ன
 வுமாம். தடம்- ஸுமுத்தம். ஈ.

அ. ஐத்தார்பாட்டு. பொன். கிழை- அம்மு தித்தார்த்தமிட்டார்; இதிலே பொன்
 னைத்தித்தார்த்தமாக இடுகிறார். கிழிப்பாட்டிலே போக்பதாத் தோன்றி; இதிலே பாவநகர்
 சொல்லுகிறார். “மருத்துவந்தா நிறைந்ததொண்டேன்” என்று அறிவினையா ச்னாப்ப
 தைவைச் சொல்லுகிறார். *அகேசுதாப்பமுதாய், அநாதமுதானகடலில் அம்முத்தித்தார்த்தமிட்
 டார். *வாக்குத்தும்பைப்பிடுபடியே அயோக்பதாநுஸந்தாய்மண்ணி இவதகலப்புக; “நாரி
 ருவரும் வகததவம் என்னுப்பத. கலத்தினை” அதுவென்” என்று ஸர்வான் ஸமாதாயம்
 பண்ணா; ஸமாதாயிதாய், செய்த உபகாசத்துக்குத் தோற்று வித்தோதா நுபத்தாலே ஆழ்வா
 ர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பொன்னைக்கொண்டேரைகண்டிதே கிரமேபுவுரைத்தாற்போல்
 உன்னைக்கொண்டேன் ஓவசம்பான் மாற்றித்திபுரைத்துக்கொண்டேன்
 உன்னைக்கொண்டேன்னுள்ளவத்தே நென்னைய! முன்னிலிட்டேன்
 என்னப்பா வென்னிருக்கேசா வென்னுயிர் காவலனை. ௫.

பதவுரை.

என் அப்பா—எனக்குத் தந்தையானவனுப்	காவலனை—	அப்போஷமாகாதபடி காக்கு
என் இரூபகேசா—என் இத்திப்பங்களை நிப	பொன்னை—	வசுவாந்நதை [மவனை]
மிக்கமாவைப்	நிறம் என்—	நிறப்பார்க்க [கொண்டு]

உரைத்துக்கொண்டேன்—பேசிக்கொடு சின்
மேன்;

என்னையும்— என்னுடைய அன்பாகவையும்
உன்னில்— உன் திருவடி கால்
இட்டேன்— வைப்பித்து விட்டேன்.

வ்யா. பொன்னிப்பாதி. பொன்னை கிறம்பார்க்க உரைக்கலிலே உரைக்குமாபோலே.
நிறமெழ. கிறமறிப. பொல்லாப்பொன்னை உரைக்கலிலேயுரைத்தபோதாக கல்லகிற முன்
டாகிறதன்மே; உவ்வாமாற்றிமே காட்டுவது. கல்லபொன்னையும் பொல்லாப்பொன்னையும்
உரைக்கலிலே கிறம்பார்க்க யுரைக்கக்கூடாதுமே; அப்படிபே. உன்னைக்கொண்டு. வேத
ங்கனாகிற அரைக்கலிலே யுரைத்தாலும் “ கிறமுயர்க்கொழுக” என்றபடியே அன்னாரு
கான அன்னை. என்னாவகம்பால். * அப்பசாங்குகிலே மான்டினவென்றாக்கிலே. * அலகநீர்
ந்தக காந்தாத்திலே புக்கு அலகந்தகெவ்வாக்கிலே. திருப்பாவையாண்டுதாட்கி இவ்வள
வும் வாக்கின்று உபவம் பண்ணின தவையு மறிக்கில். பூர்வவந்தத்தனதப்பார்க்கு * வாகி
வென்வாடித்தாட்கி திருப்பதிகளிலே மான்டி அதுபவித்த திருமங்கைபாற்றுவாரும், * மாற்ற
புவளிலே அஞ்சினுரிமே. என்னாவகம்பால். என்னாக்குள்ளே. அகம்-உன். மாற்றின்று
யுரைத்துக்கொண்டேன். மாற்றியுட்படி. பேசிக்கொடு சின்மேன். கல்லபொன்னை கல்ல
கல்லிலே உரைத்தாலிமே அறிவாலவது. தாமல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப்போலே,
உன்னை பென்றாக்காலை நூலிந்தேன். “ பொன் ” என்கிறது-அச்வரனை; “ கல் ” என்கி
றது-அக்கை. மாற்றின்றுயுரைத்துக்கொண்டேன். ஒன்றுத் தப்பாதபடி சொன்னே வென்
னடியாக.

உன்னையறிப்பாதி. வாயிர் அஞ்சிர்! கீரிப்படி சொல்லக்கூடியிரோ; * உம்மை இராய்
பக்கோதுவித்து, சொல்பாற்றிப் பணிசெய்யுட்படி பண்ணி, “ வயிற்றில் தொழுநைவா
யிரிந்து ” என்று - னிரோதிகளையும் போக்கி, * சேருந்திருக்கோயிலம்படி பண்ணி, * அர
விற்குப்பாணையுத் தானாய் * அரவத்தவளியுள்ளிட்ட அகம்படிநோடே புருத்த கம்மைக்
கண்டு களித்துக் காப்பிட்டு, “ உறகல் ” என்று - கிர்வரையும் அநிசங்கை பண்ணுட்படி.
யான பதோய்-கிளையுட்படி. பண்ணின கம்முன்பே கத்தகரைப்போலே சொல்லுவினோ வெ
ன்வ; பயப்பட்டு உன்னைக்கொண் டென்னுள்ளவத்தேன் என்கிறார். உன்னைக்கொண்டு.
நிதரசப போக்ப்புதனும், வயிற்றுறையுள்ள அன்னுடைய அங்ககாரங்கொண்டு. என்னுள்
வைத்தேன். “ விட்டுக்கித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட ” என்றுமபடி, என்னுடைய
அதுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். என்னையும். கீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு
போக்புறான வென்னையும். உன்னிலிட்டேன். உன் திருவறகளிலே ஆதம் ஸம்பப்பனம்
பண்ணினேனென்று உன் உருவையுட்படும் பண்புவினார். (உ) பதி தாருவினா உருவாருகி

செய்யப்படுகின்றது. சென்னைக்கு எவ்வளவு. எனக்கு ஜுகனானை. என்னுடையகரா. என் இத்திரிபங்களுக்கு சிபே விஷயபூ, ஹனவின். ['தாக்கு திண்டையல்லா வறியாது' என்றும், " உயர்ந்தது உன்னைப்புகை " என்றும், " தேவெருவரோ பென்மனப்பற்றது " என்றும், " மந்திரமுதிர்ந்திடம் காணெங்கும் கான்கென்றிலைன் " என்றும், " உன்னுநான் பரிபால நொய்நிலை " என்றுமிப்பாதி.] " இரும் தேசனைப்பிரான் " என்னக்கடவதிறே.

என்னுயிர் காவலனை. " மாலநாள் " என்று - மீண்டும் அவன் பாஸாதந்தாலே பாமுளான பட்டாபாஸாதபாலே, அபொத்தாதுஸத்தாதாலே அகன்று முடியா தாடி. பத்தினவனை என்ஹும். அங்ஙனன்றிக்கே, " கருகிருத்தநான் முதலங்காப்பு " என் பிறாபுதிப, போக்பதையில்தாத காலத்திலும் ஸத்தகைப போக்கெனவனை என்றும்பாம்.

அதவா, பொன்னித்தாதி. கிழமுண்டான பொன்னை உயாகல்லிலே உயாதத்தாப் பொலே, " பொன்னிவர் " என்றும், " செம்பொனே திசமுத் திருமுத்தி " என்றும் சொல்லுகிற வுள்ள என்நாக்காலே உனாதது, " மாற்றமுனாபுமுற்ற நல்லபொன்போலே நானுமாளேன் " என்று ஸாமயாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். ...ரு.

அ. ஆழம்பாட்டு. உன்னுடையவித்தாதி. கிழிப்பாட்டில் - " உன்னைக்கொண் டிடன் னான் னைந்தேன் " என்றும் ; வைத்த பாகாரம் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

மு.—உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றெழியாமலெல்லாம்

என்னுடைய தெஞ்சம்பாங்குவர்வாழி யெழுதிக்கொண்டேன்

மன்னடக்கமுவுவங்கைக் கோண்டலிராமனம்பி

யென்னிடைவந்தேம்பெருமா னினியெங்குப்போகின்றதே. கூ.

பதவுரை.

உன்னுடைய— உன்னுடைய

கித்தியம்— திருவிளையாட்டுக்களில்

உன் ஓழியாமல்— ஒன்றுதப்பாமல்

எல்லாம்— எல்லாவற்றையும்

சுவர்வழி— சுவரி லெழு தார் கித்தம் கண்ணு

க்குத்தேந் துமபோலே

அங்க— இருத்த இடந்தெரியாதபடி. அழி

கைக்கிடாக

மழு— மழுவை

வலகை கொண்ட— வலதுகையில் தரித்த

இராமன்— பாசாமாவதாரம் செய்தருளின

கம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனும்

எம்பெருமான்— எனக்குஉபகாரகனானவனே!

நிற்க, “ ஒன்றெழிபாமல் ” என்று - ஸ்வயம் வால்கிசுக்குப் பாகாசிபாமையு லெ
க்கு பாகாசிக்கையாவே. “ மெய்ச்சன், ” “ மல்லிசைமாமாவே. ” பாகாசிபாமையு
ஸ்த்வதாதமாயம்; அதுங்கு - பாகாசிபாமையு கர்மவச்சு நமாய், அசுத்த வேஷத்தி
ருருமான பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு - அவர்களுக்கு இவர்க்கு. * திருமாமையு,
* திருமாமையு; * திருமாமையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு ஸ்வயத்தையு
ரும் “ உனக்கொன்றுனர்த்தவன் நான் ” என்றும், “ அவனெனக்கு சொன் ” என்
றும், “ என்மதிக்கு விண்ணெல்லா முன்போ விண் ” என்றும் இவர்க்கு சொல்லுமாயு
யிதே ஸ்த்வ தேவதையான ஸ்வயத்தையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு.

உன்னுடைய லக்கிரமமித்தாதி. “ மல்லாண்ட திண்டோன் மணிவண்ணு ” என்
தொடங்கி இவ்வளவாக அதுபயித்த அபதாநங்களை அருளிச்செய்தார்; * கோவை வாய்வி
றும் * குரவைவாய்ப்ச்சிபிரியும் தன்னுடைய பாகாசிவ குணத்தைக்காட்டி கர்மாவதையு
யதுபயிப்பித்தாப்போலே. விஷிகளுக்குப்போலே பன்னபின்னொரு கையால் பதைத்த
விடுகிற ஜ்ஞாநமல்லாநமையானே இவர்க்கு முற்றுட்டாக்கிக் கொடுக்குமே. ஸ்வயத்தையு
களும் பாகாசி பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு
யான்மிக்கே பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு
மிதே. மதியோபாதி கலத்தையுபாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு
கலத்தையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு பாகாசிபாமையு
என்றும் தானானே “ கிடத்திருந்து கின்றனத்து ” “ ஆனானுன் மீதேனெ
னமுற் தானானுன் ” என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதாநங்களை பாகாசிபாமையு
யென்னென்னில்; “ என்னில்தானுபாங்கே ” என்றருளிச் செய்தாரிதே.

மன்னடங்க. நம்முடைய அபதாநங்கள் இப்படி பாகாசித்தவனில் உம்முடைய மீதே
செய்த தென்னென்ன; என்னவென்றிதே * எந்தை தந்தையின்படியே முறையிடுபுந்
தொரு பாகாசி, (க) “ கூறாவிலுடையிடுவது ” (உ) * கூறாவிலுடையிடுவது
ய-கா விற்படியே அசுத்ததென்னைக்கு தந்தையிடுவது மன்னடங்க என்றும். அதுங்கா
காந்தரான தானுபாதிபாகாசித்தவனையு பாகாசித்தவனையும் அபதாநங்களும், அதுங்கா
ஜ்ஞாநசுத்தாதி குணங்கலாவந்தபரிபூர்த்திபடியுமடையானே. மதுவாய்நகக்கொண்ட
மதுவாய்நக பிடியானே மீதேனென் முடிந்தபடி; வ்யாபரிக்க வேண்டியற்றில்லை. [“ வற்பு
டையவனா தெடுத்தோன் ” இப்பாதி.] அநேகாயுததராய்க்கொண்டு எடுத்த அநேகாஜா
க்களை ஓராயுதங் கொண்டிதே மீதேனென்.

என்னிதயாதி. என் சேஷக்கலத்தையும், என் சேஷிக்கலத்தையும் உதறிப்படுத்த

தம்பை மருதுபதியிலிருந்தும் - மதுராவில் வென்றதிறலோன் - பெருசென்றன் மிழந்த பெரு
வாய் " என்று - போக்பலதரில்லாத காலத்திலே வந்தடித்தும் ரகசித்தும், ஆபத்தவை
மிலே வந்திடுமே வைத்திருக்கோங்கெனப் பொருவனல்லையோ நீ.

எம்பெருமான். உன் ஸ்வாமித்துக்குப் போருமோ. இனி. உன் கர்வியலித்துத்
திருப்பல்லாந்தி தொழுகி இவ்வளவும் வந்தபின்பு போக்குவாத்துண்டாற்படி யோ நாயிரு
வருங் கலந்தபடி. [" உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தீதன் " இத்தாதி.] " கொண்ட
தானறி கோலக்காடுமெழு " என்று இடைபடுத்துங் மழு ஆபதர்; அபுதலாம்பத்தாலே
இவனையும் கர்வனானோடுக்க அங்கெனிக்கொள். [" தெப்பாய மறமன்னர் " இப்பாதி.]
* திருக்குலத்தி லிறந்தோர்க்கோ தீர்ப்புபண்ணலாவது, என்னாருக்கு தீர்ப்புபண்ணலா
காதோ?

ஆக, இப்பாட்டால் அவன் வந்து புருந்த பாகரத்தையும், அவன்போனால் தாம்
முடியும்படியான அவஸ்தைகடிறந்தபடியாயும், அவனுக்குப் போக்கென்கிறகே தீர்க்குபகிலை
ஸாயும், சிற்றேறானாக விநோகித்த பாகரத்தையும் கொல்லுகிறது.

அ. ஈழாப்பாட்டு. பருப்பதத்துக் கயல்பொலித்த. செழிப்பாடலிலே. "என்றாவதும்
பால் மாற்றிப்பிறுத்துக்கொண்டேன்" என்றது அவன் சிற்றேறானக கீழ்ப்பாலே என்றது
மிடத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்.

மு. — பருப்பதத்துக்கயல்பொலித்த பாண்டியர்குலபதிபோல்
திருப்பொலித்தசேவடியேன் சென்னியில்மெற்பொறித்தாய்
மருட்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றன்வாகுகமே
உருப்பொலித்தாவின்னேனை யுனக்குத்தாக்கீதையே. எ.

பதவுரை.

பருப்பதத்து — மதுராவோடுவிலே
கயல் — தனதுமாகவறுந்தாத
பொலித்த — மட்ட
பாண்டியர் குலபதி போல் — பாண்டியரும்
சத் தாசனப்போலே
திரு பொலித்த — அழகுவிஞ்சுகிறுப்பதாய்
சே — சென்னிதா யிருந்துள்ள

மருப்பு ஓறித்தாய் என்று — குலபதிபடித்
தின் கொம்பை முறித்துவனே! என்றார்
மல் — மல்லா
அடர்த்தாய் என்று — சிவந்தவனே! என்றும்
உன் வாசகம் — உன்னுள்கருங்குருவாகமான்
திருமாமங்கலோர் சொல்லுகையாலே
உரு பொலித்த — தழும்பேறின

உத்தரவிட்டும், உன் குணங்களுக்கு வராகமான நிகழ்ச்சங்களைப் பண்பாட்டுப் பணி உட்பொலிந்த கவிதை. உன்வாழ்க்கையையே “மங்கலம்” என்று அழைப்பேன், அப்ப நிறலகத்தை. இது விஷயங்களைவிட ஏன் என்று உன் பண்பாட்டிற்கு உத்தரவிட்டும், உன்வாழ்க்கையை “மங்கலம்” என்று அழைப்பேன், அப்ப நிறலகத்தை. “காதல் முப்பது காணுமென்றவதற்கு” என்னக்கூட அறிந்தேன். உனக்குத் தூக்கியே. இப்படிச் செய்தாயே! காதல் முப்பது காணுமென்றவதற்கு விஷயங்களைவிட ஏன் என்று அறிந்தேன், உன்வாழ்க்கையை “மங்கலம்” என்று அழைப்பேன், அப்ப நிறலகத்தை. ...

அ. எட்டாய்ப்பாட்டி. அனந்தன்பாலும். அத்தனைத்தையும் பண்பாட்டின் மூலமாக இடையிலுள்ள ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து, அந்தமும் பண்பாட்டின் மூலமாக பிறப்பித்து, உத்தரவிட்டும், உன்வாழ்க்கையை “மங்கலம்” என்று அழைப்பேன், அப்ப நிறலகத்தை. இது விஷயங்களைவிட ஏன் என்று உன் பண்பாட்டிற்கு உத்தரவிட்டும், உன்வாழ்க்கையை “மங்கலம்” என்று அழைப்பேன், அப்ப நிறலகத்தை. “காதல் முப்பது காணுமென்றவதற்கு” என்னக்கூட அறிந்தேன். உனக்குத் தூக்கியே. இப்படிச் செய்தாயே! காதல் முப்பது காணுமென்றவதற்கு விஷயங்களைவிட ஏன் என்று அறிந்தேன், உன்வாழ்க்கையை “மங்கலம்” என்று அழைப்பேன், அப்ப நிறலகத்தை. ...

மூ.—அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் மைதுராயத்தாகவெந்தேன்
மனத்தினுள்ளே வந்துவையி வடித்தேய்தா யெய்தியான்
நினைத்தென்னுள்ளே நின்றுகொத்துக் கண்ணொளம்பொழுது
நினைத்திருந்தே சிறந்தீர்த்தே தீமைமொழியலவே. அ.

பதவுரை.

மேலி — நிகழ்ச்சியைப் திருவகாசியே
யுடைய
கொடியவனே — ஸர்வநிகழ்ச்சியை
எய்தியான் — எனக்கு உபயோகமுண்டாகவே!
அனந்தன்பாலும் — திருவனந்தராயன்
கருடன்பாலும் — பெரியநிறைய
தீமை

வைதி — கொடியவன் என்று
வாழ்ந்தான் — எனக்கு உபயோகமுண்டாகவே!
(இப்படியாய் உண்டாகவே)
என் உத்தரவி — என் பண்பாட்டின்
நினைத்து நின்று — நினைத்து நின்று
கொத்து — கொத்து நினைப்பான்
கண்ணொளம்பொழுது — கண்ணொளம்பொழுது

முன் மரபடிபாமைக்கும், மனிதனின் காலைக்கும், பூர்ப்பட்டாலைக்கும், * பொருநிறைப்புள்ளு வந்தே நிறி இவர்க்கு வரும்போதைக்கு வந்து மரபுக்கும், சோவிதைக்குப் பெரியசொட் டுபாறும் வேறுவிதே; அதுக்குறுப்பாக வாய்த்து அவர்களை விஷயிசரித்தது. இவர்களை விஷயிசரித்ததுதான் விவர்க்குறுப்பானால் மறுவள்ளாளைச் சொல்லவேண்டாமே.

என்மனத்தினுள்ளே. அபதிதானம் இதுவிஷயத்திலே மனப்பனவென்பதில்லே. வந்து அந்நிறைபாமைவந்து. வைகி. அவைநிதது; பொருத்தி பென்னவாமை. “வந்தா பென்பாப்புகுத்தாய் மன்னிதின்றும்” “பொய்யியாய்” என்றிறே நடுபடுவது. வாழ. “அளத்தன்பாலும் அருடன்பாலும் இதுபொய்யாகவைத்து” என்றது பாதம் விவாதித்து குருச் செங்கற் சிவாடையுக் கூப்பிடாமல்குருச் சோறு வைப்பாணரப்போலே; த்விதிபவ்வா றைத்திலேயே போக்பழன்வது. வாழச்செய்து யெம்பிரான். என்னுபன் செய்தபடி பென். எம்பிரான். இவர் தன்மைபாபாதே உபகரித்தபாபகா மிருக்கிறாய். த்ரிபாத்திபுதுயி லுள் வாய்வளவோடும் பரிமாறுப் பரிமாற்றமெல்லாம் இவ்வொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம். “கருளப் படுக்கொடி சக்கரம் - அபுமைகொண்டாய்” என்று நித்யஸ்ரீநினைவிட்டு நித்யஸம் வாரிசெருக்குப் புறப்பாண தர்மை அபுமைகொண்ட உபகாரம்.

நினைத்தென்னுள்ளே நின்று. இவர் பாய்ச்சித்த குடிபோலே, அவர்களை மற்றதை யும், தர்முடைபுத்தன்மைமையுமி, நினைத்துக் கூடாபடி பன்னிபபடியும், இவர்கள் பக் கல் ஆதாய் குவாமடி பென்னுப்படி தப்பர்க்கல் கடல்போலே அவன் பன்னினை ஆதாதி சபத்தையும, இவர் தன்மைபாபாதே இவர்களுக்குப் புகுத்தபடியையும் நினைத்து, என் னினை நினைத்துவினு. நெக்கு. “நினைதோறும் - நெஞ்சிடித்தனும்” என்றோடியே, நெஞ்சு செல்லமாய். கண்கள் அகம்பொழுது. உன்னுருகினது புறவெள்ளமிட்டபடி. அநம்பு ஒழுது - அநுபாய.

நினைந்திருந்தே சீரமந்திந்தேன். நீ பன்னினைபகா பாய்ப்பாைகளை அனுஸந்தித் திருந்தே சிரபந்திந்தேன். ஒடியாய் இளைப்பெல்லாம் இருந்தனிடத்தோடு நுந் அறி னேன். காமம் - சாமம்; இளைப்பு. விண்ணிகள் பக்கலுபகா பாய்ப்பாைகளைப் பன்னிந் கொண்டு போராசிற்க, காதுசிக்கமக உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல் ஒரு உபகாரம் புகுருதல் செய்தால், முன்புபன்னினை உபகாரங்களையும் மறந்து இதொன்றையுமே நினைத் துக் கொண்டு ருப்பர்கள்; அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கம்பன்னும் பாதிகல்ப பாய் பரைகொன்றையுமே பாராதே, ஓவகாசத்திலே அபுத்திபூர்வமான ஓராதுகல்பையகதேச த்னைத் தொண்டு மன்ப பன்னினைவற்றைப் பொய்த் தாதுதின்னம் கருவன். அந்நிறை

யிருக்கக் கிடர் அவர்களை விட்டு என்னை விருப்பிற்றென்றார்; இப்பாட்டில் - போகல் தாகம்
கள் பலவுமுண்டா யிருக்கக்கிடர் அவற்றை உபேகசித்து என்னைஞ்சை போகல் தாகமடக்க
கொண்டபடி பென்கொர்.

மு.—பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்தேன்

மனக்கடலில்வாழ்வல்ல மாயமனாநாம்பி

தனிக்கடலேதனிக்கடரே தனியுலகேயென்றேன்

தூனக்கிடமாயிருக்கவேன்னை யுனக்குர்த்தாக்கினைபே. ௧௩.

பதவுரை.

பனி— குளிர்ச்சிபெயல்வராவமான

கடலில்— திருப்பாற்கடலில்

பள்ளிக்கோளை— பள்ளிக்கொண்டிருந்தே

பழகவிட்டே— பழகிவிட்டே

ஒடிவந்து— அங்கு சின்னம் ஒடிவந்து

என்— என்னுடைய

மனம் கடலில்— மனஸ்ஸையிற கடலிலே

வாழ்வல்ல— வாழ்வல்லவனுப்

மாயம்— ஆசார்ப சக்தியுத்தனாப்

மனானன்— பெரியரிடமிடயிருக்கு வல்

பேனாப்

நம்பி— குணபூர்ணனாவனே!

தனி கடல்—அத்கிழிபமான திருப்பாற்கடல்'

தனி கடல்— 'அத்கிழிபமான அத்கிழிப
மண்டலம்'

தனி உலகு— 'அத்கிழிபமான பாம்புதம்'

என்று என்று — என்றிப்படின கவரிலே

சொல்லுகிறேதே நகர

உனக்கு இடம் ஆப் திருக்க— உனக்கு வர

வந்தகா மாயிருக்க

என்னை— என்னை

உனக்கு— உனக்கு [மண்டலபே

உதித்து அத்கிழிப— சேஷமாய்க்கிற் கொ

என்று உலகிப்படுகொர்.

வ்யா. பனிக்கடலில் பள்ளிக்கோளை. வசுதந்தாபற்றாமான கடல். என்னாரத்தில்
தாபதாப தப்தானவர்களுக்குத் திருப்பாற்கடலில் கண்வளர் தருவாகிறபடிபைப அது
ஸத்திக்குப்போடுமென்கை. சிதான்வாவமானகடல். “ பாற்கடல் பாம்புமையெல் பள்ளிக்கொ
ண்டிருந்தே தினை ” என்று - அவனுடைய ஸ்வபாவம் இதுக்குண்டா யிருக்கிறபடி.
ஸம்பந்தமடியான வாந்ஸஸம். பள்ளிக்கோளை. பள்ளிக்கொண்டபடி. சொன்னுமித்தனை,
பாம்புமிடம் போகாநா. “ கிதருதேயர் கிடக்கை ” என்றும், “ ஏராக்கொலத் திாமுக்கிட

குறையுள்ளது. [“பாண்டித்திரம் பண்டித” இத்தபாதி.] இரங்கு வந்த கண்டவாழைபாவிச்
கடல் கரத்தித்தியோ டொத்தது. வழுவுவல்ல. செஞ்சுதான பழாக்கள் பழைய பண்ட
விட்டை விட்டு, தாங்களை காதெய்த்துச் சண்டைத் தண்டைவிட்டு வேயிறே ஆகத்தொடீ
யிருப்பது. வந்த தண்டை வேயிறே போகதனை. பனிக்கடலையும் சிறீய்ப்புகக்கடி
இவையர் லேய்த்துக் கொன்றதைக்கு உபோகத்தினை நினைக்கைச் செய்கக்கிறே. மனக்கட
லில் வழுவுவல்ல. “வழுவுவல்ல வாகத்தெய.” அக்கடலிடெய்க்குச் சாழ்ச்சிறே. சிறிற்
பாப்பினே, “வாழ்ச்செய்தாய்” என்று - ஆழ்வாய் வாய்ச்சிற அம்மாய்ச்சிறைத் தால்
வாய்ச்சிறையு. மாயமனனாவும். இவற் றெய்ச்சிறையு அருந்திப்பிறே, குறையு
நிறுத்தவிரிவெச் செய்கையும் பூர்த்தியெய்தது.

தனிச்சுடலே. அக்கிளையான சடலே. * குறையில் தடங்கடலிறே. பெரிய
பிரம்புயாருக்குப் பிறந்தகரான விடமிதே. * உருக்கலாம் உன் கொடுக்க போகவியாபு
கடலிறே. தனிச்சுடலே. “கொடுக்கிறோன் குறையுத்தொர்” விகக்காத்தொன்றி” என்று
இவன் திருவவதாய் பண்ணுக்கட்டாய குறையுயாகையலே வந்த அத்தித்தித்தியு
தனியுலகே. “குறையுத்தொர் திருவவதாய்” என்று - குறையாக குறையுயா
யுக்குப் போகையாகையல் வந்த அக்கிளையுயும். “கலங்கத்தினைத்தொர்” என்று. என்
றனக் கிடமாயிருக்க. இப்படிக்கொத்த திருவவதாய்க்கையுடைய தோசங்கள் உனக்கு இது
விடமாயிருக்க. என்னை. என்னையுமறியாதே உன்னையுமறியாதே யிருந்த வென்னை
(க) “கூர்வாடி” உனக்கு. அவாத்த வாய்ச்சிறையான அனக்கு. உரித்தாக்கினையே
ஒரிடமில்லாதாரப்போலே, என்னென்கை உனக்கு வாய்ச்சிறையாகப் பண்ணிக்கொண்
டாபே. இவ்வாய்ச்சிறையுக்குத் தோன்று அடிமைப்படுகிறார் -- உனக்குறித் தாக்கினையே
என்று.

அ. பத்தார்பாட்டு. துடவரைமீதியாதி. சிறீய்ப்பாட்டில் - உகத்தருகின நிலை
கலையாடெய்க்கத் தம் திருமெனியை விரும்பினுனென்றார்; இப்பாட்டில் - அவற்றையிட்டு
தம்மையே விரும்பினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—துடவரைவாய்ச்சிறீய்ந்து மின்னத்தவன்கெடுக்கொடிப்போல்
சுடரோளியாய் நெஞ்சினுள்ளோ தோன்றமென்றோதிடம்
வடதடமும் வையுத்தமு மதிட்டுவராவதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லீடவகை கொண்டனையே. ௨.

சென்னை நகரத்திலே

இடமென்கண் -- இடபயக் கிசுபந்த இடம்

And the other side — the other side of the coin

உதிர்த்துவிட்டால்

ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿੰਘ — ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿੰਘ

உயிர் உயிர்— உயிர் உயிர், உயிர் உயிர்

ਸਮਾਜ, ਭਾਗ ੭

வினா— திருச்சிப் பகுதியில் பண்ணாறு

தேவன் ஓடி — தேவன் ஓடிப் போனான் [சத்தம்]

ஆதங்குமேயல்லாம்

சேர்ந்திட்டி— தென்னாற்காடு திருநெல்வேலி

உள்ளால் — உணர்ச்சி

வா-நா-முர்-- வா-நி-நா-சு-நா-நா-நி-நா-நா

கொண்டனாஹ — பண்ணியிருப்பீர்.

பா.நி.க. - இரட்டி

என்று கவிபுரிசுறுர்.

வம்பு. தடவறரைமீளின்கு மின்னும் தவளநெடுக்கோடிப் போல். பாப்பையாடல்.
நாளை மலையிலே பாகாசுழாய், தேஜஸ்வரலே விளங்காநிற்பநாயர், பரிசுத்தமுமான
பெரியகொடி. எல்லார்க்கும் காணவாய்குத்துவா போலே, பெரிய பரிவத சிகாத்திலே அநி
தவளமாய் விவகுநெ பெரிய கொடி போலே. மயிருதை - திகழுதை. சுடரொளியாய்.
நாவதிக தெஜஸ்வரர். நெஞ்சினுள்ளே தெய்வம். நந்தபகமலத்தி னுள்ளே தோன்ற
சிக்கும். கோநீதம். தேஜஸ்வரல் பூர்ணானவனே. சுடர் - தின்பாதம் ஸ்வரூபர்.
ஒளி - இவ்விடங்கள் விசாறம். கோதி - குறாவகர். மயி, குறாவலம், மிருகத்திப்படி. "என்"
என்று - இவ்வெல்லாம் தங்கு பாகாசுத்தபடி. தம்முடைய நிருஷ்வனத்தே திவ்யமம்
கள் விகாஷத்தோடே பாகாசித்தபடி. இவர் திருவுள்ளத்தே புகுந்தபின்பு திருமேனி
யிலே புகுகுண்டாய், பூர்த்தியுமுண்டானபடி. ["சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும்" இம்பாதி.]
இவர் சாந்திலே இப்படி. அருளிச் செப்பகவாலே அருவாத் தக்ஷணாவிஷயம் உன்றோ
பூரித்தபடி.

வெத-மு ித்பாதி. பாற்றயாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற திருப்பாந்தாலும், (க) கலாப ரு தி வித்யாபே - சித்பலா ிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற பாம்பதமும், பாணா ிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற ஸ்ரீமத்த்வானகயும். இவ்வகைகளிகழ்த்திட்டு. இப்படியக் கொத்த விடங்களைப்பெல்லாம், “ கல்லாற் கலைகட லாற் வையுத்தவானாழிமயல் ” என்கிற படியை உபேசுதித்து. என்பாலிடவகை கொண்டுள்ளையே. இவற்றில் பண்ணுறும் ஆதாங்க ளெல்லாவற்றையும் எண்பக்கவிலை பண்ணினாற்பே! “ உனக்குரித்தாக்களைபே ” “ என் பாலிடவகை கொண்டனாபே ” என்று இப்படியுசெய்தாயே என்று அவன் திருவடிக்களிலே விழுந்து கூப்பிட, இவனாபேசுதித்து மடியிலேவைத்துத் தாலும் ஆசுவஸ்தனானபடியைக் கண்டு பிரதராபத் தலைக்கட்டுகிறார். “ அதனில் பெரிபவென்னவா ” என்று, கம்பாழி

ஆபரேற்றைப் பற்றிக் கொஞ்சம் புத்தணர்வுமற்றதத்தினைச்
சான்றுபோலப் பாடவல்லவர் தாம மனதுக்குக் கோ. கக.
பெரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று.
பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.
பதவுரை.

புதுவுரை.

செய்யுடிகள்— மணிநீலநயம்ப

சூனத்தி—சூனத்தி மீல

உதிர்த்து— திருவாவையிற்

விட்டுக்கொடுக்க — கொடுக்காது.

பெண் தந்தை — பெண் தந்தை

கோவில் கொண்டு - திருச்சோழியில் கொண்டு
 ஸ்ரீமதுத் தாயார் நகரில்

சோவலகூர் — சோபாபுரம்

தொழு—தொன்னைப்பெற்றதாய்

(ச)சரி— (ச)சரி நீயே சரி அம்மா

அதன்— தெளிவிட்டது

வனாவகை— இது திருநெல்வேலி மாவட்டம்

ஆயர்— இவ்வாய் தந்தது

ஏற்பாடு— தலைவரவர்களே,

அறி- கீதான-நிதனந்தி

சுருதி— அங்குமிங்குமிருந்தும்

[illegible][illegible]

பாட வள்ளல்களின்- பாட வள்ளல்கள்

தரமம் 10178— கிழக்கு கி. 178

அதன் பதிகம் - அபிமானம் பெறுவர்

உள்.

[illegible]

“திருமாவிருந்து சோலைக்கேற்ப திருப்பாற்கடலை பெந்தகல்சேய், திருமால் வைகுழி நெய்தலாறு நெய்க்கடலைப் பெனதுடலை” என்றும், “திருக்கடித்தானமு பென்னுடைச் சிந்தையாயும்” என்றபடியே உகந்தருளின கிலங்கிளையொக்கவிறை ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை ஆதரித்தது. “நன்கென் னுடலங்கைவிடான்” “நங்கன் குன்றங்கைவிடான்” என்று